

Bút Kí Xuyên Qua Của Nữ Phụ

Contents

Bút Kí Xuyên Qua Của Nữ Phụ	1
1. Part 1:	1
2. Part 2:	10
3. Part 3:	20
4. Part 4:	32
5. Part 5:	44
6. Part 6:	59
7. Part 7:	76
8. Part 8:	93
9. Part 9:	107
10. Part 10:	122
11. Part 11:	136
12. Part 12:	153
13. Part 13:	174
14. Part 14:	186
15. Part 15:	200
16. Part 16:	217

Bút Kí Xuyên Qua Của Nữ Phụ

Giới thiệu

- Là một bộ nữ phụ văn, xuyên qua đủ loại nữ phụ trong n tiểu thuyết:) - Nam chủ yếu nữ chủ vô cù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/but-ki-xuyen-qua-cua-nu-phu>

1. Part 1:

TIỂU THUYẾT VƯỜN TRƯỜNG

Chương 1

Đem chương mới nhất về cái chết của nữ phụ kiểm tra một lần rồi up lên Internet, hôm nay đã xong. Liễu Khê ngồi trên ghế duỗi cái lưng, sau đó mở nhạc của Tiểu Băng nghe, uống một ngụm nước, sau đó bấm vào trang web một lần, chương mới up lên thì có ngay mười comment, tất cả đều vô cùng thích thú với kết cục của nữ phụ.

[*Tung bông* Nữ phụ đáng ghét cuối cùng cũng lĩnh cơm hộp!!!]

[Kết cục của nữ phụ chị chờ mãi mới tới!! Chị rất thích!! Cuối cùng không cần nhìn nữ phụ chường mắt nữa rồi!!]

[1s+1, bình định chương ngại, nam chính nữ chính mau tới với nhau, mong cái ôm, mong cái hôn, mong thịt thit!!]

Liễu Khê nhìn các comt, thật ra cô đã có dự tính khác với nữ phụ nhưng sau khi viết tới đây thì rất lười viết tiếp cho nên cho nữ phụ đi lĩnh cơm hộp về nhà, thật sự đó là cách giải thích nhanh nhất. Viết truyện trên mạng vài năm, nữ phụ trong truyện của Liễu Khê rất nhiều, dùng hai bàn tay đếm không hết, kết cục cuối cùng luôn là cái chết.

“Ai, ai bảo tôi là người yêu nữ chính làm chi? Nữ phụ ơi nữ phụ, lần sau tranh thủ làm nữ chính đi thôi!”

Liễu Khê giả mù sa mưa thở dài, nhún vai, khuôn mặt tràn đầy vẻ đắc ý không thể giấu được. Đột nhiên đèn trong phòng tắt ngóm, căn phòng tối như mực chỉ có ánh sáng từ máy tính chiếu ra.

“Ý? Không lẽ đèn tiết kiệm năng lượng hư rồi?”

Liễu Khê đành phải đứng lên, ngẩng đầu nhìn trần nhà thì cảm nhận được độ ẩm trong phòng giảm xuống, cả người lạnh lẽo, da đầu run lên. Đột nhiên cảm thấy sau lưng có người, Liễu Khê mạnh mẽ xoay đầu thì thấy một cô gái xinh đẹp mặc đồ cổ trang đang đứng trong phòng, khuôn mặt xinh đẹp như đoá Mẫu Đơn nở nụ cười, mắt phượng, mang theo khí thế cao ngạo. Nếu không phải khuôn mặt của cô gái này trắng bệch lẫn xanh đen thì Liễu Khê thật sự muốn quý xuống gọi một tiếng ‘Nữ hoàng’, nhưng trong cái không khí âm trầm khủng bố này, đột nhiên xuất hiện cô gái cổ đại xinh đẹp, dù là ai cũng thấy sợ hãi!! “Cô... cô...” Liễu Khê run rẩy, khuôn mặt cứng ngắc. “Liễu Khê?” Cô gái xinh đẹp mở miệng, giọng nói trong trẻo như châu ngọc mang phần lạnh lẽo vang lên, cổ tình thêm mấy phần tà ác vào.

Liễu Khê nhắm mắt lại, trong lòng gào lớn: Như Lai, Quan Thế Âm, Ngọc Hoàng Đại Đế, Thượng Đế, Thánh Allah!!! Nhất định là ảo giác!! Cái gì tôi cũng không thấy!!!

“Nếu người đã không muốn gặp nữ phụ như vậy thì trở thành nữ phụ cho bản cung đi! Để cho người nếm thử hương vị làm nữ phụ!”

Cô gái xinh đẹp mặc đồ cổ trang kia nở nụ cười dữ tợn, không để cho Liễu Khê cơ hội phản kháng đã nâng bàn tay trắng nõn, hung hăng vỗ một chưởng vào ngực Liễu Khê. Liễu Khê chỉ cảm thấy một sức mạnh chọt xuyên qua thân thể, lục phủ ngũ tạng đau nhức, sau đó chậm rãi ngã xuống trên bàn, đè lên máy tính đang phát sáng. Lúc mở mắt ra, Liễu Khê cảm thấy mê muội. Ánh nắng chiếu rọi qua khe hở, Liễu Khê không tự giác nâng tay lên che mắt “Ừm...”

Tiếng rên rỉ bật ra. Đây là nơi nào? Liễu Khê quay đầu nhìn căn phòng, căn phòng không lớn, nhưng rất sạch sẽ, bên giường là một cái tủ quần áo, bàn học. Trên tường dán mấy bức áp phích thuộc hệ màu ấm, hiển nhiên là phòng ngủ của một cô gái. Cô nhớ mình bị một nữ quý cho một chưởng, ngay giữa ngực, đau đến mức đòi mạng.

Vậy có chuyện gì xảy ra? Xuyên qua? Trùng sinh? Đùng đùa, một chút cô cũng không thấy lạ. Có ai giải thích cho cô biết chuyện gì hay không.

[Đinh, xin chào người chơi Liễu Khê, hoan nghênh cô tới với thế giới của nữ phụ]

Một tiếng máy móc cứ nhắc vang lên trong đầu Liễu Khê làm cô hoảng sợ. “Thế giới của nữ phụ? Xin giải thích...”

Sau một buổi Liễu Khê mới run rẩy nói ra một câu như vậy.

[Bởi vì trong quá trình sáng tác của tác giả Liễu Khê, kết cục của nữ phụ luôn rất thô bạo mà đơn giản, thủ đoạn tàn nhẫn, liên tiếp giết các nữ phụ khiến cộng đồng nữ phụ oán hận, kích hoạt hệ thống trò chơi này]

Chết tiệt, cái này không khoa học!!! Liễu Khê thật sự muốn phun một ngụm máu kháng nghị.

[Trò chơi sẽ tận sức phục vụ các nữ phụ, tính chân thật của trò chơi là 100%, tình tiết động lòng người, mục tiêu của người chơi là chia rẽ nam nữ chính, độ hảo cảm là 0, nữ phụ xoay người, sau khi hoàn thành mục tiêu tiến đánh, người chơi có thể khiêu chiến với kịch bản tiếp theo. Vì để tiện lợi cho người chơi, tất cả tên của nữ phụ đều lấy tên của người chơi. Có vấn đề gì xin hãy gọi hệ thống]

“Xin hỏi, kịch bản lấy từ đâu ra?”-Liễu Khê bỗng nhiên cảm thấy không tốt.

[Tất cả các tiểu thuyết mà người chơi đã viết, tình tiết đều giống như trong tiểu thuyết mà người chơi từng viết, giống như cuộc tiến đánh bây giờ của người chơi là tiểu thuyết vườn trường]

A... A... Em gái mày.... Liễu Khê đắm vào đầu giường, lúc chị đây mới bắt đầu viết thì viết mấy câu chuyện vườn trường để giải trí một chút, tại sao lại rơi vào kết cục bi thảm này vậy trời? Càng nghĩ càng giận, Liễu Khê muốn từ chối, nhưng lại không thể ngồi dậy, cố gắng đụng dậy cái tay một lát, sau đó gục trên giường. Sợ hãi nhìn cánh tay của mình, bàn tay đầy đặn, béo đến mức không thấy khớp xương, cái tay y như tay heo. Sau khi nhìn xong thì khoe miệng của Liễu Khê co giật.

Chẳng trách lúc này không thể đứng lên, thì ra là một cô bé mập, cái dạng này thật sự giống như một bãi thịt nằm trên giường. Vất vả lắm mới có thể xuống giường, Liễu Khê bước tới cái gương thì hít không ít khí lạnh, qua gương thì thấy một cô bé mập mập, thật sự rất giống tăng thịt biết đi, khuôn mặt bị đồng thịt chèn ép tới mức biến dạng, cái dạng này sao có thể câu nam chính đây?

Im lặng thở dài, Liễu Khê mặc niệm nói “Giới thiệu tình tiết”

[Kịch bản đầu tiên của thể giới nữ phụ: Tình yêu học trò. Mục tiêu: Chia rẽ hoa hậu học đường Tô Nhiên và hotboy Trình Tố. Thân phận người chơi: Bạn thân duy nhất của Tô Nhiên, thầm mến Trình Tố. Bởi vì có tâm ghen tị với Tô Nhiên nên đã tung lời đồn sau lưng, ý muốn phá hư tình cảm của hai người. Cho tới khi tính ghen tị tăng cấp, muốn đẩy ngã Tô Nhiên xuống lầu, kết quả dùng sức quá mức nên tự làm mình trượt chân ngã xuống lầu. Cuối cùng linh cớ hợp, bị knockout]

Cuối cùng Liễu Khê cũng nhớ, đây là tiểu thuyết đầu tay của cô, khi đó hành văn ngây ngô, trong lòng tràn đầy điều lãng mạn của học trò, vì để phục vụ cho nữ chính cho nên cô đã tạo ra một nữ phụ cao 160cm mà nặng tới 80kg. Mà bây giờ, bản thân chính là cô em gái cao 160cm và nặng 80kg đó. Ai nói thời gian là dao giết heo? Mập mập mới là một cây dao để giết heo đó! Bạn có thể tưởng tượng cô gái nhìn giống ba mươi tuổi trong gương chính là một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi hay không?

Trong nháy mắt, Liễu Khê cảm thấy áp lực rất lớn, nếu người khác biết nữ phụ thầm mến nam chính không chừng đều cười nhạo mà nói “Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga!”, “Xấu nữ tác quái!”

Nhéo nhéo đồng thịt béo trên người, Liễu Khê thở dài, nhiệm vụ gian nan rồi. Lúc đó tiếng mở cửa vang lên, cánh cửa mở ra thì một người phụ nữ xinh đẹp đi vào, nhìn thấy Liễu Khê đứng trước gương thì dịu dàng nói: “Khê Khê, con dậy rồi? Mau rửa mặt đi, đừng quên hôm nay là ngày tới lấy thành tích ở trường, mẹ đã chuẩn bị bữa sáng rồi”

Liễu Khê nghe được chữ mẹ thì mắt sáng lên, cẩn thận nhìn bà Liễu một cái, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, làn da trắng nõn, khuôn mặt hài hòa, người ta nhìn thì đã thấy xinh đẹp đoan trang. Nếu mẹ của nữ phụ đã đẹp như vậy thì nữ phụ lớn lên hẳn không xấu, chỉ cần đem đồng thịt mỡ này quăng đi là được. Sau khi nhắc nhở xong thì bà Liễu đi ra ngoài, dĩ nhiên không cảm nhận được sự khác thường của Liễu Khê. Liễu Khê mặc một cái áo thun rộng và quần bò, không quen néo nhéo đồng thịt trên lưng, không yên lòng ăn sáng. Bây giờ câu chuyện chỉ mới bắt đầu, nam nữ chính mới có chút tình cảm, manh mối ái muội cũng mới bắt đầu, chia rẽ hẳn không khó lắm.

Đã thông tin thần xong, Liễu Khê há miệng ăn no, sờ sờ bụng ăn no, mùi vị không tồi. Đưa mắt nhìn bàn ăn, khoe miệng vụn vụn một chút, bản thân xử lý một chén mì, một bánh bao, một cái bánh ngọt và một ly sữa đậu nành. Sức ăn như vậy không béo không phải là người. Không được, phải lên kế hoạch giảm béo thật nhanh mới được. Liễu Khê đeo túi vải đi ra cửa, cố sức chen lên xe bus, trong đầu bắt đầu tính toán,

bây giờ kì nghỉ hè sau học kỳ hai, có tới một tháng nghỉ ngơi, trong thời gian này giảm xuống 15kg cũng không sai. Con gái, đôi lúc nên ác với mình một chút! “Liều Khê, mấy ngày nghỉ tính làm gì?” Trong lớp có không ít bạn học, quan hệ với Liều Khê không tồi, một người bạn hỏi. “A, còn chưa nghĩ ra, đến lúc đó rồi tính. Nếu điểm thi không tốt thì cái gì cũng không được” Liều Khê tìm được chỗ ngồi của mình, mỉm cười trả lời. Liều Khê tuy là em gái mập mạp nhưng thành tích học tập không tồi, tất cả đều là tên trong top, lại vô cùng tốt với các bạn, luôn vui vẻ giúp đỡ mọi người, trong lớp có không ít quan hệ. “Liều Khê, sao cậu không gọi cho tớ? Làm tớ phải đợi cậu nửa ngày, lãng phí thời gian muốn chết!” Một giọng nói mang theo sự chất vấn vang lên sau lưng Liều Khê, giọng nói trong trẻo êm tai, chỉ là bên trong chứa một chút ngạo khí không vui vẻ. Liều Khê chú ý tới mấy cô bạn đang nói chuyện với mình bắt đầu lộ ra vẻ chán ghét và xa cách, thậm chí có một bạn nữ nói thầm “Kiêu ngạo cái gì? May là Liều Khê tốt tính nếu không ai mà chịu được cái tính đó của cô ta chứ?” Trong lòng hiểu rõ, cô bé vừa rồi không được yêu thích. Quay đầu lại thì Liều Khê thấy một cô gái xinh đẹp đi tới.

[Thông tin: Nữ chính Tô Nhiên xuất hiện, độ hảo cảm với người chơi là 35, chúc người chơi vui vẻ]

Thì ra đây là Tô Nhiên, Liều Khê gật gật đầu, quả thật là một cô gái xinh đẹp, mắt ngọc mây ngài, mang theo sức sống của cô gái tuổi thanh xuân, giống như giọt sương trên đóa bách hợp mỗi sáng, không hổ danh hoa hậu học đường. Tô Nhiên thấy Liều Khê không để ý mình, trên mặt có chút khó chịu và tức giận.

Chương 2

Liều Khê sững sờ, sau đó nở nụ cười nói “Xin lỗi nha Tô Nhiên, hôm nay mơ màng nên quên gọi cho cậu”

Tô Nhiên ở cạnh nghe Liều Khê xin lỗi thì thả lỏng, kiêu căng ngồi xuống oán hận nói “Đợi cậu cả buổi, chết tớ luôn, lần sau còn như vậy tớ không thèm chơi với cậu nữa”

Vừa nói xong lại cảm thấy vẫn là người phụ họa mình như thường, hình như Liều Khê có chút thay đổi, xem ra mình nhìn lầm rồi. Béo như vậy thật tội nghiệp! Trong mắt Tô Nhiên tăng thêm phần thương hại lẫn kiêu ngạo.

Liều Khê bắt đầu suy nghĩ về nữ chính, tính cách của Tô Nhiên có chút cao ngạo, đó là vì cha mẹ thường hay cãi nhau đòi ly hôn, nên trong nội tâm luôn bất an lẫn miễn cưỡng, lại không muốn người khác biết và xem thường nên dùng sự cao ngạo để che giấu, cuối cùng bị các bạn nữ trong lớp cô lập. Dù sao Tô Nhiên cũng rất đẹp, gia cảnh không tồi, lại thông minh, thành tích luôn rất tốt, hơn nữa đã từng học qua piano và múa, đa tài đa nghệ, đó cũng là hình mẫu trong mộng của các nam sinh bình thường. Khó trách chỉ có một mình Liều Khê là bạn, hơn nữa người bạn này vì tiếp cận nam chính Trình Tố mà mới thân với Tô Nhiên, đổi lại là bản thân thì cũng rất mất hứng. Chủ nhiệm bước vào lớp, âm thanh huyền ảo không còn. Liều Khê giấu tâm tư, chờ chủ nhiệm phát phiếu điểm.

Không thể không nói, Liều Khê này rất giỏi, thành tích xếp thứ hai trong lớp, ở trong khối xếp thứ ba. Liều Khê cầm phiếu điểm cảm khái. “Tớ xem nào, đáng ghét, tại sao toán của cậu lại cao hơn tớ?”

Tô Nhiên tự tiện giật lấy phiếu điểm trong tay Liều Khê, nhìn qua thành tích các môn thì tức giận nói. Thành tích trong lớp của Tô Nhiên đứng thứ bảy, cũng không tồi, có điều vẫn thua kém Liều Khê. Bởi vì vậy nên Tô Nhiên không vui, theo thói quen tất cả đều ở trên mặt. May mà Liều Khê nghe xong không thấy gì, nói về tính tình của Tô Nhiên, dễ nghe là thẳng thắn, khó nghe chính là kiêu căng ngạo mạn, nói chuyện không giữ mặt mũi cho người khác, thường hay làm người khác mất mặt. Nhưng mà người đẹp chính là người đẹp, cho dù là cau mày vì tức giận, nhíu mày, phồng má đều rất đẹp. Dĩ nhiên người khác thì không nghĩ vậy, nam sinh ngồi trước xoay người nói “Ày, Liều Khê, cậu lại chọc Tô Nhiên tức giận? Làm cái gì thế? Nhường cho Tô Nhiên một chút cũng không được à?” Liều Khê nghe xong thì co giật khóe môi, nhìn nam sinh nói với bộ dạng bênh vực kẻ yếu, thật sự rất đau răng, một tên thích xen vào chuyện người khác.

Mặc kệ là nam hay nữ, mặt đẹp luôn được người khác yêu thích, mấy người khác cũng vì vậy mà ủng hộ. Với các nam sinh trong lớp thì việc Liều Khê nhường cho Tô Nhiên là nghĩa vụ phải làm. Khó trách sau này Liều Khê luôn có địch ý với Tô Nhiên, người trong lòng thích Tô Nhiên, ưu thế duy nhất là thành tích học tập cũng bị Tô Nhiên đuổi kịp và vượt qua, thật sự rất bị kích.

“Nói cái gì đấy? Đáng ghét, đừng nói bậy, tớ và Liễu Khê là bạn tốt” Tô Nhiên hờn dỗi nói, trong lòng cũng rất hững hờ, nữ sinh tuổi này đều luôn có chút hư vinh nhưng không khiến người ta ghét, ngược lại đó chính là sức sống của tuổi thanh xuân.

Liễu Khê không nói gì, thậm chí còn không nhìn nam sinh đó một cái, mặt không thay đổi nhìn phiếu điểm. Trong lớp, Tô Nhiên luôn bất hòa với các nữ sinh, nhưng lại có quan hệ không tồi với nam sinh.

Dù sao Tô Nhiên cũng là một cô bé rất xinh đẹp, nam sinh dĩ nhiên là tự nguyện giúp cô bé này rồi. Sau khi lấy phiếu điểm thì Tô Nhiên cùng Liễu Khê đi về, cả hai đi trong trường cứ như một bức tranh chậm biếm. Dưới sự làm nền của Liễu Khê, sự xinh đẹp của Tô Nhiên tăng thêm 50 điểm. “Tô Nhiên”

Một giọng từ sau vang tới, trong giọng nói còn mang theo phần trong trẻo của thiếu niên. Liễu Khê quay đầu, không khỏi thất thần, thật sự rất đẹp trai. Dáng người cao, khuôn mặt tuấn tú mang theo sự non nớt của một chàng trai, nụ cười trên mặt có chút nhợt nhạt, đôi mắt hoa đào có sự dịu dàng đủ chìm chết người, đẹp như thế thật sự là tai họa, mặc dù mặc bộ đồng phục bình thường vẫn khiến người ta thấy tao nhã.

[Đỉnh, người chơi chú ý: Nam chính Trình Tố xuất hiện. Độ hảo cảm với người chơi: -20, độ hảo cảm với nữ chính Tô Nhiên: 50. Độ hảo cảm của nữ chính Tô Nhiên với nam chính Trình Tố: 50]

Tiếng máy móc đột nhiên xuất hiện trong đầu khiến Liễu Khê giật mình, dọa chết người, thật sự không quen. Nhưng mà Liễu Khê vô cùng buồn bực, đã làm gì đắc tội nam chính mà độ hảo cảm lại là con số âm?

Nghe con số đó thật sự không thoải mái chút nào, hơn nữa độ hảo cảm số âm thì làm sao mà chia rẽ hai người này đây? May mắn độ hảo cảm của hai người mới 50, con số này đúng là hơn mức một người bạn nhưng mức dành cho người yêu lại chưa tới.

Trình Tố gật đầu với Liễu Khê một cái, nở nụ cười nói chuyện với Tô Nhiên. Trong lúc nói chuyện cũng có hỏi Liễu Khê hai câu, không quên Liễu Khê, đúng là chu đáo lễ phép khiến người ta thoải mái. Đáng tiếc, dù Trình Tố giấu thế nào Liễu Khê cũng nhìn ra, giống như thái độ nói chuyện cho có lệ, giống như ánh mắt giấu chút châm chọc, dĩ nhiên cũng có lúc hệ thống nói. Nhiệm vụ khó khăn nha! Liễu Khê thở dài, lời lời quai sách, ánh mắt lơ đãng nhìn cái cây. Thật ra Trình Tố nhìn bộ dạng không yên lòng này của Liễu Khê có chút kinh ngạc, thật sự khác thường. Hắn biết bộ dạng của mình không tồi, có sức hấp dẫn rất lớn với các bạn gái, cũng vô cùng đặc ý với sự ái mộ đó. Ở cùng các nữ sinh một thời gian, ánh mắt của cậu rất tinh, chỉ nhìn một cái đã nhìn ra. Có điều, bị một con bé vừa xấu vừa mập thắm thích thì không phải là chuyện gì đáng khoe khoang. Ngược lại, diện mạo của Tô Nhiên thật sự khác một trời một vực. Hơn nữa trước đây lúc cậu nói chuyện với Tô Nhiên, ánh mắt của Liễu Khê thỉnh thoảng lén lút nhìn qua, khi bắt gặp ánh mắt của cậu thì đỏ mặt nhìn đi chỗ khác, ghê tởm như con chuột cống nơi cống thoát nước, cậu có thể vui mới lạ, rất phiền. Bây giờ Liễu Khê không nhìn cậu thì cậu vẫn cảm thấy khó chịu, không lẽ là chiêu mới.

[Độ hảo cảm của nam chính Trình Tố với người chơi giảm xuống 1 điểm]

Âm thanh lại vang lên đánh thức Liễu Khê đang ngẩn người, khóe miệng run rẩy một chút, ngẩn đầu nhìn Trình Tố, bỗng dưng giảm xuống độ hảo cảm, tên nam chính này không phải bị bệnh chứ? Cô đâu có chọc hắn? Trình Tố thấy ánh mắt Liễu Khê nhìn mình chằm chằm, trong lòng có chút thoải mái. Đã nói rồi, con bé mập mập Liễu Khê này sao có thể không nhìn trộm cậu chứ? Đôi mắt kia mang theo phần ai oán giống như một oán phụ. Cậu và cô ta không có quan hệ gì, Liễu Khê này càng ngày càng ngu ngốc, không được, sau này phải tránh xa cô ta một chút, cậu không muốn ngày nào cũng bị con bé vừa mập vừa điên cuốn lấy. Nghĩ vậy Trình Tố rung mình một cái, cả da gà đều nổi lên. Nhìn Tô Nhiên duyên dáng yêu kiều, vẫn cảm thấy Tô Nhiên là tốt nhất, tuy rằng có chút kiêu ngạo nhưng mà nếu so với Liễu Khê thì vẫn tốt hơn.

[Độ hảo cảm của nam chính với người chơi giảm xuống 1 điểm, với nữ chính Tô Nhiên tăng thêm 1 điểm]

Âm thanh lại vang lên một lần khiến khuôn mặt của Liễu Khê tái dần, ánh mắt nhìn Trình Tố càng bị phẫn, con mẹ nó chứ, tên này thật sự bị bệnh tâm thần rồi, cô không làm gì mà vẫn giảm xuống độ hảo cảm, quá đáng nhất là tăng thêm độ hảo cảm cho nữ chính nữa chứ! Trình Tố thấy ánh mắt của Liễu Khê càng lúc càng quỷ dị, trong lòng thêm sợ hãi, độ hảo cảm lại giảm xuống, ánh mắt của Liễu Khê càng lúc càng thâm, thật là một vòng tuần hoàn ác tính. Nhìn Liễu Khê và Trình Tố đứng đối diện nhau, trong chớp mắt không khí trở nên trầm mặc quỷ dị xen lẫn chút xấu hổ. Tô Nhiên đang nói chuyện vui vẻ với Trình Tố

thì thấy Liễu Khê lớn mật nhìn Trình Tổ chăm chăm, trong lòng có chút chán ghét. Trước đây, chỉ cần hai người cùng xuất hiện thì ánh mắt đều tập trung trên người cô, có nhìn Liễu Khê thì cũng dùng ánh mắt châm biếm, khinh bỉ cùng tự đắc, mà bây giờ Liễu Khê lại cướp lực chú ý của Trình Tổ.

[Độ hảo cảm của nữ chính với người chơi giảm xuống 5 điểm]

Âm thành này phá vỡ cục diện của Liễu Khê và Trình Tổ, Liễu Khê không khỏi nhìn Tô Nhiên một cái. Sự ghen tị của nữ chính thật sự rất cao, cô chỉ nhìn nam chính một cái mà đã giảm độ hảo cảm xuống rồi. Tô Nhiên nhẹ nhàng chớp mắt hai cái, đem sự khó chịu giấu đi, vẫy tay nói “Thời gian không còn sớm, chúng ta về thôi” Dứt lời thì nhìn Trình Tổ một cái, nở nụ cười đáng yêu “Cùng đi chứ? Cũng tiện đường đó!” “Tốt!”

Trình Tổ mỉm cười vuốt cằm, càng lúc càng thấy Tô Nhiên rất đẹp. Đứng bên ngoài thờ ơ nhìn động tác của Tô Nhiên, ánh mắt Liễu Khê nhạt dần, dù tính cách của Tô Nhiên có thẳng thắn thế nào thì cũng sẽ có chút tâm cơ. Cứ như bây giờ, rõ ràng giảm chút yêu thích với Liễu Khê, trong lòng cũng không thoải mái. Nếu là bình thường thì đã sớm tức giận, nhưng không muốn phá hủy hình tượng của bản thân trước mặt Trình Tổ, mà dù xinh đẹp đến bao nhiêu mà khóc om sòm thì cũng không vừa mắt. Mà ý nghĩa của chuyện đó là càng khó đem độ hảo cảm của hai người giảm đi. Dù sao nam sinh luôn ưu đãi các nữ sinh xinh đẹp, nữ sinh cũng rất yêu thích các chàng trai đẹp trai mà thôi, không phải sao? Nói là cùng đi nhưng chỉ có Tô Nhiên và Trình Tổ nói chuyện vui vẻ, Liễu Khê chỉ đi đằng sau. Với thái độ khác thường của Liễu Khê, Trình Tổ cũng không nói gì, chỉ có Tô Nhiên không ngừng nói vài câu với Liễu Khê. Tới lúc chia tay thì hai người tạm biệt Trình Tổ, Tô Nhiên đột nhiên im lặng. Cả hai đi song song trên đường, Liễu Khê có chút không yên, mà Tô Nhiên cũng không nghĩ che dấu sự khó chịu của mình.

“Liễu Khê, cậu không cảm thấy nên nói với tớ chuyện gì à?” Trên mặt Tô Nhiên không có ý cười, lạnh lùng chất vấn Liễu Khê. Thái độ này khiến Liễu Khê không thoải mái chút nào, nhú mày, cô không muốn cãi nhau với Tô Nhiên nên nhẫn nhịn nói “Tô Nhiên, cậu làm sao vậy? Không phải lúc này vẫn còn tốt sao?”

“Cậu nghĩ rằng tớ không biết tâm ý nhỏ của cậu à? Trước mắt tớ mà dám liếc mắt đưa tình với Trình Tổ sao? Liễu Khê, sao cậu không nhìn lại xem bản thân mình thế nào đi? Ngay cả tớ cũng phải đổ mặt giúp cậu”

Tô Nhiên nâng giọng, phát ra khí thế bức người. Tô Nhiên đem bất mãn thường ngày trong nhà thêm sự bất mãn với Liễu Khê lúc này phát tiết hoàn toàn, nếu cười nhạo Liễu Khê có thể làm mình thoải mái, ngu gì không làm? Liễu Khê nghe xong cũng giận tái mặt, tuy rằng trong lòng thấy chủ nhân thân xác này tiếp cận Tô Nhiên với động cơ không tốt nhưng thái độ này của Tô Nhiên cũng khiến người khác thấy ghét “Tô Nhiên, cậu đừng quá đáng!” “Quá đáng sao? Liễu Khê, tớ nói cho cậu biết, nếu không có tớ thì chẳng ai thêm làm bạn với cậu đâu. Nhìn vào gương đi, xem bản thân cậu thế nào, đừng có học đòi cóc ăn thịt thiên nga, yêu thích người khác, cậu không xứng!”

Tô Nhiên nhìn đồng thịt béo trên người Liễu Khê, càng nhìn càng thấy xấu, cô ta nở nụ cười, trong giọng mang theo sự miệt thị.

“Hừ, nếu cậu không xin lỗi thì sau này đừng có tìm tớ”

Nói xong câu này, làm như thấy thứ gì đó bẩn thỉu, Tô Nhiên nhanh chóng đi khỏi đó. Liễu Khê thật sự tức muốn chết, sao cô không nhớ nữ chính trong tiểu thuyết cô viết lại đáng ghét như vậy?

Cô đâu cho con gái nữ chính của mình chanh chua như vậy đâu?

[Độ hảo cảm của nam phụ Trang Kỳ với Tô Nhiên giảm xuống 20 điểm]

Trang Kỳ??!!

Chương 3

Liễu Khê xoay đầu thì thấy một người ở dưới tầng cây cách đó không xa, người bị cây che khuất hơn nửa, nếu như không chú ý thì không thấy. Đây chính là nam phụ Trang Kỳ, hình tượng lạnh lùng, ở trong trường thường chỉ có một mình.

Quả nhiên đãi ngộ của nam phụ, dáng người cao lớn hơn Trình Tố, rắn chắc khỏe mạnh hơn mười phần, cổ áo đồng phục mở ra hai cúc, xuyên qua phần áo được mở thì thấy lồng ngực rắn chắc, tư thế không tồi, gương mặt lạnh lùng cứng rắn, khóe môi hơi nhếch lên, bước đi mang theo hương vị một mình.

Bộ dạng đẹp như vậy, không ít nữ sinh trong trường yêu thích, chỉ tiếc lại chỉ có mối tình thầm thiết với nữ chính. Trang Kỳ đi tới, liếc mắt đánh giá Liễu Khê, khuôn mặt không thay đổi, lạnh lùng nói “Đi”

Sau đó không quan tâm đến Liễu Khê, đi trước một cách tiêu sái như chắc chắn Liễu Khê sẽ theo kịp.

[Nam phụ Trang Kỳ xuất hiện, độ hảo cảm với người chơi: 30]

Sau đó lại vang lên [Độ hảo cảm của nam phụ với người chơi giảm một điểm]

“A” Liễu Khê vội vàng đáp ứng, cố chạy đuổi kịp Trang Kỳ, trong lòng khóc không ra nước mắt, vì sao lại giảm độ hảo cảm với cô, cái tên Trang Kỳ thấy sắc quên bạn đáng ghét.

Có một chi tiết gạt người trong tiểu thuyết được đặt ra đó là mẹ của Liễu Khê và mẹ của Trang Kỳ là bạn thân, hai nhà ở đối diện, Liễu Khê và Trang Kỳ lớn lên với nhau, cũng chính là thanh mai trúc mã trong truyền thuyết.

Cái gọi là thanh mai trúc mã cũng chỉ là bia đỡ đạn mà thôi. Nếu không thì ở chung mười mấy năm sao độ hảo cảm của Trang Kỳ cho Liễu Khê mới 30 mà với nữ chính Tô Nhiên đã 40 rồi. Có điều Liễu Khê biết tại sao lại có độ hảo cảm đó với nữ chính.

Đó là một tình tiết vào ngày mưa, mưa nhỏ rơi tí tách trên mặt đất, cả đường lầy lội, có một con mèo nhỏ nằm trong cái hộp cạnh thùng rác, cả người bị mưa làm ướt đầm, lông mèo màu xám dán lên người, miệng kêu meo meo, vô cùng đáng thương nhưng không có ai để ý. Sau đó có một cô gái mảnh khảnh ngồi xổm trước con mèo che ô cho nó, cẩn thận ôm nó tới dưới hiên nhà, tìm một cái hộp, cởi khăn quàng lót dưới hộp, dùng khăn tay lau nước trên người con mèo, cuối cùng còn dùng bút viết lên cái hộp “Mong người có lòng tốt nhận nuôi”, trước khi đi còn để lại một ít sữa.

Cảnh đó được Trang Kỳ bắt gặp, nhớ lại hình ảnh đó, dưới cơn mưa phùn nhỏ, một cô gái xinh đẹp dịu dàng mặc bộ quần áo màu trắng, một con mèo đáng thương, tổ hợp đó thật sự có lực sát thương rất lớn, ngay lập tức làm Trang Kỳ ngây người, độ hảo cảm lập tức tăng nhanh.

Nhưng Liễu Khê nhớ không nhầm, con mèo nhỏ đó là con mèo bị Tô Nhiên vứt bỏ, nếu cô nhớ không nhầm là do sau khi con mèo sinh ra thì chân trước có vấn đề, có khiếm khuyết nên cô ta rất ghét. Đáng ra là tặng người khác nhưng không ai nhận. Ngày đó Tô Nhiên đi ngang qua, vừa vặn thấy con mèo bị vứt bỏ tối qua, lại nhớ tới Trình Tố thích các nữ sinh lương thiện nên mới hành động như vậy. Con mèo đó cũng sống không quá hai ngày, dù sao mèo mới sinh ra không lâu không thể uống sữa, thân thể gầy yếu đó lại còn mắc mưa.

Lúc Tô Nhiên nói chuyện này với Liễu Khê, trong miệng có chút tiếc hận. Nhưng điều làm Liễu Khê phải hoang mang chính là Tô Nhiên từng nuôi mèo sao lại không biết mèo con không biết uống sữa chứ?

Đến cuối cùng cần gì phải làm bộ làm tịch? Hơn nữa, bản thân Liễu Khê cũng từng muốn nuôi con mèo đó nhưng lại bị Tô Nhiên từ chối, chuyện này, ngay cả Liễu Khê cũng không hiểu. Một mối lết lên ba tầng lầu, đứng trước cửa nhà Liễu Khê, mà nhà của Trang Kỳ ở ngay đối diện, Liễu Khê nói tiếng tạm biệt, dáng vẻ của Trang Kỳ còn lạnh nhạt hơn bình thường ba phần, hẳn là do bị cảnh Tô Nhiên mắng người lúc nãy kích thích nếu không cũng không đột nhiên giảm 20 điểm hảo cảm với cô ta.

Liễu Khê cũng không quan tâm tới tâm tình của nam sinh đang trưởng thành, bây giờ cô rất mệt, nằm nửa người trên sofa, quả nhiên mập mập không tốt, thể lực quá yếu, chỉ mới đi mấy bước đã mệt rồi.

Cho tới khi trời chập tối, bà Liễu trở về nhà, Liễu Khê đã chuẩn bị bát dưa. Thật ra chính chủ này cũng rất ngoan ngoãn, có lẽ là do thích ăn nên tay nghề nấu ăn không tồi.

“Mẹ, lúc nào ba về vậy? Thời gian đi công tác lần này lâu thật!”

Liễu Khê ăn một miếng cơm, cẩn thận nhai nuốt, giảm béo mà, trước tiên phải khống chế được sức ăn. Bà Liễu nhìn cái miệng nhỏ đang ăn của Liễu Khê, nở nụ cười dịu dàng.

“Lượng công việc lần này của ba con rất nhiều, lại liên quan tới việc thăng chức, hẳn phải qua hai ba tháng nữa mới về, Khê Khê nhớ ba sao?”

“Vâng, đã lâu không gặp ba rồi”

Giọng của Liễu Khê nhỏ dần, sau đó đã thông tinh thần nói với bà Liễu “Mẹ, con muốn giảm béo, chạy bộ hay bơi lội thì tốt hơn?”

Bà Liễu nhìn bộ dạng mập mạp của Liễu Khê, có chút đau lòng, hẳn con gái bị bạn ở trường trêu chọc, nghĩ lại nói :“Bơi lội đi, vừa hay bên cạnh khu nhà của chúng ta có một bể bơi, mấy hôm trước mẹ và dì Trang của con có làm thẻ hội viên bên đó, dì Trang làm cho Trang Kỳ, con và Trang Kỳ cùng đi bơi, cũng xem như có bạn”

“A, được không? Trang Kỳ có chịu không?”

Liễu Khê than thở một câu, người ta bây giờ đang đau lòng vì hình tượng của nữ thần sụp đổ đó!

“Yên tâm đi, trước kỳ nghỉ Trang Kỳ đã đồng ý với dì Trang rồi”

Bà Liễu chột trán con gái cười nói: “Đến lúc đó đừng vì lười mà không đi đấy!”

Quả nhiên ngày hôm sau, Liễu Khê còn đang ủ trong chăn thì chuông cửa vang lên, sau đó nghe được tiếng cửa mở và tiếng chào hỏi của Trang Kỳ: “Chào dì, Liễu Khê dậy chưa ạ?”

Trang Kỳ!! Liễu Khê giật mình, mở to mắt, vội vàng xuống giường, mặc quần áo, mở cửa phòng ra thì thấy Trang Kỳ, nhìn đồng hồ, mới bảy giờ thôi đó. Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Trang Kỳ, Liễu Khê không dám nói gì, buồn rầu đi rửa mặt. Vì giảm béo, bữa sáng của Liễu Khê chỉ có một ly sữa đậu nành không đường, mà trước mặt Trang Kỳ là bát mì thịt bò thơm ngào ngạt.

Canh thịt bò trong suốt, miếng thịt bò lớn, có chút hành lá và bạc hà, một ít hạt tiêu đỏ au, Liễu Khê nuốt nước miếng, khó khăn dời ánh mắt đi. Tên khốn này cố ý, cố ý, tuyệt đối cố ý!!! Trên đường tới bể bơi, trong đầu Liễu Khê là mùi mì thịt bò thơm ngon, hơn nữa qua mấy phút, Liễu Khê cảm thấy bụng bắt đầu réo, hận không thể quay về nhà ăn một ít, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Người trong bể bơi không nhiều lắm, chỉ có vài người. Lúc Liễu Khê thay áo tắm xuống nước thì nghe được mấy tiếng cười nhạo, rất chói tai, khiến tâm trạng của Liễu Khê kém đi. Cố gắng bỏ qua ánh mắt người khác, Liễu Khê bắt đầu hoa tay múa chân trong nước, chân đập đập y như con ếch. Cô đã lên mạng tra qua, bơi ếch tốn nhiều năng lượng nhất, một ngày bơi hai tiếng, cô không tin không giảm đi.

Khác với Liễu Khê, dáng người của Trang Kỳ rất tốt, tay chân thon dài hữu lực, ngay cả bụng cũng có sáu múi, hơn nữa điều khiến Liễu Khê phải thêm muốn chính là cơ bắp của tên đó rất rắn chắc, nhưng không phải là kiểu trưởng phòng, ngược lại vô cùng có đường cong.

Sau ngày bơi đầu tiên, Liễu Khê mệt tới mức đi không nổi, nếu không phải có Trang Kỳ cố gắng đỡ cô thì cô chắc chết đuối tại bể bơi rồi. Về nhà thì bụng đói đến điên luôn, nghĩ thầm tìm cái gì đó ăn vào bụng, từng tẻ bào đều kéo gào ăn! Ăn! Ăn! Chạy vào phòng vệ sinh, đứng trước gương tát mình một cái, chỉ vào trong gương mắng: “Béo như vậy mà còn muốn ăn nữa sao? Còn cần cái mặt không hả?”

Liễu Khê vừa mắng vừa khóc, cô muốn về nhà, muốn trở lại cái ổ lộn xộn của mình, nhớ ba mẹ của mình, nam nữ chính, nam nữ phụ gì đó không liên quan tới cô, dựa vào cái gì mà đem cô tới đây.

Khóc tới khi hai mắt sưng đỏ, không ngừng nấc lên một cái, Liễu Khê mới dừng lại. Không phải là giảm béo sao, không phải là tăng thêm độ hảo cảm sao, cô không tin không làm được. Sau khi tinh thần Liễu Khê bị kích thích thì ý chí chiến đấu hùng hục như lửa, đem danh sách công việc giảm béo liệt kê ra.

Buổi sáng bơi hai tiếng đồng hồ, giữa trưa tập trên máy chạy bộ một tiếng, buổi tối tập yoga hai tiếng, mát xa ngực bằng tinh dầu một tiếng, mỗi ngày đều dùng sữa xoa toàn thân. Bữa sáng uống một ly sữa đậu nành, buổi trưa uống một ly sinh tố mật ong với chanh, buổi tối không ăn. Mỗi ngày uống 1500ml nước, không cần biết có khỏe hay không, dù có đói đến chết cô cũng phải gầy trong thời gian ngắn nhất.

Tóm lại, một là gầy, hai là chết!! Ý chí chiến đấu của Liễu Khê sục sôi, ngay cả trong mắt cũng bùng lên ngọn lửa. Vào ngày thứ ba, Liễu Khê sờ sờ cái bụng đói cồn cào, cả người không còn sức, không biết làm

gì, cảm giác hôm nay mệt muốn chết, rõ ràng chỉ mới rời giường, hai chân giống như đạp trên bông, mềm nhũn, thậm chí cả người còn không nghe lệnh của bản thân.

Không lẽ là di chứng do đói quá? Liễu Khê thở dài, mập mạp cũng rất khổ, ai bảo giảm béo là quá trình nhịn đói chứ? Trang Kỳ cố ý liếc mắt qua nhìn một cái, thấy Liễu Khê uể oải không phấn chấn, nhú mày, con người mang theo tâm tư người ta không hiểu. Bây giờ Liễu Khê không có sức mà quan tâm Trang Kỳ nghĩ gì, cố gắng động đậy tay chân nặng trĩu, lại cảm thấy càng lúc càng cố sức, rõ ràng bề bơi ngay trước mắt mà cô không thể tới được. “Ừ ừ ừ...” Liễu Khê sắc nước, tay chân giống như bị chích phải ma túy, không chút cảm giác “Cứu... cứu mạng...”

Sau đó Liễu Khê không còn sức mà kêu cứu, đầu óc mơ hồ. Tiếp theo, có một cánh tay mạnh mẽ túm lấy Liễu Khê, kéo cô lên, Liễu Khê cảm giác được cánh tay của mình bị người nào đó kéo lên.

Lúc nằm cạnh bể, thở từng hơi, giật giật ngón tay, cái cảm giác này thật sự rất khó chịu. Đột nhiên một hộp sữa xuất hiện trước mặt Liễu Khê, tiếp theo hai má bị ngón tay thon dài chọt chọt “Này, còn sống không?”

Liễu Khê liếc mắt khinh bỉ, đem sữa uống hết, lúc này mới có sức nói “Ồn cứu mạng có cần tiểu nữ lấy thân báo đáp không Trang Kỳ thiếu hiệp?”

“Ngu ngốc” Sau đó hệ thống lên tiếng.

[Độ hảo cảm của nam phụ Trang Kỳ đối với người chơi tăng thêm 10 điểm] Ngày hôm sau, Liễu Khê bỗng phát hiện, chỉ cần mình rời nhà thì Trang Kỳ đều đi theo, giống như hình với bóng vậy. Trang Kỳ cũng rất phiền não, con bé ngốc này sống chết đều muốn giảm béo, cái tư thế đó thật sự muốn ép chết bản thân luôn, hần có thể làm gì được. Mắng ngu ngốc thì con bé ngốc này cọt nhả, sau lưng vẫn ép buộc mình như vậy. Nói không được đành phải để tâm một chút, dù sao cũng là lớn lên cùng nhau. Aiz, trước kia con bé ngốc này làm gì có nghị lực như vậy, chẳng lẽ hôm đó chịu kích thích dữ quá? Nghĩ vậy, Trang Kỳ có chút phê bình kín đáo với Tô Nhiên.

[Độ hảo cảm của nam phụ Trang Kỳ với nữ chính Tô Nhiên giảm 3 điểm]

Thời gian trôi qua mười ngày, đây là lần đầu tiên Liễu Khê bước chân lên cái cân, mấy hôm nay cô đã cảm giác được áo quần có dấu hiệu rộng thùng thình rồi. Lấy cân ra, đứng lên, Liễu Khê nhắm mắt, hít một hơi cúi đầu nhìn trợn mắt. 65kg!! Mười ngày giảm 15kg!!! “A!!!”

Liễu Khê vui vẻ bổ nhào lên giường, ôm lấy cái gối ôm, điên cuồng cười ha hả. Cho dù kỳ giảm béo đầu chỉ toàn hơi nước, tỉ lệ mỡ chiếm rất ít nhưng mà không thể ngăn cản được sự vui mừng của Liễu Khê. Giảm béo đúng là việc phải kiên trì.

[Định! Chúc mừng người chơi kiên trì mục tiêu giảm béo mười ngày, chỉ số nhẩn nại của người chơi tăng lên 3 điểm, hiệu suất giảm béo tăng 10%, mong người chơi tiếp tục cố gắng, hoàn thành lột xác]

Cái chỉ số nhẩn nại này là cái gì thế? Liễu Khê cảm thấy kỳ quá nhưng lại lười quan tâm, thậm chí với hiệu suất giảm béo kia, cảm giác tốc độ thịt đi xuống rất nhanh.

Hệ thống, mày thật keo kiệt, sao không trực tiếp thưởng bộ dạng nhỏ nhắn xinh đẹp luôn đi? Trang Kỳ đứng ở nhà bên kia nhìn Liễu Khê vui vẻ, hần cũng không nghĩ tới Liễu Khê lại có nghị lực lớn vậy, liên tục hai mươi ngày đi bơi, hơn nữa đã bắt đầu nhìn thấy đường cong rồi.

Bơi qua bơi lại hai vòng, Liễu Khê vốc một ít nước tát qua Trang Kỳ hô to “Trang Kỳ, sao cậu lại ngăn người rồi? Có phải thấy tớ đẹp quá nên ngăn người không?”

Trang Kỳ nhảy xuống nước, nhếch mày, lười biếng ưm một tiếng, nhìn xuống cái bụng còn chút thịt của Liễu Khê, ý tứ không cần nói cũng biết. Liễu Khê phát giận vốc nước tát qua Trang Kỳ, ở chung với Trang Kỳ một thời gian, Liễu Khê càng ngày càng không sợ hần, bề ngoài thì lạnh lùng nhưng nội tâm lại rất ấm áp.

Liễu Khê xoay người nên không thể thấy ý cười chột hiện rồi biến mất của Trang Kỳ. Thịt béo trên người Liễu Khê ngày càng ít, mà ngày khai giảng cũng sắp tới.

2. Part 2:

Tiểu thuyết vườn trường

Chương 4

Ngày mai chính là ngày khai giảng, Liễu Khê đã sớm chuẩn bị đồng phục để ở bên giường. Sau đó mang dép lê đi tới cái gương dính trên tủ áo, tình tế đánh giá dáng người của mình. Chiều cao 160cm của cô dĩ nhiên là không thấp, tỉ lệ vóc dáng cũng rất tốt, hơn nữa sau khi ốm đi không còn vẻ khô quắt như trước. Bộ ngực no đủ, eo nhỏ, hai chân dài thẳng tắp.

Quả thật là công việc lột xác từ Hàn Hồng tới Chung Sở Hồng [1].

[1]Hàn Hồng: ca sĩ nổi tiếng và nhạc sĩ sáng tác hiếm có trong làng ca nhạc thịnh hành Đại Lục Trung Quốc. Chung Sở Hồng: nữ diễn viên Hồng Kông Từ Hàn Hồng đến Chung Sở Hồng ý là biến từ béo thành gầy, từ xấu thành đẹp.

Có điều việc khiến Liễu Khê tiếc nuối chính là do tốc độ gầy quá nhanh nên làn da có chút nhão, hơn nữa có chút nhăn nheo, đây chính là bên ngoài mười bảy nhưng bên trong hai mươi bảy đây. Quên đi, không nghĩ nữa, đến lúc đó rồi tính, tuy là có chút lớn nhưng cũng là gái đẹp. Liễu Khê đi tới tắt đèn lên giường ngủ. Kim đồng hồ không nhanh không chậm nhích lên phía trước, đêm đã khuya, đèn trong các nhà dần tắt đi. Đến khi kim giây, kim đồng hồ và kim phút gặp nhau ở một chỗ thì hệ thống mới lên tiếng.

[Đinh, chúc mừng người chơi hoàn thành mục tiêu kiên trì giảm béo 45 ngày, hoàn thành kế hoạch giảm béo, thành công trở nên gầy đẹp, hệ thống thưởng cho người chơi da thịt mềm mại, trắng nõn, eo thon nhỏ tinh tế mất hồn. Mong người chơi tiếp tục cố gắng không ngừng để tạo ra một cô gái xinh đẹp hoàn mỹ]

Này, mấy cái thứ đó là chuyện gì thế, hệ thống, sự đáng ghét của mi đâu rồi? Trong lúc Liễu Khê mơ ngủ căn bản không nghe rõ hệ thống nói gì, chính người, hai má cọ vào chăn đệm mềm mại, tiếp tục ngủ ngon.

“Đinh linh linh đinh linh linh ~~ Sâu lười mau dậy ~~ Sâu lười mau dậy ~~” Đồng hồ đầu giường đúng giờ báo thức, đánh vỡ sự im lặng.

Liễu Khê “A” một tiếng, xốc chăn rời giường, hôm nay là ngày khai giảng, không thể tới muộn. “A, đau quá!” Liễu Khê nhắm mắt đánh răng rửa mặt, lúc dùng khăn ướt lau mặt lại không nghĩ tới cái khăn kia giống như nhánh cây thô ráp đụng vào, hai má cảm thấy nóng rát, đau vô cùng. Mở mắt nhìn vào gương, Liễu Khê kinh ngạc há to miệng, làn da của cô gái trong gương bị chà xát tạo nên vết hồng nhè nhẹ.

Cái này, cái này, khi nào làn da của cô trở nên đẹp như vậy? Nhịn không được nâng tay bẹo má một cái, cảm giác vô cùng tốt, non nớt mềm mại vô cùng, giống như làn da của em bé, khiến người khác yêu thích không buông tay được, mới béo má nhẹ mà làn da đã có vết hai ngón tay đỏ bầm ở trên. Liễu Khê lưu luyến xoa hai má xong mới chịu mang túi sách cùng hộp sữa đi ra khỏi nhà. Có không ít học sinh đã tới trường, kể cho nhau những ngày hè mình trải qua thế nào, bù đắp cảm tình do lâu ngày không gặp, âm thanh trong trường rộn ràng mang không ít sức sống của tuổi thanh xuân. Lúc Trang Kỳ và Liễu Khê một trước một sau đi vào trường, Trang Kỳ vẫn lạnh nhạt như trước khiến những người xung quanh không dám tới chào hỏi. Chẳng qua, ánh mắt của các bạn học bây giờ đều dừng trên người Liễu Khê. Đầu tiên tất cả đều ngáy người ngẩn ngơ, sau đó mới nói nhỏ “Cô bạn đó xinh thật, chưa từng gặp, học sinh mới chuyển trường sao?”

“Tớ nhìn tới mức ngáy đại luôn! Đã năm cuối rồi mà vẫn có người chuyển trường à?”

“Làn da của cô bạn ấy thật sự rất đẹp, thật sự muốn hỏi cô bạn ấy đã dùng sữa rửa mặt gì”

“Này, cô ấy tới kìa” Liễu Khê ngồi xuống, đem túi sách bỏ vào trong học bàn, có một nữ sinh ngồi ở cạnh nhắc nhở: “Bạn học, vị trí đã cố định, nơi này có người ngồi rồi”

“A” Liễu Khê quay đầu, mấy sợi tóc chảy xuống bả vai, con ngươi to tròn ngập nước nhìn bạn nữ vừa lên tiếng, cho tới khi cô bạn này đỏ mặt mới cười hì hì nói “Tiểu Nhã, tớ là Liễu Khê, các cậu không nhận ra tớ à?”

“A!! Cậu là Liễu Khê???” Đám nữ sinh hét chói tai. Ngay lập tức, cả lớp học đều nhìn lại, các bạn nữ có quan hệ tốt với Liễu Khê đều vây quanh cô, các nam sinh nhin không được nhìn mấy cái. Lúc Tô Nhiên vào lớp thì thấy một đám người vây quanh bàn của mình, nhin không được nhúu mày, một lũ ồn ào.

Trình Tổ ở cạnh cầm cặp thấy Tô Nhiên mắt hứng thì mỉm cười an ủi: “Mọi người lâu ngày không gặp nên mới kích động thôi!” Sau đó không biết ai thấy hai người mới nói một câu: “Tô Nhiên tới kìa” Những bạn nữ vây quanh Liễu Khê đều ăn ý tản ra, mở đường cho Tô Nhiên đi vào, có người còn nở nụ cười xem kịch, vui vẻ khi thấy có người gặp họa. Nếu so về khuôn mặt thì Liễu Khê có thể áp sát gắt gao Tô Nhiên cao ngạo kia, các bạn nữ trong lớp thấy tình hình này rất đáng xem.

“Liễu Khê?” Lúc Liễu Khê đang nói với một vài bạn học ở xung quanh về cách chăm sóc da thì có một giọng nói không xác định vang lên, Liễu Khê vừa nghe đã biết đó là Tô Nhiên. Trong lúc này trong đầu Liễu Khê xuất hiện linh cảm mãnh liệt, cô ham mê giảm béo quá quên mất việc chú ý cặp tình nhân nhỏ này rồi.

Mà Trình Tổ đứng một bên cũng rất kinh ngạc, đây là con bé Liễu Khê vừa mập vừa xấu kia á? Nói đùa à? Cái này thật không khoa học!!! Lúc này khuôn mặt bánh bao của Liễu Khê đã trở thành khuôn mặt trái xoan khéo léo, trên mặt có chút trẻ con, làn da trắng nõn nà, đôi mắt to tròn nhiễm chút nước, giống như làn nước trong veo, cả người giống một đóa hoa xinh đẹp, khiến người khác đui mù.

Trình Tổ có chút hoảng hốt, tim đập nhanh hơn mấy nhịp, trên mặt không nhin được có chút yêu thích, hai mắt nhìn Liễu Khê chăm chăm.

[Độ hảo cảm của nam chính Trình Tổ với người chơi là 25 điểm]

Khó trách Tô Nhiên nóng nảy, độ hảo cảm tăng lên không ít, mới gặp mặt một lần mà từ giá trị âm lên tận 25 điểm luôn mà. Chắc, thì rõ độ hảo cảm được cho là vậy à? Nam chính à, cậu thật sự nông cạn. Tô Nhiên thấy Trình Tổ nhìn Liễu Khê tới mức ngây người, trong lòng vừa tức vừa vội, đột nhiên vỗ cánh tay Trình Tổ nói :“Trình Tổ, làm phiền cậu cầm cặp giúp, thầy sắp tới rồi, cậu nên về lớp đi thôi”

Con ngươi của Trình Tổ trầm trầm, mỉm cười, buông cặp của Tô Nhiên xuống, dịu dàng chào hỏi Liễu Khê: “Xin chào, đã lâu không gặp cậu, Liễu Khê”

Liễu Khê nở nụ cười sáng lạn, đôi mắt to tròn biến thành mặt trăng khuyết do híp mắt lại nói :“A, đã lâu không gặp”

Sau đó vừa lòng nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng như nước của Trình Tổ, mẹ ơi, đây là nam chính sao? Ngay cả Trang Kỳ còn kém nhiều. Tô Nhiên thấy Trình Tổ không để ý lời của mình, trong lòng khó chịu, nụ cười vắn vẹo sau đó lại mỉm cười xinh đẹp, mang theo chút ưu sầu, oán giận nói: “Liễu Khê, mấy ngày nghỉ không thấy cậu tìm tớ, tớ rất buồn đó, có phải tớ làm chuyện gì khiến cậu giận không?”

[Độ hảo cảm của nữ chính Tô Nhiên đối với người chơi giảm 5 điểm, đối với nam chính Trình Tổ giảm 5 điểm]

Liễu Khê ngây người, đây là trả đũa à Người khinh bỉ lúc đó là cô ta đó! Nhưng mà độ hảo cảm lại giảm xuống, không tồi, Liễu Khê chưa từng gặp người cao ngạo như vậy lần nào đâu đó. Dĩ nhiên là không thoải mái với thái độ của Trình Tổ đối với Liễu Khê. Nếu bây giờ gần với tên nam chính đó có phải độ hảo cảm lại giảm xuống không? “Hả? Đâu có giận gì đâu” Ngón tay trắng nõn đùa giỡn cây bút bi trong tay, Liễu Khê trừng mắt nhìn, vô tội nhìn Trình Tổ “Tớ từng nói mấy ngày nghỉ sẽ giảm béo mà, Tô Nhiên cũng biết đó”

“Tớ giảm béo để đẹp mà, tớ làm bằng mọi cách, không tin cậu tới hỏi Trang Kỳ đi, ngày nào tớ cũng bơi đến hết sức luôn” Âm thanh của Liễu Khê mềm nhẹ, mang theo sự làm nũng và oán hận. “Khó trách, không nghĩ tới Liễu Khê lại có nghị lực như vậy” Về mặt Trình Tổ mang theo sự bội phục, trong câu nói mang theo sự thương tiếc, giọng nói dịu dàng hơn nhiều. Bộ dạng hai người nói chuyện có chút không coi ai ra gì, trong mắt Tô Nhiên nó rất là chướng mắt.

[Độ hảo cảm của nữ chính Tô Nhiên với người chơi giảm xuống 5 điểm, với nam chính Trình Tố giảm xuống 5 điểm] Hệ thống, chị đây yêu mày!!

Nếu không phải có người trong phòng học thì Liễu Khê sẽ múa điệu múa con vịt xấu xí mà ăn mừng rồi đó. Cô bé Tô Nhiên à, tiếp tục ghen đi nào!!! Đẹp, đẹp, đẹp cái gì chứ? Tô Nhiên càng lúc càng cảm thấy bị uy hiếp, sắc mặt không khỏi suy sụp, cắn chặt răng, khoe mắt nhìn Trang Kỳ đang ở ngoài cửa sổ, miễn cưỡng nở nụ cười “Khó trách không liên lạc với tớ, thì ra là ngày nào cũng bơi với Trang Kỳ, thật là, tớ không phải là loại người thích làm bóng đèn!”

Liễu Khê cảm thấy buồn cười với lý do mà Tô Nhiên nói, không nghĩ tới cô ta tiến bộ như vậy, cô ta nói như vậy cũng giống như gán cho cô cái danh có trai quên bạn! Trình Tố ở bên cạnh cũng đã thấy Trang Kỳ từ sớm, con người có chút hờn giận.

Ở trong trường, cả hai người đều là chàng trai được yêu thích, mặt ngoài thì hòa thuận nhưng bên trong lại thường lên so sánh nhau, không ai phục ai. Lúc trước cậu và Tô Nhiên mập mờ như có nhưng không thì bản thân Trình Tố cảm thấy mình có chút thắng lợi Trang Kỳ, không nghĩ tới con bé mập Liễu Khê gây xuống lại đẹp như vậy, xem ra tên Trang Kỳ này được lợi rồi. Trong chốc lát, cả người Trình Tố cảm thấy khó chịu, không được, cậu ta không thể thua Trang Kỳ. Hơn nữa Liễu Khê còn đẹp hơn so với Tô Nhiên, có một cô bạn gái xinh đẹp như vậy cũng là chuyện rất có mặt mũi. Nghĩ tới đó, Trình Tố nở nụ cười mê người nói “Bây giờ mới khai giảng xong, chương trình học chưa nặng, không bằng tan học chúng ta cùng đi ăn cơm, tớ biết một quán cơm Tây, mùi vị rất tốt, hơn nữa ăn xong có món điểm tâm ngọt rất ngon. Xem như là chúc mừng Liễu Khê biến thân hoàn mỹ, sao nào?”

Đừng gọi Liễu Khê, Liễu Khê, tôi và cậu quen nhau lắm à? Liễu Khê bĩu môi, mùi vị cơm Tây chẳng ngon bằng mì thịt bò ở đầu đường, ày dô, quả nhiên là bị mì thịt bò mà Trang Kỳ ăn mỗi ngày kích thích rồi. “Sao có thể như vậy, nếu nói chúc mừng thì tớ là người mời chứ” Trên mặt Liễu Khê xuất hiện lúm đồng tiền, dù sao cười nhiều cũng không tăng thêm miếng thịt nào “Không bằng lát tan học chúng ta rủ thêm vài người đi cho náo nhiệt”

Khuôn mặt Tô Nhiên bây giờ lúc đỏ lúc trắng, bây giờ Trình Tố dám công khai tán tỉnh Liễu Khê trước mặt cô, quả thật giống như tát lên mặt cô một cái. Đặc biệt cô còn nghe được tiếng cười nhạo của mấy con ả kia, cô cảm thấy khuôn mặt bây giờ nóng rực khó chịu, cô chịu không nổi rồi. Trong nháy mắt, hốc mắt của Tô Nhiên đỏ bừng. Liễu Khê, con đi này!!!

Tiểu thuyết vườn trường

Chương 5

Trình Tố là nam chính nên gia cảnh không tồi, thuê một phòng riêng, có thể nghe được tiếng piano truyền từ sảnh lớn vào, trang trí bên trong rất tao nhã, ngay cả bìa menu cũng dùng da dê mà bọc, hình ảnh tinh xảo, cho dù không biết mùi vị thế nào nhưng có thể biết được đồ ăn rất đẹp. Để biểu hiện bản thân, Trình Tố đề cử vài món ăn cho Liễu Khê, lúc cậu làm điều này thì độ hảo cảm của Tô Nhiên với Trình Tố lại giảm 3 điểm. Nghe được âm thanh tuyệt vời của hệ thống, Liễu Khê nở nụ cười ngọt ngào với Trình Tố, suýt nữa là hôn gió một cái.

Anh đẹp trai, cứ tiếp tục kích thích nữ chính đi, độ hảo cảm giảm xuống chính là động lực của Liễu Khê. Thấy Liễu Khê nở nụ cười động lòng người, Trình Tố càng đề cử mấy món ăn ngon nhất ở nhà hàng này, quên mất bên cạnh còn có Tô Nhiên và Trang Kỳ. Trang Kỳ thì không để ý, nếu không phải Liễu Khê ép buộc kéo hắn đi thì hắn chẳng thèm tới. Còn Tô Nhiên thì không cam lòng cắn môi, hai tay bám chặt vào nhau, trước kia chỉ cần cô ta ở cùng một chỗ với Liễu Khê thì ai cũng đều nhìn cô ta, không nghĩ tới bây giờ Liễu Khê lại đem hào quang đó cướp đi. Liễu Khê, cô đã có Trang Kỳ, tại sao lại còn cướp lấy Trình Tố của tôi? Thức ăn được đưa lên, đồ ăn làm rất tinh xảo. Liễu Khê không quen cầm dao nĩa nên khi đụng lại khiến nó chạm vào đĩa tạo thành tiếng chói tai. Ba người khác đều có động tác tao nhã, hai má Liễu Khê đỏ ửng, huhu, mất mặt quá.

“A, Liễu Khê, cậu cầm dao nĩa sai tay rồi” Tô Nhiên thấy Liễu Khê mất mặt thì trong lòng vô cùng vui sướng, cười hai tiếng rồi mở miệng nhắc nhở Liễu Khê. Liễu Khê thấy eo Tô Nhiên thẳng lên, tư thái cầm

dao nĩa thông dong đến mức khiến người ta cảm thấy ra vẻ, trên mặt tuy mang theo nụ cười nhưng trong mắt hiện rõ sự châm chọc.

Cô bé cao ngạo này càng ngày càng xấu, xem ra việc mình thay đổi đã dồn ép cô bé này quá mức rồi. Trong lòng Liễu Khê cảm thấy không thoải mái, lập tức giãn mày ra, chỉ có thể xin lỗi Tô Nhiên, tuy nhiên Liễu Khê không chút hối hận khi phá vỡ tình yêu của cô gái này, mà cô cũng không được phép hối hận.

“Ngại quá, tớ ít khi ăn cơm Tây nên không quen” Liễu Khê mỉm cười thản nhiên, không chút quẫn bách, tự nhiên thừa nhận bản thân không giỏi lễ nghi của cơm Tây nói: “Tớ thấy trong tivi nó rất đơn giản, không nghĩ tới lúc thực hiện lại khó như vậy, các cậu đừng cười nhạo tớ nhé!”

Trình Tổ so sánh Tô Nhiên và Liễu Khê trong lòng thì cảm thấy tính cách của Liễu Khê rất tốt, khiến người khác cảm tâm tình nguyện nuông chiều, giọng điệu dịu dàng hơn ba phần, an ủi Liễu Khê: “Mọi người đều là bạn bè, không ai cười nhạo cậu đâu, chỉ là ăn cơm Tây thôi, mọi người vui vẻ là được rồi” Tiếp theo, Trang Kỳ đưa đĩa gan ngỗng được cắt thành miếng nhỏ tới trước mặt Liễu Khê, lạnh nhạt nói: “Ăn cái này” Nụ cười dịu dàng trên mặt Trình Tổ cứng ngắc, khóe miệng giật một cái, liếc nhìn Trình Tổ. Tên này tới đây là để phá đám phải không? Nhìn động tác xum xoe kia thật sự đáng ghét! “Trang Kỳ, cậu tốt nhất!” Khuôn mặt của Liễu Khê lúc này rất hớn hờ, đặc biệt thấy nụ cười gượng của Trình Tổ thì lòng càng hạnh phúc, ây dô, tính cách của cô ngày càng tồi. Tô Nhiên cắn răng nhìn hai chàng trai ưu tú vây quanh Liễu Khê, trong lòng càng lúc càng thấy ghét, thế nào cũng dè ép không được. Hương vị của gan ngỗng khi ăn vào rất ngon, mềm mại nhẵn mịn, thơm ngon đậm đà, Liễu Khê ăn ba miếng nhỏ thì tiếc nuốt buông tha, cầm ly rượu nho bên cạnh nhấp một ngụm, mùi vị ngọt ngào của rượu nho trắng tràn ngập khắp miệng. Trình Tổ nhìn thấy đĩa gan ngỗng còn hơn phân nửa của Liễu Khê trên bàn, ánh mắt sáng lên, không khỏi mở miệng hỏi: “Không hợp khẩu vị sao? Nếu không tớ gọi cho cậu một phần sườn dê nhé?” “Không phải, gan ngỗng ăn rất ngon” Liễu Khê mỉm cười, lúm đồng tiền bên hai má như ẩn như hiện, ngượng ngùng giải thích: “Tại mấy ngày nghỉ giảm béo ghê quá nên chỉ ăn một chút đã no, ăn nhiều cảm thấy khó chịu lắm” Giọng của Liễu Khê vừa ngọt ngào lại mang theo chút tủi thân khó nhận ra, tham ăn rất đáng thương, có ai hiểu không? “Liễu Khê, lãng phí như vậy không tốt đâu, hơn nữa đây cũng là tâm ý của Trình Tổ, chịu khó một chút” Tô Nhiên nở nụ cười lạnh, ăn không vô sao? Làm màu, trước kia không phải ăn một bát mì thịt bò lớn, một cái bánh bao với thêm một tô mì chua cay mới có thể lấp đầy cái bụng heo của cô sao? Trang Kỳ thấy được nụ cười chói mắt của Tô Nhiên, nhú mày, mím môi lại, sao trước kia hắn không biết lòng dạ của Tô Nhiên nhỏ nhen như vậy? Lúc trước Liễu Khê ở cạnh cô ta như một người hầu, bị cô ta sai khiến mọi chuyện, vậy mà bây giờ nhìn Liễu Khê không vừa mắt.

“À, không lãng phí đâu” Liễu Khê mỉm cười tủm tỉm, đem đĩa đưa tới trước mặt Trang Kỳ, tự nhiên nói: “Trang Kỳ ăn giùm tớ mà” Hai mày Trang Kỳ giãn ra, đưa một miếng gan ngỗng vào miệng, không chút ghét bỏ. Dù sao từ khi Liễu Khê giảm béo, sáng nào hai người cũng ăn chung, để cam đoan không ngất xỉu nữa, Liễu Khê luôn ăn một ít, phần thừa đều do Trang Kỳ ăn sạch. Mà Trang Kỳ cũng không vừa mắt với hơn nửa phần ăn bị bỏ rơi như vậy, ăn giùm Liễu Khê, không hề biết hành động của mình mờ ám và đầy sùng nịnh bao nhiêu.

Tô Nhiên phức tạp nhìn cảnh này, hành động của hai người này rất tự nhiên, hẳn là do ở chung với nhau lâu ngày nên mới vậy. Ánh mắt chuyển sang một bên, khóe môi vặn vẹo, nở nụ cười chua xót, trước kia Trang Kỳ có hảo cảm với cô, cô cũng biết nhưng không chấp nhận. Nếu lúc đó.... Có phải người nhận sự yêu thương của Trang Kỳ là cô không? Trình Tổ cầm ly rượu để dài lên, màu rượu đỏ đầy yêu mị, uống cạn, hương vị rượu nho len vào trong cổ họng, khóe miệng nhếch lên, trong mắt càng lúc càng đầy sự hứng thú. Rất thú vị, xem ra cảm tình của hai người là tăng lên đột nhiên. Nhưng mà như vậy mới có tính khiêu chiến, đến lúc bắt được Liễu Khê vào tay thì biểu tình của Trang Kỳ chắc chắn rất phấn khích. Nghĩ tới đó thì nụ cười của Trình Tổ càng thêm dịu dàng.

[Độ hảo cảm của nữ chính Tô Nhiên với người chơi giảm xuống 5 điểm. Độ hảo cảm của nam chính Trình Tổ đối với người chơi tăng thêm 10 điểm. Độ hảo cảm của nữ chính Tô Nhiên với nam phụ Trang Kỳ tăng thêm 10 điểm. Độ hảo cảm của nam phụ Trang Kỳ với nữ chính Tô Nhiên giảm đi 10 điểm]

Từ lúc đó về sau, Trình Tổ bắt đầu công cuộc theo đuổi mãnh liệt, càng mập mờ hơn so với Tô Nhiên, thực tế là chỉ có hơn chứ không có kém, chỉ còn thiếu việc cầm loa đi báo cho mọi người là cậu ta đang theo đuổi Liễu Khê mà thôi. Liễu Khê chỉ có thể thờ dài với hành động này, quả nhiên là tiểu thuyết vườn trường,

nhớ tới lúc cô còn học năm cuối này, ngày nào cũng còng lưng ra mà làm bài tập. Thời gian mười phút giữa tiết mới dám nằm úp lên bàn ngủ bù. Còn Trình Tố bây giờ, thời gian lớn trong ngày chính là để yêu đương. Quả thật khiến người khác vừa hâm mộ, lại ghen tị và hận đó! Mà điều khiến Liễu Khê khó hiểu là độ hảo cảm của Tô Nhiên với Trình Tố giảm xuống còn 20 điểm thì dừng lại. Mặc kệ Trình Tố theo đuổi Liễu Khê hay là Liễu Khê cố ý ở trước mặt Tô Nhiên nhắc tới Trình Tố cũng không kích thích được. Độ hảo cảm giống như bị đóng băng lại, Liễu Khê muốn khóc, cô cảm thấy có điều gì đó không tốt, giống như đang bị lừa gạt hoặc là dần đứt dây vậy. Liễu Khê cầm chặt bút trong tay làm bài tập, không chú ý bộ dáng muốn nói lại thôi của Tô Nhiên ở cạnh, cô còn đang tính nên kích thích Tô Nhiên thế nào. “Liễu Khê, không phải cậu thích Trình Tố sao?” Tô Nhiên đột nhiên đặt ra câu hỏi phá vỡ suy nghĩ của Liễu Khê. “Hả?” Liễu Khê khôi phục tinh thần, đôi mắt to tròn nhìn Tô Nhiên, sao cô ta lại hỏi vậy, không lẽ nữ chính vẫn còn hứng thú với nam chính? Dừng nha! “Cậu mau nói đi, tớ đang hỏi cậu mà!” Tô Nhiên bị Liễu Khê nhìn, thẹn quá hóa giận, trong mắt hiện lên tia khó chịu, bây giờ cô ta không còn cảm giác với Trình Tố. Người như cậu ta không xứng đáng để cô yêu thương, nếu Liễu Khê thích Trình Tố thì cô tặng cậu ta cho Liễu Khê vậy. Liễu Khê nghĩ tới độ hảo cảm của Tô Nhiên với Trang Kỳ đã lên 50, sao Tô Nhiên lại hứng thú với Trang Kỳ rồi? Nhưng mà làm nữ phụ để làm gì? Dĩ nhiên là châm ngòi li gián nam nữ chính rồi. Mà để đối phó với Tô Nhiên cao ngạo, chuyện làm trực tiếp nhất chính là khinh thường Trình Tố: “Sao tớ có thể thích Trình Tố? Cậu nói đùa đó hả? Trình Tố đúng là rất tốt, khuôn mặt đẹp trai lại nhiều tiền. Có điều đó là một củ cải hoa tâm, tớ không thèm. Nếu Tô Nhiên thích thì cứ theo đuổi đi, dù sao tớ không thích” Liễu Khê bày ra bộ dạng chanh chua, làm bộ ghét Trình Tố, thuận tiện tỏ vẻ mặt của mình rất cao, chường mặt kiêu như Trình Tố. Dĩ nhiên, nếu như Tô Nhiên cậu không chê thì cứ lấy đi. Quả nhiên Tô Nhiên bị kích thích, cô ta không hề nghĩ tới mình có thể nghe mấy lời đó từ miệng Liễu Khê. Khẩu khí đó, thần thái kia, ánh mắt đó đang nói Trình Tố là Liễu Khê không cần, Tô Nhiên cô chính là người dùng hàng bị vứt.

[Độ hảo cảm của nữ chính Tô Nhiên với nữ phụ giảm xuống 50 điểm, đối với nam chính Trình Tố giảm đi 20 điểm. Độ hảo cảm của nữ chính Tô Nhiên với nam chính đã bằng 0, chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ]

Liễu Khê sung sướng nghe giọng của hệ thống, nữ phụ thật sự rất tốt. Quả nhiên bề ngoài rất quan trọng, nếu là con bèo trước kia nói lời này hẳn là một kịch hài rồi. Nhưng mà sau đó lại nghe được tiếng của hệ thống vang lên [Độ hảo cảm của nam chính Trình Tố với người chơi giảm xuống 80 điểm. Bây giờ độ hảo cảm của nam nữ chính đều ở giá trị âm, hệ thống mở ra hình thức khiêu chiến, xin hỏi người chơi có tham gia hay không?]

Ý? Sao độ hảo cảm của Trình Tố với mình lại giảm xuống? Á, hay là đã nghe mấy lời lúc nãy mình nói? Liễu Khê chợt dạ nghĩ. Nghe hệ thống hỏi việc khiêu chiến, do dự một cái, trong đầu xuất hiện Trang Kỳ, chần chờ đồng ý.

[Đinh! Người chơi nhận hình thức khiêu chiến, mời tiếp tục làm cho độ hảo cảm của nam nữ chính đối với người chơi giảm xuống giá trị âm, làm một nữ phụ khiến người gặp người ghét, khiến cho nam nữ chính thân bại danh liệt, hoàn thành việc thay đổi nhân vật. Sau khi hoàn thành sẽ có món quà cho người chơi, chúc người chơi chơi vui vẻ]

Làm cho nam nữ chính thân bại danh liệt? Liễu Khê nhếch môi phẫn nộ, bộ dạng ngu si như bị sét đánh trúng, hệ thống này hận nam nữ chính bao nhiêu mà ra tay ác như vậy? Mà Trình Tố ở ngoài cửa sổ, trên mặt không còn nụ cười dịu dàng như gió xuân nữa, đôi mắt tối sầm nhìn Liễu Khê ngu si đứng đó. Khuôn mặt trong veo đáng yêu ở trong mắt Trình Tố bây giờ là trong ngoài không giống nhau, đúng là một con nhỏ xấu xa ghê tởm. Không nghĩ tới Trình Tố hẳn lại bị người khác ghét bỏ, hơn nữa bản thân giống như một thằng ngốc, ngày nào cũng theo đuổi nồng nhiệt. Nắm chặt bàn tay, đôi mắt lộ ra sự chán ghét khiến người khác sợ hãi. Liễu Khê, cậu tốt lắm, chúng ta cứ chờ xem. Trình Tố hẳn không phải quả hồng mềm mà thích là xoa. Không do dự xoay người, nhẹ nhàng rời khỏi đó.

Tiểu thuyết vườn trường

Chương 6

Nhiệm vụ học tập của năm cuối rất nặng nề, áp lực lớn, mỗi khi tới giờ tan học thì tất cả các bạn học đều

nằm úp lên bàn ngủ bù, hoặc vui vẻ nói chuyện với bạn khác để thả lỏng tâm tình. Từ lúc khai giảng tới giờ, không ít bạn gái vây quanh Liễu Khê, một là hỏi đề bài, hai là hỏi cách làm sao có thể đẹp và gọn như Liễu Khê. Tô Nhiên là bạn cùng bàn với Liễu Khê, mấy người vây quanh Liễu Khê cũng sẽ có lúc không cẩn thận mà va chạm, khiến sách vở trên bàn rơi xuống, mấy bạn gái đang nói chuyện vui vẻ thì có ai mà để ý tới mấy chi tiết nhỏ này chứ. Một bên là ồn ào náo nhiệt, một bên là Tô Nhiên cao ngạo một mình lượm sách vở. Khuôn mặt thanh tú càng lúc càng vắn vẹo, Tô Nhiên bị áp lực đàn áp tới mức nội tâm cảm thấy phiền chán cùng tức giận. Đôi môi mấp máy, cuối cùng lúc sách bị rơi xuống một lần nữa Tô Nhiên mới mở miệng nói :“Các cậu có thể im lặng một chút được không? Bàn của tớ đã bị các cậu làm rối rồi, tuy nói đôi lúc vô ý nhưng nhiều thế này thì có phải vô ý hay không vậy?”

Ngay lập tức tất cả chìm vào im lặng, mấy nữ sinh nói đùa bên người Liễu Khê im lặng, tức giận nhìn Tô Nhiên, không nghĩ mọi người cũng là bạn, vậy mà cô ta lại không khách khí một chút nào. Khuôn mặt của nữ sinh kia đỏ lên, trong lòng vừa thấy thẹn vừa thấy giận, đôi mắt ửng đỏ, cô không có cố ý, nhưng mà Tô Nhiên nói rất là khó nghe. “Tất cả là lỗi của tớ, làm phiền cậu, Tô Nhiên đừng giận nha”

Liễu Khê đứng dậy nói, sau đó giúp Tô Nhiên lượm sách vở bị rơi. “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, bên ngoài thoáng hơn, Tô Nhiên cũng đi cùng đi” Liễu Khê lôi tay của bạn nữ sắp khóc kia, cười nói đổi đề tài. “...Không đi..” Tô Nhiên cắn môi, hành động của Liễu Khê rất tự nhiên nhưng trong mắt Tô Nhiên là sự bố thí. Từ khi nào Tô Nhiên cô lại cần Liễu Khê bố thí chứ? Nhìn Liễu Khê lôi tay của nữ sinh kia, một nhóm người chậm rãi đi ra khỏi lớp. Từ bên ngoài truyền vào tiếng nữ sinh cười nhạo. “Tiểu Nhã, đừng buồn nữa, Tô Nhiên kia kiêu ngạo cái gì chứ? Không phải là ghen tị Liễu Khê sao?”

“Đúng thế, nhìn cái bộ dạng héch hếch mũi lên trời của cô ta kìa, hèn gì Trình Tố cũng không thèm để ý cô ta” “Haha, cô ta sao có thể so được với Liễu Khê chứ!” ... Tô Nhiên dùng sức nắm chặt tay, vì sao lại như vậy, rõ ràng trước kia Liễu Khê luôn lấy lòng cô ta, hơn nữa mọi người đều không nhạo báng cô ta, bây giờ cái cảm giác bị lơ lớt thật sự rất khó chịu, sao sự chênh lệch trước sau lại lớn như vậy?

[Độ hảo cảm của nữ chính Tô Nhiên với người chơi giảm xuống 5 điểm]

Lúc trở về nhà, nửa đường gặp Trình Tố, tuy rằng trong lòng cậu ta rất ghét Liễu Khê, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười nói chuyện với Liễu Khê. “Trình Tố, tớ chỉ có thể nói là, cậu thâm tình quá đi!” Tô Nhiên nhìn bóng của Liễu Khê, cười lạnh nói. Cô ta không quen nhìn Trình Tố giả tạo như vậy, cô ta nhất định sẽ vạch mặt thật của hắn. Trong lòng Trình Tố rất khó chịu, hai mắt mang theo sự lạnh lùng khó thể thấy, cứ nghĩ Tô Nhiên là một nữ sinh cao ngạo, ai dè cô ta cũng chỉ là một người ngu xuẩn. “Hả?” “Cậu chắc không biết trong lòng Liễu Khê cảm thấy cậu thế nào nhỉ?”

Tô Nhiên nở nụ cười trào phúng, khuôn mặt vì ghen tị mà vắn vẹo “Cũng đúng, ngu ngốc mới có phúc” “Tô Nhiên, tớ không biết cậu đang nói gì, Liễu Khê là bạn của cậu mà cậu cũng có thể nói những lời này sao?” Trình Tố thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt giống như bên vực Liễu Khê nói “Tớ đã nhìn nhầm cậu rồi, Liễu Khê cũng thế” “Tự giải quyết cho tốt” Dứt lời phất tay áo, trong lòng cười lạnh, người biết châm ngòi không chỉ có Tô Nhiên cô, không thèm nhìn Tô Nhiên mà nghênh ngang rời đi. “Cậu!!!” Tô Nhiên khó thở, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trình Tố rời đi.

[Độ hảo cảm của nữ chính Tô Nhiên đối với nam chính Trình Tố giảm xuống năm điểm, đối với người chơi giảm xuống 5 điểm]

Thời gian trôi qua, càng lúc càng tới gần kỳ thi chuyển cấp. Liễu Khê vui vẻ với độ hảo cảm bây giờ của nam nữ chính, không thể không thừa nhận, hình dáng của nam nữ sinh đều là thứ có thể châm ngòi người khác. Lại chọc giận Tô Nhiên một lần, Liễu Khê sung sướng nghe hệ thống nói

[Đỉnh! Độ hảo cảm của nữ chính đối với người chơi giảm xuống 1 điểm, độ hảo cảm đã tới -100. Nữ chính Tô Nhiên có thể trả thù, mong người chơi đề phòng. Chúc người chơi chơi vui vẻ] Trả thù? Đây không phải là việc mà nữ phụ phải làm sao? Đùa nhau à? Nữ chính sao phải làm việc của nữ phụ vậy trời?

Trong lòng Liễu Khê rối rắm, cô đang nghĩ mấy cách mà nữ chính trả thù mình ví dụ như trộm làm hư cái gì đó bên người, hay là bỏ cái gì đó lên áo quần chẳng hạn.

“Này, Liễu Khê, đợi sau khi thi xong tớ có chuyện muốn nói với cậu” Trang Kỳ thấy Liễu Khê cắn môi, khuôn mặt nhỏ hiện lên vẻ buồn rầu, ngón tay kéo cái môi đang bị cắn của Liễu Khê ra. “Sao không thể nói

bây giờ?” Liễu Khê nghi ngờ nhìn Trang Kỳ, tên này không phải là loại người thích bí ẩn, là chuyện quan trọng gì vậy? “... Đợi sau khi thi vào trường cao đẳng thì sẽ nói cho cậu, bây giờ chuyên tâm vào thi thôi!” Liễu Khê liên tục hỏi nhưng Trang Kỳ chỉ trừng mắt nhìn Liễu Khê một cái, thẹn quá hóa giận không để ý tới cô nữa. “Cậu vừa đỏ mặt!”

Liễu Khê kinh ngạc nhìn Trang Kỳ nói. “...” Trang Kỳ cảm nhận được lực tay của Liễu Khê, đối diện với Liễu Khê, không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm, con người lộ ra tình cảm khiến Liễu Khê không tự nhiên. Chột dạ buông tay ra, trốn tránh không nhìn Trang Kỳ nói “Aizz... Như vậy... Cái đó, lúc thi xong đợi cậu nói” Trong lòng có chút khó chịu, bây giờ cô đang mong cái gì vậy? Hẳn chỉ là một nhân vật hư cấu từ tiểu thuyết thôi, cô phải trở về nhà. Không khí có chút áp lực, Trang Kỳ thở dài, xoa đầu Liễu Khê nói “Cố lên!” “Ừ!” Liễu Khê chớp mắt, cố gắng không để nước mắt rơi. Kỳ thi vào cao đẳng hàng năm đều mang theo sự chờ mong của các học sinh, cho dù đã trải qua một lần nhưng Liễu Khê vẫn cảm thấy áp lực. Buổi sáng, sau khi rời giường đánh răng xong thì kiểm tra những thứ cần thiết, mới lấy áo khoác ở một bên, lúc mặc vào cảm thấy không thích hợp. Dem áo mở ra một cái thì thấy bên trong áo có vết nứt, nó không lớn nhưng lại có một khe nhỏ.

Giống như có thể lấy cái gì đó, Liễu Khê không do dự dùng kéo cắt ra, bên trong có mấy tờ giấy đầy chữ. Khi cầm ra thì Liễu Khê hít một hơi lạnh, đây chính là tài liệu!!!! Nếu trong lúc thi mà bị người khác phát hiện thì đời Liễu Khê coi như xong, vĩnh viễn mang theo dấu vết bẩn thỉu! Cô cứ nghĩ bây giờ chỉ là những đứa trẻ trung học, không thể trả thù như vậy, cùng lắm là đánh nhau một trận thôi, không nghĩ tới lại ác như vậy. Để giấy sát mũi, ngửi ngửi một chút, mùi hương rất quen thuộc, quen thuộc tới mức khiến lòng Liễu Khê bối rối, đây là mùi nước hoa của Tô Nhiên. Cô nên làm gì với Tô Nhiên đây? Dù sao Tô Nhiên cũng là đứa trẻ học tốt trong mắt thầy cô giáo, không nghĩ tới lại dùng thủ đoạn như vậy. Tô Nhiên... Thì ra cô thật sự muốn hủy Liễu Khê. Hít sâu mấy cái, Liễu Khê đem đồng giấy quăng vào thùng rác. Thay đổi một cái áo khoác khác, việc này trước cứ im lặng đã, cuộc thi vẫn quan trọng nhất. Cô đã đồng ý với Trang Kỳ là thi tốt, cô sẽ không nuốt lời. Con người của Liễu Khê lộ ra sự kiên định. Sau đó gió êm sóng lặng, Tô Nhiên không tới tìm Liễu Khê mà Liễu Khê cũng cẩn thận hơn. Cho tới ngày thi cuối cùng, Liễu Khê thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tới môn cuối, thi xong là tự do, không cần đề phòng nữa. Đáng tiếc Liễu Khê đã yên tâm quá sớm. Ngay lúc đi vào phòng thi, Liễu Khê theo thói quen tìm chứng minh thư và giấy thi ra, có điều không tìm được hộp bút của cô. Giấy thi và chứng minh đều trong hộp bút. Khuôn mặt nhỏ của Liễu Khê trắng bệch, trong đầu cái gì cũng không nghĩ được, đem sách vở trong cặp dốc ra, run rẩy tìm hộp bút. Không có! Không hề có! Liễu Khê hoảng hốt vô cùng, môi bị răng cắn gần như muốn chảy máu. Các bạn khác cũng tò mò nhìn hành động kỳ lạ của Liễu Khê, có một bạn học do dự một lát, sau đó tìm thấy giám thị. “Đã có chuyện gì xảy ra sao?” Thầy giám thị hỏi. “Em... Em không tìm được giấy thi và chứng minh” Liễu Khê nghe được giọng của thầy giáo, ngẩng đầu lên, nước mắt chảy xuống, trong câu nói mang theo sự tức giận lẫn kích động. “Trước tiên lau nước mắt đi, thầy đi liên hệ với nhóm giáo viên xác nhận thân phận của em, chỉ cần có thể chứng minh thân phận của em thì em có thể vào thi” Thầy giám thị thấy Liễu Khê khóc rất đáng thương nên trấn an Liễu Khê trước, không thể để cô bé này trễ thi được. Cuối cùng thầy cô cũng xác minh thân phận của Liễu Khê, hơn nữa còn báo cho mẹ Liễu Khê đem hộ khẩu chứng minh lên, lúc này Liễu Khê mới có thể vào thi, sau khi thi xong thì tới đơn vị để lấy lại giấy báo thi để bổ sung. Liễu Khê lau nước mắt, trong lòng vô cùng khó chịu, cô nhớ rõ mình đã bỏ giấy báo thi lẫn chứng minh vào cặp rồi. Cô không tin lần này là Tô Nhiên làm, mấy ngày nay cô không tiếp xúc với Tô Nhiên. Vậy thì ai đã hại cô?

Tiểu thuyết vườn trường

Chương 7

Lúc chuông vang lên thì nghe không ít tiếng thở dài nhẹ nhõm trong phòng thi. Khuôn mặt của các thí sinh đều lộ rõ vẻ vui mừng, đợi giám thị tới thu bài. Sau khi giám thị đi ra khỏi phòng học, các thí sinh đều ủa ra như ong vỡ tổ, đi ra khỏi cửa thì cửa ha ha với nhau. Liễu Khê chậm rãi theo dòng người xuống lầu, đứng trước cửa, nhìn xung quanh một cái, đi tới đứng dưới cây tùng. Trang Kỳ vừa ra đã nhìn thấy Liễu Khê, xung quanh là nhóm người ồn ào náo nhiệt, chỉ có mình cô âm thầm ưu sầu khiến cho bước đi của hẳn ngừng một lát. Thi xong phải rất vui chứ, sao tâm tình của cô ấy lại như vậy? “Sao lại đứng đây một mình vậy?” Tay Trang Kỳ chống vào thân cây, giống như đem Liễu Khê ôm vào ngực hỏi. “Không có gì... Chẳng

qua tờ tìm không ra giấy báo thi”

Liều Khê có chút uể oải, trong môn thi cuối cũng có chút ảnh hưởng, lúc thi nghe cô không có tinh thần. “Không thấy giấy báo thi của cậu?” Trang Kỳ kinh ngạc, hẳn không ở cùng phòng với Liều Khê, chỉ nghe nói ở lầu bốn có nữ sinh không tìm ra giấy báo thi, không nghĩ tới người đó lại là Liều Khê, nhưng Liều Khê là người rất cẩn thận, sao có thể quên đem nó đi chứ? “Tớ cũng không biết” Liều Khê không hiểu vì sao, đối mặt với Trang Kỳ luôn cảm thấy rất tủi thân, cô hít hít cái mũi, tội nghiệp nhìn Trang Kỳ.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, tiếng Anh của cậu rất tốt, không sao đâu!” Trang Kỳ xoa tóc Liều Khê, lấy một viên kẹo trong bọc áo nhét vào miệng Liều Khê, giọng nói mang theo sự dịu dàng hiếm thấy. Trong miệng Liều Khê xuất hiện sự ngọt ngào, ừ một tiếng nhỏ nhẹ. Cứ cho là chuyện như vậy là xong, ai biết lúc họ trở về trường thì có người gọi Liều Khê lại: “Liều Khê, cậu tới đây chút, có đồ của cậu này” “Có gì của tớ vậy?” Tâm trạng của Liều Khê bây giờ rất tốt, cười hơ hớ đi tới. “Hộp bút của cậu này, sao không cẩn thận để nó rơi vào thùng rác vậy?” Người kia cần nhần nói, đưa hộp bút cho Liều Khê. “A, cảm ơn cậu” Mặt Liều Khê đỏ bừng, nó lại ở trong thùng rác, nhưng mà sáng nay cô đâu có vứt rác? Không lẽ cô mới trẻ tuổi đã ngu ngốc rồi? Liều Khê cảm thấy mình nghi ngờ Tô Nhiên là không nên, tâm lý của cô quả nhiên bị hư rồi. Nhưng tới lúc bút của Liều Khê rơi ra thì nụ cười cứng lại, mở hộp bút ra thì bút vẫn còn nhưng chứng minh thư và giấy báo thi đều bị cắt nát, làm sao cũng không thể hợp lại. Mấy nữ sinh đứng cạnh kinh ngạc nói: “Quá đáng thật! Đây chính là không muốn cho Liều Khê thi, là ai thiếu đạo đức vậy?” “Đúng thế, người đó thật kinh tởm, nghĩ có bạn học như vậy ở cạnh thì cảm thấy vô cùng sợ” Trang Kỳ thấy Liều Khê cười gượng, lòng trầm xuống, lấy hộp bút qua thì khuôn mặt vốn đã lạnh càng giống như băng đóng tảng vậy. Khó trách Liều Khê không tìm được hộp bút, mà dù tìm thấy thì cũng không thể thi được. Cẩn thận ôm bả vai Liều Khê, Liều Khê co lại một lát, sau đó xoay người lại, từng giọt nước mắt dính lên áo sơ mi của Trang Kỳ.

Trang Kỳ nhìn cô gái trong lòng mình run rẩy thì ôm chặt hơn, thở một cái, ầm ập an ủi: “Đừng buồn!” Đừng buồn, tớ sẽ giúp cậu tìm được người đã làm chuyện này, tớ sẽ báo thù cho cậu, yên tâm. Trang Kỳ thề trong lòng, cho dù là ai hẳn cũng không bỏ qua. Trang Kỳ đưa Liều Khê về ký túc xá, tinh tế đánh giá hộp bút trong tay, ngửi một chút thì có mùi bay ra, đây là mùi nước hoa mà Tô Nhiên hay dùng. Có điều Trang kỳ cười lạnh một cái, mấy nữ sinh chỉ có phun một ít nước hoa ở cổ tay để có chút mùi hương thoang thoảng, nhưng mùi nước hoa trong hộp bút này rất nồng, hẳn là do cố ý phun vào. Cố ý giả họa, vậy người này có thể có thù với Tô Nhiên, hoặc là có thù với Liều Khê, hoặc thậm chí là có thù với cả hai. Trang Kỳ tới hỏi người tìm ra hộp bút, sau đó hỏi người đó phát hiện ở đâu. Trang Kỳ nhớ lại, gần đây vì lo lắng sự an toàn nên đã gắn mấy camera, nói không chừng có thể tìm được người đứng sau. “Cậu nói hộp bút à? Là đi quét rác ở sân thể dục thấy trong thùng rác”

Bảo vệ nhận hộp thuốc lá của Trang Kỳ, vui vẻ nói, nghĩ lại, chỉ về phía sân thể dục. Trang Kỳ nói cảm ơn, đi tới đó thì thấy có camera, không biết có ghi lại hay không. Nghĩ xong thì xoay người tới phòng bảo vệ, hỏi có ghi lại không thì bảo vệ nói có thể có. Bảo vệ thấy Trang Kỳ giải bày xong cũng vui lòng cho Trang Kỳ xem, trong lúc bảo vệ mở thì cậu nói “Cảm ơn”

“Không có gì” Bảo vệ mỉm cười, ngày thường tên nhóc này không tồi, chẳng qua chỉ giúp một tay mà thôi. Trang Kỳ cẩn thận nhìn chằm chằm, trong màn hình xuất hiện màu đen, thời gian là buổi sáng, hình ảnh bắt đầu xuất hiện, lúc mặt trời chiếu vào, khoảng tám giờ là lúc các học sinh tập hợp ở trên xe, một bóng người xuất hiện ở trên màn hình, sau đó tùy ý ném hộp bút vào trong thùng rác rồi quay người đi. Người đó Trang Kỳ rất quen thuộc, nếu như bạn cùng một người nào đó đối địch trong ba năm thì chỉ một cái nhấc tay cũng có thể biết đó là ai. Trình Tố!!! Trang Kỳ cười lạnh, một chàng trai mà lại dùng thủ đoạn này, không biết xấu hổ như vậy thì đừng trách hẳn không khách khí. Ban đêm, trong nhóm QQ của năm cuối cấp, đột nhiên có người up phần đó lên, mà đoạn video đó rất quỷ dị, một học sinh tùy tay vứt hộp bút vào thùng rác. Có điều phụ đề của video khiến người khác kinh ngạc. Đó là người đã trộm hộp bút của bạn, còn phá hủy giấy báo thi của bạn học mình. Toàn bộ năm cuối đều nổ tung như bom, bọn họ vừa thi xong thì ngủ một giấc, sau đó ăn một chút rồi lên QQ để tám chuyện với nhau, ai dè lại có thể thấy được nội dung đáng sợ như vậy. Có người nhảy bèn nhận ra đó là Trình Tố, lập tức có nhiều người bình luận, cũng có người hiểu chuyện mở topic trên forum của trường, bắt đầu nói về quan hệ của Trình Tố, Tô Nhiên và Liều Khê.

Rất nhiều nữ sinh không tin Trình Tố làm chuyện như vậy, Trình Tố cũng viết một topic bảo cây ngay không

sợ chết đứng. Nhưng lại có một topic viết một câu, giấy báo thi trong hộp bút chưa có người đụng qua, có thể kiểm tra dấu vân tay, nếu như Trình Tố không làm thì hẳn nhận xin lỗi. Mọi người hưng phấn đợi topic của Trình Tố, cho tới khi mấy topic bị xóa cũng không thấy xuất hiện, hơn nữa, bạn cùng phòng của Trình Tố phát hiện trên dao cắt hoa quả trong phòng có mảnh vụn giấy báo thi. Hành vi ác liệt của Trình Tố bị phê bình, hơn nữa lửa cũng lan tới người của Tô Nhiên. Ngay cả chuyện quần áo của Liễu Khê có người ra tay cũng xuất hiện. Quan trọng, khăn tay đó rất đắt tiền, đó là khăn tay của chú Tô Nhiên đem từ nước ngoài về cho Tô Nhiên, rất đặc biệt, Tô Nhiên thường dùng khăn tay đó, cũng khoe không ít bạn học cùng lớp. Ngay lập tức các loại suy luận xuất hiện, mà mọi người đều tin nhất đó là do Liễu Khê từ xấu thành đẹp, đoạt đi nổi bật của Tô Nhiên, vì ghen tị nên hại Liễu Khê. Về phần Trình Tố, do Liễu Khê trở nên đẹp nên bắt đầu thích, vừa tỏ tình thì bị Liễu Khê từ chối, sau đó cũng vì hận mà hại Liễu Khê. Tóm lại, cho dù là nguyên nhân gì thì thanh danh của hai người đều rất thối. Ban đầu giáo viên cũng xóa topic để áp chế chuyện này, dù sao thành tích của Trình Tố và Tô Nhiên không tồi, có thể đậu vào trường trọng điểm. Nhưng không như mong muốn của thầy cô, các giáo viên càng làm vậy thì học sinh càng tin nó là thật. Mà người nhà của hai người cũng bị chuyện này ảnh hưởng, sau khi tin này lan ra, nhà Trình Tố thì không sao, chẳng qua bị ba hắt lạnh lòng dạy dỗ một chút, còn nói: “Ngay cả việc hãm hại cũng làm kém vậy, thật mất mặt, lần sau nếu không nắm chắc mười phần thì đừng có mà làm”

Mà Tô Nhiên thì thảm hơn, cô bị người mẹ sĩ diện nhốt trong nhà không cho ra cửa, quan hệ của cha mẹ Tô Nhiên đã rất tệ, bây giờ giống như lửa đổ vào dầu, làm ồn tới mức muốn ly hôn, thậm chí, đợi sau khi Tô Nhiên có điểm thì hai người sẽ ly hôn. Thấy được kết quả mình muốn, Trang Kỳ nở nụ cười châm chọc, sau đó gọi cho Liễu Khê “Khê Khê, tớ ở quán trà sữa ngã tư đợi cậu, có chuyện muốn nói” “Tốt” Liễu Khê cười tủm tỉm, bây giờ cứ nghĩ tới bộ dạng của hai người Trình Tố và Tô Nhiên giống con chuột trong trường thì rất vui vẻ. Mặc chiếc váy hoa, sau đó đội một cái mũ, nhìn mình trong gương, ừ, mắt trong trẻo xinh đẹp, nở nụ cười dịu dàng, hoàn mỹ, xuất phát.

Lúc tới quán trà sữa thì Trang Kỳ đã đợi ở đó, trong tay cầm ly trà sữa mà Liễu Khê thích nhất, bộ dạng đẹp trai khiến không ít nữ sinh đi qua phải nhìn lại. “Đợi lâu không?” Liễu Khê chạy qua, nở nụ cười xinh đẹp. “Không...” Trang Kỳ thấy khuôn mặt đỏ bừng của Liễu Khê, nở cười trong trẻo ngọt ngào, không buồn không phiền khiến cho sự lạnh lùng của hắn biến thành sự dịu dàng. “Sự thân thiết của hai người thật sự khiến người khác chướng mắt” Đằng sau vang lên một giọng nói khó chịu, xoay người lại thì thấy Trình Tố. Trên mặt cậu tuy mang nụ cười dịu dàng nhưng ánh mắt lạnh lẽo vô cùng. “Liên quan gì tới cậu?” Liễu Khê chặn trước Trang Kỳ, không khách khí nói. “Hừ!” Trang Kỳ hừ một tiếng, tính nói gì thì thấy Tô Nhiên, kinh ngạc nói: “Hôm nay là ngày gì mà mọi người đều xuất hiện?” Biểu tình của Tô Nhiên có chút kỳ quái, áo quần trên người đầy vết nhằn, ngay cả tóc cũng rối loạn, giống như mấy ngày không quan tâm tới vẻ ngoài, trên mặt có chút hoảng hốt, ánh mắt của Tô Nhiên khiến người khác phải lạnh người. Liễu Khê cảm thấy Tô Nhiên có gì đó không đúng, không khỏi kéo tay Trang Kỳ, Trang Kỳ cũng cầm tay lại, đề phòng nhìn Tô Nhiên. “Trình Tố, Liễu Khê, Trang Kỳ, ba người sao không chết đi?” Lúc Tô Nhiên cười ha hả đi tới ba người thì trong tay xuất hiện cây dao nhỏ, hung hăng đâm về phía Trang Kỳ ở gần cô ta nhất, Trang Kỳ không kịp đề phòng chỉ có thể dùng tay ngăn dao lại. Lưỡi dao bén nhọn đâm vào tay Trang Kỳ, dùng sức một chút, Trang Kỳ đau đớn kêu một tiếng, ôm tay quỳ xuống, máu tươi từ tay chảy ra. “A a a!!!” Tất cả mọi người hét lên. Da đầu của Liễu Khê run lên, Trang Kỳ đem Liễu Khê bảo vệ ở sau lưng, ánh mắt nhìn Tô Nhiên đề phòng mà Tô Nhiên nhìn Liễu Khê đầy căm hận. “Cô cũng chết đi!” Lúc Tô Nhiên đâm tới, dao trong tay bị Trang Kỳ đá văng, sau đó đá vào bụng Tô Nhiên một cái, Tô Nhiên bị Trang Kỳ đá ngã ra sau. “Yên tâm, tớ sẽ bảo vệ cậu!” Trang Kỳ cảm thấy được Liễu Khê đang run rẩy phía sau, quay người an ủi cô. Tô Nhiên đang ngồi dưới đất cầm cây dao, hung hăng đâm về phía Trang Kỳ, đồng tử của Liễu Khê co rụt lại, đang định làm gì đó thì hệ thống vang lên.

[Đinh! Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ, đánh giá phát thưởng cho nhiệm vụ đang trong thời gian tiến hành, bây giờ thay đổi cảnh tượng, đếm ngược 3,2,1!]

Liễu Khê chỉ kịp đẩy Trang Kỳ ra, trơ mắt nhìn lưỡi dao đâm vào ngực trái của mình, đau đớn đến mức không chịu được, trước mắt là một màu đen. Hình ảnh đột nhiên vụn vụn, hình ảnh cuối cùng trong mắt là bộ dạng không thể tin của Trang Kỳ. Thì ra hắn cũng có biểu tình như vậy....

Tiểu thuyết vườn trường

Chương 8

“Trang Kỳ!! Ông đây sẽ không bỏ qua cho mày!!” Trình Tổ bị hai bảo vệ giam cầm hét to với Trang Kỳ. Trên trán xuất hiện gân xanh, khuôn mặt vì tức giận mà vặn vẹo vô cùng, đầu tóc hỗn loạn, tây trang trắng thõm vì giấy dựa mà nhăn nhó, nhưng lại hiện ra vẻ nghèo túng. Đứng trước mặt Trình Tổ là một người đàn ông dáng người cao to, giày da áo vest cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt góc cạnh mang theo sự lạnh lùng vô tận. Không hề có chút phản ứng với sự mắng chửi của Trình Tổ, ngược lại ánh mắt mang theo sự miệt thị.

“Mang người không liên quan mời ra khỏi công ty” Không thèm nhìn Trình Tổ, môi mỏng lạnh lẽo nói một câu như vậy, sau đó lướt qua Trình Tổ. Bảo vệ nghe được mệnh lệnh của Trang Kỳ, không chú ý tới sự giãy dụa và uy hiếp của Trình Tổ, mỗi người một tay kéo Trình Tổ quăng ra khỏi cửa công ty. Trình Tổ chật vật ngã ngoài đường, khó khăn dùng tay trái đỡ mình lên, tay phải chống lên người, khó khăn thở dốc. Hai mắt mơ hồ, mồ hôi chảy đầy khuôn mặt. Công ty trước mắt rõ ràng là sản nghiệp của nhà mình, vậy mà giờ đây đã đổi chủ. Cậu làm sao có thể chấp nhận chuyện này? Từ một anh chàng nhà giàu biến thành một tên nghèo khổ nợ nần chồng chất? Về sau làm sao mà sống đây? Cậu không biết phải chấp nhận nó ra sao, hơn nữa hần nhà tan cửa nát là do Trang Kỳ. Trang Kỳ có mối thù gì với cậu mà làm khó cậu như vậy? Nghĩ tới đó, ánh mắt của Trình Tổ dữ tợn, cậu sẽ không bỏ qua cho Trang Kỳ! Cậu thề!

Đứng ở trước cửa sổ sát đất của phòng làm việc, Trang Kỳ lạnh lùng nhìn bộ dạng chật vật của Trình Tổ, đôi mắt mang theo sự lạnh lẽo khiến người khác không thể nhìn thẳng. “Ông Trang” Một người đàn ông mặc bộ quần áo bình thường đi tới, thấy khí thế mang theo hận thù của Trang Kỳ thì cảm thấy sợ hãi, đành phải chào hỏi gọi hần trở về. “Tô Nhiên sao rồi?” Trang Kỳ không quay đầu lại, chỉ bình thản hỏi một câu. Người đàn ông vừa vào cửa biết Trang Kỳ là người lạnh lùng đáng sợ tới mức nào, nếu không phải vậy thì sao có thể đem gia sản khổng lồ của Trình gia phá sản, không những vậy, hần còn có chỗ đứng vững chắc ở thương trường chỉ với tuổi trẻ như vậy? “Tinh thần của cô Tô rất bình thường” Người đó vội vàng báo cáo kết quả của Tô Nhiên, trong lòng run lạnh. Anh là bác sĩ tâm lý, lúc Trang Kỳ thuê anh thì cứ tưởng cô Tô Nhiên này cần phải chữa trị bởi vì Trang Kỳ trả tiền rất cao. Nhưng sự thật thì Tô Nhiên kia không cần phải trị liệu gì vì tinh thần của cô ta rất bình thường. Cái điều không bình thường là nơi cô ta ở, chỗ đó là bệnh viện tâm thần nổi tiếng nhất nơi này. Đưa một người bình thường nhốt vào trong bệnh viện tâm thần, đối mặt với đám bệnh nhân không bình thường thì người bình thường cũng bị tra tấn tinh thần tới mức điên thôi. Mà công việc của anh là mỗi tuần hai ngày tới trị liệu tinh thần cho cô gái tên Tô Nhiên đó, cam đoan tinh thần của cô phải bình thường. Nghĩ tới đó, anh rung người, Tô Nhiên này đã làm gì đắc tội với Trang Kỳ mà rơi vào kết cục này? Hơn nữa, bây giờ cơ thể của Tô Nhiên rất yếu, gầy trơ xương, nhìn qua còn tưởng là bác gái năm mươi tuổi. Dù sao ở với đám người trong bệnh viện tâm thần, có mỗi cô ta bình thường thì cũng là một sự tra tấn đáng sợ. “Đi ra ngoài đi” Trang Kỳ nâng khóe môi. Trình Tổ nghèo nàn, kết cục của Tô Nhiên cũng không khiến hần cảm thấy dao động. Cứ như hần đã quên thế nào là dao động, thế nào là mỉm cười từ rất lâu, rất lâu về trước. Làm tổn thương người của hần thì bọn họ sẽ không có kết quả tốt, nhưng mà thì sao chứ? Cô gái kia vẫn không thể trở về cạnh hần. Châm một cây thuốc lá, ngồi trên sofa đen cô đọc, màn khói tản ra trong không khí, ánh mắt của Trang Kỳ tan rã. Khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp hiện rõ trong đầu hần. Liễu Khê là cô gái như thế nào? Trước khi lên trung học, ai nhìn mặt của cô đều nhận không được mà bẹo má, cười khen mẹ cô đó là một cô bé đáng yêu, lớn lên nhất định là cô gái đẹp. Khi đó bộ dạng của Liễu Khê khiến cho người thấy đã thích, da thịt trắng nõn, đôi mắt to ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm, cái miệng anh đào phấn nộn, xinh đẹp giống như một đứa trẻ sơ sinh, nói người gặp người thích cũng không đủ. Nhưng lúc lên sơ trung thì Liễu Khê bị bệnh nặng một thời gian, ăn thuốc hàm chứa chất kích thích, cái này khiến cho thể trọng của Liễu Khê tăng lên nhanh chóng, người càng ngày càng mập.

Mà Liễu Khê cũng càng ngày càng tự ti, có lúc cô nói chuyện rất cẩn thận. Lúc đó hần chẳng có cảm giác gì với Liễu Khê dù hai người lớn lên cùng nhau, với hần mà nói, người có thể khiến hần chú ý, rất ít. Mà Tô Nhiên lại là người khiến hần khắc sâu nhất, hần nhớ cô gái mặc đồng phục màu lam đó, cẩn thận ôm lấy con mèo nhỏ bị ướt, dịu dàng khiến người ta rung động. Điều này khiến hần nhớ tới mẹ mình, mẹ của hần là một người dịu dàng lương thiện như vậy, hần nghĩ, cô gái kia hần là một cô gái thiện lương. Cho dù trong trường học cô gái đó cao ngạo đi chăng nữa. Có điều hần lại không biết, thì ra cô ta lại là người độc miệng như vậy, mà Liễu Khê lại là đối tượng mà cô ta nhục mạ, độ hảo cảm của hần với cô ta lúc đó giảm xuống nhanh chóng. Cũng giận Liễu Khê vì tự ti mà không tranh. Lúc về nhà thì mẹ đưa một thẻ bơi tháng, bảo hần đi bơi với Liễu Khê, hần cũng vui vẻ đồng ý, nói sao thì cũng có tình cảm với Liễu Khê

một chút. Ngày đi bơi đầu tiên, Liễu Khê đau khổ uống ly sữa đậu nành không đường, sau đó nhìn bát mỳ thịt bò trước mặt, hẳn thậm chí còn nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của Liễu Khê, không hiểu tại sao Liễu Khê như vậy khiến hẳn buồn cười. Đều nói con gái giảm béo vô cùng đáng sợ, hẳn biết điều đó trên người Liễu Khê. Bọn họ ở cùng tầng nhà, đôi lúc hẳn nghe được tiếng khóc từ phòng ngủ cách vách vang lên, khiến cho hẳn cảm thấy buồn lòng, mang thêm chút phiền chán không biết tên. Nghiêm trọng nhất, có một lần hẳn thấy Liễu Khê vừa nôn vừa khóc, cả người chật vật vô cùng. Hẳn cảm thấy Liễu Khê không muốn ai thấy bộ dạng chật vật lúc đó của cô. Có điều không hiểu vì sao tim hẳn đau đớn, giống như có cái gì đó xé ra vậy. Hẳn vừa hâm mộ vừa ghen tị với cái tên Trình Tố, người trong lòng của Liễu Khê, trước kia hẳn hoàn toàn không để ý tới cậu ta. Trình Tố, mày có biết có một cô gái mập vì mày mà liều mạng như vậy hay không? Lúc Liễu Khê té xỉu, hẳn công cô về nhà. Khi đó Liễu Khê gầy đi không ít, thân thể mềm mại dựa vào lưng hẳn, mang theo mùi hương bạc hà. Mang theo sự ấm áp của hơi thở phun ở tai hẳn, không biết sao lòng hẳn có chút hốt hoảng, cũng có chút phiền muộn. Hẳn muốn nói Liễu Khê đừng giảm béo, hẳn không chê cô béo xấu. Có điều, hẳn phải dùng lập trường gì mà nói điều này, chỉ có thể im lặng thôi. Chậm rãi hẳn bắt đầu có thói quen mang theo ít đồ ăn vặt, sữa, chocolate, kẹo đường, kẹo que... bên người, mấy thứ đó đều bị hẳn nhét vào miệng Liễu Khê. Mặc dù miệng cô luôn oán giận ăn mấy thứ đó sẽ béo nhưng khuôn mặt vẫn vui vẻ hạnh phúc mà ăn. Hẳn nghĩ vì sao cô gái đáng yêu như vậy lại khiến hẳn đau lòng như thế? Liễu Khê càng ngày càng chiếm cứ đầu óc của hẳn, hẳn suy nghĩ một hồi thì phát hiện, thì ra hẳn thích cô. Hẳn hoang mang nhưng mà cũng khó chịu, hẳn đối với cô tốt gần như moi gan ruột ra, mà cô lại đối xử với người khác như vậy. Hẳn sao mà thua kém cái tên yếu đuối kia? Hẳn tức giận nghĩ, cái tên kia biết bơi sao? Biết mua sữa cho cô sao? Biết cô thích ăn vặt sao? Có thể ăn cơm thừa của cô không? Hẳn tốt với cô như vậy nhưng sao lòng của cô lại nghĩ tới tên đó mà không nhìn hẳn? Sau, hẳn lơ đãng hỏi cảm giác Liễu Khê với Trình Tố thì thấy trong đôi mắt trong trẻo kia đầy khinh thường, kiêu ngạo nói Trình Tố không đáng một đồng. Bộ dạng kiêu ngạo đó làm hẳn nghĩ cô như con mèo nhỏ kiêu ngạo vậy, đáng yêu tới mức khiến người ta ngứa ngáy, hơn nữa nghe Liễu Khê không có tình cảm yêu thích với Trình Tố thì trong lòng vô cùng vui mừng. Dần dần, tình cảm của hẳn và cô ngày càng tốt, ngay cả trong trường cũng truyền tin hẳn và cô là một cặp, nghe người khác nói thế, lòng hẳn vui mừng khôn xiết. Hẳn nghĩ, không vội, bây giờ là lúc quan trọng trong việc học, hẳn không thể đi tỏ tình, quấy rầy tới việc học của cô, đợi sau khi thi vào cao đẳng thì tỏ tình với Liễu Khê. Hẳn thậm chí đã tính toán tốt, đợi sau khi thi xong thì nói để cho cô một bất ngờ. Chỉ cần có thể học cùng đại học với Liễu Khê thì không uổng phí hẳn học lâu nay. Biết được chuyện mà Liễu Khê gặp phải khi thi vào cao đẳng, hẳn tức giận tới mức hận không thể giết Trình Tố và Tô Nhiên. Hai người đó ác tới mức khiến hẳn phải kinh ngạc. Hẳn cũng có áy náy, thì ra hẳn vẫn chưa đủ năng lực bảo vệ cô thật tốt. Thậm chí có giáo viên tìm Liễu Khê nói chuyện, hi vọng Liễu Khê đừng truy cứu chuyện này, dù sao Liễu Khê cũng thi vào trường cao đẳng thuận lợi, không có thương tổn gì, mà Tô Nhiên và Trình Tố đều là những học sinh có thành tích tốt. Thật sự buồn cười, ăn hiếp Liễu Khê, hẳn sẽ đòi lại. Sau khi mọi chuyện giải quyết xong, hẳn chịu không được, kích động gọi cho Liễu Khê một cuộc điện thoại, hẹn cô ra gặp mặt. Cũng lúc đó là lúc hẳn đau đớn nhất. Người con gái mà hẳn yêu nhất dính đầy máu nằm trong lòng hẳn, nhắm mắt vĩnh viễn. Thuốc lá đốt tới đầu ngón tay, tay Trang Kỳ run lên, tàn thuốc rơi trên thảm khiến thảm đen một chút. Hẳn chậm rãi che mặt lại, một cậu ‘Anh yêu em’ của hẳn, không còn cơ hội để nói với cô nữa rồi...

3. Part 3:

Tiểu thuyết cung đấu

Chương 9

[Đinh! Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ nữ phụ đầu tiên, nhiệm vụ tiến hành 100% hình thức khiêu chiến, nhiệm vụ tiến hành 100% hình thức bình định, cấp bậc hoàn thành: A]

[Thưởng 2000 điểm, có thể dùng để đổi thương phẩm, mở ra chương trình đổi mặt, tặng một điểm thuộc tính, thưởng tặng: một đôi tai mèo lông xù trắng]

Lỗ tai mèo? Cô dùng cái này làm gì? [Đinh! Lỗ tai mèo là một sản phẩm tốt, có độ miễn cảm cao, tăng 5 điểm sức quyến rũ, về phần dùng thì mời người chơi tự tìm cách tìm hiểu lúc dùng] Hả? Em gái mi ấy hệ thống, tiết tháo của mi đâu rồi?

[Đinh! Tiết tháo bán 5 đồng tiền một chút, người chơi muốn mua chứ?] “...”

“Này hệ thống, Trang Kỳ...” Liễu Khê muốn biết Trang Kỳ thế nào, lắp bắp mở miệng hỏi hệ thống, nghĩ tới ánh mắt cuối cùng của Trang Kỳ, trong lòng Liễu Khê căng thẳng, buồn rầu khó chịu.

[Haha, người chơi không đủ quyền hạn, mong cố gắng hơn mới có thể xem thông tin] Chết tiệt! Cô và hệ thống này có thù!

[Đinh! Mở ra kịch bản thứ hai - Cung đấu, bây giờ bắt đầu truyền tống, mong người chơi chú ý, bắt đầu đếm ngược, mười... chín... tám...]

Liễu Khê cảm thấy như mình mất đi trọng lực, trời đất dịch chuyển, cả người choáng váng vô cùng. Lúc mở mắt ra lần nữa thì cảm thấy cả người khó chịu. “Có chuyện gì đây?” Liễu Khê nằm trong phòng cũ nát, trong phòng có trang sức cổ xưa, liếc mắt cái đã biết đây là nơi ở của người cổ đại, từ cây cột cho tới những thứ ở trong phòng đều bị hư hỏng, nhìn màn sa của giường thì thấy rách nát vô cùng.

Liễu Khê dịch người, cả người đều đau đớn, mồ hôi lạnh rơi xuống “A” Nhịn không được thét một tiếng, khó khăn động dậy cơ thể. Quần áo trên người vô cùng hoa mỹ, trên thêu một đóa mẫu đơn sống động, trên quần áo có vết máu, cả người hỗn loạn. Trên cổ tay là vàng bạc châu báu, nhìn đã biết nó có giá trị xa xỉ. Xem ra tình cảnh hiện tại của nữ phụ không có chút gì tốt đẹp, Liễu Khê cười khổ đứng lên. “Hệ thống, mau giới thiệu kịch bản” Liễu Khê thở dài rồi mới nói.

[Kịch bản thứ ba của thế giới nữ phụ: Cung đấu. Mục tiêu: Chia rẽ nữ chính Lê Nhã Trúc và nam chính Hiên Viên Tế. Thân phận người chơi: Quý phi Liễu Khê, cháu gái của thái hậu, em họ của hoàng đế, vì yêu hoàng đế nên nhằm vào nữ chính khắp nơi, hạ độc hãm hại thai nhi của nữ chính nhưng không có kết quả. Sau khi nữ chính thắng vị lại thả chó làm nữ chính bị thương. Bị nam chính giáng chức rồi kê đơn thuốc cho nam chính, muốn nhốt hoàng đế lại nhưng thất bại, bị biếm lãnh cung, cuối cùng lĩnh cơm hộp knockout]

Liễu Khê đau đầu vô cùng, đây là quyền cung đấu có bàn tay vàng, nữ chính Lê Nhã Trúc là nữ xuyên, xuyên qua thời không nói, lại có bàn tay vàng với không gian tùy thân. Nhưng mà may mắn không gian này chỉ có đất đai, nuôi dưỡng hoa quả, bên trong có nước để dưỡng nhan và trừ độc. Tuy rằng không có vụ tu chân nghịch thiên gì đó nhưng mà, cô là mẹ đẻ của nữ chính nên mấy thứ âm mưu kia không động vào địa vị của nữ chính, hơn nữa lại có hoàng đế sủng ái vô cùng, ai bảo nữ chính là người phụ nữ đầu tiên của nam chính làm chi.

Bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ mình miêu tả nữ chính thế nào, bởi vì dùng từ hoa mỹ không mất tiền nên dùng hết, khí chất dịu dàng thanh lãnh, tính cách ngây thơ ngại ngùng, khi khóc thì như hoa lê gặp mưa, khiến lòng người đau nhói, cười lên như hoa tường vi nở rộ, khiến người phải thất thần.. Về phần nữ phụ, đương nhiên là để làm nền cho nữ chính, tính cách bướng bỉnh, dễ bị chọc giận, lại xa hoa lãng phí. Ăn mặc chói lọi, vàng bạc gì cũng đeo trên người, thật sự là một con búp bê mang vàng bạc di động, hoàn toàn làm cái nền cho nữ chính thanh lệ thoát tục. Bây giờ Liễu Khê hận không thể chặt cái tay của mình, cái tay chết tiệt, viết mấy từ hoa mỹ như vậy, bây giờ là báo ứng đấy! Những cái gì tốt đều ném cho nữ chính hết rồi, bây giờ thì tốt rồi đó. Liễu Khê khóc không ra nước mắt, hung hăng nắm chặt quần áo, ngón tay nhọn đâm vào lòng bàn tay đau tới mức cô phải buông lỏng tay. Thân thể của nữ phụ không tồi, có di thái hậu làm chỗ dựa, tuy rằng thái hậu không phải mẹ đẻ của hoàng đế nhưng tình cảm của hai người không tồi, dù sao thái hậu cũng nuôi dưỡng hoàng đế, còn nâng đỡ hắn lên ngôi, cho nên hoàng đế vẫn có sự tôn kính với thái hậu. Nữ phụ dù sao cũng là em họ của hoàng đế, là thanh mai trúc mã cùng lớn lên, trong lòng để ý tới hoàng đế từ xưa, một lòng yêu hoàng đế, yêu tới mức chết đi sống lại. Vì vậy luôn xem Lê Nhã Trúc được hoàng đế xem trọng là cái gai trong thịt, hận không thể ném đi, nữ phụ càng ra tay khiến Lê Nhã Trúc bị thương thì hoàng đế càng thương hại cô ta, cuối cùng thậm chí muốn nhốt hoàng đế, điên cuồng muốn đem hoàng đế làm của riêng. Nghĩ tới đó thì đầu của Liễu Khê càng đau, không khỏi nâng tay xoa trán, trong quyển sách này, người yêu hoàng đế nhất chỉ có mình nữ phụ, cái gì cũng có thể làm cho hoàng đế, những lời hứa hẹn thuận miệng của hắn cũng ghi tạc trong lòng. Haizz, Liễu Khê mở to mắt, nơi này rách rưới như vậy, chắc chắn không phải chỗ tốt gì, mà tính cách của nữ phụ thì sao có thể nằm ở cái chỗ này chứ?

Không lẽ, đây là lãnh cung?

[Đinh! Chúc mừng người chơi đã đoán trúng, tiếc là không có phần thưởng, mong người chơi vui vẻ hoàn thành nhiệm vụ]

Liều Khê thật sự muốn giết hệ thống, mồ hôi lạnh chảy xuống, kết cục đã ra thế rồi thì cô làm sao mà làm nhiệm vụ chứ?

Cái đồ hệ thống không khoa học này! Nhớ lại kịch tình một chút, Liều Khê muốn khóc, nếu cô nhớ không nhầm thì nữ chính Lê Nhã Trúc đã làm nhất phẩm Thục phi, mà sau khi mình bị giáng chức thì là người có chức vụ lớn nhất, một mình độc sủng, không ai dám đụng vào, hoàng đế thậm chí còn tỏ rõ muốn đưa nữ chính lên làm hoàng hậu. Nếu cho cô tới trước mấy ngày thì tốt, đem chuyện nữ phụ hạ độc xử lý thì mọi chuyện đã xong. Bây giờ cô đấu với nữ chính cách gì, một chút phần thắng cũng không có. Anh anh anh anh, hệ thống đang chơi cô, chỉ bằng chuyện này của nữ phụ thì hoàng đế sao có thể tha chứ? Liều Khê sắp điên rồi. Lúc Liều Khê đắp giường thì cửa mở ra, một thái giám nhỏ cầm chén thuốc vào, thấy bộ dạng dữ tợn của Liều Khê, tóc tai bù xù đắp giường thì sững sốt, sau đó cũng bước qua.

“Nương nương, việc đã tới nước này, ngài cần gì phải vậy?” Thái giám kia cầm chén thuốc đặt ở một bên, giữ hai tay Liều Khê, nhẹ giọng an ủi. Liều Khê sững sốt, ngẩng đầu nhìn thái giám thì ngây người, xoa xoa đầu nói: “Trang Kỳ, sao cậu lại ở đây?” “Nương nương, ngài nhầm rồi, nô tên là Thôn Trang”

Thái giám kia thở dài, cầm chén thuốc đưa cho Liều Khê nói. Liều Khê im lặng đánh giá, quả thật không phải là Trang Kỳ, thái giám này gầy tong gầy teo, thấp hơn Trang Kỳ một cái đầu, mặt mày cũng được, không có đường cong cứng rắn của Trang Kỳ, nói chuyện cũng dịu dàng.

Nhìn thấy Liều Khê im lặng uống thuốc, Thôn Trang mím môi, xoay người lấy chăn gối rách tươm trong tủ ra, cẩn thận thay giường. “Chăn này nô đã phơi nắng rồi, nương nương chịu khó một chút, đợi khi hoàng thượng nguôi giận, thái hậu sẽ giảng hòa từ từ, nương nương cũng có thể sớm ra khỏi đây”

Thôn Trang an ủi Liều Khê, không hề để ý Liều Khê luôn búng bình lại im lặng khác thường. “Thôn Trang, lần này ta phạm phải chuyện lớn như vậy, sao có thể còn sống mà ra ngoài?” Liều Khê nở nụ cười cứng nhắc, buồn rầu nói. Trong lòng thái hậu cô sao có thể so sánh với cả Liều gia, cô nhớ lúc mình mới bị giáng chức thì thái hậu đã chọn một người có khuôn mặt xinh đẹp từ Liều gia đưa vào cung. Lập tức cười nhạt: “Thôn Trang, người đi đi, người cũng bị ta liên lụy, nếu ở đây cũng không có kết cục gì tốt” Cô đã nghèo tới mức này, những người khác trốn còn không kịp, lại không nghĩ tới còn có người ở cùng cô, dù sao lãnh cung cũng không phải là nơi tốt gì. “Nương nương, nô không đi, vẫn ở với nương nương” Thôn Trang nhìn Liều Khê cười chua xót, trong lòng kiềm chế, trên mặt lộ ra vẻ mặt lo lắng, hẳn không hiểu tại sao đột nhiên lại quan tâm Liều Khê như vậy, hẳn chỉ biết phải cố gắng chăm sóc, bảo vệ cô. Rõ ràng, hẳn chỉ là một thái giám thấp kém, thậm chí từng bị Liều Khê đánh mắng, cái cảm giác bất thành linh xuất hiện này mãnh liệt tới mức người ta không thể chống lại.

Cố gắng nhin một hồi mới nâng tay lên, chậm rãi vuốt đồng tóc hỗn độn của Liều Khê ra sau đầu, động tác dịu dàng thành thạo giống như đã làm hàng trăm lần, trong mắt còn có sự đau lòng và yêu thương vô hạn. Sau đó một giọng báo bên nhộn vang lên: “Thục phi nương nương tới!”

Liều Khê giật mình, nữ chính tới lãnh cung làm gì? Hai tay nắm chặt đệm, rũ mắt xuống, chậm rãi buông tay nói với Thôn Trang: “Thôn Trang, đỡ ta dậy” Thấy âm thanh kiên quyết của Liều Khê, động tác của Thôn Trang nhanh chóng nhưng dịu dàng, đỡ Liều Khê dậy, thậm chí giúp cô chỉnh sửa quần áo, dùng quần áo che khuất vết thương. Nhìn lại thì thấy vô cùng chỉnh tề. Liều Khê hít một hơi, thẳng lưng, nói sau cô cũng không thể yếu thế trước mặt nữ chính.

Nhanh chóng một cô gái xinh đẹp được đám người bao quanh đi vào lãnh cung, sự phô trương kia so với lúc Liều Khê còn là quý phi có hơn chứ không có kém, dĩ nhiên là do có hoàng đế làm chỗ dựa cho nữ chính, phải biết rằng, nữ chính là người vô cùng cẩn thận, sao có thể tạo ra nhược điểm cho người ta bắt? Liều Khê nhìn chằm chằm cánh cửa, Lê Nhã Trúc, đến đây!

Người tới đúng là Lê Nhã Trúc, tuy rằng không mặc hoa mỹ, chỉ mang một cái trâm phượng gắn ruby, một chuỗi ngọc từ miệng phượng thả xuống, mang một chiếc váy màu trắng ngà, trên váy dùng chỉ tím thêu hình hoa thủy tiên tao nhã lịch sự, có một ít vụn ngọc đính lên. Cả người thoát tục, cũng rất tao nhã, giống như một đóa hoa sen trắng không bị nhiễm bùn đen, trên người mang theo không ít sức sống, lộ ra sự dịu dàng như nước. Lê Nhã Trúc im lặng nhìn Liễu Khê thẳng người ngồi trên giường, trong lòng cười nhạo một tiếng, đến lúc này còn giả làm Liễu quý phi cho ai xem đây? “Các người lui ra đi”

Lê Nhã Trúc khoát tay bảo người bên cạnh lui ra. “Nương nương, đây.... Nếu không có người hầu hạ hoàng thượng sẽ trách tội...”

Cung nữ bên cạnh Lê Nhã Trúc đi lên mấy bước, cẩn thận khuyên bảo. “Không có gì, Tể lang sẽ không trách tội” Lê Nhã Trúc nở nụ cười, khi nói còn cố ý nhìn về phía Liễu Khê.

Đại cung nữ đó đành phải mang người lui ra ngoài, đứng bên ngoài cửa. Khuôn mặt Liễu Khê không thay đổi, Lê Nhã Trúc này tới đây để kích thích người. Nam chính tên là Hiên Viên Tế, nữ phụ luôn gọi Hiên Viên Tế là Tế biểu ca rất thân mật, bây giờ Lê Nhã Trúc gọi Hiên Viên Tế là Tế lang trước mặt Liễu Khê càng khiến người thấy hai người ân ái.

Huống chi, một người là dày mặt gọi biểu ca, một người có đứa trẻ ở giữa, cao thấp không cần dấu cũng rõ.

Chà, thủ đoạn mềm dẻo giết người này của nữ chính không tồi, hay là cô ta nghĩ khi cô nghe được sẽ đau lòng? Đột nhiên trong trái tim có sự đau đớn tràn ngập, cả người Liễu Khê run rẩy, u oán, không cam lòng, oán độc, hận ý, còn có cả sự tuyệt vọng khi yêu say đắm, em yêu chàng như vậy vì sao chàng không thích em, vì sao?

Một giọt nước mắt từ hốc mắt Liễu Khê rơi xuống, lăn qua hai má chảy xuống cằm. Liễu Khê ngơ ngác đứng nhẹ lên đôi mắt đầm nước, đây là tình cảm còn lưu lại trong người nữ phụ sao? Yêu sâu như vậy ư?

Khóe miệng Lê Nhã Trúc nâng lên, tâm trạng rất tốt. Bộ dạng bây giờ của Liễu quý phi thật khó coi, trên mặt đầy nước mắt, nhìn bẩn thỉu vô cùng. “Tỷ sao vậy? Liễu tỷ tỷ, trong lòng Tế lang vốn không có tỷ, sao cứ cưỡng cầu?” Nhìn thì có vẻ cô ta đang khuyên nhưng mỗi câu đều như đâm vào tim của nữ phụ.

“Ta muốn gặp Tế biểu ca...” Rất là đau, Liễu Khê ôm lấy ngực, cuộn người lại, trong miệng nói ra những lời không ý thức. Không nghĩ chấp niệm của nữ phụ lại ảnh hưởng tới cô nhiều như vậy. “A...”

Lê Nhã Trúc nở nụ cười yếu ớt, lắc đầu, tiếng ngọc chạm vào nhau kêu leng keng, cả người dịu dàng đứng như vậy, lời nói trong miệng cũng vô cùng dịu dàng: “Tể lang không muốn gặp tỷ”

“Sao người không nghĩ lại, người làm như vậy, Tế lang ghét người còn không hết, có gì phải hạ mình tới thăm người?”

Lê Nhã Trúc tới gần Liễu Khê, nở cười trên mặt vụn vặt vô cùng. Nước mắt của Liễu Khê không ngừng chảy, trong lòng gặp trở ngại, nữ phụ này là người bướng bỉnh, bốc đồng, bây giờ lại trở thành bi thương như vậy.

Cái kiểu này lại bị nữ chính nhìn thấy, thật sự là một sỉ nhục. Thấy bộ dạng bị kích thích của Liễu Khê, trong mắt Lê Nhã Trúc hiện lên sự đắc ý, dùng ngón tay nâng cằm Liễu Khê lên đánh giá: “Cho dù Tế lang gặp người thì với bộ dạng này người muốn Tế lang nhìn sao? Còn không bằng học Lý phu nhân đi” Lý phu nhân là phi tần của Hán Vũ Đế, lúc sắp chết thì lấy khăn che mặt bảo nàng rất xấu, không muốn làm bẩn mắt Hán Vũ Đế.

Lời này của Lê Nhã Trúc, đủ độc. “Ba” Liễu Khê gơ tay hất tay Lê Nhã Trúc ra, con người mang theo sự hung tợn nhìn cô ta: “Người chẳng qua chỉ là tiện nhân trong ngoài không giống nhau! Tế biểu ca bị người mê hoặc rồi!” Lời vừa nói thì cả Liễu Khê cũng kinh ngạc, lời cô muốn nói không phải vậy, khẩu khí này chính là tính cách của nữ phụ. Liễu Khê có chút kinh sợ, không lẽ hồn phách của nữ phụ vẫn còn trong này? “Haha...”

Lê Nhã Trúc không để ý nhìn cánh tay bị đánh sưng đỏ của mình, cười nói: “Thôi, lòng ta bỗng nhiên mềm rồi, sẽ khuyên bảo Tế lang tới gặp Liễu tỷ tỷ” Biện pháp trừng phạt người yêu điên cuồng nhất chính là gọi người người đó yêu tới chửi mắng người đó.

Liều Khê, người năm lần bảy lượt ra tay hãm hại ta, sao ta có thể buông tha cho người dễ như vậy? Nếu không phải Liều Khê thì bản thân mình đã sớm ra khỏi cung, gả cho người trong sạch, cùng trượng phu yêu thương lẫn nhau chứ không phải ở trong thâm cung đáng sợ này.

Liều Khê, cả đời ta bị hủy ta sao có thể tha cho người? Nếu Liều Khê nghe được tiếng lòng của Lê Nhã Trúc chắc chắn sẽ chửi ngay, em gái người, vào cung thì như cá gặp nước, làm hoàng đế điên đảo vì mình, cuối cùng chỉ cô được sủng hạnh, thậm chí còn được làm hoàng hậu, sau đó hoàng đế thoái vị, hai người đi khắp bốn bể du ngoạn sông núi, có thể nói là một cặp tình nhân khiến người khác hâm mộ mà không biết thỏa mãn ư?

Nữ chính, cô thật tham lam! Lê Nhã Trúc thấy Liều Khê run rẩy không ngừng, không hiểu có ý gì nhưng cũng bĩu môi, vung ống tay áo đi ra ngoài. Nhóm cung nhân thấy vết thương với khuôn mặt đau lòng của Lê Nhã Trúc thì lên tiếng :“Nương nương, Liều quý phi lại làm khó người?”

Đại cung nữ kia bất bình, nếu không phải Liều quý phi vẫn giữ phi vị thì ả sao có thể gọi nàng ta là Liều quý phi, không lẽ hoàng thượng lại nhìn mặt mũi của thái hậu mà tha cho nàng ta sao? “Không sao”

Lê Nhã Trúc nở nụ cười miễn cưỡng, che tay theo bản năng nhưng lại bị cung nữ đó nhìn thấy, đi tới nâng tay đánh giá, nhìn thấy dấu tay thì biết được lực mạnh thế nào, tức giận nói “Nương nương, ngài có lòng tốt tới thăm nàng mà nàng lại đối xử với ngài như vậy, tâm tốt lại không được báo, nếu hoàng thượng biết không phải sẽ đau lòng sao?” “Không sao, đừng nói cho Tể lang biết”

Lê Nhã Trúc mang theo sự buồn bã, cúi đầu nhìn công công nói với cung nữ: “Vị tiểu công công này vẫn ở lại chiếu cố cho Liều tỷ tỷ, là người có lòng trung, thưởng hăn hai đỉnh vàng” “Nương nương... ngài thật tốt”

Cung nữ kia không đồng ý. Lê Nhã Trúc nở nụ cười, lòng tốt, hăn vậy, nếu Liều Khê biết mình thưởng vàng cho tiểu thái giám kia, không biết đối phó hăn thế nào, nhưng cũng tiếc thật, tiểu thái giám này phải làm bao cát cho Liều Khê trút giận.

Đến lúc hoàng thượng tới, nhất định phải thấy bộ dạng đó nha~ Đợi Lê Nhã Trúc đi xa, Thôn Trang vội chạy vào trong, thấy cả người run rẩy sắp ngất của Liều Khê thì trong lòng đau nhói, ôm Liều Khê vào lòng, vuốt lưng nói “Không sao, không sao, có ta ở đây rồi!” Tay Thôn Trang lau nước mắt của Liều Khê, ngón tay như bị nước mắt làm phỏng, đau lòng vô cùng, vì sao phải khóc vì tên đó, hăn không xứng.

Có lẽ sự an ủi của Thôn Trang có tác dụng, cũng có thể là do cái ôm ấm áp kia, tình cảm kia dần tiêu tán, cảm xúc cũng trở về. “Ừ, ta không khóc nữa” Âm thanh của Liều Khê như con mèo nhỏ, ngọt ngào ấm áp, đi vào lỗ tai người như lông chim nhẹ rụng vào, khiến người khác ngứa ngáy. “Ngoan ngoãn ở đây, ta đi múc nước” Thôn Trang thở dài, vuốt ve Liều Khê nói. Mặt Liều Khê đỏ bừng, thì ra mình khóc trong lòng người khác, buông lỏng tay ra, trong đầu có chút nghi ngờ, cái ôm này thật sự rất quen thuộc. Thôn Trang làm việc rất tốt, không lâu đem tới một chậu nước ấm, may mà đồng ý vàng lúc này Lê Nhã Trúc ban cũng có chỗ dùng.

Dùng khăn lau nhẹ lên mặt Liều Khê, phần son phấn dư thừa cũng được lau sạch sẽ, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần. Thôn Trang hoảng hốt, may mà nàng thích trang điểm, nếu không... Bây giờ Liều Khê không thể nhìn khuôn mặt của mình, chỉ biết nó không tồi, dù sao cũng chỉ là nữ phụ, là một nữ phụ của hậu cung, muốn trở thành bộ dạng như phụng hoàng kia, lại được hoàng thượng sủng hạnh một thời cũng phải đẹp.

Bây giờ nên nghĩ phải làm thế nào, trước tiên, theo tiểu thuyết mà nói, sau khi bị đẩy vào lãnh cung thật sự có thể gặp mặt hoàng thượng nhưng đó là lần cuối gặp. Lúc đó Hiên Viên Tể tức giận tới quở trách, sau đó sai người đóng đinh cung điện, chỉ để lại cửa sổ nhỏ, để cung nhân đưa đồ ăn hằng ngày, sau đó nữ phụ lĩnh cơm hộp đi về. Phải nắm thật tốt lần gặp mặt này, muốn giảm độ hảo cảm của hoàng đế với nữ chính thì phải bắt đầu từ đây. Dù sao bây giờ nữ chính đã chiếm chỗ trong lòng nam chính, tuy chưa tới mức có thể cùng sống cùng chết, dù sao người cũng rất ích kỷ, mà hoàng đế lại là thiên tài trong đó. Nâng tay vén tóc hai bên má, Liều Khê nghĩ nghĩ, kéo tay áo của Thôn Trang :“Thôn Trang, nơi này có áo quần màu nhạt không, tốt nhất là màu trắng” Tục ngữ nói, nữ muốn tiểu, một thân hiệu [Ý là con gái muốn yếu đuối thì cứ mặc đồ tang á =)] Chắc vậy]

Cô thật ra thích màu đỏ rực, nhưng mà ai bảo lần này phải làm cho hoàng đế có sự động lòng, chỉ có thể giả làm một cô gái yếu đuối, phải đem lòng phòng bị của hoàng đế kéo xuống mới có thể ly gián chứ. “Có

một bộ, nô tài đi tìm cho nương nương”

Khuôn mặt của Thôn Trang cứng đờ, nhìn thấy sự mong chờ trong mắt Liễu Khê, đành phải đồng ý. Vào đêm, giống như tiểu thuyết viết, hoàng đế tới. Hiên Viên Tế vốn không tính gặp lại Liễu Khê, nàng ta đã làm chuyện như vậy, hẳn vì nể mặt thái hậu mới tha một mạng, nhưng nàng ta lại không có mắt làm tổn thương Lê Nhã Trúc. Người trong lòng bị thương, hẳn phải đòi lại. Đứng ngoài lãnh cung, Hiên Viên Tế nhú mào, đi vào đây hẳn cảm thấy bần chân. Trước cửa sổ rách nát của lãnh cung, một nữ tử mặc áo màu trắng, nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu vào, chiếu lên khuôn mặt ưu sầu khiến người khác không thể rời mắt. Nghe có tiếng, Liễu Khê quay đầu lại, trong nháy mắt, hô hấp của Hiên Viên Tế ngừng lại.

Chương 11

Trăng hoa càng lúc càng sáng, nhưng mà không thể sánh với Liễu Khê như khói nhẹ mỏng lung, bối cảnh đen đặc mang đến sự đối lập vô cùng, giống như cô muốn biến mất, giống như một vị tiên vậy. Hẳn chưa bao giờ biết lại có tuyệt sắc giai nhân như vậy ở hậu cung, Hiên Viên Tế nhìn Liễu Khê ngây ngốc, trái tim nhảy lên, thì ra cũng có một cái đẹp gọi là khuyên quốc khuyên thành!

Toàn bộ lãnh cung im lặng vô cùng, Liễu Khê nắm chặt quần áo đợi Hiên Viên Tế mở miệng nhưng không nghĩ tên này lại nhìn mình ngẩn người! “Tế biểu ca...”

Liễu Khê đành đứng đối diện Hiên Viên Tế, giấu diếm béo lên đùi mình một cái. A, đau quá, móng tay dài quá! Hốc mắt chợt xuất hiện một tầng hơi nước mỏng manh, hình ảnh bỗng nhiên trở nên sinh động hơn, giống như mỹ nhân bước ra từ tranh vậy. Cái tiếng “Tế biểu ca” dịu dàng vang lên, sau đó âm thanh chậm rãi nhẹ đi, giống như đang gọi người mình yêu nhất, mang theo sự đau lòng triền miên khó nói thành lời. Nội tâm giống như đụng phải cái gì, âm thanh quen thuộc này khiến Hiên Viên Tế tỉnh táo lại, mở to hai mắt kinh ngạc, do dự hỏi “Liễu Khê?” “Tế biểu ca, muội đã đợi được huynh tới rồi!”

Khóe miệng Liễu Khê nâng lên, cố gắng nặn hai giọt nước mắt chảy xuống, dính trên lông mi, khiến người khác phải rung động. Mỹ nhân như vậy sao có thể dễ dàng khóc được? Hiên Viên Tế chưa kịp nghĩ gì thì cả người đã bước lên hai bước, vươn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Liễu Khê. Có lẽ do nóng hơn bình thường nên Hiên Viên Tế thu tay một cách nhanh chóng, giấu chúng sau lưng, ý muốn hỏi tội bỗng dưng phai nhạt dần. Nhưng mà nhớ tới chuyện mà Liễu Khê từng làm thì khó có thể chấp nhận được, tất cả cảm xúc phức tạp đan xen khiến lòng hắn khó chịu vô cùng.

[Đỉnh! Độ hảo cảm của nam chính Hiên Viên Tế tăng lên 100 điểm, độ hảo cảm bây giờ là 50, mong người chơi cố gắng lên!]

Hệ thống, sao bây giờ mới xuất hiện hả? Lúc nữ chính tới sao không thấy mi?

[Đỉnh! Người chơi thân mến, bởi vì tám tiếng trước, oán khí trên cơ thể của cô chưa tan, để phòng ngừa trình tự thác loạn, hệ thống phải tiến hành thăng cấp cho nên có chút không tiện, mong người chơi thông cảm]

Liễu Khê gào thét trong lòng, trên mặt vẫn dùng đôi mắt đắm lệ nhìn nam chính. “Liễu Khê, thấy trầm, nàng muốn nói gì?”

Cuối cùng thở dài một hơi, giọng của Hiên Viên Tế trầm lại. Dù sao cũng là biểu muội của mình, chỉ có thể cho nàng sống trong cung quang đời còn lại. “Tế biểu ca cái gì cũng không tin muội, muội cần gì phải nhiều lời để khiến Tế biểu ca khó chịu?”

Liễu Khê chậm rãi cúi đầu, giống như che đi sự bi thương trên mặt, đau lòng đến mức khiến người đau đớn. Nàng đã tính toán tốt rồi, Hiên Viên Tế và Lê Nhã Trúc ở cùng nhau đã bảy năm, mà gần ba năm là chỉ sống một mình nàng ta, dù sao cũng đã bảy năm với nhau rồi, bây giờ cũng tới lúc ngựa gãy. Phải thừa dịp mà chen vào. Hiên Viên Tế nhìn cái trán trắng của Liễu Khê, trong lòng chợt phiên muộn, nàng làm chuyện ác độc với Nhã Trúc như vậy lại cố gắng tủi thân. Ánh mắt nhìn Liễu Khê trở nên phức tạp “Người nói vậy ý là trầm không đúng? Trầm không thể tin được người bên gối lại ác độc như vậy!”

“Vì sao Tế biểu ca không nghĩ lại, hậu cung ba ngàn giai lệ mà muội chỉ nhắm vào một mình nàng ta? Vì sao?” Liễu Khê ngẩng đầu, mở to hai mắt, trong mắt mang theo sự bất an lẫn u oán, trong mắt mang theo sự quyến luyến kinh người, cả người giống như cái cào của mèo nhỏ, chỉ vì bảo vệ thứ gì quan trọng nhất, long lanh tới mức khiến người khác dời mắt không được. “Vì sao?” Hiên Viên Tế im lặng một lát, tuy Liễu Khê kiên cường tùy hứng nhưng chỉ đối phó một mình Nhã Trúc, về sau còn có ý đưa Nhã Trúc vào chỗ chết, nghĩ lại thật sự kỳ lạ. Vô nghĩa, dĩ nhiên vì nàng ta là nữ chính, không đối phó với nàng thì đối phó ai? Trong lòng Liễu Khê gào thét nhưng mặt lại tỏ vẻ bi thương “Tế biểu ca còn nhớ chuyện lớn mà muội đã từng náo ở phủ nội vụ không?”

Nguyên nhân nhắm vào Lê Nhã Trúc lúc đó là rối rắm. Nữ phụ thấy Lê Nhã Trúc ăn một quả táo, vô cùng ngọt, nhiều nước, nhìn rất ngon khiến người khác nhìn không được mà muốn ăn. Đồ trong không gian đương nhiên không phải vật phạm. Hoa quả trong cung nữ phụ tự nhiên trở thành thứ dễ tệ rồi. Nữ phụ liền có kết luận, đây là do hoàng đế đặc biệt ban cho, cũng đại biểu sủng ái Lê Nhã Trúc, vì để giành người mình yêu, đương nhiên nhắm vào nàng ta. Đến lúc Lê Nhã Trúc mang thai thì nữ phụ ghen tị tới mức đỏ mắt, dùng âm mưu phá thai nàng ta, đương nhiên tất cả đều bị nàng ta dùng nước suối trong không gian để hóa giải. Nước suối rất tốt, dưỡng dung, trị bách bệnh, bây giờ Liễu Khê vẫn còn ghen tị tới mức nghiến răng. “Nhớ rõ!”

Hiên Viên Tế đương nhiên nhớ rõ, cũng bởi chuyện đó mà Nhã Trúc dần xuất hiện, được hần sủng ái lần nữa. Phải biết rằng, tuy nói Lê Nhã Trúc là nữ nhân đầu tiên của hần nhưng Hiên Viên Tế không để trong lòng, thất sủng từ sớm. “Nhưng mà Tế biểu ca không biết, hoa quả của nàng ta đều rất ngon, thuộc hạng thượng phẩm”

Liễu Khê nói chậm rãi, bắt đầu đào hầm cho Lê Nhã Trúc, haha, lạm dụng không gian trong hoàng cung sẽ để lại dấu vết “Một phi tần nhỏ bé như nàng lúc đó mà phủ nội vụ có gan lớn tới mức đưa hoa quả tốt nhất cho nàng dùng sao?”

Hiên Viên Tế lắc đầu, thái giám kia mà dám làm vậy tức là không muốn đầu ở trên cổ rồi. “Hơn nữa đồ ăn Lê Nhã Trúc tự mình làm đều rất ngon, nó được Tế biểu ca khen mà” Liễu Khê cúi đầu, tiếp tục nói vào trọng tâm “Một người không ra khỏi nhà, trong nhà lại là con gái được nuông chiều mà tay nghề lại còn tốt hơn cả ngự phòng, thật sự khiến người khác phải chịu thua!”

“Muội không phục, sai người tìm hiểu Lê Nhã Trúc thì được tin trước khi nàng ta tiến cung thì chưa từng học nấu ăn. Sau đó nàng ta mang thai, Lâu chiêu dung vụng trộm hạ hoa hồng nhưng sau khi nàng ta ăn xong thì cái gì cũng không xảy ra”

Liễu Khê càng nói càng tỉnh táo, giọng điệu thản nhiên. “Cuối cùng, muội phát hiện, nàng ta là yêu nghiệt!!” Liễu Khê kết luận như chém đinh vào sắt. “Điều đó không có khả năng! Người nói vậy!!”

Hiên Viên Tế nhìn Liễu Khê như muốn ăn thịt người, tay nắm chặt đến mức có thể nghe tiếng khớp xương kêu răng rắc. “Nếu không phải thế thì sao nàng ta ăn không ít thuốc phá thai mà thai nhi lại không xảy ra chuyện gì? Còn sinh ra một tiểu hoàng tử mập mạp mạnh khỏe? Hơn nữa, biểu ca bình thường rất quyết đoán nhưng từ khi có Lê Nhã Trúc thì cái gì cũng bảo vệ nàng ta, hơn nữa đôi lúc gần như nàng ta nói gì là nghe vậy!”

Liễu Khê nắm tay áo Hiên Viên Tế, đau lòng khóc. Vô nghĩa, nếu hai nữ nhân đối đầu gay gắt, một người là đàn bà chanh chua như cọp mẹ, một là như đoá hoa xuân mảnh mai rừng rừng hai mắt, bất kỳ người nào cũng chọn về sau. “Muội làm vậy tuy vi phạm lương tâm nhưng vì biểu ca muội chỉ có thể trừ bỏ Lê Nhã Trúc. Một yêu nghiệt như vậy ở cạnh biểu ca, muội sao có thể an tâm?”

Bề ngoài Liễu Khê rất đẹp, lúc khóc thì đẹp hơn không ít, khiến người phải rung động. Đến mức này thì Hiên Viên Tế sao có thể nhìn được, không tự chủ vươn tay ôm Liễu Khê vào lòng, mùi hương nhàn nhạt lượn lờ trước chóp mũi, thân thể trong lòng lại mềm mại không xương, noãn ngọc ôn hương dán chặt vào người của mình. Trong lòng lại dâng lên một cỗ sung sướng khó nhận, một tuyệt sắc giai nhân như vậy, người luôn nghĩ trong lòng lại là mình, cảm giác này tuyệt đến mức khó tả. Chết tiệt, móng vuốt của tên này đặt ở đâu đây? Này này, ôm đủ chưa? Cảm giác cánh tay càng ôm chặt mình thì Liễu Khê quyết định đẩy Hiên Viên Tế ra, trên mặt mang vẻ quyến luyến.

Thở một cái, đôi mắt Liễu Khê hồng hồng, nhìn Hiên Viên Tế quật cường: “Tế biểu ca, bây giờ có thể gặp

huỳnh là điều mà muội mong muốn rồi, không dám cầu xa. Huống chi muội ngu ngốc tới mức hạ độc biểu ca, sao còn mặt mũi để sống đây?”

Giọng nói nghẹn ngào giống như gõ lên trái tim của Hiên Viên Tế khiến hắn nói không ra lời. Không lẽ phải nhốt Liễu Khê trong lãnh cung sao? Huống chi, Hiên Viên Tế nhớ lại lúc Liễu Khê kẻ đơn cho hắn, cảm giác bụng dưới nóng lên. Không biết nha đầu ngốc này tìm được duyên căn tán và xuân được từ đâu ra, sau đó hình như được Nhã Trúc tới cứu kịp thời, nhưng sao bây giờ Hiên Viên Tế lại cảm thấy tiếc nuối. Khoan đã, hạ độc? Ai bảo nàng đó là độc được?

Sắc mặt Hiên Viên Tế trầm lại, con ngươi nheo lại. Liễu Khê có thể coi như là thanh mai trúc mã lớn lên cùng hắn, tuy tính cách có chút kiêu căng tùy hứng nhưng là con người chính trực, không giống như người khác trong ngoài khác nhau. Liễu Khê thấy sắc mặt khó chịu của Hiên Viên Tế, rũ mắt giấu đi cảm xúc, chặc chặc, nam nhân này bắt đầu nghi ngờ Lê Nhã Trúc sao? Cũng đúng, hoàng đế luôn bị bệnh đa nghi mà, nếu phát hiện Lê Nhã Trúc có chút dị thường thì không thấy nàng ta là thứ tốt gì mà chỉ cảm thấy nàng ta là một tai họa, mấy thứ quỷ thần kia chính là điều mà hoàng gia kiêng kỵ nhất. Huống hồ Lê Nhã Trúc cũng không phải là hoa sen không nhiễm bùn, nữ phụ thiết kế hãm hại đứa con trong bụng nàng ta, tuy rằng lấy danh hiệu trả thù vì con nhưng mà chuyện nàng ta làm không phải cũng ác như nữ phụ sao? Chẳng qua nàng ta có ánh sáng của nữ chính nên mới không bị gì mà thôi. Bây giờ chỉ còn chờ xem tên hoàng đế này nghĩ thế nào, xem tình hình này hắn mình đánh đúng chỗ rồi. “Nàng ở đây trước, đợi trẫm điều tra rõ thì sẽ tính tiếp”

Cuối cùng Hiên Viên Tế mở miệng, nhìn bộ dạng diễm đạm đáng yêu của Liễu Khê, không muốn mỹ nhân khó chịu, nhẹ giọng nói :“Yên tâm, để muội ủy khuất trước, ngày sau trẫm nhất định dùng nghi thức quý phi đón muội ra ngoài” Liễu Khê trợn mắt há mồm, chiêu mỹ nhân kế này có hiệu quả chậm ngòi ly gián tốt quá. Dù sao hắn và Lê Nhã Trúc cũng có tình cảm nhiều năm mà?

Liễu Khê đột nhiên cảm thấy tình cảm của nữ chính và nữ phụ không đáng, vì một tên cặn bã như vậy mà phải đấu tới mức người chết ta sống. Đợi Hiên Viên Tế rời lãnh cung thì đi giá tới cung của Lê Nhã Trúc. Lúc Hiên Viên Tế nhắm mắt suy nghĩ thì cả người phát ra khí lạnh. Chỉ đến khi thấy Lê Nhã Trúc thì hàn khí này rút đi không ít. “Tế lang!” Lê Nhã Trúc cúi đầu, chưa kịp ngồi xổm xuống đã được Hiên Viên Tế đỡ lên. “Sao lại ra cửa đợi? Sẽ cảm lạnh”

Hiên Viên Tế dịu dàng nói, không nhận ra một chút thay đổi nào. “Tế lang đi gặp Liễu tỷ tỷ, thiếp không yên lòng” Lê Nhã Trúc giả vờ thở dài một cái. “Người đâu, sai người tới đón đình lãnh cung lại”

Hiên Viên Tế im lặng một lát, tay ôm lấy người Lê Nhã Trúc, cảm thấy mùi hương của nàng ta không lịch sự tao nhã như của Liễu Khê, quá mức bình thường. “Tế lang...”

Lê Nhã Trúc nghe được lệnh của Hiên Viên Tế, trong con ngươi lóe lên cảm xúc vui mừng nhưng thay vào vẻ đầy cảm động. Hiên Viên Tế thu hết vào trong mắt, trong đầu lạnh đi hai phần, lúc trước nàng ta luôn cầu tình cho Liễu Khê. Mà Liễu Khê chán nản nhìn lãnh cung bị đóng kín lại. Hiên Viên Tế, người đứng là tra nam thay đổi thất thường!

Chương 12

Liễu Khê miễn cưỡng ngáp một cái, xoa mắt ngồi dậy, ưỡn cái thắt lưng đang buồn ngủ, kéo chăn xuống. Ánh mặt trời chiếu rọi qua cửa sổ, những tia sáng bay nhảy trong không trung làm người khác có thể thấy được tro bụi trong đó. Liễu Khê xoa mũi, mang giày, đem chăn xếp lại đặt bên giường. Bây giờ mới có dịp đánh giá lãnh cung, tuy nói là lãnh cung nhưng không gian rộng lớn, quả nhiên những gì trong cung không giống bình thường. Có điều quần áo này mặc thế nào?

Liễu Khê nhìn quần áo trên người nhẵn mặt, nghiên cứu cách mặc, ngón tay cởi bỏ từng thứ, sau đó sửa sang quần áo lại, tùy tiện thắt một cái nơ con bướm. Thôn Trang mang cái hộp thức ăn đi vào, vốn định gọi Liễu Khê thì thấy cô đang mang quần áo, buông hộp ra đi qua :“Nương nương, không phải mặc như vậy” “Ta không biết mặc” Liễu Khê có chút tủi thân, nàng không biết đồ cổ trang mặc phức tạp như vậy, có thể thắt nơ con bướm đã là tốt lắm rồi. Khuôn mặt khéo léo tinh xảo tức giận của Liễu Khê giống như bánh bao nhỏ, Thôn Trang rất muốn dùng ngón tay chọc chọc mấy cái. Ho một tiếng, cúi đầu giúp Liễu

Khê mặc quần áo, lại không nghĩ đập vào mắt là đường cong tuyệt vời, tuy cách quần áo nhưng vẫn có thể thấy được bộ dạng rất đẹp. Hai người đứng gần, Thôn Trang có thể ngửi được mùi hương cơ thể của Liễu Khê, nhàn nhạt như có như không. Mặt Thôn Trang đỏ bừng, tay chân cứng nhắc, sau khi sửa sang lại thì quay người nói :“Nương nương, hôm nay có thức ăn ngài thích nhất, mùi vị không tồi”

Liễu Khê ngoan ngoãn đứng yên để Thôn Trang sửa sang lại quần áo, không có để ý bộ dạng cứng nhắc của hắn. Nàng không quen cái kiểu xưng hô nương nương, rất muốn nói Thôn Trang gọi tên mình là được rồi. Đột nhiên nhớ tới việc nữ xuyên làm bạn với hạ nhân thì khóe miệng Liễu Khê co giật, hay là thôi đi. Đồ ăn ngự thư phòng làm rất phong phú, thịt bò thịt vịt đều có, nhìn qua rất tinh xảo, hai mắt của Liễu Khê sáng rực: “Đồ ăn hôm nay không tồi” “...” Rõ ràng đã bị cắt xén bớt, nương nương, rau dưa đó không phải tươi mới, canh gà không có tổ yến, chỉ có tám món ăn, ngày xưa đồ ăn của quý phi ngài có hơn ba mươi món đấy, đó là chưa kể tới đồ ăn tráng miệng đâu.

Thôn Trang im lặng gào thét trong lòng, cứ nghĩ tới Liễu Khê sẽ mở miệng châm chọc, không ngờ nàng lại nở nụ cười vui vẻ.

“Thôn Trang, cho người” Liễu Khê đưa một chén cháo gạo tẻ cho Thôn Trang, trên mặt nở nụ cười tươi sáng.

“Nương nương, điều này không hợp quy củ” Thôn Trang nhỏ giọng nói, thái độ rất kiên quyết, hạ nhân sao có thể cùng ăn một bàn với chủ tử? “Nơi này chỉ có hai người chúng ta, không sao đâu” Thái độ Liễu Khê có chút chần chờ, hơn nữa cửa sổ của lãnh cung đã bị đóng đinh, không ra được. Nhìn thấy bộ dạng không đồng ý của Thôn Trang đành chán nản bỏ qua. Quả nhiên cô ngốc rồi, mới vài phút đã quên mình là một vị nương nương cao quý trong hậu cung!!

Thân phận thay đổi như gió lốc này không quen chút nào! Quả nhiên không có chút phong thái của đại tiểu thư gia đình quý tộc. Thôn Trang đứng cạnh hầu hạ Liễu Khê dùng bữa.

Cái kiểu mình ngồi người khác đứng, mình ăn người khác hầu hạ này khiến Liễu Khê thấy không thực, chỉ dùng cơm thôi mà cũng khiến nàng mệt mỏi vô cùng.

Quả nhiên xã hội phong kiến ác độc, thật ra cô muốn cầm đùi gà mà ăn như bình thường nhưng lại sợ dọa Thôn Trang nên đành quên đi vậy. Một ly trà ấm được đưa tới, Liễu Khê nhìn khuôn mặt không đổi của Thôn Trang, đột nhiên dùng tay xoa má hắn một cái.

Aiz, không có mềm như tưởng tượng. Lúc trước kia, cô đã muốn làm vậy với Trang Kỳ nhưng mà không còn cơ hội nữa. Cảm xúc của Liễu Khê tồi tệ đi. Cho dù cô đã cố gắng đem tất cả biến thành trò chơi nhưng lại cố tình khiến người khác không thể quên.

Thôn Trang nhíu mày, hắn không thích bộ dạng này của Liễu Khê. Im lặng một lát thì mở miệng: “Nương nương, không bằng đi vào trong viện một chút, nô quét nơi này một lát” “Quét dọn phòng ở, cũng tốt”

Liễu Khê gật đầu, ngoan ngoãn thu dọn phòng, ừ, trước tiên phải tìm cái chổi. Buông ly trà đứng lên, cô dầm phải tà áo, Liễu Khê lão đảo một cái, cả người lung lay ngã về phía trước. Thôn Trang lạnh tay lẹ mắt kéo Liễu Khê vào trong lòng mình, sau đó cả hai người cũng ngã song song trên mặt đất. Cho dù là ngã Thôn Trang cũng bảo hộ Liễu Khê rất chặt, không để nàng bị bất cứ tổn thương gì. Còn bản thân thì rất thảm, lưng nện ở trên nền đá rắn chắc, cả người đau đớn, cộng thêm thể trọng của Liễu Khê, khuôn mặt Thôn Trang trắng bệch, không thở nổi. “Nương nương, cẩn thận...”

Thôn Trang nhìn Liễu Khê đang choáng váng, thở dài, may mắn mình đi theo vào lãnh cung, nếu không thì nàng đã sống không bằng chết rồi. Liễu Khê khóc không ra nước mắt, váy dài phiêu dạt rất đẹp nhưng mà rất dễ bị ngã. Cô tuyệt đối không giả bộ té ngã để quyến rũ Thôn Trang!!!

“Thôn Trang, người... người không sao chứ?” Liễu Khê đứng lên, nhìn Thôn Trang gầy gò đứng lên thì nở nụ cười lấy lòng với hắn, cô thật sự không còn mặt mũi gặp người rồi. “Không sao!” Thôn Trang chịu đựng đau đớn, nở nụ cười trấn an. Tuy rằng nơi này của Liễu Khê tồi tàn nhưng coi như nhàn nhã, mà bên kia, tuy rằng Hiên Viên Tế nói không tin lời Liễu Khê nhưng vẫn không nhịn được mà thử lòng. Hắn an ủi bản thân, làm vậy để chứng minh trong sạch của Nhã Trúc mà thôi. Cung điện của Lê Nhã Trúc vẫn tao nhã lịch sự như trước, người hầu hạ đều có quy củ, thành thạo, những người hầu hạ này tất cả đều được dạy dỗ rất tốt, đây cũng là người của Hiên Viên Tế tặng cho nàng ta. Bữa tối rất phong phú, cho dù Lê Nhã Trúc

luôn nói phải tiết kiệm, vì làm gương đã giảm bớt một ít thức ăn nhưng mà trên bàn vẫn hai mươi mấy món. Trong đó, phần lớn đều tự Lê Nhã Trúc làm. Để nắm tim của một người đàn ông thì phải bắt dạ dày của hắn. Câu danh ngôn này đã được Lê Nhã Trúc làm rất tốt. Có không gian giúp đỡ, cho dù một củ cải trắng dùng nấu lấy nước cũng có hương vị tuyệt phẩm.

“Chỉ cần Tế lang thích thì thiếp ngày nào cũng làm cho chàng, trong lòng cũng rất ngọt ngào” Mặt của Lê Nhã Trúc đỏ bừng, ngại ngùng cúi đầu. “Đã nhiều năm rồi mà Nhã Trúc vẫn thế, trầm rất vui” Hiên Viên Tế nhìn nàng ta với ánh mắt dịu dàng đầy yêu thương. “Tế lang”

Lê Nhã Trúc cúi đầu thở nhẹ một cái, dựa sát vào lòng Hiên Viên Tế, dịu dàng cầm lấy vạt áo của Hiên Viên Tế. Điều khiến nàng ngạc nhiên chính là Hiên Viên Tế không ngủ lại, Lê Nhã Trúc thấy có gì đó thì được giải thích là phải phê duyệt tấu chương gấp, nàng ta cũng biết điều mà không hỏi nữa. Hiên Viên Tế là một vị vua tốt, hắn sẽ không vì một người phụ nữ mà làm trễ việc thiên hạ. Ngồi trong thư phòng, gió lùa vào, khuôn mặt Hiên Viên Tế âm trầm, mím môi hỏi “Việc điều tra phòng bếp của thực phi sao rồi?” “Bẩm hoàng thượng, mề rau dưa sáng nay cung cấp cho thực phi nướng nướng đều được làm dấu, lúc này nô vừa kiểm tra qua, phát hiện không thấy dấu hiện đó” Tiểu thái giám quỳ dưới đất là một người làm trong phòng bếp của Lê Nhã Trúc, khuôn mặt bình thường nhưng là một thám tử giỏi của Hiên Viên Tế. “Tiếp tục!”

Hiên Viên Tế nắm chặt tay, trong lòng rét lạnh, Lê Nhã Trúc luôn ở trong cung, sao có thể có rau dưa thay thế? “Mề rau dưa này rất tốt, còn tốt hơn cả của ngự phòng. Nô đã đưa thức ăn mà thực phi làm cho đầu bếp tại ngự phòng, sư phụ kia nói, gia vị và lửa hỏa đều rất bình thường nhưng lại ngon vô cùng, ngoài việc thực phẩm tốt thì còn có bí phương khác” Thái giám nhanh mồm miệng, đem kết quả điều tra nói rõ ràng. Hiên Viên Tế cảm thấy rất buồn cười, nữ nhân mà hắn luôn tin tưởng lại lừa gạt hắn. Có thể thay đổi rau dưa trong phòng bếp ở dưới mí mắt hắn mà không ai biết, nên nói Lê Nhã Trúc có gan lớn hay là không biết sợ hãi đây? Cái loại không thể nắm chắc trong tay này khiến người khác không yên lòng. Nên đối xử với Lê Nhã Trúc thế nào, bây giờ Hiên Viên Tế rất bối rối, hơn nữa trong người Lê Nhã Trúc mang theo bí ẩn không giải đáp, nhưng hắn cảm thấy, ít nhất không để nàng ta sinh con cho mình nữa.

“Người đâu, truyền Kiều ma ma” Hiên Viên Tế nheo mắt, nhanh chóng quyết định. Kiều ma ma là do Hiên Viên Tế đưa tới hầu hạ Lê Nhã Trúc vì sự an toàn của nàng ta, nhưng bà vẫn rất trung thành với Hiên Viên Tế. Đối với việc đột nhiên được truyền, dù trong lòng có chút kỳ quái nhưng không nghĩ nhiều, dù sao bây giờ Lê Nhã Trúc là người được sủng ái nhất hậu cung. Có điều, Kiều ma ma lại không nghĩ tới lúc bà tới thì Hiên Viên Tế đưa cho bà một lọ thuốc, bảo bà hạ trong nước trà của Lê Nhã Trúc. Mùi vị trong chai thuốc kia rất quen thuộc, Kiều ma ma nhận ra rất dễ, đây là tuyệt dục dược! Trong lòng Kiều ma ma kinh nghi (kinh sợ + nghi ngờ), ngẩng đầu thấy khuôn mặt âm trầm đáng sợ của Hiên Viên Tế thì dè dặt sự nghi ngờ xuống, chuyện của chủ tử bà không có khả năng can thiệp.

Đáng tiếc, Hiên Viên Tế yên tâm quá sớm, một tháng trôi qua, lúc ngự y chẩn đoán thì chúc mừng Lê Nhã Trúc, nàng ta đã có thai hai tháng. Nghe được tin tức mà thái giám truyền tới, khuôn mặt Hiên Viên Tế đen vô cùng, cầm ly trà trong tay ném đi. Không lẽ Kiều ma ma phản bội hắn? Hiên Viên Tế nghĩ, lúc này hắn tự mình ra tay.

Chương 13

P/s: Thật ra, bạn nhỏ ghét phần [Cung đấu] này lắm cơ T^T Chỉ thích phần [Hắc bang trá hình] thôi :’> Phần sau phải nói là da mặt anh Trang Kỳ cực kỳ dày nhé =]] Xì poi trước cho mọi người :’> Còn 3 chương nữa là qua phần cung đấu rồi :v Mỗi chương xì poi chương sau một chút =))) Hí hí

Đêm dài yên tĩnh, trăng trên trời cao, trong cung điện không ai đi lại, trong một góc của tấm cung, vàng sáng mờ nhạt tản ra, trên lư hương là huân hương đất tiền, mùi hương dụ tình bốc ra nhẹ nhàng. Lê Nhã Trúc có hỉ mạch nhưng sự vui sướng trong lòng lại bị biến thành sự lo lắng. Mấy ngày nay, mỗi ngày ả đều dùng nước suối lạnh để tắm, trên người luôn xuất hiện một ít thứ đỏ bầm, thứ màu đen kia khiến cả người ả sợ hãi. Người bên cạnh ả đều do Hiên Viên Tế chọn ra để hầu hạ ả, dưới sự sủng ái của Hiên Viên Tế, đám người kia hẳn không dám hãm hại ả. Bây giờ Liễu quý phi đã bị nhốt trong lãnh cung, những phi tần kia không dám ra tay, dù sao ả cũng là sủng phi duy nhất ở hậu cung, toàn bộ hậu cung này có ai dám hại ả?

Còn ai có thể hại ả đây? Có một người....

Thái hậu!! Lê Nhã Trúc cần môi, thái hậu không phải là mẹ đẻ của hoàng thượng nên luôn cách một tầng, Liễu quý phi cao quý nay bị nhốt vào lãnh cung đã không còn sức để tạo thế. Chẳng lẽ thái hậu vì Liễu gia nên mới muốn dồn ả vào chỗ chết? Huống chi, cũng chỉ có thái hậu mới đủ năng lực hại ả. Càng nghĩ như vậy, Lê Nhã Trúc càng nhận định thái hậu muốn hại ả, tức đến run người, ả nghiêng rằng nghiêng lợi, lão thái bà này, không an phận làm thái hậu của bà được à? Sao còn muốn đấu với ả? Muốn chết sao? ả nâng tay xoa bụng chưa lớn của mình, khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh, đứa nhỏ trong bụng ả là sự đảm bảo duy nhất, đối với hoàng gia mà nói, trẻ con càng nhiều càng tốt. Chỉ cần lộ ra một chút thông tin thái hậu muốn mưu hại tôn nhi với Hiên Viên Tế thì hẳn sẽ cho ả một công đạo. Hừ, ả có nước suối vạn năng, chút độc được này ả không để vào mắt. ả là một người yếu đuối, thuần khiết, hiền lành, là một nữ tử lấy trượng phu làm trời. Nhưng mà trước đó, ả phải vào không gian một chút, dùng nước suối tắm qua một lần mới an lòng. Bây giờ đã muộn, ngoài người gác đêm ra thì không còn người nào, hơn nữa cách màn trướng dày như vậy, hẳn không ai phát hiện.

Lê Nhã Trúc nằm trên giường biến mất trong nháy mắt, mà ả không phát hiện, một chỗ kín trên giường của ả có một bóng người đen như mực. Người nọ nhìn qua lỗ nhỏ của màn trướng, nhìn ả chằm chằm.

Lúc ả biến mất trong nháy mắt đó, người kia mở to hai mắt không thể tin, ngay cả hô hấp cũng dồn dập theo, suýt nữa ngã xuống đất. Thực phi nương nương rốt cuộc là cái gì mà có thể biến mất không dấu vết, nếu ả muốn mưu hại hoàng thượng... Âm vệ cố gắng kiềm chế e ngại trong lòng, cẩn thận điều chỉnh hô hấp, ánh mắt nhìn giường Lê Nhã Trúc chằm chằm. Khoảng một canh giờ sau, khi âm vệ cảm thấy mắt mình đau tới mức không chịu được thì Lê Nhã Trúc từ không gian xuất hiện.

Âm vệ tinh tế đánh giá, tóc của Thực phi có chút ướt át của nước, hơn nữa, cả người sáng lên vài phần, giống như vừa mới dùng cái gì đó bổ khí. Không lẽ Thực phi nương nương mới đi hấp thụ máu hay cái gì đó của con người? Trong lòng âm vệ chợt run rẩy, nhìn nụ cười xinh đẹp của Thực phi mà run lòng, trong mắt âm vệ, nụ cười đó không thuần khiết mà giống như tu la dưới địa ngục.

Đợi Lê Nhã Trúc ngủ say, âm vệ không dám ở lại lâu, thừa dịp trời còn tối rời khỏi tấm điện của Lê Nhã Trúc, hẳn phải báo cho hoàng thượng tin này. Hiên Viên Tế cứng ngắc, không che dấu sự khiếp sợ trên mặt, một nữ nhân lại có thể biến mất như chưa từng xuất hiện, sau khi biến mất lại trở thành một nữ nhân tỏa sáng như ánh mặt trời, trừ bỏ yêu nghiệt cướp đi tinh khí của loài người thì còn giải thích thế nào?

Thoát khỏi sự khiếp sợ, Hiên Viên Tế tỉnh lại khỏi sự kinh ngạc, tay nắm chặt thả lỏng, thu lại biểu tình ngốc nghếch của mình, lạnh lùng nói :“Cho tất cả âm vệ theo dõi trở về, đừng để ả phát hiện”

ả trong miệng Hiên Viên Tế, trong lòng mọi người đều biết là ai. Lê Nhã Trúc không biết trong lòng Hiên Viên Tế muốn giết chết ả, ả tính toán tốt hết rồi, gì cũng phải cáo trạng với Hiên Viên Tế.

“Kiều ma ma, mau đem tin này truyền ra, kiểm tra toàn bộ cung điện một lần” Lê Nhã Trúc xoa bụng một cách nhẹ nhàng, buồn bực nói với Kiều ma ma. “Nương nương, sao lại muốn kiểm tra? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Kiều ma ma ngẩn ra, động tác tay dừng lại, gục đầu nhẹ giọng hỏi. “Không hiểu tại sao trong lòng cảm thấy lo sợ, coi như làm thừa một việc để lấy sự an tâm”

Đương nhiên Lê Nhã Trúc không thể nói nguyên do chân chính với Kiều ma ma rồi. “Lão nô đi làm ngay, nương nương uống canh trước đi” Kiều ma ma đưa chén canh cho Lê Nhã Trúc, trong đầu thâm than, rốt cuộc là chuyện gì, ngày nào cũng ăn thứ đó nhưng dù Thực phi ăn bao nhiêu cũng không có tác dụng gì.

Trong lúc Kiều ma ma đi kiểm tra toàn bộ cung điện thì Hiên Viên Tế đi vào tắm điểm. Thật ra Hiên Viên Tế không muốn gặp Lê Nhã Trúc, có điều lúc trước hẳn quá mức sủng ái ả, bây giờ lại tự nhiên không yêu thương ả lại khiến người ngoài nghi ngờ, hơn nữa, hẳn cũng sợ ả điên điên cuồng làm chuyện gì với tánh mạng của hắn. “Nhã Trúc, có chuyện gì thế?” Hiên Viên Tế đã thông tinh thần, dịu dàng ôm Lê Nhã Trúc vào lòng, nhìn ả đầy yêu thương.

“Không có gì, mấy ngày nay gặp mộng, trong mộng có người muốn hại đứa nhỏ của thiếp” Lê Nhã Trúc ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tế, trong mắt tràn đầy sự tủi nhục. Hiên Viên Tế nheo mắt, chẳng lẽ yêu nghiệt

này phát hiện cái gì, dịu dàng hỏi :“Ngốc, mộng là ngược lại, nhưng mà, bảo người kiểm tra mọi thứ cũng tốt, cho nàng an tâm”

“Tế lang, chàng đối với thiếp thật tốt” Mặt của Lê Nhã Trúc là sự cảm động nhưng trông lòng lại nở nụ cười lạnh, tình yêu của hoàng đế không đáng tin, ả không phải là nữ nhân ngu xuẩn như Liễu quý phi kia, tin tưởng hoàng đế sẽ có chân tình.

“Tối, mau uống chén canh, đây là trâm phân phó cho nhà bếp của nàng làm” Hiên Viên Tế cầm chén thuốc do cung nhân dâng lên, đưa tới môi Lê Nhã Trúc, trong mắt đầy sự thương tiếc.

“Tốt” Lê Nhã Trúc dịu dàng nói, cầm lấy chén thuốc của Hiên Viên Tế uống hết. Trong mắt mọi người, động tác này của hai người là sự ngọt ngào chết người. Cung nhân hầu hạ đều cảm thán, Thực phi nương nương quả nhiên là trái tim của hoàng thượng, chỉ có nương nương mới có thể để hoàng thượng nuốt thuốc, toàn bộ hậu cung cũng chỉ có nương nương được điều đó, dĩ nhiên không tính thái hậu. Hiên Viên Tế diễn rất tốt, đợi Lê Nhã Trúc uống thuốc xong, cầm lấy khăn, dịu dàng lau thuốc còn dính trên miệng của ả đi.

Trong con người xuất hiện sự lạnh lùng cùng lạnh bạc vô cùng, bát thuốc này hẳn phân phó thái y làm, chỉ cần uống một ngụm, ngay cả thần tiên cũng khó cứu chứ đừng nói là người thường. Ngay lập tức, cả người Lê Nhã Trúc đau đớn vô cùng, cả người run rẩy, kéo quần áo của Hiên Viên Tế: “A, Tế... Tế lang... Thiếp đau bụng quá...” Trong lòng Hiên Viên Tế mừng rỡ, ôm lấy Lê Nhã Trúc, trên mặt đầy sự lo lắng “Không mau đi truyền thái y?” “Nước...mau...nước...” Trên trán đầy mồ hôi, run rẩy cầm lấy cánh tay, chỉ về phía trà trên bàn. Cung nhân bên cạnh không suy nghĩ đưa chén nước tới môi Lê Nhã Trúc, Hiên Viên Tế tận mắt nhìn ly trà, lúc rót vào ly là màu da cam, pha loãng biến thành màu vàng, một ít dính trên ngực Lê Nhã Trúc. Hơn nữa, khi uống xong lại không như hẳn tưởng tượng, nước trong chén không thấy giảm đi chút nào.

Tâm của Hiên Viên Tế trầm xuống, cảm giác khi nghe và tận mắt nhìn không giống nhau, ít nhất, bây giờ cả người Hiên Viên Tế cứng ngắc, thậm chí có mồ hôi lạnh chảy ra từ trán, lưng và bàn tay. Uống không ít nước linh tuyền, thân thể Lê Nhã Trúc giảm đau không ít, nhưng mà bụng vẫn đau không ngừng, khuôn mặt tái nhợt cũng bình phục.

Tuy rằng ả muốn cho Hiên Viên Tế biết có người hại mình nhưng ả không dám lấy thân thể của mình ra đánh cược, huống chi, thuốc hôm nay rất bá đạo, thân thể đau đớn vô cùng, ả kêu lên sợ hãi. “Máu...” Cung nữ hầu hạ bên cạnh chỉ vào vấy Lê Nhã Trúc, hét âm lên.

Không thể không nói, độc dược mà Hiên Viên Tế hạ rất đáng sợ, cho dù Lê Nhã Trúc có nước suối trong không gian nhưng chỉ có thể đảm bảo sinh mạng của ả, mà thai nhi yếu ớt trong bụng lại dễ non.

Nghe được chẩn đoán của thái y, khóe miệng của Hiên Viên Tế nâng lên, thai nhi của yêu nghiệt, không nên giữ, hẳn không thừa nhận đứa trẻ trong bụng của yêu nghiệt là con mình.

Sau đó thay vào bộ dạng đau khổ, giận dữ đem toàn bộ cung nhân trong cung điện Lê Nhã Trúc điều tra một lượt, sau đó cho đánh cung nhân hầu hạ mấy cái, đồng thời thay ám vệ đáng tin. Có thể nói, sau lần này, người bên cạnh Lê Nhã Trúc đều là ám vệ đã trải qua huấn luyện, có võ công cao cường.

Nhưng mà, làm cách gì để giết Lê Nhã Trúc chính là phiền não trong lòng Hiên Viên Tế, độc không hiệu quả, nếu mà ám sát, Hiên Viên Tế lo sẽ đánh rần động cỏ, vô ý để cho ả phát hiện, chỉ sợ ả sẽ ra tay trả thù, Hiên Viên Tế cảm thấy khó khăn vô cùng. Sau đó hẳn nghĩ tới Liễu Khê trong lãnh cung, hẳn sủng ái Lê Nhã Trúc đã lâu, bây giờ ả lại dễ non, sủng hạnh một người mới để đối phó ả thật sự lãng phí thời gian.

Liễu Khê ở hậu cung đã lâu, lại xinh đẹp tuyệt trần, có thái hậu làm chỗ dựa, quan trọng hơn, nữa nhân này yêu mình say đắm, lại hận Lê Nhã Trúc vô cùng, dùng nàng đối phó với Lê Nhã Trúc quả nhiên rất thích hợp. Dù sao cũng phải sủng hạnh nữ nhân, sủng ái một nữ nhân không có đầu óc nhưng lại xinh đẹp, không phải quá tốt nhưng lại khiến bản thân yên tâm. Hiên Viên Tế hạ quyết định xong, sai người khởi giá tới Từ Ninh cung thăm thái hậu.

Muốn thả Liễu Khê ra lãnh cung thì phải tìm một cái cớ thích hợp để lừa Lê Nhã Trúc, khiến ả thù hận, mà điều này chỉ có thể làm phiền thái hậu thôi.

4. Part 4:

Tiểu thuyết cung đấu

Chương 14

[Đinh! Độ hảo cảm của nam chính Hiên Viên Tế với nữ chính Lê Nhã Trúc giảm xuống 5 điểm]

[Đinh! Độ hảo cảm của nam chính Hiên Viên Tế với nữ chính Lê Nhã Trúc giảm xuống 10 điểm] ...

[Đinh! Độ hảo cảm của nam chính Hiên Viên Tế với nữ chính Lê Nhã Trúc giảm xuống 10 điểm. Độ hảo cảm của nam chính với nữ chính bằng 0. Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ. Hệ thống thưởng 1 bình nước suối không gian. Mong người chơi cố gắng!]

[Đinh! Độ hảo cảm của nam chính Hiên Viên Tế với nữ chính Lê Nhã Trúc giảm xuống 20 điểm] ...

[Đinh! Độ hảo cảm của nam chính Hiên Viên Tế với nữ chính Lê Nhã Trúc giảm xuống 30 điểm. Độ hảo cảm của nam chính Hiên Viên Tế với nữ chính Lê Nhã Trúc đã đạt -100 điểm, mở ra thuộc tính tà ác. Mong người chơi đề phòng nam chính.]

Tiếng hệ thống vang lên liên tục làm cho đầu óc của Liễu Khê đau vô cùng, cắn miếng bánh hoa quế, khuôn mặt của nàng đại ra khi độ hảo cảm của Hiên Viên Tế với Lê Nhã Trúc giảm xuống với tốc độ chóng mặt.

Thật hay giỡn vậy? Cô mới đi vào kịch bản này, chưa kịp làm gì đã hoàn thành nhiệm vụ? Liễu Khê cảm thấy xấu hổ, cô hẳn là nữ phụ vô dụng nhất trong các nữ phụ nhỉ?

Vậy mà hệ thống chỉ thưởng cho cô một bình nước suối không gian 500 ml. Lê Nhã Trúc có tận một nguồn suối đấy. Hệ thống, mi ngày càng keo kiệt!

“Nương nương” Thôn Trang thấy Liễu Khê đang vui vẻ ăn bánh thì đột nhiên đại người ra, nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt Liễu Khê không có tiêu cực, cái miệng bĩu ra, ừ, bộ dạng này của nàng rất đáng yêu. Trong mắt Thôn Trang, Liễu Khê lúc nào cũng đáng yêu và xinh đẹp nhất.

“A! Không có gì!” Liễu Khê khôi phục tinh thần, trừng mắt nhìn, sau đó oán giận nói với Thôn Trang

Nếu chúng ta có thể ra cung thì tốt rồi, đến lúc đó chúng ta ở cùng một chỗ, thật tốt!” Hì hì, có thể biến cung đấu thành diễn văn, hơn nữa Thôn Trang rất tài giỏi, hai người ở với nhau cũng không tồi. Dù sao nam nhân cổ đại đều tam thê tứ thiếp, không thể hi vọng nam nhân ở thời này một đời một kiếp một đôi, mà đầu Liễu Khê cũng chưa bị nhũn nước.

Thôn Trang nghe xong lời của Liễu Khê, ánh mắt dịu dàng, hai chữ “Chúng ta” mà nàng nói khiến cho hân vui vẻ. Trong lòng hân cũng nghĩ, nếu như có một ngày hai người sống như vậy cũng tốt lắm. Hân vươn ngón tay vuốt khóe môi của Liễu Khê. Ngón tay đụng vào bờ môi mềm mại của Liễu Khê, bàn tay dùng độ mạnh yếu đúng mực mà Liễu Khê cảm giác bàn tay đó như có lửa, hâm nóng hai má, nàng ngại ngùng mở mắt.

“Có vụn bánh” Thôn Trang tiếc nuốt thu lại ngón tay, bình tĩnh giải thích. Bỗng nhiên cửa lãnh cung vang lên tiếng búa rầm rầm, ồn ào khiến người khác khó chịu. Không gian ái muội giữa hai người biến mất. Liễu Khê cả kinh, đứng lên nhìn xung quanh, hoang mang nói “Không phải cửa bị đóng đinh rồi sao? Sao lại mở ra? Không phải có chuyện gì xảy ra chứ?” Không lẽ sau khi tên Hiên Viên Tế kia ngược tâm ngược thân Lê Nhã Trúc xong thì phát hiện Lê Nhã Trúc là người hân yêu nhất.

Sau đó “giận chó đánh mèo”, tới tìm nàng tính sổ? Liễu Khê đoán lung tung, nàng không sợ chết, dù sao nàng cũng đã chết một lần rồi, nhưng mà Thôn Trang sẽ ra sao đây?

“Nô đi xem thử, chủ tử vào phòng trốn đi” Thôn Trang mạnh mẽ xoay người, đẩy Liễu Khê vào trong phòng, kiềm chế sự kinh nghi (kinh sợ + nghi ngờ) đi nhanh ra ngoài. Tốc độ mở đinh của người bên ngoài rất nhanh, lúc Thôn Trang đi ra ngoài cửa thì cửa vừa mở vào, bụi bay lung tung khiến người khác ho khan một trận.

Đứng bên ngoài là Hiên Viên Tế và thái giám tổng quản, vị thái giám tổng quản này thấy Thôn Trang thì cười nói “Ngươi là Thôn Trang hầu hạ bên người quý phi nương nương? Mau dẫn cung nữ đi vào thay quần áo, chải đầu cho nương nương. Hoàng thượng tự mình đến đón nương nương về Thần Hi cung”

Thôn Trang sửng sốt, Thần Hi cung là cung điện của Liễu Khê lúc trước, vô cùng tinh xảo và mỹ lệ, cũng là tấm điện cách cung của Hiên Viên Tế gần nhất. Có điều tháng trước khi đưa Liễu Khê vào lãnh cung, bây giờ lại tự mình tới đón, rốt cuộc Hiên Viên Tế muốn làm gì? Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ cần không có chuyện bất lợi với nương nương thì hắn cũng yên tâm. Mười mấy cung nữ cầm xiêm y, gương, trang sức... đi theo sau Thôn Trang vào lãnh cung. Liễu Khê lo lắng cho Thôn Trang, đi đi lại lại trong phòng ngủ, nàng cũng không nghĩ khi Thôn Trang đi vào lại mang theo một đám cung nữ. “Nô tham kiến quý phi nương nương, nương nương thiên tuế” Mười mấy cung nữ hành lễ với Liễu Khê. Thật là đẹp, nếu bản thân mà hành lễ chắc chắn sẽ không được như vậy, Liễu Khê nghĩ.

Nghe được tin bản thân được ra ngoài, nàng chỉ thở nhẹ một cái. “Miễn lễ” Suy nghĩ phải làm gì tiếp theo, Liễu Khê cho đám cung nữ đứng lên. Các cung nữ đứng dậy, khi thấy được khuôn mặt Liễu Khê thì cả kinh, thậm chí rất hoảng hốt. Không nghĩ quý phi nương nương lại xinh đẹp như vậy, khó trách hoàng thượng đồng ý thả nương nương.

Mọi người cố gắng nhớ lại bộ dạng trước kia của quý phi nương nương, ả, mặt đầy phần miệng thì tô son đỏ chót, trên đầu cài một đồng trang sức vàng bạc lóe mắt. Liễu Khê giống như con búp bê gỗ, để cho đám cung nữ quay mình như quay dế, tắm rửa, mặc xiêm y, trên xiêm y thêu bằng chỉ kim tuyến, phượng đỏ, những họa tiết được thêu rất tinh xảo.

Cung nhân búi tóc cho Liễu Khê, sau đó lấy một trâm cài hình phượng hoàng cài lên tóc, miệng phượng hoàng ngậm chuỗi minh châu. Làn da của Liễu Khê trắng nõn, nếu phết phấn lên sẽ khiến khuôn mặt trở nên trắng bệch, cung nhân cảm thấy không cần, chỉ quét một ít son lên môi Liễu Khê.

Liễu Khê vốn rất đẹp, sau khi trang điểm lại càng đẹp hơn, khiến người khác phải kinh diễm. Trước cửa đã trải thảm đỏ mềm mại, Hiên Viên Tế ngồi chờ ở ngự giá. Liễu Khê dể thông tinh thần, Thôn Trang đỡ tay nàng, dẫn nàng đi đoạn đường quanh co. Nhìn thế này nàng mới biết hoàng gia thật sự rất lãng phí, thảm đỏ bằng nhung xinh đẹp như vậy lại đem trở thành thảm trải đường, đem chúng cắt ra có thể may mấy bộ quần áo đẹp đấy.

Xem ra tên Hiên Viên Tế này có chuyện cần nàng phải ra tay, nếu không cũng không lãng phí như vậy. Hiên Viên Tế lại bị Liễu Khê làm cho kinh diễm, không tự chủ cầm lấy tay Liễu Khê, đỡ nàng lên ngự giá. Hắn cảm thấy bàn tay của nàng mềm mại, cầm rồi không muốn buông ra, một lần nữa Hiên Viên Tế cảm thấy việc thả Liễu Khê ra khỏi lãnh cung là rất đúng. “Khê Nhi, như trẫm đã nói, trẫm tự mình tới đón nàng”

Việc làm bộ là chuyện mà hắn vẫn thường làm. Liễu Khê bị cái từ ‘Khê Nhi’ kia dọa sợ, Chúa ơi, thật đáng sợ. Không biết lúc tên Hiên Viên Tế này gọi Lê Nhã Trúc là Trúc Nhi thì sẽ ra sao ta?

Hiên Viên Tế thấy Liễu Khê cúi đầu, mi mắt run rẩy, còn nghĩ Liễu Khê bị mình làm cho cảm động, trên mặt lộ vẻ yêu thương, miệng nói càng nhiều làm Liễu Khê hận không thể bịt tai lại. Nghe xong Liễu Khê cảm thấy không thú vị, hoàng đế kiêu gì mà nói không ngừng vậy? Cuối cùng, Liễu Khê hiểu ra. Nếu như không để ý bề ngoài của lời nói mà xoáy vào trong ý nghĩa thì sẽ rõ.

Ý của hắn đơn giản là như vậy: Biểu muội à, lão tử đã nhìn thấy bộ mặt thật của Lê Nhã Trúc, ả thật sự là yêu nghiệt. nhưng mà lão tử và ả có tình cảm nhiều năm như vậy, xuống tay không được. Muội yêu lão tử, không thay lòng đổi dạ. Việc này nhờ muội rat ay, muội làm tốt lão tử sẽ không bạc đãi muội.

Chỉ cần muội tiêu diệt yêu nghiệt kia thì lão tử sẽ phong muội làm hoàng hậu .

Đơn giản hóa lại một chút thì là: Lão tử thả muội ra khỏi lãnh cung, đổi lại muội phải tiêu diệt Lê Nhã Trúc cho lão tử. Liễu Khê thật sự muốn gào vào mặt hắn, người không xứng làm đàn ông, người có biết Lê Nhã Trúc là người thế nào không?

Có không gian, có nước suối dưỡng dung, sao người không tiếp tục dỗ ả rồi lấy nước suối đi. Sau khi lấy xong trong hậu cung không phải có N người đợi người đó sao?

Thật sự là một tên thiên cận (tầm mắt tồi), làm thịt Lê Nhã Trúc thì chả được cái gì, chẳng thà mổ gà lấy trứng, tát ao bắt cá, tiếp tục phát triển là được!!

[Đinh! Hệ thống giải thích cho người chơi, hoàng đế tuyệt đối không dùng sắc gạt người, việc người chơi nghĩ, hoàng đế không làm được!]

“Cút! Mi là hệ thống chết tiệt, keo kiệt vô dụng!”

Liều Khê giờ ngón giữa trong lòng với hệ thống, cho chị đây 500 ml nước suối mà mong chị đây vui vẻ nhìn mi à? Mơ đi! Đối với đề nghị của Hiên Viên Tế, Liều Khê không nói gì, chỉ im lặng. Muốn nàng ra tay với Lê Nhã Trúc? Mơ à? Ngay cả gà nàng chưa từng giết chứ đừng nói là một mạng người. Dù sao hiện tại độ hảo cảm của Hiên Viên Tế với Lê Nhã Trúc cũng đã -100 điểm, nhìn nam nữ chính đấu nhau mới là tốt nhất, muốn đem nàng làm bia đỡ đạn hả? Đừng có mà mơ nghe con!

Về thái độ của Lê Nhã Trúc, dù sao nàng cũng là nữ phụ chanh chua đánh đá, luôn có áp lực với nữ chính. Có điều, bây giờ nàng là quý phi, cao hơn Lê Nhã Trúc một bậc, nghĩ tới việc Lê Nhã Trúc phải hành lễ với mình, nàng có chút thích thú.

Liều Khê rất mong cuộc gặp gỡ với Lê Nhã Trúc, lúc mới xuyên qua ả vênh vào với nàng, bây giờ nàng muốn trả lại nỗi nhục đó. Lê Nhã Trúc đang dưỡng người thì nghe tin Hiên Viên Tế tự mình tới lãnh cung đón Liều Khê. Khuôn mặt của ả nhất thời biến sắc, cầm chén thuốc ném về phía cung nhân, thuốc bắn lên người cung nhân, tuy đau đớn nhưng cung nhân đó không dám rên lên, sợ hãi quỳ xuống dập đầu xin tha.

Liều Khê! Một khí phi (dạng phi tử bị thất sủng ý) bị biếm vào lãnh cung mà cũng có thể xoa người?

Chương 15

Thần Hi cung của Liều Khê thật sự rất tinh xảo, hoa mỹ, những điều khắc tinh xảo khiến Liều Khê trầm trồ không ít. Đi vào chính điện, Liều Khê chậm chậm đi vào tấm điện của mình, vừa đứng trước cửa tấm cung thì cảm giác mất sập mù rồi. Cây cột vàng lóe sáng, giường lớn khắc hoa vàng lóe sáng, rèm vàng rực.

Tóm lại tất cả đều là màu vàng lòe loẹt!!! Liều Khê kia chỉ hận không bê hết vàng cho mọi người thấy mình nhiều tiền thôi!!! Sao không phủ vàng khắp giường luôn đi?? Liều Khê im lặng xoa qua liếc mắt nhìn Hiên Viên Tế, sau đó cảm thán, thật sự làm khó nam chính rồi, ở trong cái không khí mù mịt như vậy mà vẫn có thể đứng một cách bình tĩnh như thế.

May mà vương triều này lấy màu đen đỏ làm chủ, long bào của hoàng đế màu đen viền đỏ. Nếu như ở mấy vương triều khác thì chỉ sợ bạn nhỏ Liều Khê có mấy mạng cũng không sống được. Dĩ nhiên Hiên Viên Tế cũng nghi ngờ nơi này, cảm giác có chút không biết nói gì, sắc mặt xanh mét, nắm tay chặt lại, ho một tiếng nói: “Người nghỉ ngơi trước, tối trầm đến thăm”

Liều Khê cũng không nghĩ như thế nào cùng hoàng đế một chỗ, trong lòng ước gì hoàng đế mau cút, trên mặt hoàn hợp với tình hình làm ra lưu luyến không rời biểu tình. Liều Khê không muốn ở chung một chỗ với hoàng đế, trong lòng chỉ hận không thể đá đít hất ra khỏi nơi này tuy nhiên, trên mặt vẫn giả vờ làm bộ lưu luyến không rời. Hoàng đế vừa mới đi khỏi thì thái giám thông báo Thục phi nương nương đến thỉnh an.

Liều Khê nghe xong, con người sáng lên, tỉnh táo lại, ai nha, nữ chính đã đến thì cũng nên chơi bởi một chút. Thôn Trang thấy bộ dạng như con mèo nhỏ vừa trộm được đồ của Liều Khê, trong lòng hiểu nàng đang nghĩ gì, nở nụ cười, đáy mắt có thêm mấy phần quyền luyến.

“Dem Thục phi mời vào Tây Ôn các” Liều Khê nghĩ tới bố trí vàng lòe loẹt của nữ phụ tại Tây Ôn các, cười xấu xa, không biết ả có mù hay không. Lê Nhã Trúc được cung nhân dẫn vào Tây Ôn các, trong lòng nghi ngờ, bình thường các phi tần đều thỉnh an Liều Khê ở Đông Ôn các, sao lần này lại thay đổi? Chẳng lẽ có bầu? Cũng không thể trách ả lo lắng như vậy, ả vừa mới xảy thai thì Hiên Viên Tế đã đón Liều Khê ra khỏi lãnh cung, tuy rằng Hiên Viên Tế giải thích là để cân bằng thế lực triều đình nhưng ả không tin vào lời giải thích đó.

Bây giờ, trong mắt mọi người, ả là Thục phi vừa mới đẻ non, ả tuy mang bệnh nhưng vẫn đến thăm Liễu quý phi, nếu như có chút gió nơi này thì đã đủ. Vừa vào cửa, Lê Nhã Trúc lập tức che mắt lại, trong lòng nhìn không được gào lên, Liễu quý phi, đây là thưởng thức của nhà giàu mới nổi, người chưa từng thấy vàng lần nào hay sao? Ánh mắt của bà đầy gần mù rồi.

Liễu Khê thay một thân trang phục màu trắng thuần khiết, tóc vấn lên, dùng một cây trâm ngọc bích để vấn, tôn lên làn da trắng nõn của nàng, đẹp như bạch ngọc.

Để Thôn Trang dẫn đầu đoàn người đi tới chỗ Lê Nhã Trúc đang đợi. Vừa vào cửa đã thấy khóe mắt run rẩy của Lê Nhã Trúc, Liễu Khê vui vẻ vô cùng. “Thục phi sao lại đến chỗ này? Nơi này của ta ít người đến. Ai nha, vốn cho người đem một ly trà lên nhưng sợ Thục phi không thể uống được nên thôi”

Liễu Khê trực tiếp biến thành nữ phụ chanh chua, nâng cao giọng. Thôn Trang nghe được nâng khóe môi, âm thanh rõ ràng rất ngọt ngào lại cố tình để giọng điệu chanh chua, nhưng mà thật sự đáng yêu tới mức khiến người khác muốn ôm vào lòng vuốt ve một phen. “Muội nghe Liễu tỷ tỷ ra khỏi lãnh cung nên đến đây chúc mừng tỷ” Lê Nhã Trúc nâng khóe môi cười, âm thanh uyển chuyển động lòng người, vừa nói vừa ngẩng đầu lên, chỉ là khi thấy dung nhan xinh đẹp của Liễu Khê thì cứng lại. Đây là Liễu quý phi? Đây là Liễu quý phi trang điểm đậm đó? Đây là Liễu quý phi trang điểm đậm bướng bỉnh tùy hứng kia sao? Sao có thể???

Lê Nhã Trúc hoảng hốt, thậm chí cảm thấy vàng lờ lờ kia chỉ là thứ để phụ trợ cho Liễu Khê, có lẽ ả đã hiểu lý do tại sao Hiên Viên Tế lại cho Liễu Khê ra khỏi lãnh cung. Một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng động tâm.

Nghĩ vậy, Lê Nhã Trúc nắm chặt tay, trong lòng càng ghen tị lẫn phần hận, ả vất vả lắm mới bò từ vị trí cung nữ lên làm Thục phi, sao có thể dễ dàng tha thứ cho Liễu Khê không làm gì cũng có thể trở thành quý phi? Chỉ bằng khuôn mặt xinh đẹp này? Hay là dựa vào thái hậu? ả sẽ không thua, ả có thể đánh đổ Liễu Khê một lần thì có thể đánh đổ lần thứ hai, đối phó với một mỹ nhân không đầu óc thôi mà, huống chi, nói về diện mạo ả cũng không thua kém gì.

Nhìn Liễu Khê chằm chằm, sau đó Lê Nhã Trúc thu lại biểu tình vắn vẹo của mình, trên mặt mang theo nụ cười nhợt nhạt, dịu dàng nói :“Quý phi nương nương vẫn thế, muội chỉ hảo tâm tới thăm thôi”

Liễu Khê nghịch ngợm nghiêng đầu, hoang mang hỏi Thôn Trang bên cạnh: “Nàng là Thục phi, ta là quý phi, không lẽ ta không thể nhận được thỉnh an của nàng?”

Âm thanh nói không to nhưng Lê Nhã Trúc có thể nghe rõ, thân phận của nàng cao hơn Lê Nhã Trúc cho nên ả phải hành lễ với nàng. Lê Nhã Trúc là người có thể co dãn, giấu khuất nhục trong lòng, ả có thể từ một cung nữ trở thành nhất phẩm Thục phi dĩ nhiên công lực nhẫn nại rất lớn.

“Muội muội vẫn an Quý phi tỷ tỷ, quý phi tỷ tỷ vạn an” Nhẹ nhàng cúi đầu, thướt tha như làn nước gợn sóng, Liễu Khê không gọi ả đứng lên, nhìn ả chằm chằm nói: “Lần sau Thục phi nhớ rõ quy củ một chút, đừng để người khác nhạo báng, nói sao người cũng là một cung nữ, những lễ nghi đơn giản như vậy mà phải cần người khác dạy dỗ hay sao?”

Nữ phụ luôn là người thích vạch vết sẹo của người khác, Liễu Khê muốn khóc, nhưng không thể không dạy dỗ ả, thật sự không dễ chút nào. Nàng uống ly trà, Liễu Khê dùng biểu tình châm chọc nói: “Bản cung nhớ rõ Thục phi từng kể với bản cung về Lý phu nhân, nhưng chắc Thục phi quên rồi. Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập. Nhất cổ khuynh nhân thành, lại cổ khuynh nhân quốc. Ninh không biết khuynh thành cùng khuynh quốc? Giai nhân nan lại được [1]. Đây là Lý Duyên Niên mà chính muội đã viết đấy!”

[1] Lý Duyên Niên - Bài thơ TQ. Lý duyên niên là bài thơ khen ngợi dung mạo của Lý phu nhân, cũng vì bài thơ này là Hán Vũ Đế hứng thú với Lý phu nhân, cũng vì nó mà Lý phu nhân trở thành một cung phi được sủng ái. Lời nói này của Liễu Khê rất tự kiêu nhưng người xung quanh không ai nghi ngờ điều đó, bốn chữ khuynh quốc khuynh thành rất hợp với nàng.

Lê Nhã Trúc ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo, không cần Liễu Khê lên tiếng đã đứng thẳng lưng, đi tới gần Liễu Khê nói “Người nghĩ Tế lang thật sự muốn cho người ra khỏi Lãnh cung? Buồn cười. Nếu không phải người có một người cho có quyền lực khiến Tế lang kiêng kị, lo lắng không thể ngồi vững trên vương vị thì người cho rằng mình có thể đi ra khỏi lãnh cung sao? Đây chính là do Tế lang nói với ta, cô bé ngốc ạ!”

Này này, ai là cô bé ngốc hử? Liễu Khê trừng mắt, biết mình bị mắng, nhưng mà, nữ chính thân mến, người không đầu óc chính là cô đó. Nếu thật sự có một đại thần quyền khuynh thiên hạ [2] thì hoàng đế kia chính là một con rối. Có con rối nào dám đẩy con gái của đại thần kia vào lãnh cung sao? Hắn muốn chết à?

[2] Quyền khuynh thiên hạ: Quyền lực khắp thiên hạ, không ai sánh bằng.

Nữ chính, người cần phải học lại, chị đây đồng tình với người, nhưng điều đó không có nghĩa chị không giận!!! Nhưng mà tiếp theo cô nên làm gì nhỉ? Liễu Khê nâng tay lên tát lên mặt Lê Nhã Trúc một cái. Một tiếng ‘Ba’ vang vọng, trên khuôn mặt của Lê Nhã Trúc lộ rõ năm ngón tay. Lê Nhã Trúc nâng khóe miệng, nở nụ cười quỷ dị, sau đó ‘A’ một tiếng, té xỉu trên mặt đất.

Cung nhân hầu hạ Lê Nhã Trúc bối rối đứng lên: “Nương nương... Nương nương...” Liễu Khê vẫy vẫy tay, quả nhiên lực tác dụng đều có hai chiều, tay rất đau, nâng tay lên thì thấy bàn tay trắng nõn đỏ rực. Một cung nữ phẫn nộ, hung hăng nói với Liễu Khê: “Liễu Khê, người thật to gan, dám đối đãi với Thục phi nương nương như thế” Lời chưa kịp nói xong thì đã bị Thôn Trang đá một cái, lạnh lùng nói với thái giám bên cạnh: “Đem cung nữ phạm thượng này ra ngoài” Liễu Khê nháy mắt mấy cái, cười nói với Thôn Trang: “Đem các nàng ném ra ngoài, âm ỉ muốn chết”

Ừ, nàng là nữ phụ vô lương, nàng không có phong độ, nàng cũng không biết thương hoa tiếc ngọc, người tới chọc thì nàng trả lại! Liễu Khê hạ mệnh lệnh xong, cung nhân hầu hạ nàng tiến lên như ong vỡ tổ, kéo đám người Lê Nhã Trúc ném ra ngoài. Áo quần của Lê Nhã Trúc thất bát, trang sự bị kéo, tóc loạn bù xù, chặt vật ghé lên người một cung nữ, nhìn ả lúc này rất buồn cười. Tin tức truyền rất nhanh, Lê Nhã Trúc chưa kịp trở về cung điện của mình thì tin ả bị ném ra khỏi cung của Liễu Khê đã truyền khắp hậu cung.

Ngay cả bộ dạng chật vật của ả cũng được miêu tả sinh động. Lê Nhã Trúc đang giả bộ ngất xỉu nghiêng rãng nghiêng lợ, Liễu Khê, xem như người lợi hại. ả chưa bao giờ gặp cung phi nào lại không để ý tới thể diện mà làm ả xấu mặt như vậy. Đợi đấy, ả nhất định sẽ cáo trạng với Hiền Viên Tế. Hiền Viên Tế sẽ phẫn nộ như Thục phi nghĩ sao? Thật đáng tiếc, Hiền Viên Tế nghe nói chuyện phát sinh tại Thần Hi cung xong thì cười như chưa từng được cười: “Liễu Khê ơi Liễu Khê, quyết định đem nàng ra khỏi lãnh cung của trẫm không sai”

“Người đầu, truyền khẩu dụ của trẫm, cấm túc Liễu quý phi ba ngày. Về phần Thục phi...” Đôi mắt Hiền Viên Tế lộ vẻ chán ghét: “Lấy vải thứ trong kho phòng đưa đi, quên đi, vẫn để trẫm tự mình mang đến”

Nếu không phải lo lắng yêu nghiệt này lại dùng chiêu quái gì thì hắn cũng không thèm đem đồ tới diễn cảnh thâm tình buồn nôn này. Nghĩ tới đó, Hiền Viên Tế khó chịu, hắn phái mật thám tìm tài ba dị sĩ nhưng tin truyền về luôn khiến hắn thất vọng, đám người kia chỉ là đồ bịp bợm. Điều khiến Hiền Viên Tế phiền muộn chính là Liễu Khê không ra tay với Lê Nhã Trúc dù có kích thích ả.

Nếu vậy, hắn cần gì phải thả nàng ta ra khỏi lãnh cung? Con người của Hiền Viên Tế sáng lạnh, vượt ve ban chỉ [3] trên tay, thản nhiên hỏi thái giám tổng quản bên cạnh “Trẫm nhớ rõ, Thôn Trang bên người Liễu quý phi có chút công phu thì phải?”

[3] ban chỉ: là mấy cái nhẫn xanh ngọc mà vua hay mang ở ngón trỏ đó.

Hắn có ấn tượng sâu sắc với thái giám kia, tình yêu say đắm giấu sâu trong đôi mắt kia, hắn thấy rất rõ, không nghĩ tới lại có một thái giám có tâm tư với hậu phi của mình. Liễu quý phi luôn nói yêu hắn cũng chỉ có thế, nữ nhân, hừ. Thái giám tổng quản kia nghe vậy thì nghĩ lại, Thôn Trang kia là người có năng lực không tồi, cũng là người mà thái hậu điều tới bảo vệ Liễu quý phi. Có điều, so với ám vệ thì có không ít khuyết điểm, không lẽ hoàng thượng muốn dùng hắn? Nghĩ như vậy, thái giám tổng quản nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, Thôn Trang này đúng là có chút công phu, nhưng lại không bằng ám vệ” Hắn đương nhiên biết điều đó, nhưng hắn cần một cái cớ. Người bên cạnh Lê Nhã Trúc là người của hắn, chỉ cần Thôn Trang ra tay thì ám vệ cũng có cơ hội hành động, hắn không chỉ muốn giết Lê Nhã Trúc mà còn muốn Thôn Trang kia dính máu tươi, nếu như Liễu Khê ra tay với Lê Nhã Trúc là thật thì hắn có cớ để chen ép Liễu gia. Liễu gia bây giờ đã không biết trời cao đất rộng là gì rồi. Đêm đó, Hiền Viên Tế cho gọi Thôn Trang, hắn nhìn Thôn Trang đang quỳ dưới đất từ trên cao, lạnh lùng hỏi một câu “Trẫm cho người hai con đường, một là Thục phi chết, hai là quý phi chết, ai sống ai chết đều tùy vào sự lựa chọn của người”

P/s: Sắp đến lúc hai người sắp xa nhau rồi. Như buồn quá nhưng sắp đến phần Tiểu thuyết Mafia trá hình.

Mọi người tiếp tục theo dõi và bình chọn nha!!!!^-^

Chương 16

Sáng sớm hôm sau, Liễu Khê tỉnh dậy trong giấc mơ, rên rỉ một tiếng, cọ cọ vào trong chăn mềm mại, khó khăn mở mắt. Bây giờ cô đã quen với việc bị cấm chửi, dù sao sau khi khiêu khích Lê Nhã Trúc xong, Hiền Viên Tế luôn phạt cô cấm túc, không thêm thay đổi cách xử phạt khác.

Liễu Khê ngồi dậy, xoay thắt lưng, xốc màn trướng. “Thôn Trang, buổi sáng tốt lành” Liễu Khê đang tính xuống giường thì thấy Thôn Trang đang cầm quần áo đứng bên giường, nở nụ cười tươi tiếp đón.

“Vâng, nường nường không ngủ thêm tí nữa sao?” Thôn Trang nở nụ cười hiếm thấy trên khuôn mặt không thay đổi của mình, ánh mắt dịu dàng mà triền miên, Liễu Khê đang cúi đầu tìm giày nên không thể thấy được cảm xúc khó thấy trên gương mặt của Thôn Trang.

“Không ngủ, ngủ tiếp nữa thì xương cốt mục luân. A, giày của ta đâu?” Liễu Khê lắc đầu, nàng là sinh vật đúng giờ, muốn ngủ nướng thêm thật sự không thể. Sau đó, Thôn Trang quỳ ở bên giường, tay nâng chân Liễu Khê lên. Bàn chân khéo léo linh lung, mang thêm một chút hồng nhạt, giống như hoa đào ngày xuân, năm ngón chân mượt mà trong suốt, đặt ở trong tay Thôn Trang trông rất đáng yêu. “Thôn... Thôn Trang...” Liễu Khê cảm thấy trên mặt nóng vô cùng, hơn nữa cái cảm giác da thịt đụng nhau từ trên chân làm Liễu Khê không được tự nhiên, giọng nói vô cùng căng thẳng mang thêm chút run rẩy.

“Nô tài thay nường nường mặc quần áo” Giọng nói trong trẻo ngày thường của Thôn Trang mang thêm phần trầm thấp. Động tác của Thôn Trang thông thả mà thành kính, đem tất lụa thêu hoa lan mang vào, che lấp ngón chân, chân lưng và mắt cá chân. Không khí trong phòng bỗng dưng trở nên ái muội mang theo hơi thở kiều diễm, Liễu Khê khấn trướng, ngón tay siết chặt thành quyền. Đợi đến lúc Thôn Trang làm tới động tác cuối cùng Liễu Khê mới thở ra một cái. Hôm nay Thôn Trang có chút khác thường, không thích hợp chút nào. Nàng chưa kịp mở miệng thì Thôn Trang đã cầm tay Liễu Khê, dắt tới trước bàn trang điểm, cầm lấy cây lược ngọc cẩn thận, tỉ mỉ chải mái tóc dài tới thắt lưng của Liễu Khê.

Cầm nắm tóc đen nhánh trong tay, mềm mại khiến người ta yêu thích không muốn buông, chậm rãi chải vuốt chỉnh tề, Thôn Trang nắm lấy một ít tóc, cúi đầu hôn lên cáo biệt. Nhưng, những hành động này, Liễu Khê không biết gì cả.

Tay của Thôn Trang rất linh hoạt, mái tóc đen được búi lên, lấy từng cây trâm bạch ngọc búi lên đầu Liễu Khê. Cây trâm này là cây trâm mà mẫu thân của hắn đưa cho hắn từ rất lâu về trước, dặn hắn giữ lại cho vợ mình... Cứ nghĩ cả đời này không thể đem ra cho ai, chỉ tiếc...

Cúi đầu nhìn vào trong gương đồng thì thấy cặp mắt thanh thuần mang theo sự ngây thơ và nghi ngờ của Liễu Khê, hắn thở dài. Nếu như ngày sau hắn không ở cạnh nàng thì còn ai có thể che chở nàng, chẳng...

Ý niệm này mới lóe lên đầu đã bị Thôn Trang áp lại, nàng chưa bao giờ biết tới tình cảm của hắn, sao lại ép nàng phải đồng sinh cộng tử [1] với hắn chứ?

[1] đồng sinh cộng tử: cùng sống cùng chết.

Trong lòng buồn bã vô cùng nhưng không để lộ trên mặt, cầm lấy bút kẻ mi trong hòm nói: “Nô tài vẽ mày cho nường nường”

“Tốt” Liễu Khê ngoan ngoãn ngẩng đầu, đây là lần đầu Thôn Trang vẽ mày cho nàng, ừ, kỹ thuật hắn là tốt hơn nàng nhiều.

Liễu Khê không biết, ở cổ đại, một nam nhân vẽ mày cho một nữ nhân có ý nghĩa như thế nào [2].

[2] Theo như mình biết việc một chàng trai vẽ mày cho một cô gái ở cổ đại thì chỉ dành cho vợ chồng, đôi lứa yêu nhau cũng như lời hứa bất diệt của họ thì phải. Mình nhớ có ai nói vậy chứ không rõ lắm ^^ Ai biết chắc thì nói nha.

Tay Thôn Trang rất ổn, cầm bút vẽ mày có một loại cảm giác khác, bút vẽ mày nhẹ nhàng đụng lên lông mày của Liễu Khê khiến cho lông mày của Liễu Khê trở nên càng xinh đẹp. Một cổ hơi ăm phả vào trên

gương mặt, Liễu Khê nhìn Thôn Trang đang chuyên chú, lòng cũng rối loạn không chịu thua kém.

Vẽ mày xong, Thôn Trang lấy ít son bôi lên đôi môi non mềm của Liễu Khê để khuôn mặt thuần khiết trong trắng có thêm chút đỏ tươi. Sau đó Thôn Trang lùi về sau hai bước, đứng ở sau Liễu Khê, tất cả tâm tư thu lại, sụp mi xuống, giống như tất cả mà Liễu Khê thấy lúc này chỉ là mơ.

“Thôn Trang, hôm nay ngươi sao thế? Không lẽ có việc gì gạt ta sao? Nếu ngươi không nói, ta sẽ tức giận” Liễu Khê thấy rõ những hành động của Thôn Trang, nhìn không được, tay kéo tay áo của Thôn Trang, trong mắt đầy sự quan tâm và nghi ngờ.

“Nương nương đa tâm, lúc ở lãnh cung nô tài luôn làm vậy cho nương nương mà” Thôn Trang trả lời một cách thản nhiên “Nô tài vẫn luôn ở cạnh nương nương, nương nương đừng lo lắng làm gì” “...”

Liễu Khê cảm thấy bất an, cứ cảm thấy Thôn Trang đang giấu nàng cái gì đó, chỉ là khi thấy thái độ kiên quyết của hắn cũng không nói được gì, trong lòng hạ quyết tâm, mấy ngày hôm nay luôn ở cạnh Thôn Trang không rời. Chỉ tiếc, thời gian làm việc của Liễu Khê mỗi ngày Thôn Trang nắm rất rõ, đợi lúc Liễu Khê buồn ngủ, Thôn Trang lấy một ít tóc của Liễu Khê để vào trong tay áo, nhìn nàng một lát rồi xoay người đi không chút do dự.

Cung điện của Thục phi, tất cả mọi người ngừng hô hấp, ngay cả thỏ nhệ cũng không dám, cung nhân đi nhẹ thu thập lại đồ đạc vừa mới bị hủy hoại, cũng dọn khăn thấm dính vết máu, mà Thục phi Lê Nhã Trúc mở lớn mắt ngả lên giường, thân thể vận vẹo thành tư thế kỳ quái, hô hấp không ổn. Trên cổ trắng nõn có một vết thương dữ tợn, máu chảy không ngừng, chết không nhắm mắt, trong mắt tràn đầy sự khó tin, tốc độ Thôn Trang quá nhanh, chỉ vậy kiếm một chút đã cắt ngay khí quản của ả.

Trong sự hóa thạch của cung nhân, ả đã chết không chớp mắt. Thôn Trang giết chết Thục phi đã bị ám vệ luôn canh bên người bắt, hắn thậm chí chạy trốn không kịp thì đã bị đoản kiếm trong tay ám vệ đâm vào trong ngực trái. “Người đâu, đem thi thể của Lê Nhã Trúc phanhey, dùng lửa đốt cháy, sau đó cho bùa chú dán lại rồi đem đi chôn cất”

Hiên Viên Tế không thềm giấu đi sự chán ghét trong đáy mắt khi nhìn Lê Nhã Trúc, yêu nghiệt này cuối cùng cũng chết, nhẹ cả người.

Về phần Thôn Trang, nhân vật nhỏ hèn mọn như hắn không đáng để hắn mở miệng, tự có thái giám xử lý thi thể của hắn. Chỉ là không ai chú ý tới, Thôn Trang bị đám thái giám dùng vải trắng che khuất vừa động động ngón tay. Liễu Khê bừng tỉnh khỏi giấc ngủ trưa, cả người hoảng hốt, thân thể run rẩy không ngừng, thậm chí có cả mồ hôi lạnh ở thái dương.

“Thôn Trang?” Xung quanh không có cung nhân hầu hạ, cửa đóng chặt, im ắng mang theo không ít phần quỷ dị, Liễu Khê hô to một tiếng. Phát hiện trong tay có một mảnh vải dệt màu lam, đây là quần áo mà Thôn Trang mặc trên người. Liễu Khê thấp thỏm lo âu đứng lên, chạy tới cửa, dùng sức đẩy thì phát hiện cửa phòng bị khóa trái. “Mở cửa!! Mở cửa!!”

Liễu Khê dùng sức đâm vào trong cánh cửa gỗ nhưng không có ai trả lời, có chuyện gì xảy ra?

“Hệ thống, hệ thống!! Có chuyện gì xảy ra? Mau nói đi!” Liễu Khê hoang mang lo sợ, vội vàng gọi hệ thống.

[Đỉnh! Người chơi thân mến, đây là hình thức bình thường, mong người chơi bình tĩnh, chúc người chơi chơi vui vẻ]

Hệ thống trả lời cũng không thể trấn an cảm xúc bất an hoảng sợ của Liễu Khê, nhất định là có chuyện đã xảy ra, Thôn Trang, người đang ở đâu? Cửa bị người bên ngoài đẩy ra, ánh sáng mãnh liệt chiếu vào khiến Liễu Khê nheo mắt lại, hoảng hốt nhìn về bóng người cao lớn, không phải Thôn Trang, bởi vì hắn chỉ cao hơn nàng một cái đầu.

“Liễu Khê, ngươi vậy mà dám sai thái giám bên người tới giết hại Thục phi, ngươi nói ngươi nên bị phạt tội gì đây?”

Âm thanh của Hiên Viên Tế bình thản, phảng phất như chuyện vừa nói chỉ là một chuyện nhỏ. “Giết hại? Thôn Trang đâu?”

Liều Khê neho mắt, khuôn mặt nhỏ trắng bệch. Hiên Viên Tế thấy khuôn mặt người đối diện trắng bệch, khẽ cười: “Thái giám giết hại hậu phi đương nhiên sẽ bị giết”

Liều Khê lão đảo lù về sau hai bước, chân mềm nhũn, ngã xuống đất. Điều này không có khả năng, Thôn Trang... Lúc sáng Thôn Trang còn giúp mình vẽ mây chải đầu, buổi sáng vẫn còn rất tốt. Hắn sao có thể đi giết hại Lê Nhã Trúc? Hiên Viên Tế nửa ngồi xồm xuống, nhìn gương mặt có một tầng hơi nước, sau đó nước mắt chảy xuống, nâng tay lau nước mắt :“Ngay cả khóc mà Khê Nhi vẫn động lòng người như vậy, trẫm thật sự luyến tiếc!”

“Là người... Là người phải không?” Liều Khê ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Hiên Viên Tế, nàng chỉ hận không thể bầm hấn thành từng mảnh nhỏ.

“Sao có thể” Hiên Viên Tế không để ý nhìn Liều Khê, nhẹ nhàng đụng lên hai má xinh đẹp của nàng, đáng tiếc, khó lắm mới có một mỹ nhân như vậy. Nếu không phải nàng biết được Lê Nhã Trúc là yêu nghiệt thì hẳn còn muốn dời ngày chết của nàng lại, nhưng trên thế giới này, chỉ có người chết mới là người giữ bí mật tốt nhất. Hiên Viên Tế còn đang cảm thán thì cảm thấy bụng đau nhức vô cùng, kinh hãi cúi đầu thì thấy hai tay của Liều Khê cầm một cây trâm ngọc, đầu trâm bén nhọn đâm vào trong bụng hẳn không chút lưu tình. “Người...” Hiên Viên Tế hít một hơi, Liều Khê trừng hai mắt, lưu loát rút cây trâm ngọc ra, bên trên mang theo một ít máu, sau đó không do dự đâm vào! Nàng muốn hẳn chết!!

“Tiện nhân!!” Hiên Viên Tế cố nén đau đớn, vươn bàn tay to bóp cổ Liều Khê, khuôn mặt dữ tợn “Muốn chết!!”

[Đinh! Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ đang trong đánh giá tiến hành, bây giờ thay đổi cảnh tượng, đếm ngược 3...2...1...]

Âm thanh hệ thống đột ngột vang lên, Liều Khê chỉ cảm thấy yết hầu đau nhức, hai tai nổ mạnh, hô hấp khó khăn, cuối cùng, trước mắt chỉ là một màn trắng xóa. Thì ra cảm giác hít thở không thông là như vậy, Thôn Trang, lúc đó người có đau hay không?

Chương 17

P/s: Chương của hôm nay :’> Nếu lát edit xong [Thế giới] mà không có việc đột xuất thì chúng ta sẽ sang phần mà tớ thích nhất *bay bay* Nói thật, mình khá là thích chương này trong phần [Cung đấu] đây cầu huyết này =)))

Hắn tên là Thôn Trang, là một thái giám mà thái hậu nương nương cho tới Thần Hi cung để bảo vệ Liều quý phi. Trong lòng hắn luôn có một ý niệm mơ hồ trong đầu, cứ cảm thấy hắn không phải là người ở đây. Hắn nhớ mang máng, nơi hắn sống có những ngôi nhà cao chọc trời, có máy bay bay trên không trung, còn có ô tô chạy nhanh hơn cả ngựa. Nhưng mà vì sao hắn ở nơi này? Chính hắn cũng cảm thấy kỳ quái, trong lòng luôn có ý niệm phải tìm một người, nhưng người kia là nam hay nữ, cao hay thấp, béo hay gầy, hắn không biết, nhưng trong lòng hắn cứ thôi thúc mình phải tìm người đó, ngày qua ngày, ý nghĩ đó càng đậm sâu hơn, làm hắn nhớ thương điều đó.

Liều quý phi không phải là người có tính cách tốt, cứ một chút là đánh chửi cung nhân, thái giám cung nữ hầu hạ nàng cũng vì một ít chuyện nhỏ mà chết không ít. May hắn là do thái hậu đưa tới nếu không đã ăn không ít khổ. Hắn luôn thờ ơ lạnh nhạt nhìn Liều quý phi diễn xuất, một người tùy hứng làm vậy, ương ngạnh như vậy lại yêu phải hoàng đế. Dù thế, Liều quý phi lại không thông minh, khó trách hoàng đế luôn vắng vẻ nàng mà sủng ái Lê Nhã Trúc.

So với Liều quý phi, Lê Nhã Trúc mềm mại, hiểu lòng người, xinh đẹp, quan trọng là có thể nắm được tâm tư của hoàng đế, hiểu được nên lấy lòng hoàng đế như thế nào, vắt óc tìm kế chỉ để giữ lại đế vương, Liều quý phi sao có thể so với nữ nhân như vậy, cho dù Lê Nhã Trúc luôn giả vờ giả vịt mọi lúc mọi nơi nhưng nữ nhân trong hậu cung, có ai không diễn trò đây? Chỉ có Liều quý phi ngốc, đem chính mình lộ ra cho người ngoài thấy, nhưng mà một người ngay cả diễn để lấy lòng cũng không biết, ai có thể thích đây?

Quả nhiên, Lê Nhã Trúc một bước lên mây, từ cung nữ bay lên thành nhất phẩm Thục phi, sinh hạ hoàng tử, sủng quan hậu cung. Mà Liều quý phi lại bị Lê Nhã Trúc thiết kế để cho hoàng đế yếm khí, biếm vào

lãnh cung, cho dù không thu lại bảo ấn quý phi nhưng cung nhân đều biết, Liễu quý phi xong rồi. Cung nhân hầu hạ Liễu quý phi chỉ có mình hần theo vào lãnh cung.

Lãnh cung rách nát không chịu nổi, Liễu quý phi luôn được chiều chuộng dĩ nhiên chịu không nổi, những lời ác độc tuôn ra không ngừng. Nhưng mà vào ngày thứ hai, lúc hần thấy Liễu quý phi thanh tỉnh thì như bị sét đánh, trong khắc đó, hần cảm thấy mình vô cùng may mắn vì đã theo Liễu quý phi vào lãnh cung. Người hần luôn tìm kiếm cuối cùng cũng xuất hiện!! Tuy rằng nàng ở trong thân thể Liễu quý phi nhưng không phải Liễu quý phi. Hần nên cảm thấy sợ hãi nhưng trong lòng lại vui vẻ, cho dù là hồn ở trên thân thể thì sao? Chỉ cần là nàng thì hần không để ý những thứ đó, hần sẽ ở cạnh chăm sóc, bảo vệ nàng.

Những ngày trong lãnh cung là những ngày hần vui vẻ nhất, trong tòa cung điện rộng lớn rách nát chỉ có hần và nàng sống với nhau. Đúng thế, sống, hai người như hình với bóng. Những ngày hạnh phúc đó chỉ có một tháng ngắn ngủi, sau đó hoàng đế tự mình tới đón nàng ra khỏi lãnh cung. Nàng một thân hoa phục xinh đẹp không chịu nổi, nếu nàng không xinh đẹp như vậy thì thật tốt, bởi vì dung mạo xinh đẹp sẽ khiến hoàng đế nhớ thương.

Vì sao hần lại là một thái giám? Thân phận như vậy, tâm tư như thế, nói ra với nàng làm gì để nàng thêm phiền não? Chỉ là hần không thể đoán được hoàng đế lại mang theo tâm tư như thế. Từ khi nào đã có sát tâm với Thục phi? Nhìn hoàng đế cao quý nói một cách lạnh lùng, hần cảm thấy đáng tiếc, thì ra sủng ái trước kia chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Hơn nữa, hần có thể nhận ra hoàng đế có phần kiêng kỵ Thục phi, thật buồn cười, một vị đế vương lại sợ một hậu phi của mình. Không thể không nói, hoàng đế uy hiếp rất đúng, hần sao có thể bỏ được Liễu Khê? Sao có thể nhìn nàng chết trong tay hoàng đế? Cho dù hần nghi ngờ, hần ra tay rồi hoàng đế có đối xử tốt với nàng hay không nhưng dù thế, hần vẫn luyến tiếc Liễu Khê có chút tổn thương và uy hiếp. Ngày đó là một ngày nắng đẹp, trên trời không có mây, mặt trời chậm rãi đi lên, trong hoa viên không chút gió lạnh.

Bộ dạng khi Liễu Khê ngủ rất đáng yêu, lông mi dài đen nhánh, môi nhỏ phồng nộn hơi chu, hần ôm cung trang, cách mạn trường dày nhưng vẫn có thể tưởng tượng được bộ dạng lúc nàng ngủ say. Đợi sau khi nàng tỉnh, xoa ánh mắt, ngáp một cái rồi xốc màn trường lộ ra cái yếm trắng nõn. Hần tự mình mặc cung trang, mang hài cho nàng, lúc chải đầu vì nàng, hần vụng trộm hôn lên tóc nàng, sau đó quấn tóc nàng vào tóc của mình. Nghe nói hai người quấn tóc lại với nhau, đợi kiếp sau có thể làm cặp vợ chồng ân ái. Hần khấn cầu, kiếp sau có thể gặp lại nàng!

Sau đó hần thấy đôi mắt đầy sự lo lắng, hần gần như muốn nói hết cho nàng, nhưng mà chỉ là gần như mà thôi. Không hiểu sao lại lo lắng cho nàng như thế, nhưng trong lòng hần lại có chút vui mừng, thì ra nàng không phải không cần hần. Cuối cùng, lúc nàng ngủ say, hần nhìn nàng một lát rồi xoay người đi không chút do dự, vì nàng, hần không sợ hãi gì hết. Ám sát Thục phi rất thuận lợi, hần cảm nhận được da thịt của Thục phi khi cắt cổ ả, máu tươi từ cổ ả phun ra lên mặt, lên ngực hần.

Hần lạnh lùng nhìn Thục phi mở to hai mắt, không chút sức lực ngã xuống. Ngay sau đó, một cung nữ bên người Thục phi cầm đoản kiếm đâm vào ngực trái của hần, động tác nhanh tới mức khiến hần phản ứng không kịp. Miệng vết thương trên ngực trái rất đau, thân thể hần nhện không được ngã lên mặt đất, ý thức bắt đầu tán loạn, kết cục cuối cùng là vậy sao? Cũng tốt, chỉ là sau này không thể làm bạn với nàng. Lúc hần tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong chỗ đốt thi thể. Hần sờ miệng vết thương, cảm thấy may mắn vô cùng, may mà trái tim của hần không phải ở ngực trái. Hần nhìn rất quen mắt, đây đều là cung nhân hầu hạ Thục phi, hần đem ống quần giặt một miếng, quần quanh miệng vết thương, sau đó đứng lên. Đợi sau khi thái giám đốt thi thể đi, phòng đốt thi an tĩnh lại, hần tìm cơ hội đi ra khỏi đó, chạy tới lãnh cung. Hần nghĩ, đợi một lát, đợi khi thân thể hần tốt hơn, hần có thể vụng trộm tới nhìn Liễu Khê. Chỉ là, mấy canh giờ sau hần đã thấy Liễu Khê, Liễu Khê đã chết lâu ngày.

Đó là hai thái giám bưng một khối thi thể vào lãnh cung, hần nhìn xuyên qua cửa sổ thấy thi thể đó bị ném vào giếng cạn sau lãnh cung. Trong lòng có cảm giác điềm xấu, hần đi tới thì thấy Liễu Khê đã cứng ngắc, nằm ở nơi đó, áo quần trên người là bộ quần áo hần tự tay mặc cho nàng, bộ quần áo đã dính đất, hỗn độn không chịu được, ở cổ thấy rõ vết bóp từ tay. Liễu Khê lúc này không còn xinh đẹp lúc còn sống, hai mắt mở to, hai má trắng nõn bây giờ xanh tím đáng sợ, cả người giống như lệ quỷ xấu xí. Hần run rẩy kéo Liễu Khê vào trong lòng, sự ấm áp mềm mại trước kia chỉ còn lạnh lẽo cứng nhắc khiến hần run rẩy.

“Liễu Khê... Liễu Khê...” Hần ôm nàng thật chặt, trong miệng thì thào gọi tên nàng. Người trong lòng vẫn

mở to hai mắt như cũ nhưng lại không thể đáp lại tiếng gọi của hắn, không bao giờ nở nụ cười tươi như hoa với hắn nữa rồi! A a a a a a ! ! ! Liễu Khê ! ! !

Sau đó tiếng nhỏ ‘lạch cạch’ vang lên, hắn thấy cây trâm ngọc trong tay Liễu Khê rơi xuống, cây trâm mang theo vết máu. Vết máu đó làm đỏ hai mắt hắn, Liễu Khê đã chết, người hắn đợi trong thời gian dài như vậy đã chết, hắn cẩn thận chăm sóc người đã chết đó, hắn vẫn muốn bảo vệ người đã chết!!

“Yên tâm, ta sẽ báo thù cho nàng, đến lúc đó chúng ta có thể ở chung với nhau vĩnh viễn” Cuối cùng hắn cũng có thể hôn lên đôi môi nàng, đôi môi lạnh như băng khiến trái tim hắn cũng lạnh theo.

Hiên Viên Tế!! Hành động của hắn rất thuận lợi, vụng trộm giấu kín gần ở tấm điện của phi tử được sủng ái gần đây.

Hiên Viên Tế là một hoàng đế đa nghi, cũng vì bệnh đa nghi đó mà lúc hắn mây mưa với phi tần đều không mang theo ám vệ bên cạnh. Đó cũng là cơ hội của hắn. Cúi đầu nhìn Hiên Viên Tế đang ngủ, hắn cười lạnh dùng dây thừng trói Hiên Viên Tế lại.

Động tác thô bạo này làm Hiên Viên Tế tỉnh giấc, mở mắt thì thấy hắn, định kêu to. Sao hắn có thể để Hiên Viên Tế được như ý chứ? Hắn không chút do dự dùng cây chủy thủ trong tay đâm vào trong miệng Hiên Viên Tế, lúc rút ra mang theo máu. Bởi vì đau nhức nên khuôn mặt của Hiên Viên Tế vặn vẹo, cái trán xuất hiện gân xanh khiến người khác sợ hãi, mồ hôi chảy hai bên thái dương xuống.

Trong lòng hắn không có một chút vui vẻ, khóe mắt mang theo sự ngoan lệ, cây chủy thủ trong tay chuyển động, xoẹt qua tứ chi của Hiên Viên Tế, gân tay gân chân đều bị phá hủy hết. Vẫn chưa đủ, hắn dùng đùi gỗ đánh lên người Hiên Viên Tế. Hiên Viên Tế run rẩy kịch liệt, miệng mất lưỡi khiến hắn chỉ có thể ngậm lên thống khổ, trong mắt mang theo tơ máu, oán hận nhìn hắn.

Cuối cùng, ánh mắt hắn nhìn hai chân của Hiên Viên Tế, không khách khí đạp lên. Một đạp, hai đạp... Hắn cảm giác được đồng thịt bị đạp nát, mà Hiên Viên Tế không chịu được đau đớn như thế, chết ngất.

Đời này, Hiên Viên Tế người cứ nửa sống nửa chết mà trôi qua. Sự kiêu ngạo và tự tin của người không thể phá bỏ sự thật là tên phế vật, đến lúc đó, người thống khổ không thôi. Huống chi, hắn cũng không muốn Hiên Viên Tế tới quấy rầy hắn và Liễu Khê lúc đi trên hoàng tuyến. Làm xong mọi thứ, hắn thừa dịp vẫn còn tối chạy về giếng cạn nơi lạnh cung. Thi thể Liễu Khê nằm trên mặt đất, mấy ngày trôi qua, thi thể nàng tản ra mùi thối nhưng hắn không có chút cảm giác gì, dịu dàng ôm nàng vào trong lòng.

“Đừng đi quá nhanh trên đường tới hoàng tuyến, nhất định phải đợi ta, kiếp sau, ta làm ruộng, nàng dệt vải, chúng ta ở với nhau”

Hắn thì thảo bên tai Liễu Khê, chủy thủ trong tay đâm vào ngực phải của hắn. Liễu Khê, ta tới với nàng! Không có bất kì ai biết, ở giếng cạn nơi lạnh cung có một thái giám cầm thanh chủy thủ trên ngực ôm một thi thể hư thối, trên môi mang theo nụ cười nhợt nhạt.

(Ta lại hệt lần nữa rồi, TK và LK vẫn còn phải chia tay trong đau khổ rất nhiều nhưng mọi người vẫn tiếp tục theo dõi nha!!:)

Tiểu thuyết mafia trá hình

Chương 18

“Khụ khụ khụ khụ...” Liễu Khê mềm nhũn nửa ngồi dưới đất, tay ấn lấy cổ, ho khan, cái loại thống khổ hít thở không thông này khiến cô cảm thấy sồn tóc gáy.

[Đinh! Chúc mừng người chơi đã hoàn thành nhiệm vụ nữ phụ thứ hai, hoàn thành nhiệm vụ 100%, đánh giá cấp bậc hoàn thành nhiệm vụ: Cấp A]

[Tặng 2500 điểm, có thể dùng để đổi đồ trong thương phẩm, tặng 1 điểm thuộc tính, thưởng thêm một lọ nước hoa quyến rũ]

“Hệ thống, vì sao mỗi lần ta chết xong nhà người mới nói nhiệm vụ hoàn thành?? Rồi mới cho chuyển nhiệm vụ? Với lại Thôn Trang có chuyện gì xảy ra? Bộ dạng của hắc và Trang Kỳ giống nhau như đúc, đừng nói với ta hệ thống có lỗi bug!”

Sau một hồi điều tiết tâm tình, Liễu Khê khó chịu nhìn hệ thống. Cái chết đầu tiên của cô là bị nữ chính dùng dao đâm chết, mà cái chết lần thứ hai là bị nam chính bóp chết, đây là kiểu hi sinh mạng sống để phá hủy CP của người ta.

Hơn nữa, hai nam phụ lại cực kỳ giống nhau, khiến cô không biết nên dùng thái độ nào để đối mặt. Nếu ở thế giới hiện thật cô nhất định sẽ quen nhau với hắc. Nhưng mà bây giờ cô nên làm gì đây?

[Đỉnh! Căn cứ về việc thiết kế của hệ thống cũng như yêu cầu của các nữ phụ, người chơi phải trải qua những cách chết khác nhau]

Âm thanh máy móc của hệ thống vang lên, đáng tiếc, nội dung giải thích của nó khiến cho khóe miệng Liễu Khê run rẩy. Liễu Khê cắn răng “Tại sao lần nào xuyên qua tôi đều phải chết? Dựa vào cái gì?”

[Người chơi có thể dùng điểm thưởng mua đồ dùng, miễn trừ đau khổ chết chóc đồng thời máy chủ sẽ trị liệu tâm lý, mỗi lần trừ 1000 điểm]

Liễu Khê nghe được câu trả lời của hệ thống, cô gần như học máu, biết rõ là người, chính mình lại tìm tới cửa ngục, đây là trò chơi đáng ghét.

[Người chơi cần cung cấp tin tức của nam phụ? Hệ thống đang xử lý, mời người chơi chờ tin tức]

“Chờ em gái mi, lần xuyên tiếp của tôi có gặp hắc không?” Liễu Khê oán hận hỏi hệ thống “Đừng có mà giả chết, coi chừng tôi đấy!” Sự uy hiếp của Liễu Khê không có chút tác dụng nào với hệ thống [...] Một hồi sau mới nói

[Chỉ cần tình cảm bền hơn vàng thì người chơi có thể gặp lại nam phụ] ORZ [1], Liễu Khê cảm thấy đuối lý, cái này là kiểu trả lời gì đây? Nhưng có những lời này của hệ thống, cô cũng có chút quyết tâm nhỏ.

[1] ORZ: một biểu tượng ngã quỳ của dân mạng TQ.

“Chuyên qua màn khác” Liễu Khê hít một hơi, áp chế buồn bực trong lòng, nếu như Trang Kỳ có thể xuyên qua với cô vậy thì màn tiếp nhất định sẽ gặp được hắc. Âm thanh leng keng của hệ thống vang lên, trước mặt Liễu Khê xuất hiện rất nhiều đồ vật đủ loại. Liễu Khê tìm được vật phẩm tiêu trừ thống khổ, có rất nhiều mặt hàng như thuốc, tóc giả, lông mi,...

Đương nhiên, vật phẩm khác nhau thì giá cũng khác nhau, nhìn đồng dao cụ quỳ đi, Liễu Khê run rẩy khóe miệng. Cuối cùng cô chọn trúng một cái vòng tay tiêu trừ thống khổ, giá là 3000 điểm thưởng, có thể dùng trong năm lần. Rất quý, Liễu Khê bủi môi nhưng vẫn mua, nếu không cứ chết như vậy cô sẽ bị bệnh tâm lý mất.

[Đỉnh! Mở ra kịch bản thứ ba - Ngụy mafia [2], bây giờ bắt đầu truyền tống, mong người chơi chú ý, bắt đầu đếm ngược, mười... chín... tám....]

[2] ngụy mafia: mafia trá hình - mình thấy ngụy mafia hay hơn nên không edit nó :’>

Liễu Khê cảm thấy choáng váng, sau đó khi mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng vô cùng hoa mỹ, cách bày trí của nó chỉ nhìn đã thấy rất quý. Cô mở ra kịch bản, cuối cùng đau đớn nhìn lên trần nhà, cuộc đời của nữ phụ này thật sự rất bi kịch. Nữ phụ lần này có dung mạo xinh đẹp, cha mẹ có tài sản kếch xù, anh trai đẹp trai yêu quý em gái hay thậm chí là muội không [3], vị hôn phu là một người giàu có đẹp trai.

[3] muội không: kiểu yêu em gái một cách thái quá =]] Bên anh này là muội không còn edior là huynh không (σ =)))

Nhưng mà cuối cùng công ty lại phá sản, anh trai bị đưa vào trong tù, vị hôn phu và nữ chính yêu nhau say đắm, còn nữ phụ vì trả thù nữ chính mà bị vị hôn phu của mình giết chết. Nữ chính Tô Yên trong tiểu thuyết này là một cô gái kiên cường, lương thiện, cha mẹ vì gặp tai nạn xe cộ nên cô ta trở thành cô nhi. Bởi vì Tô Yên là bạn học với Liễu Khê, quan hệ không tồi cho nên cha Liễu Khê bỏ tiền giúp đỡ nữ chính,

coi như cho con gái có thêm một người bạn để chơi. Hơn nữa, Liễu Khê còn chuẩn bị một căn phòng trong nhà cho Tô Yên để hai người có thể chơi với nhau thường xuyên hơn. Sau đó Tô Yên dần lớn lên, yêu anh trai của Liễu Khê là Liễu Nam Hàm, nhưng cảm thấy bản thân không xứng với Liễu Nam Hàm nên giấu tình cảm đó trong lòng. Thế nhưng lại bị Liễu Khê phát hiện, cô ghét nữ chính yêu anh trai mình, đâm chọc Tô Yên sau đó đuổi cô ra khỏi nhà mình. Tô Yên bị cô lập trong trường học, ngày nào cũng bị Liễu Khê châm chọc trả thù, điều đó khiến Tô Yên đau khổ vô cùng. Vào một ngày mưa, cô ta bị một chiếc xe đụng phải, mà người đụng cô ta là vị hôn phu của Liễu Khê - nam chính Hàng Diệc Phàm. Hàng Diệc Phàm vừa gặp đã yêu Tô Yên, sau đó theo đuổi một cách điên cuồng, dĩ nhiên Tô Yên cũng từ chối. Sau khi Liễu Khê biết chuyện này, hận càng thêm sâu, liên hệ mấy tên côn đồ dạy dỗ Hàng Diệc Phàm và Tô Yên.

Mà thái tử hắc đạo Tiêu Kỳ vừa vận đi qua làm anh hùng cứu mỹ nhân, trước đây Tiêu Kỳ đã thích Tô Yên, nhưng sau đó ngấm lại thân phận của mình cho nên chỉ đứng đằng sau, cố gắng làm mọi thứ để cho Tô Yên hạnh phúc. Mà việc ra tay khiến Liễu gia suy sụp, Tiêu Kỳ xuất không ít lực, đương nhiên cuối cùng nam chính Hàng Diệc Phàm và nữ chính Tô Yên yêu nhau say đắm, nam phụ thâm tình ở một góc im lặng nhìn, mà Liễu gia bị đánh ngã, ông Liễu cũng vì vậy giận gần như chết đi, anh trai Liễu bị giam vào ngục, Liễu Khê muốn dùng axit sunfuric để hủy gương mặt đáng ghét của Tô Yên nhưng lại bị nam chính và nam phụ hợp lại giết chết. Thậm chí sau khi anh trai nhà họ Liễu ra khỏi ngục giam cũng tha thứ cho Tô Yên!!! Đầu óc của ông anh này chắc chắn là bị nhúng nước rồi!!!!

Nguyên văn tiểu thuyết là như thế!! Quyển tiểu thuyết nào còn có logic khoa học sao? Khoa học ở nơi nào? Hơn nữa quyển tiểu thuyết này không liên quan tí xúu nào tới hắc đạo cả!! Khó trách gọi là mafia trá hình! Liễu Khê oán hận đâm giương, khuôn mặt tái nhợt, thật quá chó má, có ưu thế tài nguyên như vậy mà lại trở thành cái tấm bia thê thảm như thế!!!

Phát tiết một hồi, trên trán Liễu Khê toát ra mồ hôi, lại nhìn cái giường lớn xinh đẹp của mình, sau đó ngừng lại. Cần thận cầm kịch bản tìm tòi, sao không thấy dòng họ Trang? Vậy Trang Kỳ ở nơi nào? Biển người mênh mông, cô tìm anh bằng cách nào?

Liễu Khê mang dép lê, mở tủ quần áo lấy chiếc áo T-shirt màu trắng đơn giản thêm với quần bò màu lam mặc vào. Hình tượng ở kịch bản được chỉnh sửa một chút, khuôn mặt không thay đổi nhưng lại mang theo phần mị hoặc lẫn xinh đẹp, hơn nữa nữ phụ còn có mái tóc gọn sóng tự nhiên, dài ngang ngực.

Bộ ngực mướt mà no đủ, chiếc áo T-shirt bó lộ rõ khuôn ngực xinh đẹp và vòng eo nhỏ gọn, quần bò bó làm lộ rõ đường cong của mông nhỏ, cô gái này hoàn toàn có dáng người hình chữ S. Liễu Khê rất vừa lòng, lau nước miếng khi nhìn mình qua gương, nhéo nhéo bộ ngực của mình, cảm giác rất mềm mại, quả thật là rất tốt, rất hạnh phúc!!

Lại nhớ tới kịch bản, bây giờ vẫn còn sớm, Tô Yên chỉ mới có chút tình cảm với Liễu Nam Hàm, hơn nữa nữ phụ cũng chỉ mới biết chuyện này, hai người chưa xé rách mặt với nhau, thời gian mà Tô Yên và hàng Diệc Phàm gặp nhau còn rất lâu. Bây giờ cô không sốt ruột, hơn nữa vẫn còn có cha và anh ruột làm chỗ dựa, muốn bóp chết tình yêu chưa chớm nở của nam nữ chính chỉ là chuyện nhỏ. Liễu Khê nắm chặt tay nhỏ, sôi sục ý chí chiến đấu đứng lên, dù sao cũng đã trải qua hai màn tiểu thuyết, không lẽ không thể đấu được với bọn họ? Nếu vậy, Tô Yên và Hàng Diệc Phàm muốn thông đồng với nhau thì đừng trách cô không khách khí.

Chuẩn bị khí thế cho mình xong, Liễu Khê phấn chấn ra khỏi phòng. Quả nhiên là nhà giàu có, phong cách lẫn trang trí đều mang theo kiến trúc châu Âu hoa lệ, sắc thái rất tốt, ngay cả hành lang cũng dùng thảm tinh xảo để trải, mang theo hiệu ứng xa hoa của châu Âu rõ ràng. Chỉ là cô vừa trải qua quyển sách cung đấu nên so sánh cái này với cung đình cổ đại mà nói thì loại xa hoa nhưng điệu thấp này lại cảm thấy tự nhiên hơn không ít.

“Liễu Khê, hôm nay cậu dậy sớm thật!” Đàng sau, nữ chính Tô Yên cũng vừa ra khỏi phòng, nở nụ cười nhạt chào hỏi Liễu Khê. Liễu Khê nhìn Tô Yên từ trên xuống dưới, chỉ là một cô gái thanh tú bình thường, không quá xinh đẹp, chỉ có thừa sự thanh thuần, hơn nữa đứng bên Liễu Khê như hoa mẫu đơn, cô ta chỉ như cỏ dại.

Nữ chính của hai màn trước còn xinh đẹp hơn Tô Yên rất nhiều. Nhưng nụ cười của Tô Yên lại mang theo sự chân thành sạch sẽ khiến người khác thích, cũng vì nụ cười này mà khuôn mặt của Tô Yên đẹp hơn một

chút. Ánh mắt đánh giá của Liễu Khê làm Tô Yên có chút không tự nhiên, còn cho rằng mình có chỗ nào không đúng, nụ cười cứng ngắc. “Ừm, cũng đã đói bụng rồi, đi ăn thôi”

Liễu Khê mếu máo, bị một cô gái không có khuôn mặt, không có ngực, không có eo đẹp cũng như mông cong đánh bại, tâm trạng thật sự rất khó chịu. Hai người cùng đi xuống lầu thì thấy anh trai của Liễu Khê - Liễu Nam Hàm đang ở phòng ăn đọc báo, trước mặt là một chén cháo gạo cùng với một ít đồ ăn.

“Anh hai, buổi sáng tốt lành” Liễu Khê nở nụ cười tinh khiết, chào buổi sáng với Liễu Nam Hàm. “Anh Liễu, buổi sáng tốt lành” Nụ cười của Tô Yên mang theo chút ngượng ngùng, hôm nay lại có thể gặp anh Liễu, thật tốt. Liễu Nam Hàm là một chàng trai có khuôn mặt tuấn tú, dung mạo có phần cứng rắn, hai mắt lạnh lùng, hắn đeo một cái kính mang theo phần phong độ của người có trí thức, đứng giữa dòng người cũng rất nổi bật. “Khê Khê, Tô Yên, buổi sáng tốt lành” Liễu Nam Hàm buông báo xuống, nhìn Liễu Khê, giọng nói dịu dàng rất nhiều, trong mắt mang theo sự yêu chiều, dịu dàng vuốt cằm của Liễu Khê, mà khi nhìn Tô Yên lại đậm đặc vô cùng. Liễu Khê sửng sốt, biểu tình của Liễu Nam Hàm như vậy lại giống như Trang Kỳ lúc trước, làm cô có chút hoảng hốt.

Tô Yên ở cạnh thấy vậy, cắn môi dưới, trong mắt xuất hiện sự ghen tị với Liễu Khê, khi nào thì anh Liễu mới có thể có bộ dạng yêu thương mình như Liễu Khê đây? “Dì Phùng, cháu muốn một phần sandwich cá hồi, cháo yến mạch dầu tây thêm một phần salad. Liễu Khê, cậu thì sao?”

Sau khi hai người ngồi xuống, Tô Yên tự nhiên ra lệnh cho dì Phùng, sau đó mỉm cười hỏi Liễu Khê. Nhìn thái độ đương nhiên của Tô Yên, Liễu Khê hồi phục tinh thần nheo mày, Tô Yên này cũng quá tự tại, sai người của Liễu gia như là chủ nhân thật sự, cô ta không có chút tự giác mình là khách.

5. Part 5:

Tiểu thuyết mafia trá hình

Chương 19

Liễu Khê cũng muốn một chén cháo như Liễu Nam Hàm, cháo rất sánh, mang theo mùi gà khiến người thèm ăn. Dùng bữa sáng xong, Liễu Nam Hàm đứng lên chuẩn bị đi làm, anh là trụ cột của Liễu gia, ba Liễu đã giao phần lớn bộ phận công ty vào tay Liễu Nam Hàm.

Liễu Khê thì thoải mái hơn, ba Liễu nuôi con gái theo nguyên tắc nuông chiều, Liễu Khê thích gì được nấy, thậm chí không ép Liễu Khê phải học cái gì, chỉ cần Liễu Khê vui vẻ là tốt, dù sao phần cổ phần của Liễu Khê ở công ty đủ để cô sống sung sướng cả đời, huống chi còn có một ông anh yêu em gái như mạng che chở.

Miễn cưỡng ngồi trong phòng khách, một người hầu bưng đĩa hoa quả để lên bàn, cẩn thận mang cái nĩa cắm ở cạnh, cười nói với Liễu Khê :“Cô chủ, cô Tô, đây là mẻ hoa quả mới mua được ông chủ cho vận chuyển bằng máy bay đem về, mời nếm thử”

Thái độ của người hầu rất cung kính nhưng sự cung kính này chỉ dành cho Liễu Khê, còn thái độ với Tô Yên chỉ là khách khí mà thôi. Cũng phải, thân phận của Tô Yên ở nhà họ Liễu có mấy phần xấu hổ, nói qua, cô ta cũng chỉ dựa vào sự yêu thích của Liễu Khê mà sống. Tô Yên nở nụ cười, kinh hỉ nói: “Có lẽ sao? Liễu Khê mau nếm thử đi, hoa quả này rất quý đấy”

Cúi đầu nhìn đĩa trái cây, đĩa hoa quả được cắt rất đẹp, phần vỏ và hạt đều bị lấy ra, chưa nói tới hương vị, chỉ cần nhìn hình dáng cũng đủ khiến người khác yêu thích.

Liễu Khê đột nhiên cảm thấy tâm lý của Tô Yên rất mạnh, lúc nào cũng mang theo cái miệng và bộ dạng của chủ nhân, không biết là đơn thuần hay ngu xuẩn. Nói thế nào cũng đã học đại học, phải biết một chút đạo lý sống chứ.

Liều Khê nhớ lại, cô nhớ rất kỹ cảnh này, ngày đó lúc hoa quả vừa ra thị trường, cô có chọn mấy quả sau đó trả tiền. Cô lấy khoảng hai mươi quả mà tới bốn mươi đồng tiền làm cô đau lòng một hồi.

“Liều Khê, lát nữa chúng ta đi shopping đi, hôm nay bên Dior và GUCCI có mấy bộ quần áo và túi xách mới đó” Tô Yên ngồi cạnh ăn hoa quả với Liều Khê, vui vẻ đề nghị.

Liều Khê sững sốt, Dior, GUCCI đều là những nhãn hàng nổi tiếng, trước kia vì viết tiểu thuyết nên cô từng tìm tòi trên internet, nhìn đồng giá của mấy hãng này cô thật sự muốn khóc nhưng với gia thế của nữ phụ thì mua mấy thứ này không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng dựa vào lời nói thì bây giờ Tô Yên cũng muốn mua thì phải? Theo như cô biết, bây giờ tiền học phí và sinh hoạt đều là do Liều gia ra tiền giúp cô ta, hơn nữa Tô Yên cũng không làm thêm thì lấy đâu ra tiền để mua mấy thứ này?

“Không muốn đi, trời nắng muốn chết, đi ra ngoài đen da” Liều Khê ôm lấy cái gối mềm bên cạnh, ôm vào lòng, không để ý nói.

Tô Yên thấy thái độ này của Liều Khê thì nóng nảy vô cùng, cô ta nhìn trúng mấy bộ quần áo với túi xách trên mạng nhưng mà không có Liều Khê đi cùng thì ai trả tiền mấy thứ đó chứ?

Cô ta đã nói với bạn học là qua một tuần sẽ mua mấy thứ này. Thật ra đồ mà Tô Yên mặc đi học rất bình thường nhưng nhãn hàng lại là đồ hiệu. Có người bạn học nhận ra logo của nhãn hàng xa xỉ này nên luôn hâm mộ và ghen tị, thậm chí còn có lời đồn Tô Yên chính là cô chủ nhà giàu.

Tô Yên vô cùng hưởng thụ loại cảm giác được hâm mộ và truy phủng này, ngay cả mấy nhân vật nổi tiếng trong trường cũng tỏ vẻ hảo cảm với cô ta.

Về phần tiền bạc khi mua đồng đồ xa xỉ đó của Tô Yên toàn là do nữ phụ trả. Không thể nói nữ phụ là một cô gái hào phóng, có lẽ vì cuộc sống từ nhỏ đã giàu sang, cha và anh trai lại không ngăn cản việc dùng tiền nên cô luôn hào phóng với người mình để ý. Ở trong mắt cô, Tô Yên muốn mua gì thì đều có thể mua giúp.

Thậm chí nữ phụ có lúc tùy hứng tặng cho Tô Yên đồng hồ Patek Philippe 20w. Dần dần, Tô Yên cũng bắt đầu chủ động rủ Liều Khê đi shopping, chỉ cần cô ta thích thì Liều Khê đều mua cho cô ta.

Mà Tô Yên, càng ngày càng không để ý tới giá của đồng đồ đắt tiền đó, dù sao cũng có một người coi tiền như rác mua cho, ngu gì không lấy.

“Liều Khê, sau khi chúng ta đi shopping xong có thể tới quán café chờ Hàng thiếu tan tầm, lúc đó cậu có thể đi chung với Hàng thiếu đó!”

Tô Yên nghĩ một hồi thì tung con mồi Hàng Diệc Phàm ra. Cô ta biết Liều Khê rất si mê Hàng Diệc Phàm. “Chờ hán làm gì?”

Liều Khê lười biếng nhắm mắt, nữ phụ đúng là rất thích Hàng Diệc Phàm nhưng cô thì không.

Nhưng mà với giọng điệu này thì Tô Yên có quen biết với Hàng Diệc Phàm. Không phải nói sau khi Liều Khê đuổi Tô Yên đi thì hai người mới gặp đã yêu sao? Logic tình yêu thật quỷ dị! Thái độ của Liều Khê khác với trước kia khiến Tô Yên nghi ngờ, trước kia, lúc nào nhắc tới Hàng Diệc Phàm thì Liều Khê đều mang theo sự chờ đợi lẫn ngại ngùng, sao lần này thái độ lại khác thường vậy?

Một cô giúp việc dẫn một chàng trai tuần tú đi vào nói “Cô chủ, cậu Hàng đến” Hàng Diệc Phàm? Liều Khê liếc mắt nhìn một cái, quả nhiên là nam chính, khuôn mặt rất đẹp, nhưng mà cũng chỉ có thế.

Nghĩ thế, Liều Khê cũng không đứng dậy, lười biếng gật đầu với Hàng Diệc Phàm. Trong mắt Hàng Diệc Phàm mang theo sự quỷ dị, sao hôm nay thái độ của Liều Khê lại kì lạ như thế, trước kia mỗi khi thấy hán đều cười rất vui vẻ mà? Nghĩ tới mục đích hôm nay tìm tới Liều Khê thì nở nụ cười nói “Sao hôm nay không ra ngoài?”

“Hàng thiếu, Liều Khê vừa nói muốn ra ngoài để đi shopping, khéo thật!” Tô Yên nhìn khuôn mặt tuần tú của Hàng Diệc Phàm với nụ cười dịu dàng kia thì đỏ mặt.

Nghĩ từ trước đến giờ Liều Khê chưa bao giờ từ chối Hàng Diệc Phàm nên tự chủ trương trước. Cô ta là vì tốt cho Liều Khê và Hàng Diệc Phàm mà thôi. Hàng Diệc Phàm biết Tô Yên là cô nhi được Liều gia giúp

đồ, bộ dạng coi nhưng cũng thanh tú chỉ là so với Liễu Khê kiều diễm thì kém không ít, nhưng mà xem như biết điều. Hơn nữa lời nói này cũng hợp với tâm ý của Hàng Diệc Phàm.

Hắn tới Liễu gia là muốn nhờ Liễu Khê giúp đỡ thuyết phục Liễu Nam Hàm đầu tư vào hạng mục của công ty nhà hắn, tiền vốn lần này cần không ít, nếu như Liễu Khê ra mặt thì hắn nắm thêm không ít lợi thế. Mà nếu như nói mấy lời này ở Liễu gia cũng không ổn nên hắn muốn ra ngoài tìm chỗ im ắng để nói.

Liễu Khê bị lời của Tô Yên làm cho ngẩn người, rõ ràng là Tô Yên muốn ra ngoài thì có. Dám đổi trắng thay đen trước mặt cô, cô ta muốn chọc tức cô đấy à?

“Tôi muốn ra ngoài khi nào? Tô Yên, đừng tự chủ trương trước mặt tôi” Liễu Khê cười lạnh, miệng không chút tình cảm và khách khí nói với Tô Yên. Lời nói châm chọc được nói ra, Tô Yên xấu hổ vô cùng, mặt trắng bệch, trong lòng thầm oán Liễu Khê. Cô ta nói như vậy chẳng qua là để tác hợp Hàng Diệc Phàm với Liễu Khê, cũng vì tốt cho Liễu Khê mà thôi, ai dè Liễu Khê không thêm.

Nhất thời, trong mắt mang theo phần tủi thân nhìn Liễu Khê, đôi mắt rưng rưng nước mắt, mũi ửng đỏ mang thêm hai phần mùi vị cho Tô Yên.

Bộ dạng nước mắt đầm lệ mông lung này làm cho Hàng Diệc Phàm sáng mắt, không nghĩ tới Tô Yên cũng có mấy phần phong thái.

“Liễu Khê, Tô Yên cũng chỉ muốn khuyên em ra ngoài một chút thôi, đừng nói thế”

Hàng Diệc Phàm đảo mắt nhìn bộ dạng lạnh lùng của Liễu Khê, cho rằng Liễu Khê ghen nên đổi biện pháp, trong lòng tự đắc giảng hòa, thâm tình nói :“Đã lâu chúng ta không hẹn hò, anh muốn cùng em đi chơi một lúc” Nếu cô nhớ không lầm thì Hàng Diệc Phàm luôn có thái độ có lệ với nữ phụ, hôm nay ân cần như vậy là có chủ ý gì?

Liễu Khê nghi ngờ không thôi, nâng ngón tay sờ cằm, nhìn thoáng qua Tô Yên sau đó cười :“Chỉ có hai chúng ta thì Tô Yên làm sao?”

Cô muốn xem tại sao Hàng Diệc Phàm và Tô Yên lại muốn cô ra ngoài.

“A, ba chúng ta đi shopping trước, đợi đến lúc ăn trưa thì tớ tự động tránh đi, không làm bóng đèn quấy rầy bữa ăn của hai người” Tô Yên dịch người vào ôm lấy cánh tay của Liễu Khê, cố gắng đè áp oán hận xuống, cô ta không cần đánh mất cơ hội lần này.

Liễu Khê đẩy tay Tô Yên ra, trong lòng cũng có chút thú vị, hai người này sao đều muốn cô ra ngoài? Có chủ ý gì? Dù sao chiều nay cũng không có việc gì, đi bộ một chút cũng không sao, quan trọng là có thể xem diễn.

Hàng Diệc Phàm lái xe, Liễu Khê miễn cưỡng ngồi ở ghế sau, Tô Yên do dự một lát sau đó ngồi ở ghế sau với Liễu Khê. Trung tâm thương mại bán đồ xa xỉ, người bán hàng trong đó đều rất ân cần lễ phép, hướng chỉ Liễu Khê lại là khách quen ở đây. Dù sao Liễu Khê luôn tiêu tiền như rác ở mấy khu trung tâm như vậy.

“Cái này, cái này, còn có cái này... Gợi đi” Liễu Khê không thêm thử, đi một vòng chỉ mấy cái sau đó lấy quần áo mà mình vừa mất ra, dù sao dáng người của cô lúc này rất đẹp, tuyệt đối là móc treo đồ tuyệt vời nhất.

Con mẹ nó, cái cảm giác cuồng mua sắm này thật sự rất tuyệt. Người hướng dẫn mua hàng cười toe toét, thái độ với Liễu Khê càng nhiệt tình, đây thật sự là vị khách quý, một ngày như vậy thì tháng này có thêm không ít tiền thưởng, nếu ngày nào cũng gặp khách hàng như vậy thì thật tốt.

Tô Yên cẩn thận hơn, thử bộ này rồi bộ khác, sau đó chọn ba bộ quần áo váy, thật ra thì cô ta muốn mua thêm mấy bộ nhưng nghĩ tới còn đi mấy shop khác nên mới khắc chế mình.

“Cô Tô, xin hỏi cô muốn quẹt thẻ hay trả tiền mặt?” Người hướng dẫn cầm quần áo mỉm cười nhìn Tô Yên. Tô Yên sững sờ nhìn về Liễu Khê đang ngồi trên ghế, Liễu Khê không để ý tới ánh mắt của Tô Yên, cúi đầu chơi di động.

“Liều... Liễu Khê, cậu trả?” Tô Yên cắn môi, lúng túng hỏi.

“Quần áo của tôi đã trả tiền hết rồi, cô quá chậm” Liễu Khê nghe được lời nói của Tô Yên thì ngẩng đầu oán hận, có chút kỳ quái khi sắc mặt của Tô Yên lại khó coi như vậy.

Hàng Diệc Phàm không kiên nhẫn chạy đi hút thuốc rồi. Gương mặt của Tô Yên trắng bệch, trán chảy đầy mồ hôi. Cô ta làm gì có nhiều tiền như vậy để trả chứ, hơn nữa trước kia Liễu Khê đều đợi cô ta chọn xong mới trả tiền mà? Cô ta cảm nhận được ánh mắt của những người khác nhìn mình, thậm chí còn nghe được tiếng cười nhạo, cô ta xấu hổ tới mức tay chân lạnh lẽo, không lẽ bảo cô ta nói với nhân viên là không muốn mua mấy thứ này sao?

Người hướng dẫn đi sau bây giờ mới nhìn ra, thì ra Tô Yên thử nhiều bộ quần áo như thế không có tiền mua. Lúc này còn gọi vị khách kia trả tiền, cô gái này mặt dày quá đi, mấy bộ quần áo này đều là tiền vạn đấy.

Liễu Khê nhìn biểu tình của Tô Yên, cười lạnh, thì ra Tô Yên này luôn xem cô là tử tiền. Nghĩ lại, cô ta ăn của Liễu gia, ở tại Liễu gia, dùng của Liễu gia, vậy mà cuối cùng đoạt vị hôn phu của nữ phụ, phá hủy Liễu gia. Từ trên người Tô Yên cô đã biết có gì là bạch nhãn lang [1]!

[1] bạch nhãn lang: dùng cho mấy người kiểu lợi dụng xong vứt bỏ ý =))

Sau đó, một chàng trai dáng người cao ngất đi vào trong tiệm, ánh mắt Tô Yên sáng lên, người này cô biết, tuy rằng không rõ thân phận nhưng cô đã thấy bộ dạng kính trọng của mấy người kia với hắn. Quan trọng hơn là chàng trai này có chút hảo cảm với cô ta, hơn nữa, Liễu Khê luôn ghen tị người này luôn đối xử đặc biệt với cô ta.

Cô ta phải thử một lần nếu không cái mặt này bị ném mất. Cô ta bình tĩnh lại, mỉm cười “Anh Tiêu” Không nghĩ tới Tiêu Kỳ không thèm nhìn Tô Yên mà đi lướt qua cô ta, tới trước mặt Liễu Khê. Tô Yên ngậy người, không tin nhìn Tiêu Kỳ, hắn không biết cô ta sao?

Liễu Khê ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, biểu tình ngốc lảng, cô nhớ rõ hắn là thái tử hắc đạo Tiêu Kỳ, chưa kịp nói chuyện đã bị ánh mắt của hắn dọa sợ.

Đó là ánh mắt hắc bạch phân minh, con người màu đen mang theo sự thâm thúy của bầu trời đen, khiến người khác đã nhìn là không dứt được cũng không dám nhìn thẳng vì sợ bại lộ tâm tư của mình.

Mà sâu trong ánh mắt đó mang theo sự dịu dàng và yêu thương. Sau đó Tiêu Kỳ ngồi xổm xuống, tầm mắt của hai người giao nhau tại một chỗ, không hiểu sao tâm của Liễu Khê nhảy dựng lên. Khoảng cách của hai người rất gần, gần tới mức có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương, bỗng nhiên hắn nâng tay lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của Liễu Khê.

“Anh muốn em! Là người phụ nữ của anh!” Người đàn ông này hơi ngừng một chút, lời nói mang theo phần chiếm giữ, ầm ập trầm thấp “Hoặc là anh làm người đàn ông của em!”

Chương 20

Trong nháy mắt, toàn bộ cửa hàng đều im lặng, tổ tình trước sự chứng kiến của N người thật sự rất mạnh mẽ.

Liễu Khê đỏ mặt đến mức như máu chảy ra ngoài, cô nhìn người đàn ông đứng trước mình không biết làm sao, hắn đã một gối quỳ, một gối vuông góc ở trước, tư thế này làm cho Liễu Khê nghĩ tới kỳ sĩ thẻ trung thành với nàng công chúa cao quý.

Ngón tay siết chặt với nhau, Liễu Khê không biết người này có phải là Trang Kỳ hay là Thôn Trang hay không, nếu là hai người kia, Liễu Khê không do dự chút nào. Người này, trong kịch bản là nhân vật phụ chính, bởi vì sự giúp đỡ của hắn nên Tô Yên mới có thể thuận buồm xuôi gió [1] lật đổ Liễu gia. Trong đáy lòng cô xuất hiện sự e ngại, sợ người đàn ông này trở mặt chèn ép Liễu gia.

[1] thuận buồm xuôi gió: mọi chuyện trôi chảy, không chút gặp ghềnh.

Cô run môi, nhẹ giọng nói “Tôi... Vì sao tôi phải đáp ứng anh?” Tiêu Kỳ như nhìn thấy e ngại bất an của Liễu Khê, cúi đầu cười, giọng khàn khàn, trầm thấp làm người khác rối tinh rối mù nói “Anh yêu em, my

princess” “Anh chỉ muốn em” “Đời này, anh đã đợi được em”

Tiêu Kỳ nắm lấy bàn tay trắng nõn của Liễu Khê, cầm tay đưa lên môi, dịu dàng hôn lên ngón áp út của cô. Môi của hắn ấm áp, khô ráo, mang theo hơi thở ấm áp phả lên tay, cô cảm giác như dòng điện chảy qua, mang theo sự tê dại.

Từng có người nói với cô, ngón áp út tượng trưng cho tình yêu. Liễu Khê chậm rãi nhìn người trước mắt, người đàn ông này lạnh lùng lại khiến cô nhớ tới Trang Kỳ cho cô ăn đường, cũng có sự cẩn thận chăm sóc như lúc cô ở cạnh Thôn Trang. “Được” Chữ này đang ở trên đầu lưỡi của Liễu Khê, cô định nói ra từ này.

“Đáng chết, mày là ai? Sao lại tới quấy rầy vị hôn thê của tao?” Phía sau truyền tới tiếng rống giận mất phong độ của Hàng Diệc Phàm.

Ngay lập tức, ánh mắt mấy người trong tiệm lóe sáng, đây chính là tam giác tình yêu đầy máu huyết của giới thượng lưu.

Tô Yên bị người khác xem nhẹ trầm mặt đến mức đáng sợ, trong mắt lóe lên tia lửa ghen tị điên cuồng. Liễu Khê, lại là Liễu Khê.

Cô ta có người cha và anh trai yêu thương, có vị hôn phu đẹp sẵn sóc yêu chiều, lại có gia thế khiến người khác phải hâm mộ, vậy mà bây giờ lại cướp đi Tiêu Kỳ của cô ả. Rõ ràng, rõ ràng cô ả mới là người gặp Tiêu Kỳ đầu tiên. Liễu Khê, vì sao mày luôn cướp đi những gì thuộc về tao?

Sự oán hận bắt đầu lan ra, Tô Yên phóng túng sự hận thù của mình với Liễu Khê. Hắn ta không nghĩ tới, chỉ mới ra ngoài hút một điếu thuốc mà đã thấy một chàng trai quỳ một gối xuống trước mặt Liễu Khê, về mặt đầy sự yêu thương hôn lên ngón tay của vị hôn thê của cậu.

Cho dù hắn ta không thích Liễu Khê nhưng không cho phép vợ của mình ngoại tình! Hàng Diệc Phàm nghiêng răng nghiêng lợi bắt lấy bả vai của Tiêu Kỳ, muốn đem Tiêu Kỳ kéo ra.

“Hàng thiếu, đây là hiểu lầm, đây là Tiêu tiên sinh, là bạn của tôi và Liễu Khê”

Tô Yên bước lên khuyên, trên mặt mang theo sự lo lắng

“Chúng tôi biết nhau từ trước, Tiêu tiên sinh từng mời tôi uống café”

Tô Yên tính toán mỉm cười trong lòng, có điều Tiêu Kỳ không thèm nhìn ả một cái, mà Hàng Diệc Phàm đang tức giận cũng chẳng biết thương hoa tiếc ngọc là gì, hung hăng đẩy cô ả khiến ả ta ngã xuống đất.

“Nhìn cái gì? Nơi này là chỗ cho cô nói à? Cút!” Tô Yên không đề phòng nên chột vệt ngã ngồi ở một bên, khó khăn gục đầu xuống, răng cắn chặt môi đến mức chảy máu. Hàng Diệc Phàm!!! “Vị hôn phu? Mày?”

Tiêu Kỳ đang đợi Liễu Khê trả lời thì bị một tên Trình Giảo Kim xuất hiện phá hủy câu trả lời của mình. Tâm trạng lập tức khó chịu, trong nháy mắt xuất hiện biểu tình dữ tợn, cả người xuất hiện khí lạnh. Một chữ ‘Mày’ lạnh lùng kia mang theo sự khinh thường cùng châm chọc.

“Mày!!!” Hàng Diệc Phàm tức giận vô cùng nhưng lại bị sát khí của người đàn ông trước mắt dọa sợ, ngáp lập tức ưỡn ngực lại, hắn ta là thiếu gia Hàng gia lại sợ hãi người này, đùa à?

“Hừ, mơ ước tới vị hôn thê của người khác, không có mắt” Hàng Diệc Phàm không chút khách khí, ra vẻ ác độc nói, Liễu Khê ở cạnh cũng trọn mắt há mồm, cô thật sự muốn che mặt, tên này muốn chết rồi.

Trong kịch bản, Tiêu Kỳ là thái tử hắc đạo, không chỉ thế, ba Liễu khi gặp Tiêu Kỳ cũng phải nể hắn ba phần, vậy mà Hàng Diệc Phàm – cái tên không có chút thể lực ở hai giới hắc bạch, ngay cả gia thế cũng không bằng Liễu gia thế mà dám chọc tức Tiêu Kỳ.

“Gan cũng lớn thật” Cuối cùng Tiêu Kỳ cũng nhìn Hàng Diệc Phàm một cái, cười lạnh cầm lấy cánh tay của hắn ta, dùng sức một chút thì nghe thấy tiếng răng rắc.

Hàng Diệc Phàm hét một tiếng đau đớn, ôm lấy cánh tay có độ cong quý dị đau đớn đứng lên, cánh tay của hắn bị trật khớp, đau đớn làm trán hắn xuất hiện mồ hôi lạnh, miệng thống khổ mở to, khó thở. Cảnh này xuất hiện trong mắt Liễu Khê khiến cô lạnh người, tóc gáy dựng thẳng lên.

Tiêu Kỳ có thể cảm nhận được cảm xúc của Liễu Khê, hẳn cảm thấy ảo não, sao lại làm vậy trước mặt cô chứ. Nhưng mà ba chữ ‘Vị hôn thê’ kia thật sự rất chói tai, làm cho hẳn tức giận muốn đem tên này phá hủy. Người khác hẳn không quan tâm nhưng Liễu Khê bị dọa thì hẳn đau lòng vô cùng.

Hắn ôm Liễu Khê vào lòng trước mặt tất cả mọi người, cảm nhận thân thể run rẩy của cô, trong lòng càng hối hận, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng Liễu Khê, mang theo sự yêu quý lẫn cẩn thận trấn an:

“Anh không dùng sức nhiều, chỉ là trật khớp mà thôi”

Người bên cạnh chảy mồ hôi lạnh, người này nói cũng đơn giản thật, chỉ là trật khớp mà thôi. Tâm trạng đầy sợ hãi của Liễu Khê bỗng dừng bình tĩnh lại, cho dù cô ghét Hàng Diệc Phàm nhưng cô không thích mấy cảnh bạo lực như vậy nên vươn bàn tay nhỏ bé kéo ống tay áo của Tiêu Kỳ

“Vết thương của hẳn có sao không? Có thể chữa tay cho hẳn không? Tôi, tôi không muốn hẳn gây chuyện với anh”

Thấy con người xinh đẹp kia đầy sự lo lắng cho mình, lòng Tiêu Kỳ nóng lên, cam đoan “Không thành vấn đề”

Đi tới trước mặt Hàng Diệc Phàm đang kêu rên, cũng không thèm suy nghĩ, kéo cánh tay hẳn ta lại, sau khi Hàng Diệc Phàm hét lên một tiếng như heo bị chọc tiết như lúc nãy thì cánh tay bình thường trở lại. Liễu Khê nhìn mà đen mặt.

Chuyện phát triển như vậy, mấy người trong tiệm cũng toan tính đi khỏi đó, đợi cho tới lúc Liễu Khê phục hồi tinh thần thì trong đầu buồn bực, vì sao lại xảy ra cục diện này? Bốn người ngồi trong phòng khách nhà Liễu Khê, Tiêu Kỳ mang theo vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn uống trà một cách bình tĩnh, còn Hàng Diệc Phàm lúc xoa tay mình lúc trừng Tiêu Kỳ.

Trên mặt Tô Yên không còn nụ cười, ngồi cạnh Hàng Diệc Phàm một cách cứng ngắc. Cô ả sợ Tiêu Kỳ vô cùng, không nghĩ tới Tiêu Kỳ lại bạo lực như thế, thật sự rất đáng sợ. May mà hẳn ta coi trọng Liễu Khê chứ không phải cô ả.

Nghĩ tới đó, khoe miệng Tô Yên nhếch lên, nếu sau này hai người cưới nhau, cô ả thật sự muốn nhìn bộ dạng Liễu Khê bị đánh. Tô Yên đang suy nghĩ cảnh tượng thảm hại của Liễu Khê thì càng thấy cuộc sống đó mới là cuộc sống của Liễu Khê sau này.

“Tô Yên, từ mai cô chuyển ra khỏi nhà tôi đi” Liễu Khê đột nhiên mở miệng, tỏ vẻ muốn Tô Yên đi khỏi nhà mình. Cô không thể chịu nổi Tô Yên, cái người không biết ơn, cô không có sự đồng tình nhiều như thế.

“Liễu Khê, vì sao đuổi tớ đi? Có phải tớ làm gì sai không? Tớ có thể sửa được mà!” Tô Yên vừa nghe thì ngây ngẩn cả người, cô ta co rúm người lại, sau đó nước mắt trào ra. Nếu cô ta rời khỏi Liễu gia thì cuộc sống của cô ta sau này thế nào? Cô ta từng sống cuộc sống của học sinh nghèo khó, cô ta không muốn trải qua những ngày ăn bánh bao và dưa muối đó.

“Không sao hết, chỉ là tôi không muốn trong nhà có nhiều người khác họ thôi!” Liễu Khê không thèm để ý tới Tô Yên đang giả vờ làm người đáng thương nói. Tô Yên nhìn Hàng Diệc Phàm và Tiêu Kỳ với ánh mắt cầu cứu. Hôm nay Hàng Diệc Phàm mất hết mặt mũi, làm gì có tâm tư mà quản Tô Yên, hơn nữa chuyện này hẳn cũng không muốn quản. Tiêu Kỳ lại đơn giản hơn, đừng nói Liễu Khê chỉ đuổi Tô Yên đi, cho dù là muốn giết Tô Yên thì Tiêu Kỳ cũng bình tĩnh mà đào hầm để giúp cô hủy thi diệt tích [2].

[2] hủy thi diệt tích: hủy thi thể để phá hủy đi dấu vết tội phạm =]] Anh quá bá đạo

Hai người không để ý tới Tô Yên nên chuyện đã được quyết định, Tô Yên nắm chặt khiến móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, nở nụ cười giống như khóc nói

“Nếu như vậy thì cơm tối nay để tớ làm đi, coi như là tâm ý của tớ trước khi đi” Liễu Khê không hiểu Tô Yên đang nghĩ gì, cô ta vẫn còn tâm tình nấu cơm sao?

“Nấu cơm sao? Nếu thời gian rảnh như vậy không bằng đi thu thập đồ đạc đi!” Liễu Khê nói một câu, hơn nữa mấy thứ kia cũng không phải của Tô Yên nhỉ? “

Liều Khê, tớ chỉ muốn làm bữa cơm cuối cùng mà thôi” Tô Yên trầm mặt, cho dù cô ta không được làm cơm thì cũng phải vào nhà bếp, dù sao cô ta cũng không có ý nấu cơm.

“Tùy cô” Liều Khê bị bộ dạng khốc lóc của Tô Yên làm khó chịu, bộ dạng của cô ta đã không được đẹp, lại khốc lóc thế này càng lúc càng khó nhìn.

Trong phòng bếp, Tô Yên cầm bình thuốc nhỏ, con người đầy âm mưu, đây là mê tình dược [3] mà cô ta mua, chỉ cần một chút cũng đủ kéo dục vọng của người đàn ông.

Buổi tối, Liều Nam Hàm luôn có thói quen uống trà lạnh lúc về nhà, ngày nào thím Phùng cũng đặt một bình trà lạnh trong phòng ngủ của Liều Nam Hàm, chỉ cần cho một ít đã đủ rồi.

[2] mê tình dược: xuân dược đó :’>

Cô ta run rẩy mở nắp ấm trà ra, đổ một ít vào. Cô ta yêu Liều Nam Hàm thật sự, cô ta làm thế chỉ để có thể ở lại Liều gia làm bạn với Liều Nam Hàm.

Chỉ cần Liều Nam Hàm nhận cô ta thì dù không danh phận thì cô ta cũng đồng ý. Tô Yên làm xong việc bỏ thuốc thì làm như chưa có gì nấu ăn, có điều, trong bàn tay cô ta xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh lộ ra sự bất an và mê mang của cô ta. Tô Yên không phải đầu bếp chuyên nghiệp nên hương vị đồ ăn bình thường, không thể nói ngon cũng không thể nói nó dở. Liều Khê không phải không muốn làm mất mặt của Tô Yên nhưng mà cô ta bỏ thêm không ít muối nên ăn được hai miếng thì miệng mặn vô cùng.

Dùng cơm tối xong, Liều Khê ám chỉ bảo Tiêu Kỳ và Hàng Diệc Phàm đi khỏi đây, Tiêu Kỳ giả vờ cầm đũa, vất vả lắm mới tìm được cô gái mà hân ái, sao có thể bỏ đi được.

Hàng Diệc Phàm thấy Tiêu Kỳ không đi thì cũng mặc kệ, dằn mặt ở lại. Liều Khê không nói gì, ba Liều đi công tác ở nước ngoài, anh hai Liều thì phải nửa đêm canh ba mới về nên hai người này quyết đoán làm kẻ mặt dày. Thật sự không thể làm hành động đuổi khách, Liều Khê đành phải bảo người hầu dọn hai phòng khách ở tầng hai. Ban đêm, Liều Khê lăn lộn không ngủ được, nghĩ tới Tiêu Kỳ, không khỏi rối loạn.

Sau đó nghe tiếng gõ cửa bên ngoài cửa sổ, ôm chặt chăn, sợ hãi nhìn về phía cửa sổ. Đột nhiên rầm một chút, rèm cửa sổ được kéo ra, Tiêu Kỳ mặc áo sơ mi và quần tây nhảy vào. “Anh vào đây bằng cách gì? Đây là lầu ba đó!!”

Liều Khê trừng mắt, hân ái không muốn sống sao? “Nhớ em!” Tiêu Kỳ nói hai chữ đơn giản, bởi vì leo cửa sổ nên tóc của hân ái hỗn loạn, trên mặt mang theo chút ngượng ngùng, cởi ra hai cái cúc áo để lộ ngực, mang theo sự cuồng dã và khiêu gợi.

“Nhớ cái gì chứ? Chúng ta mới tách ra có mấy tiếng”

Liều Khê đỏ mặt như quả táo, quả nhiên tình thánh không đáng sợ, chỉ sợ rối loạn. Liều Khê mặc váy ngủ dài, chỉ lộ bắp chân trắng nõn, ngay cả bắp vai cánh tay được che kín nghiêm túc. Trong mắt Tiêu Kỳ, bộ đồ bảo thủ này cũng vô cùng quyến rũ người khác. Tiêu Kỳ ngồi cạnh Liều Khê, ôm cô vào trong ngực, thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu hôn lên trán Liều Khê, khoe miệng nâng lên một chút, ôm lấy người mềm mại trước mặt vào lòng nói.

“Đừng nhúc nhích, anh chỉ ôm em một cái”

“Tôi không tin, đàn ông các anh đều là cầm thú” Liều Khê bĩu môi nói, hai má phồng lên. “...”

Đối mặt với cô gái mà mình yêu, có người đàn ông nào có thể nhịn hả? “A!!!!” Một tiếng hét chói tai phá hủy sự yên tĩnh ngọt ngào. Liều Khê giật mình, đây là giọng của Tô Yên. Cô vội vàng kéo Tiêu Kỳ ra khỏi phòng.

Phòng ngủ của cô, của Tô Yên và Liều Nam Hàm đều ở lầu 3. Mở cửa phòng của Tô Yên ra, chăn gối trên giường vẫn chỉnh tề, không có người. Lòng cô trầm xuống, Liều Khê mở cửa phòng Liều Nam Hàm ra thì thấy anh trai mình lạnh lùng đứng bên giường, đối diện là Tô Yên trần trụi, ôm lấy chân khóc to, bắp vai và xương quai xanh xuất hiện dấu hôn.

Trong phòng tràn ngập mùi vị sau khi hoan ái. “Anh hai?” Liều Khê chân chờ kêu to một tiếng. Tô Yên và anh hai ở trên giường???? Không khoa học!!!

Chương 21

Liều Khê kêu một tiếng anh hai xong thì cảm thấy có chút không thích hợp. Anh trai cô quần áo chỉnh tề, ngay cả cúc ở cổ áo cũng cài kín.

Xem ra nam chính diễn đông cung này không phải anh hai, tốt quá! Liều Khê thở nhẹ một cái, sau đó hứng thú nhìn xung quanh. Bóng ma đang rên rỉ bên giường hấp dẫn ánh mắt của Liều Khê, lập tức thấy một người đàn ông lỏa thể ôm bụng đứng lên, quay đầu thấy nhóm người Liễu Nam Hàm thì ngậy người.

“A” Liều Khê nhỏ giọng kêu lên, đây không phải là Hàng Diệc Phàm sao? Tình hình chiến đấu cũng kịch liệt thật, trên người còn có dấu hôn với vết cào. Liều Khê đỏ mặt liếc trộm. Đột nhiên trước mắt là một màu đen, một bàn tay dày, rộng che đôi mắt của Liều Khê, Liều Khê trừng mắt, đây đúng là một bàn tay, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Tiêu Kỳ mặc kệ người khác nghĩ gì, trong lòng cảm tức vô cùng, vợ nhỏ của mình sao có thể nhìn người đàn ông khác khỏa thân chứ? Muốn xem cũng phải xem hẩn, hẩn cởi sạch cũng đẹp hơn tên này. Cảm nhận được lông mi xinh đẹp của Liều Khê chạm nhẹ vào lòng bàn tay, hẩn cảm giác được một chút tê dại từ lòng bàn tay toát ra, nhiệt độ cơ thể cao lên hơn bình thường.

“Tiện nhân, dám đá tao?” Hàng Diệc Phàm nhin không được cảm quần mặc vào, sau đó trừng mắt nhìn Tô Yên một cái, hôm nay hẩn mất mặt quá mức rồi! Tô Yên đang khóc lóc trên giường nghe Hàng Diệc Phàm nói vậy thì càng đau lòng, cô ta không nghĩ tới người nằm trên giường lại là Hàng Diệc Phàm. Cô ả cũng biết mình bị chiếm tiện nghi một cách vô ích, hai mắt đầm lệ nhìn khuôn mặt khó coi của Liễu Nam Hàm, càng điên tiết

“Hàng Diệc Phàm, anh không bằng cầm thú!! Tôi, tôi liều mạng với anh!”

Vừa nói vừa nâng đèn ngủ nhỏ ở bàn bên cạnh ném về phía Hàng Diệc Phàm. Động tác này của cô ta làm chần chẩy xuống, lộ ra bộ ngực đầy dấu hôn xanh tím. Tiêu Kỳ đỏ mặt xuống, nhìn cổ trắng ngần của vợ mình ngẩn người, ngay cả cái loại đậu cô-ve rẻ mạt này mà Hàng Diệc Phàm cũng có thể ra tay, đúng là kẻ ăn tạp. Hàng Diệc Phàm không chú ý nên bị đèn bàn ném trúng bả vai, đau nhe cả răng, lửa giận trong lòng bốc lên càng lớn, tát Tô Yên một cái nói.

“Tiện nhân không biết xấu hổ, cho là ông không xử mày được sao?” Liễu Nam Hàm bị trò khôi hài trước mắt chọc giận, gầm một tiếng.

“Đủ!! Hai người mặc quần áo rồi xuống nhà cho tôi!” Không nghĩ tới nửa đêm về tới nhà, chẳng qua là tới thư phòng xem chút tư liệu, sau khi trở về phòng ngủ thì thấy trường hợp như vậy, vị hôn phu của em gái và bạn của em gái lên giường với nhau, chuyện này khiến cho Liễu Nam Hàm tức điên.

Bây giờ hẩn lo lắng em gái mà hẩn yêu thương đau lòng. Xoay đầu lại thì thấy một chàng trai cao lớn đứng cạnh Liều Khê một cách thân mật, tay của hai người cầm lấy tay đối phương, tay phải của chàng trai che mắt em gái mình lại.

Liều Nam Hàm càng giận, cho dù hẩn biết người kia là thái tử hắc đạo Tiêu Kỳ nhưng không có nghĩa là hẩn có thể để người khác chiếm tiện nghi của em mình. “Buông tay!!” Liễu Nam Hàm rít lên.

Tiêu Kỳ nghe lời để tay phải xuống, còn tay trái thì nắm chặt bàn tay mềm mại của Liều Khê. Động tác này lập tức chọc điên Liễu Nam Hàm, đường đường là thái tử hắc đạo mà lại ở trước mặt hẩn làm trò đùa giỡn hẹp hòi này, không khách khí bước lên mấy bước, cầm tay Tiêu Kỳ ném ra. Sau đó kéo Liều Khê về bên mình, liếc mắt nhìn Tiêu Kỳ, rồi kéo Liều Khê ra khỏi phòng. Tiêu Kỳ nhú mày, suýt nữa đánh một quyền, nếu không phải nhớ Liễu Nam Hàm là anh trai của Liều Khê thì hẩn đã ra tay.

Tô Yên và Hàng Diệc Phàm mặc quần áo, chỉnh sửa bản thân một chút để gặp người thì cũng qua nửa tiếng đồng hồ. Phòng khách im ắng, không khí có chút áp lực. Liều Khê nhìn cái này rồi nhìn cái kia, đột nhiên cảm thấy kịch bản quá mức mạnh mẽ, không nghĩ tới nam nữ chính lại ở cùng một chỗ như vậy.

Hơn nữa, ngay cả cố để cô từ hôn cũng nghĩ giúp, Tô Yên đúng là người tốt, biết đưa than sưởi ấm cho cô trong ngày tuyết rơi đó ~ Tô Yên khóc đến mức hai mắt sưng đỏ, giống như gặp phải chuyện tử thân vô

cùng, cổ họng khóc tới mức gần như nói không thành lời. Hàng Diệc Phàm thì tốt hơn một chút, khuôn mặt mang theo sự xấu hổ lẫn tức giận, ai cũng không nghĩ sau đêm xuân lại bị bắt gian trên giường, không chỉ vậy mà chuyện bắt gian lại ở ngay trong nhà vị hôn thê của mình, trong lòng càng thêm chán ghét lẫn tức giận với Tô Yên.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Liễu Nam Hàm nhú mày, không nhìn hai người hỏi. “Em... Em không biết... Em chỉ đi tìm anh... Ai... Ai biết...”

Tô Yên vốn khóc thút thít, nói tới đây là òa khóc. Cô ả đau lòng lắm, thân thể trong sạch của cô ả lại bị người đàn ông kia làm bẩn, không còn xứng với anh Liễu, lại còn bị anh Liễu thấy, cô ả, cô ả thật sự muốn chết!

“Đừng có nói bậy, tôi đang ngủ thì thấy có người yêu thương nhưng nhớ, lại cọ xát thân thể, dĩ nhiên tôi không thể cầm được, cô đem mình trở thành thánh nữ đấy à?”

Hàng Diệc Phàm ở một bên hừ lạnh, nửa đêm canh ba lại có một thân thể mềm mại ôm mình ma sát, là người đàn ông bình thường đều sẽ nổi lên dục vọng. Hắn ta cứ tưởng là miếng thịt béo thơm ngào ngạt Liễu Khê, ai ngờ lại là miếng thịt sườn không đáng hai đồng Tô Yên này.

“Anh... Anh nói bậy...” Tô Yên hốt hoảng, vì sao không phải anh Liễu ở trong phòng? Không lẽ bị Liễu Khê gọi đi, nhất định là Liễu Khê, đều do cô ta ngăn không cho anh Liễu tới, là lỗi của cô ta. Tô Yên càng nghĩ càng đau lòng, càng lúc càng hận Liễu Khê.

“Người đâu, đem băng trong camera đưa tới đây” Liễu Nam Hàm không có hứng nghe hai người cãi nhau, trong phòng hắn có camera, bây giờ lấy ra là biết. Tô Yên cả kinh, lập tức yên lòng, bụm mặt khóc.

Cô ả đương nhiên biết có camera, nhưng mà cô ả cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Băng chiếu lại những hình ảnh lúc này, bên trên màn ảnh xuất hiện Hàng Diệc Phàm đột nhiên mở cửa phòng ngủ, tự mình lên giường nằm xuống giường. Thỉnh thoảng lẫn lộn qua lại, sau đó cầm lấy ấm trà bên cạnh, uống một ít. Sau đó Hàng Diệc Phàm nằm xuống, hình như hắn cảm thấy nóng nên xốc chăn lên, cởi quần áo, trong miệng rên cái gì đó. Tiếp theo, một bóng người xuất hiện, Tô Yên chậm rãi đi tới cạnh giường, miệng gọi anh Liễu anh Liễu, thậm chí còn cúi người đụng vào Hàng Diệc Phàm. Hàng Diệc Phàm nằm trên giường đột nhiên cầm lấy tay Tô Yên kéo cô ả lên giường, bắt đầu xé rách quần áo của Tô Yên.

Ban đầu Tô Yên giãy dụa, sau đó chủ động ôm lấy cổ Hàng Diệc Phàm. Ngay sau đó hình ảnh sáng lên, thì ra là Liễu Nam Hàm vào cửa, tiện tay mở đèn. Cuối cùng thì thấy Tô Yên hét lên một tiếng, sau đó đá Hàng Diệc Phàm xuống giường. Xem toàn bộ thì thấy Hàng Diệc Phàm cường bạo Tô Yên, tuy rằng sau đó không còn là cường bạo nhưng lại khiến người khác cảm thấy có gì đó không đúng. Liễu Khê nhìn Hàng Diệc Phàm khinh bỉ, kẻ cường bạo chỉ có thể nhận sự khinh bỉ của người khác. “

Sao tôi có thể xem trọng loại phụ nữ như vậy nữa? Hơn nữa, lúc tôi ngủ thì cảm thấy cả người nóng vô cùng, muốn phát tiết” Hàng Diệc Phàm thấy ánh mắt của mọi người, tủi thân kêu lên, chỉ vào người Tô Yên nói “Hơn nữa, nửa đêm cô ta không ngủ mà chui vào phòng Liễu thiếu làm gì? Chắc chắn đã có mưu từ trước”

“Sao anh lại ở phòng anh hai? Không phải phòng của anh ở tầng hai sao?” Liễu Khê tò mò hỏi.

“Tôi đi ra ngoài gọi điện thoại, lên sai tầng” Hàng Diệc Phàm trả lời, trừng mắt nhìn Tô Yên “Nếu không phải cô ta làm cơm tối quá mặn thì tôi có thể uống nước trà kia chắc?” “Bác Vương, đi vào phòng tôi kiểm tra bình trà kia” Liễu Nam Hàm đột nhiên mở miệng. Tô Yên run rẩy, trong lòng không ngừng an ủi bản thân, không sợ, không sợ, bọn họ sẽ không phát hiện, sẽ không phát hiện. Người kiểm tra biết về được vật, không lâu sau đưa kết quả kiểm tra cho Liễu Nam Hàm, Liễu Nam Hàm nhìn kết quả trong tờ giấy cười lạnh, ánh mắt như dao nhỏ nhìn về phía Tô Yên.

“Tôi không biết cô còn có năng lực như thế” Hắn không thể nghĩ Tô Yên ham mê hư vinh kia lại có thể tính kế như vậy.

“Anh Liễu, em không có biện pháp gì nữa. Liễu Khê muốn đuổi em đi, em... Em thích anh Liễu từ rất lâu... Em chỉ muốn ở bên anh thôi!” Tô Yên khóc lóc thề lương đứng lên, vừa khóc vừa nói ra tình cảm của mình.

Liều Khê nghe cô ả nói thế thì nổi da gà, chúa ơi, cái cố này ai mà tin chứ? Lời thổ lộ này ngay cả Tân Nguyệt cách cách cũng không bằng, em gái, về sau nên xem thêm sách của Quỳnh Dao đi. Trong mắt Liều Nam Hàm không có chút ấm áp, lạnh lùng nói “Đây là chuyện của cô, chuyện này, hai người tự mình giải quyết. Nhưng mà, Tô Yên, bây giờ cô rút khỏi nhà họ Liều cho tôi” Tô Yên không ngừng khóc lóc lên án ngay đại, anh Liều, anh thật tàn nhẫn!!

Liều Khê cũng không muốn nhìn nữa, nháy mắt mấy cái, đứng dậy chuẩn bị lên lầu. Tiêu Kỳ thấy vậy thì đi theo sau Liều Khê, chuẩn bị cùng Liều Khê lên lầu, nói không chừng, tới lúc đó còn có thể ăn được chút đậu hủ của vợ nhỏ. Liều Nam Hàm thấy vậy càng không đề nên tức giận, Tiêu Kỳ này quá mức trắng trợn! Xem hắn là người chết sao? Tuy rằng hắn không thích Hàng Diệc Phàm nhưng không có nghĩa là hắn đồng ý gả em gái cho Tiêu Kỳ!! Người anh trai có em gái xinh đẹp cũng thật khổ!!

“Cậu Tiêu, xin dừng bước” Liều Nam Hàm mở miệng cản Tiêu Kỳ, hắn không nghĩ cũng biết tên này định đi theo quấy rối em gái mình, đàn ông mơ ước tới em gái của hắn đều đáng chết! Liều Khê nháy mắt mấy cái rồi hôn gió với Tiêu Kỳ, ý bảo hắn bảo trọng. Tiêu Kỳ quay người, cảm thấy nụ cười của anh trai yêu em gái như mạng Liều Nam Hàm kia đầy ý lạnh.

Chương 22

Liều Nam Hàm và Tiêu Kỳ nói chuyện một chút, trừ hai người thì không ai biết chuyện gì, có điều, đèn phòng huấn luyện ở Liều gia hôm đó sáng cả đêm.

Thật ra Liều Khê cũng muốn hỏi nhưng nhìn tới mặt mũi bầm dập của Tiêu Kỳ thì cô làm gì còn tâm trạng mà hỏi. Da thịt của Tiêu Kỳ vốn màu lúa mạch, những vết sưng đỏ gì đó rất ít khi xuất hiện, bây giờ vết thương trên mặt hắn, dù là ai cũng có thể thấy, nhìn cũng biết Liều Nam Hàm ra tay không nhẹ.

“Sao lại bị thương như vậy?” Liều Khê trừng mắt nhìn bộ mặt sưng đỏ của Tiêu Kỳ, tay kéo hắn ngồi xuống, bản thân đi tìm thuốc. “Không sao, không đau”

Tiêu Kỳ hưởng thụ sự quan tâm của Liều Khê, khuôn mặt cứng rắn nâng khóe môi lên, cả khuôn mặt dịu dàng vô cùng. “Anh hai đánh mà anh cũng không biết trốn đi”

Liều Khê lấy thuốc phun, làm nũng nói, trong lòng thầm oán, anh hai có đánh cũng đừng đánh mặt chứ, thế này thì Tiêu Kỳ sao có thể ra ngoài tìm người đây? Tiêu Kỳ nheo mắt lại, ngửa đầu hưởng thụ bàn tay mềm mại không xương đụng vào mặt mình của Liều Khê. Xoa nhẹ nhàng giống như vị ngọt của kẹo đường, cái vị ngọt khiến người khó quên.

Dùng tay xoa nhẹ trên mặt hắn một hồi, Liều Khê ngồi lên đùi Tiêu Kỳ tự nhiên, tay hắn ôm lấy vòng eo nhỏ gọn của Liều Khê, hai người dán vào nhau, vô cùng thân thiết và ái muội. Liều Khê cảm nhận được hơi thở mãnh liệt đầy nam tính phả vào mặt mình, hơi thở đó bao phủ lấy cô làm hai má đỏ bừng.

“Hừ hổng, em đang bôi thuốc cho anh đấy!” Liều Khê không dám nhìn Tiêu Kỳ, con người mang theo chút nước đầy dụ hoặc. Khuôn mặt càng lúc càng đỏ vô cùng quyến rũ lòng người, tuy mắng nhưng lại mang theo chút tình ý làm nũng.

Một bàn tay của Tiêu Kỳ nắm lấy cái cằm khéo léo của Liều Khê, nhắm ngay bờ môi phần nộn của cô mà hôn xuống. Trên môi cô không dùng son nên mang theo hương vị tươi mát ngọt ngào. Đầu lưỡi tinh tế xâm nhập vào cánh môi của Liều Khê dò xét. Đầu lưỡi linh hoạt đảo qua răng nanh trắng nõn, tìm được cái lưỡi thơm tho cứng ngắc, khẽ liếm mút.

Nụ hôn này mang theo sự dịu dàng và triền miên, không có chút liên hệ với phong cách hung mãnh mạnh mẽ của Tiêu Kỳ. Tuy chỉ dùng đầu lưỡi khéo léo dây dưa với đầu lưỡi của Liều Khê nhưng mang theo cảm giác tê dại ngọt ngào tràn ngập, hơi thở giao nhau một chỗ, tuy hai mà một.

“Ừm...” Liều Khê mơ hồ rên lên, trong đầu hỗn loạn vô cùng, cô chưa bao giờ biết chỉ một cái hôn lại có thể mang theo cổ điển xâm nhập từ đầu lưỡi tràn ra, thân thể cô tê dại đến mức không thể di chuyển, cả người mềm mại giống như nước dựa vào người Tiêu Kỳ. Cả người Tiêu Kỳ căng cứng, hơi thở phả lên mặt Liều Khê, ẩm ướt và ngứa vô cùng, nhiệt độ thân thể tăng cao, mang theo sự nóng bỏng. Cây gậy nhỏ không tự chủ được nóng và cứng rắn.

“Không... không thể...” Liễu Khê miễn cưỡng tỉnh dậy, cảm giác được hạ thân vô cùng nóng, mặt đỏ bừng. Cái hôn vừa rồi đã là cực hạn của cô, bây giờ cô chưa chuẩn bị tinh thần giao bản thân cho hắn.

“...” Tiêu Kỳ mắng một tiếng với giọng khàn khàn, ôm chặt Liễu Khê vào bộ ngực cứng rắn của mình, cố gắng áp chế dục vọng muốn cô, hắn không muốn ép buộc cô. Ngực của hai người dán vào nhau, Liễu Khê cảm nhận được trái tim đang đập thành thịch của Tiêu Kỳ, ngay cả tâm của cô cũng như con thỏ nhảy tung tưng.

Đợi tới lúc hai người hết kích tình, cả người Liễu Khê đã dựa sát vào trong lòng Tiêu Kỳ, hai tay ôm lấy cổ Tiêu Kỳ, thì ra cảm giác an toàn ở trong ngực của người đàn ông là như vậy, giống như có một ngọn núi lớn để cô dựa vào vậy.

Liễu Nam Hàm không thay đổi sắc mặt ngồi ở nhà ăn, Hàng Diệc Phàm ủ rũ ngồi một bên, vừa rồi Liễu Nam Hàm đã cảnh cáo hắn, muốn hắn giải trừ hôn ước. Nhưng hắn sao có thể đồng ý, nếu không có Liễu Khê đồng ý thì công ty của Hàng gia sẽ tồi tệ hơn.

Nhưng mà, đêm qua Liễu Nam Hàm không chút khách khí ném Tô Yên ra khỏi cửa, trong lòng cũng bất an, chỉ hi vọng Liễu Khê có thể làm cho Liễu Nam Hàm thay đổi ý nghĩ. Ngay lập tức, nhà ăn im ắng, chỉ nghe tiếng lật báo của Liễu Nam Hàm. Lúc Liễu Khê và Tiêu Kỳ một trước một sau vào nhà ăn thì thấy không khí kỳ quái này. “Liễu Khê, buổi sáng tốt lành”

Hàng Diệc Phàm cười chào hỏi với Liễu Khê. “Buổi sáng tốt lành, anh hai” Liễu Khê cười ngọt ngào với Liễu Nam Hàm, nghe Hàng Diệc Phàm chào hỏi thì nụ cười nhạt đi một chút “Buổi sáng tốt lành”

Liễu Nam Hàm ngẩng đầu nhìn bờ môi hồng hơn bình thường và đôi mắt mang theo sự say lòng người của Liễu Khê thì con ngươi mang theo phần tàn khốc. Tên Tiêu Kỳ đáng chết kia dám chiếm tiện nghi của em gái hắn, quả nhiên hôm qua ra tay quá nhẹ rồi. “Anh hai, lần sau đừng đánh Tiêu Kỳ nữa, anh xem mặt mũi của anh ấy bầm dập này, như vậy sao có thể ra ngoài gặp người khác đây?” Liễu Khê dán người vào Liễu Nam Hàm, giọng điệu mang theo chút oán giận, anh hai ra tay thật ác.

Liễu Nam Hàm nhìn lướt qua ánh mắt đặc ý của Tiêu Kỳ, ánh mắt kia thật sự kích thích Liễu Nam Hàm, dùng chút sức, báo chí trong tay nhảu nheo, Liễu Nam Hàm khó chịu nhìn Tiêu Kỳ. Anh tức giận vô cùng, cảm thấy ngực rất đau, tên nhóc này dám dùng khổ nhục kế với cô em gái ngây ngô của anh!! Thật sự khiến người khác tức giận!! Lúc đó tên nhóc kia ra tay với anh cũng không nhẹ!! Trên ngực và bụng của anh vẫn còn rất đau đây này!! Khó trách hôm qua tên nhóc này luôn đem mặt để anh đánh, không biết xấu hổ!! Đáng lẽ hôm qua anh nên đánh hắn thành đầu heo mới đúng!! Em gái cũng lớn rồi, mới vài ngày đã gần đi theo tên nhóc kia! Nhất định là hắn dùng lời nói ngon ngọt để lừa em gái, anh không để cho hắn thực hiện được! Liễu Nam Hàm nhìn Tiêu Kỳ ở đối diện, hai người nhìn nhau với ánh mắt đầy lửa.

“Liễu Khê, nói thể nào tôi cũng là vị hôn phu của cô, cô cũng nên nói cho tôi biết, cô và cậu Tiêu có quan hệ gì?” Hàng Diệc Phàm sớm đã không quen nhìn Liễu Khê và Tiêu Kỳ mắt qua mày lại, khó chịu chất vấn Liễu Khê. “Ai là vị hôn thê của anh? Anh nghĩ sai rồi, có người làm chứng sao? Tộc trưởng hai bên đồng ý rồi sao? Có tiệc đính hôn rồi à?”

Liễu Khê nhếch môi, hừ, trong kịch bản vốn có một tiệc đính hôn nhưng mà Hàng Diệc Phàm không thích thấy Liễu Khê, cũng không muốn bị Liễu Khê bắt lấy, nhưng trong nhà lại cần Liễu gia giúp đỡ nên Hàng Diệc Phàm hạ mình dụ dỗ Liễu Khê bỏ đi tiệc đính hôn.

Về phần phương pháp lừa gạt, tên này qua loa hôn lên chiếc nhẫn, nó vốn là chiếc nhẫn của nữ phụ, nhưng hành động đó đủ làm cho nữ phụ cảm động. Nghĩ tới đó, khóe mắt Liễu Khê co giật, cái nhẫn kia đã trở thành bảo bối trân quý của nữ phụ thì phải. Hàng Diệc Phàm nghe mấy câu hỏi của Liễu Khê thì khuôn mặt trắng bệch, cái gọi là bê đá đập chân mình hắn là như thế này. “Cho dù chúng ta là vị hôn thê hôn phu của nhau nhưng với chuyện xảy ra hôm qua của anh thì tôi cũng muốn từ hôn” Liễu Khê hùng hổ nói. “Chuyện hôm qua, tôi cũng là người bị hại” Hàng Diệc Phàm chịu không nổi tức giận. “Hừ! Tôi chê anh bẩn, ngủ với Tô Yên? Tôi không nghĩ kéo cấp bậc của mình xuống. Tôi không muốn nhìn thấy anh, mau cút khỏi nhà tôi đi!” Liễu Khê đem tính tình thích gây sự của nữ phụ phát huy tới mức bảy phần. “Cô... Cô...”

Hàng Diệc Phàm tức tới phát run, nhìn trái phải thì thấy ánh mắt lạnh lùng của Liễu Nam Hàm đang nhìn

hắn, còn Tiêu Kỳ thì vẫn nhìn Liễu Khê, tình ý trong ánh mắt kia ai cũng có thể thấy. Hàng Diệc Phàm cũng là kẻ sĩ diện, mắt mặt như vậy hắn đâu thể dày mặt hơn nữa? Đành tức giận rời khỏi nhà họ Liễu. “Cậu Tiêu, em gái cũng tới công ty với tôi” Ý của Liễu Nam Hàm là, cậu cũng nên cút theo đi. Tuy rằng Tiêu Kỳ luyến tiếc nhưng nhìn ánh mắt ra dấu của Liễu Khê, hắn đành kiềm chế mình, không cam tâm đi khỏi nhà họ Liễu.

Con đường lấy vợ của hắn bị một tên anh trai yêu em gái như mạng chặn đường, khó khăn rồi đây! Nhìn hai tên chứng mất đi khỏi, trong đầu Liễu Nam Hàm vui vẻ không ít, tuy rằng muốn hỏi Liễu Khê rốt cuộc có chuyện gì với Tiêu Kỳ, nhưng thấy bộ dạng xấu hổ và khiếp sợ của Liễu Khê thì anh cũng không muốn hắt nước lạnh lên người em gái mình, đành dặn dò mấy câu rồi đi làm.

Liễu Khê không có việc gì để làm, chạy ngoài sân hai vòng, mồ hôi chảy ra. Sau đó vào phòng xông hơi ngồi nửa tiếng, nằm úp để cho người giúp việc mát xa, mơ màng ngủ trưa.

Tô Yên bị Liễu Nam Hàm đuổi khỏi nhà thì tới đây đưa với Liễu Khê mấy lần nhưng lần nào cũng bị cô dùng lời lẽ lạnh nhạt đuổi đi. Không nghĩ lại trùng hợp gặp cô ta một lần nữa. Khó khăn lắm Liễu Khê mới tìm được cơ hội chạy đi hẹn hò với Tiêu Kỳ, hai người đi shopping.

Hơn nữa, Liễu Khê lại không nghĩ tới Tiêu Kỳ lại là con người rần rở biết chuyện như vậy, có thể vui vẻ đi dạo phố với cô, hơn nữa, hắn còn chọn một bộ váy màu đỏ đưa cho cô nói “Thử bộ này thử đi”

Liễu Khê không từ chối, cầm lấy bộ váy ngoạn ngoạn đi vào phòng thử đồ, thật ra, lần này cô kéo Tiêu Kỳ đi shopping là để mua đồ đôi. Đến lúc đó, hai người mặc bộ đồ giống nhau đi trên đường thì ai có mắt đều biết bọn họ là một cặp. Trong giây lát, tâm tư của Liễu Khê như cô gái nhỏ biết yêu, trước kia cô đã muốn thử rồi, bây giờ cô thật sự rất muốn làm đó. Đợi sau khi thay đổi bộ váy đi ra ngoài, cô không thể không tán thưởng ánh mắt của Tiêu Kỳ, bộ váy dài này bó sát phần eo, làm rõ đường cong hình chữ S của Liễu Khê, làn váy dài chảy xuôi xuống phần chân của Liễu Khê, mái tóc dài thả ra, bộ váy màu đỏ càng tôn lên da thịt trong suốt như ngọc của Liễu Khê, làm người khác nhìn tới lóa mắt. “Cuối cùng tôi cũng biết nữ thần là thế nào!” Một nhân viên ngơ ngác nói, nếu như upload một bức ảnh lên weibo [1], tuyệt đối khiến người khác điên cuồng.

[1] weibo: mạng xã hội của TQ, giống như FB của mình vậy.

Cũng đường đó, Tô Yên và mấy người bạn trong ký túc đi dạo phố. Thật ra cô ta không muốn ra ngoài nhưng mà một cô bạn trong ký túc quen người bạn trai, hơn nữa cậu ta lại có tiền. Cô bạn cùng ký túc kia cũng có tâm tư hoa vinh, muốn khoe khoang với Tô Yên nên sống chết kéo Tô Yên ra ngoài. Mấy người đi dạo cả chiều, chân mỏi vô cùng. Cậu bạn trai kia thấy vậy thì đề nghị vào quán café gần đó nghỉ chân. Mấy cô bạn thấy có người mời thì vui vẻ đi vào. Lúc cậu bạn trai đi vào toilet thì có một cô bạn tinh mắt thấy chiếc xe thể thao.

“A, Tô Yên, cậu xem, đó không phải là xe của nhà cậu sao?” Cô ta kéo cánh tay của Tô Yên chỉ chiếc xe bên ngoài “Đó là xe cậu ngồi tới trường phải không?”

Trước kia, khi quan hệ của Tô Yên và Liễu Khê rất tốt thì đều ngồi xe này đi từ nhà họ Liễu tới trường và ngược lại, Tô Yên thói phồng với bạn học đó là xe nhà mình, ba cô ta tặng cô ta làm quà sinh nhật cho nên rất nhiều bạn học đều quen thuộc với chiếc xe này. Tô Yên cần môi, không biết cự tuyệt thế nào, đó đâu phải xe của cô ta. Trong lòng dâng lên hận ý với Liễu Khê, cái tư vị khó chịu này, đột nhiên cô ta nảy ra một ý nghĩ trong lòng “Thật ra, đó là xe bạn trai của tớ... Nhưng mà, chúng tớ chia tay...”

“A!” Mấy cô bạn nghe thấy chuyện hay thì bắt đầu hỏi. Ánh mắt Tô Yên đỏ bừng “Bọn tớ quen nhau rất lâu, tuy rằng anh ấy trêu cao nhưng mà chỉ cần chúng tớ yêu nhau thật lòng thì ba tớ sẽ đồng ý, nhưng mà tháng trước có một cô gái xinh đẹp dây dưa với anh ấy mỗi ngày, không biết sao mấy bữa sau anh ấy chia tay với tớ”

“Trước kia, vì lòng tự trọng của anh ấy, sợ người khác nghĩ tớ bao anh ấy nên mới nói đó là xe nhà tớ. Thật ra tớ đã tặng cho anh ấy, bây giờ chia tay, tớ cũng không có gì, mấy thứ kia cũng tặng rồi” Tô Yên nghẹn ngào, nước mắt chảy xuống, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn. Sau đó, Tiêu Kỳ vừa vặn đi xuống xe, xoay người mở cửa xe cho Liễu Khê, ôm lấy vòng eo của cô đi vào quán café. “Cái gì?? Thì ra là tra nam [2] và tiểu tam [3]!! Thật quá đáng!!”

Một cô bạn tính cách như lửa tức giận đứng lên

“Tớ mới không sợ hấn, một tên đàn ông thích ăn cơm mềm, một tiện tam [4] thích thông đồng với đàn ông, chúng ta đi dạy dỗ bọn họ một chút!”

[2] tra nam: đàn ông căn bã.

[3] tiểu tam: người thứ 3.

[4] tiện tam: kiểu người thứ 3 nên hay bị mắng á :’>

Mấy người nhìn nhau một cái, lập tức phụ họa đứng lên, dù sao Tô Yên cũng là người có tiền, lại hào phóng với bạn trai như thế, ngay cả xe cũng tặng được. Lần này các cô giúp đỡ cô ta, về sau cũng có chỗ tốt. Bọn họ vỗ bàn, mấy người đi tới cửa ngăn Liễu Khê và Tiêu Kỳ.

Chương 23

Lúc Tô Yên thấy Tiêu Kỳ xuống xe thì hối hận vì đã nói những lời này. Cô ta nghĩ chỉ có mình Liễu Khê thì có thể nhân cơ hội này mà dạy dỗ Liễu Khê một chút, nếu nói đó là xe của bạn trai cũ của cô ta thì Liễu Khê sẽ trở thành kẻ thứ ba bị khinh bỉ, ai biết Tiêu Kỳ lại ở đó.

Nghĩ tới chuyện đi shopping lúc trước, Tiêu Kỳ không thèm nhắm mắt cũng có thể bẻ gãy tay Hàng Diệc Phàm, cả ánh mắt đen tối lạnh lẽo không thấy đáy kia, Tô Yên rung mình, thấy cả người lạnh lẽo. “Hay là thôi đi...”

Tô Yên nhẹ giọng ngăn cản mấy cô bạn của mình. Thấy mấy người bạn cảm xúc dâng cao, Tô Yên im lặng lùi về sau mấy bước, muốn trốn vào phòng vệ sinh. Người đàn ông Tiêu Kỳ này không phải để các cô trêu vào. “Đi, đừng sợ, chúng tớ làm chỗ dựa cho cậu” Một cô gái thấy Tô Yên đứng đằng sau, tưởng cô đau lòng nên kéo cánh tay Tô Yên, thề son sắt. Tô Yên càng kinh hoàng, sợ hãi vô cùng. Tiến lùi đều khó.

Mấy người đi tới cửa, đợi Liễu Khê kéo cánh tay Tiêu Kỳ tới gần thì không khỏi ngáy người ngẩn ngơ, không chút phản ứng. “Xin lỗi, cho đi qua”

Liễu Khê hơi nghiêng đầu nói chuyện với Tiêu Kỳ, nhìn thấy có mấy người chặn ở cửa, nhú mồm nói với bọn họ. Lúc cô thấy Tô Yên, ánh mắt dừng lại một lát thì chuyển đi. Cô không cần chào hỏi cô ta.

Động tác quay đầu của Liễu Khê làm khuôn mặt bị mái tóc quăn che lộ ra, mặt mày như họa, cặp mắt dịu dàng như nước mang theo chút phong tình đẹp đẽ, hơn nữa hai má đỏ ửng thẹn thùng khiến người khác nhìn không dứt, nụ cười yểu ớt khiến người khác có thể thấy được hai người vô cùng yêu thương nhau.

Liễu Khê mở miệng khiến mấy cô gái bừng tỉnh, nhìn nhau không biết nên nói thế nào. Các cô còn nghĩ tiểu tam là loại người dùng phấn son làm đẹp, không nghĩ tới là một mỹ nữ thanh thuần mang theo quyến rũ. Mỹ nữ như vậy, đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ cũng phải điên cuồng. “Tránh ra!” Tiêu Kỳ nhú mồm, cảm nhận được Liễu Khê nhích gần tới mình, biết chân cô lúc đi dạo có chút mỏi mệt, trong lòng càng khó chịu, lạnh lùng nhìn mấy cô nữ sinh nói.

Giọng nói và ánh mắt lạnh lùng mang theo sự ác độc kia khiến mấy người lùi về sau mấy bước, né đường. Ánh mắt kia thật đáng sợ, giống như muốn ăn thịt người vậy. Tiêu Kỳ và Liễu Khê đi lướt qua mấy người, các cô nhìn bóng hai người, có chút không cam lòng nhưng nghĩ lại cũng thấy sợ.

“Có phải nhầm rồi không? Như vậy sao có thể là người đàn ông thích ăn cơm mềm được?”

Một nữ sinh nhin không được mở miệng, khuôn mặt như thế, muốn tìm một phú nhị đại [1] có tiền thật sự rất dễ. Hơn nữa hấn ta cũng không phải là người dễ chọc, không giống kiểu ăn cơm mềm.

[1] phú nhị đại: đời thứ hai của nhà có tiền.

“Nói không chừng kiểu đó mới là đàn ông thích thông đồng” Cô gái tính cách thẳng thắn nói. “Ánh mắt của người đàn ông kia thật sự đáng sợ!”

Một nữ sinh nói, nhớ tới ánh mắt không có độ ấm kia, rung mình. “Xin lỗi Tô Yên”

Một cô gái thấy khuôn mặt trắng bệch của Tô Yên, cho rằng Tô Yên đau lòng nên an ủi. Tô Yên thấy không có xung đột, thở dài một cái, trên mặt mang theo chút khổ sở lẫn chút nhẹ nhõm nói “Không sao, tính cách của hắn.. ừm.. có chút không tốt, nên làm các cậu bị thương tổn cũng cảm thấy có lỗi”

“Tô Yên, cậu rất tốt, người đàn ông kia không có ánh mắt” Mấy cô gái an ủi Tô Yên. Chỉ có một người trong bọn họ nhìn Tô Yên nghi ngờ, cô ta vừa thấy vòng tay trên cô tay của cô gái kia, là phỉ thúy tốt nhất, giá trị cũng khoảng mấy trăm vạn. Một cô gái có thể tùy ý mang loại đồ như vậy, trong nhà chắc chắn không bình thường.

“Sao mọi người đều đứng ở đây?” Cậu bạn trai kia trở về thấy một đám đang đứng ở đó thảo luận gì đó, vừa nghi ngờ lại vừa mất hứng. Đứng ở cửa quán café thật sự rất mất mặt.

“A, lúc này bọn này thấy bạn trai cũ của Tô Yên...” Một cô bạn lạnh lùng nói một câu, nâng cằm chỉ về phía chỗ ngồi ở cửa sổ. Cậu ta vừa thấy, trên mặt hiện ra kinh hãi, không nghĩ tới thế nhưng có thể gặp được Tiểu Kỳ và Liễu Khê, hai người kia cũng không phải là tầm thường có thể gặp .

“Mọi người gọi đồ trước đi, tôi tới kia chào hỏi một chút” Cậu bạn trai kia sờ tóc của bạn gái, chỉnh sửa lại quần áo, cho dù không thể làm quen nhưng mà để chút ấn tượng cũng tốt lắm.

“Tốt” Mấy cô gái nhìn hắn nghi ngờ, ngoan ngoãn trở về ngồi, ánh mắt đánh giá hai người Liễu Khê. Hơn nữa sau khi thấy chàng trai phú nhị đại của bọn họ đứng cạnh Tiểu Kỳ và Liễu Khê nhìn nọt thì kinh ngạc mở to hai mắt.

“Hoa Hoa, hai người kia rốt cuộc là ai? Sao bạn trai cậu lại lấy lòng họ như vậy?” Một cô gái không nhịn được hỏi. “Sao tớ biết được? Cái này phải hỏi Tô

Yên ấy!” Cô gái tên Hoa Hoa nhìn Tô Yên đầy ý xấu nói “Lúc này Tô Yên nói đó là bạn trai cũ của cô ấy mà,?”

Cô ta không thích Tô Yên, lúc trước có mấy nam sinh theo đuổi cô ta lại bị Tô Yên cướp đi. Cho dù cô ta không thích mấy người kia nhưng cũng không cần Tô Yên giả vờ như vậy. Trước kia luôn xem đồng đồ Tô Yên khoe khoang, bây giờ, cô ta muốn xem Tô Yên giải thích thế nào. “Đúng rồi, Tô Yên, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mấy cô gái này không phải là người ngây thơ dễ bị lừa, thấy khuôn mặt Tô Yên khác thường thì truy vấn. “Đại khái là gia thế của cô gái kia rất tốt” Tô Yên miễn cưỡng nở nụ cười, tìm nửa ngày mới ra một cái cớ tốt “Người ta bộ dạng vừa đẹp, gia thế lại tốt hơn tớ, khó trách hắn không cần tớ”

Mấy cô gái thấy đụng vào nỗi đau của Tô Yên, ngậm miệng lại, dù sao bạn trai của Hoa Hoa cũng biết, đợi về hỏi thì tốt hơn. Nhưng mà cậu bạn trai chỉ nói mấy câu, sau đó đưa danh thiếp rồi rời khỏi, nếu quấy rầy quá mức thì sẽ khiến người ta cảm thấy phiền chán. “A Khải, anh trở về nhanh vậy?” Hoa Hoa đưa tách café cho bạn trai, tò mò hỏi

“Bọn họ là ai vậy? Hình như rất có quyền có tiền”

“Đương nhiên rồi, cô gái kia là thiên kim nhà họ Liễu, không phải mấy hôm trước em đã trồng hoa si với bìa tạp chí có hình Liễu thiếu sao?”

Chàng trai tên A Khải kia uống một ngụm café, nhìn người với với ánh mắt ghen tuông nói. “Em gái của Liễu Nam Hàm? Trời ạ, gien nhà cô ấy thật tốt, anh trai đẹp trai muốn chết, em gái cũng xinh tới mức ngây người”

Hoa Hoa tắc lưỡi, người nhà này không phải có tiền bình thường, nghe nói nhà cô gái đó còn có cả máy bay riêng.

“Về phần cậu Tiêu, những cái khác anh không biết, nhưng nói về gia thế thì không thua gì nhà họ Liễu. Hai người bọn họ thành một cặp quả thật là môn đăng hộ đối, ông trời tác hợp”

A Khải cảm thán một câu, cậu ta từng gặp Liễu Khê tại yến hội, không nghĩ tới đóa hoa xinh đẹp này lại có chủ, trước kia có tin vệt báo cô ấy là vị hôn thê của Hàng Diệc Phàm, cậu ta còn hâm mộ tên Hàng Diệc Phàm gặp phải vận cứt chó đó. “Cậu Tiêu kia rất nhiều tiền sao?”

Hoa Hoa nhìn Tô Yên với ánh mắt đầy thâm ý, quả nhiên Tô Yên này nói dối người khác. Nói tới mức này ai không biết cô ta nói dối là kẻ ngu rồi. Tô Yên ngồi thấp thỏm, ánh mắt của mấy cô gái nhìn cô ta như dao đâm vào người, cả người vô cùng khó chịu, ngay cả lần đó ở nhà họ Liễu cũng không như vậy, không khỏi cúi đầu tránh những ánh mắt kia.

“Cậu Tiêu không chỉ có tiền, nhưng mà cụ thể anh không biết rõ” A Khải nhún vai nói

“Có người nói nhà cậu ấy nắm quyền ở thủ đô, cũng có người nói cậu ấy là lão đại hắc bang, dù sao cũng có không ít tin tức nhỏ, nhưng không biết thật hay giả”

“Hi hi.. Thì ra là vậy, bọn em còn tưởng rằng hắc lào là người thích ăn cơm mềm đó” Hoa Hoa nhấn mạnh mấy chữ ăn cơm mềm, rõ ràng là nhắm vào Tô Yên.

“Sao có thể? Mọi người nghĩ sai rồi” A Khải bị bạn gái chọc cười “Nhưng mà cũng có một tin nhỏ, trước kia nhà họ Liễu giúp đỡ một cô bé, thật ra cũng xem như là bạn của cô Liễu, không nghĩ tới cô ta có dã tâm leo lên giường Liễu đại thiếu, nửa đêm bị đuổi khỏi nhà họ Liễu, tất cả mọi người ở khu nhà giàu đều biết”

Tô Yên đại người ra, cô ta chưa từng nghĩ tới người này cũng biết chuyện này, cả người co rúm lại, trên mặt xuất hiện sự sợ hãi. “A, cô gái không biết xấu hổ kia tên gì?” Hoa Hoa thuận miệng hỏi một câu. “Tô Yên”

Lời nói của A Khải vừa dứt thì không khí im ắng, mấy ánh mắt của các cô gái dừng trên người Tô Yên, cô ta đứng ngồi không yên, run rẩy đứng lên. “Hắc lào cùng tên cùng họ, haha”

Một cô gái khó khăn nói, nhưng nhìn khuôn mặt khó coi của Tô Yên thì im miệng. “Vậy, cô Liễu đối xử với cô gái ấy tốt không?” Hoa Hoa hỏi tiếp. “Nghe nói rất tốt, ngay cả quần áo cũng mua hai phần, mỗi người một phần, cô Liễu nổi tiếng là người cuồng mua sắm mà”

A Khải nói sạch tất cả cũng đem mọi khúc mắc giải trừ.

“Thì ra là vậy, khó trách có người nói cậu Tiêu là người thích ăn cơm mềm, cô Liễu là tiểu tam đục góc tường nhà người khác, không biết ai mới là người không biết xấu hổ?”

Có người châm chọc Tô Yên một câu, không nghĩ tới Tô Yên lại xem bọn họ như chú hề. Tất cả mọi người nhìn Tô Yên, không nghĩ tới thân phận con nhà giàu là do Tô Yên tự thổi ra. Vạch trần bộ mặt giả dối của cô ta, một người thích hư vinh, lấy lời nói dối che lấp bản thân là bạch nhãn lang chính là hình tượng của Tô Yên trong mắt mấy cô gái này. Tô Yên cảm thấy trước mắt đen thui, cả người rét lạnh, giống như rơi vào vực sâu vạn trượng, cả người tràn ngập tuyệt vọng và oán hận, cô ta khó khăn lắm mới có thể duy trì mặt nạ lại bị đôi câu nam nữ này phá hủy tất cả. Cô ta hận!!!

Cuối cùng Tô Yên cũng không dày mặt có thể ngồi lại, đứng lên, nức nở nói “Tớ đi trước”

Cô ta lảo đảo chạy ra quán café, trước khi đi thì nhìn Liễu Khê với ánh mắt oán độc.

“Món điểm tâm ở đây ăn rất ngon”

Liễu Khê không thích uống café nhưng mà cô rất thích mấy món đồ ăn ngọt, cắn một ngụm thật to làm miệng phồng to, đáng yêu tới mức khiến Tiêu Kỳ phải bật cười.

“Ừ, em ăn từ từ, anh đi gọi một cuộc điện thoại”

Tiêu Kỳ xoa mái tóc Liễu Khê, xoay người, khuôn mặt của hắc trầm lại, hắc thấy rất rõ ánh mắt của Tô Yên.

“Lão đại, có phân phó gì ạ?” Bên kia điện thoại là giọng điệu cung kính.

“Nhà họ Liễu trước kia có giúp đỡ một cô gái tên Tô Yên học tại đại học A, tôi không muốn thấy cô ta” Tiêu Kỳ chỉ nhẹ nhàng phân phó một câu băng quơ.

6. Part 6:

Tiểu thuyết mafia trá hình

Chương 24

Liều Khê chỉ thấy Tô Yên chạy ra ngoài nhưng không thấy có ai trong đám bạn của cô ta chạy theo, thật sự có tý kỳ lạ. Hay là cãi nhau?

Cô nhún vai tiếp tục tiêu diệt đồng đồ ăn ngọt trên bàn. Trải qua thời kỳ giảm béo điên cuồng ở bộ kịch bản đầu tiên, Liều Khê ăn cái gì cũng giảm ít lại. Cho dù đám đồ ăn ngọt này có mê người cỡ nào thì cũng chỉ ăn no bảy phần, sau đó không muốn ăn nữa. Đám bánh ngọt chocolate ngày hôm nay cô ăn đã tăng không ít calo cho cô, vượt quá chỉ tiêu mỗi ngày.

Đau đớn thả đĩa bánh xuống, cầm tách café lên uống một ngụm, nhìn Tiêu Kỳ đang đứng gọi điện ngoài cửa. Hắn mặc bộ tây trang màu xám, dáng người cao to, hắn đứng thẳng giống như cây tùng ngạo nghễ, trầm mặc nhưng chứa mấy phần bướng bỉnh. Chàng trai này là của cô, Liều Khê nghĩ vậy, trong lòng chọt ngọt ngào.

“Sao không ăn nữa? No rồi sao?” Tiêu Kỳ nói chuyện điện thoại xong, trở về bàn thì thấy mấy thứ đồ ăn ngọt vẫn còn trên bàn, thấy bộ mặt chờ mong của Liều Khê, mở miệng hỏi. “No rồi” Liều Khê gật đầu, nhúu mày khổ sở: “Hôm nay ăn nhiều lắm, cơm tối lại không thể bỏ nếu không anh hai sẽ giận, hơn nữa ăn nhiều sẽ mập” “Rất gầy, béo thêm tí là đẹp”

Tiêu Kỳ nhéo hai má của Liều Khê, không dám dùng sức, bất mãn nói. Hắn ôm cô giống như ôm bông vậy, không chút nặng nề làm nhiều lúc hắn lo có khi nào cô sẽ bị gió thổi bay không nữa.

“Nói vậy, dáng người của em là dáng người tiêu chuẩn nóng bỏng đó!” Liều Khê tức giận nhìn Tiêu Kỳ “Hơn nữa, nếu em mà béo thì anh sẽ không công được em mất!”

Ánh mắt Tiêu Kỳ sáng lên, sau đó trầm xuống, nắm lấy tay của Liều Khê, vuốt nhẹ, khàn giọng nói “Yên tâm, về sau anh sẽ tập luyện thêm một tiếng, cho dù em mập bao nhiêu thì chỉ cần một tay là có thể nâng lên rồi”

“Vậy chúng ta cùng tập nha! Anh tập của anh, em ở cạnh tập yoga”

Liều Khê mở to mắt, má cọ vào ngón tay Tiêu Kỳ, giống như con mèo nhỏ đang làm nũng, đáng yêu mô cùng.

“Tốt” Hai người nói mấy câu sến súa sến sẩm, bầu không khí giữa cả hai áp áp triền miên khiến người ta chỉ nhìn cũng biết hai người rất hạnh phúc.

Thấy thời gian không còn sớm, Tiêu Kỳ chuẩn bị đưa Liều Khê về nhà, vừa ra khỏi cửa, một cơn gió lạnh thổi qua, Liều Khê rùng mình một cái.

Tiêu Kỳ không nói một chữ, lấy áo vest khoác lên người Liều Khê. Liều Khê khoác tây trang tò mò gờ tay, thật lớn nha ~ Liều Khê cao 168cm, tỉ lệ dáng người hoàn mỹ, lung linh xinh đẹp, hai chân dài thẳng tắp.

Tiêu Kỳ cao hơn Liều Khê 20cm, áo vest của Tiêu Kỳ gần như che khuất cái đùi của Liều Khê, cả người cô bỗng nhiên trở nên mê người vô cùng. Tiêu Kỳ không tự chủ nắm lấy bả vai Liều Khê, cúi người hôn lên trán cô. Liều Khê dựa vào lòng Tiêu Kỳ, cảm thụ hương vị chỉ của Tiêu Kỳ ở trong áo vest, mặt mày Liều Khê thỏa mãn vô cùng, mỉm cười ngưỡng ngưỡng với Tiêu Kỳ, có bạn trai thật tốt, hi hi...

Ngồi ở chỗ phó lái [1], Liều Khê ngáp một cái, mắt chảy nước mắt. Tiêu Kỳ thấy vậy, ngón tay lau nước mắt ở khóe mắt của cô, thuận tiện giúp cô đeo dây an toàn, giọng nói ấm áp dịu dàng “Ngủ đi, tới nhà thì anh gọi”

[1] phó lái: chỗ ngồi bên cạnh người lái.

“Ừm... Tốt...”

Liều Khê mơ hồ trả lời. Tiêu Kỳ mở điều hòa nhẹ lại, máy sưởi trong xe cũng mở với nhiệt độ ấm. Sau đó mở đĩa nhạc CD, trong xe bỗng bừng trở nên ấm áp và thoải mái. Quan hệ của hai người chốc lát ngọt ngào không ít, mà ngày ngày ở trường của Tô Yên lại không tốt chút nào.

Trước kia cô ả thường nguy trang trở thành con gái nhà giàu, tốt bao nhiêu thì bây giờ cô ả thảm hại bấy nhiêu. Sinh viên trong trường đều lấy Tô Yên ra làm trò cười. Ngay cả mấy nam sinh viên trước kia theo đuổi Tô Yên cũng bị cười nhạo, cứ nghĩ theo đuổi được cô ta thì ít đi mười năm phần đầu, ai dè, con nhà giàu có tiền có quyền này lại là đồ giả. Thậm chí trên mạng cũng có người lập topic, viết về một cô gái con nhà giàu giả, người viết viết không tồi, văn phong thoải mái, ý vị thâm sâu, người đọc cũng không ít. Cũng may topic chỉ là tin tức kiểu báo chí nên không có ảnh chụp lẫn tên họ của người được nhắc tới.

Thật ra, đối với ngôi trường đại học lớn như vậy thì cái tên Tô Yên chẳng qua là ký hiệu để họ tám nhảm mà thôi.

Cho dù Tô Yên có đứng trước mặt người nói về cô ả thì chưa chắc họ đã biết đó là cô ả. Đại học không có phòng học cố định cho nên chẳng ai rảnh rỗi mà đi tìm phòng của cô ả học mà nhòm mặt.

Nhưng Tô Yên lại cảm thấy lúc cô ả đi trên đường, ai cũng nhìn cô ả, đều nói về cô ả, ánh mắt không ngừng quét lên quét xuống trên người cô ả, giống như là châm chọc, đâm lên người khiến cô ả đau vô cùng.

Ở ký túc xá, ngay cả ba bạn cùng phòng cũng cười nhạo cô ả, cười nhạo hư vinh của cô ả, cười nhạo lời nói dối trá của cô ả, cười nhạo cô ả không biết lượng sức mình.

Trong mắt bọn họ, cô ả là một người đáng bị chê cười. Tô Yên cảm thấy thế giới vô cùng đen tối, thật sự không công bằng với cô ả.

Liều Khê có gì tốt? Chẳng qua cô ta có một người cha giàu có nên cô ta mới có cuộc sống xa xỉ hoa lệ, còn tùy ý quen cậu Tiêu.

Mà cô ả, cô ả thật sự thích anh Liều, vậy mà bị người đời cười nhạo lăng mạ. Dựa vào cái gì? Cô ả hận Liều Khê, hận Tiêu Kỳ, hận cái thế giới không công bằng này.

Tô Yên nằm mơ thấy một giấc mơ rất đẹp. Trong giấc mộng đó, cô ả yêu thầm anh Liều nhưng bị Liều Khê phát hiện và đuổi ra khỏi nhà họ Liều.

Trong một ngày mưa, cô ả gặp Hàng Diệc Phàm, hắn ta thương tiếc cô ả, đem cô ả về nhà. Hắn ta yêu cô ả, nhưng mà cô ả lại luôn nhớ về anh Liều.

Cuối cùng, nhà họ Liều bị phá sản, Liều Khê muốn hủy dung cô ả nhưng lại nhận kết cục là chết, anh Liều vào nhà tù.

Nhìn thân sắc thống khổ và đời bại của anh Liều, cô ả cảm thấy vui sướng từ trong lòng dâng lên, cái loại vui sướng đó dâng lên như thủy triều, nhìn đi, các người cũng bị ả dẫm dưới chân đó thôi ~

Hơn nữa, Tiêu Kỳ lại yêu cô ả vô cùng, luôn bảo vệ cô ả ở thời điểm mấu chốt. Haha, không phải anh coi thường tôi sao?

Nhìn bộ dạng âm thầm của Tiêu Kỳ trong hôn lễ của ả, Tô Yên cười ngọt ngào. Cô ả cười đến tỉnh, mở hai mắt, nhìn tới màn đêm đen và ánh đèn điện bên ngoài hành lang hắt vào.

Trái tim Tô Yên đau xót, từ một vị công chúa được yêu thương lại trở thành con nhóc mồ hôi bị nhạo báng, sự chênh lệch này không phải lớn bình thường.

Thật ra, cô ả nghĩ trong mơ mới là những ngày cô ả trải qua sau này, được người yêu thương.

Tô Yên nghĩ tới sự va chạm chân thật ở trong mơ kia, trong lòng càng cho rằng nó là thật. Cô ả muốn tìm Hàng Diệc Phàm!

Cô ả nhớ rõ một ít công trình của nhà họ Liều, cô ả có thể giúp hắn. Tô Yên nghĩ là làm, nhanh chóng làm thủ tục xin nghỉ học, đem đồng đồ xa xỉ mà cô ả có bán với giá thấp, rời khỏi trường học.

Điều này cũng cứu Tô Yên một mạng, lúc người của Tiêu Kỳ tìm tới trường đại học A thì Tô Yên đã rời khỏi khiến bọn họ không bắt được.

Người đó gọi báo tin tức của Tô Yên cho Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ nhớ tới ánh mắt hận thù của Tô Yên dành cho Liễu Khê, không chút do dự nói một chữ “Tìm” Ý của hắn là, tìm Tô Yên, làm cho cô ả biến mất.

Người nọ không hiểu tại sao Tiêu Kỳ lại nhăm vào một sinh viên bình thường như Tô Yên nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn làm theo mệnh lệnh của Tiêu Kỳ. Tô Yên dựa vào giấc mơ của mình mà tìm nơi cô ả gặp Hàng Diệc Phàm trong mưa.

Lúc hai người gặp nhau, Hàng Diệc Phàm mang theo Tô Yên về thật. Đương nhiên không phải là lý do nhất kiến chung tình [2] chó má kia mà là do lời nói của Tô Yên hấp dẫn lực chú ý của hắn.

[2] nhất kiến chung tình: một cái nhìn đã yêu - kiểu tình yêu sét đánh á =))) Chả hiểu sao mấy bạn trẻ thích kiểu yêu đương này, mình thấy nó dưng tóc gáy với tê liệt thần kinh lắm =)))

Hắn ta không nghĩ tới Tô Yên lại biết mấy công trình của nhà họ Liễu. Đây là cơ hội, Hàng Diệc Phàm hưng phấn, vụng trộm đem Tô Yên về biệt thự của hắn.

Liễu Khê dĩ nhiên không biết Hàng Diệc Phàm và Tô Yên gặp nhau, bây giờ cô đang vui vẻ đi bộ trong biệt thự. Biệt thự của Tiêu Kỳ ở một khu ngoại ô, dòng suối quanh co, cây tử đằng thấp thoáng, cảnh sắc này thật sự rất đẹp.

Liễu Khê cảm thấy kì quái ở chỗ, biệt thự lớn như thế mà chỉ có quản gia và người hầu chứ không thấy người nhà Tiêu Kỳ, có điều hắn không nói, Liễu Khê cũng không hỏi, đợi đến lúc thích hợp hắn sẽ nói cho cô.

“Anh yêu, phòng ngủ của anh ở đâu?” Liễu Khê dựa vào lưng rộng của Tiêu Kỳ, hai tay ôm lấy cổ của hắn, vui vẻ hỏi bên tai Tiêu Kỳ. Bên tai cảm nhận được hơi thở ấm áp dễ chịu do Liễu Khê phả ra, thính tai co giật một chút, sau đó đỏ đỏ, Tiêu Kỳ lấy tay đỡ lấy Liễu Khê để phòng ngừa cô gái nhỏ của hắn rơi xuống nói “Ồ lâu hai” Tiêu Kỳ công Liễu Khê bước từng bước lên lầu.

Người con gái mà hắn yêu, hắn rất vui khi được đặt trong lòng bàn tay để mà yêu thương cưng chiều. “Lạch cạch” một tiếng, Tiêu Kỳ mở cửa, Liễu Khê lộ đầu nhìn vào trong, đầu tiên là chiếc giường lớn màu đỏ, nhưng hai con búp bê vải to ở trên giường khiến người khác chú ý hơn, một con mặc váy, một con mặc tây trang, con mặc tây trang ôm con búp bê mặc váy vào trong lòng.

Liễu Khê thất thần, khóe miệng của Tiêu Kỳ cũng co rút, lúc này hắn lại quên cái thứ này, sớm biết vậy đã đem giấu đi rồi. “Ý?” Liễu Khê cảm thấy hai con búp bê kia thật sự thật sự rất là quen con mắt.

“Thả em xuống, em muốn nhìn” Khuôn mặt của Tiêu Kỳ có chút đỏ, may mà lực chú ý của Liễu Khê không ở chỗ hắn, hắn ho một cái mất tự nhiên, thả Liễu Khê xuống. Liễu Khê chạy tới ôm con búp bê vải mặc váy nhìn thật kỹ, tuy rằng bản Q [3] này rất trừu tượng nhưng mà cô nhớ mình có bộ váy như vậy.

[3] bản Q: theo mình nghĩ là đồ handmade đó :’> Thấy QT cũng không nói gì về bản Q nên mình đoán đại thôi

Hay là... “Đây là bé Liễu Khê, còn đây là bé Tiêu Kỳ phải không?” Liễu Khê ôm con búp bê vải mà cọ lấy cọ để, chớp đôi mắt to, nhìn Tiêu Kỳ gian xảo.

Tiêu Kỳ bình tĩnh gạt đầu, trên mặt vẫn nghiêm túc lạnh lùng không chút mất tự nhiên.

“Hi hi, bé Liễu Khê để lại cho anh, bé Tiêu Kỳ này là của em!” Liễu Khê thả một con, ôm một con, hai má đỏ ửng nói.

“Hai Tiêu Kỳ đều là của em!” Tiêu Kỳ bước lên hai bước, dùng tay chạm vào hai má Liễu Khê, nhẹ nhàng hôn một cái.

Chương 25

Tô Yên ở lại trong biệt thự của Hàng Diệc Phàm, cảm giác có mùi vị của kim ốc tàng kiều [1], so sánh với không gian nhỏ hẹp trong căn phòng trọ hai ngày trước, cô ả cảm thấy mê mẩn với bây giờ.

[1] “Kim ốc tàng kiều” dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình. Xuất phát từ truyện cổ, ngày xưa có một hoàng đế gọi là Hán Vũ Đế, hoàng hậu đầu tiên của ngài tên là Trần A Kiều. Bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Hán Vũ Đế đã hứa hẹn với chị họ của ngài rằng: nếu có một ngày ta cưới A Kiều làm vợ thì ta sẽ cho xây một tòa lầu cao bằng vàng thật to để nàng ở. Nhưng về sau vận mệnh của Trần hoàng hậu rất bi thảm, sau khi phu quân của nàng lên ngôi Hoàng Đế liền phế nàng lập Vệ Tử Phu lên làm Hoàng Hậu. Nàng bị đẩy đến Trường Môn Cung (lãnh cung Trường Môn) chờ đợi hẩm trong đau khổ suốt hơn hai mươi năm trời, đến tận khi nàng chết, Hán Vũ Đế cũng không một lần đến thăm Vì vậy, kim ốc tàng kiều dù là hình ảnh lộng lẫy nhưng lại mang ý nghĩa bi thương, cô độc.

Màng dép đi xuống lầu, nặng nề ngồi xuống, chiếc sofa mềm lồm xuống một chút. Tô Yên mở TV, mặc dù trong phòng ngủ có TV treo tường, nhưng cô ả thích ngồi ở phòng khách đợi Hàng Diệc Phàm trở về hơn, cảm giác này giống như người vợ chờ chồng đi làm về vậy.

Màn hình TV lóe lên, tin tức xuất hiện khuôn mặt trầm ổn và cử chỉ phong độ của Liễu Nam Hàm. Tô Yên kinh ngạc nhìn MC giới thiệu những câu chuyện về Liễu Nam Hàm, nhỏ giọng cười, cứ đặc ý đi, nhanh thôi, nhà họ Liễu sẽ không còn bất kỳ giá trị nào.

Hàng Diệc Phàm trở về biệt thự, mở cửa ra thì thấy phòng khách sáng như ban ngày, nghe thấy tiếng cười có chút thần kinh của Tô Yên, hần cau mày một lát rồi giãn ra, tạm thời hần vẫn cần người phụ nữ ghé thăm này.

“Tô Yên, sao em không vào phòng nghỉ ngơi?” Giọng điệu của Hàng Diệc Phàm mang theo sự yêu thương chăm sóc, chỉ cần hần đồng ý thì bất cứ lúc nào cũng khiến người khác phải chìm đắm trong sự dịu dàng.

“Đợi anh” Tô Yên làm như không có chuyện gì xảy ra, ngẩng đầu cười ngọt ngào với Hàng Diệc Phàm, khuôn mặt mang thêm chút xinh đẹp.

Ánh mắt Hàng Diệc Phàm tối sầm lại, ôm lấy Tô Yên rồi hôn nồng nhiệt, thật ra nuôi người phụ nữ này cũng rất lời, nhưng giá trị của mặt hàng xa xỉ này so với tin tức mà người phụ nữ này cung cấp tuyệt đối không đáng kể.

“Ừm...” Tô Yên cảm thụ nụ hôn của Hàng Diệc Phàm, còn hai tay hần thì luồn vào trong áo của ả, sờ soạng từ dưới eo lên.

Cuộc sống hưởng thụ như vậy, dù sao thì nỗ lực nào cũng có cái giá đền đáp tương xứng, cái chi phí này chẳng qua chỉ là tiền sinh hoạt trước khi cưới mà thôi, cô ả cho rằng sau này Hàng Diệc Phàm sẽ cưới ả.

“Tổng giám đốc, bên Hàng gia có động tác mới, hơn nữa bọn họ nhằm vào kế hoạch đầu tư mới nhất của chúng ta”

Trợ lý đem một xấp tài liệu để lên bàn của Liễu Nam Hàm. Liễu Nam Hàm lật một tờ lên, nở nụ cười nhạt, anh lại không hề biết bên Hàng gia lại có một nhân tài như thế.

Đáng tiếc kế hoạch bị lộ này là chính sách bị anh bác bỏ. “Cái này ngược lại là một mồi câu tốt” Liễu Nam Hàm nhàn nhã nói, trong mắt lộ ra cái gọi là tình thế bất buộc với nhà họ Hàng.

Nên gọi điện cho bạn trai hiện tại của Liễu Khê, đối với thương nhân mà nói, tìm đối tác để tạo ra lợi ích tốt nhất mới là điều quan trọng, không phải sao?

Tiêu Kỳ lấy điện thoại mình ra, nhìn tên người gọi, lập tức nhận điện thoại “Anh hai”

Nghe tiếng gọi anh hai của Tiêu Kỳ, lòng Liễu Nam Hàm khó chịu vô cùng, em gái đáng yêu nhà anh lại bị tên chết tiệt này bắt đi mất.

“Có một hạng mục cậu nhất định quan tâm, hẹn hôm nào nói chuyện đi” Liễu Nam Hàm nhàn nhạt nói “Ánh mặt trời rất gắt, đừng để Khê Khê ngồi phơi nắng lâu, nếu không nó sẽ đau đầu.”

“Anh hai yên tâm, em sẽ chăm sóc Khê Khê thật tốt” Từ giọng nói lạnh lùng của Tiêu Kỳ vẫn nghe ra một chút dịu dàng.

Cúp điện thoại thì vừa lúc Liễu Khê bước ra từ phòng thay quần áo, cô mặc một bộ lễ phục màu trắng lộ lưng, mái tóc xoăn được búi lên, dùng một vương miện thủy tinh cố định lại, hai bên má thả xuống một lọn tóc uốn cong, thêm chút phong tình. Vạt váy lễ phục kiểu bông bênh từng từng lớp lớp, khuôn mặt trắng nõn chỉ trang điểm nhẹ nhưng mang vài phần thanh khiết của đóa sen mới nở.

“Đẹp không?” Liễu Khê cười, xoay một vòng trước mặt Tiêu Kỳ, làn váy giống như những ngọn sóng xô đẩy. Tiêu Kỳ nhìn đường cong lộ ra ở lưng của Liễu Khê, khó khăn lắm mới có thể che khuất được cặp mông của Liễu Khê, thậm chí có thể thấy lờ mờ đường hông của cô, ý cười trong mắt nhạt dần.

Tính độc chiếm của hắn phát tác, cánh tay đưa lên ôm Liễu Khê vào ngực, nói nhỏ “Đẹp nhưng chỉ mình anh mới được thấy”

Cảm giác được bàn tay ấm áp của Tiêu Kỳ đặt trên lưng mình, khuôn mặt Liễu Khê đỏ lên, nhin không được kháng nghị nói “Nhưng thử nhiều váy như thế, cái nào anh cũng nói đẹp, em rất mệt đó!”

Tiêu Kỳ cảm nhận được một tầng mồ hôi mỏng trên người Liễu Khê, sờ lên cũng thấy chút nhầy nhụa. Con gái thử quần áo cũng rất mệt, hắn cảm thấy đau lòng, cười nhẹ một cái nói “Được rồi, thời gian còn nhiều, đi đặt làm vẫn còn kịp”

“Em khẩn trương” Hai tay Liễu Khê không tự chủ vuốt mép váy, lần này là lo thật, chỉ còn nửa tháng nữa là tới lễ đính hôn, còn có yến hội. Cô lớn như thế này mà đây là lần đầu cô đính hôn, vốn Tiêu Kỳ muốn cử hành hôn lễ luôn nhưng bị Liễu Nam Hàm mạnh mẽ can thiệp nên chỉ có thể làm lễ đính hôn.

Cô có nghe qua chứng sợ hãi trước hôn nhân nhưng chưa từng nghe trước lễ đính hôn cũng có sợ hãi.

“Em đói bụng” Liễu Khê dựa vào lòng Tiêu Kỳ, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hôm nay chọn không được, mai trở lại chọn tiếp.

“Được, chúng ta đi ăn cơm” Tiêu Kỳ đồng ý, Liễu Khê cho rằng Tiêu Kỳ sẽ đưa cô tới một câu lạc bộ tư nhân, không nghĩ tới Tiêu Kỳ lại lái về nhà. Vào cửa, Tiêu Kỳ vén tay áo lên, đưa cho Liễu Khê trái táo để cô gọt vỏ, sau đó mở tivi lên rồi đi vào trong phòng bếp làm việc.

Tiêu Kỳ biết nấu ăn!! Liễu Khê không ngồi được, gặm miếng táo rồi chạy tới cửa phòng bếp nhìn Tiêu Kỳ đang cắt cà chua. “Em rửa rau giúp anh” Liễu Khê nhìn thân hình cao lớn của Tiêu Kỳ mặc tạp dề, không khỏi cảm thấy buồn cười, khóe mắt cũng có chút ề ảm.

“Ngoan, ngồi xuống đi, nghe lời” Tiêu Kỳ hôn trộm một cái, sau đó cuốn lấy một nửa miếng táo trong miệng Liễu Khê.

“Ừ” Liễu Khê đỏ mặt, lùi xuống trong thất bại. Liễu Khê rất thích món cá rán chua ngọt mà Tiêu Kỳ làm, cá rán vàng óng ánh, nước cà chua dầm đường tưới lên đỏ au ngọt ngào, vô cùng ngon miệng.

Ăn cá xong, Liễu Khê còn dùng ít canh trộn với cơm, cuối cùng buông chén đũa, ợ một cái nho nhỏ. Cô che miệng ngại ngùng nhìn Tiêu Kỳ, Liễu Khê uống một hớp canh quả thật Tiêu Kỳ đưa cho.

Lắc đầu, bàn tay Tiêu Kỳ đặt nhẹ lên bụng của Liễu Khê, cẩn thận xoa “Thích ăn thì nói, lần sau lại làm tiếp cho em, nên tiêu cơm một chút” Bụng ấm áp, Liễu Khê thoải mái hừ một tiếng, tựa lên vai Tiêu Kỳ, cảm thấy buồn ngủ.

Không hiểu sao đột nhiên cảm thấy chỉ thích ăn và ngủ, nhưng sao cô cảm thấy mình bây giờ giống một vài động vật.

Việc hợp tác của Tiêu Kỳ và Liễu Nam Hàm nhanh chóng định xuống, Tiêu Kỳ vốn không tính lấy tiền của tên Hàng Diệc Phàm kia, huống chi, người phụ nữ Tô Yên kia lại đang ở chỗ hắn ta.

Phải để thủ hạ xử lý nhanh thôi, Tiêu Kỳ giờ ly rượu híp mắt nghĩ.

Gần đây Hàng Diệc Phàm không vừa ý, thời gian đầu đối phó với Liễu gia rất thuận lợi cho nên khiến hắn cảm thấy kiêu ngạo với chiến tích đó. Buông lỏng caravat một chút, hắn không thấy Tô Yên ở đâu, mắt húng lên tiếng.

“Tô Yên? Tô Yên?” Căn nhà yên tĩnh không có tiếng đáp lại, người hầu nghe tiếng gọi thì cung kính đáp

“Hôm nay không thấy cô Tô” “Không lẽ lại đi dạo phố?” Hàng Diệc Phàm chán nản vứt cái áo khoác xuống.

“Tôi đi nghỉ một lát, tới giờ cơm tối thì gọi”

“Vâng” Người hầu cung kính đáp lời, sau khi Hàng Diệc Phàm xoay người rời khỏi thì người hầu dán băng cá nhân lên chỗ có vết cào trên tay.

Lên lầu, Hàng Diệc Phàm cau mày nhìn căn phòng bừa bộn, nhìn không được mở ngăn kéo và quỹ bảo hiểm, tất cả tiền mặt trong đó đều biến mất, ngay cả đồ trang sức châu bảo trong tủ sắt cũng không cánh mà bay.

“Chết tiệt!!!” Hàng Diệc Phàm hung hăng nguyên rửa, mở tủ quần áo, quả nhiên đồng quần áo của Tô Yên biến mất luôn..

“Lại bị lừa” Trong đầu Hàng Diệc Phàm nhận định Tô Yên lấy những thứ đó, nện lên tủ quần áo một cái, thậm chí hẳn không thể công khai mà đi tìm Tô Yên.

Khoản này sau này lại tính, bây giờ quan trọng là... Phải nhanh chóng tìm những người nhiều mưu kế bày ra kế hoạch đối phó nhà họ Liễu.

Đáy lòng Hàng Diệc Phàm dao động, chỉ là lúc này đã chậm, lần đầu tư này quá lớn, vốn lưu động không kịp, tài chính bị cắt đứt, còn không ít khoản vay của ngân hàng, mà lúc công ty đi mượn tiền cũng gặp không ít khó khăn.

Hàng Diệc Phàm ăn ngủ không ngon, hai mắt đỏ bừng nhưng không thể cứu công ty, ngay sau ngày tuyên bố công ty phá sản, quần áo hẳn xộc xệch vô cùng, ở trong biệt thự uống rượu giải sầu, mấy ngày nữa, căn biệt thự này cũng bị bán đấu giá.

“Lạch cạch” Cửa bị người đẩy ra, Hàng Diệc Phàm ngẩng đầu lên thì thấy mấy người mặc đồ cảnh sát, âm thanh khàn khàn.

“Các người tới có chuyện gì?”

“Hàng Diệc Phàm, căn cứ vào đầu mối, chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan tới một vụ mưu sát, đây là lệnh bắt, mời anh đi theo chúng tôi tới sở cảnh sát một chuyến”

Cảnh sát lấy tờ giấy cho phép bắt người, lạnh lùng nói.

“Mưu sát? Không có khả năng!!”

Đầu óc Hàng Diệc Phàm còn có chút quay cuồng, nhưng nghe điều đó thì khiếp sợ chảy mồ hôi lạnh.

“Những lời này, mời tới sở cảnh sát rồi nói” Một bộ còng lạnh như băng còng trên cổ tay của Hàng Diệc Phàm.

Hàng Diệc Phàm bị cảnh sát ép buộc mang đi thì thấy sân biệt thự bị đào ra, một xác chết thối rữa được bê ra ngoài.

Váy và thân hình quen thuộc kia khiến con người Hàng Diệc Phàm co rụt lại, một cơn khí lạnh ập từ lòng bàn chân lên đỉnh đầu, đây là Tô Yên??? Vô số chứng cứ đều chỉ về phía Hàng Diệc Phàm mưu sát mà hẳn chỉ có thể tái nhợt cái lại trong vô lực, ngày mà Hàng Diệc Phàm nhận hình phạt thì ở trong một khách sạn năm sao có một buổi lễ đính hôn được cử hành.

Mấy người vây lấy Liễu Khê trong phòng hóa trang giúp cô trang điểm, tóc xoắn dài được vén lên, thợ trang điểm than thở da thịt của Liễu Khê thật đẹp, trắng nõn trơn mượt, đến cả phấn lót cũng không cần, chỉ phủ lên chút nhũ dịch, bôi một chút son cũng đủ mỹ lệ.

Liễu Khê nhìn cô gái trong gương, chiếc cổ trắng nõn như thiên nga mang theo một vòng cổ ngọc lục bảo phức tạp, chiếu sáng rạng rỡ. Kéo chiếc váy trắng tinh khiết, lộ ra đôi vai tinh xảo mượt mà, chỗ làn váy dùng trân châu ráp thành những đóa bách hợp trắng tinh, cao quý mà trang nhã.

“Khê Khê” Tiêu Kỳ đi tới, cúi đầu hôn lên cái trán sáng bóng của Liễu Khê, tay mở hộp nhung, bên trong là vương miện công chúa nhỏ xinh đẹp, hẳn đội vương miện công chúa lên đầu Liễu Khê, nở nụ cười.

“Đến đây đi, công chúa của anh, hoàng hậu tương lai”

“Tuân mệnh, thưa quốc vương yêu mến của em” Liễu Khê cười kéo tay Tiêu Kỳ, chân thành đi về phía trước.

[Đình! Người chơi thân mến, đã lâu không gặp, đừng nhớ tôi quá nhé! Chúc mừng người chơi hoàn thành kịch bản, bây giờ chuẩn bị chuyển cảnh, bắt đầu đêm ngược...]

Giọng nói đã lâu không thấy của hệ thống vang lên đột ngột, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của Liễu Khê cứng đờ trong nháy mắt. Đèn thủy tinh khổng lồ treo trong đại sảnh của khách sạn bỗng rơi xuống,

“Choang” một tiếng thật lớn, thủy tinh văng khắp nơi, trên nền đá cẩm thạch xuất hiện một cái hố lớn.

Tiêu Kỳ nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cổ tay Liễu Khê, tránh nguy hiểm, kinh hồn nhìn những hạt thủy tinh rơi khắp nơi trên nền đất, khẽ vô vào lưng Liễu Khê “Không có việc gì.... Rồi....” Tiêu Kỳ cảm giác được trên tay xuất hiện một mảnh dịch nhớp nháp, miệng run rẩy.

Liễu Khê nhìn xuống, một chum đèn kim loại stent đâm từ sau lưng thẳng vào tim, lễ phục màu trắng như tuyết nhiễm đỏ. Thật ra, có vòng đeo tay nên cơ thể Liễu Khê không cảm thấy đau đớn nhưng cô sợ nhìn thấy khuôn mặt đau đớn của Tiêu Kỳ, lúc này cô lại bỏ anh một mình nữa rồi.

“Xin lỗi...” Cô chỉ có thể miễn cưỡng nói một câu như thế rồi mất đi ý thức. “Liễu Khê!!!!!!!!!!!!”

Chương 26

Liễu Khê chờ dẫn nhìn hệ thống, cô dám cá hệ thống cố ý!!!!

Từ đầu đến gần cuối kịch bản thì không thấy mặt ở nơi nào, chỉ xuất hiện nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành rồi bắt cô đi? Mẹ nó chứ, cô đang ở trong lễ đính hôn đây!!!

Nghĩ tới bộ dạng bị thương của Tiêu Kỳ lúc ôm lấy cô, Liễu Khê thật sự muốn phá hủy cái hệ thống vô nhân đạo này!! Tên ngăn cản người khác yêu đương thì cả nhà nhất định sẽ không có người yêu!!!

[Đình, người chơi thân mến, xin hãy hít thật sâu. Cả kịch bản bản hệ thống không xuất hiện là vì để có chất lượng phục vụ người chơi thật tốt, khiến cho tình tiết càng ngày càng uyển chuyển và càng ngày càng hay, vì vậy thời gian đó bản hệ thống nâng cấp]

Liễu Khê cảm nhận được lửa giận đang thiêu đốt hừng hực trong lòng, giọng điệu quảng cáo của hệ thống vô cùng nghiêm túc.

[Tung bóng ~ Chiều sáng ~ Vỗ tay ~ Bóp bóp bóp ~~]

Âm thanh máy móc của hệ thống nâng cao, trước mặt Liễu Khê xuất hiện một luồng sáng, sau đó xung quanh cô là tiếng vỗ tay rầm rộ.

Liễu Khê nhanh chóng phát hiện mình đang ở trong một căn phòng hoa mỹ, có lò sưởi áp tường đang cháy, có đèn chùm thủy tinh hoa lệ treo trên trần nhà, có rèm cửa sổ làm bằng lông thiên nga, đây là phong cách ở Rococo [1].

[1] phong cách Rococo: Theo như mình dịch từ QT từ ‘Rococo’ có nghĩa là Lạc Hà, chắc ý tác giả là phong cách của thành phố Lạc Hà - một thành phố của Trung Quốc.

Liễu Khê đại ra, đây chính là thăng cấp của tên hệ thống đó hả?

[No no, người chơi thân mến, đây là phòng nghỉ tiện nghi dành cho người chơi lúc sắp chuyển cảnh, bắt đầu từ bây giờ, chỉ cần người chơi tiến công một kịch bản, dựa vào cấp bậc được đánh giá mà có thời gian nghỉ khoảng từ ba ngày tới nửa tháng, ngày nghỉ có thể tích lũy. Gian phòng này chính là căn phòng nghỉ do người chơi khổng chế hoàn toàn, có vô số cảnh tượng ở nơi này, bao gồm có vườn hoa, cung điện hoàng gia, vườn cây lâu năm,... dĩ nhiên, những cảnh đẹp kia người chơi phải mua từ cửa hàng của hệ thống, hiện tại đang thời gian khai trương bán những cảnh tượng mới, có giảm 80% [2] đây]

[2] 80%: Trong cv là 8 phần, mà theo Như biết là 8 phần của họ là 80% của mình á :’> Có gì sai thì báo Như với nha~

Hệ thống càng nói thì càng trào dâng, nếu có hình thể thật thì chắc chắn sẽ xuất hiện một nhân tài nói chuyện trơn tru, nước miếng bay khắp nơi, hệ thống, chắc chắn là cậu đang đẩy mạnh tiêu thụ ế ẩm ế ương của cậu chứ gì, thật sự đáng tiếc, Liễu Khê đen mặt lắc đầu.

[Thăng cấp không chỉ như vậy, bây giờ còn có sự thay đổi về việc đánh giá cấp bậc sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ của người chơi đều do nữ phụ thật sự chấm điểm, bây giờ 60 điểm là đạt tiêu chuẩn, từ 60 tới 80 điểm là tốt, từ 80 tới 100 điểm là cực tốt, ngoài ra, được 100 điểm sẽ có một phần quà, người chơi phải cố gắng hơn một chút]

Nữ phụ thật sự chấm điểm? Mắt Liễu Khê nháy nháy, kháng nghị “Nữ phụ ở đâu? Sao có thể xuất hiện chấm điểm? Nếu cô ấy cố ý chỉnh tôi, cho tôi điểm thấp thì sao?”

[Nữ phụ ở sau lưng của người chơi. Về phần chấm điểm dĩ nhiên là qua sự xét duyệt công bằng của bản hệ thống, người chơi cứ yên tâm]

“Ặc, cô xuất hiện lúc nào?” Liễu Khê giật mình, sau lưng cô là một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ ngắn kiểu cách, mái tóc dài quấn nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, cả người toát ra sự kiêu ngạo không ai có thể bì nổi.

[Bản hệ thống đã có chức năng gặp mặt nữ phụ, từ giờ trở đi, nhiệm vụ sẽ do nữ phụ chỉ định, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ của nữ phụ thì người chơi sẽ được phần thưởng lớn, nếu như nữ phụ cực kỳ vừa lòng thì sẽ có phần thưởng đặc biệt. Người chơi cố lên, tôi luôn ở đằng sau quan sát!]

“Tác giả? Sao lại xấu như vậy? So với bốn tiểu thư còn xấu hơn rất nhiều! Như vậy mà có thể khiến cho tên Tiêu Kỳ kia điên cuồng yêu cô sao?”

Nữ phụ đứng trước mặt Liễu Khê, nhìn cô từ trên xuống dưới, vẻ mặt khinh bỉ.

“Lúc trước chương mắt bốn tiểu thư, không những vậy, còn coi trọng con nhỏ Tô Yên ngu xuẩn xấu xa kia, ánh mắt của cô bị gì đấy à? Còn có, cô không thích Hàng Diệc Phàm, Diệc Phàm tốt hơn Tiêu Kỳ rất nhiều, cô đúng là không có mắt!”

Nghĩ tới kết cục của nam thần Hàng Diệc Phàm của mình, nữ phụ tức tới mức thở hổn hển, cô ta dám khinh thường Diệc Phàm, đây mà là tác giả sao? Xứng đáng bị giết!!

“Con nhỏ Tô Yên xấu xa đó chết đơn giản vậy sao? Tiện nghị cho cô ả quá nhỉ! Sao cô không để cô ta làm gái gọi chứ? Cô ta không phải thích thông đồng với người khác sao? Cái loại đề tiện đó xứng để cho vạn người ở trên!”

Nữ phụ khó chịu nhìn Liễu Khê, cười lạnh liên tục, đem cái gọi là kiêu căng ngạo mạn phát huy tới 100%.

Nghe cái kết cục giày vò người khác như vậy, Liễu Khê cũng biết nữ phụ không phải là người tốt đẹp gì cho cam. Cô cũng hiểu tại sao nếu phải chọn giữa nữ phụ và nữ chính thì người ta đều chọn nữ chính.

“Câm miệng, cho bao nhiêu điểm thì nói đi!” Liễu Khê không muốn mấy lời đó làm ô nhiễm tai, không khách khí ngăn lời nói của nữ phụ lại.

“Cô có thái độ gì thế? Chưa ai dám nói chuyện với bốn tiểu thư như thế, hừ, như vậy cũng muốn đạt tiêu chuẩn? Bốn tiểu thư không cho điểm, đáng ghét!” Nữ phụ ngẩng đầu, thở một cái, dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Liễu Khê.

Thật sự... Thật sự muốn đánh người... Liễu Khê cảm thấy nếu cứ đứng với cô gái này thì thật sự đang khảo nghiệm rèn luyện hàng ngày của cô.

“Hệ thống, đừng giả chết, nữ phụ cho điểm không công bằng, nên làm gì đây?” Liễu Khê mặc kệ nữ phụ hếch mũi lên trời kia, ngẩng đầu hỏi hệ thống.

[Nữ phụ cho điểm không công bằng với người chơi, mở ra sự trừng phạt, giáng sét!]

Ngay sau đó, từ trên trời xuất hiện một ánh sáng mang theo điện, lập tức đánh lên người nữ phụ đang đắc ý dào dạt, Liễu Khê nâng tay lên che mắt, sau đó trước mặt cô là một làn khói bốc lên, xuất hiện song song là tiếng hét thảm thương.

Đợi đến lúc cô buông tay xuống thì thấy người trước mắt giống như con quạ đen, nhìn không được dùng đầu ngón tay chọc chọc, đồng đồ màu đen trên người nữ phụ rơi xuống đất. ^^

Tuy rằng kết cục của nữ phụ rất thảm thiết nhưng Liễu Khê không có chút thương hại nào mà còn rất vui vẻ khi thấy người gặp họa.

Đề nén tiếng cười ở cổ họng xuống, Liễu Khê im lặng sám hối, cô ngày càng có sự xấu xa của nhóm nữ phụ.

“Khụ khụ... khụ khụ... Hệ thống chết tiệt, cứ chờ đó!” Nữ phụ bị cháy xém kia ho kịch liệt, thân thể run rẩy, thỉnh thoảng còn xuất hiện một luồng tro bụi màu đen.

Liễu Khê che mũi miệng lùi về sau ba bước lớn, trúng độc thì làm sao, tránh xa chút cũng tốt.

“Hừ, cô chia rẽ Tô Yên và Hàng Diệc Phàm, cứu giúp Liễu gia, thông đồng với Tiêu Kỳ, cho cô 89 điểm là tốt lắm rồi. Hừ, tôi trừ sạch 5 điểm ẩn tượng tốt đẹp hết luôn”

Nữ phụ cháy xém đưa cái đầu đen như mực héch lên, Liễu Khê chỉ thấy được chỗ tròng mắt của cô ta là màu trắng.

Nữ phụ vừa nói xong thì một luồng ánh sáng màu trắng xuất hiện, cô ta biến mất.

[Căn cứ vào điểm do nữ phụ chấm, hệ thống bắt đầu tiến thành thưởng cho người chơi. Người chơi đã hoàn thành kịch bản thứ ba, được điểm cực tốt, thưởng 3000 điểm, đạt được mười hai ngày nghỉ, có thể dùng để đổi đồ dùng, tặng một điểm thuộc tính, tặng cho người chơi một cây tẩm kim cương].

Liễu Khê xác định lại lần nữa, đồ mà hệ thống thưởng cho thật sự rất tệ hại, không giống như có thể dùng được.

[Người chơi thân mến, bây giờ cô có 12 ngày nghỉ, có thể tự ý sử dụng, nếu muốn tiếp tục trò chơi thì gọi hệ thống, chúc người chơi nghỉ ngơi vui vẻ]

Thật ra làm ba nhiệm vụ liên tiếp, Liễu Khê cũng cảm thấy mệt mỏi. Hơn nữa sau khi cùng Tiêu Kỳ yêu đương, điều đó khiến cho Liễu Khê cảm thấy hạnh phúc là gì.

Liễu Khê được Tiêu Kỳ yêu thương chăm sóc, cuộc sống đó cực kỳ dễ chịu.

“Không bằng nhìn xem sự biến hóa của cửa hàng hệ thống, mua chút đồ, sau đó tiếp tục chơi, cũng có thể thấy Tiêu Kỳ sớm một chút”

Liễu Khê chớp mắt nghĩ. Cửa hàng hệ thống lần này có sự thay đổi không nhỏ, tuy rằng vật phẩm vẫn phải trả tiền như trước nhưng mà việc mua bán vật phẩm cũng giống như siêu thị, thậm chí còn có cả xe mua sắm ở cạnh.

Liễu Khê tò mò cầm xem vật phẩm mới, lúc nhìn thấy tới thú nuôi thì kích động vô cùng. Không chút do dự dụng vào. “Oa ~~ Thật đáng yêu ~~” Liễu Khê bị đám thú nuôi đáng yêu mê hoặc.

Con thỏ nhỏ màu tím, con sói nhỏ, con chó nhỏ, hồ ly nhỏ,... Đám thú nuôi này đều ở hình dáng còn nhỏ, thân hình mập mập tròn vo, đôi mắt ngập nước, móng vuốt ngắn nhỏ và mập mập, một đám động vật đáng yêu đã đâm trúng tâm trí của Liễu Khê.

Vừa nhìn đã muốn nuôi, thứ Liễu Khê không thể cự tuyệt chính là đồng lông xù nho nhỏ mập mập mềm nhũn này. Nhìn tới nhìn lui, sờ tới sờ lui, Liễu Khê khổ cực chọn lựa, vất vả lắm mới nhìn trúng con sói nhỏ với bộ lông trắng như tuyết, ôm sói nhỏ thơm mấy cái, hạ quyết tâm mua nó.

5000 điểm thưởng!! Liễu Khê nhìn giá mà nước mắt rơi đầy mặt, sau đó nhìn lại số điểm đang đó, tức giận.

Đành phải lưu luyến đặt con sói nhỏ lên chỗ cũ của nó, nắm tay nhỏ của nó nói “Đợi hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo, nhất định có thể mua mày, bảo bối, chờ chị nhé!”

Hệ thống tỏ vẻ vô tội, đây là cửa hàng thú nuôi không phải là thanh lâu, người chơi ạ!

“Hệ thống, mau bắt đầu kịch bản mới, ý chí của chị đây đang sục sôi” Liễu Khê ngồi ở phòng của mình, hô to.

[Đinh, người chơi thân mến, rất vui khi thấy bộ dạng vui vẻ của cô, mong cô xem kịch bản trước]

Hệ thống vừa dứt lời thì trước mặt Liễu Khê xuất hiện lời giới thiệu kịch bản đơn giản.

Kịch bản lần này là thể loại cường đạo cướp chồng. Có một thư sinh lên kinh dự thi, trên đường bị cường đạo chặn lại, nữ cường đạo kia thấy thư sinh này mi thanh mục tú [3] cả người tao nhã, lập tức động lòng, quyết định đem thư sinh về làm áp trại tướng công [4].

Thư sinh dùng mọi cách chống cự nhưng không có kết quả, cuối cùng bị cô nàng cường đạo kia cưỡng bạo.

[3] mi thanh mục tú: mấy từ ngữ để diễn tả cái đẹp.

[4] áp trại tướng công: là chồng của chủ trại.

Một thời gian sau, cường X [5] trở thành hòa X [6], thư sinh cùng thủ lĩnh cường đạo làm việc tới mức xuất hiện tình cảm.

Sau này nhóm cường đạo chấp nhận lời kêu gọi của triều đình, nữ cường đạo nhanh chóng biến hóa trở thành nữ tướng quân, lao vào chiến trường, quét sạch quân Hung Nô, lập chiến công hiển hách, mà thư sinh kia học tập gian khổ, đậu làm thám hoa. Lúc nữ tướng quân trở về thì gả cho thám hoa, hôn lễ này do chính hoàng đế tứ hôn, trở thành cộc hôn lễ cực đẹp.

[5] cường X: cường bạo, cường bức làm chuyện ấy ấy :’> ạ!!

[6] hòa X: là hai bên tự nguyện làm ý ý đó~

Thân phận lần này của Liễu Khê là biểu tiểu thư [7] đính hôn từ nhỏ với thư sinh.

Cha mẹ biểu tiểu thư cùng mất, luôn ở nhà nam chính, đợi ngày nam chính thi về thì cưới nhau. Ai ngờ, đáp lại sự chờ đợi là nam chính mang nữ cường đạo về.

Biểu tiểu thư dĩ nhiên không đồng ý rút lui, đương nhiên kết cục vô cùng thê thảm, cuối cùng còn bị nữ chính dùng roi đánh vào mặt.

[7] biểu tiểu thư: tiểu thư họ không phải em ruột đâu ạ^~!!

Cái này là chuyện gì đây? Khóe miệng Liễu Khê run rẩy, lúc trước viết chẳng qua là do thích mà thôi, hoàn toàn mất đi cái gọi là logic.

Không biết nữ phụ yêu cầu cái gì, làm ơn đừng là hủy dung của nữ chính, làm ơn không phải là kiểu nhiệm vụ đó. Hủy dung cái gì, cô không ra tay được.

Trước mặt Liễu Khê là màn sương khói lượn lờ, làn sương trắng xóa chậm rãi tụ lại một chỗ, ngưng lại kết thành một thực thể.

Biểu tiểu thư này mặc một bộ đồ màu trắng, bên váy thêu một khóm trúc màu lục, bên hông là một dải lụa hồng, dáng đi mang theo mấy phần lịch sự tao nhã khó nói nên lời. Lúc nhìn tới khuôn mặt của nữ phụ, Liễu Khê nhin không được há miệng thật lớn, kinh ngạc nhìn cô.

Khuôn mặt kia đầy vết roi, da tróc thịt bong, da thịt màu hồng xấu xí lòi ra, có nơi thậm chí còn chảy mủ màu vàng, khuôn mặt đáng sợ như Dạ Xoa. Liễu Khê liếc mắt một cái thì dời ánh mắt ngay, không dám nhìn lại, khuôn mặt xấu xí và thối rửa như vậy thật sự là đả kích với một người con gái.

“Xin hỏi, nhiệm vụ lần này là gì?” Liễu Khê nhìn mắt ánh kia, run rẩy hỏi. Âm thanh của biểu tiểu thư mềm nhẹ uyển chuyển nhưng hận ý kia nồng đậm tới mức Liễu Khê cũng phải sợ hãi.

“Ta muốn Hàn Hạ thân bại danh liệt [8], chết không tử tế!”

[8] thân bại danh liệt: thanh danh tiêu tan, biến mất, không còn.

Hàn Hạ là nam chính trong kịch bản, biểu tiểu thư này hận nam chính? Thật sự không khoa học!!

Tiểu thuyết cường đạo

**Chương 27 **

“Hả?” Liễu Khê khó tin ngây người, hỏi lại.

“Nội dung nhiệm vụ là khiến Hàn Hạ thân bại danh liệt, chết không tử tế?”

Cô không nghe sai chứ?

“Đúng” Biểu tiểu thư gật đầu, Liễu Khê ngây người nhìn cô gái xinh đẹp trước mình, phong thái của cô ấy thật sự là của một vị tiểu thư xinh đẹp.

“Đó là nhiệm vụ chính, về phần nhiệm vụ phụ là chia rẽ Phương Như và Hàn Hạ, hoặc khiến cho Hàn Hạ ghét Phương Như là đủ rồi”

Biểu tiểu thư dịu dàng nói, dù là nội dung như vậy nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy như gió xuân thổi qua.

“Phương Như sao? Đây không giống tên của thủ lĩnh cường đạo, sao lúc trước đặt tên này vậy nhỉ?”

Liễu Khê lăm bằm lầu bầu nói “Nhiệm vụ phụ này không thuộc phạm vi bắt buộc ha”

“Đúng thế, nhiệm vụ phụ này không bắt buộc hoàn thành nhưng mà, nếu hoàn thành nhiệm vụ này thì có liên quan tới, ừ, điểm của người chơi”

Biểu tiểu thư nhẹ giọng giải thích, nhìn qua giống như không ép buộc nhưng thật ra, ý của cô chính là không hoàn thành thì điểm rất thấp.

Liễu Khê tắc lưỡi, biểu tiểu thư này đúng là hoa hồng có gai, cô nhin không được hỏi “Thật ra, cô không hận Phương Như sao? Cô ta đã hủy dung cô đó!”

Biểu tiểu thư nâng tay sờ hai má thổi rửa, trong mắt hiện lên oán hận, kính nể, hâm mộ, tuyệt vọng... Tất cả các cảm xúc phức tạp đan xen lẫn nhau, nhưng mà Liễu Khê không thể đoán ra tâm tư của cô.

“Mặc dù ta hận nàng nhưng ta cũng nể nàng! Về phần khác, mất đi tình yêu đã đủ cho nàng đau đớn rồi!”

Biểu tiểu thư chỉ nói một câu đó, sau đó không nói gì nữa.

“Tôi nhận nhiệm vụ” Liễu Khê thấy biểu tiểu thư không muốn nói thêm, đồng ý nhận nhiệm vụ, mấy thứ bí mật này cứ nhận đi rồi biết.

Biểu tiểu thư kia nhún người chào Liễu Khê một cái, sau đó thân hình của cô ấy biến thành màn sương tan biến.

Suy nghĩ một lát, Liễu Khê tổng hợp lại hình tượng của nữ chính và nữ phụ, đây chính là câu chuyện của một cô gái yếu đuối PK với một cô gái mạnh mẽ.

Nếu vậy thì cô nên đi tới cửa hàng một chút, muốn châm ngòi ly gián hay trả đũa gì đó phải có đạo cụ. Lật mục lục xem, Liễu Khê tìm được đồ mình muốn tìm, máy rada dò người mini, một cái máy nhỏ này mà tốn 500 điểm thưởng của cô, không những thế nó chỉ dùng được có hai lần.

Nó có hình dạng một viên ngọc châu, Liễu Khê xoa nắn nó một chút, sau đó ngây ngơ suy nghĩ.

Máy dò xét này có phạm vi 50m, bất kỳ ai chỉ cần ở trong phạm vi này đều bị nó phát hiện. Có điều nên đặt nó ở đâu? Nó nhỏ như vậy, chỉ sợ không chú ý sẽ rớt mất.

[Đinh! Dựa vào tình cảm của chúng ta, bản hệ thống đề nghị người chơi khảm lên những thứ trên người thường dùng]

Nghe vậy, Liễu Khê khảm nó lên vòng tay, quả nhiên vừa khít. Cô nâng tay lên nhìn thử, không nhìn ra dấu vết, quả nhiên không tồi.

Trừ bỏ những thứ này, Liễu Khê còn mua một cái ‘Thu phóng nước mắt tự nhiên’.

Nhìn thấy món đồ tới tận 1000 điểm thưởng, Liễu Khê khá đau đớn nhưng vẫn bấm bụng mua nó.

[Người chơi mua thu phóng nước mắt tự nhiên, chức năng này có thể thăng cấp, cấp cao nhất là cấp 5]

Liều Khê nhìn cấp cao nhất, chỉ cần vừa khóc đã có thể thu hút người xung quanh, cho dù già trẻ nam nữ gì cũng đều ôm nhau mà khóc.

Nghĩ một chút, cô cứ cảm thấy có cái gì đó rất ớn lạnh.

“Hệ thống, tôi muốn chơi tiếp” Liều Khê không nghĩ nhiều, gọi hệ thống. Nhưng mà hình như chưa mua gì đó thì phải, ừm, hẳn không quan trọng, quên đi.

[Dinh! Mở ra kịch bản thứ tư - Cường hân cường đạo cướp phu. Bắt đầu chuyển cảnh, người chơi chú ý, bắt đầu đếm ngược, mười... chín... tám...]

Liều Khê đã quen với việc choáng váng lúc chuyển cảnh nên tỉnh táo rất nhanh. Nơi này là một căn phòng có mùi hương cổ đại, quả nhiên là nhà của người đọc sách, trong nhà vô cùng thanh nhã, không có sắc thái lòe loẹt rực rỡ, cũng không có đồ vật xa xỉ, một cái giường nhỏ, một bàn hoa đàn, trên tường là bức tranh cuộn tròn, một lư hương có mùi thanh nhã, thật sự rất thanh lịch thoải mái.

Liều Khê tìm một chiếc gương, đánh giá mình qua gương, ừm, tốt lắm, vẫn bộ dạng trước kia, lúc này không có yêu dã như trong kịch bản trước mà lại mang thêm mấy phần đoan trang nhàn nhã của một tiểu thư khuê các.

Bây giờ nữ phụ chỉ mới mười lăm tuổi, thân hình chưa phát dục hoàn toàn, chỉ có cái eo nhỏ và khuôn mặt xinh xắn lạnh lợi khiến người yêu thích, trên mặt mang theo mấy phần ngây ngô.

Nói ngắn gọn là một nụ hoa xinh đẹp chưa tới thời kỳ nở rộ.

[Phát hiện nha hoàn Thúy Nhi tới gần phòng ngủ, chú ý chú ý!]

Máy dò xét lên tiếng, Liều Khê chú ý đứng dậy.

Quả nhiên, không quá mấy giây thì cô thấy một bóng người qua cửa sổ. “Tiểu thư, thiếu gia đã trở về!” Ở cửa vang lên tiếng bước chân vội vã, người chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng, trong giọng mang theo sự vui vẻ và hưng phấn. Đây là nha hoàn Thúy Nhi bên người nữ phụ.

“Thật sao?” Liều Khê buông chiếc gương, điều chỉnh biểu tình trên mặt, làm bộ kinh hỉ (kinh ngạc + vui vẻ), luống cuống tay chân sờ tóc, lại kéo góc áo.

“Thúy Nhi, mau nhìn một cái, ta thế nào?”

“Đẹp lắm, tiểu thư của em, mau cùng em tới chính sảnh, phu nhân đã đợi ở đó rồi” Thúy Nhi đỡ Liều Khê ra cửa.

Đi qua hành lang ở hoa viên, chưa tới chính sảnh đã nghe tiếng khóc của Hàn phu nhân, Liều Khê biết tại sao bà ấy lại khóc. Vất vả lắm mới có thể trông con về, cứ tưởng là có tin mừng, ai nghĩ lại không phải, không những vậy, con còn mang theo một cô nương chốn giang hồ xưng là con dâu vào cửa, Hàn phu nhân sao chịu cho nổi. Hơn nữa, ở trong chính sảnh, ngoài Hàn phu nhân, Hàn Hạ ra thì vẫn còn một người, đó là Phương Như.

Đây là lần đầu cô ta tới thăm người nhà họ Hàn, sau này bên triều đình mới có lời chiêu an đánh quân Hung Nô.

Sau đó mới tới thăm hoa Hàn Hạ từ chối đề nghị làm phò mã của hoàng đế ở Quỳnh Lâm yển, còn mong hoàng đế tứ hôn hẳn với Phương Như. Thật ra, Phương Như thích Hàn Hạ thật, cô ấy phải yêu hẳn mới cam tâm tình nguyện một mình xuống núi với Hàn Hạ, đây là một chuyện mạo hiểm vô cùng.

Sau này Hàn phu nhân cũng đồng ý con mình cưới Phương Như, vì Hàn Hạ còn đưa ra giấy từ hôn với biểu tiểu thư, hơn nữa quyết định nhận nàng làm nghĩa nữ, sau đó tìm cho biểu tiểu thư một gia đình trong sạch, dĩ nhiên không tìm đúng chỗ.

[Độ hảo cảm của nam chính Hàn Hạ với người chơi Liều Khê là 80, với nữ chính Phương Như là -20. Độ hảo cảm của nữ chính Phương Như với người chơi Liều Khê là 10, với nam chính Hàn Hạ là 90]

Kỳ thật, sao nữ chính này lại có 10 điểm hảo cảm với biểu tiểu thư? Theo lý mà nói là không nên đó, không lẽ nhìn mặt mũi của nam chính nên yêu ai yêu cả đường đi lối về sao?

Hơn nữa, sắc mặt của Hàn phu nhân có gì đó không đúng, sắc mặt trắng bệch, bộ dạng mệt mỏi giống như bị điều gì đó dọa vậy. Liễu Khê hành lễ với Hàn phu nhân, đợi bà khoát tay.

“Khê Nhi, tới đây, biểu ca của con về rồi, còn có, đây là Phương cô nương” Âm thanh không có chút sức lực khiến Liễu Khê càng nghi ngờ.

“Biểu ca” Liễu Khê dịu dàng gọi một tiếng, âm thanh này rất ngọt ngào, mềm mại và trong veo tới mức khiến người khác nhũn cả người. Nước mắt nước mắt, trong lòng Liễu Khê nghĩ vậy, đôi mắt của cô xuất hiện một ít nước, thật sự khiến người khác nhìn không nổi mà yêu thương.

“Biểu muội, sao không mặc thêm ít áo mà ra? Thân thể của muội không tốt, bây giờ lại có gió lạnh” Hàn Hạ thấy Liễu Khê thì kinh hãi, tuy giọng điệu giống như trách cứ nhưng bất kỳ ai cũng nghe được sự đau lòng trong đó. Phương Như đứng một bên thấy vậy khó chịu liếc mắt nhìn Liễu Khê, trước giờ hần chưa bao giờ chăm sóc nàng như vậy, Phương Như cảm thấy có chút khó chịu và tức giận.

Liễu Khê xấu hổ liếc mắt nhìn Hàn Hạ một cái, sau đó ngượng ngùng cúi đầu, sau đó hai má ửng đỏ.

“Người ta lo lắng cho biểu ca mà, Khê Nhi ngày nào cũng khẩn cầu, hi vọng biểu ca có thể có tên trên bảng vàng” Lời vừa nói ra, khuôn mặt của Hàn phu nhân và Hàn Hạ nhất thời trắng bệch, ngay cả thi hội cũng chưa vượt qua thì sao có tên trên bảng vàng, tất cả đều do Phương Như. Kỳ thi hội tiếp theo phải tới ba năm nữa.

“Trước khoan nói chuyện đó đã, Khê Nhi, con an bài chỗ cho Phương cô nương đi, nàng ở lại nhà chúng ta mấy ngày”

Hàn phu nhân miễn cưỡng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói qua chuyện khác. Hơn nữa, lời nói đều đem Phương Như trở thành khách, một câu ‘chúng ta’ này là nhắc nhở Phương Như, cũng như khẳng định vị trí thiếu phu nhân là của Liễu Khê.

Phương Như lớn lên ở trại đầu biết mấy lời ám chỉ này, nghe Hàn phu nhân sai người chuẩn bị nơi cho nàng thì cho rằng bà đồng ý hôn nhân của mình và Hàn Hạ, tuy muốn ở tại phòng của Hàn Hạ nhưng nghĩ tới lời dặn của hần lúc trước đành nhịn xuống, vui vẻ ôm quyền với Hàn phu nhân, lớn tiếng cảm ơn.

“Đa tạ lão phu nhân” Một câu lão phu nhân khiến nụ cười của Hàn phu nhân cứng lại, Liễu Khê suýt nữa không thể duy trì bộ dạng đáng yêu mà cười lớn, quả nhiên đối với bất kỳ người phụ nữ nào, tuổi tác đều là thứ không nên đụng.

Hành động như vậy khiến cho Liễu Khê cảm thấy rất phóng khoáng, nhưng trong mắt Hàn Hạ lại trở thành thô lỗ, nhện không được nhú mày. Nếu đem so Phương Như này với Khê Nhi thì đúng là một trời một vực.

Nghĩ tới mấy ngày bị Phương Như ép buộc, cả người Hàn Hạ cứng lại, trong lòng càng ghét Phương Như hơn mấy phần. Liễu Khê tinh tế đánh giá Phương Như, đúng là một nữ tử oai hùng hiên ngang, khiến cho người mới nhìn cũng biết là người trong giang hồ. Da thịt màu mật ong, nhìn có chút thô ráp, không tinh tế như Liễu Khê, ánh mắt không lớn không nhỏ nhưng sáng ngời, nụ cười lộ ra răng nanh chính tề, có sức sống và sáng lạn như ánh mặt trời hơn các tiểu thư khuê các nhiều. Hơn nữa, dáng người rất tốt, cao hơn so với Liễu Khê rất nhiều. Ngầm đo một chút, ít nhất cũng phải 1m8, hai chân thon dài thẳng tắp kia khiến cho Liễu Khê hâm mộ không ngừng.

Liễu Khê phát hiện, lúc Phương Như đứng với Hàn Hạ thì hần còn thấp hơn Phương Như một chút. Chiều cao cũng là một trong mấy thứ có liên quan tới lòng tự trọng của đàn ông, người có tài đều thích lộ ra mấy cái cảm giác siêu việt của đàn ông. Hàn Hạ này hần cũng thế. Liễu Khê nghĩ.

“Vị Phương cô nương này là bằng hữu của biểu ca sao?” Liễu Khê lộ ra khuôn mặt ngây thơ, nở nụ cười dịu dàng, vén áo thì lễ với Phương Như. Phương Như nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Khê, nghe giọng nói mềm mại của nàng, lại thấy dáng người thướt tha như bướm lượn của Liễu Khê thì mới biết được nữ hài tử xinh đẹp thật sự đẹp đến chói mắt thế nào.

Trong lòng dâng lên mấy phần chán nản, mấy chữ biểu ca biểu muội này rất thân thiết, người đàn ông này là do nàng cướp được thì phải thuộc về nàng, nàng không cho phép ai dám mơ ước tới hần.

Từ nhỏ Phương Như đã sống ở trại, đã thấm tư tưởng cướp được là của mình vào trong xương cốt, nên khi nàng xem trọng Hàn Hạ thì lập tức cướp người, hoàn toàn không cho hắn từ chối.

Đối mặt với Liễu Khê, nàng cảm thấy một sự uy hiếp, nàng cũng là nữ nhân, trực giác của nữ nhân đôi khi rất chuẩn cho nên nàng mở miệng biểu thị công khai Hàn Hạ là người của nàng.

“Nếu Hàn Hạ gọi ngươi là biểu muội thì ngươi cũng là biểu muội của ta. Ta và Hàn Hạ không phải quan hệ bằng hữu mà là vợ chồng” Phương Như nói thần nhiên, nàng và Hàn Hạ đã từng làm hôn lễ và động phòng ở trại, toàn bộ huynh đệ trong trại là người làm chứng.

Hàn Hạ nghe Phương Như nói vậy, khuôn mặt xanh mét, không trải qua tam môi lục sính [1], không có tám người nâng kiệu thì sao có thể gọi là vợ chồng? Hơn nữa, trong mắt Hàn Hạ, lần rượu mừng trong trại lần đó không phải là hắn cưới Phương Như mà bị nàng ta ép cưới.

[1] tam môi lục sính: còn gọi là ‘tam thư lục lễ’, đó là những nghi thức bắt buộc trong phong tục cưới truyền thống của TQ. Tam thư là ba loại văn bản hai bên trao đổi cho nhau gồm: Sính thư (trao đổi khi đính hôn), Lễ thư (trao đổi sau khi đính hôn) và Nghênh thư (nhà trai trao cho nhà gái trước khi rước dâu) Lục lễ là sáu bước tiến hành hôn lễ gồm: Nạp lễ (nhà trai chuẩn bị sính lễ, nhờ bà mối tới nhà nhà gái đặt vấn đề), Vấn danh (nhà trai viết tên họ, ngày tháng năm sinh của người nam lên thiệp hồng, nhờ bà mối đưa tới nhà gái, nếu nhà gái đồng ý kết thân thì ghi tên tuổi, ngày tháng năm sinh của người nữ lên thiệp hồng, sau đó gửi cho thầy tướng số tính bát tự cho đôi trẻ), Nạp cát (sau khi có kết quả hòa hợp hay xung khắc của bát tự của hai bên nam nữ thì sẽ có bản luận sợ bộ về hôn sự), Nạp trướng (đính hôn), Thỉnh kỳ (chọn ngày tốt làm đám cưới) và Nghênh thân (Đúng ngày lành tháng tốt, tân lang tới nhà tân nương cưới vợ về)

Đối với một nam nhân, đó là sự nhục nhã. Liễu Khê nghe được lời nói của Phương Như, cảm thấy buồn cười, nữ phụ này mới là người có hôn ước với Hàn Hạ, Phương Như cướp người lại không biết xấu hổ.

Nếu là nữ phụ thật nghe, không đau lòng mới lạ. Chỉ chờ mấy lời này của cô thôi! Phương Như ơi là Phương Như, Liễu Khê cười lớn trong lòng.

Tiểu thuyết cường đạo

Chương 28

“Biểu ca... Đây... Đây... Muội không tin...” Đôi mắt Liễu Khê mênh mông, rơi nước mắt, từng giọt nước mắt chảy trên đôi gò má không có chút huyết sắc, bộ dạng không thể tin nổi, yếu ớt khiến người khác phải đau lòng.

Thân thể mảnh mai giống như lá rụng ngoài trời, lung lay, Liễu Khê vẫn duy trì tần suất chậm rãi, sau đó hôn mê bất tỉnh, trước khi nhắm mắt thì nhìn Phương Như với ánh mắt khiêu khích.

“Biểu muội!” Hàn Hạ kinh sợ hô lên.

“Giả vờ giả vịt!” Nhìn thấy ánh mắt của Liễu Khê, Phương Như suýt nữa giơ chân đạp nàng một cái.

Hàn Hạ đỡ lấy thân thể mảnh mai của Liễu Khê thì nghe được lời nói của Phương Như, sự bất mãn tích góp bộc phát, hắn tức giận, trừng mắt hét lên với Phương Như “Thân thể của biểu muội vốn đã yếu, ngươi còn châm chọc, ngươi, ngươi khiến ta thất vọng quá!”

[Độ hảo cảm của nữ chính Phương Như với người chơi Liễu Khê giảm xuống mười điểm, độ hảo cảm hiện tại là 0]

“Ngươi có gan thì hét lại lần nữa ta xem?” Phương Như không chút khách khí chỉ tay vào mũi Hàn Hạ hét lên, âm thanh kia rất lớn, khiến cho lỗ tai Liễu Khê run lên. Tiếng hét của Phương Như khiến mọi người chấn động. Người ở Hàn gia là những người đọc sách, ngày thường đều nói chuyện rất nhẹ nhàng, chậm rãi, chưa từng xuất hiện cái bộ dạng đáng sợ như Phương Như.

Huống chi, Phương Như lại hét lại với Hàn Hạ, Hàn Hạ là Hàn gia thiếu gia, điều này giống như đem tôn nghiêm của Hàn Hạ đạp dưới chân.

Hàn phu nhân ngồi ở một bên bất mãn, hung hăng nắm chặt khăn tay, cô nàng đầu lĩnh cường đạo này vô cùng vô lễ và thô tục, nàng ta dám hét lên với con của bà, thậm chí còn cả thái độ ác liệt như vậy.

Hàn Hạ vốn là một thư sinh yếu đuối, nếu bị nàng ta ép cười thì ngày sau sao có thể trôi qua tốt đẹp? Có khi còn gây ra rắc rối tới mức diệt môn luôn ấy chứ.

Lúc trước, bà thấy Liễu Khê yếu đuối như vậy, còn có chút lo lắng, nhưng với tình hình hiện tại, Liễu Khê này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, trước mặt bà mà dám làm chút trò này.

Hàn phu nhân nhìn Liễu Khê đang bất động trong lòng Hàn hạ, còn có Phương Như đang hùng hổ đứng một bên, miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Trước khi rõ về Phương Như này, tạm thời nên nhìn một chút, nếu tùy tiện đi báo quan, lúc đó chỉ sợ cũng kéo cả Hàn gia này liên lụy vào.

Bây giờ còn một cơ hội, nếu như Liễu Khê và Phương Như đấu đá với nhau, mặc kệ là Liễu Khê đối phó Phương Như hay là Phương Như muốn lấy mạng Liễu Khê, tất cả đều là chuyện tốt với Hàn Hạ.

Hai nữ nhân này, ai cũng không xứng với Hàn Hạ nhà bà. Tốt nhất là để Phương Như giết chết Liễu Khê, quan phủ bắt lấy Phương Như. Trai cô tranh chấp, ngư ông đắc lợi, đến lúc đó, Hàn Hạ đạt bằng vàng, có thể kết hôn với thiên kim tiểu thư quan gia chân chính, lại có chức vị ở triều đình, dù sao cũng rất tốt.

Hàn phu nhân nhìn Liễu Khê, đứa cháu gái này đừng làm cho bà thất vọng. Hàn gia nuôi nó nhiều năm như thế, cũng tới lúc hồi báo cho người Hàn gia một chút.

Sắc mặt Hàn Hạ thay đổi, ôm người Liễu Khê run run, trừng mắt nhìn Phương Như, ánh mắt như muốn ăn thịt người. Đúng là như vậy mà! Đầu lĩnh cường đạo này, cho tới giờ cũng không biết phân biệt trái phải, khiến cho hán không thể thi cử, lại còn nhục mạ hán, đều do hán quá hiền. Bây giờ ở trước mặt mọi người Hàn gia, đem tôn nghiêm của hán giấu dưới lòng bàn chân, ả nghĩ hán là hạt cát tùy ý xoa nắn sao? Sự khúat nhục này, càng ngày càng dày.

Nghĩ tới đây, Hàn Hạ cắn chặt môi, thậm chí còn có mùi màu tươi nhẹ nhàng luồn vào khoang miệng của hán, hán đè ép oán hận xuống. Dù sao cũng có một ngày, hán đem cô ả này băm vằm.

[Đinh! Độ hảo cảm của nam chính Hàn Hạ với nữ chính Phương Như giảm xuống 10 điểm]

“Thân thể Khê Nhi vốn đã yếu, ngươi còn kích thích muội ấy làm gì? Lúc trước chúng ta đã nói với nhau, xem Khê Nhi như muội muội mà chăm sóc, không phải sao?” Hàn Hạ quay cuồng, áp chế cừu hận xuống, hai mắt nhìn Phương Như dịu dàng, thờ dài.

Khuôn mặt tuấn mỹ trắng trẻo xuất hiện chút u buồn, giọng nói dịu dàng như dòng suối chảy.

Nghe Hàn Hạ nói thế, mấy nha hoàn bà tử ở đây đều tròn to mắt nhìn, không khỏi thầm nói, Phương cô nương này rốt cuộc là ai mà làm sai như vậy vẫn khiến thiếu gia nhẫn nại?

Ngay lập tức, mọi người đều nhìn Phương Như với ánh mắt khác nhau, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, về sau hầu hạ Phương cô nương cung kính một chút, cũng không có gì cả.

Phương Như từ nhỏ đều thấy mấy vị đại hán ăn thịt uống rượu thô lỗ, bây giờ lại thấy Hàn Hạ phong lưu như thế này, dĩ nhiên là vừa gặp đã yêu.

Thấy ánh mắt khó xử buồn bã của người trong lòng, giọng nói dịu dàng như gió xuân quét vào mặt, khiến lòng nàng ta giống như con nai nhỏ chạy nhảy.

Lại thấy Liễu Khê mềm yếu ở trong lòng Hàn Hạ, tuy rằng có chút không vừa mắt nhưng cũng có chút lo lắng, ừ, ánh mắt lúc này, chắc chắn là nàng nhìn nhầm rồi.

Hàn Hạ đã từng nói biểu muội của hán là người thiện lương hồn nhiên nhất. Chỉ cần Liễu Khê không cướp Hàn Hạ của nàng thì nàng sẽ đối xử với nàng ấy như muội muội ruột của mình. Hai má hơi đỏ lên, có chút thẹn thùng,

Phương Như luôn chính trực cho nên không biết cách làm nũng như Liễu Khê, cười sang sảng “Được, là do ta nóng nảy, Hàn Hạ, chàng đừng trách ta, mau xem biểu muội thể nào đã”

Nghe tới đó, Liễu Khê không giả bộ bất tỉnh nữa, ồm một tiếng, ngón tay dịu dàng cầm lấy góc áo của Hàn Hạ, lông mi run rẩy, nghiêng đầu, mở đôi mắt long lanh.

“Biểu ca... Muội... Muội đau đầu quá!” Liễu Khê nhỏ giọng nói, vừa nói vừa làm bộ kinh hoảng giãy dụa đứng dậy, trong con mắt xuất hiện chút nghi vấn với Hàn Hạ khiến cho lòng hần khó chịu.

Liễu Khê đứng lên, cầm tay Thúy Nhi nói “Thúy Nhi” Thúy Nhi cẩn thận đỡ Liễu Khê, Hàn Hạ thấy cảm giác ấm áp không còn, có chút buồn bã, thất vọng nói với Thúy Nhi.

“Đem biểu muội đỡ về phòng, chăm sóc cho tốt, tới phòng bếp lấy cháo táo đồ bưng tới cho muội ấy bồi bổ thân thể”

Phương Như tính tới giúp đỡ nhưng thấy thân thể yếu đuối dựa trên người Thúy Nhi, trong lòng vui vẻ, thân thể biểu tiểu thư này yếu đuối giống như con gà sắp chết, sao có thể so sánh với nàng, nàng ta đi tới ôm lấy Liễu Khê.

Liễu Khê sợ hãi ôm lấy cổ Phương Như, thân thể run nhẹ, nàng lại bị một nữ nhân ôm lấy sao? Phương Như cho rằng nàng không thoải mái, ôm chặt một chút “Biểu muội rất nhẹ, người, dẫn đường”

Phương Như nhắc cầm ra lệnh cho Thúy Nhi, giống như đây là nhà của nàng, ai không biết còn tưởng Phương Như là một trong những chủ nhân của nhà này.

Đám người đại ra nhìn Phương Như ôm Liễu Khê vào lòng, bộ dạng của Phương tiểu thư ôm biểu tiểu thư, thật sự nhìn rất xứng đôi, ừ, ảo giác, là do bọn họ mù mắt rồi.

“Để ta bế muội ấy, người đừng gắng sức” Hàn Hạ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Liễu Khê, cho rằng nàng sợ hãi, bước tới chuẩn bị đỡ lấy Liễu Khê.

“Nam nữ thụ thụ bất tương thân, người không biết điều này sao?” Phương Như lùi về sau, lông mày dựng thẳng, nói với Hàn Hạ với vẻ mặt không kiên nhẫn. Nàng đã đích thân giúp đỡ hần chăm sóc vị biểu muội này, sao hần còn khó chịu như vậy?

Phương Như khó hiểu, buồn bực vô cùng, nếu không phải nể mặt Hàn Hạ thì nàng không cần đối đãi với Liễu Khê như vậy.

Cảm nhận được sức nặng trong lòng, Phương Như cúi đầu nhìn Liễu Khê đang kinh hoảng. Nhìn gần thì nàng thấy biểu tiểu thư này rất xinh đẹp. Khuôn mặt nhỏ nhắn không lớn bằng bàn tay của nàng, phần nộn, giống như mặt đào, thật sự muốn cắn một cái.

Ôm vào cảm thấy rất mềm mại, giống như cơ thể không có xương cốt, nếu tối ngủ ôm được thì thật sự rất thoải mái. Không bằng tối này nàng ngủ trên giường của biểu muội này đi. Liễu Khê sợ Phương Như không cẩn thận làm nàng rơi, hai tay ôm Phương Như thật chặt, hương thơm tự nhiên phả vào mũi Phương Như làm nàng ta cảm thấy có một muội muội xinh đẹp, đáng yêu như vậy, nàng ta cũng sẽ yêu thương bảo vệ.

[Đinh! Độ hảo cảm của nữ chính Phương Như với người chơi Liễu Khê tăng 15 điểm]

Độ hảo cảm này là sao? Đừng nói với nàng Phương Như bị nàng làm mê hoặc chứ? Nàng không tin đâu. Cánh tay của Phương Như hơi run lên, Liễu Khê tưởng nàng ta định thả nàng, nhỏ giọng hô một tiếng, thân thể run lên, ôm Phương Như càng chặt.

Phương Như thấy Liễu Khê giống như muốn khóc, bộ dạng giống như chịu uất ức, vừa đáng thương lại đáng yêu khiến người khác không biết làm sao “Liễu Khê biểu muội, muội ngoan ngoan thì tỷ tỷ thương”

Liễu Khê quýnh lên, sao nghe lời này cứ như một tên du côn đùa giỡn cô nương nhà lành vậy nhỉ? Nhầm rồi, nhất định là nàng nghe nhầm rồi.

“Vậy làm phiền Phương cô nương đưa Liễu Khê về phòng, vừa lúc hai cô nương các người có thể nói chuyện với nhau nhiều một chút”

Hàn phu nhân nâng tay đụng vào mái tóc, mỉm cười nói với Phương Như. Hàn Hạ trơ mắt nhìn đầu lĩnh cường đạo ôm lấy biểu muội yếu đuối của mình đi xa, trong lòng cảm thấy sợ hãi, Phương Như này muốn nhúng chàm biểu muội của hần?

“Về phần Phương cô nương kia, các người giữ trong bụng cho ta, nếu như ta nghe được một chút tin đồn thì chuẩn bị tinh thần vào kỹ viện đi” Ánh mắt của Hàn phu nhân lạnh lùng, tàn nhẫn nhìn một vòng.

Tất cả những người ở đây đều là người của Hàn phu nhân, bị ánh mắt kia của bà làm cho sợ hãi, Hàn phu nhân giữ khế ước bán mình của bọn họ, dĩ nhiên không ai dám nói bậy, về phần Thút Nhi bên người Liễu Khê, cùng lắm thì thay người hầu hạ thôi.

“Hàn Hạ, con đi theo mẹ” Hàn phu nhân nheo mắt, lúc này có Phương Như ở đây, bà không tiện hỏi nhiều. Nếu không phải vừa này bà ôm Hàn Hạ khóc rống, con bà nói nhỏ với bà, Phương Như là thủ lĩnh cường đạo thì bà đã sớm sai người ném Phương Như ra khỏi nhà rồi.

Rốt cuộc vì sao con mình lại gặp phải sát tinh này, phải biết rõ mọi chuyện mới thì bà mới tính toán được.

Hàn phu nhân cực kỳ nghiêm túc, liếc mắt một cái, đám nha hoàn bà tự biết điều lui ra, trong chốc lát, trong phòng chỉ còn hai mẹ con bọn họ.

“Nói, sao lại như vậy? Con cũng biết lời lúc này suýt hù chết mẹ rồi không?” Hàn phu nhân mệt mỏi nhích thân thể ngã vào ghế. Khuôn mặt Hàn Hạ đỏ bừng, tuy rằng khó nói nhưng mà trước mặt Hàn phu nhân vẫn đem mọi chuyện nói ra.

Nghe được Hàn Hạ bị Phương Như ép bắt, thậm chí còn ép cưới, viên phòng, Hàn phu nhân cảm thấy đầu đau kinh khủng. Bà đã gây nên tội gì mà con trai bảo bối của bà gặp phải chuyện này? Nếu bị quan phủ tra ra thì sao chịu cho nổi? Bà chỉ cho rằng Phương Như coi trọng con bà, không nghĩ tới đã gạ nấu thành cơm.

“Con nghe đây, về sau phải dỗ Phương Như thật tốt, đừng để nàng ta rời khỏi con, về phần Liễu Khê, cứ để đó đã” Hàn phu nhân cắn răng, thật sự muốn giết Phương Như này.

Nghe lời này, Hàn Hạ nóng nảy, hẳn không muốn gặp lại Phương Như kia “Mẫu thân, nếu như đón Phương Như vào cửa thì Hàn gia sẽ bị người khác chê cười” Hàn phu nhân nhắm mắt, không quan tâm Hàn Hạ đang kinh sợ “Cho nên ta mới bảo con dỗ nàng ta thật tốt!! Cho dù quan phủ không thể tiêu diệt đám cường đạo này, nhưng con đừng quên, còn một đường, đó là chiêu hàng!”

Mấy năm nay, ở biên cương không yên ổn, quân Hung Nô thường quấy rầy, triều đình ra một lệnh chiêu hàng mới cho cường đạo, nhân sĩ giang hồ, trên thực tế là gọi những người này đi chống đỡ Hung Nô. Nếu có thể chống lại Hung Nô, có thể trở thành bang phái lớn, đây chính là một hòn đá ném hai con chim.

“Ý của mẫu thân là...” Hàn Hạ chần chờ nhìn Hàn phu nhân.

“Chính là ý đó, tạm thời con nhịn một chút, chỉ cần Phương Như kia vẫn còn kháng khăn một mực với con thì đừng nói với việc chiêu hàng, cho dù là lên chiến trường nàng ta cũng có thể. Lại nói, nếu chết trên chiến trường thì tốt, mà dù sống, lấy nàng ta cũng có chút trợ giúp” Hàn phu nhân ngồi thẳng lưng, nhìn Hàn Hạ chằm chằm “Chuyện đã như vậy, con đừng mong việc cưới được Liễu Khê, việc quan trọng nhất bây giờ là trừ mối họa lớn là Phương Như này”

“Con biết rồi” Hàn Hạ bình tĩnh lại, thở dài, cam đoan “Bây giờ nàng ta mê luyến con, con chắc chắn sẽ để nàng ta chiêu hàng”

“Chỉ là...” Hàn Hạ chần chờ, lắp bắp nói “Con đã cùng nàng ta, nếu như nàng ta có thai thì phải làm sao?” “Cái này con không cần quan tâm, chuyện này để ta xử lý, lừa nàng ta uống tị tử thang [1] là được”

Miệng Hàn phu nhân nói vậy nhưng trong lòng ác độc vô cùng, cường đạo này đừng mong có thể sinh được con cháu của Hàn gia, canh tị tử thật sự tiện nghi cho nàng ta, nên hạ tuyệt dục được [2] mới đúng.

[1] tị tử thang: thuốc tranh thai.

[2] tuyệt dục được: thuốc vô sinh, khiến người uống không sinh con được.

“Làm phiền mẫu thân” Hàn Hạ xấu hổ nói.

“Con yên tâm, sao mẫu thân có thể để Phương Như kia làm chậm trễ con?” Hàn phu nhân nhẹ nhàng nói một câu, nhưng mang theo sự quyết đoán tàn nhẫn. Bên này, hai mẹ con họ Hàn bàn bạc nên đối phó Phương Như thế nào thì bên kia, Liễu Khê đối mặt với Phương Như lại có vẻ rất là... rối rắm!

7. Part 7:

****Tiểu thuyết cường đạo****

Chương 29

Phương Như dứt khoát ngồi trên ghế gỗ lim đối diện Liễu Khê, tư thái tiêu sái dửng dưng, tùy tiện rót ly trà, uống một ngụm xong, lau miệng nói “Uống trà không có ý nghĩa, làm việc khác còn ý nghĩa hơn”

“Thúy Nhi, xuống phòng bếp làm trà hạnh nhân, lấy thêm ít điểm tâm tới để Phương cô nương dùng”

Liễu Khê dựa vào nhuễn tháp, nhìn Phương Như tính tình ngay thẳng, nở nụ cười. Đây là lần đầu nàng và Phương Như gặp mặt, muốn nói ác cảm thì không có bao nhiêu. Hơn nữa, Liễu Khê thật sự rất tò mò lý do Phương Như coi trọng Hàn Hạ.

Nói tới Hàn Hạ, bộ dạng cũng xem như tuần tú lịch sự, dung mạo tuần tú, mặt mày như ngọc, lại có khí độ do đọc sách nhiều, ôn nhuận như ngọc, đoan trang.

Phương Như có thể coi trọng Hàn Hạ thì không lạ gì. Có điều, tuy độ hảo cảm rất cao nhưng lại không giống kiểu sống chết bên nhau.

“Mạo muội hỏi một câu, Phương cô nương nhìn trúng biểu ca ở chỗ nào? Ta biết mình không nên hỏi, nhưng nó liên quan tới biểu ca nên mong Phương cô nương thứ lỗi”

Liễu Khê thật sự rất tò mò, tuy rằng Hàn Hạ là một soái ca dịu dàng nhưng không đẹp tới mức khiến người quý phải điên đảo.

Thúy Nhi bưng trà hạnh nhân và điểm tâm vào, Phương Như ném miếng bánh đậu xanh vào miệng, nghe câu hỏi của Liễu Khê, có chút lúng túng. Nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Liễu Khê đang nhìn nàng, lòng mềm lại, sao có thể đáng yêu đến vậy chứ, cứ như một con mèo nhỏ vậy, dù sao chuyện nàng coi trọng Hàn Hạ cũng không phải là chuyện xấu xa gì.

“Lúc ta gặp Hàn Hạ là một ngày ở trong rừng” Phương Như thoải mái nói “Ta và hắn đối mặt, lúc ấy nghĩ, thư sinh nhà ai lại tuần tú như vậy, những người ta biết không ai giống hắn, nếu làm tướng công của ta cũng không tồi”

Liễu Khê nghe xong thì co giật khuôn mặt, cái này là vừa gặp đã yêu hay là do Phương Như chưa từng thấy ai như thế? Không biết nên đồng tình với Hàn Hạ hay hâm mộ hắn có điểm phúc tới mức này.

Cho dù là Phương Như cường ép hắn đi chăng nữa thì nàng ta cũng là người chịu thiệt.

“Phụ thân ta từng dạy, gặp được người hiếm lạ thì phải cướp về nhà, dù sao sau khi người kia chết tâm thì cũng phải theo người”

Phương Như tự hào nói “Mẫu thân ta cũng như thế. Vốn nghĩ thư sinh nhất gan nhưng Hàn Hạ lại vô cùng trấn định, lúc ấy ta nghĩ, thư sinh này cũng có chút can đảm”

Đây thật sự là một hiểu lầm xinh đẹp, lúc đối mặt với một đám cường đạo cầm dao mà hắn vẫn đứng thê chẳng qua là bị dọa ngốc.

“Đã đến nhà của ta, tuy rằng Hàn Hạ không nói lời nào nhưng đối với huynh đệ của ta rất khách khí, không hề xem thường. Mà ngay cả lúc bọn họ làm khó hắn, hắn cũng không để ý” Phương Như nhớ tới cuộc sống của hai người trong trại, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, hơn nữa lúc mình bị bệnh, người kia còn tới khuyên mình uống thuốc. Người tốt như thế, nàng đương nhiên phải thích hắn.

“À...” Liễu Khê khó khăn lên tiếng, Phương Như này giống như một cô gái nhỏ vậy, bộ dạng này chính xác là đã rơi vào trong bể tình. Vì sao nàng cảm thấy Hàn Hạ tốt đẹp như vậy?

Đã rơi vào tay một đám cường đạo, hấn dám không an phận sao? Làm sao giờ? Liễu Khê cảm thấy khó xử, nàng thật sự không thích Hàn Hạ cho nên không coi trọng hôn ước này cho lắm. Nếu hai người thật sự yêu nhau, nàng thật sự muốn tác hợp cho họ.

Dù sao Hàn Hạ cũng không phải là người đàn ông của nàng. Ai a, nàng tốt như vậy từ khi nào? Quả nhiên là vì Hàn Hạ không phải là người đàn ông của nàng, Liễu Khê tỉnh lại, Phương Như này là tiểu tam, tiểu tam đó, nàng không thể không làm nhiệm vụ.

“Haha, biểu ca của ngươi cũng hay nhắc tới ngươi, hấn nói hấn có một biểu muội thiện lương, Hàn Hạ nói hấn luôn xem ngươi như muội muội mà yêu thương, lúc thấy ngươi, ta cũng hiểu, ngươi đáng giá để người khác yêu thương”

Phương Như cười sang sảng, không để ý tới thái độ của Liễu Khê. Xem ra Hàn Hạ này không nói với Phương Như là hấn và biểu muội đã đính hôn. Nói vậy, với tính cách của Phương Như thì sẽ không ép hấn cưới mình, tên Hàn Hạ này nghĩ cái gì trong đầu vậy nhỉ?

“Phương cô nương, biểu tiểu thư” Đại nha hoàn bên cạnh Hàn phu nhân cầm một khay gỗ đi vào.

“Là Sa Phương sao, vào đi” Liễu Khê tò mò nhìn Sa Phương, không hiểu sao nàng ta tới đây. Sa Phương mỉm cười, vén rèm đi vào, đặt khay gỗ lên bàn tròn nói “Đây là dược thiện mà phu nhân sai người làm riêng, Phương cô nương đi đường xa, nhất định thấy mệt mỏi, vừa vặn có thể bồi bổ. Thân thể của biểu tiểu thư lúc này không tốt, phu nhân cũng lo lắng cho ngài, bảo nô tì nhìn các ngài uống thuốc”

“Dược thiện?” Phương Như tò mò mở nắp, ngửi ngửi “Có mùi thuốc, cái này có thể ăn sao?”

“Thay ta cảm ơn đi” Liễu Khê nhìn viên thuốc óng ánh trên bàn, nó có mùi rất đậm, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi hương khiến người khác phải nuốt nước bọt.

Phương Như sáng khoái uống sạch, sau đó tắc lưỡi, cười nói “Hương vị không tồi, uống rất tốt, chỉ là hơi ít”

Sa Phương thấy vậy thì ý cười càng đậm, dọn dẹp bát thìa, nói “Nếu Phương cô nương thích thì ngày nào nô tì cũng bảo phòng bếp chuẩn bị cho cô nương”

Dọn dẹp xong thì có mấy nha hoàn khác đi vào, Phương Như tùy cơ ứng biến, Liễu Khê nhìn Phương Như không được tự nhiên, cảm thấy xem rất vui.

Sa Phương bước vào phòng của Hàn phu nhân, bà ta nằm trên nhuyễn tháp, một nha hoàn đang xoa bóp chân cho bà ta, nghe tiếng bước chân của Sa Phương đi vào, bà ta không thèm mở mắt.

“Phu nhân, mọi chuyện đã xong, nô tì tận mắt thấy các nàng uống nó. Phương cô nương kia rất thích nó”
“Nếu đã vậy thì chuẩn bị thêm đi”

Khóe miệng Hàn phu nhân buông lỏng, tuy dược vật kia rất bá đạo, nhưng cũng không chắc chắn, bà ta không yên lòng “Hàn gia không thiếu chút tiền mua thuốc này”

Tạm biệt Phương Như, Liễu Khê nằm trên giường, cảm thấy bụng không thoải mái, vừa lạnh lại vừa đau. Cảm giác như đi cả sắp tới, khuôn mặt nhỏ của Liễu Khê suy sụp, nàng ghét nhất là bà đi tới thăm lúc ở cổ đại.

Lần sau nhất định phải mua băng vệ sinh ở cửa hàng hệ thống mới được. “Thúy Nhi, nấu chút nước đường”

Liễu Khê ôm cái bụng lạnh lẽo, gọi Thúy Nhi. Nhưng mà Hàn phu nhân này đối xử với Phương Như không tồi, mới tới đã vội đưa thuốc cho nữ chính.

Dược thiện! Liễu Khê cả kinh, chần chờ nghĩ tới việc mình đã từng bị kê đơn trong đồ ăn, không lẽ Hàn phu nhân cũng làm như thế?

Nếu không sao bà ta có thể đối xử tốt với kẻ phá hủy tiền đồ của con mình như thế?

[Đinh! Chúc mừng người chơi đã khám phá ra kế sách của Hàn phu nhân, thưởng một điểm thông minh]

Nghe âm thanh hệ thống nêu lên, khóe miệng Liễu Khê co giật, vì sao điểm thưởng này khiến nàng cảm thấy mình là quả hồng mềm bị khinh bỉ?

“Hệ thống, người có biết Hàn phu nhân hạ thuốc gì không? Chắc không phải là độc được” Liễu Khê lầm bầm lầu bầu hỏi.

[Đinh! Hệ thống không gì không làm được, nhưng mà không nói với người chơi]

Liễu Khê:... “Hừ, dù sao cũng là tuyệt dục được, hoặc là thuốc tránh thai” Liễu Khê không nghĩ ngợi nói ngay, trong tiểu thuyết cung đấu, trạch đấu cũng viết vậy.

[Chúc mừng người chơi đã đoán đúng, là tuyệt dục được, đáng tiếc không có đồ thưởng]

Liễu Khê không để ý tới lời trêu ghẹo của hệ thống, nàng khiếp sợ, Hàn phu nhân lại kê đơn như vậy với Phương Như. Tuy nàng đã bị kịch tình ảnh hưởng nhưng mà nàng không nghĩ tới bà ta lại làm như thế, cùng lắm cũng là thuốc tránh thai thôi chứ? Hơn nữa, tại sao Hàn phu nhân cũng hại luôn cả nàng?

Lòng người đứng là phức tạp nhất, không thể dùng hai ba câu mà miêu tả được. Liễu Khê nhớ tới bình nước mà hệ thống thưởng, bình nước kia có thể trị bách bệnh, hẳn có thể trị được tuyệt dục được này. Ừ, đợi một lát, phải quan sát trước rồi tính, xem Hàn phu nhân này còn có chiêu gì nữa.

Thời gian không nhanh không chậm, Hàn Hạ luôn tỏ vẻ ân cần chăm sóc Phương Như, ngay cả biểu muội luôn quan tâm cũng đá sang một bên, nếu không phải thấy Hàn phu nhân thường đưa thuốc cho Phương Như, nàng cũng nghĩ hai người này đã yêu nhau như lửa rồi.

Nháy mắt, tiết thanh minh tới, Liễu Khê đã dậy từ sớm, mặc bộ xiêm y màu trắng thuần khiết, tóc chỉ dùng một cây trâm búi lên. Hôm nay là ngày nữ phụ đi tảo mộ phụ mẫu đã mất, nhưng mà mộ của phụ mẫu nữ phụ không ở đây mà ở ngoài, cách đây hơn ngàn dặm. Hàn phu nhân tỏ vẻ tôn kính, xây một Phật đường nhỏ ở hậu viện hẻo lánh, dùng để thờ phụng bài vị cha mẹ Liễu Khê.

Liễu Khê bụng té phẩm đã chuẩn bị tốt, đi tới Phật đường. Nơi này luôn có người quét sạch sẽ, nhưng nơi này là chỗ hẻo lánh, người tới rất ít, ở sau yên tĩnh tới mức khiến người khác phải sợ hãi.

Tự mình tăng thêm dũng khí, Liễu Khê cầm chặt khăn tay màu trắng, cẩn thận lau bàn thờ, bài vị, đốt ngọn đèn, đem tế phẩm chuẩn bị rất tốt.

Quỳ trước bàn thờ, Liễu Khê dập đầu, cho dù không phải là cha mẹ của nàng, nhưng người chết là lớn nhất, nàng cũng mang vài phần kính sợ. Trong đầu xuất hiện trí nhớ của nữ phụ, Liễu Khê đau lòng rên rỉ, những hình ảnh máu me tàn bạo kia khiến nàng buồn nôn. Cả người mềm nhũn ra, hai tay Liễu Khê cầm chặt tảng đá, mồ hôi chảy xuống.

Nàng thở khó khăn, cuối cùng cũng hiểu tại sao nữ phụ vừa yêu lại hận Phương Như. Đơn giản là cha mẹ của nữ phụ chết thảm dưới đao người Hung Nô.

Phương Như đoạt đi vị hôn phu của nàng, dùng roi phá hủy dung nhan của nàng, trong lòng nữ phụ sao có thể không hận? Nhưng Phương Như này lại liều chết trên chiến trường, đánh lui Hung Nô, có thể nói, nàng ta thay nữ phụ báo mối thù giết cha giết mẹ, một nữ anh hùng như thế, sao nữ phụ có thể không kính phục?

Nàng không thể tha thứ cho Phương Như, cũng không thể làm hại Phương Như, tình cảm yêu hận như thế, nó luôn tra tấn nữ phụ. Khó trách nữ phụ lại có tình cảm khúc chiết, phức tạp với Phương Như như thế.

Lấy tiền giấy đã chuẩn bị sẵn, lửa đỏ bốc cháy lên, làm nổi bật khuôn mặt trắng bệch của Liễu Khê, hi vọng cha mẹ nữ phụ có thể đầu thai sớm. “Khê Nhi...”

Bên cửa vang lên tiếng gọi của Hàn Hạ. Liễu Khê quay đầu, kinh ngạc nhìn Hàn Hạ, hẳn tới đây làm gì?

Hàn Hạ đi vào, quỳ gối bên cạnh Liễu Khê, lạy ba lạy với bài vị của cha mẹ nữ phụ, nhỏ giọng nói “Bá phụ, bá mẫu, xin hai người yên tâm, sau này con sẽ chăm sóc tốt cho Khê Nhi”

Diễn xuất như vậy khiến cho Liễu Khê thấy ghê tởm, người đàn ông này muốn gì? Muốn chân đạp hai thuyền sao? Mơ đi. Liễu Khê không nói gì, cũng không để ý tới Hàn Hạ, dọn dẹp đồ đạc, lại lạy một cái, sau đó đi ra khỏi Phật đường.

“Khê Nhi, sao muội không để ý tới ta?” Hàn Hạ đuổi theo, dưới cây bạch quả, giữ chặt lấy tay Liễu Khê, vội vàng hỏi. “Để ý tới người làm gì?”

Nước mắt, nước mắt đâu rồi? Liễu Khê hò hét trong lòng, đôi mắt nhanh chóng xuất hiện một tầng nước, nhỏ giọng nói “Từ lúc Phương cô nương tới, ngày nào biểu ca cũng ở cạnh nàng, vậy không đủ sao? Biểu ca định ép ta chết mới vừa lòng sao?”

“Khê Nhi, muội đừng khóc, tin ta, ta chẳng qua là gặp dịp thì chơi thôi!” Lòng Hàn Hạ co rút từng đợt đau đớn, hẳn để cho biểu muội chịu tổn thương, tất cả đều là lỗi của Phương Như kia.

Nếu không phải nàng ta ép hẳn thì hẳn đã là trạng nguyên, cưới biểu muội vào nhà, bây giờ hẳn phải nén lại tình cảm để lấy lòng Phương Như kia. Nếu hẳn có cơ hội thì hẳn thật sự muốn tránh nàng ta, ở cạnh nàng ta thật sự rất khó thở, khó lắm mới tìm được cơ hội, hẳn chuồn êm tới Phật đường, quả nhiên có thể gặp được biểu muội.

Một mình biểu muội đau lòng quỳ một chỗ, mảnh mai, mềm mại và đáng yêu như vậy, tất cả là lỗi của hẳn, vì hẳn mà nàng bị tổn thương. Nhưng mà, yên tâm, hẳn nhất định sẽ không tha cho Phương Như kia.

Hắn cầm lấy bả vai Liễu Khê, thâm tình nói “Khê Nhi, có một số việc ta không thể nói với muội, nhưng muội yên tâm, trong mắt biểu ca, Phương Như không là cái gì cả, sau này biểu ca sẽ thú muội vào cửa, muội mới là người biểu ca yêu” Yêu cái đầu người á! Liễu Khê gần như phun ra miệng, yêu của người sao, chị đây không cần!

“Biểu muội...” Hàn Hạ động tình, ôm Liễu Khê vào lòng thật chặt khiến nàng suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

“Hai người đang làm gì?” Âm thanh Phương Như giận dữ vang lên.

Hàn Hạ không thêm suy nghĩ, đẩy Liễu Khê ra, nhìn thấy Phương Như lạnh lùng nhìn hai người, ánh mắt kia thật sự có thể giết người.

“A... Nàng nghe ta giải thích...” Hàn Hạ bị dọa tới mức nói năng lộn xộn, không nghĩ gì chỉ vào Liễu Khê nói.

“Là nàng, là biểu muội quyến rũ ta”

Chương 30

Liễu Khê đứng ở dưới cây bạch quả, lạnh lùng nhìn Hàn Hạ đang thất kinh, khoe miệng nâng lên nhàn nhạt, nở ra nụ cười châm chọc.

Thật ra nàng đã sớm phát hiện ra Phương Như, tất cả đều nhờ vật phẩm trên tay này, âm thanh kia rất rõ ràng. Chẳng qua nàng muốn xem Hàn Hạ này sẽ làm thế nào, không nghĩ tới lại làm trò này.

Người như vậy, không xứng làm đàn ông, dối trá, xảo yếu đuối. Phương Như cũng vậy. Nhìn Hàn Hạ không ngừng giải thích, nàng cảm thấy vô cùng phiền chán. Nàng thật sự rất thích Hàn Hạ, nếu không thích thì nàng sẽ không đi theo hẳn về Hàn gia mà bỏ cả sơn trại lại như vậy.

Đối với biểu muội đơn thuần, hiền lành mà Hàn Hạ luôn nói, nàng luôn mang theo sự hi vọng về tình cảm tỷ muội. Huống chi, biểu muội này không khiến nàng thất vọng, bộ dạng dịu dàng mê người, mỗi cử động đều khiến người khác yêu thương.

Lúc nàng thấy người mà mình thích ôm biểu muội trong lòng, cảm giác của nàng lúc đó là muốn giết người! Để tay lên roi bên hông, nắm chặt, cắn chặt răng.

Nàng thật sự rất muốn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc của Liễu Khê bị đánh hồng, đến lúc đó, coi nàng ta quyến rũ người khác như thế nào.

Về phần Hàn Hạ, Phương Như không cho rằng hẳn vô tội, cho dù là Liễu Khê quyến rũ đi chăng nữa, hẳn cũng không thể làm như thế.

Lúc một cô gái lâm vào thời kỳ yêu đương, chỉ số thông minh luôn giảm xuống. Đối với người đàn ông mình yêu, luôn khoan dung mấy phần, mà người sai luôn là người con gái khác không chịu được sự tịch mịch.

Phương Như đúng là loại người này, nàng ta cố gắng giải thích cho Hàn Hạ, nhìn Liễu Khê không thuận mắt.

Rõ ràng mọi thứ đều rất tốt, chỉ cần Liễu Khê không cướp Hàn Hạ của nàng thì nàng sẽ yêu thương Liễu Khê như muối muối, Liễu Khê, vì sao cô phụ sự kỳ vọng của tôi?

Ánh mắt Phương Như như con dao nhỏ, nhìn Liễu Khê ai oán, may mà nàng ta còn nhớ đây là Hàn gia, không phải là sơn trại kia của nàng ta, nếu không phải là có Hàn Hạ thì nàng ta đã sớm dùng roi đánh người rồi. Bước từng bước tới gần Liễu Khê, ánh mắt của Phương Như rất lạnh, đây là lần đầu Liễu Khê thấy loại ánh mắt chứa sát khí và máu tanh này, cả người run lên, cái ánh mắt không xem mạng người là gì này thật sự khiến người khác phải rét run. Thậm chí, trong một giây, Liễu Khê cảm thấy Phương Như đem đầu của nàng kéo ra khỏi cổ cũng là chuyện dĩ nhiên.

Phương Như nâng tay lấy chiếc lá xanh biếc rơi rụng trên đầu Liễu Khê, động tác này khiến người Liễu Khê cứng lại, hoảng sợ nhìn Phương Như đang ở sát mình.

Nàng ta nhẹ nhàng sờ hai má của Liễu Khê, âm thanh của Phương Như rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức làm cho Liễu Khê nổi hết cả da gà “Mặc kệ là hấn trêu chọc người hay người quyến rũ hấn, người nghe kỹ cho to, nếu để ta thấy một lần nữa, ta sẽ lấy một lớp da trên khuôn mặt nhỏ nhắn này xuống”

Giọng nói nhẹ như mây kia giống như đang khen trời hôm nay rất đẹp vậy, nhưng Liễu Khê tin rằng, những lời này đều là lời thật lòng của Phương Như. Bỏ lại mấy câu đó, Phương Như cầm tay Hàn Hạ kéo đi.

Trước khi đi, Hàn Hạ tặng cho Liễu Khê một ánh mắt áy náy. Liễu Khê không thèm để ý Hàn Hạ, bây giờ nàng đã hiểu tại sao Hàn Hạ lại sợ Phương Như như vậy. Đây mới là chủ nhân của trại cường đạo, quyết đoán sát phạt, cả người đầy máu tanh và sát khí, bởi vì có thực lực nên Phương Như không sợ cái gì cả.

“Tiểu thư, sao cô lại đứng nơi này?” Nha hoàn Thước Nhi hầu hạ bên người thấy Liễu Khê đã lâu không về, đi tới Phật đường tìm. Nha hoàn Thúy Nhi bên người đã bị Hàn phu nhân dùng cố điều đi, tìm một nha hoàn mới đem tới đây.

Liễu Khê giật giật mình, thân thể của nàng lúc này thật sự không còn chút sức lực nào, hai chân mềm như không đứng được. Thước Nhi đỡ tay nàng, đỡ Liễu Khê về phòng.

Từ nhỏ tới lớn, Liễu Khê chưa từng lâm vào tình cảnh như vậy, đến lúc này mới biết nhận thức của nàng rất ít. Từ lúc bắt đầu kịch bản đầu tiên, nàng luôn cho rằng đây chỉ là một trò chơi. Trò chơi là cái gì? Nó là một thứ mà muốn thì chơi, không muốn thì bỏ đi.

Từ lần đầu nàng chết, lúc mở mắt ra nàng đã sống lại.

Là nhân vật tham gia trò chơi này, nàng đối đãi với mọi người như NPC, không bỏ vào quá nhiều cảm tình, ngoài người kia.

Liễu Khê căng thẳng, đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nàng chỉ nghĩ nếu như chết, khi sống lại sẽ gặp lại hấn nhưng nàng đã quên, nếu không gặp được hấn, thì làm sao?

Liễu Khê càng nghĩ càng rét lạnh, có chút đau đầu khó chịu. “Thước Nhi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, em lui ra trước đi”

Liễu Khê nhịn xuống không hét lên để phát tiết tất cả, tất cả mọi thứ biến thành tiếng thở dài vô lực. Dem cả người vùi vào trong chăn dày, Liễu Khê ôm chặt mình, cả người lạnh đến run rẩy.

Nàng sợ hãi, không phải nàng sợ Phương Như, mà chết nhiều như vậy nàng đã quá quen với việc chết rồi.

Nhưng mà, nàng đột nhiên phát hiện, nếu như không tìm thấy người kia thì nàng nên làm gì đây?

Suy nghĩ miên man, Liễu Khê bị dọa sợ ngủ thiếp đi, cau mày, cảm thấy cả người không khỏe chút nào.

Thước Nhi canh ở cửa, thấy tới giờ dùng bữa nhưng không thấy Liễu Khê dậy, nhịn không được đi vào, phát hiện trán Liễu Khê nóng, choáng váng mê mang nằm trên giường.

Hai mắt Liễu Khê nhắm nghiền, ngay cả đôi môi phấn nộn như đóa hoa nở rộ cũng mất đi sinh khí.

Thước Nhi lo lắng báo với Hàn phu nhân, sau đó canh giữ bên người Liễu Khê, không rời đi, thỉnh thoảng thay khăn ướt cho Liễu Khê.

Liều Khê cũng không hiểu tại sao lại không có sức lực như bình thường, vì sao nàng phải chơi trò chơi này? Nói không chừng, nàng chết thì có thể về nhà.

“Khê Nhi sao vậy?” Hàn phu nhân được nha hoàn đỡ vào phòng ngủ của Liều Khê, thấy Thước Nhi tính hành lễ thì khoát tay áo.

Bà ta biết chuyện gì đã xảy ra, cũng thăm mắng Hàn Hạ ngu ngốc, làm trò lại bị Phương Như bắt gặp.

Đối với chuyện Liều Khê bị bệnh, Hàn phu nhân cũng khó chịu, không nghĩ tới đứa cháu gái này lại là một kẻ vô dụng, bị Phương Như dọa một chút đã sợ tới mức ốm đau thế này.

“Đại phu bảo thân thể của tiểu thư vốn đã yếu, lại bị dọa sợ, đây là tâm bệnh, phải điều trị từ từ”

Thước Nhi ở cạnh cẩn thận lau mồ hôi cho Liều Khê, thấy Hàn phu nhân vào cửa thì cung kính đứng một bên.

Hàn phu nhân gật đầu, trên mặt xuất hiện một chút lo lắng, dặn dò cẩn thận.

“Người hầu hạ Khê Nhi cho tốt, thiếu cái gì thì nói”

“Nô tì biết rồi ạ!” Thước Nhi lên tiếng, nhìn bóng đi xa của Hàn phu nhân.

Nhìn Liều Khê nằm trên giường, thở dài một cái, không nghĩ Hàn phu nhân phải một hồi lâu mới tới thăm biểu tiểu thư, mà chỉ dừng lại một lát rồi đi mất.

Đến đây, ngay cả ly trà nhỏ cũng không uống, chẳng qua chỉ là đối xử ngoài mặt thôi.

Không biết biểu tiểu thư này có thể sống qua ngày thú vào cửa hay không.

Bên Liều Khê thì bị bệnh nặng, mà Phương Như cũng đã nghe ý kiến của Hàn Hạ, chuẩn bị trở về trại, cùng các huynh đệ thương lượng chuyện chiêu hàng của triều đình.

Ngoài nhân tố là Hàn Hạ ra, Phương Như còn lo lắng tới con đường của huynh đệ trong sơn trại, muốn cho họ một cơ hội đi trên con đường chân chính mà không phải trốn đông trốn tây, thậm chí khi vào thành cũng phải cải trang, chỉ vì sợ thấy trên tường thành có hình truy nã mình.

Huống chi, nàng ta muốn gả cho Hàn Hạ một cách quang minh chính đại chứ không phải lén lút bắt hãn lên trại, biến hãn thành cường đạo.

Hàn Hạ từng nói với nàng, hãn muốn làm một vị quan tốt để tạo phúc cho con dân.

Phương Như thổi ly trà nóng, bình tĩnh ngồi một bên nói “Về chuyện này, chi bằng Hàn Hạ đi với ta một chuyến”

Ý cười trên môi Hàn phu nhân cứng lại, thiếu chút nữa xé rách khăn tay trong tay bà, hít một hơi thật sâu, thân thiết nói “Việc học của Hạ Nhi rất nặng, lúc này mà đi, đường xá xa xôi, sao ta có thể yên tâm?”

“Bằng không cả Hàn gia cùng ta về trại, vào rừng làm cướp luôn cũng được” Phương Như không thay đổi, nghe nói, hôm đó biểu tiểu thư về thì bệnh, nàng ta chưa gặp lại Hàn Hạ, nhưng mà nàng cũng không an tâm để Hàn Hạ và biểu tiểu thư kia một chỗ.

Đây là lời uy hiếp trắng trợn, Hàn Hạ và Hàn phu nhân liếc mắt nhìn nhau, đành gật đầu nói “Ta sẽ đi cùng nàng”

Một câu đã quyết định đường đi của hai người.

Liều Khê không chút hứng thú với việc nàng, mệt mỏi nằm trên giường, mở một cánh cửa sổ, nàng có thể từ trong phòng thấy màu xanh bên ngoài kia.

“Tiểu thư, nên uống thuốc” Thước Nhi bưng một chén thuốc vào, thấy bộ dạng kinh ngạc ngẩn người của Liều Khê thì đau lòng.

Rõ ràng biểu tiểu thư mới là vị hôn thê của Hàn thiếu gia, vậy mà dạo này Phương cô nương kia luôn độc chiếm nơi ở của thiếu gia, làm tiểu thư càng ngày càng u oán, cả thân thể cũng vì vậy mà yếu đi.

Liều Khê cầm chén thuốc đông y màu đen uống sạch, sau đó nằm xuống. Chỉ cần nàng đồng ý, lấy nước không gian mà hệ thống thưởng cho thì tự đứng khỏi bệnh thôi.

Chỉ là, không hiểu sao nàng không làm thế. Chui rúc vào sừng trâu tự ngược bản thân mình, nàng không có phương hướng để đi, làm sao có tinh thần ăn hiếp người khác?

[Đinh! Người chơi thân mến, nhanh chóng khỏi bệnh, đừng quên có một con sói nhỏ đang đợi cô tới chuộc đó!]

Chắc là do không thể nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết của Liều Khê lúc này làm hệ thống phải tìm cách lôi lực chú ý của cô.

“Không có hứng thú, cho dù có đem sao trên trời xuống tôi cũng chẳng mất” Liều Khê vùi đầu vào chăn mềm, miễn cưỡng nói.

[A! Người chơi thân mến, nếu tiếp tục thì có lẽ sẽ gặp được người nào đó]

Lần này Liều Khê không trả lời, bây giờ cô thật sự rất sợ, người kia tồn tại thật sao? Nếu cô thật sự thề non hẹn biển với người kia, đến lúc cô hoàn thành nhiệm vụ xong, trở về nhà thì có thể gặp người kia nữa hay không? Không lẽ tới lúc đó tách ra, bọn họ sẽ không gặp nhau nữa sao?

[Người chơi thân mến, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ lần này, bản hệ thống sẽ nói cách giải quyết cho cô]
Hệ thống nhìn không nổi cái bộ dạng này của Liều Khê, đành ra đòn sát thủ.

“Hệ thống, tôi không tin cậu đâu!” Liều Khê im lặng nửa ngày, nói một câu.

[Hệ thống:... Bản hệ thống đi đây, khó lắm tôi mới có một chút thiện tâm nhưng lại bị miệt thị, mặc kệ, thích làm gì đó thì làm, dù sao nhiệm vụ không hoàn thành, người chịu phạt không phải là bản hệ thống.]

Tuy Liều Khê nói như vậy nhưng vẫn đã thông tình thần.

Bây giờ cô không có người giúp đỡ, không biết làm sao để khiến cho Hàn Hạ thân bại danh liệt đây.

Ngón tay trơn bóng vuốt váy, Liều Khê nghĩ tới Phương Như sẽ được phong làm nữ tướng quân, khoe miệng nở nụ cười nhạt, ngoài Phương Như ra, ai có thể khiến cho Hàn Hạ thân bại danh liệt đây?

Chương 31

Lần này Phương Như đi với Hàn Hạ cũng nửa năm, thân thể của Liều Khê cũng tốt hơn không ít.

Cô bây giờ chỉ thiếu cơ hội, cô đành phải kiên nhẫn chờ đợi.

Đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô đi tìm một người, bây giờ, cô sẽ là người tìm hấn.

Cầm khung thêu trong tay, trên tấm lụa trắng đã xuất hiện một đóa hoa lan, Liều Khê không yên lòng thêu. Biểu tiểu thư thêu thừa rất tốt, mà nàng hình như kế thừa năng lực của nàng ấy, có thể tùy tiện thêu được đồ đẹp.

Thước Nhi thấy Liều Khê ngẩn người, cho rằng nàng nhớ Hàn Hạ, dừng việc nói “Tiểu thư, thời tiết hôm nay tốt lắm, cô có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Liều Khê thấy ánh mắt lo lắng của Thước Nhi, buông đồ trong tay, khoát tay áo.

“Không đi, Thước Nhi, tới nói chuyện với ta”

Thước Nhi ngoan ngoãn ngồi xuống, nàng nhìn biểu tiểu thư đối diện mình, từ sau đợt bệnh nặng kia, biểu tiểu thư càng xinh đẹp.

Nàng không thể hiểu, biểu tiểu thư xinh đẹp như vậy, tính cách lại dịu dàng, tại sao Hàn thiếu gia lại coi trọng Phương Như nhỉ?

Lần đi nửa năm này của thiếu gia, không có một bức thư, chỉ để biểu tiểu thư ngây ngốc đợi ở đây.

[Đinh! Độ hảo cảm của nam chính Hàn Hạ với nữ chính Phương Như tăng lên 50 điểm]

Âm thanh của hệ thống vang lên khiến Liễu Khê kinh hãi, Phương Như đã làm gì mà Hàn Hạ có thể tăng độ hảo cảm lên nhiều như vậy?

Liễu Khê híp mắt, suy nghĩ không thông, cũng có chút lo lắng. Bây giờ nàng không có ai giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào kịch bản mà hoàn thành nhiệm vụ, nếu như Hàn Hạ thật sự yêu Phương Như thì kế sách của nàng không thể dùng được.

Lúc này, Phương Như lại về Hàn gia, nhưng không tùy ý như lần trước. Trên người nàng mặc hồ phục, chỉ đen được thêu trên bộ quần áo càng lộ ra vẻ oai hùng của nàng ta.

Không chỉ thế, đằng sau nàng ta làm một đám binh lính mặc đồ y chang vậy. Liễu Khê biết, sau khi chiêu hàng, Phương Như lập tức được phong quan.

Nghĩ tới đây, nàng cảm thấy đau đầu vô cùng, vì để có lại quyền lực đã mất, tạo ra một nữ tướng quân, nhìn đám hạ nhân Hàn gia vây quanh nịnh hót Phương Như khiến nàng ta ăn không tiêu.

Hàn Hạ nhắm mắt đi theo Phương Như, so với lần trước thì lần này hẳn có thêm mấy phần chân thành. Phương Như không để ý, nở nụ cười với mọi người, nhìn Liễu Khê đứng một bên, buông ly trà trong tay ra, thản nhiên chào hỏi “Liễu biểu muội”

Vừa nói vừa vẫy tay với Liễu Khê, giống như chắc chắn nàng không từ chối. Liễu Khê cùng Hàn Hạ liếc mắt nhìn nhau, sau đó lập tức dời ánh mắt.

Động tác của Hàn Hạ dịu dàng sắc sảo, chân thành vô cùng, nhưng nàng không thấy tình yêu của hắn dành cho Phương Như.

Nàng đã từng hưởng thụ qua tình yêu say đắm của người kia, cho nên với mấy hành động yêu thương kia nàng biết cái nào là xuất phát từ trong lòng, mà Hàn Hạ, không có chút tình yêu nào.

Vì thế, nàng buông lỏng ba phần, chỉ cần Hàn Hạ chưa thương yêu Phương Như thật sự thì tốt rồi. “Phương cô nương”

Liễu Khê đi tới trước mặt Phương Như, phúc thân chào nàng, biểu tiểu thư là một tiểu thư khuê các, trước mặt người ngoài, chưa bao giờ thất lễ. Phương Như nhìn Liễu Khê, nửa năm không gặp, nàng đẹp thêm mấy phần, thân hình cũng cao hơn trước một chút, mặt mày cũng xinh hơn, sự trẻ con trên mặt cũng biến mất.

Trên người càng thướt tha yêu kiều, cử chỉ phong lưu, khuôn mặt nhỏ trắng nõn lung linh mang thêm một phần ưu sầu, làm người khác yêu mến không thôi.

Quay đầu lại, nhìn ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc của Hàn Hạ, Phương Như nghĩ trong đầu, vì sao biểu tiểu thư này không cách mình thật xa? Lần nào cũng làm hắn dao động.

Mấy kiểu xinh đẹp này thật sự khiến người khác phải yêu thích, ngay cả nàng ta cũng phải yêu thích, nhưng mà, nàng ta không thích ánh mắt của Hàn Hạ xuất hiện nữ nhân khác, Hàn Hạ chỉ cần có nàng ta là đủ rồi.

“Mang mấy thứ kia đem lên” Phương Như tùy ý phân phó, không lâu sau, hai tùy tùng mang một cái hòm lớn vào, đặt trước mặt Liễu Khê. Ra lệnh cho người mở hòm ra, bên trong là gấm vóc Tứ Xuyên, cái này không là gì, mấy thứ quý trọng còn ở bên dưới, nào là trân châu tròn vo, san hô đỏ au, mấy kiểu vàng bạc châu báu lóe sáng, còn có trăm cái và nhẫn vàng, thật sự khiến người khác phải lóe mắt.

Mấy nha hoàn bà tử ở đây ngây ngốc nhìn mấy thứ này, tuy Hàn gia cũng xem như là một gia đình giàu có nhưng không thể có mấy thứ đồ tốt như vậy. Có nha hoàn còn nuốt nước miếng, làm người khác bực mình, tất cả mọi người nhìn Phương Như với ánh mắt khác. “Mấy thứ này tặng cho biểu muội, đây là tâm ý của ta”

Phương Như hồn nhiên nói, nàng ta không xem trọng mấy thứ này. Ánh mắt của Hàn phu nhân cũng lóe lên, nàng ta không nghĩ tới đầu lĩnh cường đạo này lại có của cải như thế, để đuổi Liễu Khê đi, nàng ta có thể để không ít đồ quý trọng như vậy, đám châu báu này, bà cũng phải kinh diễm.

Nếu Phương Như có tiền như vậy, nàng ta chắc chắn sẽ không ngại vì Hàn Hạ mà ra một ít. Về sau, Hàn Hạ muốn trèo cao cũng phải chuẩn bị không ít tiền. Hàn phu nhân không chút áy náy tính toán, bà ta phải

làm thế nào để đào tiền từ Phương Như đây?

Liều Khê nhíu mày, Phương Như này dùng tiền dè người sao? Quả nhiên là đại đương gia hào sảng. Có điều, người không có công không dám cầm mấy thứ này, nài ta muốn làm gì đây?

“Mấy thứ này rất quý, ta không nhận được” Giọng nói của Liều Khê mềm mại, uyển chuyển êm tai, nhưng ý từ chối lại vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Phương Như ngoan lệ, không nói gì nữa, chưa từng có người dám làm mất mặt nàng ta, lại nghĩ tới chuyện sắp làm, vẻ mặt cũng thoải mái hơn.

“Coi như là hạ lễ cũng được, ta chúc mừng muội muội” Lần này Phương Như không gọi Liều Khê là biểu muội mà gọi thành muội muội. Liều Khê ngẩn người.

Cuối cùng Hàn phu nhân cũng lên tiếng, mỉm cười nói với Liều Khê “Hàn Hạ xem Khê Nhi như em gái ruột, ta cũng đem Khê Nhi trở thành con gái mà yêu thương, bây giờ ta thu Khê Nhi làm nghĩa nữ, coi như hoàn thành tâm nguyện của ta”

Lời nói này dịu dàng vô cùng, sự yêu thương trong đó ai cũng nghe ra, hơn nữa Hàn phu nhân biết tính tình của Liều Khê, trước mặt mọi người, nàng ta sẽ không đem hôn ước của mình và Hàn Hạ nói ra.

Trong truyện cũng có chi tiết như thế này, nhưng mà lúc đó là Hàn Hạ muốn Hàn phu nhân nhận Liều Khê làm nghĩa nữ chỉ để tránh lời đồn, lúc này lại là Phương Như ra ý kiến, nhưng mà, ý nghĩa của nó không giống nhau.

Hàn Hạ còn chưa biết tính toán của Phương Như và Hàn phu nhân, thấy chuyện này ra như vậy, lại thấy Liều Khê kinh ngạc đứng đó, con người linh động chỉ còn sự bình thản, trong lòng hấn gấp vô cùng.

Cho dù Phương Như được hoàng thượng xem trọng, được phong quan, có vàng bạc châu báu nhưng mấy thứ này không thể so với biểu muội xinh đẹp động lòng người kia.

Hấn không muốn buông tha thứ gì, đợi Phương Như trở về chiến trường, lần này cũng phải đánh một trận từ ba tới năm năm, lợi dụng lúc nàng ta chưa trở về, hấn thu biểu muội vào cửa, chỉ cần biểu muội nguyện ý thì có thể làm quý thiếp.

Nếu Liều Khê biết tính toán trong lòng của Hàn Hạ, chắc chắn sẽ tát hấn mấy cái. Liều Khê thâm tính trong lòng, Hàn phu nhân thu nàng làm nghĩa nữ, sau này nàng và Hàn Hạ là huynh muội. Cái nam nhân khó quên nhất là thứ muốn mà không có, đến lúc đó nàng sẽ trở thành hạt chu sa trong tay hấn.

Hơn nữa, bây giờ nàng chưa bị hủy dung, khuôn mặt của nàng vẫn mang theo lực sát thương lớn, lông mi run nhẹ, nàng chỉ nói một câu “Tất cả đều do di làm chủ” “Haha, quả nhiên là muội muội có tri thức và hiểu lễ nghĩa”

Phương Như cười ha ha, nói tiếp “Chuyện vui như vậy không nên để lâu, hôm nay chúng ta làm lễ luôn đi”

Việc thu nhận nghĩa nữ ở cổ đại cũng có trình tự, phải mở cửa từ đường, mời trưởng bối trong tộc tới chào hỏi thì mới xem như là hoàn thành.

Liều Khê nghe vậy cũng biết rõ, Phương Như này chắc chắn là chuẩn bị rồi mới tới, nhưng mà, thật sự rất nhanh. Hàn Hạ thấy mọi chuyện đã định sẵn, tuy rằng lòng nóng như lửa đốt nhưng không dám nói nhiều, hướng chỉ mẹ hấn nhìn hấn một cái, hấn đành nắm chặt bàn tay, biểu muội như hoa như ngọc của hấn sắp trở thành nghĩa muội của hấn.

Liều Khê im lặng nhìn Hàn phu nhân và Phương Như, chuyện này chắc chắn không đơn giản như thế, hay phải nói, Phương Như không đủ yên tâm.

Người trong Hàn gia đều giật mình khi biết tin Hàn phu nhân nhận Liều Khê làm nghĩa nữ, nhưng đây là chuyện nhà người ta, chỉ cần hợp lễ nghi thì bọn họ sẽ không ngăn cản. Đợi sau khi kết thúc buổi lễ, tất cả mọi người chúc mừng Hàn phu nhân một lượt, nói rằng Hàn phu nhân có được một cô con gái tốt.

Thân phận của Liều Khê thay đổi, kẻ hầu người hạ bên người cũng tăng thêm hai người, khuôn mặt nàng không thay đổi, thậm chí xem Phương Như còn muốn làm gì.

Quả nhiên, hai ngày sau, Hàn phu nhân cho gọi Liễu Khê, lúc tối thì nàng thấy Phương Như đã ở đó.

Hàn phu nhân đánh giá Liễu Khê, không thể không thừa nhận, đứa cháu gái này càng lớn càng phát triển, nghĩ tới ước định với Phương Như, khóe miệng Hàn phu nhân nở nụ cười.

Nàng không thích Phương Như, nhưng cũng chú ý đến Liễu Khê, với nhan sắc của Liễu Khê, lúc vào cửa chỉ sợ đem Hàn Hạ điên đảo.

“Khê Nhi của chúng ta đã lớn rồi, nương thấy cũng vui” Hàn phu nhân kéo Liễu Khê sang, dịu dàng vỗ tay Liễu Khê, cười dịu dàng, nói tiếp:

“Cũng tới lúc phải tìm người để gả con rồi, vừa vặn nương thấy một người xứng với con”

Liễu Khê cười lạnh trong lòng, mới thu nàng làm nghĩa nữ mấy ngày, hôm nay đã nói thế, còn có, người bà ta chọn là ai đây?

Dùng nắp trà vuốt vuốt lên miệng tách trà, Liễu Khê không nói gì. Phương Như không bình tĩnh như vậy, nói với Liễu Khê.

“Mặc ca là huynh đệ lớn lên với ta từ nhỏ, tình như thủ túc, muối muối cứ yên tâm, nếu hấn cưới người làm vợ, sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với người”

Nước phù sa không để cho người ngoài, nàng thấy Liễu Khê không tồi, xứng với huynh đệ lớn lên từ nhỏ với nàng, bây giờ nàng xem Liễu Khê như chị dâu mà đối xử, trong lòng cảm thấy ý tưởng này không sai.

Khóe miệng Liễu Khê run rẩy, nếu nàng là nữ phụ thật sự, lúc này sẽ tức mà chết cho xem.

Một tiểu thư khuê các, dù cha mẹ đã chết nhưng sao có thể gả cho cường đạo?

Khó trách trong kịch bản nói biểu tiểu thư không muốn lập gia đình, Liễu Khê trải qua nhiều quyển sách cũng phát hiện một chuyện, có nhiều thứ trong sách không nói tới, nhưng sang đây lại bị chỉnh sửa lại.

Liễu Khê biết, hôn lễ ở cổ đại đều do cha mẹ sắp xếp, không phải ai cũng tùy ý làm bậy như Phương Như.

“Tuy dì khen như vậy nhưng ta không thể không gặp hấn một lần, ta nhìn hấn qua bức bình phong”

Liễu Khê chậm rãi nói. Mặc ca của Phương Như là ai? Nàng nhớ trong kịch bản không có người này.

Có điều, nàng hiểu rõ, dù nàng không đồng ý thì Hàn phu nhân cũng có cách bắt nàng đồng ý.

Phương Như thấy Liễu Khê không phản đối, cũng thở nhẹ một cái. Thời gian của nàng ta không còn nhiều, nếu không đem hôn sự của Liễu Khê này định sẵn, nàng ta không an tâm lên chiến trường.

Chương 32

“Mặc ca, Liễu Khê này là một đại mỹ nhân thật sự, khuôn mặt nhỏ nhắn như quả trứng gà vậy, lại phần nộn, huynh thấy sẽ rất thích”

Phương Như bắt đầu khoe khoang Liễu Khê trước mặt nam tử đứng cạnh mình.

Nam tử nhìn Phương Như không chút thay đổi sắc mặt, khuôn mặt tuấn mỹ của hấn lạnh nhạt, hai tay ôm ngực, mặc kệ Phương Như nói cái gì.

Phương Như thấy thái độ của Trần Mặc, gần như muốn kêu rên, đừng nhìn bộ dạng không sợ trời không sợ đất của nàng ta mà nhầm, trên thực tế, trong sơn trại, chủ nhân chân chính là nghĩa huynh lớn lên từ nhỏ với nàng ta.

Cũng đừng nhìn bộ dạng lạnh lùng của hấn, nếu như hấn thật sự tức giận thì ngay cả nàng ta cũng phải sợ hãi.

Lúc trước, nếu không có Trần Mặc giúp đỡ thì nàng không làm xong chức vụ đại đương gia này, mà ngay cả việc nàng xem trọng Hàn Hạ, Trần Mặc không phản đối mới thuận lợi như thế.

Lau mặt, Phương Như ử rử nói: “Mặc ca, muội biết huynh vẫn luôn tìm nữ nhân trong mộng kia, nhưng nàng lớn thế nào, huynh còn không biết được, sao có thể tìm nàng?”

“Câm miệng!” Trần Mặc lạnh lùng phun hai chữ, hẳn nguyên ý dung túng Phương Như nhưng cũng có mức độ, có điều, cấm địa của hắn, không bất kỳ ai có thể đụng vào.

Phương Như cũng biết mình nói sai, chán nản nói “Mặc ca, lúc này muội lỡ lời, huynh đừng để ý. Có điều, huynh coi như đây là lời khẩn cầu của muội, đi gặp Liễu Khê kia với muội, nếu huynh thấy không thích thì thôi vậy”

Trần Mặc không kiên nhẫn để Phương Như quẩn lầy, đành gạt đầu “Chỉ nhìn một lần, sau đó tự mình xử lý, đừng chậm trễ”

“Tốt tốt tốt” Phương Như gạt đầu như con gà mổ thóc.

Buổi chiều, Phương Như dẫn Trần Mặc tới Hàn gia, mấy nha hoàn bà tử cũng nghĩ đây chắc là tướng công tương lai của Liễu Khê. Tuy rằng quanh người luôn có hơi thở lạnh lẽo, khiến người khác không dám tới gần, nhưng khuôn mặt tuấn mỹ khiến không ít tiểu nha đầu đỏ mặt.

Hàn phu nhân thấy diện mạo và khí chất của Trần Mặc thì cả kinh, không nghĩ tới ở trong trại cường đạo kia lại có người tốt như vậy, cũng coi như xứng với Liễu Khê.

Lập tức gạt đầu vừa lòng, khoe miệng nâng lên, có chút tiếc hận, Liễu Khê này đã uống thuốc bà đưa lên, không nói Trần Mặc này có thích hay không, mà một người vợ không thể sinh con, cũng không quá tốt.

Liễu Khê nhìn Trần Mặc qua tấm bình phong, trong lòng bỗng nhiên hốt hoảng, người này... Người này...

“Người... Ta...” Đầu Liễu Khê trống rỗng, thậm chí không biết làm gì. Hai chữ đơn giản này cũng làm sắc mặt Trần Mặc biến đổi, cúi đầu nắm chặt hai tay, cẩn thận nhìn mới phát hiện thân thể hắn có chút run rẩy.

Phương Như chưa từng thấy bộ dạng như vậy của Mặc ca, trong lòng có chút lo lắng, Mặc ca, huynh đừng xúc động. “Ta đồng ý việc hôn nhân này, mai đem sính lễ tới”

Trần Mặc khó khăn nói. Cái gì? Mặc ca đồng ý? Phương Như mở to hai mắt nhìn, sao tự dưng thông suốt rồi?

Trần Mặc nói xong câu này, xoay người bước đi, khuôn mặt lạnh lùng kia xuất hiện mấy cảm xúc phức tạp, hẳn sợ nếu ở đó lại không nhận được.

Chỉ nghe âm thanh mềm mại kia thôi hẳn đã muốn ôm nàng thật chặt, hôn nàng, thậm chí còn muốn cởi sạch quần áo của nàng, giữ lấy nàng, để nàng ở dưới thân hắn mà rên rỉ, đem nàng ăn sạch. Loại tình cảm vừa yêu vừa hận lại vừa oán này quá mức mạnh mẽ, mãnh liệt tới mức hắn cũng phải sợ hãi.

Phương Như nói với Hàn phu nhân một câu “Vậy định như thế đi” Sau đó nhanh chóng chạy theo Trần Mặc.

Cả người Liễu Khê run lên, dùng khăn tay che miệng, chỉ sợ mình khóc ra. Sau đó Hàn phu nhân nói gì đó, Liễu Khê nghe không vào, hốt hoảng trở về phòng, Thước Nhi mở cửa, nàng cúi gằm, trùm chăn lại.

Lúc này nước mắt của nàng mới chảy xuống, hẳn yêu nàng, nàng biết, hẳn hận nàng, bây giờ nàng mới biết. Bây giờ Liễu Khê nghĩ cũng không dám nghĩ, lần nào cũng chết trước mặt hắn, tâm trạng của hắn sẽ ra sao? Lần nào cũng tự an ủi mình, lần sau có thể gặp lại, dù sao cũng có thể bên nhau.

“Đừng khóc...” Trần Mặc đã rời khỏi Hàn gia chuẩn êm đi vào phòng Liễu Khê, xốc chăn lên, thở dài một tiếng, hẳn không thể để nàng đau khổ. Liễu Khê ngẩng đầu, nước mắt chảy xuống không ngừng, mũi đỏ rực, miệng há to.

“A... Sao ngươi lại... A” Liễu Khê khóc rất lâu, khóc tới mức ngất ngốc nhìn Trần Mặc đột nhiên xuất hiện.

Cầm lấy cái khăn khéo léo của Liễu Khê, dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, do hắn hơi dùng sức nên trên khuôn mặt trắng nõn của nàng xuất hiện mấy vết hồng.

Ánh mắt tối lại, Trần Mặc cúi đầu hôn lên môi Liễu Khê. Lúc này khác với lần dịu dàng trước đó, Trần Mặc mạnh mẽ mở môi Liễu Khê, dùng sức bắt lấy lưỡi của nàng, cuốn lấy nàng như sói đói.

Thậm chí Liễu Khê còn cảm thấy có chút đau đớn, nhưng nàng không biết làm sao đáp trả Trần Mặc, cái hôn này của hắn như muốn cắn nuốt lưỡi của nàng vậy. Hôn này càng lúc càng lâu, Liễu Khê cảm thấy khó thở, đành để mặc Trần Mặc hôn lấy hôn để, cho dù vậy, Liễu Khê vẫn cảm nhận được con người tràn đầy dục vọng của hắn.

Một hồi lâu sau, Trần Mặc mới buông môi nàng ra, con người thâm thúy nhìn đôi môi sưng đỏ của Liễu Khê, tay nhẹ nhàng vuốt ve lên đó.

Liễu Khê thở phì phò, dựa vào người Trần Mặc, cảm nhận được lửa nóng dục vọng của hắn, khuôn mặt đỏ bừng, chần chờ một hồi rồi nói “Ta có thể...”

Hôn lên cánh môi nhợt nhạt của Liễu Khê, Trần Mặc thản nhiên nói “Ta không miễn cưỡng nàng, ta có thể đợi nàng qua cửa”

“Tốt”

Sính lễ của Trần Mặc đưa tới rất nhanh, một đồng hòm chất đầy sơn Hà gia, người Hà gia cuối cùng cũng phải mở to mắt, không nghĩ tới Trần Mặc tuần mỹ bất phàm kia cũng có của cải nhiều như thế.

Bên người Liễu Khê có thêm mấy nha hoàn hầu hạ, các nàng bám dính lấy Liễu Khê, chỉ hi vọng lúc Liễu Khê gả đi có thể đi theo, nếu có thể trở thành thông phòng, ngày sau cũng rất dễ chịu.

Ngày hai người thành thân cũng định ra, Liễu Khê phải ở trong phòng mình thuê giá y (áo cưới), nghĩ tới lúc mình xuất giá, Liễu Khê nở nụ cười.

Chỉ là không đợi tới lúc xuất giá, quân lệnh của triều đình bỗng nhiên đưa tới, thánh chỉ này bảo, quân Hung Nô xâm nhập.

Phương Như khuyên Trần Mặc hoãn lại hôn lễ, đợi sau khi thắng lợi trở về rồi cưới nàng.

Liễu Khê biết được tin tức, sửng sốt, chỉ cách hôn lễ có nửa tháng thôi. Nàng muốn nói với Trần Mặc có thể kết hôn ngay, nhưng mà trong đầu đau đớn vô cùng, trí nhớ của biểu tiểu thư bắt đầu xuất hiện.

Liễu Khê biết, biểu tiểu thư hi vọng Phương Như có thể lên chiến trường, thậm chí là mong nàng đi thật sớm, vội vàng tới mức Liễu Khê không thể cướp được quyền khống chế thân thể này.

Oán niệm này thật sự rất khủng khiếp, Liễu Khê toát mồ hôi lạnh, nếu nàng ngăn Trần Mặc, Phương Như nhất định sẽ ở lại vì hắn, nhưng mà biểu tiểu thư không chỉ Liễu Khê chút thời gian đó, nàng chỉ cần một ngày mà thôi.

Chấp niệm của biểu tiểu thư sâu tới mức không phân rõ trái phải, cũng không nghĩ tới cái gì, thậm chí tản ra hơi thở, nếu như Liễu Khê ngăn cản Phương Như lên chiến trường thì nàng ta sẽ oán hận vô cùng.

Lúc này Liễu Khê cũng nổi tính ương bướng, nàng mặc kệ biểu tiểu thư kia nghĩ cái gì, tóm lại, nàng muốn thành hôn, nàng muốn gả cho Trần Mặc, muốn trở thành thê tử của hắn.

Thời gian cấp bách, mọi người bận việc hôn lễ, ngay cả Phương Như cũng mặc áo giáp tới uống rượu mừng. Liễu Khê mặc bộ giá y màu đỏ, mang khăn voan, màu đỏ kia giống như muốn bốc cháy, nghe chủ hôn nêu lên, nàng ngồi trên kiệu hoa, đi qua chậu than, vào bái đường.

Cho tới khi Trần Mặc vén khăn voan của nàng ra, hai người im lặng ngồi đối diện, uống rượu giao bôi. Liễu Khê thở dài nhẹ nhõm, sau đó lấy một túi hương từ trong lòng đưa cho Trần Mặc.

“Bên trong có mấy viên thuốc, chàng giữ đi” Liễu Khê chỉ nói một câu như thế. Mấy viên thuốc này thật sự bình thường, nhưng mà Liễu Khê có thêm ít nước trong không gian, đủ để cứu mạng. Cũng vì thế mà bình nước 500ml hao hơn nửa.

“Đợi ta” Trần Mặc nhìn nàng chăm chú, sau đó nói một câu như thế. Nàng có thể khóc nháo bắt ép Trần Mặc ở lại, nhưng quân lệnh như sơn, nếu Trần Mặc làm thế, huynh đệ trong sơn trại sẽ vì mà chôn cùng.

Trần Mặc đồng ý nhưng nàng không muốn, hấn sợ nàng đau lòng nhưng sao nàng có thể để hấn danh xấu kia?

Chẳng qua là hai ba năm thôi mà, nàng có thể đợi được. Liễu Khê đưa Trần Mặc ra cửa, nhan sắc giống như lửa, làm tổn thương ánh mắt của mọi người.

Ngày trôi qua rất nhanh, Liễu Khê cũng biết làm gì trong lúc đợi. Điều khiến nàng cảm thấy khinh bỉ chính là Hàn Hạ, thư sinh bụng đầy sách này cho rằng Liễu Khê bị ép buộc, luôn muốn có nàng.

Hàn Hạ cảm thấy, tên cường đạo đầy sát khí kia không xứng với biểu muội xinh đẹp tuyệt trần của hấn, biểu muội như nước chỉ để hấn súng trong tay.

Liễu Khê thật sự không hiểu, Phương Như làm vì hấn nhiều việc như vậy, thậm chí không để ý tới tính mạng mà lên chiến trường. Mà người đàn ông này dùng vàng bạc của Phương Như, nhưng mà luôn khinh thường nàng ta, thậm chí còn mong nàng ta chết trên chiến trường.

Người như vậy, không xứng làm đàn ông. Liễu Khê từng nghĩ, không cần phá hủy tình cảm của hai người nhưng bây giờ, nàng thật sự muốn hấn thân bại danh liệt, hấn, không xứng với Phương Như.

Dĩ nhiên mọi thứ không giống như Hàn Hạ nghĩ, lúc Phương Như trở về là lúc hấn đi thi hội. Lần thi hội này, Hàn Hạ vào kinh thành, cả Hàn phu nhân và Liễu Khê cũng vào kinh.

Ông trời thật sự rất ưu ái hấn, Hàn Hạ vậy mà cũng đỗ tiến sĩ, hơn nữa còn được hoàng thượng cho vào quỳnh lâm viện.

Hôm nay, cửa kinh thành mở lớn để đón chào tất cả các tướng sĩ trở về, người đi đầu là Phương Như, tất cả dân chúng trong thành đều vây lấy. Liễu Khê im lặng chờ trong phòng thuê ở trong thành, nếu lên phố, Trần Mặc không tìm được nàng.

Chuyện vào kinh nàng từng viết thư nói cho Trần Mặc biết.

[Phát hiện nam chính Hàn Hạ tới gần, mong chú ý, mong chú ý]

Liễu Khê sửng sốt, Hàn Hạ tới đây làm gì? “Biểu muội, Phương Như đã trở lại, không thể tin là nàng ta lại có thể sống sót trở về. Ta từng đồng ý với nàng ta, đợi ta đạt tiến sĩ sẽ xin hoàng thượng tứ hôn” Hàn Hạ đứng ngoài cửa sổ nhìn Liễu Khê.

“Tâm ý của ta, biểu muội chắc cũng biết, ngươi và ta đính hôn từ nhỏ, tình cảm cũng không tồi, ta thật sự rất hận. Phương Như kia, ta sao có thể thích nàng ta? Nếu không phải mẫu thân bắt ta chịu đựng, sao ta có thể lấy lòng nàng ta?” Hàn Hạ liên miên lải nhải nói, thâm oán, không nghĩ tới Phương Như lại lập công lao lớn như thế, sau này, hấn sợ khó mà thoát khỏi nàng ta.

[Phát hiện nữ chính Phương Như tới gần, mong chú ý, mong chú ý]

“Biểu muội, bây giờ nàng ta được phong là đại tướng quân, ta sợ không thể thoát khỏi nàng ta, kiếp này chúng ta không trở thành vợ chồng, mong sau này có thể ở chung”

Hàn Hạ nói mấy lời, sau đó rời đi, không hề biết Phương Như nghe được tất cả.

Đợi Hàn Hạ rời khỏi đó, Liễu Khê mở cửa phòng ra thì thấy Phương Như ngây ngốc đứng yên, nhẹ giọng nói: “Vì một nam nhân như thế, đáng giá sao? Ngươi biết không, từ ngày đầu ngươi bước vào cửa Hàn gia, Hàn phu nhân đã hạ tuyệt dục được với ngươi. Nhờ phúc của ngươi, ta cũng uống chén thuốc đó. Ngươi lại nhìn xem, huynh đệ sống chết theo ngươi ra chiến trường, bây giờ còn lại bao nhiêu?”

Phương Như làm tất cả vì Hàn Hạ, chỉ vì hấn nói mà đồng ý thuận phục, lên chiến trường, nhưng bây giờ, huynh đệ lớn lên cùng nàng ở đâu? Hàng Da chết trên chiến trường, Nhị Mao bị chặt một chân, Đồ Tể chết trên đường trở về... Huynh đệ của nàng ở đâu?

Phương Như chậm rãi ngồi xuống, khóc nức nở, các huynh đệ của nàng vốn không muốn thuận phục, nhưng nàng khư khư cố chấp, tất cả mọi người đều biết Phương Như nàng là đại tướng quân đánh lui quân Hung Nô nhưng các huynh đệ biết, nàng ta chỉ vì một người đàn ông mà thôi. Các huynh đệ chết đi, hấn cũng có thể sáng mắt!

Không, nàng ta còn có Mặc ca, còn có Mặc ca luôn xem nàng ta là muội muội. Phương Như như vớt được cốc cứu sinh, vội vàng chạy ra ngoài thì thấy vẻ mặt hạnh phúc của Liễu Khê, nàng ta nhào vào trong lòng của Trần Mặc.

Mà Phương Như chưa từng thấy bộ mặt tươi cười kia của Trần Mặc, nàng ta đã quên, từ rất lâu trước kia, Mặc ca đã không thuộc về nàng ta.

Nàng ta còn cái gì? Danh hiệu đại tướng quân do hoàng đế đích thân ban cho? Hay là một nữ nhân không thể sinh con? Ha ha ha ha ha... Hàn Hạ!

Tại Quỳnh lâm yến, ngoài thiên tử thì còn có tướng quân đắc thắng trở về. Tất cả mọi người đều vụng trộm nhìn Phương Như, nữ nhân này chính là người đánh lui Hung Nô, chiếm được lời khen của hoàng thượng.

Phương Như bưng ly rượu lên, uống một ngụm lại một ngụm, xem mấy ánh mắt như không có.

Hoàng đế cũng vừa lòng Phương Như, theo lời người khác mật báo, nàng ta không thể sinh con, không gây trở ngại tới việc quân quyền, huống hồ lại cuồng đại với tên Hàn Hạ kia.

Hắn không ngại nhìn mặt mũi của nàng ta, cho Hàn Hạ kia một thứ tự dễ nghe. Có lẽ, cũng thừa dịp này đem tứ hôn hai người.

Nghĩ thế, hoàng đế cười nói với Hàn Hạ: “Không biết ái khanh có ý trung nhân chưa?” Hàn Hạ nhìn sang Phương Như một cái, nói với hoàng đế.

“Thần đã ái mộ Phương tướng quân rất lâu, nguyện ý dùng mọi thứ cưới nàng làm vợ, cả đời chỉ một đôi nhân”

Tất cả mọi người ở đây ồ lên, không nghĩ tới Hàn Hạ này dám nói như thế, ánh mắt mọi người dừng trên người Phương Như, không biết nàng có đồng ý không. Hàn Hạ này cũng là người tuân thủ lịch sự.

“Ồ, nếu như tướng quân nguyện ý, trẫm cũng muốn làm bà mai” Hoàng đế cười hỏi “Ý của tướng quân thế nào?”

Rốt cuộc Phương Như cũng nhìn về phía Hàn Hạ, nở nụ cười châm biếm, bỗng dưng hắn ta cảm thấy có điểm xấu.

“Năm đó ta bắt người lên núi, lúc ấy người khóc không chịu, đó là lỗi của ta. Tuy rằng chúng ta từng có nhân duyên nhưng cũng chỉ vài ngày thôi”

Phương Như không để ý nói “Không lẽ người bị ta chơi ghẹo rồi? Thôi, cho chút tiền tới thanh lâu, ta không muốn ngủ cùng người, mai ta sẽ sai người đưa vàng tới Hàn gia”

Trần Mặc im lặng uống rượu, liếc mắt nhìn Phương Như một cái. Tất cả mọi người ngây người, lời này sao có thể từ miệng của một nữ nhân nói ra?

Nhưng nội dung trong đó khiến người ta quan tâm hơn, thì ra Hàn Hạ này đã bị Phương Như cưỡng bức.

Hàn Hạ đứng thẳng lưng, thấy ánh mắt khinh thường của mọi người nhìn hắn lần Phương Như.

Những lời kia của nàng ta giống như cưỡi truồng hắn mà nhục nhã. Một tiến sĩ bị thủ lĩnh cường đạo cưỡng bức, nói ra ai cũng cười nhạo hắn ba phần, thanh danh lẫn tiền đồ của hắn đã bị hủy.

Hàn Hạ không còn thể diện ngồi đó nữa, thất thần rời khỏi Quỳnh lâm yến.

Nghĩ tới mấy lời của Phương Như, hai mắt đỏ bừng, nữ nhân này, nữ nhân này. Hàn Hạ nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy không còn mặt mũi mà sống nữa, mấy lời chê cười này chắc chắn sẽ truyền khắp triều đình cho xem, mỗi khi người khác nhắc tới Hàn Hạ hắn, có lẽ chỉ nhớ tới hắn là kẻ bị thủ lĩnh cường đạo cưỡng bức.

Không sợ, còn có một người không hắn, hắn vẫn muốn làm vợ chồng với nàng. Ánh mắt Hàn Hạ sáng lên, vội vàng đi qua ngã tư, tới nơi ở của Liễu Khê. Liễu Khê nằm chán đợi Trần Mặc từ yến hội trở về, đột nhiên cảm thấy gáy đau đớn, trước mắt một màu đen, hôn mê bất tỉnh.

Hàn Hạ đánh Liễu Khê ngất, sau đó dùng tơ lụa trói chặt vào ghế, hất ta lâm vào trạng thái điên cuồng, đốt cháy căn phòng.

[Đinh! Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ, chuẩn bị chuyển đổi cảnh tượng, bắt đầu đếm ngược...]

Liễu Khê cảm thấy lửa đang liếm tới quần áo của mình, có vòng tay bảo vệ, nàng không thấy đau nhưng cảm thấy rất nóng, rất nóng, một làn khói đen xuất hiện, còn có tiếng phòng sập. Hàn Hạ vào đây bằng cách nào? Hệ thống, sao mày không đi chết đi!!!

Chương 33

“Công phu kỳ xạ của Thịnh Nhi ngày càng tốt” Phương Như đứng ở bên cạnh giáo trường nhìn đứa nhỏ mình thu nuôi ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt chuyên chú, tay cầm cung tay kéo dây, ngắm bắn tên vào bia ngắm.

“Là do tướng quân dạy tốt” Thị vệ ở cạnh nói một câu thật lòng, trong giọng nói mang theo sự kính nể.

Nữ nhân trước mắt này là anh hùng đánh lui Hung Nô, được hoàng đế phong làm hộ quốc tướng quân, cho dù trước kia nàng là một giặc cỏ cường đạo, nhưng bây giờ bất kỳ ai nhắc tới nàng đều mang theo sự sùng bái.

“Nếu không phải nó kiên định cố gắng thì ta có dạy cũng vô dụng” Phương Như khoát tay, nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt đó nàng thấy rất nhiều rồi. Thời gian này với nàng mà nói, không có chút ý nghĩa, bây giờ nàng còn sống, có lẽ vì chuộc lỗi, cũng có thể là thay các huynh đệ đã hi sinh sống tiếp.

“Mẫu thân” Phương Thịnh đang lau mồ hôi trên ngựa thì thấy Phương Như đang ở một bên, vui vẻ nhảy xuống ngựa, chạy tới trước mặt Phương Như, ôm quyền chào nàng.

“Mẫu thân tới nhìn con luyện tên sao?”

“Đúng vậy” Phương Như nhìn ánh mắt chờ mong của con, gật đầu. Nàng thật sự rất vui, đáng tiếc tính cách của nàng như vậy, lời nói dịu dàng êm tai như gió kia đã là cực hạn của nàng.

Trong đầu xuất hiện bóng người dịu dàng kia, nếu như nàng ấy ở đây, hẳn sẽ dùng khăn lau mồ hôi cho Thịnh Nhi, sau đó rót ly nước ô mai chuẩn bị sẵn đưa cho nó.

Mấy năm rồi, từ khi trận hỏa hoạn kia xảy ra, Mặc ca cũng mất tích. Phương Như thật sự không ngờ, chỉ nói mấy câu ở Quỳnh lâm yến mà Hàn Hạ chịu kích thích rời khỏi đó, đương nhiên, lúc đó cũng có mấy lời trào phúng của người khác.

Bản tính của Hàn Hạ nhìn qua là dịu dàng như thật chất là ích kỷ, hẳn biết mình không còn tiền đồ nên muốn tự thiêu, có điều hẳn lại đánh ngất Liễu Khê.

Cô gái xinh đẹp kia là thê tử của Mặc ca. Ai cũng không biết Hàn Hạ vào nhà bằng cách gì, cũng không biết hẳn trói Liễu Khê như thế nào, cũng chẳng biết hẳn châm lửa như thế nào.

Lúc bọn họ đuổi tới thì căn phòng kia chỉ còn phế tích. Hàn Hạ nhu nhược kia còn sống, hẳn muốn chết nhưng ngọn lửa kia lại rất mạnh, hẳn sợ. Hẳn thà bị gãy chân còn hơn là bị thiêu đốt trong phòng.

Nhưng Liễu Khê lại bị kẹt ở trong đó. Lúc bọn họ đi vào đó, khó khăn lắm mới có thể nhận ra một người ngồi trên ghế, dưới ngọn lửa lớn kia chỉ còn lại bộ xương cốt tối đen.

Nàng nhìn thấy bàn tay run rẩy của Mặc ca dựa nhẹ vào cái đầu kia, động tác kia rất nhẹ nhàng, giống như sự che chở lúc Liễu Khê vẫn còn sống, nhưng bỗng vang lên tiếng lạch cạch, cái cổ yếu ớt kia bị chặt đứt, cái đầu màu đen kia rơi xuống đất, lăn tới bên chân Mặc ca.

Cánh tay kia cứng đờ trong không trung, không khí im lặng khiến nàng sợ hãi. Mặc ca im lặng nhìn cái đầu không thể nhận rõ kia, nàng nghĩ, Mặc ca thích Liễu Khê như vậy, nhìn bộ dạng này, đau đớn đến mức nào đây?

Nàng sai rồi, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Mặc ca, loại tình cảm phức tạp này khiến nàng không rõ. Nhưng hành động tiếp theo khiến nàng sợ hãi vô cùng. Mặc ca nhấc chân đạp vỡ đầu Liễu Khê, mảnh nhỏ tro bụi màu đen văng khắp nơi, Mặc ca nâng khoe miệng làm nàng rung người sợ hãi.

Sau đó Mặc ca đột nhiên dời chân, ngồi xuống, hai tay cầm lấy cái đầu nhỏ đã bị phá thành nhiều mảnh kia, ôm chặt vào trong ngực, cúi đầu, mang theo sự mệt mỏi lần điên cuồng.

Rõ ràng là hình ảnh khiến người khác phải sợ hãi như vậy, nhưng nàng lại muốn khóc.

Đó là lần cuối cùng nàng thấy Mặc ca, lúc Mặc ca đi cũng kéo theo Hàn Hạ bị gãy chân nằm trong viện.

Hàn Hạ, nàng từng yêu hắn rất nhiều. Lần đầu gặp hắn trên núi, hắn không biết tình cảnh của mình lúc đó, hoang mang hỏi: “Tại sao cô nương ngăn cản tại hạ?”

Lúc ấy nàng giả nam trang, đó là lần đầu tiên nàng được gọi là cô nương, giọng nói của hắn lúc đó rất dịu dàng, ánh mắt trong trẻo vô cùng.

“Ta là cường đạo, người để lại tiền hay để lại mạng?” Nàng nâng cằm hỏi hắn. Rõ ràng là một thư sinh, nhưng nghe lời của nàng lại vô cùng trấn định, nàng bỗng dưng cảm thấy thích hắn.

Thích cái gì thì đoạt lấy nó, đó là lời phụ thân từng nói với nàng. Cho nên nàng không do dự mang hắn lên núi. Hàn Hạ tỉnh dậy trong sơn trại, có chút sợ hãi cùng bối rối.

Qua mấy ngày, hắn lại thích ứng được cuộc sống trên núi, sống rất nhàn nhã, thỉnh thoảng còn dạy chữ cho mấy huynh đệ không biết chữ, hoặc lại vẽ vẽ gì đó.

Nàng cảm thấy càng lúc càng thích hắn, mà hắn cũng biết nàng là cô nương, mọi cử chỉ đều dùng lễ mà đối đãi. Cảm giác này nàng chưa cảm nhận lần nào.

Các huynh đệ lớn lên cùng nàng luôn xem nàng như huynh đệ vậy, bọn họ hoàn toàn quên mất nàng cũng là một cô gái.

Mà Hàn Hạ không giống thế, hắn luôn gọi nàng là Phương cô nương, còn cùng nàng nói các cô gái nên làm gì, còn khuyên nàng mang váy, đeo trâm cài.

Nàng thật sự mặc váy dài, các huynh đệ cười nhạo nàng là nam nhân bà(gay đó:)), mà hắn thì không, thậm chí còn giúp nàng búi tóc, cài lên đầu một cây trâm.

Ở cạnh hắn, nàng cảm nhận được cảm giác được người che chở, hạnh phúc đó thật sự làm người ta muốn khóc. Thích gì đó đương nhiên phải nắm chặt trong tay, cho nên trên trại giăng đèn kết hoa, bọn họ đều biết đại đương gia Phương Như thành thân, người thành thân chính là thư sinh yếu đuối bị nàng bắt ở dưới núi.

Hình như Hàn Hạ không muốn nhưng lúc nàng nén sự ngượng ngùng lẫn sợ hãi cởi quần áo, lỏa thể trước mặt hắn, hắn mới dừng phản kháng. Sau đó, hắn bế nàng lên. Nàng không biết khi các cô nương trở thành nữ nhân đều đau như thế, nàng đau tới mức phát khóc, cho dù hắn dừng động tác lại, dịu dàng vuốt ve nàng, hôn môi nàng, nàng vẫn thấy đau. Thời gian đó rất hạnh phúc.

Thì ra, có một người đàn ông bên cạnh cũng không tồi. Nhưng Hàn Hạ không muốn ở sơn trại, hắn phải về nhà, muốn tham gia thi cử, lại càng muốn tạo phúc cho dân chúng. Hắn thuyết phục nàng, cho nên nàng dứt khoát cùng hắn xuống núi.

Ở Hàn gia, nàng cũng biết người Hàn gia không thích, nhưng nàng không cần, chỉ cần Hàn Hạ thích nàng là đủ rồi. Sau đó nàng gặp được Liễu Khê. Vì sao thế gian này lại có một cô nương xinh đẹp đáng yêu như thế?

Cô nương đó mặc bộ váy màu lục, dịu dàng đi tới, nàng đột nhiên biết cái gì gọi là bộ bộ sinh liên. Khó trách Hàn Hạ luôn nhớ nhung nàng ấy, lúc ở sơn trại, hắn luôn miệng nói biểu muội Liễu Khê của hắn thế nào, nếu như nàng là hắn, nàng cũng nhớ mãi không quên.

Nàng không biết mình có cảm giác gì với Liễu Khê, ghét ư? Không ghét. Oán hận? Không oán hận. Nhưng cứ nhìn tới nàng ấy thì nàng lại cảm thấy phiền chán, bởi vì chỉ cần nàng ấy còn đó, ánh mắt của Hàn Hạ chỉ có mình nàng ấy.

Tình hình đó làm nàng cảm thấy bất an, cho nên nàng cùng Hàn phu nhân bàn chuyện, thiết kế bẫy cho Liễu Khê. Hàn phu nhân vốn muốn đem Liễu Khê gả cho một phú thương ở phương xa nhưng nàng không đồng ý, Liễu Khê mảnh mai xinh đẹp như vậy, thật sự rất xứng với Mặc ca.

Nàng chỉ nghĩ, nếu Liễu Khê làm chị dâu của nàng, cũng không tồi. Tuy rằng Mặc ca có người trong lòng nhưng ai có thể từ chối Liễu Khê? Có một loại nữ hài tử, cho dù chỉ im lặng đứng một bên vẫn khiến người đem tất cả những thứ tốt nhất tặng cho nàng.

Mặc ca thật sự động tâm, ánh mắt xao động lẫn vội vàng của hắn khiến nàng kinh ngạc. Tất cả mọi thứ đều rất tốt, nhưng tại sao lại trở thành như vậy? Nàng ngờ ngác nhìn người mình yêu say đắm thổ lộ cõi lòng với Liễu Khê, trong miệng luôn nói mình hận và khinh thường nàng khiến lòng nàng đau như có người dùng kim chích vậy.

Phương Như à, hóa ra tất cả đều do mày tự mình đa tình. Huống chi, Hàn phu nhân lại hủy nàng, phu nhân mặt mũi hiền lành kia lại có thể mỉm cười cho nàng uống tuyệt dục được.

Nàng sao có thể cam tâm? Cho nên, nàng trả thù Hàn Hạ, chỉ nói mấy lời lạnh nhạt đã hủy hết tiền đồ của Hàn Hạ, làm hắn thân bại danh liệt. Những người đó nhắc tới Hàn Hạ, hơn phân nửa là chê cười.

Sự xúc động nhất thời này của nàng cũng hủy đi Liễu Khê và Mặc ca. Định thần từ trí nhớ, Phương Như thở dài, nàng không thể sinh con, lại hợp tâm tư của hoàng đế, hơn nữa nàng không còn sức yêu người khác, cứ vậy đi.

Thật lâu, thật lâu về trước, nàng cũng có một gia đình, nàng nhớ những ngày tháng ở sơn trại đơn sơ kia, nhớ tới mấy huynh đệ cùng uống rượu ăn thịt kia.

Huynh đệ của nàng, chết rất nhiều trên chiến trường, bọn họ là anh hùng, chỉ có mình nàng tiếp tục sống cuộc sống nhàm chán này.

Không biết Thịnh Nhi là con ai, nếu hoàng đế ôm tới đưa nàng nuôi dưỡng, vậy thì nuôi dưỡng đi. Từng có binh lính thủ hạ báo tin tức của Hàn Hạ với nàng.

Mặc ca sao có thể bỏ qua cho Hàn Hạ? Người kia bị Mặc ca chém đứt tay chân, đem tỳ bà [1] xuyên qua xương, quăng vào sơn động nuôi kiến, ngày ngày chịu thống khổ bị kiến cắn, muốn sống cũng không được mà chết cũng không xong.

[1] tỳ bà: hình như là xương của vật gì đó á, nghe đồn nó đâm xuyên qua người đau lắm.

Đối mặt với thảm cảnh của người mình từng yêu, nàng phát hiện mình lại bình tĩnh vô cùng, giống như đó là chuyện đương nhiên, mà Hàn phu nhân, hình như đã chết rất lâu trước kia, mới một người không có chồng, lúc già lại không có con bên người, chết cũng là sự giải thoát với bà ta.

Ngã tư kinh thành vẫn phồn hoa như thế, ngoài việc phồn hoa còn có sự im lặng khắp nơi, dù sao, làm khát cái cũng còn con đường sống. Phương Như không phát hiện, một khát cái cả người bắn thủ, tóc đầy tro bụi ngờ ngác nhìn nàng, lại sợ bị nàng phát hiện mà cuộn mình lại.

Hắn bị nam nhân kia nhốt trong sơn động đáng sợ kia mười năm, mười năm đó, cả người bị đám rệp đám kiến kia cắn khắp nơi, cả người không có chỗ nào không bị cắn, hắn cứ nghĩ nhịn mấy ngày thì sẽ tới gặp Diêm vương, ai nghĩ tới, nam nhân kia lại tìm một đại phu y thuật cao minh tới bắt mạch cho hắn mỗi ngày, chẳng qua là để hắn chịu đau khổ mà thôi.

Mấy ngày trước, hắn mở mắt ra thì thấy mình nằm dưới góc tường kinh thành. Có lẽ nam nhân kia đã chán chường, buông tha hắn. Có thể rời khỏi địa phương đó, hắn mừng như điên, như bây giờ, hắn nhịn đói mấy ngày, ngay cả tay chân cũng không có sức, chỉ có thể chậm chạp động lên.

Cũng có người sẽ để cho hắn một cái bánh bao, hắn liều mạng bỏ vào miệng, không quản trên đó dính đầy bụi đất.

Có lẽ một ngày nào đó, còn có người phát hiện có một khát cái tay chân bị phá, cũng có thể mạng hắn lớn, dựa vào việc ăn xin mà sống qua ngày, kết cục của hắn, chỉ có ông trời biết.

8. Part 8

[Tiểu thuyết trọng sinh báo thù]

Chương 34

Liễu Khê nằm suy nghĩ trong không gian, phòng vẫn hoa mỹ như cũ, lò sưởi trong tường vẫn cháy như thế nhưng Liễu Khê không cảm thấy ấm áp, cô cảm thấy rất lạnh.

Nữ phụ biểu tiểu thư lại xuất hiện lần này, nhìn bộ dạng hồ hững suy sụp của Liễu Khê, không nói gì, chỉ nhún chào cô và nói: “Nhiệm vụ lần này, cô khiến cho Hàn Hạ thân bại danh liệt, cuộc sống của hắn sau này cũng sống không bằng chết, coi như là cô làm nên tôi cho cô 60 điểm, phần nhiệm vụ phụ, cô làm rất tốt, tôi cho cô thêm 15 điểm, còn phần khác, cho cô 5 điểm hảo cảm, tổng cộng 80 điểm”

Liễu Khê không nhúc nhích, biểu tiểu thư thấy thế, thở dài, nhún người chào rồi biến mất.

[Căn cứ vào điểm do nữ phụ chấm, hệ thống bắt đầu đổi thưởng. Người chơi hoàn thành mức độ vĩ đại ở kịch bản thứ ba, thưởng 2800 điểm, đạt được bảy ngày nghỉ, có thể dùng để đổi đồ, thuộc tính trụ cột tăng thêm 1 điểm, thưởng: một bộ quần áo ren dự hoặc]

Âm thanh máy móc của hệ thống vang dội ơn rất nhiều, mang thêm một chút hương vị khoa trương.

Hai tay Liễu Khê đặt lên đầu gối, kinh ngạc cúi đầu, ngẩng người cả buổi mới hỏi: “Hệ thống, tại sao?”

[Đỉnh! Người chơi thân mến, bởi vì hoàn thành nhiệm vụ nên cô phải chuyển cảnh]

“Người bảo có cách giải quyết, bây giờ nói tôi nghe xem nào” Mặt Liễu Khê không thay đổi hỏi tiếp.

[Người chơi thân mến, đợi lúc cô vào kịch bản tu chân, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ, bản hệ thống sẽ thưởng cô một món quà đặc biệt, đưa cho người chơi một đạo cụ ý thức linh hồn, sau khi người chơi hoàn thành tất cả nhiệm vụ, có thể đem nó đi cùng]

“Đúng là một điều kiện hấp dẫn” Trên mặt Liễu Khê lộ sự kinh hỉ, gục đầu xuống, hai tay cầm chặt lấy nhau, con ngươi lạnh như băng.

Hệ thống đang nói dối!

Lúc này biểu tiểu thư nói, cô khiến cho Hàn Hạ thân bại danh liệt, nhưng chưa làm cho hắn có cuộc sống sống không bằng chết sau này, mà lúc đó hệ thống lại cố ý đem cô truyền tống trở về.

Vậy tại sao hệ thống lại ép bức cô phải trở về?

Đem đầu vùi vào trong cánh tay, liễu mạng suy nghĩ tới nhiệm vụ của mình.

Trong quyển sách đầu tiên, dựa theo nội dung, lúc đó Trang Kỳ sẽ tỏ tình với cô, nhưng lời chưa nói cô đã chết.

Quyển thứ hai, Thôn Trang chết trước cô.

Quyển thứ ba, cô chết ở trong tiệc đính hôn.

Quyển thứ tư, hai người thành thân, hắn lên chiến trường, mà quân lệnh dồn dập kia giống như muốn tách bọn họ ra vậy.

Ngoài quyển đầu thứ hai ra, lần nào tình cảm của bọn họ cũng im lặng mà bị chia cắt, hơn nữa, lần nào cô cũng chết trước mặt người kia.

Như thế, chỉ có thể kết luận, hệ thống có lý do mới làm vậy. Nếu cô đoán không sai, nhiệm vụ này hệ thống cũng khiến cô chết rất thảm.

Nhưng quan trọng nhất bây giờ là cái chết của cô có tác dụng gì?

Hơn nữa, hình như người kia không chịu khống chế của hệ thống.

Bằng không, hệ thống sẽ không nói dùng đạo cụ kia đem linh hồn về.

Như thế, sự tồn tại của người kia là thế nào? Người kia có khả năng bước vào mỗi kịch bản của cô mà không bị khống chế, mà hệ thống cũng không thể đem người kia trục xuất, điều này có nghĩa sự tồn tại của người kia đối lập với hệ thống.

Liều Khê càng nghĩ càng cảm thấy cả người lạnh lẽo, cô cứ cảm thấy mình hình như đã chạm vào chân tường, nhưng ở chân tường này có một tầng sa mỏng, cô không thể nhìn rõ nó được.

Kiên nhẫn một chút, kiên nhẫn một chút, Liều Khê tự an ủi mình, thuyết phục mình trấn định.

Chậm rãi thở ra một hơi, Liều Khê ngẩng đầu, nở nụ cười vô tâm vô phế: “Hệ thống này, lần nào tôi chết cũng rất thảm, dù sao cũng phải bồi thường! Đừng có nói cái gì mà oán niệm của nữ phụ bắt tôi phải chết thảm. Không bồi thường tôi bãi công.”

[...]

[Đinh! Người chơi muốn bồi thường cái gì?]

[Cửa hàng hệ thống giảm giá 3 phần, còn miễn phí thăng cấp đồ của cô]

Liều Khê chỉ mỉm cười tủm tỉm, khẩu khí kia giống như đang nói, chủ tiệm, rau cải vừa trắng vừa ăn ngon, lấy hai cân.

Hệ thống trầm mặc.... trầm mặc....

[Chúc mừng người chơi thăng cấp làn da mịn màng, khuôn mặt xinh đẹp, eo thon nhỏ, thân hình như rắn nước, đôi chân dài đẹp câu hồn,...]

Sau năm phút niệm lời chúc, hệ thống đem toàn bộ nhân vật thăng cấp.

[Đinh! Hôm nay cửa hàng hệ thống đại giảm giá, tất cả giảm năm phần, chỉ cần trả năm phần]

“Vì sao không phải ba phần?” Bây giờ Liều Khê chỉ đang phát giận thuần túy mà thôi.

[Đinh! Buôn bán nhỏ, không có tổn phí nên năm phần, mua nào mua nào]

Hệ thống then quá hóa giận, nói một câu như thế rồi bỏ đi.

Liều Khê nhìn điểm thưởng, không mua gì, chỉ mua một chiếc nhẫn điện phòng sói vĩnh viễn với 3000 điểm.

[Người chơi thân mến, con sói nhỏ của cô chỉ cần dùng 2500 điểm thì có thể mua được rồi]

Nghe hệ thống cực lực đẩy mạnh tiêu thụ, Liều Khê im lặng nói: “Được thôi, nếu hệ thống giảm 50% nữa thì tôi mua, hơn nữa phải tặng không đồ ăn, chỗ ở,... của nó.”

Liều Khê cúi đầu nhìn chiếc nhẫn, đôi mắt lóe sáng, giống như đem chiếc nhẫn đeo lên ngón tay vậy. Hình như hệ thống muốn cô mua con vật nuôi đó thì phải?

Cô đột nhiên không muốn ở trong phòng này, cảm thấy có chút không tốt, hơn nữa cũng chỉ có hệ thống. Cô tình nguyện đi vào kịch bản, tuy rằng kịch bản cũng có hệ thống khống chế nhưng tốt hơn so với nơi này.

“Hệ thống, bắt đầu kịch bản mới đi, tôi muốn biết lần này vào kịch bản nào”

[Đinh! Người chơi thân mến, lần này cô xuyên vào kịch bản trọng sinh báo thù, mời xem kịch bản]

Được rồi, Liều Khê vừa nghe việc trọng sinh báo thù thì khóe miệng run rẩy một chút.

Nữ chính là chính nữ con vợ cả, tên là Liều Hàm Yên, là chính nữ duy nhất, thân thể vợ cả yếu đuối nhiều bệnh, lúc hấp hối chọn thứ muối của mình làm vợ kế cho chồng. Kế mẫu thủ đoạn hơn người dạy chính nữ trở thành một người nhất gan, thậm chí còn ác độc hủy dung của cô ta, đương nhiên, bà ta cũng khiến con gái mình trở nên tốt đẹp, phi phạm.

Nữ chính có một hôn ước hiển hách, vị hôn phu là Tề phủ Hầu gia, bộ dạng rất đẹp trai lại lịch sự, nhưng sau khi cưới thì lại ghét nữ chính, coi trọng em gái của nữ chính. Cô em gái không thích hắn mà gả cho em

traí của hoàng đế, thất vương gia làm vương phi. Sau đó, nữ chính bị thị thiếp trong hầu phủ thiết kế, sau đó bị Tề hầu đánh chết.

Đương nhiên, đó là kiếp trước bị thảm của nữ chính, sau khi cô ta sống lại, thu thập kế mẫu, tương kế tựu kế hủy dung kế muội, thiết kế cho kế muội lên giường của Tề hầu. Đương nhiên Tề hầu chương mắt kế muội bị hủy dung, ngược lại lại nhớ nữ chính mãi không quên, cuối cùng kế mẫu bị xóa tên khỏi gia phả, biếm thành thị thiếp, mà kế muội cũng vì vậy mà biến thành thứ xuất, ngày ở Tề hầu phủ càng tệ. Hơn thế, còn bị nữ chính dùng thủ đoạn để trả thù Tề hầu phủ, cuối cùng cả nhà bị lưu đày.

Sở dĩ đây là ngụy báo thù văn, bởi vì nữ chính không xem kế mẫu, kế muội và tra nam trong mắt, người ta tiến cung, tiếp tục phản cung đấu với các phi tần và thái hậu.

Có điều, thật sự không hiểu mọi người nghĩ gì, làm hoàng hậu rất áp lực đó!

Đương nhiên, thân phận lúc này của Liễu Khê chính là kế muội bị nữ chính trả thù.

Lúc trước viết rất thích, nhưng bây giờ một chút cũng không thích.

Liễu Khê có chút ỉu xiu nhìn nữ phụ hỏi: “Nhiệm vụ lần này của cô là gì? Cô thấy tôi đâu được bà nữ chính kia sao?”

“Ai nói đâu không lại? Trùng sinh PK xuyên không, ai thắng ai thua còn chưa biết” Thứ muội kia cười run rẩy cả người, giọng nói vô cùng ngọt ngào, nhưng mà với điều kiện không nhìn khuôn mặt bị hủy kia của cô ta.

“Yêu cầu của ta không có gì cao, chỉ khiến cho nữ chính phải gả cho Tề hầu kia, dù sao hắn cũng là Hầu gia, rất xứng với tỷ tỷ đáng yêu của ta”. Nữ phụ dùng tay áo che miệng cười, không biết lúc tỷ tỷ đáng yêu của cô ta và Tề hầu kia ở với nhau thì thế nào nhỉ?

Liễu Khê trừng mắt, hoang mang nhìn nữ phụ, nhiệm vụ này có vẻ rất đơn giản, Tề hầu kia là vị hôn phu của nữ chính, chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hai người phải thành thân, quan trọng là tránh khỏi thiết kế của nữ chính.

“Haha, vậy chúc người may mắn” Nữ phụ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Liễu Khê, cười nhẹ, bẹo khuôn mặt phấn nộn của cô, rồi biến mất.

Liễu Khê vuốt chỗ bị bẹo, bĩu môi, chuẩn bị chuyển vào kịch bản.

[Đinh! Mở ra kịch bản thứ năm – Trùng sinh báo thù, bắt đầu chuyển cảnh, người chơi chú ý, bắt đầu đếm ngược, mười... chín... tám...]

Liễu Khê nằm trên giường, chưa mở to mắt đã cảm thấy đau đốn ở hai má, nâng tay muốn kiểm tra thì bị người khác nhẹ nhàng đè lại.

“Khê Nhi ngoan, nhịn một chút, vài ngày nữa là tốt, đại phu bảo mặt của con không sao” Một giọng nói dịu dàng vang lên, nhưng trong giọng nói mang theo sự bi thương lẫn an ủi Liễu Khê.

Liễu Khê hiểu rõ, đây là đoạn nữ phụ bị nữ chính hủy dung. Nữ chính và nữ phụ đi tới thôn trang nhà mình chơi, nhưng bị một tổ ong vô vè trên cây rơi xuống, ong vô vè kia đuổi theo nữ phụ, làm khuôn mặt của nữ phụ từ xinh đẹp trở thành xấu xí.

Càng tuyệt hơn, nha hoàn hầu hạ bên người của nữ phụ chính là người của nữ chính Liễu Như Yên, nha hoàn kia bôi thêm một lớp thuốc lên thuốc trị thương, khiến cho mặt nữ phụ bị hủy hoàn toàn.

“Mẫu thân?” Liễu Khê không biết nói gì, chỉ biết nhỏ giọng nói.

“Đứa nhỏ số khổ của ta...” Liễu phu nhân Vân thị nghẹn ngào nức nở, bà hao tâm lăm mới có được một đứa con gái như thế này, đem nàng yêu thương như con ruột vậy mà bị Liễu Như Yên kia phá hủy dung mạo.

Liễu Như Yên kia trước mặt lão gia nói bấy cái gì mà khiến lão gia la mắng bà một hồi.

[Phát hiện nữ chính Liễu Như Yên xuất hiện, mong chú ý]

“Phu nhân, đại tiểu thư tới thăm nhị tiểu thư” Một ma ma vén rèm đi vào, nhỏ giọng nói.

“Nàng tới làm gì? Tới cười Khê Nhi sao?” Vân thị đang đau lòng dùng khăn tay xoa mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Tôi mầu thân nói nữ nhi chịu không nổi, muối muối bị thương, nữ nhi cũng rất đau lòng, đi tìm thuốc tới đưa cho muối muối, tại sao mầu thân lại không cho nữ nhi vào?” Người chưa tới, giọng đã tới, âm thanh của Liễu Như Yên rất êm tai, trong giọng mang theo sự oan ức khiến người khác đau lòng, khiến người khác thấy Vân thị đang ngăn tình cảm tỷ muội vậy.

Lợi hại, nghe thấy âm thanh nức nở, người không biết còn tưởng Vân thị làm gì Liễu Như Yên nữa cơ.

“Cút, mầu thân đừng để nàng ta vào đây! Con không muốn thấy nàng ta!!!” Liễu Khê hét âm lên, đẩy hết đồng thuốc trên bàn.

Chương 35

Thật ra Liễu Khê rất muốn nhìn Liễu Như Yên xem thử nàng ta thế nào nhưng mà nghĩ mình bây giờ là một người bị hủy dung, hơn nữa hai người đi chung với nhau, nàng ta không sao mà nàng lại bị hủy dung.

Nếu nàng bình tĩnh thì sẽ khiến người khác nghi ngờ. Một cô nương bị hủy dung, làm sao có thể gặp chính tỷ của mình khi nàng ta không bị gì chứ? Liễu Khê biết rõ nên phá nhà, khóc rống lên.

[Phát hiện người diễn phối hợp Liễu lão gia tới gần, mong chú ý]

“Muội muội con bây giờ không chịu được kích thích, tâm ý của con, ta nhận giúp nó, Như Yên về trước đi.” Vân thị thấy bộ dạng này của Liễu Khê, lòng đau đớn vô cùng, trong lòng càng hận Liễu Như Yên thêm ba phần. Chỉ nói một câu cứng rắn như vậy, cẩn thận ôm Liễu Khê, vỗ nhẹ lên lưng nàng, ý bảo nàng bình tĩnh lại.

“Vậy nữ nhi không quấy rầy, nữ nhi sẽ cầu Phật tổ mong muối muội sớm ngày khang phục.” Ngữ khí của Liễu Như Yên rất chân thành, giống như không bị ảnh hưởng bởi mấy lời kia.

Im lặng đứng thẳng một lát, khoe miệng Liễu Như Yên nâng lên, lộ nụ cười nhợt nhạt, biết khuôn mặt Liễu Khê bị hủy, nàng ta thật sự rất vui vẻ, nhưng lập tức giấu đi. Nhẹ nhàng xoa lông mi, nước mắt trong suốt đột nhiên chảy ra, khuôn mặt tràn vẻ lo lắng.

Liễu Như Yên cơ bản không có xoa phấn son, thân thể mềm mại mặc bộ đồ màu xanh, làm làn da trong suốt trở nên xinh đẹp, một cái nhũ mày, nước mắt đã rơi, cứ như gặp phải oan ức ở chỗ Vân thị vậy.

“Đại tiểu thư...” Nha hoàn hầu hạ Liễu Như Yên hiểu ý, đi tới hai bước an ủi Liễu Như Yên, “Đừng đau lòng, nhị tiểu thư sẽ biết tâm ý của cô”

“Ta không đau lòng vì điều này, ta rất lo lắng cho muối muội, đều là tỷ tỷ ta không bảo vệ muội ấy tốt, lúc đó ta nên chặn trước nàng” Ngữ khí của nàng ta rất chân thành, giống như một tỷ tỷ lo lắng cho muối muội vậy.

Liễu lão gia đứng ở trong góc nghe được, vui vẻ gật đầu, quả nhiên là đứa nhỏ của Vân thị, cũng nghe lời như nàng, có phong phạm của trưởng tỷ.

Nhưng nha đầu Liễu Khê kia, thật sự không hiểu chuyện, Tiểu Vân thị cũng vậy, nói thế nào Như Yên cũng là con của nàng ta, cho dù không phải thân sinh nhưng mà nàng ta và Vân thị là tỷ muội, sao lại bắt công, lạnh bạc như thế?

Liễu Khê trong phòng nghe được nổi hết cả da gà, nữ chính thật sự lợi hại, người không biết còn tưởng muội muội này rất kiêu căng đó! Hơn nữa nàng nghe được Liễu lão gia đang ở gần, nói cách khác, nàng ta cố ý nói cho Liễu lão gia nghe.

Không lẽ nữ chính cũng có máy dò xét như nàng sao, biết ai ở gần đó để giả trang chắc?

Liễu Khê dựa vào lòng Tiểu Vân thị, lòng của bà rất ấm áp, nàng cọ cọ mấy cái nhưng lại bị Tiểu Vân thị ngăn lại.

Ngón tay Tiểu Vân thị nhẹ vuốt lên hai gò má của Liễu Khê, nhỏ giọng nói: “Khê Nhi ngủ một chút, mầu thân canh cho con”

Liều Khê đỏ mắt gật đầu, lúc này nàng vừa khóc lại vừa nháo, thật sự có chút mệt mỏi, ngoan ngoãn nằm trên giường nhắm mắt, bắt đầu tính toán.

Bây giờ Liều gia chỉ có hai cô con gái, một là chính nữ con vợ cả Liều Như Yên, một là kế nữ Liều Khê, cho tới tận bây giờ Liều gia không có con nối dòng. Vậy nếu như Tiểu Vân thị có thai thì tất cả tâm tư của Liều lão gia và bà sẽ đặt trên bụng của bà rồi, lúc đó bà sẽ không có tâm trạng mà tìm nàng ta gây phiền.

Con mới là sự bảo đảm cho Tiểu Vân thị.

Trong sách, Liều Như Yên tính toán Tiểu Vân thị, nếu Tiểu Vân thị không để ý nàng ta thì sẽ không có chuyện gì.

Liều Khê suy nghĩ miên man, sau đó ngủ lúc nào chả biết.

Tiểu Vân thị thấy Liều Khê ngủ say, dịch chăn cho nàng, phân phó người bên cạnh chú ý nàng, sau đó mới rời phòng.

Chính viện Liều phủ mang theo sự tao nhã lịch sự, mà bây giờ, tất cả mọi người đều không dám nhiều lời, tâm trạng của phu nhân lúc này rất xấu.

“Sao thế này? Tại sao ông vò vè kia lại đụng vào Khê Nhi? Phế vật, một đám phế vật.” Tiểu Vân thị nằm trên nhuyễn tháp, tức giận vô cùng.

Bà hận, ở trong nhà, bà là thứ xuất. Ngược lại với tỷ tỷ Vân thị của bà, bà giống như hạt bụi không ai biết, nhưng không ngờ lúc tỷ tỷ lâm chung, lại cầu mẹ cả đem nàng tới làm vợ kế của Liều lão gia, tất cả là vì Liều Như Yên.

Bà ta thật sự muốn đối đãi tốt với Liều Như Yên, nhưng mà tỷ tỷ của bà, ai cũng khen ngợi Vân thị hiền lương thực đức kia lại hạ được bà, không cho bà có cơ hội làm mẹ, cuối cùng, bà phải dùng đủ biện pháp khiến nha hoàn bên người mang thai, sau khi nàng ta sinh con xong thì ôm về làm con của bà.

Nào biết, vì nhân duyên của Liều Như Yên, Liều lão gia đem toàn bộ gia sản làm đồ cưới cho Liều Như Yên. Người đàn ông nhẵn tâm này, Khê Nhi cũng là con gái của hắn. Nếu đã vậy, bà hủy diệt nàng ta, không nghĩ tới....

“Phái người tìm danh y tới, ta không thể để Khê Nhi bị hủy như vậy.” Tiểu Vân thị xé rách khăn tay, sau này Khê Nhi còn phải lập gia đình, ba muốn nhìn nó xuất gia một cách quang vinh nhất.

Đợi sau khi tỉnh lại, Liều Khê nhìn khuôn mặt của mình qua gương. Được rồi, thật sự bị hủy dung, vết sẹo màu hồng sắc. Liều Khê chạm vào nó, không đau nữa.

Thật ra, nếu không nhìn cái vết sẹo này thì nàng thật sự rất đẹp, đáng tiếc... Thứ đầu tiên người khác nhìn thấy là vết sẹo kia, nhưng mà, chỉ cần dùng bột nước thì có thể che được.

Liều Khê vui vẻ nghĩ.

“A, đại tiểu thư...” Nha hoàn canh cửa không ngăn Liều Như Yên lại được.

“Muội muội, tỷ tỷ nghe nói vết thương của muội tốt rồi mới tới nhìn. Biết muội không sao, tỷ tỷ thật sự rất vui, tỷ tự mình xuống bếp làm chén canh tổ yến táo đỏ muội thích nhất này” Liều Như Yên vừa vào cửa đã thấy khuôn mặt hủy dung của Liều Khê, hoảng sợ không thôi, nhưng lòng lại vui sướng vô cùng, đau khổ kiếp trước của nàng ta, Liều Khê phải nếm thử.

Đại Yến quốc lấy đẹp làm chủ, nam tử tốt nhất tuần dật tiêu sái, mà nữ tử lại tôn sùng dịu dàng uyển chuyển. Liều Khê bị hủy dung, sao có thể sống tốt?

Liều Khê buông gương đồng trong tay, nhú mào xoay người nhìn nữ chính Liều Như Yên. Xinh đẹp, thân hình cao gầy, mặc quần áo rộng thùng thình, trên váy không thêu gì, bên hông mang một chuỗi dây, phiêu dật như tiên.

Đây không những khiến nàng ta không bị phô trương mà tôn lên vẻ đẹp hiền ngang khiến người khác nhìn không quên.

“Đa tạ tỷ tỷ.” Liều Khê trừng mắt nhìn Liều Như Yên, sau đó mới nói một câu.

Liều Như Yên thấy vậy, nụ cười càng thêm dịu dàng, động tác tao nhã thông dong, lấy chén đưa cho Liều Khê: “Muội thử xem, đây là tỷ tỷ làm riêng cho muội”

Mau cầm chén đánh ngã đi, Liều Như Yên cười lạnh trong lòng.

“...” Nàng thật sự không muốn ăn, Liều Khê biết Liều Như Yên tới đây chê cười, cười thì cười, mặt của nàng không phải không trị hết.

“Đa tạ đại tỷ, được rồi, muội muốn nghỉ ngơi” Liều Khê cầm bát trên tay Liều Như Yên, trực tiếp hạ lệnh đuổi khác.

Sự kinh ngạc xuất hiện trên mặt Liều Như Yên, sau đó nói ngay: “Nếu đã vậy tỷ tỷ không làm phiền muội”

Từ lúc rời khỏi phòng Liều Khê, khuôn mặt Liều Như Yên nhú mào, muội muội này hình như có chút khác xưa thì phải.

Nghĩ tới mặt của Liều Khê, Liều Như Yên yên lòng, không giống thì sao, nàng ta có thêm chút đồ lên thuốc của Liều Khê, trị không hết đâu.

Liều Khê không quan tâm Liều Như Yên nghĩ gì, nàng lấy nước không gian ra, chỉ còn 250ml, trị liệu cho Tiểu Vân thị cần bao nhiêu?

[Đinh! Hệ thống giúp đỡ người chơi đáng yêu một chút, người chơi chỉ cần dùng 10ml là đủ rồi, tiết kiệm là tính tốt]

Ồ, thì ra là vậy, cảm ơn hệ thống đã giúp đỡ. Liều Khê bĩu môi, lấy vật phẩm được thưởng ở quyển thứ hai: Hương thơm quyển rũ người.

Lúc nàng dưỡng thương thì phát hiện Liều lão gia rất ít khi vào phòng của Tiểu Vân thị, không thể không nói nữ chính rất mạnh mẽ, tìm một thể thân giống Vân thị, khiến cho Liều lão gia đặt tâm lên người đó, đem nàng ta làm di nương, sau đó trở thành di nương được sủng ái nhất. Liều Như Yên phòng Đinh di nương sinh thứ tử nên đã hạ tuyệt dục được lên nàng ta.

Tiểu Vân thị muốn sinh con thì phải cần Liều lão gia. Thứ này có công dụng vô cùng. Nàng nhìn cách sử dụng, chỉ cần xoa sau tai một ít là được. Mùi hương này có tác dụng với người khác giới, mà đối với cặp vợ chồng thì còn mãnh liệt hơn không ít, đặc biệt có thể làm thúc tình được trong lúc vận động ban đêm.

Có thứ này không tin Liều lão gia không ở lại phòng Tiểu Vân thị.

Liều Khê đem thứ này cho Tiểu Vân thị, bà vừa thấy chất lỏng màu đỏ này đã thích, nhất là cái mùi hương này, lau một ít sau tai, hình như có chút tươi mát nhưng không có chút tục khí.

Tất cả nam nữ gia trẻ ở Đại Yến quốc đều rất thích huân hương nên có thứ nước hoa này, vì vậy Liều Khê mới yên tâm đưa nó cho Tiểu Vân thị.

Không thể không nói, thứ này có tác dụng vô cùng, ít nhất Liều Khê thấy số lần Liều lão gia ngủ ở phòng Tiểu Vân thị tăng lên không ít.

Về phần nước không gian, Liều Khê trộm bỏ vào trong nước trà, tận mắt thấy Tiểu Vân thị uống vào. Độc tố trong thân thể hình như cũng biến mất, màu da trên mặt trắng nõn lên không ít, khiến người khác thấy thích vô cùng.

Tiểu Vân thị cũng tự thấy tốt hơn, mấy ngày nay, thân thể của bà thoải mái hơn rất nhiều, ngay cả lúc tới tháng cũng không đau bụng như trước, đôi lúc nhìn vào gương, không thể nhận ra đó là mình nữa cơ.

Liều lão gia cũng dùng hết sức cày cấy, chỉ qua ba tháng ngắn ngủn, Tiểu Vân thị vốn mời đại phu tới bắt mạch cho Liều Khê, hi vọng có thể chữa khỏi mặt cho Liều Khê.

Liều Khê mãnh liệt yêu cầu Tiểu Vân thị bắt mạch, lần xem mạch lần này nhìn ra được Tiểu Vân thị có bầu hai tháng.

Liều lão gia vui như điên, Liều Như Yên đứng ngốc, Tiểu Vân thị sao có thể mang thai?

Hai tay nàng nắm chặt, trong mắt Liễu Như Yên hiện lên sự hận thù, nàng ta sẽ không để đứa trẻ này sinh ra.

Chương 36

Tiểu Vân thị dùng khăn tay bịt mắt khóc, nước mắt dính vào khăn tay, trong mắt dính chút nước.

Liễu lão gia luôn theo chủ nghĩa nam tử cũng bất chấp tất cả cầm tay Tiểu Vân thị, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, đây là việc vui, nên vui mới đúng, muốn ăn muốn dùng gì thì cứ phân phó hạ nhân làm nàng chỉ cần dưỡng thai cho tốt là được”

Vừa nói vừa cười, ai cũng nhận ra được ông rất vui vẻ.

Ông và Tiểu Vân thị khó lắm mới làm tốt được quan hệ vợ chồng, nói mấy câu này cũng đủ rồi. Nhưng đó là nể mặt đứa con trong bụng Tiểu Vân thị. Bây giờ Liễu lão gia đã hơn ba mươi tuổi, dựa theo người hiện đại thì đã là người trung niên, nhưng ở cổ đại, tuổi này cũng có thể làm ông rồi. Có điều, Liễu lão gia chỉ có hai đứa con gái, không có người thừa kế, con gái có tốt bao nhiêu thì cũng sẽ có ngày xuất giá.

“Lão gia, thiếp luống cuống.” Tiểu Vân thị sợ khóc sẽ ảnh hưởng không tốt với thai nhi, cuối cùng vẫn nhịn khóc.

Mắt Liễu Như Yên đứng ở một bên thay đổi, bước tới hai bước, quỳ gối, giọng nói như vàng oanh, uyển chuyển động lòng người: “Nữ nhi chúc mừng mẫu thân mang thai tiểu đệ đệ, giải quyết được tâm sự của phụ thân, cũng... bù lại khuyết điểm của mẫu thân con”

Trước gọi Tiểu Vân thị là mẫu thân, sau gọi mẹ ruột Vân thị là mẫu thân, lời vừa nói, Liễu lão gia im lặng, tay cầm tay Tiểu Vân thị cũng thả ra.

Nếu nói Liễu lão gia thích ai thì phải nói là Vân thị. Lúc còn trẻ yêu đương say đắm, sau đó kết thành vợ chồng, tương thân tương ái, giúp đỡ nhau trong hoạn nạn, lúc tình cảm sâu nặng nhất thì hồng nhan bạc phận, Vân thị trở thành viên ngọc trong lòng Liễu lão gia.

Liễu lão gia yêu thương Liễu Như Yên không phải vì nàng ta do Vân thị sinh ra mà nàng ta ngày càng giống Vân thị, càng lúc càng xinh đẹp, giống như Vân thị, cho nên Liễu lão gia rất yêu thích nàng ta, nếu không thì Liễu Như Yên sao có thể có địa vị bằng với Tiểu Vân thị, thậm chí có thể áp đảo bà?

“Phụ thân, nếu mẫu thân dưới tuổi vàng có biết, chắc chắn sẽ rất vui vẻ, nữ nhi muốn đi Phật đường nói tin này cho mẫu thân” Trên mặt Liễu Như Yên là nụ cười chân thành, giống như vì Tiểu Vân thị mà vui vẻ vậy, nụ cười mang theo sự cô đơn lẫn nhớ nhung vong mẫu.

Nụ cười của Tiểu Vân thị cứng lại, bà luôn sống dưới bóng ma của Vân thị, từ khi gả cho Liễu lão gia, mọi người luôn so sánh hai người, so tướng mạo, so tài tình, so năng lực... Tất cả đều làm cho Tiểu Vân thị không thở nổi. Ai cũng thấy bà gả cho Liễu lão gia là tốt, nhưng có ai biết bà nghĩ gì chưa?

Bà chỉ có thể rộng lượng, chỉ có thể nhẫn nhịn, chỉ có thể hiền lành, từng chút từng chút đổi lấy sự tin tưởng của Liễu lão gia. Ai biết Liễu Như Yên này lại phá hủy tất cả, lúc bà không chú ý, đứa con của tỷ tỷ đem tất cả mà bà lo lắng phá hủy, thậm chí khiến cho Liễu lão gia không yêu thích bà, chỉ cần bà có một chút động tác thì sẽ bị ông mắng mỏ.

Bây giờ, nhắc tới Vân thị trước mặt bà, mỗi câu đều như đâm vào lòng bà. Nắm chặt bàn tay, trên mặt xuất hiện gân xanh.

Thở một hơi dài, trên mặt Liễu lão gia mang theo sự áy náy lẫn nhớ nhung, chỉ nói với Tiểu Vân thị: “Nàng dưỡng thai cho tốt, chuyện trong phủ cũng buông ra, giao cho Như Yên, nó cũng nên học quản gia rồi”

Nghe lời của Liễu lão gia, mí mắt của Tiểu Vân thị hơi nhấc, hít một hơi, nhìn ánh mắt của Liễu Như Yên, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Tiểu Vân thị xuất hiện sự lạnh lùng và đắc ý khiến Liễu Như Yên ngẩn ra.

Tiểu Vân thị nhẹ nhàng vuốt lên bụng nói: “Tướng công nói phải, Như Yên cũng có khả năng giúp thiếp quản gia rồi, nhưng thiếp không yên tâm. Thiếp cũng muốn tới Phật đường nói cho tỷ tỷ biết, thiếp mang thai, không phụ sự phó thác của tỷ tỷ, chiếu cố Như Yên tốt.”

Ánh mắt Liễu Như Yên lạnh lẽo, Tiểu Vân thị đem đứa nhỏ trong bụng làm nui dựa sao? Bây giờ khắp Liễu gia đều coi trọng đứa trẻ trong bụng bà ta. Sau lại nói mấy lời này, nếu như mẫu thân dưới tuổi vàng biết sao có thể vui vẻ?

Mẫu thân, người xem, đây chính là muội muội của người, bà ta tìm cách để thay thế người, thậm chí còn muốn mưu hại con gái của người. Đáng tiếc, ông trời cho ta sống lại, sao có thể để bà ta được như ý nguyện, Tiểu Vân thị, những gì bà nợ ta kiếp trước, ta đòi lại tất cả.

Đừng nói kiếp trước bà không mang thai, dù bà có mang thai ta cũng có cách để phụ thân yếm khí bà. Huống chi, Tiểu Vân thị không có khả năng mang thai, Nãi ma ma bên người mẫu thân đã nói chuyện mẫu thân kê đơn bà ta rồi. Tiểu Vân thị trúng độc chỉ sống tới năm bốn mươi tuổi, dù mệnh bà có lớn đi chăng nữa cũng không thể thoát, trước kia thay đổi được Liễu Khê, thì lúc này ta cũng không cho con bà ra khỏi bụng. Liễu Như Yên nhìn thoáng qua cái bụng của Tiểu Vân thị, bắt đầu suy nghĩ.

Quên đi, nàng ta chán đấu với Tiểu Vân thị rồi, lần này cũng xử một lần, giải quyết hai mẹ con này luôn.

Liễu Khê im lặng đứng bên ngoài nhìn hai người tranh đấu, đối ngược một chút, kỹ năng trạch đấu của nàng thật sự rất tồi.

Người cha Liễu lão gia này từ khi Liễu Khê bị hủy dung đã không thêm liếc mắt nhìn Liễu Khê một cái, giống như không nhìn thấy.

“Mẫu thân đem chuyện quần gia giao cho nữ nhi, nữ nhi nghĩ không bằng làm chung với muội muội, có gì hai tỷ muội chúng con giúp đỡ nhau.” Đôi mắt đẹp của Liễu Như Yên lưu chuyển nhìn Liễu Khê đề nghị.

Liễu lão gia nhìn Liễu Khê một lát, trong mắt đầy sự chán ghét. Nữ nhi này chưa bao giờ làm người khác bớt lo, khác xa so với Như Yên. Bảo nó cùng quần gia với Như Yên thì mong đừng làm mất mặt Liễu gia.

Nghĩ tới tin tức Liễu gia nhị cô nương bị hủy dung đã bị truyền ra bên ngoài, trong lòng Liễu lão gia cực kỳ khó chịu, lạnh lùng nói: “Khê Nhi đừng tham gia vào việc này, ở nhà đọc sách với học lễ nghi đi”

Liễu Khê cảm thấy không muốn nói gì nữa, Liễu lão gia này là kẻ cuồng sắc đẹp. Trong lòng thầm mắng hàng trăm lần, Liễu Khê khiến người khác cảm thấy mình đang đau đớn đứng một bên.

Liễu Như Yên đắc ý nhìn Liễu Khê đang thất hồn một cái, kiếp trước nàng ta đã chịu tư vị hèn mọn bị người khác cười nhạo, kiếp này Liễu Khê cũng phải thử một lần.

Tiểu Vân thị không thấy bộ dạng kia của Liễu Như Yên, trong lòng chỉ để ý Liễu Khê, thản nhiên nói: “Khê Nhi ở cạnh chăm sóc mẫu thân”

“Nàng xem rồi làm.” Liễu lão gia lơ đãng nói.

Liễu Như Yên thấy chuyện đã định, cười yếu ớt lui ra.

Tiểu Vân thị nhìn mặt Liễu Khê, lòng đau xót, cầm tay Liễu Khê ngồi xuống, an ủi: “Đừng lo, nương sẽ tìm một gia đình trong sạch cho Khê Nhi”

Liễu Khê gật đầu, thật ra nàng không để ý chuyện này nhưng không thể nói là nàng có nước không gian trị mặt, đành nói sang chuyện khác “Nương, chuyện này không vội. Chuyện quan trọng bây giờ là người sinh cho con một đệ đệ mập mạp”

“Yên tâm, nương biết rồi!” Tiểu Vân thị nâng tay xoa hai má của Liễu Khê. Bà nghi ngờ, rõ ràng đã tìm đại phu xem qua, Vân thị hạ được rất nhiều, cuộc đời này bà không có khả năng có con, thậm chí cũng có trở ngại với việc sống chết.

Bây giờ bà đã có thai, điều vui vẻ này làm bà lo lắng, nhưng đã nhìn mấy vị đại phu, tất cả đều thề son sắt, đây là hỉ mạch, bà cũng có chút yên lòng.

Đem chuyện quần gia giao cho Liễu Như Yên cũng tốt, để cho nàng ta có chuyện làm. Bà không tin tưởng Liễu Như Yên sẽ cho bà sinh con.

Trong lòng Liễu Khê cũng nghĩ điều này, ừ, mưu hại đứa nhỏ có rất nhiều cách, kê đơn lên đồ ăn gì đó, tắm được lên quần áo hoặc cho mấy cái huân hương cũng chết rồi.

Ấy da, thật sự rất phiền toái mà! Bây giờ nàng mới phát hiện, trong trạch đầu, muốn sinh một đứa con an toàn cũng không dễ dàng.

“Khê Nhi đang nghĩ cái gì?” Tiểu Vân thị thấy Liễu Khê cầm tay bà nghĩ gì đó, trên mặt lộ ra vẻ mặt ai oán, khuôn mặt càng đáng sợ hơn bình thường.

“Nghĩ tới nên bảo vệ mẫu thân thế nào.” Liễu Khê ngoan ngoãn đem ý nghĩ của mình nói cho Tiểu Vân thị, Tiểu Vân thị tuyệt đối giỏi hơn nàng, nói với bà trước cũng tốt, tới lúc đó cũng khó xảy ra chuyện hơn.

“Khê Nhi lớn rồi!” Tiểu Vân thị vui vẻ nhìn Liễu Khê, vỗ tay nàng nói: “Yên tâm, tới lúc đó con xem mẫu thân làm thế nào thì học theo”

Liễu Khê gật đầu, cầm lấy đồ ngọt đưa cho Tiểu Vân thị.

Tiểu Vân thị cũng không ít thủ đoạn, ma ma và nha hoàn bên người bà cũng có khả năng, người trong bếp và phòng của bà đều bị bà nắm giữ trong tay. Sau khi mang thai, ngay cả mua đồ cũng phải nhờ người của Liễu lão gia.

Tiểu Vân thị chú ý người trong viện hơn bình thường, Liễu Như Yên không có cơ hội cho người lên vào, về phần đồ ăn cấm kỵ cho người mang thai, Tiểu Vân thị đã sớm chuẩn bị mấy bản, hơn nữa còn tìm một ma ma tinh thông về được lý ở nhà mẹ đẻ về.

Bây giờ Liễu Khê cũng coi như là hiểu chút ít, vừa dấm vừa xoa vừa cường bức vừa lợi dụng, các loại thủ đoạn đều sử dụng hết, mấy hạ nhân này đều bị thu thập đến ngoan ngoãn. Đi theo bên người Tiểu Vân thị, Liễu Khê học thêm được mấy chiêu, tuy rằng chỉ là da lông bên ngoài nhưng cũng đủ làm nàng mỹ mãn.

Về phần nha hoàn bên người Liễu Khê cũng bị Tiểu Vân thị thay đổi vài lần. Bây giờ người ở cạnh Liễu Khê là những người dễ bị Liễu Như Yên rat tay nhất. Ai ngờ Liễu Khê cũng rất thông minh, Tiểu Vân thị mang thai nên Liễu lão gia không thể ngủ lại, Liễu Khê quang minh chính đại chạy sang ở với bà. Tiểu Vân thị đem những người ở cạnh Liễu Khê thu thập. Người do Liễu Như Yên gài bên người Liễu Khê cũng bị Tiểu Vân thị dùng lý do đuổi đi.

Hai tháng này, Liễu trạch yên bình vô cùng, Liễu Như Yên quản lý Liễu trạch rất tốt, khiến người khác phải khâm phục nhưng cũng khiến Liễu Khê cảnh giác vô cùng.

Liễu Như Yên không phải là người dễ buông tha người khác, theo kịch bản, Liễu Như Yên không bao giờ ra tay với con nối dòng, nhưng việc nàng ta hay làm nhất là để người khác ra tay.

Vậy Liễu Như Yên vẫn im lặng là vì cái gì nhỉ?

Liễu Khê nhíu mày, suy nghĩ thủ đoạn mà Liễu Như Yên sẽ dùng với Tiểu Vân thị.

Bỗng nhiên Liễu Khê trợn hai mắt, đôi mắt hắc bạch phân minh xuất hiện ánh sáng, nàng nghĩ tới thủ đoạn mà Liễu Như Yên khiến cho Liễu lão gia bức Tiểu Vân thị thì thê thành thiếp.

Dùng máu nhận người thân!

Chương 37

Liễu Khê cảm thấy phương thức lấy máu nhận người thân là kiểu làm quỷ dị nhất, đem hai giọt máu để vào dụng cụ, chỉ cần là người thân thì có thể coi như là huyết thống. Không phải là máy kiểm tra ADN thì sao có thể nhìn được?

Ai bảo nàng tiện tay viết tình huống này làm chi, tuy rằng không biết Liễu Như Yên có dùng cách này hay không nhưng không thể không phòng.

Liễu Khê hơi trầm ngâm, gọi Hồng Tụ vào, ra lệnh nàng ta chuẩn bị một chén nước. Tuy rằng Hồng Tụ cảm thấy nghi ngờ nhưng vẫn nghe lời đem một chén nước tới trước mặt Liễu Khê.

Nên thử như thế nào? Liễu Khê cầm một cái kim, sau một hồi do dự đã đâm vào ngón tay trái. Một giọt máu chảy ra, giọt máu trôi nổi trên mặt nước như viên ruby xinh đẹp.

“Tới đây.” Liễu Khê vẫy tay gọi Hồng Tụ.

Hồng Tụ không do dự đi tới, Liễu Khê cầm tay Hồng Tụ, nhỏ giọng nói: “Nhịn một chút.”

Sau đó không chút do dự đâm vào đầu ngón tay của Hồng Tụ, ngay lập tức một giọt máu cũng xuất hiện trong chén nước. Liễu Khê ngạc nhiên nhìn hai giọt máu như hạt châu kia, nước gợn lên một chút, chúng ma sát lấy nhau, sau đó không dung nhập.

Khóe miệng Liễu Khê run rẩy, nó thật sự không dung hợp, thật quỷ dị. Nàng đột nhiên nghĩ tới hệ thống, đại khái là vì việc lấy máu nhận người thân cho nên thế giới này nhất định dùng cách này để nhận quan hệ huyết thống.

Nói cách khác, nàng thật sự không nghĩ ra cách nào giải thích lý do của chuyện này.

Nhưng ai bảo không có huyết thống thì máu sẽ không dung hợp? Liễu Khê nhếch môi, nghĩ tới quyển sách đó, đem nước đổ từ từ vào bát, hai giọt nước cọ sát lấy nhau, sau đó hòa thành một thể.

Liễu Khê kiểm nghiệm xong, thở nhẹ một cái, tùy tay đổ chén nước vào trong bình hoa.

Hồng Tụ nghi ngờ nhưng không dám hỏi nhiều, Liễu Khê nhắc cầm hỏi: “Hồng Tụ, lúc này ngươi thấy cái gì?”

“Nô tì không thấy gì hết.” Hồng Tụ không phải là người ngốc, cúi đầu trả lời, khế ước bán thân cả nhà nàng đều ở trong tay nhị tiểu thư, sao nàng dám trái lời nhị tiểu thư chứ.

“Tốt!” Liễu Khê nở nụ cười vừa lòng, học mấy chiêu để đối phó lũ nha hoàn bên người cũng không tệ, ít nhất cũng có người để tin tưởng.

Sau khi chứng thực điều mình nghĩ, Liễu Khê buông tâm một chút, chuyên tâm chăm sóc Tiểu Vân thị. Từ khi Tiểu Vân thị có thai, cả người xuất hiện ánh sáng của người mẹ mê người, càng ngày càng ấm áp.

Ngay cả Liễu lão gia cũng tới hỏi thăm ân cần nhiều hơn, trong đó không phải chỉ do đứa nhỏ trong bụng bà mà còn cả phong tư động lòng người lúc mang thai của bà.

“Lúc tiểu đệ sinh ra thì nên đặt tên là gì nhỉ?” Liễu Khê cầm khung thêu, muốn may một bộ y phục cho tiểu đệ, muốn thêu trên đó một con hổ uy phong凛冽. Tiếc là không như mong muốn, đường may hỗn độn, thậm chí có chỗ bị sai.

Rõ ràng quyển sách trước, lúc làm biểu tiểu thư, nàng thêu thùa rất tốt, sao bây giờ ngay cả cầm cũng không được?

[Đinh! Người chơi thân mến, người biết thêu là biểu tiểu thư chứ không phải người chơi cô đâu. Nếu muốn trở thành tú nương đứng đầu xin tự mình khổ luyện, tiện thể nhắc nhở một câu: Lười biếng rất xấu hổ, không công mà có]

Khóe miệng của Liễu Khê co rút, hừ, không thêu nữa. Bưng ly trà uống một ngụm, là canh táo đỏ, từ khi Tiểu Vân thị mang thai, bà đã không dùng trà nữa.

“Gần đây lão gia đọc không ít sách, chọn lựa mấy cái tên, ý nghĩa cũng rất tốt, không biết nên chọn cái nào.” Tiểu Vân thị mỉm cười dịu dàng, dùng khăn xoa lên miệng Liễu Khê.

“Lão gia cùng đại tiểu thư tới.” Nha hoàn canh cửa vén rèm lên.

Chỉ là lúc nhìn hai người Liễu Khê, sắc mặt Liễu lão gia không thay đổi, im lặng ngồi trên ghế, sự tối tăm trong mắt ông ai cũng thấy rõ.

Liễu Như Yên im lặng đi theo sau Liễu lão gia, sau khi vào thì làm lễ với Tiểu Vân thị, không nói gì, khuôn mặt mang theo sự khó xử và đau buồn.

“Lão gia sao thế? Có chuyện gì phiền lòng sao?” Tiểu Vân thị nở nụ cười quan tâm, trong đầu lộp bộp một cái. Chẳng lẽ Liễu Như Yên này đã bố trí cái gì hay sao?

“Các người đi ra hết đi.” Con người lạnh lùng nhìn Tiểu Vân thị chằm chằm, uy nghiêm quát một tiếng. Mấy nha hoàn bà tử nhìn nhau sau đó cũng lui ra.

“Lão gia?” Tiểu Vân thị càng lúc càng nghi ngờ, không khỏi hỏi lại.

Ánh mắt Liễu lão gia giống như cắt thịt trên người Tiểu Vân thị, trong giọng mang thêm mấy phần tức giận, chỉ vào Liễu Khê hỏi: “Nó có phải con ruột của ta không?”

Lời vừa dứt, Tiểu Vân thị sợ ngây người, cả người lạnh lẽo, ngón tay run rẩy: “Lão gia nói gì thế? Khê Nhi không phải con ruột của lão gia thì là của ai? Lão gia muốn giết chết ta sao?”

Ánh mắt Liễu Khê ngưng lại, trầm nghĩ, đúng là vậy mà. Nàng quả thật là con ruột của Liễu lão gia, không thể nghi ngờ.

Liễu Như Yên thật lợi hại, chỉ mấy câu mà có thể khiến Liễu lão gia nghi ngờ Tiểu Vân thị không tuân thủ nữ tắc, thậm chí còn có thể khiến ông ta dùng máu nhận người thân, nàng thật sự bội phục nàng ta.

Lúc này, trong phòng im ắng, chỉ nghe được tiếng khóc của Tiểu Vân thị.

“Phụ thân đừng giận, mẫu thân luôn hiền lành rộng lượng, yêu phụ thân vô cùng, sao có thể làm ra chuyện này? Mong phụ thân điều tra rõ, không nên làm tổn hại tới danh dự của mẫu thân.” Liễu Như Yên vừa an ủi vừa châm ngòi.

Tiểu Vân thị nhìn Liễu Như Yên, hận không thể khâu miệng nàng ta lại, nếu không phải nàng ta làm khó dễ thì Liễu lão gia có thể nghi ngờ Khê Nhi? Nữ nhân này muốn đem bà và Khê Nhi vào chỗ chết mà.

“Còn có cái gì?” Liễu lão gia nghĩ tới những gì mình nghe, lạnh lùng nhìn hai người, trong mắt không chút độ ấm.

“Lấy máu nhận người thân!” Liễu Như Yên nói tiếp: “Nữ nhi nghe nói chỉ cần hai người cùng huyết thống, dùng máu để vào trong nước, nếu là cùng chung huyết thống sẽ dung hợp lại. Cái khác có thể giả nhưng điều này không dối, chỉ là sợ sẽ ủy khuất mẫu thân một chút”

Vừa nói vừa nhìn Tiểu Vân thị chằm chằm, ở kiếp trước, nàng ta nghe được Tiểu Vân thị nói với Liễu Khê, cho dù Liễu Khê không phải con ruột bà nhưng bà yêu thương như con ruột.

Tiểu Vân thị chấn động, loạn vô cùng, Liễu Khê không phải con ruột của bà, nếu dùng máu nhận người thì tội danh kia là thật rồi, ngay cả đứa con trong bụng có khi cũng bị nghi ngờ.

Liễu Như Yên ung dung thưởng thức hai má trắng bệch của Tiểu Vân thị, âm thanh càng nhỏ nhẹ: “Muội muội nói thử xem?”

Liễu Khê ngẩng đầu nhìn Liễu Như Yên nói: “Phụ thân, bây giờ mẫu thân đang mang thai, sao có thể thấy máu? Nếu như có gì thì tiểu đệ đệ sẽ làm sao?”

Nghe lời biện giải của Liễu Khê, khóe miệng Liễu Như Yên lộ ra nụ cười tự tin, càng chối như vậy nàng ta càng tin tưởng là đúng, chắc chắn có quỷ, thật ngu xuẩn.

“Nhưng mà chuyện này liên quan tới danh dự của mẫu thân, không bằng để nữ nhi và tỷ tỷ dùng máu nhận thân đi. Nếu con và tỷ tỷ là tỷ muội ruột, máu của bọn con sẽ dung hợp.” Liễu Khê nhìn nụ cười của Liễu Như Yên, làm như không có gì đảo mắt nhìn Liễu lão gia.

Liễu lão gia trầm mặc một chút, vuốt cằm nói: “Cũng tốt”

Liễu Khê vừa nói xong, lòng Tiểu Vân thị buông lỏng, trái tim trong ngực gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, khóe miệng nở nụ cười lạnh, Liễu Như Yên, lần này ngươi tính toán sai rồi.

Gọi tùy tùng bên người đem chén nước trong vào, Liễu Như Yên không chút do dự đâm châm vào ngón tay, tích một giọt máu, sau đó đưa châm cho Liễu Khê, dịu dàng nói: “Muội muội đừng sợ”

“Ta có gì mà sợ chứ?” Liễu Khê nở nụ cười trong suốt, cũng đem châm đâm vào ngón tay.

Sau khi máu rơi vào chén, phiêu đảng một lát, Liễu lão gia nhìn chằm chằm vào chén sứ. Hai giọt máu kia giống như có từ tính, chậm rãi ma sát rồi dung hợp vào.

Liễu Như Yên trợn mắt, sao có thể?

Tiểu Vân thị nhẹ nhàng thở ra, lập tức dùng khăn bịt mắt khóc: “Lão gia, vậy đủ chưa? Đã đủ chứng minh ta trong sạch chưa? Lão gia cũng biết, việc lúc này giống như dao đâm vào tim ta vậy, lão gia thật

quá đáng, chuyện này truyền ra bên ngoài thì ta còn sống làm gì? Nếu như ngài để ý chỉ cần đưa ta một bức thư, lúc đó ta cũng không oán hận một câu, hà cớ gì phải làm thế này?”

Bởi vì Tiểu Vân thị mang thai nên không dùng sơn phấn, sợ có người làm tổn thương con nên không mang châu ngọc, chỉ dùng một cái trâm cài tóc, lúc này vừa khóc, mắt vừa đảo, nước mắt dính vào mi, thật sự đáng yêu vô cùng.

Liều lão gia cảm thấy vô cùng xấu hổ, trong lòng càng áy náy với Tiểu Vân thị, nghe tiếng khóc của bà thì nghĩ tới đó chỉ là tiếng gió, ông mắt nhắm vô cùng, trong lòng cũng giận Liều Như Yên.

“A... Bụng của ta đau...” Tiểu Vân thị đang khóc đột nhiên ôm lấy bụng mình, kéo tay áo Liều lão gia: “Hài tử của thiếp...”

Liều lão gia bị hù nhảy lên, cuống quýt gọi người tìm đại phu, trong bụng Tiểu Vân thị là con của ông ta đấy!

Sau một hồi rối loạn, Tiểu Vân thị nằm trên giường, đại phu nói chỉ là bị kích thích nên thai nhi bất ổn, an ổn dưỡng thai là được.

Tiểu Vân thị nhìn khuôn mặt xanh mét của Liều lão gia, dùng khăn tay che nụ cười lại. Bụng của bà không có gì, nếu Liều lão gia đã giận Liều Như Yên kia thì bà cũng đẩy độ tức giận lên cao một chút.

Tiền đại phu xong, Liều lão gia nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tiểu Vân thị, không cần suy nghĩ, tát lên mặt Liều Như Yên một cái, nàng ta bị tát ngã ngối xuống, tóc xỏa tung, khuôn mặt trắng noãn bây giờ in thêm năm ngón tay.

“Lão gia làm gì thế? Khê Nhi, mau nâng Như Yên dậy.” Tiểu Vân thị ở đằng sau không ngại làm người tốt, tuy rằng cảm thấy Liều lão gia nên tát nàng ta mấy cái nữa nhưng trong miệng thầm oán: “Bây giờ khuôn mặt của nữ hài tử là quan trọng nhất, lão gia nặng tay như thế, nếu bị gì thì sao giờ?”

Tuy Liều lão gia bực mình nhưng không thể nói nguyên nhân ra, dù sao ông ta vẫn rất thương yêu Liều Như Yên. Lúc này tát nó một cái, trong lòng cảm thấy hơi hận, nhưng mà nhớ tới đứa nhỏ trong bụng Tiểu Vân thị, hận Liều Như Yên tin lời người ngoài nói mà nói chuyện thị phi trước mặt ông ta.

“Mấy ngày nữa con tới Vân Hoa tự, ở đó cầu phúc cho mẫu thân, cũng như bình tâm lại. Dù sao cũng lớn rồi, có những thứ tin đồn vớ vẩn không nên tin” Liều lão gia vung ống tay áo, răn dạy Liều Như Yên, Tiểu Vân thị nói rất đúng, nếu bị thương ở mặt thì sau này Như Yên sao có thể sống yên ở Tề hầu phủ đây?

“Vâng” Liều Như Yên nén giận cùng hận ý lại, sụp mi đồng ý. Nàng ta sẽ không bỏ qua như thế.

Chương 38

Liều Như Yên đi Vân Hoa tự cầu phúc cho Tiểu Vân thị, không biết nàng ta nói gì với Liều lão gia mà ông ta bắt Liều Khê đi cùng.

Không biết Liều Như Yên tính toán cái gì, không lẽ muốn hủy thanh danh của nàng? Liều Khê sờ mặt, trong đầu đen thui thui, nói không chừng lúc đó thật sự gặp thanh niên tài tuấn tới cứu thì sao?

Có thể xuất môn một chuyến, Liều Khê vui vẻ vô cùng, không chừng có thể tìm được tin tức của người kia.

Vì phải đi Vân Hoa tự từ sớm nên Liều Khê bị người gọi dậy rất sớm, nửa mơ nửa tỉnh thay quần áo, sau đó lên xe ngựa cách gì cũng chả rõ.

Liều Như Yên chán ghét nhìn Liều Khê đang dựa người ngủ gà ngủ gật, đúng là con heo, chỉ biết ngủ.

Nếu không phải đi Vân Hoa tự có thể gặp Tề Hằng Chi thì nàng ta sẽ không đem Liều Khê theo. Kiếp trước, Tề Hằng Chi luôn nhớ Liều Khê mãi không quên, kiếp này, nàng cho hắn thấy hồng nhan tri kỷ trong lòng hắn là người thế nào.

Tề Hằng Chi là tên của Tề hầu, là chồng của Liều Như Yên ở kiếp trước, cũng là người mà nàng ta oán hận nhất. Huống chi, kiếp trước, Liều Khê không phải không có tình với hắn, nhưng lại dùng lời lẽ chính nghĩa từ chối hắn, khiến cho hắn dùng mọi thủ đoạn ném lên người nàng. Rõ ràng, nàng ta mới là chính thê của hắn.

Đời này, Liễu Khê, người phải ở cạnh hắn mới tốt. Liễu Như Yên giấu sự lạnh lẽo trong mắt, nở nụ cười tao nhã.

Vân Hoa tự ở ngoại ô, trên núi Vân Hoa, xung quanh chùa là những cây cổ thụ xanh um tươi tốt, ánh nắng chiếu vào, sáng sủa vô cùng, chỉ cần có gió thổi thì có thể nghe được tiếng thông reo.

Lúc ở hiện đại, Liễu Khê đi vào chùa chiền, phần lớn là để du ngoạn và ngắm cảnh, chưa từng nghĩ tới để cầu thần bái Phật. Có điều, người đi vào chùa chiền, ai cũng là người tiêu tụy, quỳ gối xin Phật tổ phù hộ, nàng không thích cũng phải làm.

Đợi sau khi lạy Phật tổ xong, nàng cùng Liễu Như Yên đi theo một tiểu ni cô tới thiện phòng thanh tịnh. Mấy nha hoàn nhanh tay lẹ chân thu thập mọi thứ cho hai người.

Đồ ăn trong Vân Hoa tự không tồi, đồ chay nhưng rất ngon miệng, Liễu Khê ăn rất vui. Liễu Như Yên nhàu mày, ghét bỏ nhìn Liễu Khê, dịch dịch người, cách Liễu Khê xa một chút.

Đợi sau khi dùng đồ xong, Liễu Khê muốn ngủ trưa, nâng tay che miệng ngáp một cái. Người hầu hạ bên người Liễu Như Yên nói nhỏ với nàng ta một chút.

Liễu Như Yên lộ vẻ vui mừng, kéo cánh tay Liễu Khê: “Muội muội, nghe nói ở sau lưng Vân Hoa tự có cây xanh, suối mát, có vẻ rất đẹp, chúng ta đi xem thử đi.”

“Tỷ tự mình đi đi, ta muốn nằm một chút, mệt.” Liễu Khê nâng mắt, không thèm nhúc nhích.

“Một mình muội ở đây sao tỷ có thể yên tâm? Đi thôi, coi như bồi tỷ tỷ một chút.” Liễu Như Yên dùng giọng điệu thương lượng nói.

Khóe miệng Liễu Khê co giật, thật ra nàng không sợ Liễu Như Yên làm gì, có mấy nha hoàn bà tử đi theo hai người mà. Cái gì mà giai nhân tài tử hẹn hò sau núi, các người xem đám người hầu này là người chết à?

Không lay chuyển được Liễu Như Yên, Liễu Khê bị tha ra khỏi thiện phòng, chán nản đi theo nàng ta.

Trên đường đi có mấy thiếu gia tiểu thư mang theo nha hoàn lên Vân Hoa tự, thấy khuôn mặt bị hủy của Liễu Khê đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi, làm cho nàng không biết nói gì. Bọn họ nên đi xem phim 3D của Resident Evil đi, một đám người nhát gan.

Đi vào trong rừng thông, có một toà lương đình, bên cạnh lương đình là dòng suối trong vắt.

Hai người đi vào trong đó thì phát hiện đã có người tới trước.

Liễu Khê nhớ tới kịch bản, trong sách không quá mức trói buộc tiểu thư khuê các, chỉ cần mang theo nha hoàn bà tử thì mấy vị tiểu thư có thể đi ra ngoài du ngoạn. Nếu có gặp công tử nhà ai cũng có thể đàm luận thi họa, vui vẻ vô cùng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có thị vệ thị nữ ở đó, nếu chỉ có cô nam quả nữ thì không thể.

Vì thế lúc đám thị vệ thị nữ của ba người kia thấy cũng hào phóng hành lễ với Liễu Như Yên, hơn nữa lúc thấy Tề Hằng Chi, khóe miệng nàng nở nụ cười.

“Liễu gia đại tiểu thư? Mời!” Một giọng nói trầm thấp vang lên.

“Đa tạ Tề gia lang quân.” Liễu Như Yên cũng tự nhiên hào phóng, nhắc chân đi vào trong đình, lưng thẳng tắp, càng phát ra vẻ phong tư trác tuyệt, giống như mấy cây đại thụ ngạo nghễ bên ngoài.

“Vị này là?” Ba người dừng mắt trên người Liễu Khê, may mắn cả ba đều có mười phần định lực, nhìn thấy khuôn mặt đầy vết sẹo của Liễu Khê cũng không thất lễ.

“Muội muội của ta, Liễu gia nhị tiểu thư.” Khóe miệng Liễu Như Yên nâng lên, cười giới thiệu. Thật sự rất tốt, ngay cả chồng trước của Liễu Khê, thất vương gia Lí Dật cũng có đây, thật sự rất tốt.

[Đình! Người chơi chú ý, nam chính Lý Nhiên xuất hiện, nam phụ Lí Dật xuất hiện, nam phụ Tề Hằng Chi xuất hiện]

Liễu Khê không thể không thừa nhận, ba người này đều là mỹ nam tử, hơn nữa trong sách, cả ba đều yêu thích nữ chính. Đáng tiếc, hai người kia, một giấu đi tình yêu, một thì bị nữ chính hại.

Hoàng đế Lí Nhiên khí thế mười phần, mang theo hơi thở của người ngồi trên uy áp, khiến cho Liễu Khê cảm thấy khí phách uy vũ, tóm lại, mỗi cử chỉ của hắn đều lộ ra thân phận bất phàm.

Thất vương gia cũng có mấy phần giống Lí Nhiên, khuôn mặt đẹp hơn Lí Nhiên mấy phần, khí độ quanh người là sự dịu dàng tiêu sái.

Mà Tề Hằng Chi, Liễu Khê cảm thấy có gì đó đậm trong mắt, mẹ ơi, người này bộ dạng rất tốt, môi hồng răng trắng, phiêu dật như tiên. Loại khí chất thanh dật này khiến người khác cảm thấy vô cùng ảo ảo, không đủ mạnh mẽ.

Chắc chắn, khuôn mặt này quả thật có thể nhìn để ăn cơm, Liễu Như Yên cũng quá ác, có thể đâm mười nhát dao lên khuôn mặt này, khiến hắn trở thành kẻ quái dị, đem người này ném vào thanh lâu phục vụ mọi người nữa chứ.

“...” Liễu Khê chán nản nhìn bốn người vui vẻ nói chuyện, Đại Yến quốc chú ý tới tướng mạo cũng như tài tình. Tuy rằng Liễu Khê có thể đọc được ba trăm bài thơ đường nhưng mà nàng không muốn làm cái loại tài nữ kia.

Cái gì gọi là nền, gọi là cây thêm màu, Liễu Khê phát huy rất tốt.

Nhìn đồ ăn và rượu ngon trên bàn, Liễu Khê trừng mắt nhìn, nàng đói bụng nhưng muốn ngủ hơn.

“Liễu nhị tiểu thư ném thử xem, đây là đầu bếp nhà làm, hương vị không tồi.” Thất vương gia thấy Liễu Khê ngẩn người, đành nói một câu.

“Cảm ơn!” Liễu Khê mỉm cười ngọt ngào với thất vương gia, nói cảm ơn. Cầm lấy một cái bánh cắn một cái, a, mùi sữa, ngọt ngào vô cùng. Mắt sáng lên, vui vẻ ăn điểm tâm.

Trong lòng thất vương gia cảm thấy thương tiếc, ánh mắt này xinh đẹp vô cùng, trong suốt không thấy đáy, nếu không phải trên mặt có vết sẹo thì nhất định là một mỹ nhân.

Liễu Như Yên trò chuyện vui vẻ với ba người cũng thoáng nhìn Liễu Khê cô đơn ăn điểm tâm, trong lòng càng vui vẻ, trên mặt nở nụ cười sáng lạn khiến ba người kia thất thần.

[Độ hảo cảm của nam chính Lí Nhiên với nữ chính Liễu Như Yên tăng mười điểm, của nam phụ Lí Dật với nữ chính Liễu Như Yên tăng 10 điểm, nam phụ Tề Hằng Chi với nữ chính tăng 20 điểm]

Đợi sau khi Liễu Khê ăn điểm tâm xong, đám người Liễu Như Yên cũng nói chuyện vui vẻ, bốn người làm mấy bài thơ, lại nói chuyện lạ, bất quá, cảm thấy mỹ mãn vô cùng. Đợi sau khi Liễu Như Yên và Liễu Khê rời đi thì thất vương gia nói với Tề Hằng Chi: “Tiểu tử ngươi có phúc thật, Liễu gia đại tiểu thư xinh đẹp như hoa, lại có tài”

Tề Hằng Chi nở nụ cười, không đáp lời.

“Khê Nhi, muội thấy ba người kia thế nào?” Liễu Như Yên cố ý hỏi Liễu Khê.

“À, bộ dạng cũng tốt, nhìn rất vui mắt” Liễu Khê miễn cưỡng ngáp một cái, nhún vai nói: “Thê tử của bọn họ sau này rất có phúc.”

Bộ dạng không cần thiết khiến Liễu Như Yên co giật khóe môi, Liễu Khê này nói thật hay giả vậy? Nhìn Tề Hằng Chi cũng không động tâm.

“A, Liễu nhị tiểu thư kia giống như không xem trọng chúng ta, haha.” Công phu ba người trong đình không tồi, hướng chỉ đám người Liễu Khê đi chưa xa, dĩ nhiên nghe được lời của nàng: “A, Hàn Chỉ tới, bây giờ người này mới tới, nên phạt ba ly rượu.”

Sau đó một nam tử mặc đồ màu lam đi tới, làn da trắng nõn như bạch ngọc, khuôn mặt giống như kiệt tác của ông trời, hoàn mỹ khiến người khác điên cuồng. Đôi mắt kia rất đen, cũng hút hồn người khác, nhưng trong đó không chút tình cảm mà tràn đầy hắc ám lẫn sát khí.

Người kia thấy Liễu Khê và Liễu Như Yên nhưng không dừng lại mà đi lướt qua.

Lòng Liễu Khê nhảy dựng lên, người này là hắn!

Nhưng mà hần không thèm nhìn nàng một cái, giống như không quen vậy.

“Tỷ tỷ, người lúc này là ai thế?” Liễu Khê nhìn không được hỏi Liễu Như Yên.

“Lan Lăng hầu Hàn chỉ” Liễu Như Yên nhỏ giọng nói, giống như sợ Hàn Chỉ nghe được. Người này ở Đại Yến quốc rất nổi danh, là Chiến Thần lãnh huyết vô tình, ai dám cùng hần tranh phong?

Mà ngay cả Tề Hằng Chỉ cũng không thể, bao nhiêu người yêu hần, nhưng không ai dám nói với hần một chữ.

Liễu Khê nắm chặt tay, không hiểu sao nàng cảm giác được hần đang tức giận, mà trong sự tức giận này mang theo sự bất đắc dĩ, cảm giác này khiến nàng đau đớn vô cùng.

“Hàn Chỉ!!” Liễu Khê cắn môi, xoay người hô một tiếng.

Liễu Như Yên hoảng sợ, muội muội này muốn làm gì?

Ba người trong đình cũng ngạc nhiên, Tề Hằng Chỉ mở miệng: “Dám gọi Hàn Chỉ lại, người kia đúng là không có mắt, tự rước nhục.”

“Ta hoa mắt sao? Hàn Chỉ dừng lại? Còn quay người?” Thất vương gia béo một cái lên chân mình, kinh ngạc không thôi.

“Ta thích chàng!!” Lần nào cũng khiến hần đau lòng, lần nào cũng là ta rời khỏi hần trước, lúc này ta sẽ nói với hần, ta rất thích hần.

Lời này vừa nói xong thì toàn bộ người ở đó đều im lặng.

Con người đen của Hàn Chỉ nhìn Liễu Khê, trong đó không có chút dao động cảm xúc, môi mỏng mở lên nói một chữ “Ồ”, sau đó nhắm mắt, xoay người rời đi.

Liễu Khê nâng tay ôm ngực, cố gắng đem nước mắt nuốt vào, không sợ, không sợ, lúc này đổi lại là nàng thích hần.

“Xuy” Liễu Như Yên nở nụ cười châm biếm, thì ra người lần này muội muội coi trọng là Lan Lăng hầu.

Hai người chưa trở về Liễu phủ thì chuyện Liễu gia nhị tiểu thư bị hủy dung tỏ tình với Lan Lăng hầu Hàn Chỉ đã truyền khắp kinh thành.

9. Part 9

[Tiểu thuyết trọng sinh báo thù]

Chương 39

Liễu Khê mới ngồi lên xe đã nghe tiếng thở dài của Liễu Như Yên, run rẩy không thôi.

“Muội muội, sao lúc này lại lỗ mãng như vậy? Tỏ tình trước mặt mọi người?” Liễu Như Yên nhú mày hỏi Liễu Khê, trong giọng đầy thất vọng, giống như việc Liễu Khê làm là điều ác vô cùng.

Nghe Liễu Như Yên nói thế, mặt Liễu Khê không đổi, nhìn nàng ta. Thời đại này có nữ tử lớn mật ném khăn tay hoa tươi với tuần tú lang quân nhưng không ai lớn mật tỏ tình như nàng.

“Muội muội cũng biết thanh danh có bao nhiêu quan trọng với phụ thân không? Hôm nay muội lại làm như thế...” Liễu Như Yên giống như không thể nói, hàm hồ nói một câu, sau đó làm bộ đau đớn vô cùng: “Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì phụ thân nên đối mặt với người khác thế nào? Liễu gia cô nương chúng ta sẽ ra sao? Ta không nghĩ muội lại hồ đồ như vậy!”

Đừng nhìn bộ dạng khổ sở của nàng ta mà tin, trong mắt không chút khổ sở lẫn bất mãn. Tuy lần này Liễu Khê tỏ tình khiến nàng ta sợ ngây người nhưng lập tức biết đây là cơ hội, nàng ta biết Liễu lão gia là người coi trọng thể diện. Chuyện này gì cũng sẽ đồn khắp nơi cho xem, ông ta sẽ không bỏ qua cho Liễu Khê.

Không biết Liễu Khê bị trục xuất khỏi nhà hay là gì, nàng ta rất chờ mong. Lòng mảy Liễu Như Yên run lên, nhìn Liễu Khê.

Được rồi, Liễu Khê cảm thấy suy sụp. Đây không phải là hiện đại. Nàng biết được, tình cảm gắn bó của nàng và người kia thật sự không nhẹ. Mỗi lần đều là nàng nhận sự yêu thương và bảo vệ của hắn, mà ngay cả Liễu Khê cũng biết, người kia trả giá cho nàng rất nhiều. Mà nàng, cho dù có chút băn khoăn nhưng vì hắn, không sao hết.

Mỗi một lần chết đi khiến nàng đau đớn vô cùng, nhưng mấy tháng đợi chờ đã không chịu nổi, Liễu Khê không dám nghĩ, thời gian kia dài như vậy, hắn sao có thể chờ đợi được như thế?

Lúc này, Liễu Khê mới thấy hắn đã quên tình cảnh của mình, nàng chỉ muốn để hắn biết tâm ý của nàng! Trong đời này, điên cuồng một lần thì sao nào? Không lẽ muốn nàng giả bộ như mấy tiểu thư khuê các, đợi người tới cửa cầu hôn? Sau đó phản kháng tình yêu của hắn sao? Đừng hòng!

Sau Vân Hoa tự, thất vương gia Lí Dật gấp quạt lại, nâng mảy với Hàn Chỉ, cười nói: “Hàn ngọc lang, cảm giác được một cô nương tỏ tình trước mặt nhiều người thế nào?”

Nếu là một nữ tử xinh đẹp, ví dụ như Liễu gia đại tiểu thư bọn họ còn trêu chọc Hàn Chỉ có điểm phúc, đáng tiếc, người tỏ tình lại là Liễu gia nhị tiểu thư bị hủy dung, trong mắt bọn họ, đó là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, là tự nàng ta đa tình.

Đôi mắt tối đen không cảm tình nhìn về thất vương gia một cái, bộ dạng bình tĩnh như trước. Sau đó dời mắt về phía xa, không nói lời nói. Ánh mặt trời buổi tịch dương chiếu lên người hắn, tăng thêm một vàng sáng, cả người giống như bạch ngọc, khiến người khác điên cuồng.

“Mỗi lần thấy Hàn Chỉ, ta thấy phụ hoàng phong hắn làm Lan Lăng hầu thật sự rất đúng.” Lí Dật đã quen bộ dạng không quan tâm của Hàn Chỉ, nói với ca ca. Nếu Hàn Chỉ thật sự quan tâm hắn thì hắn mới nghi ngờ tên này bị gì rồi ấy.

Lí Nhiên lắc đầu, lần nào đệ đệ của hắn cũng chọc Hàn Chỉ nhưng Hàn Chỉ vẫn giữ bộ dạng kia. Người này, giống như không có chuyện gì có thể lưu lại trong lòng hắn. Thanh danh, tiền tài, địa vị, tất cả đều không cần.

Thở dài một cái, thế cũng tốt, hắn coi trọng Hàn Chỉ, mà Hàn Chỉ như vậy, hắn cũng yên tâm.

“Cô nương kia khiến người mất hứng?” Lí Nhiên mở miệng hỏi một câu.

“Không cần.” Ngạc nhiên là Hàn Chỉ lại mở miệng. Ngụ ý là Lí Nhiên không cần tìm Liễu Khê làm phiền.

Hai tay để sau lưng, Hàn Chỉ nhìn mặt trời đang xuống núi, ánh mắt đau, đau như muốn chảy nước mắt, không rõ là vì nhìn mặt trời hay vì lời tỏ tình của Liễu Khê.

Hắn cảm thấy rất mệt, cảm giác này khiến hắn kinh ngạc. Hắn sinh ra đã cao quý, cả đời đều thuận lợi, muốn cái gì đều có người dâng hai tay, cho dù là trân bảo hay nữ tử xinh đẹp hắn đều không thiếu. Lí Nhiên từng cười hắn thanh tâm quả dục, nhưng chỉ hắn biết hắn không phải thế.

Hắn đang đợi một người, một người có thể khiến hắn động tâm, khiến máu chảy nhanh, một người khiến hắn mất đi lý trí. Tình yêu cuồng dại say đắm kia đã bị đóng băng, chỉ đợi có người tới phá lớp băng kia.

Hàn Chỉ nâng tay đè ngực, lúc này khi nghe câu nói ‘Ta thích chàng’ kia, ở đây rất đau, một loại cảm giác oan ức đau đớn bùng cháy, chiếm cứ toàn bộ thân thể hắn khiến hắn khó thở vô cùng.

Oan ức? Thật sự kỳ lạ, hắn lại có cái tình cảm yếu đuối thế sao? Buồn cười!

Lúc về nhà, Liễu lão gia đã ở trong phòng Tiểu Vân thị, bộ dạng không quá ân cần nhưng có mấy phần dịu dàng.

Thấy Liễu Như Yên và Liễu Khê đi tới, nhường mảy, mặt khó coi. Mắt nhìn cái bụng cao ngất của Tiểu Vân thị, che giấu sự tức giận, khóe miệng giật giật “Nàng đi nghỉ trước đi, ta có chuyện muốn hỏi hai tỷ muội chúng nó”

Mặc dù hấn rất tức giận nhưng lại thấy bụng của nàng nên cũng để nàng tránh đi. Tiểu Vân thị sủng ái Liễu Khê vô cùng.

Lời vừa nói, đôi mắt Liễu Như Yên sáng lên, tới rồi. Cảm thấy sắc mặt của Liễu lão gia, nàng ta động lòng, Liễu Khê, xem thử lần này người xoay người thế nào?

Tiểu Vân thị lo lắng nhìn Liễu Khê, tuy không biết chuyện gì nhưng nàng cũng có chút hiểu Liễu lão gia, chỉ sợ là có chuyện gì đó không tốt.

Liễu Khê tặng Tiểu Vân thị ánh mắt trấn an, sau đó đi theo Liễu lão gia tới sảnh chính.

“Các người lui ra.” Liễu lão gia đuổi đám hạ nhân, ngồi ở chỗ giữa, ánh mắt nhìn Liễu Khê khó chịu.

“Nghiệp chướng, người nói chuyện hôm nay người đã làm Vân Hoa tự ta nghe xem?” Hung hăng vỗ lên bàn, ánh mắt Liễu lão gia giống như muốn ăn tươi nuốt sống Liễu Khê.

Liễu Như Yên lo lắng nhìn Liễu Khê rồi nhìn Liễu lão gia, kéo ống tay áo Liễu Khê, ý bảo nàng mau nhận sai.

“Thấp hươu bái Phật, còn có tổ tình trước mặt mọi người” Liễu Khê rất bình tĩnh, làm đã làm, không lẽ khóc rống bảo mình sai rồi?

Thật ra nàng cũng có chút hối hận, nàng nên luyện cầm cho tốt, tới lúc đó đàn cho Hàn Chỉ một khúc “Phượng Cầu Hoàng”, vừa lịch sự tao nhã lại lộ được tâm tư.

Nhưng mà nàng không học được đàn cổ, tới lúc đó chỉ sợ còn thảm hơn.

Tuy rằng Liễu Khê biết cổ đại rất hà khắc với nữ nhân, nhưng nàng không bị trói buộc bởi những thứ đó. Dù sao nàng không phải là nữ nhân khuê các ở đây cả đời, đối với thế giới này, nàng không có gì lưu luyến lắm.

Liễu lão gia thấy bộ dạng không biết hối cải của Liễu Khê, ánh mắt nhìn khuôn mặt bị hủy dung, giận dữ chỉ vào mặt Liễu Khê mắng: “Mẫu thân ngươi mang thai, bảo ngươi đi cầu phúc, không trông cậy người thông minh lễ nghĩa như tỷ tỷ ngươi nhưng không nghĩ tới ngươi biết liêm sỉ như vậy, làm Liễu gia mất mặt!!”

Liễu Khê cúi đầu cầm chặt khăn xám hối, mặc kệ Liễu lão gia mắng, dù sao nàng cũng không thiếu miếng thịt nào.

“Người cũng biết tỷ tỷ ngươi sẽ kết thân với hầu phủ, coi trọng thanh danh thể diện, người lại không để ý tới tình nghĩa tỷ muội mà phá thanh danh Liễu gia? Người bảo sau này tỷ tỷ ngươi gả đi thì sẽ thế nào?” Liễu lão gia càng nghĩ càng giận, thân phận của ông ta không tốt, Liễu gia đại cô nương có thể kết thân với Tề hầu phủ, tất cả đều dựa vào ân cứu mạng của Vân thị với lão phu nhân hầu phủ.

Hấn sao có thể để Liễu Khê phá hủy việc này?

Liễu Khê thật sự muốn nói với Liễu lão gia, thật ra Liễu Như Yên rất chướng mắt Tề Hằng Chi, có khi hấn quỳ trước mặt nàng ta cũng bị nàng ta đá bay ấy chứ.

“Phụ thân đừng trách muội muội, lúc ấy con nên ngăn muội ấy lại. Chẳng qua muội muội dù có ái mộ Lan Lăng hầu cũng không nên tổ tình trước mặt mọi người như vậy. Lúc đó nếu con có chút cảnh giác thì đã không xảy ra việc này.” Liễu Như Yên vừa đám vừa xoa, trong lời còn mang theo sự tự trách.

Liễu lão gia hít một hơi, nhìn Liễu Yên Nhiên dịu dàng, miễn cưỡng nói: “Việc này là nghiệp chướng gây ra, con... Ai, hôm nay con cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ đi.”

Sau đó nhìn Liễu Khê nói: “Nghiệp chướng người cũng đi quỳ ở từ đường đi!!”

Dứt lời thì vung tay áo đi khỏi sảnh chính. Hấn phải xem tình hình ngày mai thế nào, hôm nay đã lọt vào tai hấn, mai còn ra bộ dạng gì nữa chứ? Nếu ồn ào quá mức thì Liễu Khê kia đành phải chết mà tạ tội. Bỗng nhiên ông ta nghĩ một ý nghĩ độc ác như vậy, nữ nhi bị hủy dung thì còn dùng làm gì?

Liễu Như Yên đi tới trước mặt Liễu Khê, dịu dàng nói: “Muội muội, từ đường lạnh lẽo, nhớ mang theo đồ ấm áp, tỷ đi khuyên phụ thân!”

“Ồ, đa tạ tỷ tỷ!!” Liễu Khê không yên lòng gật đầu. Thật ra đi từ đường quỳ cũng tốt, nàng có thể yên lặng suy nghĩ con đường phía trước.

Nếu như đã thế, nàng chỉ có thể truy đuổi Hàn Chỉ, khiến hấn hồi tâm chuyển ý.

Liễu Khê bị phạt ở từ đường, Hàn Chỉ trở về Lan Lăng hầu phủ thì bị lão quản gia nói: “Tiểu cô nương kia lớn gan thật, dám tỏ tình với tiểu chủ tử. Nếu là một người xinh đẹp như hoa, tiểu chủ tử thích, vào cửa làm bạn với ngài cũng tốt. Ai, thanh danh của tiểu cô nương này sau này không tốt rồi!”

Lão quản gia nhìn Hàn Chỉ lớn lên, tình cảm dĩ nhiên rất tốt. Hàn Chỉ nói thiếu, lão quản gia cũng sẽ tìm cách mà đạt cho hấn.

“Thanh danh không tốt?” Hàn Chỉ nghi ngờ hỏi. Đối với chuyện hấn quan tâm thì hấn sẽ không để ý, cho nên ít người biết, Chiến Thần Hàn Chỉ uy phong hiên hách không biết cách đối xử với người khác.

“Đúng thế, sợ sau này khó mà lập gia đình được. Nói không chừng bị Liễu gia xóa tên khỏi gia phả, nếu ác độc hơn thì phải lấy cái chết tạ tội.” Lão quản gia thấy Hàn Chỉ mở miệng nói, kích động dạy dỗ tiểu chủ tử của mình.

Hàn Chỉ nghe hai chữ cái chế thì ngồi không yên, đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Tiểu chủ tử, trời đã trễ, ngài muốn đi đâu?” Lão quản gia nóng nảy, cầm quần áo đuổi theo.

“Tiến cung!” Hàn Chỉ bỏ lại một câu.

Lí Nhiên đang cùng hậu phi triền miên, nghe thông báo Hàn Chỉ cầu kiến, bất đắc dĩ nhìn tiểu đệ đệ của mình mềm xuống, cảm giận lau mặt. Lúc trước cho Hàn Chỉ này đặc quyền vào cung lúc nào là thật, nhưng không phải là để hấn tới cái giờ này mà!!!

Gần đây không có chuyện lớn gì xảy ra, biên cương rất yên ổn, Hàn Chỉ không cần xuất chinh, bây giờ hấn vào cung làm gì???

Lí Nhiên thay đổi xiêm y xong thì triệu kiến Hàn Chỉ. Nhìn thấy quần áo của hấn tán loạn, hở một mảng ở ngực, lộ ra xương quai xanh và da thịt như bạch ngọc, khiến cho người khác mê loạn.

Âm thầm nuốt nướng miếng một cái, khó trách lúc này đám cung nữ đều đỏ mặt, phong cảnh này thật sự rất đẹp, may hấn không phải là đoạn tụ chi phích [1], nếu không sao có thể cảm lòng được?

[1] đoạn tụ chi phích: gay ấy =]] Anh hoàng đế này khá đáng yêu =))))))))

“Vào cung làm gì thế?”

“Mong bệ hạ tứ hôn!!” Hàn Chỉ nghiêm túc nói.

“Hả???” Lí Nhiên trợn mắt.

Chương 40

“Chúc mừng, chúc mừng!! Liễu học sĩ lại được bệ hạ tứ hôn, Liễu gia cô nương thật sự có phúc khí!!”

“Liễu học sĩ! Chúc mừng, chúc mừng! Có thể làm thân gia với Lan Lăng hầu, chuyện này rất đáng mừng!”

“Liễu học sĩ...”

Sau khi hạ triều, một đám người đi tới bao quanh lấy ông ta. Không cần nghi ngờ, đám người này thật sự đang rất ghen tị đó.

Lan Lăng hầu đó, Chiến Thần đó, bao nhiêu người muốn dựa cây đại thụ này nhưng không nghĩ tới lại tiện nghi cho Liễu gia. Liễu gia đại tiểu thư định ước với Tề hầu phủ, Liễu gia nhị tiểu thư lại được chỉ hôn với Lan Lăng hầu, hai con rể đều là Hầu gia, Liễu gia này trúng vận cứt chó gì mà may thế.

Liễu lão gia nở nụ cười vui vẻ, đây đúng là vàng mà ông trời ban cho đó.

Vốn hôm này vào triều còn bị đám người nói Liễu gia nhị tiểu thư lớn mật, khiến ông ta mất mặt muốn chết, trong lòng chửi mắng con bé không biết liêm sỉ kia, thậm chí là mong nó chết đi.

Không nghĩ, lúc sắp tan triều, hoàng thượng lại chỉ hôn cho Lan Lăng hầu, lời vừa nói, toàn bộ triều đình đã ồ lên.

Lúc ấy nghe được con gái chỉ hôn cho Lan Lăng hầu, ông còn tưởng nghe nhầm, véo đùi, đau muốn chết, lúc đó mới khấu đầu tạ ơn.

Thật ra, đừng nói là Liễu lão gia, ngay cả Lí Nhiên cũng hoảng hốt, hắn cảm thấy, chuyện Hàn Chỉ chạy vào xin mình tứ hôn tối qua, đối tượng là Liễu Khê kia là nằm mơ.

Haha, hắn lại nằm mơ giấc mơ kì lạ kia, nhất định là do âm thanh tổ tình kia rung động. Kết quả sau khi vào triều, Hàn Chỉ không nói lời nào nhưng lại nhìn hắn chăm chăm, Lí Nhiên cảm nhận được sự hồi thúc tứ hôn từ trong mắt của hắn.

Rốt cuộc Hàn Chỉ xem trọng Liễu gia nhị tiểu thư chỗ nào? Đây là đoá hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu! Được rồi, Hàn Chỉ là hoa tươi, còn Liễu Khê là cứt trâu.

Không chỉ hoàng đế nghĩ không ra mà đám thần tử cũng thế. Lúc bọn họ chuẩn bị chê cười Liễu lão gia thì bị tin tức này làm cho choáng váng đầu óc.

Theo tính cách của Hàn Chỉ, hoàng thượng tuyệt đối không tùy ý làm bậy, hơn nữa nhìn biểu tình của Lan Lăng hầu lúc lên triều cũng biết đây là chính miệng hắn xin hôn.

Đám người có con gái ở nhà sớm biết có thể bắt được Hàn Chỉ thì bọn họ đem cái mặt này ra đánh cuộc, bảo nữ nhi tổ tình với Hàn chỉ, không chừng hắn sẽ trở thành con rể của mình.

Đương nhiên, không ai dám đi tới chúc mừng Hàn Chỉ, ai bảo tính hắn lạnh lùng, không để ý tới người khác, nhưng mà lại được sủng ái lắm cơ đó!

Hàn Chỉ không thèm nhìn người xung quanh, đi tới trước mặt Liễu lão gia, âm thanh lạnh lùng như châu ngọc vang lên: “Nhạc phụ đại nhân, ba ngày nữa tiểu tể đem sinh lễ tới.”

Chắc là nói vậy nhỉ? Hàn Chỉ không xác định nghĩ, đem tin tức này về nói cho lão quản gia, sinh lễ nên chuẩn bị cái gì nhỉ? Thôi, về trước rồi tính, nơi này ồn muốn chết. Hừ, đừng tưởng mình cưới nàng thì không tức giận. Không hiểu tại sao, nghĩ tới chuyện Liễu Khê chịu tổn thương, hắn cảm thấy khó chịu vô cùng. Hừ, lúc đó thú nàng vào cửa rồi mặc kệ nàng.

Trong mắt người khác, Hàn Chỉ rất phong tư trác tuyệt, mỗi cái nhấc chân nhấc tay đều khiến người ta mê mẩn, cho dù hắn lạnh lẽo tới thế nào đi chăng nữa. Lập tức có quan viên nói thầm, sao cảm thấy hôm nay Lan Lăng hầu lại lạnh lùng hơn bình thường nhỉ?

Liễu lão gia được sủng mà kinh sợ, liên tục nói: “Không dám, không dám.”

Có một quan viên lớn mật nói với Hàn Chỉ “Chúc mừng Lan Lăng hầu...”

“...” Hàn Chỉ phả lệ nhìn quan viên kia làm cho hắn nuốt câu sau vào bụng.

Thái độ này khiến mọi người nghi ngờ, sao không thấy Lan Lăng hầu vui vẻ nhỉ?

Hôm đó, tin tức Hàn Chỉ được tứ hôn đồn khắp nơi. Mà lúc biết Liễu Khê quái dị kia làm tân nương thì không ít khuê nữ xé rách khăn tay, ném son phấn đi.

Cưới người quái dị này, các nàng tình nguyện Hàn Chỉ vẫn độc thân đó!

Liễu lão gia vừa hồi phủ đã cho tỳ nữ gọi Liễu Khê từ từ đường ra, ông ta muốn đích thân nói với Liễu Khê tin này.

Liễu Khê ngủ một đêm ở từ đường, cả người khó chịu, nghe Liễu lão gia tìm nàng, tưởng có chuyện gì lại xảy ra, bị đám nha hoàn thay quần áo, rửa mặt một hồi mới đi tới chính sảnh.

Lúc tới thì Liễu lão gia, Tiểu Vân thị và Liễu Như Yên đều có ở đó.

“Khê Nhi, hoàng thượng vừa tứ hôn cho con và Lan Lăng hầu, đây là việc vui.” Ánh mắt Liễu lão gia vui vẻ vô cùng, khuôn mặt cũng tràn đầy yêu thương.

Liễu Khê không chú ý tới thái độ của Liễu lão gia, nghe thấy hai chữ tứ hôn thì thất thần.

Nàng nghĩ tới người kia tức giận. Nàng tỏ tình với hắn nhưng không thấy hắn có chút cảm giác nào cứ nghĩ hắn không yêu, không quan tâm nàng.

Thì ra hắn chưa từng buông tay nàng, thì ra hắn rất yêu nàng, thì ra dù hắn có bị tổn thương thế nào đi chăng nữa hắn cũng bảo vệ nàng!

Liều Khê vốn vui sướng vô cùng, rơi nước mắt, từng giọt từng giọt rơi trên váy, rơi trên mặt đất.

Chuyện tình hay đổi đột ngột khiến Liều Như Yên khiếp sợ không thôi, trong đầu đầy sự giận dữ, nắm chặt khăn tay. Thấy Liều Khê vì khóc mà lộ ra khuôn mặt xấu xí, khóe miệng vằn vẹo, Lan Lăng hầu Hàn Chỉ sao có thể coi trọng Liều Khê? Dựa vào cái gì?

Trên mặt Tiểu Vân thị lộ vẻ kinh hãi, dùng khăn tay lau nước mắt cho Liều Khê: “Con gái ngọc, khóc cái gì, đây là việc vui đó!”

“Vâng!” Liều Khê hít hít mũi, gạt đầu mạnh.

Liều Như Yên cúi đầu, cười yếu ớt đi tới vài bước: “Chúc mừng muội muội có được mỗi nhân duyên tốt, tỷ tỷ cao hứng thay muội”

Mạng thật sự rất tốt, chỉ bởi một câu thích đã được Lan Lăng hầu xin tứ hôn, không chỉ cứu thanh danh của Liều Khê mà cả mạng nữa. Người đàn ông như thiên thần kia, sao lại làm việc này?

Liều Như Yên hận vô cùng, kiếp trước... Kiếp trước, tại sao không ai kéo đỡ nàng ta? Tất cả mọi người chỉ nhìn nàng ta ngã vào vực sâu vạn trượng.

Dù sao cũng chỉ là tứ hôn mà thôi, nếu Liều Khê chưa vào cửa đã hồng hạnh xuất tường [1], không tuân thủ nữ tắc, không biết Lan Lăng hầu sẽ có biểu tình gì, hơn nữa đối tượng vụng trộm lại là bạn tốt của hắn, Tề Hằng Chi thì sao? Có vẻ rất náo nhiệt.

[1] hồng hạnh xuất tường: ngoại tình.

Tới lúc đó, Liều Khê thân bại danh liệt, Tề Hằng Chi và hắn cũng từ bạn thành thù!

Liều Như Yên cười động lòng người, nàng ta chỉ cần một chiêu cũng có thể khiến Liều Khê không thể trở mình.

Nàng ta sống lại là để trả thù, không sợ vạn kiếp bất phục. Liều lão gia thì sao chứ? Kiếp trước, lúc nàng ta bị người khác tính tể, bị Tề Hằng Chi yếm khí ở nơi nào? Hắn còn biếm thê làm thiếp, đoạt đi vị trí vợ cả của mẫu thân nàng ta, loại người như Liều lão gia nàng ta nhìn rất rõ, đừng ai mong có thể ngăn cản nàng ta báo thù.

Liều Như Yên dịu dàng, yếu đuối, rộng lượng kia đã chết rồi!! Chết ở Tề hầu phủ, chết trên tay đám người này!

Công việc ở Liều phủ lu bù lên, hôn kỳ hoàng thượng ra quá ngắn, chỉ ba tháng. Phải chuẩn bị đồ cưới của Liều Khê nhanh một chút, vì để Liều Khê xuất giá có thể phong phong cảnh quang, ngay cả những thứ chuẩn bị cho Liều Như Yên cũng bị lấy rất nhiều, dĩ nhiên, đồ cưới của Vân thị không bị đụng vào.

Mà Liều Khê cũng đang thời kỳ nôn nóng, bởi vì nàng không thể ra khỏi cửa nên không được thấy Hàn Chỉ, về phần ra khỏi phủ thì đừng nghĩ, bên người nàng có mấy nha hoàn, ngay cả cơ hội chuồn êm cũng chả có ý chứ.

Liều Khê thật sự rất sợ hãi, sợ hệ thống bỗng nhiên chuyển cảnh tượng, nếu lúc hai người động phòng nàng chết đi thì phải làm sao? Nàng thật sự rất muốn gặp Hàn Chỉ, rất muốn!!

Ngày đó, Hàn Chỉ một thân chỉnh trang, trên khuôn mặt hoàn mỹ không xuất hiện cảm xúc gì, nhưng ở sâu trong con ngươi của hắn xuất hiện cổ cảm xúc phức tạp, đây là cảm xúc mà Hàn Chỉ khó có được.

Lão quản gia làm người bên cạnh Hàn Chỉ lâu năm cảm nhận được tình cảm hiếm thấy kia, trong lòng không khỏi buồn bực, Liều nhị tiểu thư kia tốt vậy sao? Thôi, chỉ cần tiểu chủ tử vui là được rồi, lão chủ nhân và lão phu nhân ở dưới suối vàng có biết chắc cũng vui vẻ.

Đám thị vệ nâng sình lễ đi phía sau, đội ngũ kéo dài, một đồng thùng sơn màu hồng khiến người nhìn không ngớt. Đội sau khi đem đồng sình lễ tới Liễu phủ đã qua nửa canh giờ. Toàn bộ Liễu phủ đều bị sình lễ để đầy. Tơ lụa lằng la, trang sức châu báu, món ăn thôn quê, được liệu quý báu... Người khác nhìn cũng phải tặc lưỡi, thứ đồ cuối cùng mới là thứ khiến người khác giật mình nhất, đó là một đôi chim hồng nhạn với bộ lông trắng như tuyết.

Tiểu Vân thị cười toe toét, tự Hàn Chỉ đi tới đã cho bọn họ mặt mũi. Nhìn đám sình lễ kia cũng biết phân lượng của Liễu Khê trong lòng Hàn Chỉ, mấy hòm châu báu này là thật, không phải giả.

Liễu Khê đỡ mẹ đi ra ngoài xem, nhìn đồng đồ này nàng cũng sợ kinh người, nhắm mắt đi theo Tiểu Vân thị.

Đội sau khi mang sình lễ tới xong, Hàn Chỉ rời khỏi Liễu phủ, Liễu Khê khuyên Tiểu Vân thị đi ngủ. Mang người đi ra sau hậu viện, ở đó có một cây hòe lớn, trên cây có đóa hoa hòe xinh đẹp, nhánh cây lớn vươn ra ngoài tường.

Đám nha hoàn không biết Liễu Khê muốn làm gì, nhìn nàng kéo tay áo, cột lằn váy lại, sau đó cầm lấy thân cây, tay chân linh hoạt leo lên cây hòe. Không sai, trước đây nàng cũng đã trèo cây không ít lần, bây giờ vẫn còn nhớ. Hừm, Liễu Khê cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Mấy tiểu nha hoàn thật sự muốn hét lớn lên, nhìn nhị tiểu thư đang leo trên cây, nếu nhị tiểu thư mà ngã thì đám người bọn họ sẽ mất mạng mất.

Đồng nhánh cây trên cây như che Liễu Khê lại, nếu người bên ngoài không ngẩng đầu nhìn cẩn thận thì sẽ không thấy có người trên đó.

Cẩn thận nhìn xung quanh, quả nhiên thấy Hàn Chỉ đang cưỡi một con ngựa cao to, thản nhiên đi tới. Còn chưa tới dưới nhánh cây, Hàn Chỉ đã cảm nhận được ánh mắt nóng rực nhìn mình, giữ dây cương lại, vừa nhắc đầu đã thấy giày thêu màu hồng nhạt giấu ở giữa cây hòe.

“Các người về trước đi!” Hàn Chỉ lạnh giọng ra lệnh.

Lão quản gia không nghi ngờ hấn, hành lễ kéo thị vệ đi về.

“Ra đi!” Hàn Chỉ nhìn cây hòe chằm chằm, âm thanh mang theo mấy phần dịu dàng.

“Sao chàng thấy được?” Liễu Khê đỡ nhánh cây, cúi cái đầu nhỏ, nở nụ cười, nhưng nụ cười này khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Mà trong mắt Hàn Chỉ bây giờ chỉ là sự tức giận, không hiểu tại sao cô bé này luôn có thể kéo cảm xúc bị hấn vùi sâu lên, vừa thấy nàng đã cảm thấy mình đánh mất lý trí! Thậm chí hấn còn có sự e ngại không muốn nhìn nàng.

Liễu Khê nhìn khuôn mặt khó coi của Hàn Chỉ, lo lắng rụt người, ừm, không lẽ hấn không muốn nhìn nàng sao? Hình như có chút liều lĩnh rồi.

Động tác này khiến nhánh cây lắc lư hai cái, thân thể Liễu Khê lập tức mất cân bằng, rầm một tiếng, Liễu Khê rớt xuống dưới.

Hàn Chỉ vừa thấy, thân thể đã hành động trước ý thức, lập tức phi thân lên, ôm lấy eo Liễu Khê, đỡ nàng một cái, sau đó rơi xuống đất.

Nữ nhân này, nữ nhân này, khuôn mặt vốn không chút tình cảm của Hàn Chỉ trầm xuống, trong mắt đầy lửa giận, tay trái hung hăng nắm chặt eo của Liễu Khê, tay phải không do dự giơ lên.

“Ba ba” Hai tiếng vang thanh thúy.

Liễu Khê ngây dại, đỏ mặt, đáng chết!! Hấn dám đánh mông nàng!!! Đau quá!!!!

Chương 41

“Đau!” Liễu Khê hô lớn làm Hàn Chỉ đang tức giận bừng tỉnh, hấn dần bình tĩnh lại, cúi đầu nhìn Liễu Khê đang dựa lên cánh tay của mình, nhúu mày đỡ nàng đứng thẳng.

Liều Khê ngẩng đầu, trừng đôi mắt long lanh nước mắt nhìn Hàn Chỉ, nàng lớn như thế này mới bị đánh mông lần đầu tiên, bàn tay người này đánh rất có lực, đau muốn chết!

“Đau?” Hàn Chỉ thấy hai má Liều Khê hồng hồng, trong con ngươi xinh đẹp ngập một tầng nước mắt, bộ dạng đau đớn đáng thương, trong lòng bỗng cảm thấy run rẩy, hoảng hốt, không đành lòng lần nữa thăm, tay nhẹ nhàng xoa cạp mông của Liều Khê. Xoa như thế này chắc thoải mái hơn chút.

Mông nhỏ của Liều Khê bị Hàn Chỉ đánh đau gần chết, bây giờ bàn tay thon dài của hắn vuốt ve, sự đau đớn đó len vào chút tê dài, cái mặt hồng hào của cô ngại tới mức đỏ như máu.

Liều Khê cảm thấy vừa tức vừa vội, còn mang theo sự ngại ngùng khó ỨC CHẾ, nhin không đành cầm tay đang xoa loạn của Hàn Chỉ, nhìn bộ dạng ngây thơ của hắn, nàng không biết phải nói gì.

“Sao nàng lại trèo cây?” Hàn Chỉ xoa bàn tay trắng nõn của Liều Khê, nhin không được nắm chặt một chút, hắn không muốn buông bàn tay bé nhỏ không xương này ra chút nào, vừa mềm lại vừa mịn, xoa rất thú vị. Nhớ tới lúc nàng rơi từ trên cây xuống, lòng hắn hoảng hốt, lập tức chất vấn.

“Ta muốn nhìn thấy chàng.” Liều Khê ngẩng đầu, trong con mắt của nàng chỉ toàn là hình ảnh của Hàn Chỉ. Cái khoảnh khắc nhìn thấy hắn, Liều Khê cảm thấy cả người đều yên ổn, bình tĩnh, giống như nàng đang nằm trên chiếc thuyền xuôi dòng suối chảy êm đềm, không chút sợ hãi lẫn khủng hoảng.

“...” Hàn Chỉ nghiêm túc gật đầu, lúc hắn nghe câu này, lòng hắn vui vẻ vô cùng, khoe miệng nâng lên một chút, sau đó nghiêm mặt lại, con ngươi màu đen lập tức trở về sự lạnh lẽo lẫn không chút tình cảm.

Liều Khê tròn tròn mắt, thấy sự vui vẻ, xấu hổ và tức giận của Hàn Chỉ dần biến mất, nàng chưa từng thấy người này đối xử lạnh lùng với nàng như vậy bao giờ. Bây giờ nàng không biết làm gì, lộ vẻ mất đáng thương vô cùng.

Hai người ngây ngốc nhìn nhau một hồi thì nghe tiếng nha hoàn bên người gọi ẦM Ỉ: “Tiểu thư, tiểu thư...”

Liều Khê dời ánh mắt nhìn về phía nhánh cây, bắt đầu tự hỏi một vấn đề nghiêm túc, tường cao như thế, nàng trở về bằng cách gì đây?

Hàn Chỉ nắm lấy eo của Liều Khê, đạp một cái dưới chân, mượn chút lực ấy nhảy từ dưới đất lên không trung, sau đó mượn lực ở tường, bay lên nhánh cây. Liều Khê tròn mắt há mồm, đây chính là khinh công trong truyền thuyết sao?

Mấy nha hoàn cầm lấy thang leo chuẩn bị trèo lên cây thì thấy một nam tử ôm tiểu thư nhà mình nhảy xuống. Tất cả im lặng, ngơ ngác nhìn Hàn Chỉ. Dung mạo của Hàn Chỉ có lực sát thương rất lớn, mấy nha hoàn này không chút phản ứng khi thấy tiểu thư nhà mình bị một nam nhân ôm ấp mà chỉ lo nhìn hắn.

Mấy nha hoàn này gào thét trong lòng, đây chắc là cảm thú, mau buông tiểu thư nhà chúng ta ra, ta tới thay nàng. Bọn họ chỉ hận không phải là Liều Khê để được Hàn Chỉ ôm vào trong ngực.

Hàn Chỉ đã quen việc mình bị người khác nhìn tới ngẩn người, cẩn thận nhìn Liều Khê không bị dọa, hắn cảm thấy thê tử nhỏ chưa qua cửa của mình có lá gan rất lớn, tay nâng mặt Liều Khê lên, trong giọng mang theo chút mất kiên nhẫn “Ngoan ngoan ở nhà”

Đợi ta tới cưới nàng về nhà...

Thấy Liều Khê không nói gì, lập tức thả người, sau đó nhảy vọt qua tường, biến mất ngay lập tức.

Trái tim của Liều Khê co rút, cảm thấy buồn bã. Nàng xác định, Hàn Chỉ đang tức giận.

Bước đi của Hàn Chỉ bị mất đi trật tự bình thường, hắn đi tới gần con ngựa rồi leo lên, tay trái cầm dây cương, nhìn bàn tay phải ngẩn người.

Ngón tay cái vuốt ve bốn đầu ngón tay còn lại, đầu ngón tay vẫn còn cảm xúc lúc nãy, mềm mại như thế, giống như quả đào mật no đủ, chỉ sờ nhẹ đã chảy ra chất lỏng ngọt ngào nhất.

Hình như lúc nãy nàng muốn khóc, đôi mắt đáng yêu thích cười kia mang theo chút nước, cái cổ trắng nõn tinh tế duyên dáng như con thiên nga, hắn cứ cảm thấy chỉ hơi dùng lực một chút thì có thể bẻ gãy chiếc cổ bé nhỏ kia.

Mới nghĩ tới đó, Hàn Chỉ cảm thấy hưng phấn vô cùng, vung bàn tay lên cao. Hấn sẽ nắm chặt nàng vào tay, khiến nàng chỉ có thể mỉm cười với hấn, khóc với hấn, tất cả mọi tình cảm của nàng chỉ dành riêng cho mình hấn.

Nắm ngón tay nắm chặt thành quyền, giống như đang cầm bàn tay nhỏ của Liễu Khê vậy, chỉ nghĩ thế thì cả người hấn đã cảm thấy hưng phấn lẫn run rẩy, sâu trong con người của Hàn Chỉ mang theo sự hưng phấn lẫn điên cuồng khó hiểu.

Liễu Khê chống má, chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ, trên cây ngô đồng bên ngoài có hai con chim nhỏ đang bay qua bay lại.

Nếu cãi nhau với bạn trai thì nên làm gì bây giờ? Nếu ở hiện đại thì nàng chỉ cần lập topic trên mạng, sau đó chắc chắn có N comment giúp đỡ.

Nhưng bây giờ là ở cổ đại. Ai, Liễu Khê thở dài, hai tay xé chiếc lá xanh trước mặt, càng lúc càng phiền.

Nghe nha hoàn bảo Tiểu Vân thị có chuyện cần tìm nàng, Liễu Khê bỏ chiếc lá trong tay xuống, chỉnh sửa quần áo, không thèm để ý tới cái cây trụ lá trên bàn của mình.

“Mẫu thân!” Liễu Khê nở nụ cười với Tiểu Vân thị.

“Tới đây, ngày mai là sinh nhật của ngoại tổ mẫu con, chúng ta đi mừng thọ.” Tiểu Vân thị thật sự không muốn gặp Vân lão phu nhân, người mẹ cả đó luôn chèn ép bà, nhưng bà là chủ mẫu của Liễu gia, không thể không tới.

“Thân thể của mẫu thân...” Liễu Khê nhìn cái bụng lớn bảy tháng của Tiểu Vân thị, chắc không sao đâu, thân thể của Tiểu Vân thị luôn tốt mà.

“Yên tâm!” Tiểu Vân thị cười đầy thâm ý, bà chưa bao giờ lấy đứa trẻ trong bụng của mình để nói đùa, vì đạo hiếu, bà không thể không đi.

Ngày sinh nhật của ngoại tổ mẫu sao? Liễu Khê cúi đầu suy nghĩ, trong tiểu thuyết, nữ chính vì trả thù nữ phụ và chồng cũ của mình, nàng ta mượn yến hội này để khiến hai người phải cưới nhau.

Nghĩ tới Liễu Như Yên sẽ không bỏ qua, nhưng mà...

Liễu Khê nở nụ cười, nàng còn lo nhiệm vụ sẽ không hoàn thành đây. Bây giờ cách hôn kỳ của nàng một tháng, nếu hoàn thành nhiệm vụ thì hệ thống sẽ làm gì đây? Hơn nữa, nhiệm vụ kia là xuất giá, không bằng đem Liễu Như Yên gả cho Tề Hằng Chi, vậy nhiệm vụ có đem nàng kéo ra khỏi kịch bản trước khi nó tới hay không? Nàng phải suy nghĩ cho kỹ.

Ngày ấy, tại cửa Vân phủ, Liễu Khê đỡ Tiểu Vân thị xuống xe ngựa, Liễu Như Yên nhìn bộ dạng thân mật của hai người, đôi mắt đảo quanh, nhìn nha hoàn cạnh mình.

Tiểu Vân thị dẫn hai cô nương vào cửa, chào hỏi Vân lão phu nhân và mấy vị phu nhân khác, tất cả các ánh mắt đều nhìn lên người hai nàng. Tất cả đều cảm thấy tiếc cho Lan Lăng hầu, hấn phải cưới một xấu nữ như vậy.

Về mặt Liễu Khê rất tự nhiên, không thèm để ý mấy ánh mắt như có như không kia.

Một lát sau, Vân lão phu nhân cầm tay Liễu Như Yên, kéo nàng ta ngồi cạnh bà, cười vui vẻ. Liễu Khê bị lạnh nhạt ngồi cạnh Tiểu Vân thị.

Tiểu Vân thị đưa cho Liễu Khê một quả đào, lạnh lùng nhìn Vân lão phu nhân diễn trò.

Ở chính sảnh, Vân đại nhân đón tiếp các vị khách tới chúc thọ, Tề hầu và Lan Lăng hầu cũng tới. Dung mạo của hai người đều xuất chúng, phong thái hơn người, chỉ im lặng đứng đó cũng khiến người khác phải nhìn chăm chú.

Yến hội náo nhiệt bắt đầu, Liễu Khê nhìn mỹ thực tinh xảo trên bàn, mặc kệ ánh mắt của mấy phu nhân tiểu thư, vui vẻ ăn cơm. Ừ, canh vịt này rất ngon, thịt bò cũng không tồi...

“Tê” Liễu Khê thở một hơi, nò tì ở bên cạnh lão đảo, bát canh trong tay đổ lên váy của Liễu Khê, vì trời nóng nên váy áo của Liễu Khê đều là vải mỏng, canh thì nóng, ngấm vào trong da khiến mông nhỏ của Liễu Khê có chút đau.

Liễu Như Yên ở cạnh Liễu Khê nâng khoe môi, sau đó nhìn mắt tỳ nữ kia.

“Tỷ tỷ, tỷ dẫn muội đi thay đồ đi.” Liễu Khê kéo tay Liễu Như Yên nói.

Liễu Như Yên vốn định từ chối, nhưng trên tay cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, ngay lập tức tràn ngập toàn thân, không chỉ tay chân mà cả đầu lưỡi cũng run lên, cả người không nghe theo sự chỉ đạo của nàng ta.

Nàng không nghĩ Liễu Như Yên lại là người đầu tiên được dùng thứ này, cho nàng ta chút điện với số vốn nhỏ, dòng điện này không đủ giết người, chỉ khiến hành động người đó chậm hơn một chút.

Nàng lôi cánh tay của Liễu Như Yên, đứng lên, nha hoàn kia kinh ngạc, cúi đầu, cung kính dẫn hai người rời khỏi đó. Nha hoàn kia không yên lòng dẫn hai người vào căn phòng chuẩn bị sẵn.

Phòng không lớn, bố trí đơn giản, sau bình phong bằng gỗ lim là một nhuễn tháp, trên đó là một bộ quần áo.

Người ngoài nhìn vào cứ cho Liễu Như Yên đỡ Liễu Khê đi nhưng thật ra, nàng ta bị Liễu Khê kéo đi, nhìn bốn phía xung quanh, lại nhìn huân hương trên mấy nhuễn tháp, toàn bộ phòng có một mùi kiêu diễm.

“Các người lui ra.” Liễu Khê khoát tay, lúc này nàng cố ý kéo tay Liễu Như Yên đi vào, không thấy nha hoàn bên người nàng ta mà bên người nàng cũng chỉ có nha hoàn Bích Thủy thôi.

Nghe Liễu Khê nói thế, hai nha hoàn lui ra.

Một lát sau, Liễu Khê nghe được tiếng nha hoàn của Liễu Như Yên dùng có đuổi Bích Thủy ra khỏi đó.

Nhìn Liễu Như Yên bị nàng đỡ nằm trên nhuễn tháp, nở một nụ cười nghĩ, đem quần áo của Liễu Như Yên mở ra, lộ ra đường cong tuyệt đẹp cùng với xương quai xanh tinh xảo.

Khoe miệng Liễu Như Yên run lên, không nói được gì, chỉ có thể nhìn Liễu Khê với ánh mắt phẫn nộ.

Nhìn xung quanh một lát, Liễu Khê ôm cột cọ cọ đi lên trên, tránh ở góc chết trên xà ngang, cho dù ngẩng đầu cũng khó tìm được bóng người Liễu Khê, đây chính là điểm tốt của góc chết đó.

[Phát hiện nam phụ Tề Hằng Chi tới gần, mong chú ý mong chú ý]

Nghe được âm thanh vang lên, Liễu Khê nhìn chăm chăm bên dưới.

Liễu Như Yên thấy Liễu Khê không rời khỏi phòng thì biết nàng muốn xem nàng ta bị chê cười, cố gắng hoạt động thân thể, nàng ta nâng tay đụng vào mái tóc được búi lên, nhổ cây trâm ngọc bích, cầm chặt trong tay, đâm vào trong tay một cái, Liễu Như Yên đau đớn nhưng đã có thể lấy được chút quyền khống chế thân thể của bản thân.

“Chi nha.” Một tiếng, cửa bị đẩy ra, người vào là Tề Hằng Chi.

Hai mắt Liễu Như Yên lộ ra ánh sáng khiến người khác sợ hãi, nàng ta chưa từng nghĩ tới bản thân thiết kế người khác, kết quả cái bẫy lại do mình đạp vào.

“Thì ra là Liễu đại tiểu thư.” Tề Hằng Chi nhìn tình hình trước mắt, nở nụ cười, bên cạnh lại có dục tình hương, hẳn đi tới trước mặt Liễu Như Yên, trong đôi mắt mang theo sự lạnh lẽo, cúi người xuống, càng lúc càng gần...

Người này, giết hần!!! Nhớ tới sự đau đớn của kiếp trước, Liễu Như Yên cầm cây trâm, hung hăng đâm vào cổ Tề Hằng Chi.

Cây trâm ngọc bích bén nhọn đâm vào trong thịt, máu bay ra tung tóe, Liễu Như Yên nhìn cây trâm bị bàn tay ngăn lại, trong đầu xuất hiện cổ tuyệt vọng.

Nếu không phải Tề Hằng Chi nhanh tay lẹ mắt ngăn cây trâm kia thì yết hầu của hần đã bị cây trâm đó đâm xuyên qua, nhìn trên mua bàn tay xuất hiện một chút màu xanh biếc, đó là cây trâm ngọc bích đâm xuyên tay hần.

Cúi đầu nhìn cô gái đang nằm trên giường, Tề Hằng Chi không giận mà cười, trong nháy mắt, hẳn trở nên đẹp như tiên giáng trần.

Chương 42

Rút cây trâm đâm trên tay, máu từ vết thương chảy càng lúc càng nhiều, lại nhìn bàn tay bị đâm một lỗ, khoe môi Tề Hằng Chi nâng lên, giống như không cảm nhận được sự đau đớn.

Cúi đầu nhìn biểu tình dữ tợn của Liễu Như Yên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng ta vụn vỡ mấy phần, hai mắt đỏ bừng mang theo hận ý khiến cho Tề Hằng Chi kinh ngạc vô cùng.

Bàn tay xoa hai mắt Liễu Như Yên, Tề Hằng Chi nở nụ cười nhẹ: “Ánh mắt thật xinh đẹp, có ý tứ.”

Rất có ý tứ, thê tử chưa qua cửa của hắn hận hắn, sự hận thù của nàng ta giống như muốn đem hắn vào chỗ chết vậy. Lục trí nhớ của hắn, hình như hắn chưa làm ra lỗi gì với nàng ta thì phải.

Tề Hằng Chi vốn không có chút hứng thú hay chờ mong gì với hôn ước này nhưng bây giờ lại có chút hưng phấn, đôi mắt xinh đẹp khiến người khác phải yêu thích kia, mang theo sự hận ý lẫn phòng bị khiến hắn phải mê mẩn.

Ngón tay chậm rãi dịch xuống, đặt lên đôi môi phần nộn của Liễu Như Yên, xoa cánh môi nàng ta. Đôi môi mềm mại dính một ít máu, tăng thêm mấy phần yêu dã.

Ánh mắt Tề Hằng Chi tối lại, nàng ta càng khiến người khác mê muội hơn mẫu thân nhiều.

Tề Hằng Chi nhớ tới mẫu thân của hắn, vị công chúa ung dung đẹp đẽ quý giá kia, gả cho phụ thân hắn, dĩ nhiên, ông ta đã có ý trung nhân. Mẫu thân hắn ngay cả Tề hầu cũng chưa thềm bỏ vào mắt chứ đừng nói một thị thiếp bé nhỏ kia.

Cuộc sống vốn vô cùng bình thản, nhưng tới năm hắn năm tuổi, thị thiếp kia mang thai. Có lẽ vì Tề lão hầu gia sủng ái quá nên nàng ta quên mất thân phận của mình, cũng có lẽ, nàng ta đã có suy nghĩ đó từ lâu.

Thị thiếp kia tìm được cơ hội đẩy hắn vào mặt hồ đông lạnh, lúc đó là ngày đông giá rét, nước đóng thành băng. Không ai hiểu tại sao mặt băng kia bị vỡ khiến hắn ngã xuống đó.

Sau đó hắn sốt mấy ngày, may mắn lắm mới cứu được cái mạng nhỏ này.

Sau khi lành bệnh, mẫu thân cầm lấy tay hắn đi tới chính sảnh, phụ thân hắn ngồi ở đó, tiếc là ông ta không thềm nhìn đứa con suýt chết này mà nhìn thị thiếp đang quỳ gối ở giữa đây lo lắng.

Hắn nhìn thấy mẫu thân vốn dịu dàng hiền lành rộng lượng kia nhẹ nhàng nói một chữ: “Đánh”

Thị vệ không chút do dự giơ cao cây trượng lên, hung hăng đánh lên người thị thiếp kia, khiến nàng ta ngã trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Thị thiếp kia thét chói tai, khóc lóc cầu xin tha thứ cho tới khi chỉ có thể rên rỉ thống khổ, hai chân nàng ta chảy ra dòng máu đỏ tươi chói mắt, đó là dấu hiệu đứa nhỏ bị đánh rớt.

Tề lão hầu gia bị trối một bên, mặt đỏ bừng, gân xanh ở thái dương nổi lên, điên cuồng gọi tên thị thiếp kia, sau đó nhìn mẫu thân hắn, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt bà vậy.

Cuối cùng, thị thiếp kia bất động, nằm sấp trên mặt đất rên rỉ khó khăn, quần áo vốn thuần trắng lại bị máu đỏ nhuộm thành máu đỏ rực tiên diễm, toàn thân bị đánh không chỗ nào nguyên vẹn, nơi đùi có một bãi máu loãng, đó là thai nhi trong bụng thị thiếp đó.

Tề Hằng Chi tiếc nuối nghĩ, thật ra hắn rất chờ mong vị đệ đệ tương lai này.

“Hằng Chi, nhớ kỹ, nữ nhân ác độc đều do hoàn cảnh mà xuất hiện.” Thần thái của mẫu thân hắn không thay đổi, khoe mắt vẫn như cũ, mang theo sự tự cao tự đại lẫn tàn nhẫn, khiến cho tim hắn phải rung động. Hắn cảm thấy, mẫu thân hắn lúc này đẹp tới mức khiến người ta khó thể quên.

Ngày đó, hắn đã nghĩ sẽ tìm người giống mẫu thân để cưới làm thê tử của mình.

Bây giờ hắn đã tìm được rồi. Tề Hằng Chi cúi đầu, toàn thân bởi vì vui sướng mà run lên, nắm lấy cây trâm ngọc bích kia, giọng nói mềm nhẹ như nói với người mình yêu: “Tín vật đính ước của Yên nhi, ta nhận, tới lúc đó, bản hầu sẽ dùng đại kiệu tám người nâng đón nàng vào cửa!”

Sau đó cười dịu dàng rồi hôn lên đôi môi dính máu của Liễu Như Yên, nụ hôn nhẹ như lông chim nhưng lại mang theo sự độc chiếm.

Liễu Như Yên mở to hai mắt nhìn hắn đầy kinh ngạc, nàng ta chưa từng thấy Tề Hằng Chi như thế. Nàng đã từng thấy sự cao ngạo, lãnh khốc, tàn nhẫn của hắn. Nàng vĩnh viễn không thể quên sự hèn mọn của nàng ở kiếp trước, sự hèn mọn lúc nàng quỳ xuống cầu hắn giúp nàng, nam nhân này đã cười lạnh và nói ra lời nói tàn khốc nhất.

Mà bây giờ, nam nhân lại bắt đầu dây dưa với nàng, thật sự buồn cười!

Nữ tử mảnh mai thanh lệ nằm trên nhuyển thập, nam tử phiêu dật như tiên cúi đầu hôn môi, tư thế thân mật giống như đôi uyên ương hôn nhau, người ngoài nhìn vào chỉ thấy bọn họ chính là cặp tiên đồng ngọc nữ trời sinh.

Ngửi được mùi vị ngọt ngào trong không khí, Tề Hằng Chi lấy một bình ngọc trong tay, đổ viên thuốc màu trắng nhét vào trong miệng Liễu Như Yên.

Dưới mùi vị kích thích kia, Liễu Như Yên vốn phải động tình lại bắt đầu khôi phục sự tỉnh táo, ánh mắt hung ác nhìn Tề Hằng Chi.

Đừng tưởng rằng như thế thì nàng ta sẽ cúi đầu với hắn, căn bản là không có khả năng, sẽ có một ngày nàng giết chết hắn.

Tề Hằng Chi thấy ánh mắt kia thì cười khê: “Yên Nhi bảo bối, ánh mắt như vậy khiến ta phải động tâm, ta muốn...”

Câu nói kế tiếp nhỏ tới mức không thể nghe được nhưng mặt của Liễu Như Yên lại thay đổi. Tề Hằng Chi mỉm cười đem cây trâm nhét vào trong vạt áo, để bên ngực, sau đó nhìn vạt áo của Liễu Như Yên, vuốt nếp nhăn cho nàng ta, sau đó dùng tư thái thông dong cao quý rời khỏi đó, hắn đi đã lâu, nếu như tùy tùng không thấy hắn sẽ làm ầm cho coi.

Thấy bóng dáng rời đi của Tề Hằng Chi, Liễu Khê không khỏi dùng tay xoa cánh tay còn lại của mình. Tề Hằng Chi này là một tên biến thái chính cống!!!!!!

Hai má đột nhiên nóng bừng, Liễu Khê bây giờ mới nhớ, Liễu Như Yên được giải giục tình hương rồi nhưng nàng thì sao đây? Liễu Khê khóc không ra nước mắt, nàng cảm thấy cả người bốc lên cổ dục vọng chưa từng có, khó khăn xoay xoay thân thể, thậm chí còn cảm thấy sự nóng bỏng từ người mình.

Liễu Như Yên đã có thể động đây, đứng lên, chỉnh sửa lại người, sau đó dùng khăn lau vệt máu trên mặt, ngẩng đầu nhìn chỗ Liễu Khê đang ẩn thân.

“Hừ” Liễu Như Yên hừ một tiếng, dùng cây trâm đẩy đẩy hương liệu bên dưới lên, mùi vị càng lúc càng đậm. Cho dù lần này nàng ta tính sai thì Liễu Khê vẫn trúng giục tình hương, bây giờ người sẽ làm gì đây?

Nàng ta nở nụ cười, thuốc này càng ngửi lâu thì càng kịch liệt, Liễu Khê, lần này người phải cố gắng nhé! Về phần Tề Hằng Chi, mắt Liễu Như Yên lộ lên sự hận thù, hai tay nắm chặt, người đợi đó cho ta, cho dù xuống địa ngục nàng cũng phải kéo hắn xuống cùng.

Liễu Khê cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng mềm, run rẩy ôm cột nhảy xuống, nghiêng ngả chạy tới dùng trà đổ lên hương liệu, một lát sau khói dập tắt.

“Tiểu thư?” Bích Thủy bưng chậu nước ấm vào, lúc này nàng bị nha hoàn bên người đại tiểu thư kéo đi, bây giờ mới về, gọi một tiếng, không nghe Liễu Khê trả lời thì hoảng hốt mở cửa.

Hai gò má của Liễu Khê nóng bừng, giọng nói khàn khàn: “Bích Thủy, nghĩ cách gọi Lan Lăng hầu tới cho ta, mau lên!”

Nàng không rõ tại sao lại tìm hắn, nhưng mà dù sao chuyện này cũng phải xảy ra. Liễu Khê cắn chặt môi dưới, thở ra một ngụm nhiệt khí, lúc này nàng xem hệ thống ngăn cản thế nào.

“Vâng!” Bích Thủy thấy Liễu Khê có chút khác biệt, nghe mệnh lệnh của nàng, có chút chần chờ nhưng vẫn quyết định nghe theo lời nàng. Lan Lăng hầu là vị hôn phu của tiểu thư, chắc không có gì đâu.

Chỗ của Hàn Chỉ không ai dám tới gần, Bích Thủy chỉ liếc mắt cái đã thấy hần.

Tự mình bơm hơi một chút, sau đó nàng cẩn thận tới gần Hàn Chỉ, nghĩ có cho bản thân.

Hàn Chỉ không để ý tới Bích Thủy, nàng gần như muốn khóc, người khác nhìn nàng thật đáng sợ.

“Hàn Chỉ đi đi, theo ta nhớ, hình như nha đầu kia là nha hoàn của Liễu nhị tiểu thư thì phải.” Tề Hằng Chi nở nụ cười, Liễu nhị tiểu thư kia cũng rất thú vị, hần muốn xem trò.

Hàn Chỉ nghe được lời nói của Tề Hằng Chi, không chút do dự đi theo Bích Thủy.

Vừa mới vào cửa, đi qua bình phong thì Hàn Chỉ đã thấy Liễu Khê với đồng quần áo hỗn độn, cuộn lấy bản thân, trong miệng là tiếng rên nho nhỏ.

Hai má đầy mồ hôi, mái tóc dán lên trán, hai mắt ngập người đầy mê người, nàng lúc này mang theo mấy phần quyến rũ dụ hoặc người khác, da thịt bạch ngọc lộ ra mang theo mấy phần hồng nhạt, nghe được tiếng bước chân thì lộ khuôn mặt khao khát.

Tim Hàn Chỉ chợt rối loạn, hung hăng đá then cửa xuống, sau đó dùng tay nâng mặt Liễu Khê lên, chưa kịp phản ứng thì đã bị nàng cuốn lấy, hai má nóng bỏng không ngừng cọ sát lên tay Hàn Chỉ.

Có lẽ với người khác, vết sẹo trên mặt Liễu Khê là thứ kinh tởm, nhưng trong mắt Hàn Chỉ đó là sự dụ hoặc khiến hần mất đi lý trí.

Độ nóng rực tràn khắp thân hần, Hàn Chỉ cảm thấy máu dồn lên, hô hấp cũng khó khăn, nuốt mấy ngụm nước miếng, miệng lưỡi khô rát, ngây ngốc nhìn động tác của Liễu Khê.

Liễu Khê cảm thấy thẹn vô cùng, đặt thân thể gầy gò lên người Hàn Chỉ, giọng nói vừa thống khổ vừa đậm dục vọng: “Hàn Chỉ...”

Vừa nói vừa vươn cái lưỡi phấn nộn, liếm lấy lỗ tai Hàn Chỉ, sau đó cắn một cái khiến cho lỗ tai của Hàn Chỉ dính một ít nước miếng.

Hàn Chỉ như bị trúng tà, cúi đầu ôm lấy Liễu Khê, sự kích thích từ lỗ tai khiến cả người hần tê dại, dục vọng dưới thân cứng lên.

“Liễu Khê!!” Thanh âm của Hàn Chỉ mang theo sự tức giận lẫn áp lực, khi thấy bộ dạng ý loạn tình mê của nàng, con người đen mang theo chút gió lốc.

“Hàn Chỉ, Hàn Chỉ...” Liễu Khê mặc kệ sự cảnh cáo của Hàn Chỉ, cắn một cái trước ngực hần, đầu lưỡi vươn liếm bộ ngực của hần, dù cách bộ quần áo nhưng vẫn cảm nhận được hai viên đậu của hần đứng thẳng lên.

Hai mắt Hàn Chỉ đầy tơ máu, trong mắt tràn đầy dục vọng, nhìn quần áo trên nhuyển tháp kia, tùy tiện nhặt một cái bao lấy thân thể Liễu Khê, sau đó ôm nàng vào ngực, đá cửa phòng.

“Ta mang người đi” Hàn Chỉ chỉ bỏ lại một câu, sau đó ôm Liễu Khê ra khỏi Vân phủ. Đầu Liễu Khê vùi vào ngực của Hàn Chỉ, tim đập rất mạnh.

Chương 43

Vó ngựa dồn dập như cơn mưa rào, một tay Hàn Chỉ ôm lấy Liễu Khê, một tay nắm dây cương. Liễu Khê ở trong lòng hần vận vẹo thân thể mềm mại, gắt gao dán vào người hần, cọ sát khiến cho mồ hôi trên trán hần chảy xuống.

Nếu không phải đang ở trên lưng ngựa thì Hàn Chỉ thật sự muốn đè Liễu Khê xuống rồi.

Cứ như cơn gió thổi qua Lan Lăng hầu phủ vậy, Hàn Chỉ xoay người xuống ngựa, không để ý đám người thỉnh an mình.

Hần ôm Liễu Khê chạy vội về phòng ngủ của mình, đá cửa phòng một cái. Mấy nha hoàn đứng ở cửa phòng kinh ngạc nhìn Hàn Chỉ.

“Cút!” Hàn Chỉ gầm lên một tiếng.

Đại nha hoàn nhìn là biết có gì đó không đúng, ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng đóng cửa lại, canh giữ ở cửa. Lúc này nàng thấy rất rõ, hầu gia ôm một cô nương. Hầu gia muốn làm gì không cần nói cũng biết, nàng chưa từng thấy hầu gia vội vàng như thế.

Động tác đặt Liễu Khê lên giường của hắn không được xem là dịu dàng, ánh mắt nhìn Liễu Khê chăm chăm. Thần trí của Liễu Khê không còn rõ, nhưng vẫn nhận ra được người trước mắt là ai, nàng nâng tay xé rách quần áo của Hàn Chỉ: “Hàn Chỉ...”

Thấy đôi mắt mê ly và hai má hồng rực của nàng, Hàn Chỉ đưa tay lên cởi đồ. Dây đai trên hông Liễu Khê rơi xuống đất, quần áo hỗn độn được kéo ra, lộ ra cái yếm màu đỏ tươi, bên dưới cái yếm là tiêu nhũ khéo léo làm người khác mê muội.

Hàn Chỉ không do dự cúi đầu, hôn lên đôi môi của Liễu Khê, đầu lưỡi linh hoạt đi vào dò xét, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của Liễu Khê, nụ hôn mang theo dục vọng, Liễu Khê cảm thấy cả người tê dại vô cùng, cảm giác như bị hắn nuốt vào bụng.

Hôn cắn cái miệng nhỏ của Liễu Khê, hai tay không dừng lại, cởi chiếc yếm trên ngực, ném xuống đất, yếm được cởi khỏi nên lộ ra bộ ngực sữa, Liễu Khê dán ngực vào ngực của Hàn chỉ, không chừa một kẽ hở.

Hai tay đặt ở đai lưng Hàn Chỉ, bây giờ Liễu Khê không còn chút sức lực, căn bản không thể cởi được thứ gì trên người hắn, cảm giác không khí trong miệng bị Hàn Chỉ hút hết, đầu óc Liễu Khê không còn như bình thường, một tia chỉ bạc tràn ra miệng nàng, chảy xuống bên dưới.

Hàn Chỉ dừng nụ hôn lại, vội vàng ma sát mấy cái, sau đó đứng dậy cởi quần áo của mình, tùy tay ném đi, làn da không bị gì che đậy của hai người dán vào gần nhau, cảm giác da thịt dán vào nhau thật sự rất tuyệt vời.

Môi dờn xuống cắn lên cái cổ trắng nõn của Liễu Khê, tiếp tục cắn xuống xương quai xanh xinh đẹp. Đợi tới khi nhìn thấy hai điểm đỏ au trên bộ ngực khéo léo của nàng, đôi mắt của hắn càng nóng bỏng hơn.

Vuốt ve bộ ngực, một cổ kích thích dục vọng dâng lên, Liễu Khê nhẹ giọng rên rỉ, vận vẹo thân thể, thỉnh thoảng còn đụng vào dục vọng đang cứng rắn của Hàn Chỉ.

Nóng tay của Hàn Chỉ chậm rãi thâm nhập vào bên trong Liễu Khê, nơi đó đã ẩm ướt, ngón tay hắn không bị cái gì ngăn cản, vách tường bên trong gắt gao cắn lấy ngón tay của hắn, độ ẩm bên trong như muốn làm hắn tan chảy.

Hắn rút tay ra, đặt vật nóng của mình vào giữa hai chân Liễu Khê, sau đó đẩy vào bên trong.

“A!!” Liễu Khê hét lên một tiếng, hai tay ôm chặt lấy cổ Hàn Chỉ, thân dưới bị dục vọng thô to của hắn lấp đầy, thân thể do lần đầu bị xâm chiếm nên đau đớn, hạ thân của nàng đau đớn vô cùng, nơi chưa từng có người đụng vào co rút lại, giống như bài xích quái vật to lớn kia, một ít máu từ nơi hai người ân ái chảy ra, nhuộm đỏ giường.

“Đau quá...!!!” Liễu Khê khóc thầm, âm thanh nức nở từ cổ họng của nàng khàn khàn mang theo mấy phần dụ hoặc phá vỡ đi tự chủ của Hàn Chỉ, hắn hung hăng động thân thể, bắt đầu luật động.

Đau đớn qua đi, Liễu Khê bây giờ cảm thấy toàn thân như bị tập kích, ôm chặt lấy Hàn Chỉ, nơi mẫn cảm nhất bị vật nóng cứng rắn của hắn ma sát không ngừng, va chạm vào sâu bên trong khiến nàng sung sướng hét lên.

Cả người như bị nổ mạnh, thân thể trắng như tuyết của Liễu Khê Nhiễm một màu đỏ xinh đẹp, bởi vì thân thể nóng bỏng mà chảy ra mồ hôi, nó như keo dính thân thể hai người lại với nhau.

Liễu Khê vận vẹo thân thể đón ý, lắc lư theo động tác kịch liệt của Hàn Chỉ, tiếng thét đau đớn bắt đầu chuyển sang tiếng rên rỉ đầy ngọt ngào. Không khí vốn bình thường bây giờ đã đầy mùi hương tình dục. Sự va chạm và ma sát mãnh liệt khiến Liễu Khê điên cuồng.

“Hàn Chỉ!! Hàn Chỉ!!” Liễu Khê thét chói tai mang theo sự run sợ, tất cả cảm quan trên người đều hướng thụ sự sung sướng này.

Sau một hồi điên cuồng triền miên, thân thể Liễu Khê giống như tới mức cực hàn, động tử co rút nhanh, khuôn mặt ửng hồng đầy sự vui thích, ngay cả ngón chân cũng cuộn lên, thét chói tai lúc đạt tới đỉnh điểm cao trào, hai mắt choáng váng, thật sự là muốn chết trong cái cảm xúc này, nàng chỉ có thể rên rỉ đầy thích ý.

Hạ thân Hàn Chỉ cũng kịch liệt đâm vào mấy cái, sau đó ôm chặt lấy Liễu Khê, một cổ nóng bỏng chảy vào sâu trong thân thể Liễu Khê, giống như ánh sáng nổ tung, trong đầu trống rỗng, thân thể không thể ức chế được sự sung sướng.

Cả người như chơi rong trong ôn tuyền, giống như được sợi bông bao vây, thoải mái vô cùng, không muốn làm gì. Hàn Chỉ chôn sâu trong thân thể Liễu Khê, hưởng thụ tư vị cao triều, Hàn Chỉ và Liễu Khê ôm lấy nhau ngã lên giường.

“Người đâu, chuẩn bị nước ấm.” Âm thanh vốn lạnh lùng của Hàn Chỉ mang theo sự gọi cảm mê người khiến cho nha hoàn thủ vệ phải đỏ mặt.

Hai mắt dừng ở Liễu Khê trong lòng mình, thân thể mềm mại tuyết trắng lộ ra mấy điểm hồng hồng tím tím, lúc rút dục vọng còn nghe được tiếng rên thâm nho nhỏ của nàng.

Trong lúc Liễu Khê mê man thì nghe được hai giọng nói đang trò chuyện.

[Kỳ lạ thật, nó đã bắt đầu thoát khỏi phòng ngự tu bổ tự động sao?]

[Trải qua bốn lần kích thích, nó không bị phòng ngự làm cho tổn thất, hành động có chút chậm chạp, không phải người nắm trạng thái của nó sao?]

[Thật ra có thể truy theo nhưng mà, lần này hình như có cái gì đó thay đổi. Lúc này nó xuất hiện sự quấy nhiễu mãnh liệt, cắt đứt tín hiệu, ta nghĩ tạm thời đã hư rồi]

[Mẫu chốt là ở trên người Liễu Khê. Nếu nó cứ để ý tới nàng như vậy thì đem kịch bản chỉnh sửa lại đi. Để cho nó mất đi cảnh giác trước đây. Sau đó cho nó một kích trí mệnh, diệt trừ nó hoàn toàn. Hơn nữa, tốt nhất người nên ở cạnh Liễu Khê, dùng thực thể để ước thúc kịch bản một chút]

[Đó là biện pháp tốt nhất, lần chuyển hoá cảnh tượng lần này là ở đêm tân hôn]

Hai giọng nói thương nghị lập tức im lặng, Liễu Khê ngậm người trong bồn tắm, mí mắt đánh nhau, nàng buồn ngủ.

Hàn Chỉ ôm Liễu Khê ngồi trong bồn tắm, cầm lấy chiếc khăn mềm mại, nhẹ nhàng lau rửa thân thể của Liễu Khê, lúc xẹt qua hai chân của nàng, động tác ngừng lại một chút, dục vọng đã phát tiết lại cứng lên.

Nhỏ giọng chửi một câu, Hàn Chỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi kia, cố gắng nhẫn nại, ngón tay dò xét đi vào, tinh dịch màu trắng chảy ra, trong đó còn xen lẫn chút tơ máu màu đỏ.

Không dám làm nhiều động tác, Hàn Chỉ dùng khăn tắm lớn lau thân thể Liễu Khê, sau đó dùng áo ngủ bao lấy thân thể mềm mại rồi ôm lấy người đặt nhẹ lên giường.

Giường đã được nha hoàn đổi qua, Hàn Chỉ mi mẫn ôm lấy Liễu Khê, hẳn không nghĩ tới người Vân gia và Liễu gia vì hẳn mạnh mẽ mang Liễu Khê đi mà gây nên sóng gió.

Vân lão phu nhân biết được chuyện này, tức giận vô cùng. Cố gắng nén cơn tức giận xuống, cố gắng che lấp chuyện, sau khi tiễn khách thì chỉ vào Tiểu Vân thị mắng: “Người! Người dạy con gái tốt thật! Không biết liêm sỉ!”

Ánh mắt Tiểu Vân thị lạnh lùng, vốn lo lắng cho Liễu Khê nhưng nghĩ thấy mùi vị ngọt ngào trong phòng, tuy đã tản ra không ít nhưng không giấu được bà, đó là mùi của giục tình hương.

Bà lão này còn dám chỉ trích bà, nếu không phải bà ta quản gia không tốt thì Liễu Khê của bà sao có thể gặp chuyện này? Đừng quên Khê Nhi gặp chuyện ở tại Vân gia.

“Lão già kia, nghe cho rõ đây, nếu chuyện này mà truyền ra một chút thì đừng nói Liễu Như Yên, ngay cả tất cả các nữ nhi Vân gia cũng không thoát khỏi chuyện này, bà nên nghĩ lại cho kĩ.” Tiểu Vân thị uy hiếp Vân lão phu nhân, những lời này chỉ có bà ta nghe rõ.

“Hồi phủ, nếu đại tiểu thư không về thì bảo nàng ta cả đời đừng bước vào Liễu phủ.” Tiểu Vân thị không thèm để ý Vân lão phu nhân tức giận tới run rẩy, bà đi về phủ trước.

Đợi tới lúc Liễu Khê tỉnh ngủ thì đã là sáng sớm hôm sau. Ánh mắt trời chiếu vào mang theo tia ấm thoải mái, nàng cảm thấy trước ngực có chút nặng nề, cố gắng mở mắt ra thì thấy đầu Hàn Chỉ chui vào ngực nàng, còn đang mút lấy bộ ngực trắng nõn.

Mút đóa hồng mai diễm lệ một cái. Cứ như ghét bỏ nó quá nhỏ, lại cúi đầu, mút thêm một cái thật mạnh, âm thanh chặc chặc rung động, đóa hồng mai vốn hồng đẹp càng hồng thêm

Liễu Khê đỏ mặt, thân thể xuất hiện chút tê dại, đẩy đầu Hàn Chỉ ra: “Ta muốn về nhà.”

“Ừm...” Hàn Chỉ mở hồ lên tiếng, cúi đầu nhìn toàn thân đầy dấu hôn của Liễu Khê, trên người nàng dính đầy hương vị của hắn. Hôn lên khoe miệng của Liễu Khê, xoay người xuống giường.

Tự mình đem quần áo tới mặc cho Liễu Khê, cảm giác này cảm thấy thật sự rất quen thuộc.

Hàn Chỉ sai người chuẩn bị kiệu, tự mình hộ tống Liễu Khê về phủ.

Liễu Khê cứ nghĩ mình sẽ bị quở trách, thậm chí đã chuẩn bị việc bị trừng phạt, nhưng mà lúc vào thì thấy một đồng thùng màu hồng.

Trùng mắt nhìn, cái kiệu này chỉ có xuất hiện ở hai hôm trước, đó là lúc Hàn Chỉ tới đưa sính lễ, vậy bây giờ Tề hầu đã tới sao?

Tất cả mọi người bận rộn thu thập sính lễ, lúc Liễu Khê về phủ chỉ có mấy người thấy. Đợi Liễu Khê vào nội viện thì Tiểu Vân thị và Liễu Như Yên đã ở đó.

Tiểu Vân thị thấy Liễu Khê vào cửa, bà là người từng trải, tự nhiên nhìn thấy hai mắt của Liễu Khê có sự nhộn nhạo, người đầy mị hoặc.

Thở dài một cái, may người kia là Lan Lăng hầu, bây giờ tự mình đem người về, cho nên không có gì xảy ra hết.

Liễu Khê nhìn thần sắc xấu xí của Liễu Như Yên, cũng phải, nàng ta rất hận Tề Hằng Chi, sao có thể vui vẻ giả cho hắn chứ.

Tâm Liễu Như Yên loạn như ma, nàng ta không nghĩ tới động tác của Tề Hằng Chi nhanh như vậy, chỉ qua một ngày mà đã chuẩn bị sính lễ xong rồi. Cho dù có hôn ước nhưng nhanh như vậy làm nàng trở tay không kịp.

10. Part 10

[Tiểu thuyết trọng sinh báo thù]

Chương 44

Liễu Như Yên ngồi một lát rồi tìm cớ đi khỏi. Tiểu Vân thị không muốn gặp Liễu Như Yên, thấy vậy thì cười lạnh phẩy tay.

Liễu Khê đi tới bên người Tiểu Vân thị, bà thấy bộ dạng này của Liễu Khê, thở dài, nâng tay chọt trán con gái.

“Mẫu thân, hình như tỷ tỷ không vui vẻ.” Liễu Khê thuận miệng hỏi.

“Tề hầu phủ tôn quý vô cùng, Hầu gia lại là người đẹp như lan, không biết sao nàng ta vẫn còn chướng mắt.” Tiểu Vân thị cười lạnh nói, trước kia, khi Vân thị chưa từng kê đơn bà thì bà cũng đã nghĩ tới việc đối xử tốt với nàng ta, nhưng cuối cùng thì chỉ có hận thù.

“Mẫu thân thả lỏng người chút, tỷ tỷ cũng sắp xuất giá, bình an vô sự cũng tốt, coi như là tích đức vì tiểu đệ đệ.” Liễu Khê thấy vậy, đột nhiên nghĩ tới Tiểu Vân thị đã hạ tuyệt dục được cho Liễu Như Yên, bị nàng ta phát hiện, tương kế tựu kế, hại bà bị bệnh nặng một hồi, suýt nữa mất mạng.

Tiểu Vân thị nghe Liễu Khê nhắc tới đứa nhỏ trong bụng, hơi sững sốt, cúi đầu vuốt nhẹ cái bụng, thần sắc phức tạp vô cùng. Lời này cũng có mấy phần đạo lý. Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, sau này sinh con cũng không phải con của Liễu gia. Bà cần gì phải đuổi cùng giết tuyệt chứ.

Nghĩ tới Vân thị ở dưới tuổi vàng có biết, sợ cũng giận điên lên. Nghĩ vậy, Tiểu Vân thị không có tâm tư khác, vốn định bắt Liễu Như Yên phải ném chút khổ sở, bắt nàng ta ném thử tư vị không sinh được con, nhưng bây giờ nó chẳng còn quan trọng.

Như lời Liễu Khê nói, coi như tích đức cho đứa trẻ trong bụng. Nghĩ vậy, cả người Tiểu Vân thị tinh thần hơn, sắc mày khó chịu cũng tiêu bớt, tăng thêm hai phần thoải mái.

“Nhìn con nói kìa, mẫu thân là loại người so đó thế sao? Con an tâm đợi tới ngày gả đi là được, mẫu thân nhất định để con có thể gả một cách phong phong quang quang.” Tiểu Vân thị hạ quyết định xong thì vỗ tay Liễu Khê, trêu chọc.

Liễu Khê nghe Tiểu Vân thị nói thì sờ mặt, nàng bây giờ thật sự rất xấu, không bằng tẩy vết sẹo này đi, nếu không tới khi đó lại khiến hán xấu hổ vì có thể tử xấu xí.

“Tốt!” Liễu Khê cũng không đỏ mặt, dày mặt gật đầu.

Đợi sau khi về phòng, Liễu Khê nâng má nghĩ: “Bích Thủy, đem thuốc mỡ mẫu thân đưa tới đây”

Lúc Liễu Khê vừa bị hủy dung, Tiểu Vân thị đi khắp nơi tìm thuốc trị sẹo, Liễu Khê vẽ loạn mấy cái rồi không dùng nữa, cảm thấy bản thân bị hủy dung cũng chẳng sao, hơn nữa, nàng cảm thấy như vậy coi như là đề cao nữ chính lên tí.

“Vâng!” Bích Thủy không chút nghi ngờ làm theo.

Thuốc mỡ đặt trong hòm gỗ lim màu đen, trong đó nồng nặc mùi thuốc, có chút gay mũi. Liễu Khê hắt xì một cái, bảo Bích Thủy đi tìm bông băng tới.

Thừa dịp Bích Thủy rời khỏi, do dự một chút, rửa sạch tay, lấy nước trong không gian đổ vào thuốc mỡ, khuấy đều. Bắt đầu vẽ loạn lên mặt một lớp mỏng, làm mặt nàng như đeo màng. Cuối cùng, Bích Thủy dùng băng bao mặt Liễu Khê lại, chỉ lộ ra đôi mắt đen lầy.

Liễu Khê ở trong này chăm sóc khuôn mặt nhỏ còn Liễu Như Yên thì cầm bút lông Hồ Châu trong tay, viết lung tung lên giấy Tuyên Thành trắng noãn.

“Tiểu thư, tới dùng chút canh, hôm nay ngài chưa ăn gì, như vậy sao có thể chịu được? Thân thể vẫn quan trọng hơn.” Một ma ma có chút lớn tuổi bưng chén canh đường phèn tổ yến vào, nhìn Liễu Như Yên nhứ mày, cắn môi dưới, đau lòng nói.

“Ta không đói bụng...” Liễu Như Yên không nâng đầu, tiếp tục viết lên giấy, nghe được tiếng thở dài của ma ma thì lòng mềm lại, nói: “Được rồi, ta ăn một chén, vừa vặn cũng đói bụng.”

Canh hầm tổ yến đậm mùi, hương vị ngọt ngào, Liễu Như Yên ăn vào cũng có mùi vị. Thời gian trôi qua rất nhanh, ngay cả ngày định hôn lễ cũng đã thương lượng xong, giống như khăn cấp gả ra khỏi nhà, làm nàng không tìm được cố từ hôn.

Nghĩ tới Tề Hằng Chi, khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta đen lại, ngực như bị lửa thiêu, khiến nàng khó chịu vô cùng. Kiếp trước yêu bao nhiêu thì kiếp này hận bấy nhiêu.

Muốn kết hôn với Liễu Như Yên nàng sao? Được, Liễu Như Yên nàng không phải là phế vật yếu đuối chỉ biết khóc trước kia. Vậy thì đợi đi, nếu dám cưới Liễu Như Yên nàng thì nàng sẽ khiến Tề gia đoạn tử tuyệt tôn.

Chậm rãi ăn hết chén canh tổ yến, Liễu Như Yên tao nhã dùng khăn tay lau miệng, nhìn giấy Tuyên Thành bị vẽ loạn một lát, sau đó im lặng viết lên trăm nhỏ lại nội dung kia.

“Dem vật này đưa cho mẫu thân.” Liễu Như Yên nở nụ cười, hai nữ nhi cùng xuất giá, đồ cưới này nàng ta cũng phải mưu hoa một chút, bên trong có khả năng sẽ động tay động chân, nàng ta không hi vọng tới lúc đó, đồ cưới ngăn nắp kia không có đồ đáng tiền.

Làm cho Tiểu Vân thị chảy máu thật nhiều, nàng ta không tính tiết kiệm cho bà ta.

Tiểu Vân thị nhìn tờ danh sách mà Liễu Như Yên đưa qua, tức giận muốn chết. Bà vốn tính khóc tìm Liễu lão gia kể lể, không nghĩ tới ông ta lại tới dặn bà phải chuẩn bị đồ cưới cho nàng ta thật tốt, đừng để làm mất mặt Liễu phủ.

Nuốt tức giận lẫn oán hận xuống, Tiểu Vân thị vụng trộm thêm một đồng đồ vào đồ cưới của Liễu Khê, về phần Liễu Như Yên, nàng ta có đồ cưới của Vân thị, bên Liễu Khê thế nào thì nàng ta cũng có bấy nhiêu.

Liễu Khê vốn không biết hai người đấu nhau, cũng không biết đồ cưới với cô nương xuất giá có bao nhiêu quan trọng. Nàng chỉ mơ hồ nhận biết, không để ý nhiều. Không chừng chưa kịp hưởng thụ đã bị hệ thống giết chết.

Quan trọng bây giờ là đem mặt mình trị thương.

Nước không gian thật sự nghịch thiên, chỉ mới một ngày đã trị hết vết sẹo trên mặt nàng, khôi phục làn da trắng nõn trước kia, tăng thêm ba phần phần nộn. Sợ dọa tới người hầu, Liễu Khê vẫn giả vờ xoa thuốc mỗi ngày, đeo vải. Nhịn mười lăm ngày, dùng nước rửa mặt lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

Có điều, sắp tới ngày hôn lễ, biên cương bị dị tộc ở Tây Bắc xâm chiếm. Dị tộc này bỗng nhiên xuất hiện hân vương lợi hại, thu phục phần lớn bộ lạc. Bởi vì ở dị tộc bị dịch bệnh, chết hơn nửa dân số, vì sinh tồn, họ tập hợp người lại, xâm chiếm biên cương, cướp lương thực.

Hoàng đế Lí Nhiên thu được tấu chương, lập tức ra chỉ, lệnh Hàn Chỉ lãnh binh, lập tức đi ngăn địch ở biên cương.

Liễu Khê biết được tin tức kinh ngạc không thôi, cảnh này quen thật, lúc trước cũng có ý chỉ như vậy trước hôn lễ của nàng, sau đó vẫn cố gắng bái đường mới đi. Bây giờ màn này lại được diễn lại.

Không đúng, Liễu Khê bắt đầu trầm ngâm, hôn lễ của nàng rất gần, mà hôn lễ của Liễu Như Yên lại sau nàng ba tháng, đây là do Tề Hằng Chi yêu cầu kịch liệt. Cũng chính là, đợi nàng thành hôn xong, nếu không có chuyện gì xảy ra bất ngờ thì Liễu Như Yên và Tề Hằng Chi sẽ kết hôn, lúc đó nàng hoàn thành nhiệm vụ. Như vậy sao hệ thống muốn ngăn cản hôn lễ của nàng?

Vì sao? Có lẽ đại biểu cho việc nàng sẽ chết ở trước hôn lễ?

Liễu Khê thâm đoán trong lòng, con người tối sầm, mạng nhỏ này tạm thời không lo khi chưa hoàn thành nhiệm vụ. Không lẽ đợi Hàn Chỉ trở về kinh? Nàng đợi không được.

Nàng không muốn rời xa hắn, có chết thì cùng chết.

“Người đâu, chuẩn bị xe, ta muốn xuất môn.” Liễu Khê chỉnh sửa quần áo, chuẩn bị xuất môn.

Trong Lan Lăng hầu phủ, Lí Nhiên, Lí Dật và Tề Hằng Chi cũng ở đó. Ở trong đình viện, từng cơn gió nhẹ thổi qua, những phiến lá bị thổi rụng xuống mặt hồ, làm hồ gợn sóng. Bên hồ là đình, trong đó có Lí Nhiên và Hàn Chỉ ngồi trước một bàn đá, hai người chia ra bàn cờ đen và trắng, quân đen và trắng giăng khắp nơi, giết nhau lợi hại.

Lí Dật và Tề Hằng Chi ngồi ở một bên, mặt Lí Dật ngưng trọng mà nụ cười trên mặt Tề Hằng Chi lại biến mất. Đợi cuối cùng, Lí Nhiên lên tiếng: “Trẫm thua rồi!”

Đường đi lần này của Hàn Chỉ mang theo sát khí bức người.

“Đợi người khải hoàn trở về, trẫm sẽ làm chủ hôn.” Cẩm quân cờ trắng đặt vào trong hộp, Lí Nhiên dùng khăn xoa tay. Hắn biết Hàn Chỉ rất mong chờ hôn lễ này, nhưng biên cương báo nguy, mấy thứ nữ nhi tình trường đều là mây bay.

“Cảm tạ bệ hạ!” Hàn Chỉ không thay sắc mặt, nề nếp nói, quanh thân vẫn giữ sát khí và áp lực.

“Hầu gia, Liễu nhị tiểu thư tới ạ.” Lão quản gia bước nhanh tới hồ, nhỏ giọng báo. Bây giờ hầu phủ đều chuẩn bị hành trang cho Hàn Chỉ, Liễu nhị tiểu thư tới làm gì?

“Cho nàng vào đây!” Hàn Chỉ chưa kịp nói chuyện thì Lí Nhiên đã mở miệng.

Liễu Khê mang khăn che mặt, đi theo thị nữ, xuyên qua cổng vòm, đi vào trong đình viện, lúc này mới phát hiện không chỉ Hàn Chỉ ở đây mà cả đám nam chính nam phụ cũng ở đó, do dự một lát, sau đó tiêu sái đi vào.

“Người tới làm gì?” Lí Dật nhíu mày hỏi.

Liễu Khê đi tới bên người Hàn Chỉ, cầm tay hắn, mở miệng nói: “Ta đi Tây Bắc với người”

Lời vừa nói, Hàn Chỉ đã ngẩng đầu nhìn Liễu Khê chăm chăm, ánh mắt kia giống như đem khăn che mặt cắt thành mảnh nhỏ, sau đó lắc đầu nói: “Không được!”

Tây Bắc không an toàn, hắn không thể để nàng mạo hiểm, tới lúc đó, hắn lên chiến trường giết địch, sao có thể chiếu cố nàng được?

Lí Nhiên, Lí Dật cùng Tề Hằng Chi cũng ngạc nhiên, không nghĩ tới nữ tử này lại muốn lên chiến trường với Hàn Chỉ, xem như cũng có tình nghĩa.

“Liễu cô nương, chiến trường không phải là chuyện đùa, nếu người đi, có khi liên lụy tới Hàn Chỉ.” Lí Dật nói chuyện không chút khách khí.

“Không, tướng thủ thành Tây Bắc cũng có gia quyến, sao ta không đi được?” Liễu Khê lắc đầu, nàng từng học qua mấy việc băng bó xử lý gấp, nếu hỗ trợ ở đằng sau cũng được.

Khẩu khí bừng bừng như vậy, trong đó mang theo sự kiên định chưa từng có trước đây, Hàn Chỉ không nói gì, tay nắm chặt lấy tay nàng.

“Liễu cô nương dùng thân phận gì để đi? Đừng quên hai người chưa thành thân.” Lí Dật tức giận nở nụ cười.

“Đây là sinh lễ Hàn Chỉ đưa tới, còn có đồ cưới của ta, ta đem mấy thứ này quyên hết, đổi thành tiền bạc và lương thực, mấy thứ này là tâm ý của ta.” Liễu Khê đưa đồ cho Hàn Chỉ, mỉm cười, có lẽ nàng sống không được bao lâu nữa nên dùng mấy thứ này đổi lấy thanh danh cũng không tồi.

Lí Nhiên cảm thấy ngoài ý muốn, Liễu nhị tiểu thư lại có thể làm ra chuyện này vì Hàn Chỉ sao?

Chương 45

Bàn tay nàng trắng nõn, móng tay hồng nhạt, nhìn rất xinh đẹp.

Hàn Chỉ nhìn Liễu Khê với ánh mắt rực lửa, khóe miệng nâng lên một chút, hắn nghĩ, có lẽ hắn đã nghe được giọng nói êm tai nhất thế gian này rồi.

Có một người đồng ý trả tất cả mọi thứ đáng giá nhất thế gian này chỉ để cùng người cùng sống, cùng chết, liệu có chuyện gì tốt đẹp hơn đây?

“Liễu nhị tiểu thư có thể làm đến mức này, tại hạ bội phục.” Nhìn thấy Lí Nhiên vuốt cằm, Tề Hằng Chi cầm lấy tờ danh sách từ tay Liễu Khê, đọc lướt qua một lát, ánh mắt nhìn nàng đầy sự khen ngợi, tất cả những thứ này đều là thật.

Liễu Khê nhìn Tề Hằng Chi một cái, nàng không biết hắn là người giám thị lương thảo nên có chút khó chịu lúc hắn cầm lấy tờ giấy của mình. Thấy Hàn Chỉ không phản đối hành động của hắn, nàng cũng không nói gì. Nàng chỉ cần có thể đi theo Hàn Chỉ tới biên cương là đủ rồi.

Tuy Tề Hằng Chi cảm nhận được tình cảm sâu nặng của Liễu Khê với Hàn Chỉ nhưng chỉ có thể mà thôi, hắn thích nữ nhân quyết đoán, tàn nhẫn hơn. Lí Dật ở bên nhìn hai người đây hâm mộ, nếu như hắn có một nữ nhân có thể gắn bó sống chết như vậy, cho dù nàng ấy có xấu một chút thì cũng chẳng sao.

Một cơn gió thổi qua, khăn che mặt xốc lên, lộ ra hai má tròn bóng của Liễu Khê. Ánh mắt Hàn Chỉ ngưng lại, Lí Dật kinh ngạc hỏi: “Mặt của Liễu nhị tiểu thư tốt hơn rồi?”

Bộ dạng của Liễu nhị tiểu thư vốn không tồi, một nữ hài xinh đẹp như vậy xuất hiện ở Tây Bắc thật sự không tốt.

Liễu Khê sờ mặt, lúc này mới nhớ là mình đang mang khăn che mặt, Hàn Chỉ tháo khăn che mặt của Liễu Khê xuống.

Ánh mắt mấy người dừng trên mặt Liễu Khê, tất cả bọn họ đều đui mù. Ai cũng không nghĩ tới sau khi vết sẹo biến mất lại xuất hiện dung mạo xinh đẹp làm người khác phải điên cuồng như thế.

Rất đẹp, trắng nõn như bạch ngọc, cặp mắt như làn nước yên bình, lúc ánh mắt đó nhìn vào người thì người sẽ cảm thấy mình là toàn bộ thế giới của nàng.

“Có thích không? Đây là kinh hỉ mà ta dành cho chàng đó!” Liễu Khê nghiêng nghiêng đầu, buồn rầu nói với Hàn Chỉ “Có thể gả cho chàng lúc ta xinh đẹp nhất, điều này thật sự rất tốt!”

Những lời này làm ba người kia bưng tỉnh, thì ra cái gọi là khuynh quốc khuynh thành thật sự tồn tại. Tuy rằng lúc này bọn họ trầm mê trong dung mạo xinh đẹp của Liễu Khê nhưng tâm thần của họ rất kiên định, không có ý nghĩ gì xấu.

“Liễu nhị tiểu thư xinh đẹp như vậy mà đi theo Hàn Chỉ tới Tây Bắc, có chút phiền phức.” Tề Hằng Chỉ giống như thở dài vô tình, dung mạo mê hoặc lòng người như vậy, ngay cả hắn cũng có chút động tâm. Cho dù không thích nhưng nuôi ở cạnh người cũng cảm thấy rất tốt. Nhưng mà Liễu Như Yên lại hợp ý hắn hơn.

“À, không sợ, tới lúc đó dùng bùn đất lau trên mặt là có thể che đậy được rồi.” Liễu Khê trừng mắt, giọng nói mềm mại ngọt ngào mang theo sự kiên định. Cho dù người khác muốn đùa giỡn nàng thì nàng vẫn còn nhẫn nhịn thân đó.

Quý nữ ở Đại Yến quốc luôn chú ý tới sự sạch sẽ, ngày nào cũng tắm rửa thơm tho, bọn họ luôn chú ý tới sự sạch sẽ và mùi hương xung quanh mình. Liễu Khê lại vui vẻ muốn dùng bùn để nguỵ trang.

“Đi thôi!” Lí Nhiên im lặng nhìn Liễu Khê một cái, thật sự là một nữ tử khiến người khác phải rung động, nếu không phải nàng đã có hôn ước thì hắn sẽ đem nàng vào cung, phong làm phi tử, mỹ nhân xinh đẹp như thế thật sự khiến người khác không nhận được mà yêu thương. Nhưng nếu so sánh sự yêu thích đó với Hàn Chỉ thì tình nghĩa của hắn và Hàn Chỉ lại sâu nặng hơn nhiều, vả lại Chiến Thần chỉ có một mà thôi. Lí Nhiên có chút cảm thấy tiếc nuối.

Ba người biết điều đem thời gian còn lại cho cặp đôi này. Đợi sau khi ba người kia đi khỏi sân, Hàn Chỉ lập tức ôm Liễu Khê, hôn lấy nàng, nụ hôn mang theo hơi thở nóng rực, giống như muốn ăn Liễu Khê luôn vậy.

Liễu Khê ngẩng đầu nhận lấy nụ hôn của Hàn chỉ, hắn mút mạnh đầu lưỡi của nàng, trêu đùa với nó, liếm sạch khoang miệng của nàng khiến linh hồn nàng điên cuồng.

Sau khi hôn xong, hai gò má của Liễu Khê hồng hồng, cặp mắt mênh mông xuất hiện một tầng nước, xinh đẹp động lòng người.

“Ngày mai phải đợi ta, ta sẽ đi cùng chàng” Liễu Khê thở phì phò, đỏ mặt nói.

“Tốt” Hàn Chỉ lên tiếng, sau đó hôn lên môi và mắt Liễu Khê một cái dịu dàng.

Lúc Liễu Khê về nhà thì mặt trời đã ngã về phía Tây. Tiểu Vân thị thở dài, Liễu Khê đã nói với bà việc con bé muốn đi Tây Bắc với Hàn Chỉ, bà cũng đã ngăn cản nhưng không thể giữ lại con bé, đành phải mắng thị vệ có võ công cao cường đi theo con bé, sai người đem những thứ có thể dùng được mang theo, tuy đã lược bớt nhưng vẫn phải mang theo hai rương lớn.

“Muội muội muốn đi đâu vậy?” Liễu Như Yên thấy Liễu Khê thì lên tiếng chế giễu. Hàn Chỉ lãnh bình xuất chinh là chuyện như đinh đóng cột, có cái này thì không biết bao giờ Liễu Khê mới có thể gả đi.

Có lẽ hôn sự của nàng ta và Tề Hằng Chi vẫn có thể thay đổi, nàng ta nhớ rõ thời gian Lan Lăng Hầu ở Tây Bắc lần này rất lâu, tuy rằng thắng lớn trở về nhưng vẫn bị thương nặng, sau khi phong thưởng xong là trả Hồ Phù lại.

“Tỷ tỷ!” Liễu Khê dừng chân lại, cười nói với Liễu Như Yên “Quên nói với tỷ, ngày mai muội đi theo Hàn Chỉ tới Tây Bắc, có lẽ chúng ta khó mà gặp lại nhau trong thời gian ngắn.”

Lời này vừa nói ra thì nghe tiếng vỡ thanh thúy, đây là tiếng cây trâm bị Liễu Như Yên bẻ gãy, khuôn mặt nàng ta lộ vẻ kinh sợ: “Người nói gì?”

Muội muội này lại muốn đi Tây Bắc, bây giờ là lúc dị tộc xâm nhập, nơi đó rất nguy hiểm, khắp nơi đều có chiến loạn, rất nhiều người ở Tây Bắc đều trốn đi, vậy mà nàng ta lại muốn tới đó?

Trong đầu Liễu Như Yên bốc lửa, cứ như người nàng ta dùng hết tâm cơ để đối phó lại không thêm quan tâm nàng ta, cái cảm giác không sức lực này khiến cho Liễu Như Yên cảm thấy khó chịu.

“Muội nói là muội muốn đi Tây Bắc.” Trên mặt Liễu Khê lộ nụ cười, lúc về nhà, nàng đeo khăn che mặt, tuy cách khăn che mặt nhưng Liễu Như Yên vẫn cảm nhận được tâm trạng vui vẻ lẫn kỳ vọng của Liễu Khê.

“Nơi đó rất nguy hiểm, sao ngươi lại đi?” Liễu Như Yên bối rối hỏi, một cô nương tới đó thì ai sẽ bảo vệ nàng ta? Nếu như chết trên chiến trường, chỉ sợ ngay cả người nhặt xác cũng chả có.

Nàng ta không biết nên hình dung thế nào, Liễu Như Yên thật sự rất hận Liễu Khê nhưng không hận tới mức muốn dồn nàng tới chỗ chết. Nghĩ tới việc Liễu Khê vì Hàn Chỉ mà không để ý tới an nguy của mình, nàng ta cảm giác vô cùng khó chịu.

Liễu Khê im lặng, sau đó nói với Liễu Như Yên: “Hàn Chỉ và mẫu thân đều đã biết, tỷ tỷ cứ yên tâm đi. Hi vọng sau này tỷ tỷ có thể vui vẻ sống qua mỗi ngày.”

Nàng không nói Liễu Như Yên buông tha việc báo thù, tuy nói việc buông tha cho việc báo thù để sống vui vẻ là chuyện tốt nhưng không ai dám nói việc báo thù là chuyện sai cả. Chọn cái nào đều tùy vào sự lựa chọn của Liễu Như Yên mà thôi. Kiếp trước nàng ta trải qua nhiều chuyện như vậy, Liễu Khê lấy lập trường nào để khuyên Liễu Như Yên đây?

Ít nhất, nàng hi vọng những ngày sau này của Liễu Như Yên có thể vui vẻ, ngoài báo thù ra, nàng ta có thể chọn sống một cuộc sống vui vẻ không lo nghĩ nhiều.

“Đa tạ muội đã khuyên giải, an ủi” Liễu Như Yên nhìn Liễu Khê, cuối cùng không mặn không nhạt nói. Nếu sau này muội muội này không thể trở về, xem tình tỷ muội lâu năm này, nàng ta có lẽ sẽ đốt vàng mã cho Liễu Khê hàng năm.

Sắp tới đại chiến nên việc hành quân là chuyện gấp, Liễu Khê đi theo đoàn xe lương thảo tới Tây Bắc.

Dọc đường, cảnh sắc phồn hoa náo nhiệt chậm chậm thay đổi thành nơi hoang vắng, mà ngay cả thực vật cũng dần thưa thớt, thỉnh thoảng còn có cơn gió lớn thổi qua, cuốn bụi đất lên, lúc nó thổi qua mặt giống như con dao nhỏ cắt mặt vậy.

Có đôi khi còn có thể gặp người chạy nạn, những người đó nhìn đoàn xe lương thảo đầy khát vọng. Bọn họ vì mạng sống mà chạy về phía Nam phồn hoa, có người chết trên đường cũng có người không biết có thể sống bao lâu để tới nơi phồn vinh thiên triều đó.

Hành lý của Liễu Khê không nhiều, chỉ đem theo những thứ cần thiết, ngay cả nước trà cũng không có, Liễu Khê không thay đổi sắc mặt uống nước có mùi vị kỳ quái. Một bà tử cường tráng bê cơm chiều vào, một chén cháo hoa đơn giản, bên cạnh là một cái bánh bao và rau trộn ban sáng còn thừa, có thêm hai miếng thịt ít ỏi.

Bà tử có chút bất an nói: “Tiểu thư, nơi này hoang vắng nên chỉ tìm được ít rau dại, nếu cô không vừa lòng thì tôi đi tìm một mẻ thịt tới”

“Không cần, thế này là đủ rồi!” Liễu Khê cắn một miếng bánh bao, bánh bao này màu vàng, mang theo mùi vị lúa mạch, thịt có chút mặn, nhưng mùi vị của chén cháo hoa thì không tồi.

Bà tử thấy Liễu Khê ăn uống vui vẻ thì thở nhẹ một cái, may nhĩ tiểu thư là người dễ nói chuyện.

Hàn Chỉ đã tới Dương Thành, cư dân trong đó đã đi hơn một nửa, tường thành cao ngất mang theo sự thê lương. Từ cửa thành nhìn ra thì thấy những khuôn mặt lạnh lùng chết lặng của binh lính thủ thành, bên ngã tư đường cũng xuất hiện những binh lính tuần tra mang theo vũ khí, trên đó còn dính máu.

Liều Khê xuống xe ngựa, đem hành lý vào phòng Hàn Chỉ. Hai người không có thời gian để nói chuyện, Liều Khê dùng mấy ngày để làm quen mấy vị phu nhân, sau đó thay bộ kỵ trang [1], đi giúp đỡ những người bị thương.

[1] kỵ trang: trang phục cưỡi ngựa, trang phục này ở thời cổ là trang phục đơn giản không vướng víu nhất.

Ban đầu còn có người cười nhạo Liều Khê là một tiểu thư, Liều Khê không cãi gì với bọn họ, đã tới nơi này mà còn mong người khác tới hầu hạ mình sao? Nàng tới đây không phải để hưởng phúc.

Không phải Liều Khê không sợ, nàng đứng trên thành cao nhìn chiến trường ác liệt kia, những thi thể nằm vất vưởng trên mặt đất, không khí tràn đầy mùi máu tươi, Liều Khê chỉ liếc một cái cũng thấy run rẩy sợ hãi.

Rất nhiều binh lính bị thương được nâng trở về, vì không được băng bó trừ độc đúng lúc nên đành để miệng vết thương thối rửa mà chết đi.

Những chuyện Liều Khê làm không nhiều, nàng giúp đỡ mọi người giặt quần áo của binh lính, quét phòng của những binh lính bị thương đang ở, nấu cơm, có khi còn giúp quân y băng bó vết thương. Mỗi ngày nàng đều làm đến mệt lả nhưng Liều Khê cắn răng chống đỡ, nàng không muốn trở thành gánh nặng của Hàn Chỉ.

Những lời đồn thổi từ từ biến mất, lâu dần cũng có những thê tử của tướng sĩ tới giúp đỡ. Hàn Chỉ mang binh lính đi đánh rất nhiều trận, bởi vì binh lính bị thương không ít, người chăm sóc bọn họ không đủ, đến lúc những người này tới giúp thì công việc của quân y cũng khỏe đi một ít.

Mọi người ở thành Tế Dương đều nhận biết Liều Khê, bọn họ cũng biết nữ tử xinh đẹp tùy ý kia là thê tử chưa qua cửa của tướng quân Hàn Chỉ. Đám binh lính cũng rất thích nàng, nàng nói chuyện rất dịu dàng, cũng vui vẻ giúp bọn họ đổi thuốc, giúp bọn họ quét phòng sạch sẽ, chăn của bọn họ đắp mang theo mùi hương của nàng, rất ấm áp. Hơn nữa nàng luôn nở nụ cười, nụ cười đó khiến người khác phải mềm lòng.

Vốn bọn họ đều gọi nàng là Liều nhị tiểu thư nhưng bây giờ cũng có người gọi là tướng quân phu nhân, đám tùy tùng thân tín của Hàn Chỉ cũng cảm thấy có Liều Khê làm phu nhân cũng không tồi, nữ tử này chưa từng xem nhẹ bọn họ, nàng luôn nhìn bọn họ với ánh mắt tôn kính.

[Đinh! Nữ chính Liều Như Yên và nam phụ Tề Hằng Chi thành hôn, chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ]

Liều Khê chấn động, quần áo trong tay rớt xuống đất. Hệ thống nói rằng nhiệm vụ đã hoàn thành.

Mấy ngày đáng sợ trôi qua, tin đại thắng truyền về, Hàn Chỉ bắt sống Hãn vương của dị tộc, đám tàn binh chạy trốn tán loạn khắp nơi.

“Tướng quân, bắt được Hãn vương của dị tộc làm tù binh là công lớn, không bằng chúng ta thừa dịp này làm hôn lễ của ngài đi.” Một tướng lĩnh bị chặt đứt tay nhìn tù binh cười ha ha nói.

Lòng Hàn Chỉ rung động, hần cảm thấy chủ ý này không tồi, gật đầu đồng ý.

Hôn phòng màu đỏ được bố trí, chỉ có mình Liều Khê không biết, đến ngày hôn lễ, Liều Khê bị mấy bà tử mạnh mẽ kéo đi thay y phục, lúc này mới biết đây là hôn lễ của nàng và Hàn Chỉ.

Trong đầu Liều Khê rét lạnh, nàng không biết có thể trốn được ngày hôm nay không nhưng nàng muốn đánh cược một lần, có thể tránh được lần chết này hoặc là cứ sợ chết thì không bằng mạnh mẽ đón nhận một lần.

Ngoan ngoãn ngồi trong phòng tân hôn, nghe được âm thanh náo nhiệt bên ngoài, sau một hồi, Hàn Chỉ đẩy cửa đi vào, xoắn khăn voan lên.

Người sắc sảo dàu dàu hai ly rượu, đưa cho hai người, Liều Khê nhịn không được cười một tiếng, trong ánh đèn đuốc, tiếng cười này như từ cõi mộng ảo vang về.

Bưng rượu, Hàn Chỉ há mồm hô một câu “Liều Khê...!” Đột nhiên tay run lên, cả người ngã vào trong lòng Liều Khê, hai mắt nhắm nghiền. Nụ cười của nàng cứng lại, nhìn người ngã trong lòng mình mà run sợ.

Lúc này, người chết là Hàn Chi!

Chương 46

Trong Tề hầu phủ, giữa hồ nước màu xanh lam có một đình trúc được dựng khéo léo, tinh xảo vô cùng, bên hồ là mấy cảnh liễu lắc lư theo làn gió, liễu xanh dịu dàng. Một đường bằng trúc xanh dẫn từ mặt đất tới bên hồ, trên hồ thỉnh thoảng có thể thấy một đôi uyên ương nghịch nước.

Một lão phụ nhân với mái tóc hoa râm ngồi ở trúc lâu, trên mặt bàn là ly trà màu xanh của trúc, khuôn mặt bình thản, trên khuôn mặt mang theo mấy phần hiền lành, ánh mắt sáng sủa, nghe được có người đi vào thì xoay người, quả nhiên người tới là Tề hầu với mái tóc hoa râm.

“Thời tiết có chút lạnh, sao lại tới đây ngồi?” Ngữ điều bình thản đầy từ tính, cho dù Tề Hằng Chi có già đi nhưng vẫn là một lão soái ca phong độ, lúc hắn đi ra ngoài làm việc vẫn khiến bao nhiêu cô nương mê đảo, còn có cô nương lớn mật quăng hà bao cho hắn.

Liễu Như Yên không nói gì, nhiều năm trôi qua, nàng cũng buông không ít thứ, sống như vậy không uống có thể sống lại.

“Hôm nay là ngày giỗ của nàng.” Âm thanh của Liễu Như Yên có chút tang thương già cả nhưng vẫn mềm mại dễ nghe, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái.

Tề hầu nghe Liễu Như Yên nhắc tới ‘nàng’ thì biết đó là Liễu Khê đã tự tử.

Năm đó, sau khi đại thắng của thành Tế Dương, Hàn Chi bắt sống được Hãn vương của dị tộc, không nghĩ tới hắn lại giấu độc trên người, có ý đồng quy vu tận [1]. Ngay trong hôn lễ của Hàn Chi và Liễu nhị tiểu thư, Hàn Chi trúng độc ngã xuống, không thể đứng lên. Liễu nhị tiểu thư là người có tình sâu, ngay trong đêm đó, mặc giá y chết cạnh Hàn Chi.

[1] đồng quy vu tận: chết chung.

Tro cốt hai người được mang về kinh thành, hoàng đế Lí Nhiên làm chủ hôn của Hàn Chi và Liễu Khê, cho dù đây chỉ là một hôn lễ chết. Ngày thành hôn của hai người, ngàn vạn binh lính đứng trước mộ của cả hai khóc rống.

Liễu Như Yên giờ chén nước nói thầm, sau đó đổ ly trà vào trong hồ. Nếu nói khắp toàn bộ Đại Yến quốc, người được hâm mộ nhất đó là Liễu Như Yên.

Phu quân là Hầu gia Tề Hằng Chi nổi tiếng lừng lẫy, trong nhà tuy có một người mẹ chồng công chúa nhưng người mẹ chồng này là người hiểu lý lẽ, cạnh đó còn có Tề Hằng Chi sủng ái Liễu Như Yên tới tận trời, từ lúc nàng vào cửa thì độc sủng mình nàng, tất cả các thị thiếp đều bị đuổi đi, chân chính làm một đời một đôi.

Nếu nói có chuyện tiếc nuối thì đó là chuyện hai người không có con, nhưng Tề Hầu gia cũng không vì thế mà nạp thiếp, con mà hai người nhận nuôi là tộc nhân của Hàn Chi, một cô nhi cha mẹ đều chết.

Nói là nuôi dưỡng nhưng lại đứng đắn viết vào gia phả, hơn nữa sau khi đưa nhỏ đó vào quan trường thì Tề Hằng Chi đã xin Lí Nhiên cho nó làm thế tử.

Tất cả những thứ này đều là vì Liễu Như Yên, tuy rằng việc không có con nổi dòng là bị lên án nhưng lại khiến bao nhiêu cô gái phải ghen tị. Có rất nhiều nữ tử chưa xuất giá đều vì điều này mà muốn gả cho Tề gia lang.

Đối với những điều đó, Liễu Như Yên chỉ cảm thấy buồn cười. Nếu như bản tính thâm tình này là bản chất của Tề Hằng Chi thì kiếp trước nàng đã không chết thảm.

Sau khi gả cho Tề Hằng Chi, Liễu Như Yên không tự hạ tuyệt dục được lên người mình mà đem hạ lên người Tề Hằng Chi, cho dù hắn có phóng đảng thế nào đi chăng nữa thì không thể sinh được con, nàng sẽ ngồi yên trên vị trí Hầu gia phu nhân này. Nếu như có một cô nương ôm đứa trẻ tới cửa thì nàng chỉ đứng ở bên xem trò cười.

Nhưng không nghĩ tới Tề Hằng Chi nhin được, chỉ giữ một mình nàng, chỉ ở cạnh nàng, bây giờ cả hai cũng sắp tới lúc xuống mồ.

Lúc trước, khi nàng vào cửa thì mấy sủng thiếp luôn diều võ dương oai bị nàng thu thập đuổi khỏi phủ. Bây giờ mồ mả của mấy sủng thiếp được sủng ái kia có thể cỏ còn cao hơn người rồi. ai mà biết được họ ra sao? Lúc trước nàng chỉ nói mấy câu băng quơ nhẹ nhàng mà thôi.

Dù sao nàng cũng nghĩ rất kỹ, gả thì gả, chỉ cần vui vẻ qua ngày, hơn nữa có thể dùng thủ đoạn quản chặt sân mình thì mấy thứ hiền lành kia, nàng lười giả vờ rồi.

Cứ như lần động phòng giống chiến tranh kia là đủ rồi.

Lúc đó Tề Hằng Chi ấn ngã nàng vào giường, khuôn mặt tuần mỹ của hắn bị nàng cào thành con mèo hoa, nam nhân này không chút để ý, xé rách xiêm y để lộ thân hình gầy gò.

Biết rõ nàng cầm kim châm trong tay nhưng Tề Hằng Chi không chút do dự xâm nhập vào thân thể của nàng, mà lúc đó, cầm châm trong tay nàng đã cắm vào lưng của hắn.

“Phu nhân, đây là điều ngoài ý muốn đấy, lần nào nàng cũng tặng cho ta một kinh hỉ.” Tề Hằng Chi không quan tâm cây châm đâm sâu vào da thịt của mình, hạ thân dùng lực đâm vào người nàng, từ động tác kịch liệt của hắn, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng cầm châm rơi xuống, máu đỏ tươi chảy từ lưng hắn xuống, chảy xuống nơi hai người tiếp xúc, mùi máu tươi dày đặc khiến nàng run rẩy.

Cuối cùng nàng cắn lên bả vai của Tề Hằng Chi, cắn tới khi hắn chảy máu, máu dính lên mặt nàng, nàng nghĩ, lúc đó chỉ sợ nàng rất giống lệ quý.

Tề Hằng Chi lại cúi đầu, ánh mắt xuất hiện một tia sáng như lửa: “Phu nhân, nàng thật đẹp, đẹp tới mức khiến vi phu điên cuồng.”

Vừa nói vừa hôn lên môi Liễu Như Yên, mà trong miệng nàng chứa máu của hắn.

Từ tối đó trở về sau, nàng cảm thấy Tề Hằng Chi điên rồi, hắn không phải là Tề Hằng Chi luôn phong độ, nhanh nhẹ, giống như tiên nhân trong mắt người đời.

Liễu Như Yên và Tề Hằng Chi bắt đầu đánh giá, Tề Hằng Chi càng ngày càng mê luyến Liễu Như Yên, càng ngày càng cảm thấy nữ nhân này rất hợp khẩu vị của hắn, ích kỷ, lạnh bạc, kiêu ngạo, độc ác, làm theo ý mình. Quả nhiên là người không giữ quy tắc mà ông trời sinh ra tặng cho hắn.

Sau ngày hôn nhân, không cần nói tới hạnh phúc vì nàng đã không cần tình yêu từ lâu, điều duy nhất muốn làm là để cho mình vui vẻ, nếu như ai khiến nàng thấy khó chịu thì nàng sẽ không để người đó vui vẻ.

Cưỡi ngựa chơi đùa, mang theo thị vệ ra ngoại ô săn thú, thậm chí còn mặc nam trang để vào thanh lâu... Chỉ cần những việc khiến nàng vui vẻ thì thái độ của Tề Hằng Chi cũng rất sủng nịnh, đối với những hành động có thể khiến người khác phải kinh sợ như rời khỏi kinh thành cũng đồng ý.

Có Tề Hằng Chi sủng nịnh vô điều kiện, Liễu Như Yên càng lúc càng làm càn, thậm chí cho dù là việc lên giường, Liễu Như Yên cũng nhiệt tình hơn, loại chuyện này nếu không thể tránh được vậy thì nên hưởng thụ cho tốt. Nếu Tề Hằng Chi không thỏa mãn được nàng thì Liễu Như Yên còn có thể đá Tề Hằng Chi xuống giường, công phu trên giường không tốt thì rút ngay cho nàng.

Đối với người bên cạnh, Liễu Như Yên rất hào phóng, ngay cả Pháp Nhi cũng đem thị nữ bên người gả đi. Về phần người có dã tâm, muốn lên giường Tề Hằng Chi làm di nương thì Liễu Như Yên không khách khí như thế. Không phải là nàng ghen, luyến tiếc gì Tề Hằng Chi, cho dù Tề Hằng Chi có tới thanh lâu trái một cô phải một nàng thì nàng cũng mặc kệ, chẳng qua là nàng cảm thấy rất ghê tởm, nàng ghét nhất là phản bội.

Đối với nha đầu phản bội, Liễu Như Yên chưa từng khách khí, toàn bộ đều bán đi.

Nhìn đời này, Liễu Như Yên cảm thấy mình sống cũng rất tốt, chưa từng bạc đãi bản thân, điều đáng tiếc có lẽ là muội muội kia không trở về.

Liễu Như Yên cảm thấy mí mắt muốn nhắm lại, nhìn bóng người mờ lung kia, nàng tự nghĩ, nàng hận nam nhân này sao? Hận! Nàng yêu hắn sao? Nàng không biết...

“Ta hại Tề gia người không có đời sau, người hận ta không?”

“Phu nhân, vì phu đã từng nói, cho dù nàng làm gì vẫn khiến vi phu động tâm.”

“Phải không? Đáng tiếc là ta hận ngươi.”

“Thì có sao? Đời này chúng ta phải dây dưa một đời, cho dù sau này cũng chết ở cạnh nhau.”

[Tiểu thuyết mặt thể]

Chương 47

Liễu Khê ôm ngực, có vòng tay giảm đau đốn, lúc chùy thủ đâm vào ngực, nàng không thấy đau.

Nghĩ tới lúc Hàn Chỉ ngã vào lòng nàng còn nói câu đừng lo lắng, cẩn thận, đợi ta. Tất cả chỉ là những chữ đơn giản. Vì vậy lúc đó nàng không dùng nước không gian còn thừa.

Cứu sống Hàn Chỉ thì sao? Nàng biết hẳn không có năng lực ngăn cản hệ thống chuyển cảnh, không lẽ để Hàn Chỉ nhìn nàng chết trước mặt hẳn lần nữa sao?

Quan hệ của Hàn Chỉ và hệ thống là bug kiểm chế lẫn nhau, hệ thống không thể tiêu diệt hẳn mà hẳn hình như không thể rời khỏi hệ thống. Lòng Liễu Khê nhảy một cái, hai tay ôm lấy bả vai của mình, cẩn môi, nàng có chút sợ hãi.

Quan trọng là, hai chữ cẩn thận kia nghĩa là gì?

Vì sao lại là Hàn Chỉ chết đi? Liễu Khê có chút nghi ngờ, lần nào hệ thống cũng để cô chết, bởi vì cô là người chơi, cho nên luôn bị hệ thống khống chế ở một mức độ nào đó. Lần chết này của Hàn Chỉ chắc chắn là điều ngoài ý muốn, giống như cơn gió lốc vậy, do mấy kiểu kém âm kém dương tạo ra.

Mỗi lần nhìn tới quyền hạn không đủ, hệ thống cảm thấy buồn bực, nó cũng bị cái tên đó kiểm chế, ai bảo nó chỉ là người quản lý mà không phải là người sáng tạo chi. Thân phận của Hàn Chỉ giống như một loại virus, loại virus này tuân theo một tuần hoàn xảo diệu, hệ thống không có cách nào để giết chết nó, bởi vì cái vi diệu đó là sự cân bằng. Về phần trình tự cấp cao, xin lỗi, hệ thống không đủ quyền hạn.

“Không thể tin tưởng cô lại gả cho Hàn Chỉ, cái cảm giác bị đám nữ nhân đó nhìn với ánh mắt dao găm thế nào?” Nữ phụ xuất hiện trước mặt Liễu Khê, thấy bộ dạng khó chịu của nàng thì nói: “Cô tự tử, không nghĩ tới cô lại là người thâm tình.”

Liễu Khê ngẩng đầu, cười nói: “Cộng hai điểm.”

“Nhiệm vụ lần này cho cô 90 điểm, cộng thêm 5 điểm ấn tượng, tổng cộng 95 điểm.” Nữ phụ cười yếu ớt, cho điểm rất rộng rãi.

Sau khi chấm điểm xong, nữ phụ biến mất.

[Căn cứ vào điểm của nữ phụ chấm, hệ thống bắt đầu đổi điểm. Người chơi hoàn thành nhiệm vụ thứ năm với danh hiệu vĩ đại, thưởng 4000 điểm, đạt mười ngày nghỉ, có thể dùng đổi đồ, tặng 1 điểm thuộc tính, tặng thêm một quả trứng vật nuôi sói trắng]

Âm thanh cụng nhắc máy móc của hệ thống vang lên, có điều Liễu Khê bỗng dưng cảm thấy có mùi vị của sự uể oải.

Liễu Khê lắc đầu, trước mắt xuất hiện một tầng khói trắng, sau khi khói tan hết thì con sói lông trắng xuất hiện trước mặt cô.

Vật nuôi? Vì sao hệ thống lại chấp nhất với nó thế? Thậm chí còn dùng mọi cách để đưa nó tới cạnh cô.

“Hệ thống, con vật nuôi này có lợi ích gì?” Liễu Khê ngồi xổm xuống nhìn con sói nhỏ mập mạp, xoay người bẻ lên, ánh mắt nó rất lớn, ngập nước, không giống sói mạnh mẽ, hai lỗ tai nho nhỏ chuyển động, ngay cả móng vuốt cũng toàn là thịt, nhìn thế nào cũng không ra công dụng.

[Đây không phải là sói trắng bình thường, móng vuốt của nó có thể so với đao, ngay cả vàng cũng có thể chặt đứt, đợi tới khi nó lớn lên, răng nanh có thể cắn vỡ kim loại, là một đồ tốt lúc đem đi lần để ở nhà giữ nhà]

“Ồ, lợi hại như thế có thể dùng làm đao không?” Liễu Khê cúi đầu nhìn con sói trong lòng, tay vuốt ve lưng sói nhỏ, lúc nghe được mấy lời khoác lác của hệ thống thì tay hơi dừng một chút.

...

Hình như lúc này cô thấy ánh mắt sáng rực của nó trở nên ảm đạm khi hệ thống nói, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng không tránh được ánh mắt của Liễu Khê.

Con sói nhỏ này...

Liễu Khê nhíu mày, không lẽ điều hắn nói cẩn thận là hệ thống sao? Bàn tay tiếp tục vuốt ve con sói không dừng lại, lực đạo không nặng không nhẹ khiến con sói nhỏ thoải mái, ngẩng đầu cọ vào tay cô, đuôi nhỏ quẫy lên, nhìn thế nào cũng rất đáng yêu.

“Hệ thống, nuôi con vật nhỏ này thế nào? Để nó trong phòng được chứ?” Liễu Khê không thay đổi mặt mày, trong lòng có chút phiền muộn, nếu con sói nhỏ này là hệ thống thì có chút phiền toái.

[Người chơi thân mến, con vật nuôi này có thể coi như là như hình như bóng với chủ nhân, năng lực của nó rất lợi hại, lúc người chơi nguy hiểm nó có thể quên mình mà bảo vệ người chơi. Nếu nó rời khỏi người chơi một thời gian dài thì mạng của nó gặp nguy hiểm]

Bảo vệ em gái mày, Liễu Khê thật sự muốn chửi người. Nghĩ tới cảnh tượng ở chung với hệ thống sau này, Liễu Khê cảm thấy khó chịu vô cùng, cái loại bị giám thị trực tiếp này rất khó chịu.

Hệ thống, cậu là tên thích rình coi à?

Lần này Liễu Khê thật sự oan uổng hệ thống rồi, cách để hệ thống tham gia vào trò chơi đó là trở thành vật nuôi, nói thật, hệ thống cũng không vui khi trở thành con sói ngu ngốc bên cạnh Liễu Khê.

Cố nén áp lực và khó chịu xuống, Liễu Khê nghĩ nên đối phó với hệ thống thế nào nhưng nhìn đôi mắt màu đen của con sói trong lòng, cảm thấy lòng mềm đi hai phần. Nhưng mà cô sẽ tìm ra cách thôi.

“Vậy nói kịch bản lần này đi!” Liễu Khê không nói nhiều, ngồi trên sofa mềm mại, tuy rằng Hàn Chỉ bảo cô đừng lo nhưng sao cô có thể không lo đây?

[Đinh! Người chơi thân mến, lần này xuyên vào tiểu thuyết mặt thế, mời xem kịch bản]

Quả nhiên, tiểu thuyết mặt thế có không gian tùy thân đều có bàn tay vàng, cô cũng không ngoại lệ.

Nữ chính lần này là Tịch Ấu Vân, vào ngày bước vào thời mặt thế, nữ chính vì tránh zombie mà cánh tay bị thương, máu dính vào trên ngực bội mà cô hay mang bên người, nữ chính tới một không gian. Trong không gian đó có một cái hồ, trong hồ có cá sống, bên hồ là nhà ở, ngoài ra còn có đất trồng lương thực, có núi rừng, trong núi rừng có cây ăn quả, có chim bay cá nhảy.

Tóm lại, ngoài việc không có người thì tất cả đều có. Vì vậy nữ chính trở thành người không bao giờ đói ở mặt thế. Đương nhiên nó chưa có đủ, ở một phòng trong nhà có một cái hồ, trong đó có nước suối có thể tẩy đi chất xấu.

Vì tránh đụng vào phương diện tu chân nên Liễu Khê không bỏ bí tịch tu chân trong không gian, hơn nữa không gian này phải dùng tinh thần lực để đi vào, vì thế Tịch Ấu Vân không cần lo lắng việc không gian bị lộ.

Đây là bối cảnh của chuyện xưa, về phần nữ chính Tịch Ấu Vân kia là người tư lợi, tâm ngoan thủ lạt, cô ta chia mọi người ra làm hai loại, một là có tác dụng với cô ta, còn một là không có tác dụng. Ai bảo lúc Liễu Khê viết bộ tiểu thuyết này, tâm trạng ác liệt vô cùng, vì thế trong này hoàn toàn có người không có sức mạnh.

Ban đầu Tịch Ấu Vân ở cạnh thánh mẫu nữ phụ để trốn zombie, lúc biết mình có không gian, cô ta cố ý đưa chén nước kia cho nữ phụ, chén nước đó là nước suối và nước hồ trong không gian, cô ta cố ý để cho nữ phụ thử nghiệm tác dụng của nước này.

Nếu có tác dụng thì cô ta uống vào, nếu không có tác dụng hoặc gây hại với người thì Tịch Ấu Vân không dùng.

Cũng bởi vì chén nước này mà nữ phụ có được dị năng linh lọc và chữa bệnh, chữa bệnh là có thể làm cho miệng vết thương của người được trị liệu khép lại, cấp bậc càng cao năng lực trị liệu càng mạnh, mà tinh lọc cũng kinh người, có thể tinh lọc được virus zombie, cho tới cuối truyện chỉ có mình nữ phụ có được dị năng này nên nữ phụ trở thành bánh trái thơm tho.

Dị năng của nữ chính Tịch Ấu Vân là nước, tới cuối, dị năng nước của nữ chính cao tới mức dọa người, uy lực có thể so với việc nước lũ bùng nổ.

Sau đó hai người tới một căn cứ, người cầm quyền là nam chính Phương Hàm, Phương Hàm vừa nhìn đã yêu nữ phụ, hơn nữa khi biết năng lực của nữ phụ thì càng liều mạng bảo vệ nữ phụ.

Tịch Ấu Vân coi trọng thế lực của Phương Hàm, lại cảm thấy hấn không tồi, không chút do dự cướp người, cuối cùng, vì nữ phụ là thánh mẫu, cứu một người mang ác ý đưa vào căn cứ, làm hại căn cứ bị hủy, bị người yếm khí, cuối cùng thì bị Tịch Ấu Vân thiết kế làm cho zombie cắn, zombie kia đã bị Tịch Ấu Vân cho uống nước suối nên nữ phụ không đủ cấp bậc để tinh lọc, cuối cùng trở thành zombie.

Không chỉ như vậy, nữ chính còn nghĩ cách đem nữ phụ tới phòng thí nghiệm, phòng thí nghiệm có thể lấy được phương pháp trị liệu virus zombie ở trên người nữ phụ, từ đó về sau nữ phụ trở thành thuốc giải độc.

Cuối cùng nữ chính gả cho Phương Hàm, hai người dựa vào thuốc giải độc mà đánh khắp toàn cầu, thành lập một đế quốc thống nhất.

Trong đó, những người bị nữ chính lợi dụng và hãm hại nhiều vô cùng, cho dù là cấp dưới trung thành hay là địch, chỉ cần không có tác dụng thì đều bị nữ chính vứt bỏ không chút do dự, nữ chính là người đạp lên thì thể mà đi lên, là một vị tướng quân đạp lên vạn cốt để xây dựng tòa thành.

Lần này vai diễn mà Liễu Khê đóng chính là nữ phụ thánh mẫu kia.

Liễu Khê khóc không nổi, không lẽ muốn cô đấu với nữ chính sao? Lần này sẽ chết người đó!

Sau khi làn khói trắng tản đi, nữ phụ thánh mẫu kia xuất hiện trước mắt Liễu Khê. Hai mắt mông lung đắm lệ nhìn Liễu Khê làm cô cảm thấy mình thấy thiên sứ xuất hiện.

Nữ phụ chính là loại người khiến người khác phải say mê, trên người mang theo mùi vị thánh khiết, cả người tỏa ra khí chất tinh thuần.

Quả nhiên là thuộc tính của thánh mẫu, ngay cả ngoại hình cũng khiến người khác phải rung động.

“Nhiệm vụ lần này là gì? Xử lý nữ chính? Tôi nhớ cô ta đã hại cô biến thành zombie, còn mang cô quăng vào phòng thí nghiệm để chịu tra tấn.” Liễu Khê xoa mắt, mở miệng hỏi, biến thành zombie không tri giác cho nên tra tấn chắc không đau.

Không ngờ nữ phụ ở đối diện mở to mắt nhìn Liễu Khê giống như cô là người có tội ác gì đó vậy: “Trời ạ, sao cô lại có suy nghĩ như vậy hả? Đó là suy nghĩ sai lầm. Ấu Vân vì cứu vớt nhân loại khắp thế giới nên mới làm như thế, những điều này tôi có thể hiểu, lúc Ấu Vân làm điều đó chắc chắn rất đau lòng.”

“Bởi vậy, vì tình yêu và hòa bình, vì toàn thể nhân loại, tôi mong cô có thể cứu vớt mọi người trên thế giới này, cô nhất định làm được!” Sau khi dùng lời lẽ chính nghĩa chỉ trích Liễu Khê xong, nữ phụ cầm lấy hai tay, vẻ mặt thánh khiết khẩn cầu Liễu Khê, nói nhiệm vụ của cô.

Liễu Khê im lặng ôm dạ dày, cô sai rồi, cô thật sự rất xấu hổ, sao cô có thể dùng những ý nghĩ ti bỉ kia để đoán suy nghĩ của thánh mẫu? Hơn nữa người này còn là thánh mẫu trong thánh mẫu đó.

Thánh mẫu là cái gì? Đó là người mà bị người khác đánh mặt trái cũng sẽ đưa mặt phải, sau đó áy náy nhìn người đánh mình, tỏ vẻ mặt mình quá dày làm cho tay người kia đau.

Zombie là cái gì chứ? Thánh mẫu mới là tuyệt sắc!

Chương 48

“Ý của cô là muốn tôi đi cứu vớt thế giới?” Liễu Khê nâng ngón tay của mình, đây là lần đầu cô biết cảm giác vô lực là gì.

Nói như thế, chỉ cần cô xuyên qua đó lập lại kịch tình của nữ phụ là được rồi, dù sao cuối cùng nữ phụ cũng là người cứu vớt thế giới.

“Đúng thế!” Ánh mắt của nữ phụ mang theo sự trang trọng lẫn thánh khiết nhìn Liễu Khê chờ mong, ánh sáng trong suốt kia khiến cô bị áp lực rất lớn.

“Tôi biết rồi!” Liễu Khê nhanh chóng đồng ý, cô thật sự không thể đấu lại nữ phụ thánh mẫu.

“Cảm ơn!” Nữ phụ khom người chào Liễu Khê, khuôn mặt đầy vẻ cảm ơn “Cô là người tốt!”

Liễu Khê bị câu người tốt dọa sợ, bình tĩnh vẫy tay, đợi sau khi nữ phụ biến mất, bả vai sụp xuống ngay lập tức.

Ở mặt thể thì cái gì cũng thiếu, chỉ có zombie là không thiếu, cô cần phải chuẩn bị một số thứ.

Nhìn tới điểm thưởng của mình, tổng cộng là 7500 điểm, quá ít. Tìm thuốc giải độc, Liễu Khê hết nói rồi, 1000 điểm một viên. Cô tính mua thuốc giải độc ở nơi này, ai dè hệ thống ác như vậy, còn về bản hướng dẫn làm thuốc thì cô phải có 10000 điểm mới mua nổi. Điểm thưởng của cô và con số 10000 kia hơi bị xa.

Thở dài, mở ra bản tổng kết nhân vật, tại tổ chất cơ bản, được cấp một xảo trá. Vì vậy, bây giờ là cấp một, sau khi mua một quyển sách, điểm thuộc tính sẽ tăng lên một điểm, lúc đó cố gắng được 5 điểm thì có thể lên một cấp. Cũng có thể dùng 100 điểm thưởng mua một điểm thuộc tính.

Nghĩ nghĩ, Liễu Khê đem 7000 điểm đổi thành điểm thuộc tính trụ cột, chia đều ở phần thể lực và nhanh nhẹn. Hai thuộc tính này tăng lên cấp 4.

Sau khi hai thuộc tính tăng cấp, cô cảm thấy thân thể linh hoạt hơn trước kia, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, bây giờ cô mang chiếc nhẫn phòng sói, nhẫn này có điện trường lớn nên cô không sợ những sinh vật sống, chỉ cần cô có được dị năng của nữ phụ thì tăng thêm một chút đảm bảo.

Điểm quan trọng là ở zombie, zombie sơ kỳ hành động thông thả nên đối phó với chúng rất đơn giản, sợ nhất là những zombie đã tiến hóa, tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí cả người nhanh nhất cũng chưa chắc bằng.

Liễu Khê im lặng suy nghĩ, sau đó mở quyển hướng dẫn mua sắm, tìm được hạng mục huấn luyện quân sự, một ngày huấn luyện là mười điểm, số ngày nghỉ của cô là 29 ngày. Liễu Khê không chút do dự đổi 28 ngày thành 280 điểm thưởng, một ngày còn lại là giữ để sử dụng. Bây giờ cô có 220 điểm, Liễu Khê nhìn nhìn, tìm được một ít đồ ăn, trong đó còn có mấy viên thuốc con nhộng, loại thuốc này chỉ cần ăn một viên thì có đủ năng lượng mỗi ngày, dĩ nhiên, hương vị không quá ngon. Hai mươi điểm thưởng một hộp, mỗi hộp có 600 viên, Liễu Khê suy nghĩ một lát, sau đó cô mua 10 hộp, 6000 viên thuốc đủ để ăn 16 năm.

Đứng ở trên sân huấn luyện, Liễu Khê hít sâu, cô không bắt buộc mình phải trở thành binh lính mạnh mẽ lập tức, nhưng ít nhất cô phải có năng lực tự bảo vệ mình.

Leo dây, né tránh, việt dã, cách đấu, bắn... Tất cả những thứ này đều được huấn luyện, cánh tay và móng nhỏ của Liễu Khê bị hành hạ đau đớn vô cùng, ngay cả chân cũng khó đứng.

Cô rơi lệ nhìn thời gian trên tường đang trôi đi, Liễu Khê mệt mỏi kéo lê thân thể nằm lên giường, cô có cảm giác mình đang ở trong khóa huấn luyện tử thần.

Vật nuôi Tiểu Bạch, đó là tên cô đặt cho sói nhỏ.

Hai mươi tám ngày nhanh chóng trôi qua, Liễu Khê rời khỏi sân huấn luyện với khí chất mạnh mẽ hơn rất nhiều, hành động cũng nhanh nhẹn lưu loát hơn trước, ngay cả ánh mắt cũng mang theo sự chấp nhất và kiên nghị.

Xoa bả vai, con sói nhỏ dùng thân thể tròn vo cạo lên chân Liễu Khê, cô bế Tiểu Bạch lên nói: “Kịch bản.”

[Đinh! Người chơi mở ra kịch bản thứ sáu - Mặt thể có không gian tùy thân, bắt đầu chuyển cảnh, mong người chơi chú ý, bắt đầu đếm ngược, mười...chín...tám...]

“Liễu Khê thấy thế nào?” Liễu Khê cảm thấy cả người choáng váng, bên tai vang lên giọng nói lo lắng, mang theo chút khẩn trương và vội vàng.

[Nữ chính Tịch Ấu Vân xuất hiện, độ hảo cảm với người chơi là 5 điểm, chúc người chơi chơi vui vẻ]

“Hoàn hảo.” Liễu Khê lắc đầu, đầu óc hỗn độn bắt đầu thanh tỉnh, quay đầu nhìn cô gái ngồi cạnh mình. Bộ dạng của cô gái này rất được, mái tóc ngắn hơi rối, khuôn mặt cũng xinh đẹp, làn da bình thường, nhìn kỹ thì thấy cô gái này có hai nốt ruồi trên mặt, nhưng nó không làm mất đi sự đáng yêu mà còn trở nên xinh đẹp, con mắt đen có thần khiến người khác cảm thấy thân thiết như em gái nhà bên.

Ai có thể nghĩ một cô gái có khuôn mặt đáng yêu như vậy lại là người tâm thủ ngoan lạt [1] đây? Cô chỉ nghĩ đã cảm thấy đáng sợ.

[1] tâm thủ ngoan lạt: con người lạnh lùng, thủ đoạn ác độc.

Nhìn bốn phía xung quanh, đây chắc là lúc virus mới bùng nổ, nữ chính và nữ phụ đang tránh ở trong phòng thí nghiệm cũ bị bỏ hoang. Hoàn cảnh xung quanh không xem như là tốt, đồ dùng trên bàn để lung tung, một đồng hồ được kê lên, bên trên là một tầng bụi dày, vách tường màu trắng còn có mấy chữ màu hồng.

Liễu Khê liếm đầu lưỡi, trong khoang miệng xuất hiện mùi hương ngọt ngào trong lành, cô lập tức hiểu, đây là lúc nữ chính xem cô là chuột bạch để xem hiệu quả của nước suối.

“Thân thể có khó chịu chỗ nào không?” Ánh mắt Tịch Ấu Vân lóe lóe, thấy Liễu Khê không biến hóa lúc uống nước suối, trong lòng cảm thấy nóng nảy, không lẽ nước suối không có tác dụng gì sao? Trong sách đều nói nó có tác dụng lớn mà?

“A, không có, thân thể của tớ tốt lắm!” Liễu Khê thấy được sự vội vàng của Tịch Ấu Vân, nhưng bây giờ cô không có cảm giác nào, đành nói thật. Thật ra, Liễu Khê rất muốn nói, nữ chính, cô đã có không gian, tốt nhất là trốn vào trong đó, Liễu Khê cảm thấy hâm mộ, ghen tị và tiếc hận với nữ chính có không gian.

Tịch Ấu Vân thấy thất vọng, cứ tưởng nước này có thể dùng làm gì đó, có khi uống vào thân thể sẽ có chút khác thường, nếu không một cô gái như cô ả làm sao có thể sống tại mặt thể này? Mắt nhìn Liễu Khê, ngừng một lát, cô bạn này có chút xinh đẹp.

Chỉ mặc chiếc áo somi màu trắng đơn giản đã đủ khiến người khác thấy được đường cong của thân thể, bộ ngực nở nang mê người, còn có vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân dài thẳng tắp, dáng người chữ S khiến cho hàng vạn người phải mơ màng. Khuôn mặt đó lại càng khiến người ta ghen tị, phải dùng câu mỹ nhân như ngọc mới đủ để diễn tả, mái tóc dài rối bù làm người ta cảm giác cô gái này thánh khiết lẫn nghiêm trang như thiên sứ giáng trần.

Im lặng lấy đất bồi lên mặt, khuôn mặt vốn xinh đẹp của Tịch Ấu Vân trở nên xấu xí. Cô ả nâng khóe miệng, nếu so sánh hai người thì cô bạn này có giá trị tốt hơn, huống chi cô ả còn biết Liễu Khê có sự thiện lượng tới mức ngu xuẩn.

“Hệ thống, Tiểu Bạch đâu?” Liễu Khê nhìn xung quanh một lát mới nhớ tới vật nuôi của mình không ở bên cạnh, đành mở miệng hỏi hệ thống.

[Dinh! Người chơi yên tâm, vật nuôi sẽ xuất hiện vào thời cơ thích hợp]

“Rống...” Bên ngoài truyền tới tiếng hô khiến người khác phải run rẩy, cả người Liễu Khê run lên, mà âm thanh đó càng lúc càng gần. Cô nhìn không được rút người lui, cho dù cô đã chuẩn bị rất nhiều nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Tiếng bước chân chậm rãi trầm trọng đi tới, đột nhiên xuất hiện một gương mặt ở cửa sổ hành lang, Liễu Khê thấy rõ con zombie này.

Khuôn mặt trắng như nước, làn da thô ráp dán vào xương, cơ thể thối rửa mang theo mủ vàng và máu loãng, trông mắt là một màu đỏ như máu, mồm rộng hét lên mang theo nước dãi màu xanh.

Một thi thể!

Một thi thể còn sống!

Một thi thể biết di động!

Thật sự rất khủng khiếp! Liễu Khê dùng tay che miệng để nén đi tiếng hét chói tai!

Zombie kia ngửi được mùi vị của người sống, bắt đầu lần mò đi tìm.

Lúc trước, khi Liễu Khê đi tới biên cương với Hàn Chỉ, cô cũng đã nhìn thấy chiến trường ở xa kia, nhưng bây giờ cô phải đối mặt với zombie.

Lúc xem phim, Liễu Khê có thể vừa ăn bỏng ngô vừa bình luận, nhưng tới lúc đối diện với zombie thì cô không muốn sợ cũng phải sợ!

Tịch Ấu Vân chậm rãi lùi về một bên tường, nhìn xuống lầu thì thấy mấy chiếc xe nhỏ, bên cạnh nó có zombie với cánh tay cứng ngắc, lập tức xuất hiện suy nghĩ. Cô ả chạy tới một chỗ, tìm được hai ống tuýp, đưa cho Liễu Khê một cây, cây còn lại thì nắm trong tay.

“Liễu Khê, chúng ta nhảy xuống đi.” Tịch Ấu Vân kéo tay Liễu Khê, đợi tới chỗ xe hơi, nếu không được thì dâng cô gái này cho hai con zombie kia, lúc đó cô ả có thể tranh thủ được chút thời gian.

Bây giờ hai người đang ở phòng thí nghiệm ở lầu hai, phòng thí nghiệm này không quá cao, hơn nữa bên dưới còn có lùm cây dày.

Tịch Ấu Vân mở cửa ra, giục: “Mau nhảy xuống, chúng ta lái xe chạy đi.”

Liễu Khê bối rối, cầm ống tuýp nhảy xuống, may mắn tầng lầu này không cao, lại có lùm cây giảm xóc nên trên người Liễu Khê chỉ có mấy vết máu.

Hai con zombie kia cũng nhấc đi tới cạnh Liễu Khê đang nửa quỳ trên mặt đất, miệng phát ra âm thanh hưng phấn, mang theo sự khát vọng với máu người.

Hai tay Liễu Khê cầm chặt ống tuýp, hai con zombie một nam một nữ này mặc bộ đồ tình lữ giống nhau, hẳn là cặp người yêu đang ở đây hẹn hò.

Cô cắn chặt răng, Liễu Khê thậm chí còn nghe được tiếng nghiến răng của mình, cầm ống tuýp nện lên đầu zombie. Liễu Khê đã thêm điểm trụ cột vào chỗ sức mạnh nên một cái đánh kia khiến đầu zombie vỡ ra, xương cốt vỡ vụn, não màu trắng và máu đỏ hòa lại tạo nên mùi hôi thối khiến người khác buồn nôn.

Những hình ảnh trước mắt kích thích Liễu Khê, cô chết lặng vùng ống tuýp lên, lại đánh lên đầu zombie đó thêm lần nữa.

Zombie nữ còn lại hét lên một tiếng chói tai, hung hăng muốn cắn Liễu Khê, Liễu Khê nhanh chóng thoát khỏi bàn tay cứng rắn màu đen của zombie, vòng lui sau lưng nó, dùng ống tuýp đánh tiếp, zombie nữ kia cũng ngã người, gục trên mặt đất.

Liễu Khê nhìn tới tạp chất màu trắng và đỏ từ hai con zombie bị giết chết, mùi hôi thối mãnh liệt bốc lên, cuối cùng nhịn không được cúi người nôn ra.

Tịch Ấu Vân ở cạnh nhìn tất cả, cô ả nghĩ, cô nàng này cũng có chút hữu dụng.

11. Part 11

[Tiểu thuyết mạng thế]

Chương 49

Tuy rằng khó chịu nhưng sau khi nôn sạch thì Liễu Khê cũng bình tâm lại, nâng tay lau sạch đồng dơ bẩn trên mặt, tay cầm chặt ống tuýp, mắt nhìn bốn phía cảnh giác, hình như không có zombie.

“Liễu Khê, cậu xem thử xe việt dã kia có mở được không? Tớ ở đây nhìn cho.” Tịch Ấu Vân nhảy xuống, đi ra từ lùm cây, cô ả đứng nhìn Liễu Khê tiêu diệt hai con zombie xong rồi mới đi ra, cẩn thận nhìn chiếc xe, phát hiện trong đó có một bóng đen, nhưng vì do nắng nên cô ả thấy không rõ. Cho dù là zombie ở trong đó thì chiếc xe này vẫn có chìa khóa.

Tuy rằng mặt Liễu Khê trắng bệch nhưng tâm tình cũng bình ổn, nghe lời của Tịch Ẩu Vân xong thì thần nhiên “À” một tiếng.

Điểm trụ cột của cô ở cấp năm, điều đó có nghĩa là thị lực của mắt rất tốt, bởi vậy cô thấy rõ tình hình trong chiếc xe việt dã kia, bên trong có một người ngồi, không biết là zombie hay là người sống, bởi vì không thấy động tĩnh.

Tịch Ẩu Vân có ý bắt cô đi chết thay đây, chậm rãi thở một chút, bây giờ không phải là lúc so đo, vẫn nên ra khỏi chỗ này trước rồi tính.

Lúc cửa xe mở ra, Liễu Khê cũng lùi về sau mấy bước, quả nhiên người ngồi trong là một zombie, hai tay đặt trên tay lái, chắc là do không gian dày đặc này cản trở virus xâm nhập nên người này ngồi cứng ngắc, thân thể không bị hư thối, nhưng mà làn da đã trở nên khô quắt và xanh trắng.

Cô nâng ống tuýp trên tay lên, không chút do dự đánh lên đầu con zombie kia, thân thể cứng ngắc kia lay động hai cái rồi rớt ra khỏi cửa xe, nửa người nện lên trên, nửa người dưới vẫn còn ở chỗ ngồi.

Liễu Khê cố nén sự khó chịu, đem con zombie kéo ra khỏi xe.

Nhanh chóng leo lên xe, quả nhiên trong đó đã cắm chìa khóa, Tịch Ẩu Vân mở cửa lên ngồi ở chỗ phó điều khiển nói: “Lái xe nhanh.”

Liễu Khê phát động xe, tiếng động cơ nổ lên, sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi cửa trường, trên đường thấy không ít thân thể cứng ngắc của zombie, nhìn áo quần thì biết họ là những học sinh của trường.

Ngôi trường này là một khu trường học mới xây, nó xây ở cạnh trung tâm thành phố, chỉ cần ra khỏi trường, đi một vòng là tới đường cao tốc.

Nhớ lại căn cứ được nhắc trong sách, hình như là ở phía Tây Bắc của thành phố, Liễu Khê nhanh chóng quay đầu xe, sau đó chạy về phía Tây Bắc, đôi lúc còn gặp mấy con zombie đang đi trên đường cao tốc.

Bây giờ cô đã biết được Tịch Ẩu Vân này khôn khéo bao nhiêu. Từ đầu đã dùng cô để thử nghiệm nước sôi trong không gian. Sau khi zombie xuất hiện, cô ta có thể bảo trì trấn định để nhìn chiếc xe bên dưới, còn tìm được ống tuýp cho cô.

Để cô nhảy xuống trước, từ lâu hai nhảy xuống lâu một, nếu vận khí không tốt, ngã gãy tay gãy chân thì chỉ có thể để cho zombie tới cắn, cho dù bình an rơi xuống thì cũng phải đối mặt với hai zombie. Cô ả dùng cô để làm lá chắn thịt, cho dù là loại nào, Tịch Ẩu Vân cũng không gặp nguy hiểm. Về phần con zombie ngoài cửa sổ kia, cho dù phá được cửa sổ thủy tinh, với động tác cứng ngắc kia phải đi một khoảng thời gian mới vào được phòng học, trong thời gian đó, Tịch Ẩu Vân an toàn.

Quả nhiên là nữ chính, tâm tư thận trọng vô cùng, Liễu Khê đột nhiên cảm thấy mình ở cạnh Tịch Ẩu Vân sẽ gặp được không ít nguy hiểm.

Dãy núi ở phía xa, mặt trời thông thả hạ xuống như máu tươi chảy từ đỉnh núi xuống, đồng ruộng trên ngọn núi bị ánh sáng của tịch dương tỏa ra tạo nên màu vàng thần nhiên, có điều, bây giờ không có ai thưởng thức cảnh sắc hoàng hôn, bởi vì nó đại biểu cho trời sắp tối.

Liễu Khê nhìn bốn phía, phát hiện có một rừng cây, chạy đi vào đó, tìm kiếm một địa phương bằng phẳng rồi dừng xe lại.

“Đêm nay nghỉ ngơi ở đây.” Liễu Khê vừa nói vừa mở cốp xe, phát hiện trong đó có thùng nước khoảng, một túi đồ ăn vặt và hai giường tiện dụng.

Lấy hai cái giường tiện dụng kia, ném cho Tịch Ẩu Vân một cái, sau đó lấy đồng đồ ăn vặt ra, Tịch Ẩu Vân nhận đồ ăn trong tay Liễu Khê, nhìn nhìn, mấy cái này không nhiều, chỉ có mấy hộp bánh bích quy, mấy khối chocolate và mấy gói mì ăn liền.

Tịch Ẩu Vân đưa một hộp bánh bích quy cho Liễu Khê, bản thân cầm lấy một viên chocolate nhét vào miệng, nhiệt lượng của chocolate cao nhất, cô ả cần giữ thể lực.

Liều Khê ăn một miếng bánh bích quy, lại uống một miếng nước, sau đó lấy một viên con nhộng nhét vào trong miệng, tuy rằng viên con nhộng có thể cam đoan dinh dưỡng và nhiệt lượng nhưng không có mùi vị, ăn vào không có cảm giác chắc bụng, giống như chưa từng ăn uống vậy, xem ra sau này mình có thể phải chịu cái cảm giác đói khát rồi.

“Bạn ăn cái gì? Không lẽ thân thể không tốt?” Tịch Ấu Vân nhìn thấy Liều Khê ăn viên thuốc con nhộng, ánh mắt sáng lên, làm bộ tò mò hỏi.

“Thuốc con nhộng, cậu muốn sao?” Liều Khê thuận miệng nói, mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một viên thuốc con nhộng.

Tịch Ấu Vân nhìn lòng bàn tay của Liều Khê, cô ả cứ tưởng có cái gì tốt, sau đó lắc đầu. Đột nhiên nghĩ tới việc đi vào không gian, thời gian cô ả ở trong không gian quá ngắn, căn bản không thể thấy hết, bây giờ cần phải thăm dò một chút.

“Tớ đi xung quanh xem có đồ gì không?” Tịch Ấu Vân đứng lên, ý bảo Liều Khê đợi “Bạn ở đây đợi, nếu gặp nguy hiểm thì hét lên.”

“Tốt!” Liều Khê gật đầu, cô biết Tịch Ấu Vân có suy tính của riêng mình nên không ép buộc gì.

Đi ra sau mấy cái cây, Tịch Ấu Vân nhìn bốn phía, sau đó thân thể biến mất không thấy.

Liều Khê đem giường nằm trên người, nghĩ nghĩ, tìm được mấy bịch vải mềm dẻo sau cốp xe, sau đó tìm mấy sợi dây dài, rồi điều khiển xe tới gần tàng cây, Liều Khê ôm cây leo lên, sau đó dùng dây vòng qua cây, cột vào lên người mình, dựa vào thân cây ngủ cũng không khó chịu.

Hình như nữ phụ có năng lực chữa khỏi, không bằng thử một lần xem, Liều Khê nhìn vết máu trên tay mình, nâng tay còn lại đặt lên bàn tay bị thương, không biết nên làm thế nào, đành tập trung tinh thần suy nghĩ muốn làm cho vết thương lành lại.

Một dòng nước ấm từ bụng chảy tới tay, Liều Khê thấy được lòng bàn tay tản ra ánh sáng dịu dàng thân nhiên, sau khi ánh sáng xuất hiện thì cánh tay bị thương đã trắng noãn như ban đầu.

Liều Khê kinh ngạc mở to mắt nhìn, nhìn cánh tay rồi nhìn lòng bàn tay của mình, sau đó bắt đầu vui vẻ, có năng lực này thật sự rất tốt, tiếp theo cô kéo ống quần lên, nhìn tới mấy vết thương trên đùi, để tay lên đùi, ánh sáng dịu dàng kia xuất hiện, mấy vết thương lành lại.

Đột nhiên Liều Khê cảm thấy cả người mệt mỏi gần chết, đầu choáng váng mơ hồ, nửa thân ngồi trên cây lung lay, nếu không có dây buộc chặt ở lưng thì chắc đã rơi xuống cây rồi.

Xem ra thân thể mới kích phát dị năng, chỉ có thể trị liệu một ít vết thương, xem ra phải huấn luyện dùng dị năng cho tốt, đợi sau này tìm người kết thành một nhóm thì cô phải lo phần trị thương cho bọn họ.

Qua một thời gian dài, thể xác và tinh thần mệt mỏi vô cùng, Liều Khê dựa người vào thân cây mà ngủ. Tịch Ấu Vân đi ra từ không gian, ánh mắt sáng lên, khoe miệng tràn đầy sự vui sướng khó không chế được.

Ông trời đúng là thương ả mà, chỉ cần có không gian này ả sợ cái gì? Muốn lương thực có lương thực, muốn nước suối có nước suối, đây chính là một chỗ tránh nạn tuyệt vời. Hơn nữa lúc này ả vừa mới uống nước suối kia xong, đồng vết thương trên người biến mất, da thịt trắng noãn giống như tơ lụa, thậm chí cô ả còn có thể không chế được dị năng nước.

Tịch Ấu Vân có không gian làm hậu thuẫn, không còn sợ hãi mặt thể nữa, đột nhiên cảm thấy hăng hái vô cùng. Bây giờ là mặt thể, trật tự thể giới không còn như cũ, thể lực khắp nơi bắt đầu giết nhau.

Loạn thể sinh anh hùng, cô ả không thèm làm một người có dị năng bình thường, để người khác sai phái như osin, cô ả muốn làm người đứng đầu, mặt Tịch Ấu Vân mang theo mấy phần hăng hái.

Khoe miệng Tịch Ấu Vân nâng lên, cho dù Liều Khê kia có dị năng đi chăng nữa thì với khuôn mặt xinh đẹp như vậy khó mà sống sót ở mặt thể này. Nhưng mà, nếu như tìm được một thể lực để dựa vào, đem cô ta đưa cho thủ lĩnh thể lực thì chắc mình cũng có thể đứng vững gót chân, vì vậy, trước đó phải cho cô ta

uống một ít nước suối mới được, cô ta càng đẹp thì càng có giá trị, mấy cái kia coi như là Liễu Khê trả ơn cho cô ả đi.

Tịch Ấu Vân bắt đầu định giá Liễu Khê, cô ả không cảm thấy việc đem Liễu Khê đi bán là sai, đối với cô ả mà nói, giá trị của Liễu Khê là ở chỗ đó, không chừng sau này Liễu Khê còn cảm ơn cô ả nữa cơ.

Nhìn tới da thịt trắng nõn tinh tế do uống nước suối, Tịch Ấu Vân nhìn zombie ở bên chân, là một đứa trẻ bị cô dùng dị năng nước chẻ đôi, khí quản trong bụng bay ra, tản ra mùi tanh tưởi ghê tởm.

Lấy chút nước từ trong không gian, đem nhánh cây khô héo ném vào trong nước, chén nước nhanh chóng tản ra mùi hương hôi thối, nhưng kỳ quái là ở phần da thịt thối hòa tan trong nước, cô ả lấy một con thỏ chết ở trong không gian, đem nước đút vào trong bụng con thỏ, đợi xem lát nữa có hiệu quả thế nào.

Liễu Khê ngủ cả đêm ở trên cây, thất lưng hơi đau, sau đó trèo xuống, nhìn Tịch Ấu Vân đang nướng con thỏ.

“Dậy rồi? Ăn chút đi!” Tịch Ấu Vân đưa chân thỏ cho Liễu Khê, còn dùng túi plastic bao lại.

“Ồ?!” Liễu Khê cắn một ngụm, cảm giác con thỏ này có mùi vị kỳ quái, giống như hư thối vậy, trong lòng run lên, không biết sao lại nghĩ tới con zombie bị cô đập nát óc kia, thật sự ăn không nổi, lập tức phun ra, lắc đầu: “Ăn không được, tớ ăn bánh quy là được rồi!”

Tịch Ấu Vân lơ đãng, dù sao con thỏ này cũng là con vật bị cô ả đút nước kia, bản thân cô ả cũng không ăn. Sáng nay cô ả thấy con thỏ tốt lên, cho nên mới dùng bùn đất đắp lên, sau đó dùng bùn đắp lên mặt, cánh tay và đùi cô ả, ngay cả áo quần cũng lau qua một chút, cả người bẩn vô cùng, trên người còn tản ra mùi hương hôi thối ghê tởm, cho dù có gặp đàn ông thì cũng không có ai hứng thú với cô ả.

“Cho cậu, lau mặt!” Tịch Ấu Vân ngồi trên xe, đưa khăn ướt cho Liễu Khê, trên xe chỉ có một bao, dùng nó cho tốt.

“Cậu thì sao?” Liễu Khê nhìn khuôn mặt đáng yêu bị bùn đất che lại của Tịch Ấu Vân, lại nhìn cánh tay sạch sẽ của mình, đột nhiên hiểu được chủ ý của Tịch Ấu Vân.

“A~ Thế mà lại có hai con nhóc ~” Đột nhiên xuất hiện giọng trêu đùa lưu manh.

Liễu Khê sửng sốt, trong sách có nói là gặp lưu manh, sau đó Tịch Ấu Vân đẩy Liễu Khê ra, bản thân thì chạy đi, cuối cùng hai người gặp nhau trong căn cứ, không lẽ là ở đây? Nhưng mà trong sách bảo là ở trong thôn chứ không phải là rừng cây mà.

Quả nhiên có mấy tên đi ra từ rừng cây, trong đó có một người ôm một cô gái xinh đẹp, nhìn khí chất thôi cũng biết không phải hạng người tốt đẹp. Bọn họ vì tránh né sự đuổi giết của Phương Hàm, vào trong rừng cây thì thấy có khối bốc lên, cứ tưởng là loại người nào, chuẩn bị xem có ăn được không, ai ngờ lại là hai cô gái mới lớn, trong đó có một cô gái xinh đẹp như hoa, bỗng dưng nổi lên sắc tâm.

Hai người Liễu Khê đều kinh sợ vô cùng.

Tịch Ấu Vân cảm thấy khẩn trương vô cùng, cẩn thận nhìn, có năm người, tuy không có súng nhưng bản thân cô ả không thể đối phó, lại tính toán khoảng cách của mình và Liễu Khê, nhú mào lại, lập tức mạnh mẽ mở một cửa xe, mặc kệ Liễu Khê còn đứng một bên, chân giẫm vào ga, phát động xe trốn khỏi mấy người đang đi tới, bây giờ cô ả không muốn bị Liễu Khê níu chân lại, dù sao bảo toàn mạng sống vẫn tốt hơn.

Mấy người ở đằng sau chửi mắng, phát hiện chiếc xe kia vọt lên đường cao tốc, nghênh ngang chạy đi, còn Liễu Khê thì ngơ ngác đứng ở đó.

“Mẹ nó, cô ả chạy rồi!” Một tên đại hán đi lên, nhổ một ngụm nước miệng, lập tức nhìn Liễu Khê, cười dâm dăng: “Nhưng mà vẫn còn một cô bé xinh đẹp ở đây.”

Liễu Khê bị động tác của Tịch Ấu Vân làm cho hoảng sợ, ánh mắt tối sầm, tuy biết Tịch Ấu Vân là người lạnh lùng nhưng vẫn cảm thấy khó chịu. Chạm nhẹ vào chiếc nhẫn trong tay, im lặng nâng cao dòng điện lên.

Ở xa đám người này, một chàng trai có khuôn mặt nhả nhặn cầm kính viễn vọng nhìn cảnh này, líu lười nói: “Chắc chắc, đúng là tâm ngoan, nếu sau này gặp cô gái này nên tránh xa một chút.”

Vốn chỉ đuổi theo mấy tên hại anh em của bọn họ, nhưng lại gặp được trường hợp này, loại tình huống bỏ bạn chạy trốn này thật ra cũng không có gì quá đáng, nó rất bình thường.

Nhưng việc đem mình biến thành xấu xí, còn bạn mình thì để cho thật xinh đẹp, cái tâm tư ác độc này khiến người khác phải run sợ, người con gái như vậy rất đáng sợ, nếu sau này trở thành đồng bọn chắc chắn sẽ có lúc đâm cho mình một dao từ sau lưng cho coi.

Chương 50

Liều Khê nhìn năm người trước mắt, nhả nhả phòng sói của cô tuyệt đối có thể thu thập được những người này nhưng cô muốn thử thân thủ của mình trước, nên thử kết quả 28 ngày luyện tập thôi.

Một đại hán nở nụ cười ghê tởm, đưa cánh tay tới muốn bắt lấy Liều Khê: “Cô bé, đến, anh đây sẽ để em vui sướng.”

Liều Khê hạ thấp người, né tránh, hung hăng đá một cước lên lưng đại hán kia, sức mạnh như vậy chỉ có thể làm hắn lùi ba, bốn bước, lúc cô đập mạnh hình như còn nghe được âm thanh của xương cốt gãy vụn.

“A a!” Đại hán kia ôm thắt lưng hét lớn, xương sườn của hắn bị gãy rồi.

Mà cả Liều Khê cũng ngây người, lần thăng cấp thể lực này quá mức ghê gớm, sức chân quá mạnh, có thể đập gãy lưng người khác trong một đập.

Mà bốn người còn lại cũng bị hình ảnh này làm cho sợ ngây người, không nghĩ tới một cô bé nhìn có vẻ yếu đuối lại có lực mạnh như vậy.

“Mẹ nó, con đàn bà thối, muốn chết sao?” Tên đại hán có dị năng đẩy cô gái trong lòng ra, hung hăng tiến lên phía trước, vươn tay phát động dị năng.

“Ngao ô” Một tiếng vang lên, một quả bóng màu trắng nhảy vọt tới như tia chớp, móng vuốt nhỏ hung hăng vung lên đập xuống, mấy vết cào bay khắp nơi, tay người đàn ông kia xuất hiện bốn vết máu, da thịt bong ra, có thể thấy được xương trắng.

“Tiểu Bạch!” Liều Khê kinh ngạc hô to một tiếng, con sói nhỏ kiêu ngạo nâng bộ ngực nhỏ lên, sau đó lắc cái đầu nhỏ, lông mềm mại cũng lắc lư theo.

Hai người bị đá thương, hơn nữa trong đó còn có một người có dị năng hệ lôi, người đằng sau cũng ôm tay mình, nước mắt chảy xuống, tay của hắn chắc phé luôn rồi. Hắn muốn cắt từng khối thịt trên người tiên nhân này!!

“Làm thịt ả! Làm thịt ả cho ông!” Người nọ nửa quỳ trên mặt đất, gào to như tên bị bệnh thần kinh.

“Không nghĩ tới cô bé xinh đẹp này lại lợi hại như vậy.” Một đám người đang ngồi trong xe việt dã ở đằng xa tính tới cửa Liều Khê thì thấy cảnh này, đám binh sĩ không nhận được tán thưởng “Hơn nữa thăng nhóc chó nhỏ kia cũng rất tuyệt.”

“Chuẩn bị cứu người!” Người cầm đầu dừng xe lại, nhanh chóng nhảy xuống xe, cầm súng nhắm nhắm một người trong đó, nếu không phải đám ác ôn này thì anh em của họ không bị thương.

Ba người còn lại mặc dù vẫn còn ngỡ ngàng nhưng vẫn xông tới, trong đó thậm chí còn có tên cầm đao đưa hấu.

“Phanh!” Một tiếng súng vang lên, huyết thái dương của người đàn ông cầm đao chém đưa hấu xuất hiện một cái lỗ, vài giọt máu chảy xuống, người nọ ngã âm xuống đất, hai mắt trợn lên, đây rõ ràng là chết không nhắm mắt.

Hai người còn lại lộ ra vẻ mặt sợ hãi, sau đó vang lên hai tiếng súng, hai người kia cũng bị đánh gục, Liều Khê ngửi thấy mùi súng hòa với máu tanh, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Cô không đồng tình mấy người này nhưng thấy bọn họ chết trước mặt mình vẫn cảm thấy sợ. Cô có thể chiến đấu với zombie vì cô không coi zombie là đồng loại của mình, nhưng mấy tên này là người còn sống.

Mặt Liễu Khê trắng bệch, nhin không được lùi về sau hai bước, không biết người nổ súng là bạn hay địch.

Cây trong rừng sần sật rung động, đây là tiếng của giày đạp lên lá cây khô, Liễu Khê cảnh giác nhìn nơi phát ra âm thanh, hai người đàn ông mặc quân trang xuất hiện trước mặt Liễu Khê.

Trong đó có một người đi tới chỗ Liễu Khê, không chút khách khí cầm súng nện lên đầu người có dị năng kia, phanh một tiếng, đầu bị bóp méo, người mang dị năng gục trên đất, không còn thở.

“Tiện nghi cho mày.” Binh lính kia cười lạnh, sau đó đạp một cước, bộ dạng có chút hung ác. Vốn bọn họ có lòng tốt cứu mấy người này từ đám zombie, không nghĩ tới lại bị trả đũa, thiếu chút nữa bị đám zombie vây lại, nếu không phải lão đại là người có dị năng hệ phong thì bọn họ đã trở thành zombie rồi.

Liễu Khê thấy vậy có chút sợ hãi.

[Nam phụ Phương Duy xuất hiện, độ hảo cảm với người chơi là 5 điểm, chúc người chơi vui vẻ]

“Xin chào, tôi là Phương Duy, tôi không phải là người xấu, cô không cần sợ hãi” Người đàn ông nhả nhặn kia thấy bộ dạng cảnh giác của Liễu Khê, nở nụ cười trấn an, tự giới thiệu.

Liễu Khê nghe xong thì hiểu được, người này là em trai của nam chính Phương Hàm, cũng là cánh tay trái bờ vai phải của Phương Hàm, đừng nhìn bộ dạng hào hoa phong nhã, tao nhã nho nhã của hắn mà lầm, hắn xuất thân từ bộ đội đặc chủng, thân thủ rất tốt, hơn nữa lại là người mang theo dị năng hệ phong, cũng là một trong nhóm người mạnh.

Người này là một quần cờ của nữ chính, thậm chí còn bị nữ chính thiết kế để zombie cấp 4 giết chết lúc đi tìm quà cho hôn lễ của anh trai và nữ chính.

“Xin chào, tôi...tôi là Liễu Khê.” Liễu Khê thở một cái, đi theo người này nhất định có thể tới căn cứ, cô nở nụ cười vui vẻ: “Cảm ơn hai anh đã cứu tôi!”

Nụ cười của Liễu Khê rất chân thành, ánh mắt xinh đẹp giống như vàng trắng sáng, cả người sinh động khiến người khác phải thất thần, ngay cả Phương Duy cũng phải giật mình, nói: “Không cần khách khí, cô ở một mình không an toàn, không bằng đi theo chúng ta đi!”

Thuận tay giải quyết mấy người con sóng, ngay cả cô gái cũng không tha, binh lính kia đi tới, trong mắt cũng kinh diễm, cô gái này cười lên thật sự rất xinh đẹp.

“Tốt, làm phiền hai anh!” Liễu Khê cảm ơn hai người, tuy rằng giá trị sức mạnh của cô không tồi, đối phó một hai con zombie còn có thể, nhưng hơn thế thì chỉ có đường chết.

“Cô em xinh đẹp, tôi tên là Chu Liên, chưa cưới, không có đam mê xấu, cao 1m78...” Người kia đi lại, tư thế như đi xe máy, chọc Liễu Khê cười rộ lên.

“Mau lên xe thôi!” Phương Duy nhìn Chu Liên đang đùa giỡn với ánh mắt không rên sắt thành thép, hai người dẫn Liễu Khê tới xe việt dã quân dụng, Liễu Khê ôm Tiểu Bạch đi.

Chu Liên nhìn Tiểu Bạch, miệng co giật, nhắm mắt lại, mang theo cũng tốt, tới lúc đó còn có thể làm đồ ăn. Ánh mắt kia trắng trợn khiến cho Tiểu Bạch dựng hết da lông, nghe răng nhỏ giọng gầm rú với binh lính kia, giọng đáng yêu không chút lực uy hiếp.

Liễu Khê ngồi sau xe, tâm tình trầm trọng từ từ mất đi. Ở chung với nữ chính làm cô áp lực rất nhiều, lúc nào cũng phải đề phòng nữ chính, cho nên sau khi tách ra cô cảm thấy đỡ áp lực hơn.

Nếu như xuyên vào thân thể nữ chính ở thời mạt thế thì cho dù là ác độc hay thánh mẫu đều chẳng sao, bởi vì kết cục của bọn họ đều rất viên mãn. Nhưng Liễu Khê lại xuyên qua thành nữ phụ thánh mẫu, cô thật sự hi vọng gặp một nữ chính thánh mẫu, ít nhất gặp được loại nữ chính đó thì mình còn có mấy phần hi vọng sống sót.

Đoàn xe chạy rất nhanh, ngoài chiếc xe việt dã này còn có mấy chiếc xe tải đi theo sau, Liễu Khê đoán mấy chiếc đó chứa đồ dùng. Trên đường không thấy zombie nhiều, dù sao cũng là đường quốc lộ, trực tiếp nghiền nát nó, zombie bị nghiền thành hai cũng không từ bỏ ý định, dùng hai tay với theo.

Đợi tới buổi tối, đoàn xe dừng lại, Liễu Khê ôm Tiểu Bạch nhảy xuống xe, phát hiện có rất nhiều người, tất cả đều mang theo mấy phần mệt mỏi, cũng có một số ít có tinh thần, hẳn là đã nghỉ ngơi ở trên xe.

Có mấy người tự giác nhóm lửa nấu cơm, có mấy người thì ở ngoài canh gác, hành động đều có trật tự, không lộn xộn, hiển nhiên là từng được huấn luyện.

Liễu Khê vốn định đi giúp nấu cơm nhưng nhìn mấy ánh mắt phòng bị và khách khí của binh lính thì bỏ ý nghĩ đó đi, ôm Tiểu Bạch nhìn mấy binh lính bị thương, nửa nằm ở sau, hai mắt nhắm nghiền, quân phục nhiễm máu, bị thương không nhẹ.

Nhìn không được nhìn qua, miệng vết thương đã được xử lý, nhưng không có hiệu quả tốt, máu vẫn còn chảy ra, Liễu Khê giật mình, mùi máu tươi như thế này dễ đưa zombie tới, nhưng bọn họ vẫn mang theo chiến hữu của mình.

Nghĩ nghĩ, vốn Liễu Khê muốn vào căn cứ bằng năng lực chữa khỏi của mình, bây giờ thử một lần, xem có thể trị được không.

Thả Tiểu Bạch xuống, Liễu Khê mở cửa xe, một binh lính đang nhắm mắt mở hai mắt ra, ánh mắt nhìn bốn phía rất đáng sợ, nhưng khi thấy một cô gái nhỏ thì lộ vẻ nghi ngờ.

“Tôi chỉ muốn xem vết thương của anh.” Liễu Khê nhìn không được nhỏ giọng giải thích.

Binh lính kia gật đầu, Liễu Khê cẩn thận mở áo của binh lính kia, nhìn ngực được băng quấn.

Hít một hơi thật sâu, Liễu Khê nhẹ nhàng đưa hai tay tới gần miệng vết thương, bắt đầu dùng dị năng, bàn tay tỏa ra ánh sáng trắng dịu dàng.

Binh lính kia há mồm trợn mắt, cảm giác một luồng nước ấm tới chảy tới miệng vết thương, ngực vốn đau đến chết bắt đầu thoải mái, cả người như được ngâm trong nước nóng, lỗ chân lông trên người giãn ra.

Trán xuất hiện nhiều mồ hôi, dị năng trong thân thể không đủ nhưng Liễu Khê vẫn cảm giác được miệng vết thương của binh lính này chưa khôi phục hoàn toàn, cắn chặt răng, tiếp tục dùng dị năng chữa vết thương, cô cảm thấy thân thể sắp chịu không được.

Còn chút nữa, còn chút nữa, Liễu Khê cổ vũ mình, rốt cục cũng khiến cho miệng vết thương của binh lính khép lại, Liễu Khê lão đảo mấy cái, toàn thân không có sức lực, sắp té lên mặt đất. Binh lính kia nhảy dựng lên, kéo tay Liễu Khê lại, đem cô đỡ lên xe ngồi.

“Sao thế?” Chu Liên ở đằng sau thấy mặt Liễu Khê trắng bệch, cô ngồi ở trên xe, bộ dạng mệt mỏi, lại thấy bạn mình đứng một bên, lập tức đỡ lấy hân, trách cứ: “Cậu còn đang bị thương, sao có thể nhúc nhích như thế?”

“Vết thương khỏi rồi!” Người nọ nở nụ cười, sau đó làm quen với Liễu Khê: “Cảm ơn!”

Liễu Khê mệt tới mức không thể mở mắt, cố gắng chống cự, sau đó nói: “Anh Phương và anh Chu đã cứu tôi, cái này không là gì.”

Dị năng của cô vốn là để cứu người, cũng không cần phải giấu giếm làm gì, hơn nữa, nếu có thể nắm chắc Phương Hàm và Phương Duy thì cũng có thể sống sót ở mặt thế này.

Chu Liên ở cạnh nghe được chiến hữu giải thích thì há miệng to, hẳn biết bọn họ nhặt được bảo vật, người có dị năng chữa khỏi rất quý hiếm.

Hắn lập tức chạy tới chỗ Phương Duy, nói sạch mọi chuyện. Phương Duy không nghĩ tới cứu bầy một người lại cứu được người mang dị năng chữa khỏi, đây thật sự rất may mắn.

Đợi sau khi tới căn cứ, biểu hiện dị năng tinh lọc của Liễu Khê xuất hiện, bọn họ mới biết, dị năng chữa khỏi này chưa là gì cả.

Có điều, Liễu Khê có dị năng chữa khỏi như bây giờ cũng khiến bọn họ kính trọng vài phần, lúc Liễu Khê mơ màng tỉnh lại thì phát hiện đai ngọc của mình tăng lên N cấp bậc, những binh lính mặc quân phục đều nhìn cô với ánh mắt tôn kính, ngay cả đồ ăn cũng là những thứ tốt nhất, lúc ngủ còn được đưa tới chỗ

khoang sau của xe tải đã chuẩn bị để ngủ, ngay cả quần áo bẩn của Liễu Khê cũng có người giặt dũ, phơi khô cho cô.

Đây là tình cảm và sự cảm kích của họ dành cho Liễu Khê.

Nguyên nhân chính là Liễu Khê chữa khỏi cho chiến hữu bị thương của họ, đối mặt với nhóm binh lính này, Liễu Khê cảm thấy có chút xấu hổ, cô chỉ mới chữa khỏi cho một người mà thôi, lúc này cô đã cảm nhận được tình cảm sâu sắc khiến người phải động lòng. Liễu Khê bỗng dưng cảm thấy gặp được đám người như vậy là may mắn của cô.

Sau đó hạ quyết tâm, cô phải đem mấy chiến sĩ bị thương chữa khỏi, cô cũng tính khiến cho cấp bậc của mình thăng cấp.

Chương 51

Cách căn cứ càng gần, zombie càng ít, từ xa đã nhìn thấy lưới sắt và tường nước bao bọc, hoàn toàn không thấy bóng dáng của zombie, mà lại thấy bóng dáng của những chiếc xe và người đi lại, xuyên qua một con sông lớn, xe chạy tới cửa căn cứ, có hai hàng binh lính xếp hai bên cửa.

Phương Duy dừng xe lại, lấy giấy chứng nhận, binh lính giữ cửa nhìn kỹ một cái rồi làm quân lễ, mở miệng nói: “Mời tới nhà số 3 làm kiểm tra thân thể.”

Đây là để ngừa những người có virus vào căn cứ, mỗi lần vào đều phải kiểm tra.

Nhìn tới thái độ của binh lính, Liễu Khê cảm thấy nghi ngờ, cô rút cục cũng phát hiện một lỗi lớn trong sách của mình. Bây giờ là lúc zombie bùng nổ, cho dù cô đã cho thời gian nhưng chỉ một tuần ngắn ngủi mà có thể thành lập được căn cứ hoàn thiện như thế này, không chỉ thế mà chỉ số lực phòng ngự cũng rất cao, hơn nữa lại nghiên cứu ra được dụng cụ kiểm tra đo lường virus, còn có dụng cụ kiểm tra dị năng, đồng thời còn có thể mua chuộc không ít người có dị năng, điều này không khoa học. Điều này chỉ khoa học với trường hợp đã có người biết mặt thể sẽ xuất hiện, cho nên căn cứ này mới thành lập sớm như thế.

Xe chạy vào một chút, ở cửa nhà đó đã có binh lính đứng đợi, lái xe tải vận chuyển đồ dừng đi, mà Phương Duy thì dẫn bọn họ vào nhà số 3.

Một người trẻ tuổi mặc áo dài màu trắng thấy Phương Duy thì mỉm cười: “Anh Phương, thu hoạch lần này không tồi ha!”

Đột nhiên “Ý” một tiếng, nhìn tới Liễu Khê đang ôm Tiểu Bạch, sờ sờ cằm, chớp mắt nhìn Phương Duy nói: “Thì ra là anh hùng cứu mỹ nhân.”

Hơn nữa lại là một mỹ nhân xinh đẹp vô cùng, xinh đẹp tới mức khiến người phải thán sợ, da trắng như tuyết, tóc đen như mực, cả người lóe lên ánh sáng trong suốt, nếu không phải do Phương Duy mang về thì hẳn cũng phải động tâm.

“Nói vậy gì vậy?” Phương Duy cười, không khách khí đánh mạnh người kia một cái khiến hắn kêu la.

Liễu Khê quýnh lên, đành phải ôm Tiểu Bạch im lặng đứng một bên, binh lính này biết chuyện tránh ra, để cho Liễu Khê đi tới đo lường.

Quá trình kiểm tra đo lường rất đơn giản, đưa tay đặt vào trong dụng cụ, dụng cụ kia có thể kiểm tra người đặt tay vào có virus zombie hay không.

Liễu Khê đưa bàn tay trắng nõn vào, ba phút sau, đèn xanh ở dụng cụ sáng lên, tỏ vẻ thân thể Liễu Khê không bị bệnh độc.

Nghĩ nghĩ, Liễu Khê đem người Tiểu Bạch đẩy vào, Tiểu Bạch nhảy nhảy mấy cái nhưng không giãy, hai chân ngắn nhỏ liễu mạng kéo ra khỏi dụng cụ, nhìn đáng yêu vô cùng.

Dĩ nhiên không cần phải nói, Tiểu Bạch cũng đủ tư cách.

Liễu Khê ngoan ngoãn đứng một bên chờ, không biết tiếp theo nên làm gì, cũng muốn hỏi Phương Duy.

Phương Duy đi ra rất nhanh, thấy thân hình mảnh khảnh đứng ở góc cửa Liễu Khê, ngoan ngoãn đợi hần, lúc thấy hần thì đôi mắt trong suốt xuất hiện sự chờ mong và ỷ lại, không biết như thế nào, đầu hần nóng lên, lòng mềm đi một chút, nụ cười dịu dàng hai phần.

[Độ hảo cảm của nam phụ Phương Duy đối với người chơi tăng lên 10 điểm]

Hình như cô chưa làm cái gì, vậy mà cũng tăng thêm điểm hảo cảm, Liễu Khê trừng mắt nhìn, đợi sau khi Phương Duy tới gần thì ngại ngần hỏi: “Anh Phương, mới vào căn cứ thì nên làm cái gì? Em.. Em không biết cái gì hết.”

Liễu Khê không khỏi cảm thấy xấu hổ, lấy thân thủ của cô bây giờ, nếu đi giết zombie với mọi người nhất định là sự trói buộc, cản trở.

Phương Duy nhìn không được xoa đầu Liễu Khê, cười nói: “Tôi đưa em đi đăng ký trước, mỗi người có dị năng đều có phòng ở riêng.”

“Tốt!” Liễu Khê ôm Tiểu Bạch, ngoan ngoan đi theo sau Phương Duy, đi ra khỏi nhà số 3, đi một đoạn đường thì tới một chỗ đầy phòng ở màu lam.

“Anh Phương về rồi, cô em xinh đẹp này là?” Một cô gái với mái tóc ngắn đi tới, cô ta mặc một bộ đồ bó sát lộ ra dáng người nóng bỏng, nhiệt tình chào hỏi Phương Duy.

“Lý Chi Di, đây là Liễu Khê, là một người có dị năng, tôi mang cô ấy tới đăng ký.” Phương Duy vuốt cằm, sau đó đưa Liễu Khê vào một phòng.

Cô gái kia thấy bộ dạng thần nhiên của Phương Duy thì nhụt chí chà chà chân, ai cũng nói anh Phương dịu dàng nhất, nhưng anh lại người không biết phong tình là gì.

Người thí nghiệm dị năng là một bác sĩ mang kính rất nghiêm túc, nghe được dị năng của Liễu Khê là chữa khỏi thì sắc mặt thay đổi, kích động gọi người tới.

Người kia đang quấn băng vải ở tay, bác sĩ tháo băng vải ra, lộ ra miệng vết thương từ khuỷu tay tới cổ tay, miệng vết thương đã khâu hơn mười mũi, cũng đã xoa thuốc chống viêm lên.

“Dùng dị năng của cô thử, tôi sẽ ghi lại hiệu quả.” Bác sĩ nghiêm túc nói.

Liễu Khê khẩn trương, nâng tay lên, đưa tay đặt lên vết thương của người nọ, điều động dị năng trong người, bàn tay tản ra ánh sáng màu trắng dịu nhẹ, dưới tác dụng của ánh sáng, vết thương của người nọ khép lại, thậm chí không nhìn thấy vết sẹo.

“A!” Người nọ sợ hãi than một tiếng, Liễu Khê buồn bực nhìn người trẻ tuổi được mình xử lý vết thương, rõ ràng vết thương tốt rồi mà còn lộ vẻ mặt khóc tang là sao?

“Miệng vết thương khép lại nhưng mũi khâu vẫn còn, không lẽ muốn rạch tay tôi lần nữa sao?” Người nọ chỉ vào cánh tay của mình, bi phẫn nói.

Liễu Khê im lặng che mặt, bởi vì không có vết sẹo nên sợi chỉ này vẫn bị cố định trên tay, nếu muốn lấy ra chắc phải chịu khổ.

Con sói nhỏ đứng một bên nhếch môi, lộ ra khuôn mặt cười nhạo khinh bỉ.

Bác sĩ kia đưa cho Liễu Khê một tấm thân phận màu trắng nói: “Dị năng của cô không thích hợp chiến đấu, cho nên ở phòng y tế và phòng thí nghiệm giúp đỡ đi.”

Liễu Khê cầm lấy tấm thân phận, đi theo Phương Duy tới chỗ quản lý phòng. Trên đường đi, Liễu Khê phát hiện rất nhiều khuôn mặt mang theo sự cứng cõi đáng kinh ngạc, trong đó cũng có một số ít có cảm xúc tuyệt vọng tới điên cuồng, nhưng hành động của họ gọn gang ngăn nắp, hiển nhiên là duy trì trật tự, không có hỗn loạn như Liễu Khê nghĩ.

Đột nhiên không trung xuất hiện âm nhạc dễ nghe, nghe vào rất thoải mái, sau khi nhạc kết thúc thì một giọng nữ êm tai vang lên: “Chào mọi người, hoan nghênh mọi người đã nghe đài đúng giờ.”

Tiếp theo giọng nữ đó thông báo những động thái tiếp theo của căn cứ, rồi bắt đầu nói về zombie, nói về ngoại hình, nhược điểm, đặc điểm và những cách giết zombie dễ dàng nhất, cuối cùng là cổ vũ lòng người.

Những lời này đúng là có thể trấn an lòng người, ngay cả Liễu Khê cũng cảm thấy, chỉ cần còn sống, cố gắng sống thì nhất định có hi vọng chiến thắng zombie.

Liễu Khê đột nhiên cảm thấy may mắn, đi vào căn cứ này là một chuyện đúng.

Đi tới phòng quản lý phòng ở, Liễu Khê được phân tới một gian phòng dành cho người có dị năng, hơn nữa dựa vào tấm thân phận màu trắng kia, cô có thể lấy được đồ ăn ba bữa ở căn tin.

Sau khi dàn xếp tốt cho Liễu Khê xong, Phương Duy tạm biệt cô. Liễu Khê bắt đầu cuộc sống ở căn cứ.

Không thể nói rõ thoải mái, bởi vì ngày nào Liễu Khê cũng phải dùng dị năng để trị liệu cho binh lính bị thương, bởi vì cấp bậc không cao nên lúc bắt đầu chỉ có thể giúp hai người. Nhìn tới những người bị thương nặng mà bản thân lại không có năng lực, Liễu Khê cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nhưng Liễu Khê phát hiện, lần nào cô dùng hết sức trị liệu thì dị năng trong người tăng lên, từ bốn người thành năm người, thành sáu người,... Dị năng của Liễu Khê tiến bộ tới mức các bác sĩ trong phòng thí nghiệm phải trợn mắt.

Mỗi lần Liễu Khê hết sức, một tới mức không thể đứng thẳng thì có một cô bé đỡ cô ngồi lên ghế, sau đó lấy nước glucô cho cô.

Đợi nửa tháng sau, dị năng của Liễu Khê đã mạnh tới mức có thể trị thương cho hai mươi binh lính có vết thương nặng, thậm chí sau khi trị xong còn có thể đứng thẳng, không mệt mỏi, choáng váng đầu óc như trước.

Bởi vì năng lực trị liệu của Liễu Khê đã ổn định nên dị năng của cô không còn bí mật gì, ngày nào Liễu Khê cũng đi tới phòng chữa bệnh để trị thương cho các binh lính.

Dĩ nhiên không phải miễn phí, nhưng mà không quý, chẳng qua là thu đồ có tính tượng trưng thôi, ví dụ như một cái bánh bao nhỏ hoặc mấy thứ vặt vặt khác. Căn cứ có đồng ruộng của nên lương thực không thiếu. Nhưng đây là Phương Duy yêu cầu, theo ý tứ của hắn, không thể bắt cô làm không cần đáp trả như vậy, chẳng qua là thu một ít đồ thôi.

Mỗi lần trị liệu xong, Liễu Khê đều đem những thứ đó tới cho những đứa trẻ cô nhi, sau đó phân cho mỗi đứa, đồ ăn không nhiều nhưng cũng có thể để cho chúng đỡ thèm. Tiểu Bạch cũng đi theo Liễu Khê, dần trở thành người bạn vật nuôi của cô, mỗi người đều nhìn Tiểu Bạch với ánh mắt sáng rực, lần nào trở về phòng ở thì Tiểu Bạch đều giống như đứa nhỏ bị chà đạp.

Bọn nhỏ rất thích chị gái xinh đẹp này, chị ấy sẽ chơi đùa với bọn nó, kể chuyện, hát cho bọn nó nghe, những người quản lý và huấn luyện bọn nhỏ cũng có thể nhìn rõ, nụ cười và yêu thương của Liễu Khê là thật.

Cách học của bọn trẻ không giống trước kia: ngày nào cũng học trong lớp mà bọn nó học cách dùng vũ khí, học cách để giết zombie, học làm cách gì để kích phát dị năng, học cách sống sót. Về phần những đứa trẻ có sức khỏe không tốt thì bị đưa tới một nơi khác, học những thứ liên quan tới vật lý, hóa học hoặc làm các nghiên cứu.

Những đứa trẻ này không còn cái gọi là thời thơ ấu ngây ngô.

Hôm nay, Liễu Khê phát hiện sắc mặt những người trong phòng thí nghiệm đều rất nghiêm trọng, nhìn không được kéo tay trợ lý quen biết hỏi, trợ lý kia vốn không tính nói cho Liễu Khê nhưng khi thấy ánh mắt lo lắng của cô thì nói, nguồn nước ở căn cứ bị ô nhiễm, nước còn ở trong căn cứ chỉ có thể chống đỡ tới nửa tháng.

Tình tiết rất quen thuộc, cũng vì chuyện này mà nữ phụ kích phát dị năng tinh lọc, cứu vớt toàn bộ căn cứ. Lòng bàn tay của Liễu Khê chảy mồ hôi, cô không phải là nữ phụ thật, không biết có thể kích phát dị năng thuận lợi hay không.

Nghĩ tới nguy cơ mà toàn bộ căn cứ sẽ lâm vào, Liễu Khê trầm trọng đứng lên. Đi vào phòng thí nghiệm, nhìn những người bận rộn đi qua đi lại, phân tích, tinh luyện... để tìm cách tinh lọc nguồn nước bị ô nhiễm, để cho căn cứ vượt qua nguy nan lần này.

Liều Khê nhìn mấy chén nước trên bàn, màu của nước là màu lục vàng quý dị khiến người khác phải sợ hãi, cuối cùng cũng đi tới, hai tay cầm một cái chén, cẩn thận nhìn.

Tinh lọc! Tinh lọc! Liều Khê tập trung tinh thần, thử xem có thể kích phát được dị năng này hay không. Cô nhìn chén nước chăm chú, mồ hôi trên trán toát ra, nhưng thân thể không có chút phản ứng, ngay lúc Liều Khê muốn buông tha thì một dòng nước ấm xuất hiện, bàn tay Liều Khê tản ra màu lam nhạt, ánh sáng bao phủ cái chén, màu sắc quý dị trong chén bị năng lượng tinh lọc, sau khi hào quang tản ra thì chén nước đã trong suốt lại.

Lúc bàn tay Liều Khê phát ra ánh sáng, mọi người trong phòng thí nghiệm dừng động tác lại nhìn cô, sau khi thấy chén nước trong suốt trong tay cô thì phòng thí nghiệm yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng hít thở.

“A a! Kỳ tích!” Một người trong phòng thí nghiệm hét lớn, căn cứ được cứu rồi!

“Mau! Mau đo lường chất lượng của chén nước này!” Tất cả mọi người bắt đầu hành động, trên mặt lộ vẻ kích động và may mắn khi có thể sống sót sau tai nạn, ánh mắt nhìn Liều Khê đầy vẻ cảm kích chân thành.

Số liệu đo lường khiến mọi người trút được gánh nặng, phòng thí nghiệm vang lên tiếng hoan hô, thậm chí có người khóc, không ngừng dùng tay áo lau nước mắt của mình.

Bảo vệ căn cứ là bảo vệ nhà của bọn họ!!

Liều Khê trở thành nhân vật quý hiếm, đãi ngộ có thể so sánh với quốc bảo [1], được thay đổi nơi ở một lần nữa. Bây giờ nơi cô ở có phòng ngủ, phòng khách, toilet, thậm chí là có một phòng bếp nhỏ, ba bữa đều có người đưa tới phòng, mỗi ngày còn có người dọn dẹp và giặt quần áo cho cô, trước cửa còn có binh lính canh gác hai mươi tư giờ, ngay cả lúc Liều Khê muốn ra cửa cũng có hai người đi theo bảo vệ.

[1] quốc bảo: bảo vật quốc gia.

Tuy rằng đãi ngộ rất tốt - tốt tới mức người khác điên cuồng, nhưng Liều Khê cảm thấy không quen, cô ôm Tiểu Bạch lăn lộn trên chiếc giường lớn mềm mại, bây giờ cô không có chút tự do, ra vào đều có bảo vệ, thật sự chịu không nổi.

Đột nhiên có một người che miệng Liều Khê, tay kia thì cố định Liều Khê lại, lồng ngực dày rộng dán vào Liều Khê.

Đầu Liều Khê trống rỗng, người nọ vào bằng cách gì? Người canh cửa đâu?

Thân thể người nọ rất lạnh, lạnh tới mức Liều Khê run rẩy, điều khủng bố nhất là khí thể khủng bố mà người nọ tản ra, cái loại hơi thở đen tối, chết chóc muốn cắn nuốt người này, đây là bản năng không thể khống chế của những người có dị năng mạnh mẽ, là kẻ mạnh đứng đầu.

Một cái gì lạnh băng dán lên người khiến Liều Khê sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch, toàn thân căng cứng không thể nhúc nhích, cố gắng lắm mới đảo mắt được, khóe mắt thấy được ánh mắt màu đen, thỉnh thoảng ánh mắt kia còn xẹt qua một màu đỏ.

“Bảo bối nhỏ, cuối cùng cũng tìm được em!” Âm thanh khàn khàn mang theo sự yêu thương vô hạn.

Chương 52

Liều Khê không nhìn thấy khuôn mặt của người ở phía sau lưng, nhưng thân thể không khống chế được run rẩy vì lạnh, uy lực mạnh mẽ kia khiến cho người cô bất động.

Người nọ giống như cảm nhận được Liều Khê sợ hãi, xoay cô lại, mặt đối mặt, Liều Khê có thể cảm nhận được hơi ấm do hô hấp phả lên mặt mình.

Người trước mắt rất đen, đen tới mức không thấy được chút ánh sáng, nhìn kỹ một chút, dáng người tuấn mỹ khiến người khác phải rung động, con ngươi đen sâu thẳm làm người thở không nổi, đây quả thật là một người đàn ông khiến bao nhiêu cô gái phải hét lên khi thấy hắn. Sự vui sướng và sợ hãi giao nhau tại một chỗ, Liều Khê không thể nói nên lời.

“Sao lại run rẩy như vậy? Lạnh sao?” Người nọ nghi ngờ vuốt ve cánh môi run run của Liễu Khê, tay kia chế trụ cái cảm khéo léo của cô, hôn lên môi mềm mại của Liễu Khê hỏi.

Lạnh cái đầu, Liễu Khê gần như muốn chửi ầm lên, chỉ hận không thể cắn hấn một cái, không nghĩ tới trường hợp gặp nhau của hai người lại là như vậy, sự chênh lệch cấp bậc giữa hai người quá lớn, bản năng thân thể khiến cô không thể nói nên lời, chỉ có thể run không ngừng.

Miệng mở ra, đầu lưỡi của người nọ chui vào, liếm mát, hút, cắn cắn, hấp thu lấy hơi thở trong cái miệng nhỏ của Liễu Khê, hai cái lưỡi giao triền với nhau mang theo sự đói khát, xâm nhập bừa bãi trong khoang miệng mềm mại, thân thể lạnh như băng xuất hiện lửa nóng, ngay cả máu cũng sôi trào.

Liễu Khê ngửa đầu nhận lấy sự xâm chiếm của người nọ, dục vọng bị người nọ khuấy lên, những cảm xúc sợ hãi, kích tình và nhớ nhung thay phiên nhau xuất hiện làm cho người Liễu Khê mềm nhũn, chỉ có thể tùy ý hấn bày bố.

Nhẹ nhàng đặt Liễu Khê lên giường, cô cũng không nhúc nhích, trong con mắt người nọ chỉ có một mình Liễu Khê. Bàn tay vuốt từ hai mái xuống dưới cổ, xương quai xanh, thâm nhập vào trong quần áo, cẩn thận linh hoạt vuốt ve bộ ngực no đủ của Liễu Khê, hấn kim không được nắn vuốt bộ ngực làm cho Liễu Khê run rẩy sung sướng, cô vận vẹo thân hình đang đẩy lên dục vọng, ma sát thân thể người đàn ông, miệng phát ra tiếng rên rỉ.

Người nọ ôm lấy Liễu Khê, cởi quần áo của cô ra, lộ ra thân thể tuyết trắng, kề sát thân thể mang theo lửa nóng, hung khí nóng rực đã sớm ngẩng đầu, từ từ tiến vào thân thể của Liễu Khê, đợi sau khi bị từng tầng trong cơ thể cô bao vây, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ sung sướng.

“A” Chỗ ẩm ướt kia của Liễu Khê bị lửa nóng của người nọ xoay tròn, ma sát, ra vào, lúc hấn mới vào cô cảm thấy đau đớn, thân thể nhịn không được co rút lại, gắt gao bắt lấy cự vật của người nọ, khiến cho người nọ cảm nhận được loại cảm giác điên cuồng, ham muốn tới mức suýt nhịn không được mà bắn ra.

Toàn bộ thân thể của Liễu Khê đổi thành màu hồng mê người, hai mắt đã xuất hiện một tầng nước mắt mê ly, loại quyến rũ động lòng người này khiến người khác điên cuồng vô cùng.

Người nọ gắt gao ôm lấy thân thể mềm mại dưới cơ thể mình, trên trán bắt đầu có mồ hôi, hai mắt tối đen biến thành ruby màu đỏ, hạ thân ra vào mãnh liệt.

Đôi mắt mê người chảy một giọt nước mắt, người nọ cúi người, liếm giọt nước mắt kia, sau đó hôn lên môi Liễu Khê.

Cảm giác như thủy triều tập kích khiến lý trí của hai người bị đốt sạch, thân thể Liễu Khê mềm nhũn, trong đầu giống như có pháo hoa bắn vậy, cả người đạt tới cao trào.

Người nọ thấy vậy, dùng sức đâm vào rút ra, sau đó bắn ra trong sung sướng.

Liễu Khê mơ màng ôm lấy cổ người nọ, hai mắt nhắm lại, nỉ non: “Nhớ anh quá!”

Hai mắt người nọ nhìn Liễu Khê đầy yêu thương, nhịn không được hôn môi cô. Cuối cùng cẩn thận lau thân thể của Liễu Khê, ôm cô ngủ.

Tiểu Bạch vốn ở trong lòng Liễu Khê đã bị ném xuống đất từ lâu, chân sau chân trước ôm lấy đầu, quyết làm bộ giả chết. Hơn nữa, khi nghe âm thanh kịch liệt trên giường thì càng không dám ngẩng đầu, thân thể mập mạp cảm giận, thật quá đáng, làm như nó không có tồn tại trong phòng vậy.

“Leng keng leng keng” Có người nhấn chuông cửa, Liễu Khê đang mơ màng bưng tỉnh, cảm nhận được mình đang nằm trong lồng ngực lạnh lẽo của người nọ.

“Đợi một chút!” Liễu Khê ba chân bốn cẳng đẩy người nọ ra, trừng mắt nhìn hấn một cái, đồ xấu xa!

Người nọ nằm thản nhiên trên giường, lộ ra lồng ngực khiêu gợi, mái tóc màu đen rối tung, mang theo hơi thở mê người, đôi mắt hấn nhìn chăm chú thân thể của Liễu Khê, ánh mắt đó giống như mang theo lửa đốt cháy cơ thể cô vậy.

Liễu Khê bị nhìn tới mức ngượng ngùng, tay chân run rẩy mặc quần áo, sau đó tùy ý cột tóc lên, lúc này mới đi ra khỏi phòng ngủ, mở cửa.

“Liều Khê, bữa tối của cô!” Binh sĩ đưa cơm nhìn thấy Liều Khê thì đỏ mặt, trong lòng thầm nghĩ, hôm nay Liều Khê đặc biệt xinh đẹp, sắc sảo chói mắt khiến người ta không thể rời mắt, trước kia cảm thấy cô ấy giống như thiên sứ, bây giờ lại tỏa ra hương vị khiến người khác say mê.

“Cảm ơn!” Trên mặt Liều Khê còn một chút đỏ rục, nở nụ cười cảm ơn, nhận bữa tối, sau khi người đó rời đi mới xoay người đi vào.

Người nọ nằm trong phòng ngủ, trên người chỉ có một cái quần lót, lúc Liều Khê mới vào cửa, thân thể run rẩy. Trong lòng có chút tức giận, liếc mắt nhìn người nọ.

Con người của cô lúc này mang theo phần lớn phong tình, giống như đang làm nũng, khiến người nọ vui vẻ, âm thanh từ tính sau khi được thỏa mãn vang lên: “Còn sợ anh sao?”

“Tên đáng ghét, cấp bậc của anh cao như vậy, cũng không thèm thu liễm làm em chịu không nổi.” Liều Khê giống như nghiêng răng mà nói.

Nếu người này ở trước mặt người bình thường thì ai cũng thấy được khí thế bức người, nhưng người dị năng thì khác. Những người có dị năng đều có cảm quan sâu sắc hơn người bình thường gấp trăm lần, có thể cảm nhận được năng lượng dao động và uy áp của hắn.

Bây giờ Liều Khê đúng là bị hắn dọa sợ, mặc dù trong lòng không sợ nhưng cơ thể và ý thức không ngừng run rẩy.

“Ngoan, tới đây để anh ôm em một lát.” Người nọ cảm thấy buồn cười, lên tiếng, cánh tay hắn mở ra ôm Liều Khê vào lòng, cầm cọ lấy bả vai của cô. Tìm được cô làm cho thân thể và linh hồn hắn bình tĩnh trở lại, tất cả những thứ này đều đáng giá.

Cả người Liều Khê dựa vào lòng hắn, giống như con mèo nhỏ vậy, sau đó mới cảm thấy được sự khác biệt, nhịp tim của người này vô cùng thông thả, cả buổi mới đập được một cái, toàn thân mang theo sự lạnh lẽo, hơn nữa trên người mang theo tử khí rõ ràng khiến cô có chút linh cảm xấu.

“Anh là zombie?” Liều Khê nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn hắn, làn da bóng loáng, nhìn thế nào cũng không giống zombie, nhưng mà cái cơ thể này không thể lừa người được.

“Zombie sao? Cũng xem là vậy!” Giọng điệu của hắn rất thản nhiên, tỏ vẻ không sao cả. Hắn chỉ biết lúc mình tiến vào mặt thể thì toàn thân đau nhức, mất hết tri giác, đợi lúc hắn có ý thức lại thì phát hiện cơ thể của mình đã mất đi nhiệt độ bình thường của con người, nhưng tim vẫn đập, có điều thông thả hơn bình thường, các zombie khác đều sợ hắn, nhìn thấy hắn thì không dám động đậy, hắn rất vui vẻ khi bản thân có được sức mạnh cường đại, chỉ có như thế hắn mới có thể bảo vệ cô thật tốt.

Liều Khê nghe được tiếng gió thổi qua tai, cho dù cô yêu đương thì zombie và người hơi thuộc loại khẩu vị nặng rồi. Bây giờ cô mới nhớ tới boss lớn trong sách, zombie kia là vua của các zombie, là người duy nhất có thể làm đối thủ với căn cứ, người duy nhất thống lĩnh tất cả các zombie.

Đây chắc không phải hắn chứ? Bởi vì trong sách có nói bề ngoài của zombie này rất giống người.

“Quên đi, ai bảo em thích anh làm gì!” Liều Khê rầu rĩ cắn hắn một cái, da cứng như sắt, đau răng muốn chết mà dấu răng chẳng có.

“Ừ!” Người đàn ông cười cười, cảm nhận có người khác tới gần, biết được hành tung của mình bị người khác phát hiện, hôn lên môi Liều Khê một cái rồi nói “Đợi anh!”

Đợi tới khi hắn tiến hóa thêm một cấp nữa thì có thể che dấu mùi zombie trên cơ thể, tới lúc đó hắn có thể quang minh chính đại đứng chung một chỗ với cô, hắn có thể cảm nhận được cô rất thích nơi này, nếu cô thích thì hắn ở đây với cô.

“Tốt!” Liều Khê gật đầu, chưa kịp nói gì thì người nọ đã đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài, lúc Liều Khê chạy tới cạnh cửa sổ thì không thấy bóng dáng của hắn.

Lòng Liều Khê có chút phiền muộn, cô biết hắn đang tìm cách che dấu thân phận bản thân, cô cũng suy nghĩ, nên dùng cách gì để che dấu mùi vị của zombie đây?

Nước không gian được không? Nước không gian cô có không còn nhiều, có điều nếu như không đủ thì lừ một ít từ chỗ của Tịch Ẩu Vân cũng được.

Tịch Ẩu Vân một mỗi chạy tới căn cứ, thấy được tường thành cao ngất thì thở nhẹ một cái.

Từ sau khi cô ả bỏ Liễu Khê lại đi một mình, trên đường gặp không ít khó khăn, không phải zombie thì cũng là đám người thích giết những người có dị năng.

Sau đó gặp một cặp vợ chồng, ba người bọn họ kết thành một nhóm đi chung, khó khăn lắm mới tới được căn cứ. Trong lúc nguy cấp người chồng đã được Tịch Ẩu Vân cứu một mạng, có điều hai chân đã bị gãy. Tịch Ẩu Vân vốn muốn ném hấn ở lại để tự sinh tự diệt, ai ngờ người phụ nữ kia sống chết muốn đem theo phé nhân đó theo.

Cho dù nước suối có thể trị cho người đàn ông này đi chẳng nữa, cô ả cũng không muốn lấy ra, cô ả biết đạo lý giấu riêng dùng một mình là có tội, nhưng ở thể đạo này, cô ả chỉ có thể tin bản thân.

Với dị năng nước và nước suối không gian của cô ả, thì bản thân cô ả có thể tự mình trốn khỏi nguy hiểm. Sóng mắt thay đổi, thoáng nhìn người đàn ông bị tàn phế trong xe, cười lạnh một cái, người này chẳng qua là một người bình thường, nếu không phải vợ hấn là một người có dị năng thì sao cô ả có thể làm hợp tác chứ?

Bây giờ căn cứ đã ở trước mắt, cũng là lúc ai đi đường nấy. Nghe nói chủ nhân của căn cứ, Phương Hàm là một người có dị năng rất mạnh, căn cứ được hấn quản lý rất ngăn nắp, cô ả không tính bị níu chân lại.

Sau khi được thí nghiệm, cô ả đi đăng ký, dị năng nước của Tịch Ẩu Vân đã đạt tới cấp hai, uy lực lớn hơn trước rất nhiều, cô ả cảm tấm thân phận màu trắng, cười chào với cặp vợ chồng kia: “Anh Lý, chị Lý, em đi tìm hiểu thông tin coi có bạn em ở căn cứ này không?”

“Ẩu Vân, cô đi trước đi, tôi đem chồng tới phòng bệnh xem có thể chữa được chân cho hấn không?” Cặp vợ chồng kia cũng là người lão luyện, năng lực quan sát rất tốt, sớm nhìn ra tính cách của Tịch Ẩu Vân, không nói nhiều lời, nở nụ cười đậm bạc khách khí.

Đợi sau khi Tịch Ẩu Vân đi khỏi đó, người phụ nữ kia khó chịu nói: “Bạch nhãn lang, tách ra cũng tốt, bằng không chả biết bị bán lúc nào.”

“Tiểu Tuyết, là anh làm liên lụy tới em.” Người đàn ông kia áy náy cầm tay vợ mình, lúc nguy cấp, hấn sao nghĩ nhiều như thế, chỉ nghĩ tới việc cứu người quan trọng nhất, không nghĩ tới cuối cùng bản thân lại là dây trói vợ mình. Hấn vốn nghĩ tới cái chết nhưng lại bị vợ mình tát hai cái, nhìn người vợ đau lòng muốn chết, hấn sao có thể để cho cô ấy đau khổ, đành cố gắng sống qua ngày.

“Nói cái gì thế, em chỉ thấy anh cứu người như vậy chẳng đáng giá chút nào. Cho dù chết, chúng ta cũng phải chết chung.” Người vợ cúi người nhìn chồng mình, thở hỗn hển an ủi: “Lúc này em nghe nói trong căn cứ có một cô gái nhỏ có dị năng chữa khỏi, em đi xin cô ấy, cùng lắm đem tình hạch của chúng ta đưa cho cô ấy, không chừng có thể chữa khỏi hai chân của anh.”

Sau khi hỏi thăm chỗ ở của người có dị năng, cước chân vội vã của Tịch Ẩu Vân đỡ vội hơn, ánh mắt cô ả nhanh chóng nhìn thấy cô gái mặc đồ trắng động lòng người.

Liều Khê!! Cô ta còn sống!!

Liều Khê vừa mới từ nguồn nước trở về, nghĩ tới việc năng lực tinh lọc của mình lại tăng lên, khuôn mặt mang theo mấy phần vui vẻ, trên đường còn thỉnh thoảng chào hỏi người khác.

Năng lực chữa bệnh của cô rất tốt, mà được vật ngày càng ít đi, con người sao có thể không bị bệnh? Sự tồn tại của Liều Khê ngày càng quan trọng. Hơn nữa cô luôn khách khí với người khác, đặc biệt là nụ cười thánh khiết mang theo mấy phần hi vọng kia, chỉ cần người khó chịu nhìn thấy cô cũng cảm tâm tâm tình thoải mái như vừa chữa thương xong. Liều Khê trở thành sự tồn tại vạn người mê trong căn cứ.

Híp mắt đánh giá, đáng người mảnh khảnh bây giờ mang theo sự mềm dẻo, cả người sạch sẽ nhẹ nhàng và khoan khoái, ngay cả tóc cũng chỉnh tề, trên mặt nở nụ cười sáng lạn, lộ ra lúm đồng tiền, hai má và cánh

tay đều trắng nõn phần nộn, vừa nhìn đã biết là người sống an nhàn sung sướng. Ở mặt thể này, người có khí sắc tốt như vậy là người được nuông chiều.

Sau lưng có hai binh lính cầm súng ống đi theo, hiển nhiên là vì bảo vệ cô, nhìn cuộc sống thoải mái của Liễu Khê ở trong căn cứ, Tịch Ấu Vân nghĩ xấu, không lẽ cô ta đã câu được Phương Hàm?

Tịch Ấu Vân nhìn quần áo dính bụi của mình, trên mặt còn có vết máu chưa khô, trên người có không ít vết thương, cánh tay và tóc mang theo không ít tro bụi, cả người bẩn thỉu như con chuột cống.

Trong lòng cô ả dâng lên sự ghen tị, bản thân khó khăn lắm mới tới căn cứ mà Liễu Khê lại được người khác nuông chiều.

Phương Hàm kia cũng chỉ là đàn ông bị sắc đẹp mê hoặc, xem ra vì Liễu Khê mà ra không ít tiền, ngay cả tiền thuê bảo vệ cũng dám bỏ ra, công phu trên giường của Liễu Khê này hẳn không tồi, làm cho Phương Hàm kia mê đảo tới điên cuồng.

Nhưng mà bản thân mình cũng không kém, nghĩ tới nước suối trong không gian có thể dưỡng nhan, khoe miệng Tịch Ấu Vân nâng lên, cô ả khinh thường việc làm đồ chơi, cô ả phải làm người vợ hợp pháp của Phương Hàm, tham gia vào việc quản lý căn cứ.

Trước đó phải làm cho bản thân sạch sẽ rồi mới nói tiếp, cô ả sẽ để cho Phương Hàm biết cô ả thích hợp với hẳn hơn Liễu Khê nhiều.

Tịch Ấu Vân tràn đầy tự tin không biết, thật ra Liễu Khê chưa thấy mặt của Phương Hàm.

Chương 53

“Liễu Khê!” Hôm nay, Liễu Khê phiền muộn vì chuyện của người kia cả một ngày, vừa ra khỏi cửa đã thấy có người gọi to, quay đầu thì thấy Phương Duy.

Bên cạnh Phương Duy có một người đàn ông, khuôn mặt hai người giống nhau khiến cho mọi người vừa nhìn đã biết họ có quan hệ huyết thống. Khuôn mặt cứng rắn lạnh lùng, hần mím môi mang theo mấy phần lệ khí khiến người khác sợ hãi, so với Phương Duy nhả nhận thì mỗi cái nhấc tay nhấc chân của hần mang theo mấy phần người đứng trên và người có dị năng cao cấp mạnh mẽ.

Càng bắt mắt là trên mặt của hần có một vết sẹo, có điều vết sẹo kia không khiến hần trở nên dữ tợn mà mạnh mẽ hơn, Liễu Khê so sánh một chút, vẫn là người đàn ông nhà mình khủng bố hơn.

[Đinh! Nam chính Phương Hàm xuất hiện, độ hảo cảm với người chơi là 70]

Liễu Khê không thể không thừa nhận, quả nhiên là vừa thấy đã yêu, độ hảo cảm rất cao. Hình như bọn họ tới tìm riêng mình, chắc có chuyện gì đó.

“Anh Phương, lần nào cũng thấy anh vội vàng, hiếm khi tìm tới chơi với em đó! Người này là?” Liễu Khê nở nụ cười vui vẻ, sau đó làm vẻ mặt nghi ngờ, liếc mắt nhìn Phương Hàm một cái, sau đó dời mắt không tự nhiên.

Đôi mắt đen thâm thúy kia mang theo sự vô tình khiến người khác sợ hãi, nhìn thế nào cũng không ra người này thích mình đó. Liễu Khê nghĩ thầm trong lòng.

“Đây là anh trai của anh, Phương Hàm, Liễu Khê gọi anh ấy là anh Hàm là được!” Phương Duy là em trai ruột của Phương Hàm, sớm nhìn rõ tâm tư của anh trai với Liễu Khê. Mỗi ngày khi bước vào phòng đều có thể thấy anh đứng trước cửa sổ, hai tay ôm ngực nhìn Liễu Khê chơi đùa với mấy đứa trẻ, ánh mắt kia lộ vẻ dịu dàng, chắc chắn, hần không thể nghĩ cái từ dịu dàng kia lại dùng trên người anh trai hần đó!

Hần giới thiệu hai người với nhau, có chút sốt ruột, anh, dù gì người trong lòng cũng ở trước mặt, sao mặt anh lại còn lạnh lùng hơn trước vậy? Người không biết còn tưởng anh đang đối mặt với zombie đó!

“Chào anh Hàm!” Liễu Khê tự nhiên đưa bàn tay trắng nõn ra.

“Chào!” Phương Hàm đưa bàn tay cầm lấy bàn tay mềm mại không xương kia, cảm giác bàn tay trong lòng còn ấm áp hơn noãn ngọc, nhịn không được rung động, con người càng tối đen, sau đó buông tay ra như không có chuyện gì.

Hai người không nói chuyện gì, không khí yên tĩnh lại, Phương Duy gấp tới mức giơ chân, nở nụ cười pha trò: “Liều Khê, hôm nay tìm em là có chuyện muốn nói!”

Mặt hắn thận trọng: “Lúc này chúng tôi hi vọng em có thể phối hợp để kiểm tra thân thể em một chút, Lô giáo sư trong phòng thí nghiệm muốn nghiên cứu dị năng của em và người khác có gì khác biệt. Đương nhiên, nếu em không muốn thì tại anh cũng không ép buộc.”

Liều Khê nghe xong thì cảm thấy căng thẳng, không tự chủ được nghĩ tới trường hợp giải phẫu máu chảy đầm đìa kia, giống như bản thân bị trói trên đài thí nghiệm, bị người cắt mổ thân thể ra, cả người run rẩy vì sợ hãi.

“Chỉ là kiểm tra, tuyệt đối không làm em tổn thương.” Nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Liều Khê, lòng Phương Hàm chợt đau, trầm giọng nói. Điểm mấu chốt của hắn chính là không để người trong căn cứ bị thương hay ép buộc họ cống hiến người, bọn họ đã trải qua cùng nhau rất nhiều, gần như có thể nói là cùng sống cùng chết, bọn họ là chiến hữu, là đồng bọn cũng là an hem, bọn họ tin tưởng hắn, hắn sao có thể cho mọi người thất vọng?

“Ừ, em tin anh Hàm, em đồng ý phối hợp!” Liều Khê nhanh chóng thu lại cảm xúc, trong sách ngoài nữ phụ thánh mẫu ra, Phương Hàm cũng là người đàn ông có thể bảo vệ người khác ở mặt thể này, nếu không phải Phương Hàm có thủ đoạn và chế độ nghiêm khắc thì căn cứ này đã sớm hỗn loạn như các căn cứ khác, hăm ám, dơ bẩn, căn cứ này là nơi duy nhất che chở cho người già, đứa nhỏ và phụ nữ. Cô vốn đến là để cứu vớt thế giới, không phải sao?

Giọng nói của Liều Khê mềm nhẹ, có sự ngọt ngào của cô gái, trong đó còn có sự kiên định và tin tưởng dễ nghe được, đây không phải là sự hồn nhiên không hiểu chuyện mà là do trải qua mất mát mới có được sự chân thành này.

Muốn tìm kiếm bí mật trên người Liều Khê thì phải mang cô vào phòng thí nghiệm, có rất nhiều phương pháp, bọn họ không chỉ có phương pháp này, có điều sự tin tưởng đối lấy sự tin tưởng này là sự thật tâm nhất.

[Độ hảo cảm của nam chính Phương Hàm đối với người chơi tăng lên 20 điểm, độ hảo cảm của nam phụ Phương Duy đối với người chơi tăng lên 20 điểm]

“Tốt, chúng ta đi thôi!” Phương Duy nhìn Liều Khê sâu sắc, hắn không nhìn nhầm người.

Phòng thí nghiệm là nơi nghiêm mật nhất căn cứ, ở đây chia thành hai bộ phận, nơi càng nhiều người bảo vệ thì càng bí mật, Liều Khê chưa từng bước vào vị trí trung tâm, chỉ đi vào thông đạo đã có áp lực khiến người khác chịu không nổi.

“Phương Hàm, cậu tới rồi!” Một ông lão với mái tóc hoa râm buông dụng cụ trên tay xuống, nhìn hai người với ánh mắt hiền lành.

Nếu không phải trong mắt ông lão thỉnh thoảng xuất hiện ánh sáng thì Liều Khê đã xem ông ấy là một ông lão bình thường.

“Liều Khê, lão đã nghe về cô, nếu không có cô thì căn cứ này đã gặp nguy hiểm, lão thay mặt mọi người cảm ơn cô!” Ông lão chỉ liếc mắt đã nhận ra Liều Khê, thận trọng cảm ơn cô.

Liều Khê được sủng mà sợ hãi, lúng túng nói: “Ông khách khí rồi, đây là điều con phải làm!”

“Thật ra lúc này tôi cũng muốn tìm hiểu bí mật trên người cô, bây giờ có rất nhiều người có dị năng, nhưng phần lớn chỉ thuộc ngũ kỳ: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, dị năng chữa khỏi và tinh lọc chỉ có mình cô. Nếu có thể phân tích được nguyên lý tinh lọc của cô thì hẳn có thể tìm được phương pháp khắc chế virus zombie.” Lô giáo sư đi thẳng vào vấn đề.

“Vâng, con cũng hi vọng như thế!” Liều Khê gật gật đầu.

“Đứa trẻ tốt, haha!” Lô giáo sư cười ha ha, sau đó đưa Liều Khê vào một gian phòng thí nghiệm.

Ở trong đó có mấy trợ thủ đang bận bù đầu, đầu tiên là lấy ống máu đầu tiên trên người Liều Khê. Một người khác đem ống tiêm có chất lỏng màu lam rót vào trong tĩnh mạch của Liều Khê, sau đó có một biểu

đồ lớn biểu hiện tốc độ lưu động máu của Liễu Khê và trạng huống bên trong thân thể của cô.

“Thử xem có thể tinh lọc được hay không!” Một nghiên cứu viên giữ chặt con chuột bạch nhỏ, che miệng và tứ chi của nó lại, sau đó rót virus zombie vào trong miệng nó.

Qua vài giây thì con chuột bạch kia bắt đầu biến dị, hai mắt đỏ bừng, lộ ra khí thể khiến người khác sợ hãi, thân thể không hư thối mà phồng lên, lông trắng dựng đứng.

Lông màu trắng kia vừa nhìn đã biết rất sắc bén, nếu cô đụng vào kiểu gì cũng bị đâm xuyên qua. Liễu Khê đặt tay lên trên người con chuột bạch, sử dụng dị năng, bàn tay nhanh chóng xuất hiện ánh sáng màu lam dịu dàng.

Sau đó nghe tiếng thét chói tai từ cổ họng con chuột bạch, chất lỏng màu trắng trên người chậm rãi tản ra, ánh mắt màu đỏ biến trở về màu đen.

Hai người tập trung tinh thần viết lại quá trình thí nghiệm, Lô giáo sư thì chú ý vào biểu đồ tình huống thân thể và hiện tượng của Liễu Khê.

Liễu Khê thu tay lại, con chuột bạch kia tuy khôi phục lại nguyên dạng nhưng thân thể lại không động đậy, nó không còn hơi thở.

“Đã chết!” Một người thí nghiệm cầm thân thể mềm mại của con chuột bạch, nếu có thể cứu được thì những người trúng virus zombie có thể cứu được rồi.

“Thử lại lần nữa xem!” Liễu Khê đột nhiên mở miệng, nếu như sử dụng năng lực chữa khỏi và tinh lọc cùng một lúc thì con chuột bạch nhỏ bị trúng virus lúc này có lẽ có cơ hội sống.

Người trợ lý nghe vậy thì mang một con chuột bạch khác tới, lúc này, tay Liễu Khê xuất hiện hai màu lam và trắng cùng lúc, ánh sáng càng long lanh hơn bình thường, ánh sáng bao phủ Liễu Khê làm cô xinh đẹp thánh khiết hơn, nhìn giống như thiên sứ không thuộc thế giới này.

Đợi sau khi ánh sáng tan hết, virus trên con chuột bạch biến mất, hơn nữa đôi mắt màu đen của nó rất linh động, bộ dạng có tinh thần.

“Thành, thành công!!” Một người trong phòng thí nghiệm không kiềm được kích động, cẩn thận đưa con chuột bạch bỏ vào trong lồng thủy tinh công nghiệp, bọn họ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi xem còn có virus zombie ẩn nấp hay không.

Lô giáo sư ở cạnh thờ dài, cách vận hành dị năng của Liễu Khê không khác gì những người có dị năng khác, bọn họ đã sờ soạn được một chút quy luật kích phát dị năng, xem ra bọn họ phải thăm dò thêm chút nữa.

Lô giáo sư nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Liễu Khê, biết cô sắp trụ không nổi, để Phương Hàm đưa Liễu Khê trở về nghỉ ngơi, hẹn ngày mai Liễu Khê lại tới.

Đây là lần đầu Liễu Khê sử dụng hai loại dị năng cùng một lúc, lúc vận hành có chút cố hết sức, xem ra cô cần phải luyện tập nhiều. Bây giờ cô cảm giác như không còn chút sức lực, có điều Liễu Khê nghĩ tới bản thân ở tại căn cứ còn an toàn hơn những người có dị năng khác phải ra ngoài giết zombie, nếu như oán hận thì hơi quá đáng.

Đi ra khỏi phòng thí nghiệm, Liễu Khê hít sâu một hơi, duỗi thắt lưng, tuy rằng cả người mệt mỏi nhưng vẫn có thể lết được, ừ, mai phải cố gắng hơn hôm nay! Phương Hàm nhìn bộ dạng đáng yêu của Liễu Khê, khóe miệng cứng nhắc nâng lên một chút.

Chuyện Phương Hàm và Phương Duy làm rất nhiều, ma Liễu Khê phải về ký túc xá nghỉ ngơi, hai người không quấy rầy được nên chỉ dặn dò hai binh lính bảo vệ Liễu Khê cho tốt, sau đó vội vàng nói lời tạm biệt.

Tịch Áu Vân ở phía xa thấy hai người đàn ông kia ssi khỏi, chỉ còn Liễu Khê và hai người bảo vệ thì đi tới, cầm lấy tay Liễu Khê với vẻ mặt áy náy: “Liễu Khê!! Cuối cùng tớ đã tìm được cậu rồi! Cậu không biết tớ lo cho cậu bao nhiêu đâu, tìm cậu sắp phát điên rồi!”

Vừa nói vừa nghẹn ngào, đôi mắt phỉm hồng, mái tóc mềm mại dán vào hai bên má, khuôn mặt nhìn giống như kích động khi gặp sau chia ly cửu biệt.

Liều Khê sững sốt, Tịch Ấu Vân cũng đã tới căn cứ, có điều, cô cảm giác... rất quý dị.

“Tịch Ấu Vân?” Liều Khê nhỏ giọng hô một tiếng, nếu như cô nhớ không lầm thì cô ta bỏ cô lại mà trốn, sao bây giờ lại có bộ dạng tình thâm ý trọng vậy?

“Liều Khê, thấy cậu thì tớ cũng yên tâm!” Tịch Ấu Vân giống như không khống chế được cảm xúc của mình, ôm chặt Liều Khê, khóc lớn, trong tiếng khóc mang theo mấy phần vui sướng, kích động và thoải mái.

Liều Khê đại ra, ai tới nói cho cô biết Tịch Ấu Vân bị cái quái gì với đi, cô đã tưởng tượng được cảnh tượng hai người gặp nhau nhưng tuyệt đối không tưởng tượng như vậy!!!

12. Part 12

[Tiểu thuyết mạng thể]

Chương 54

Bởi vì đây là khu của người có dị năng nên người bên đường không nhiều, trong lúc Liều Khê không có phòng bị, bị Tịch Ấu Vân ôm chặt, lực tay rất mạnh khiến cô có chút đau.

Tịch Ấu Vân khóc thêm thảm căn bản không bận tâm Liều Khê, nước mắt không ngừng chảy, ướt đầm hai má, hai mắt sưng đỏ, bộ dạng chị em tình thâm.

Trong ấn tượng của Liều Khê, Tịch Ấu Vân là người kiên cường, bình tĩnh và tàn khốc, thật sự rất giống một cái máy lạnh như băng, hơn nữa trong sách nói, Tịch Ấu Vân chỉ lộ một chút cảm xúc yếu ớt trước mặt Phương Hàm, khiến cho hắn thẹn lòng với Tịch Ấu Vân, càng đối xử với cô ả tốt hơn. Bây giờ lại lộ như vậy trước mặt cô, thật sự rất quý dị.

Liều Khê không chịu nổi tránh ra, cô không hi vọng nước mắt nước mũi của Tịch Ấu Vân dính trên người, nước bây giờ thật sự rất quý giá, giặt quần áo cũng rất phí nước.

Hai binh lính đi theo Liều Khê thấy bộ dạng không tình nguyện muốn giãy dụa kia, trong lòng cũng biết quan hệ hai người bình thường, từ sau khi Liều Khê có năng lực chữa khỏi thì không ít người mượn cơ hội tỏ vẻ quen biết, có điều không ai dày mặt như cô gái nhỏ này.

Bước lên phía trước hai bước, cầm lấy cánh tay của Tịch Ấu Vân đánh rớt ra. Tịch Ấu Vân bị siết đau, lòng không hồn giận, thuận thế buông lỏng tay.

“Liều Khê, tớ đi lái xe tìm cậu, tìm khắp toàn bộ rừng cây, chỉ thấy có mấy thi thể chứ không thấy cậu. Thật sự gặp tới chết, may mắn ông trời phù hộ, làm cho tớ gặp lại cậu.” Tịch Ấu Vân xoa nước mắt, vẻ mặt vui sướng.

Hai binh lính kia nghe Tịch Ấu Vân nói thế, trên mặt lộ vẻ bội phục, sống chết ở mạng thể rất khó khăn mà cô gái này có thể mạo hiểm đi tìm bạn, coi như cũng có tình.

Nói thật sự rất tốt đó! Người không biết còn tưởng cô là người lạnh nhạt, tưởng cô không phải là người tốt! Đôi mắt trong trẻo của Liều Khê hơi tối lại, khóe miệng nở nụ cười châm chọc mấy giây. Nếu là nữ phụ chân chính thì chắc chắn đã tha thứ cho nữ chính, đáng tiếc, cô không làm được, nếu đã diễn kịch thì hai người cùng diễn.

“Tịch Ấu Vân? Lúc cậu để tớ ở lại lái xe rời khỏi đó...” Liều Khê than thở một câu, lộ vẻ không tin tưởng, sau đó làm vẻ may mắn nói: “Sau khi cậu đi rồi, may mắn được anh Phương cứu giúp, tớ mới có thể bình an tới căn cứ, cho nên Ấu Vân không cần áy náy, tớ hiểu được hành động lúc đó của cậu, tớ không trách cậu, hơn nữa cậu có thể trở về tìm tớ, tớ rất cảm động, Ấu Vân, tớ không nhìn nhầm cậu.”

Thánh mẫu, nhớ kỹ bản thân là thánh mẫu. Liễu Khê không ngừng báo cho chính mình. Nhìn Tịch Ấu Vân ngây ngốc, Liễu Khê nở nụ cười trong sạch, cầm lấy hai tay Tịch Ấu Vân, bộ dạng kích động.

Lòng Tịch Ấu Vân lộp bộp một chút, từ những lời của Liễu Khê, cùng với sự hèn mọn trong mắt hai người kia, bọn họ hận nhất chính là người vứt bạn bỏ chạy một mình, hơn nữa những lời vừa rồi thật sự rất dễ nghe, thì ra là thế. Có về tìm hay không, sợ chỉ mình cô ta biết.

Cẩn cẩn môi, Tịch Ấu Vân lấy một khối chocolate từ trong túi ra, đưa cho Liễu Khê, trong mắt mang theo mấy phần đáng thương: “Đây là tớ giữ lại, tớ nhớ rõ cậu thích chocolate này nhất!”

Dứt lời cứng rắn đem chocolate nhét vào trong tay Liễu Khê, dù sao cô ả vẫn còn thứ này rất nhiều, trên đường có đi qua mấy siêu thị và trạm xăng dầu, cô ả đã lấy không ít thứ trong đó, cái gì cũng không thiếu, chẳng qua bỏ một ít trong ba lô để người khác không phát hiện thôi.

Liễu Khê nhìn Tịch Ấu Vân không tính dây dưa chủ đề này, cũng thỏa lòng cô ả: “Ấu Vân, cậu tới căn cứ khi nào? Tìm được chỗ ở chưa?”

“Hôm qua tớ mới tới, nghe bọn họ đều nói về cậu. Liễu Khê, cậu rất lợi hại.” Tịch Ấu Vân nhìn Liễu Khê với vẻ mặt bội phục, tán dương.

Hôm qua? Ánh mắt Liễu Khê chợt lóe, cô biết Tịch Ấu Vân có tính cách không đạt được mục đích thì không bỏ qua, xem ra cô ả muốn dùng cô làm bàn đạp để tiếp cận Phương Hàm.

Có điều, ánh mắt nhìn tới gương mặt của Tịch Ấu Vân, trắng nõn hồng nhuận, nhìn còn tưởng chỉ cần béo nhẹ một cái thì sẽ chảy nước ra, cười nhạt, cầm tay Liễu Khê nói: “chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, đi, tớ mang cậu tới căn tin.”

Anh em nhà họ Phương cũng không muốn làm trường hợp đặc biệt, ngày nào cũng tới căn tin dùng cơm, sớm giờ thiệu Tịch Ấu Vân với hai người đó một chút, để họ không có nhiều hảo cảm với cô ta.

Đột nhiên một bóng trắng bổ nhào lên người Liễu Khê, Liễu Khê xoa đầu Tiểu Bạch, cười mắng: “Tiểu Bạch lại đi tìm Chu Liên à? Đừng có ăn hiếp người tốt!”

Nó kêu to hai tiếng ngao ô, đuôi Tiểu Bạch phất qua phất lại, bộ dạng lấy lòng rất đáng yêu.

Tịch Ấu Vân bị dọa sợ, ánh mắt mang theo mấy phần trào phúng xuất hiện rồi biến mất ngay, đúng là đại tiểu thư được nuông chiều, vậy mà có thể nuôi một con vật nuôi, nhìn bộ dạng sạch sẽ của nó kia, coi như được đối xử không tồi, còn tốt hơn người thường nhiều.

Dĩ nhiên Liễu Khê thấy được ánh mắt khinh bỉ của Tịch Ấu Vân, cô không để ý ôm Tiểu Bạch vào lòng. Cô ả không hề biểu Tiểu Bạch ở căn cứ cũng có tiếng, rất nhiều tiểu đội người có dị năng muốn kéo Tiểu Bạch ra ngoài làm nhiệm vụ đó.

Người múc đồ trong căn tin bỏ cơm và thức ăn nhiều hơn người bình thường một chút, nhưng cũng không quá mức. Căn cứ này là nơi tập hợp nhiều người, người có dị năng thì phụ trách chém giết zombie, người thường có thể canh gác ngoài đồng, làm nghiên cứu viên và tiến hành phát minh hoặc nghiên cứu khoa học. Cho nên tính theo đãi ngộ thì người có dị năng tốt hơn một chút, nhưng nó cũng không khiến người khác khó chịu, đây là điểm tốt trong việc cân bằng của Phương Hàm.

Liễu Khê cười chào mọi người trên đường đi, tay cầm hai khay, đưa cho Tịch Ấu Vân một cái, một cái giữ lại cho mình, cô lấy một phần cơm, một phần cải trắng và một phần canh rong biển, đơn giản tới mức khiến Tịch Ấu Vân trợn mắt.

“Sao lại ăn ít thế? Có phải không thoải mái không?” Tịch Ấu Vân tự lấy bánh sủi cảo, thêm một phần thịt, cuối cùng là một hộp sữa. Cô ả lười về không gian ăn nên chấp nhận ít đồ ở đây.

“Tớ ăn thế này là đủ rồi!” Liễu Khê nhìn xung quanh một lát, tìm được Phương Hàm và Phương Duy đang ngồi ở gần cửa sổ, cười nói: “Đi, chúng ta tới bàn của anh Phương và anh Hàm ngồi.”

Tịch Ấu Vân nghe được cách gọi anh Phương thì mắt lóe lên, người họ Phương trong căn cứ rất nhiều nhưng có thể quen Liễu Khê thì chỉ có người quản lý căn cứ, Phương Hàm.

Phương Duy thấy Liễu Khê tới thì rất vui vẻ, lúc thấy cô gái đi cạnh Liễu Khê thì sắc mặt có chút thay đổi, sau đó giấu đi. Liễu Khê giới thiệu ba người với nhau thì vui đầu ăn cơm.

“Ăn quá ít!” Phương Hàm đưa hộp sữa chua chưa đâm ống hút cho Liễu Khê, giọng điệu cứng nhắc nói.

“Cảm ơn anh Hàm!” Liễu Khê không khách khí, đâm ống hút vào bịch sữa chua, thái độ tự nhiên, dù sao Phương Hàm cũng không nói, cô giả bộ như không biết cũng tốt.

Phương Duy ở cạnh thật sự muốn che mặt lại, dựa theo thái độ này của anh hấn thì có thể theo đuổi Liễu Khê được sao? Không bằng quên vụ này con mẹ nó cho rồi!

Tịch Ấu Vân thấy màn này thì mỉm cười, sau đó nói chuyện với Phương Duy, không có cách gì, ai bảo người này lại rất dịu dàng làm chi.

“Ấu Vân mới tới căn cứ hôm qua, rất lợi hại, nếu không phải có anh Phương mang theo tớ thì tớ chắc không tới căn cứ được.” Liễu Khê ngắc độ, bộ dạng kiêu ngạo khoe khoang, sau đó chần chờ nói: “Ấu Vân cũng là người có dị năng?”

“Tớ có dị năng hệ thủy.” Tịch Ấu Vân khiêm tốn, khoát tay nói: “Không giống với Liễu Khê, bây giờ mới tăng cấp một, không sợ mấy con zombie bình thường, hơn nữa trên đường có gặp chị Lý Tuyết và anh Lý Lập, mọi người chăm sóc lẫn nhau, nếu không cũng không thể tới căn cứ an toàn.”

“Ấu Vân lợi hại thật! Tớ tự nhiên thấy mình rất vô dụng!” Hai má Liễu Khê nổi lên một chút màu hồng, phấn nộn, giống như hoa đào nở rộ ngày xuân, ẩm đạm cúi đầu.

Phương Hàm thấy thế thì nhú mày, liếc mắt đánh giá Tịch Ấu Vân, tuy rằng biểu tình trên mặt không thay đổi nhưng thâm trầm hơn bình thường nhiều.

“Em đối với căn cứ rất tốt, mọi người đều biết.” Một lát sau, Phương Hàm đột nhiên mở miệng an ủi một câu, cổ gẳng của Liễu Khê ai cũng thấy, cô ấy không cần tự coi nhẹ mình. Trong mắt hấn, dù một trăm Tịch Ấu Vân cũng kém một Liễu Khê.

“Ừ, em sẽ tiếp tục cố gắng!” Liễu Khê nâng tay làm động tác bơm hơi, mang theo mấy phần trẻ con đáng yêu, làm cho Phương Duy và Phương Hàm thoải mái hơn hai phần. Cho dù ở mặt thể, Liễu Khê vẫn giữ được tâm tính lạc quan như ánh mặt trời, chưa bao giờ khó chịu, giống như chắc chắn u ám sẽ trôi qua, ánh mặt trời gì cũng sẽ tới sớm thôi.

Giả vờ giả vịt, Tịch Ấu Vân cười lạnh, bây giờ mà vẫn còn có tâm trạng đùa giỡn, hèn gì hai anh em nhà họ Phương đều bị mê hoặc, kỹ năng làm nũng này không phải ai cũng có thể làm.

Liễu Khê vui vẻ hơn hở, cô cảm giác được Phương Hàm và Phương Duy đã nghi ngờ Tịch Ấu Vân, trong lòng thấy rất thích thú. Cũng đừng trách cô, ai bảo Tịch Ấu Vân không chú ý làm chi, lỗ hổng lớn như thế, đúng là quá ỷ lại không gian.

“Lý Tuyết, anh cũng có chút ấn tượng, vừa vặn, chồng của cô ấy bị gãy chân, đang gấp gáp tìm Liễu Khê giúp đỡ đó!” Phương Duy mở miệng nói.

“Vậy sao? Vậy em về chuẩn bị một chút, tới lúc đó anh Phương tới gọi em là được!” Liễu Khê gạt đầu, ý bảo mình đã biết.

Tịch Ấu Vân thấy vậy cũng nói: “Tớ cũng đi, anh Lý giúp tớ không ít trên đường, nếu tớ có tác dụng gì thì cứ nói.”

Tạm biệt hai anh em nhà họ Phương, kiên nhẫn của Liễu Khê cũng hao hết, nói mấy câu khách sáo, hẹn Tịch Ấu Vân gặp mặt ở chỗ Lý Tuyết.

Nhìn bóng dáng rời đi của hai người, nụ cười trên mặt của Phương Duy thu lại, nhìn Phương Hàm nói: “Anh cũng nhìn ra? Tịch Ấu Vân này có vấn đề.”

Nói xong thì kể cho Phương Hàm nghe cảnh tượng mình gặp Liễu Khê, trí nhớ của hắn rất tốt, cho dù bây giờ Tịch Ấu Vân có làm mình đẹp hơn thì hắn cũng nhận ra người bỏ Liễu Khê lại mà bỏ chạy một mình.

Huống chi, lúc Lý Tuyết kia tới chỗ quản lý người có dị năng, khuôn mặt ố vàng, làn da thô ráp, tóc khô vàng, cả người tỏa ra một cỗ mệt mỏi và hoảng sợ khiến người khác vừa nhìn đã biết đây là tâm trạng khi hao hết sức mới có thể thoát khỏi nguy hiểm để về căn cứ.

Tịch Ấu Vân thì ngược lại, cả người bình tĩnh, nét mặt tỏa sáng, thần thái sinh động, giống như người không trải qua mệt mỏi, cùng tới căn cứ lại giống như hai thái cực khác nhau, thật sự khiến người khác nghi ngờ.

“Tìm người nhìn cô ta thật kỹ!” Ánh mắt Phương Hàm thâm trầm, mở miệng nói một câu, người phụ nữ này không đáng tin.

Tịch Ấu Vân không biết anh em nhà họ Phương đã nghi ngờ mình, trong lòng cao hứng, tính toán nên sống chung với người có dị năng khác như thế nào cho tốt, cũng nghĩ cách để mình sống yên ở căn cứ.

Chương 55

Hai chân Lý Lập bắt đầu khép lại nhưng xương cốt bị gãy lại định sai vị trí, cần phải đánh gãy lần nữa rồi để Liễu Khê tiến hành chữa khỏi. Thuốc gây tê trong căn cứ không nhiều, hai người là người mới tới căn cứ nên không đủ điểm cống hiến để lấy thuốc này. Nhưng người đàn ông này cũng là một người mạnh mẽ, cắn chặt khăn mặt, ý bảo có thể bắt đầu.

Tốc độ của Liễu Khê rất nhanh, sau khi nghe tiếng răng rắc xong là tay đã đặt lên trên hai chân Lý Lập, ánh sáng màu trắng dịu dàng nở rộ. Hai mắt Lý Lập tràn đầy thống khổ bắt đầu từ từ trở lại vẻ bình thường, tay Liễu Khê vừa rời khỏi thì Lý Lập có thể từ trên giường nhảy xuống.

Lý Tuyết ôm lấy chồng mình vui vẻ khóc, sau đó cảm ơn Liễu Khê, lấy hai khối thạch trong suốt trong ba lô ra: “Chúng tôi mới tới căn cứ, mấy thứ ăn uống gì đó đều không có, may mắn trên đường đánh zombie lấy được hai tinh hạch, mong Liễu tiểu thư nhận lấy.”

Tinh hạch đối với người có dị năng không chỉ bổ sung năng lượng thể lực, quan trọng hơn tinh hạch cao cấp có thể kích phát dị năng trong người có dị năng, tăng lên cấp bậc. Liễu Khê thấy hai tinh hạch lớn, biết rõ là thứ tốt.

Liễu Khê liếc mắt nhìn Phương Duy một cái, thấy hắn gật đầu thì chọn khối tinh hạch có vẻ nhỏ rồi nói: “Một cái là đủ rồi, thân thể anh Lý tốt lắm, chị Lý có thể yên tâm.”

Trước khi đi, Lý Tuyết đột nhiên chồm mình sang tai Liễu Khê nói: “Cẩn thận Tịch Ấu Vân!” sau đó làm ra vẻ như không có chuyện gì cười nói: “Nếu Liễu tiểu thư rảnh thì tới nhà tôi, tôi sẽ làm cơm rang trứng cho cô ăn.”

Liễu Khê sững sờ, cười nói: “Nhất định!”

Sau ngày đó, Tịch Ấu Vân cũng bận rộn, cô ả gia nhập vào tiểu đội của người có dị năng, ngày nào cũng ra ngoài làm nhiệm vụ, hơn nữa lại vô cùng liều mạng, đối xử với bạn trong đội cũng rất tốt, gần như đào tâm đào phổi ra mà đối xử, mới mấy ngày mà toàn bộ tiểu đội đã quen biết cô ả, thanh danh không tồi.

Có đôi khi Tịch Ấu Vân bị thương cũng tìm tới Liễu Khê, miệng vết thương rất đáng sợ, mỗi lần thấy, tâm trạng Liễu Khê đều phức tạp, miệng vết thương rất nặng, nguy hiểm nhất là có lần có vết thương kéo từ ngực tới bụng, nếu không phải Tịch Ấu Vân có nước suối không gian thì sợ là khó mà sống được.

Tại mệt mỏi, một cô gái có tính cách cứng cỏi, năng lực xuất chúng, chịu khổ cực, trân trọng đồng bọn, lại không khoa trương thì còn có gì để nói nữa? Liễu Khê không thể không bội phục Tịch Ấu Vân, tất cả những điều đó được cô ả làm hết.

Hơn nữa, cho dù Tịch Ấu Vân coi trọng Phương Hàm nhưng không có hành động gì khác, chỉ đối xử và ở chung với mấy thuộc hạ có dị năng của Phương Hàm rất tốt, tốt tới mức mấy người đó ở trước mặt Phương Hàm khen cô ả không dứt, thậm chí có người còn biện giải cho cô ả, nói là Tịch Ấu Vân là cô gái tốt, hi vọng Phương Hàm đừng hiểu lầm cô ả.

Tịch Ấu Vân dùng hành động để biểu lộ sức quyến rũ của mình, hoàn toàn khác với sức quyến rũ của Liễu Khê, so với Liễu Khê thì thích ứng tốt ở mặt thể hơn, càng có sức quyến rũ thích ứng ở căn cứ, đối với người trong căn cứ, người tài như Tịch Ấu Vân mới thích hợp làm người phụ nữ của Phương Hàm.

Trong sách, Tịch Ấu Vân là người như thế, cô ả đối với người khác ác nhưng với bản thân thì ác hơn, chỉ cần là mục tiêu đã ra thì cho dù khó khăn bao nhiêu vẫn làm cho được, chỉ cần là người gây trở ngại, tất cả đều trở thành kẻ địch của ả, ả không chút do dự mà diệt trừ. Người như thế, Liễu Khê để tay lên ngực hời, tự nhận mình kém hơn nhiều.

Nhưng càng là thế, cô càng sợ hãi. Cho dù nó chỉ giống sách, giống như Tào Tháo hoặc Võ Tắc Thiên kiêu hùng như thế, mình sẽ cảm thấy hai người rất lợi hại, đáng để bội phục, nhưng nếu bên cạnh có người như vậy thì da đầu ai cũng phải run lên, cả người lạnh lẽo, bởi vì bạn không biết ngày nào bạn sẽ trở thành cục đá kê chân của người ta.

Đánh xong bộ trường quyền, lại cộng 10kg đồ phụ trọng đi theo mấy người có dị năng chạy 10km, đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện một ngày, Liễu Khê đem ba lô để tới chỗ cũ, thở phà phò uống nước. Người có dị năng thân thể càng tốt thì lúc thăng cấp càng có lợi, hơn nữa, lúc quan trọng mà người dị năng hết dị năng để dùng cũng có thể đánh với zombie, cho nên căn cứ gần như làm theo kiểu quản lý quân sự.

So với Liễu Khê chặt vật thì Tịch Ấu Vân thoải mái hơn, thậm chí còn có thể giúp người khác đổ nước. nhìn bộ dạng như cá gặp nước của ả, Liễu Khê thở dài, dùng khăn mặt lau trán, chào hỏi những người khác xong thì chuẩn bị đi tới phòng thí nghiệm.

Nhìn bóng dáng đi xa của Liễu Khê, thần sắc Tịch Ấu Vân tối lại, cô ả cố gắng lâu như thế mới được những người có dị năng này chấp nhận, nhưng mà vẫn thua một nụ cười của Liễu Khê. Dựa vào cái gì?

Nếu Liễu Khê biết Tịch Ấu Vân bất bình, nhất định sẽ nhìn ả khinh thường, bởi vì cô là thánh mẫu đó, không biết ánh sáng của thánh mẫu rất lợi hại sao? Thiên a ~ Đầu năm nay làm thánh mẫu cũng khó vậy sao?

Trong phòng thí nghiệm, ngoài Liễu Khê còn có một người thí nghiệm trẻ tuổi. Liễu Khê đã gặp cậu bé mấy lần, là một cậu bé hướng nội, bình thường không nói quá hai câu với cô thì mặt đã đỏ, Liễu Khê nghĩ tới một người em trai, ngại ngùng đáng yêu.

“Giáo sư, lần này làm gì?” Liễu Khê ngoan ngoãn đứng cạnh hỏi Lô giáo sư.

“Thử xem cô có thể tinh lọc được virus trên người thường không?” Lô giáo sư trầm giọng nói, trong tiếng nói mang theo mấy phần bị thương.

Liễu Khê trừng mắt nhìn, đây là thí nghiệm trên người, nếu không thành công, người nọ sẽ thành zombie. Nhìn những người khác, tất cả không chút lộn xộn đi chuẩn bị mọi thứ, cho tới khi nhìn người thí nghiệm nằm trên bàn, toàn thân bị khóa chặt.

“Giáo sư, cái này.... Cái này sao có thể...!” Liễu Khê biết rõ Lô giáo sư, ông ấy không phải là kiểu người không để ý tới nhân đạo, vậy mà hôm nay lại làm thí nghiệm như vậy.

“Chị Liễu, là em tự nguyện!!!” Thí nghiệm viên nói chuyện thì đỏ mặt kia mở miệng, trên mặt mang theo nụ cười ngại ngùng, nhìn hai mắt trong suốt của Liễu Khê nhìn bản thân thì mặt vẫn đỏ, kiên định vô cùng: “Vì có thể tìm được phương pháp khắc chế virus zombie, em nguyện làm chuột bạch, chị Liễu, đây không phải là do bị mệnh lệnh ép buộc mà là tâm nguyện của em. Hơn nữa, vì danh sách này, phòng thí nghiệm đã náo loạn vô cùng, vất vả lắm em mới đả bại bọn họ để nằm ở đây đó!”

Liễu Khê không nói ra lời, cô vốn đề nghị đi the tiểu đội có dị năng làm nhiệm vụ, nếu người khác bị trúng virus thì cô có thể thử một lần, nhưng bị những người quan trọng ở căn cứ phủ quyết. Lý do là rất nguy hiểm, không thể để cô mạo hiểm, bây giờ phòng thí nghiệm tìm được người từ nguyện tới làm thí nghiệm rồi.

“Chị Liễu, bắt đầu đi, em tin chị!” Người kia cười ngại ngùng, sau đó nhắm mắt lại.

Trợ lý cầm cây tiêm, tiêm virus zombie vào người nọ, lúc Liễu Khê thấy kim tiêm đâm vào da, thân thể hần cứng ngắc và run rẩy. Thật ra vẫn rất sợ hãi, nhưng mà hần vẫn mặc kệ mà nằm trên đó.

Liều Khê cắn môi dưới, chờ virus phát tác, ánh mắt bị nước mắt làm cho mơ hồ nhưng vẫn cố gắng mở to mắt, người thí nghiệm nằm trên giường bắt đầu đại ra, ánh mắt mất đi sự sinh động, làn da bắt đầu trở nên trắng xanh, dưới làn da còn có cái gì mấp máy, chậm rãi xuất hiện bọc mủ, thối rữa.

Vươn hai tay dán lên ngực người nọ, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó là cứu người. Bàn tay lần lượt xuất hiện màu lam màu trắng, so với bất kỳ lúc nào còn sáng ngời hơn, hoa mỹ tới mức khiến người khác đui mù, ánh sáng mạnh mẽ bao vây người thí nghiệm trên đài, dưới tác dụng của dị năng, da thịt vốn bắt đầu thối rữa bắt đầu chữa trị, thịt thối bóc ra, cơ bắp trở lại, một chất lỏng màu xanh dờ bắn chảy ra, hòa tan trong ánh sáng, cuối cùng không thấy.

Đợi sau khi Liều Khê buông tay thì nhìn cặp mắt tối đen và làn da thô ráp của người trên bàn thí nghiệm, một thí nghiệm viên tới chụp ảnh và ghi lại quá trình.

“Thành công không?” Liều Khê run rẩy hỏi, cái cảm giác lưng mang một sinh mệnh thật sự rất áp lực.

“Hình như thành công!” Lô giáo sư chần chờ nói, đi tới mấy bước, lấy tay niết mặt người nọ, làn da thô ráp rơi xuống, lộ da thịt màu hồng nhạt.

“Đau quá, giáo sư...!” Người kia nước mắt lưng tròng nhìn Lô giáo sư, trong lòng dâng lên cảm giác may mắn vì sống sót qua tai nạn, cảm giác còn sống rất tốt!

“Đưa cậu bé lên phòng thí nghiệm số 8, kiểm tra đo lường xem có virus sót lại không, quan sát ít nhất một tuần!” Lô giáo sư ức chế sự hưng phấn không được, vung tay kích động nói.

Mặt những người kia cũng không che dấu được, có thể trị được cho những người dính virus là kết quả phần khởi đó.

Liều Khê thở nhẹ ra, trong sách không có đoạn này, may mắn dị năng có thể dùng được.

Bị hai người mặc quân phục bảo vệ cả đoạn đường, một người thân thể cao lớn chạy tới, Liều Khê sửng sốt, người đàn ông nhà mình lại dám quang minh chính đại đi vào căn cứ.

“Bảo bối nhỏ, anh tới rồi!” Âm thanh người nọ trầm thấp thông thả, mang theo mùi vị gọi cảm từ tính.

Nói xong thì ôm lấy Liều Khê, giữa hai người không chút khe hở, gắt gao dán lấy nhau, sau đó cúi đầu, không chút do dự hôn lên bờ môi mà mình mong nhớ ngày đêm, đầu lưỡi linh hoạt đi vào, tận tình chơi đùa khắp khoang miệng. Liều Khê ôm cổ người nọ, nhiệt tình đáp lại nụ hôn này, cái loại khiến linh hồn run rẩy này làm cô hưng phấn quá.

Hai binh lính kia trợn mắt há mồm, thậm chí mặt còn đỏ, chuyển ánh mắt đi.

“Người kia là ai?? Vậy mà dám phi lễ bông hoa của căn cứ chúng ta!!” Phương Hàm, Phương Duy và Tịch Ấu Vân ở chỗ cũ thấy màn này.

Phương Duy thật sự không tin được hai mắt mình, cảm nhận được sự tức giận và không cam lòng của anh trai, đột nhiên có loại xúc động muốn biến mất, anh, trong lúc anh dùng dằng thì có người tới trước rồi.

“Tôi không nghe nói Liều Khê có bạn trai!” Tịch Ấu Vân khẳng định nói, trong lòng mang theo mấy phần vui sướng, thì ra Liều Khê đã có bạn trai, vậy thì tốt quá, cô ả vừa nói vừa nhìn Phương Hàm.

Những lời này như đổ dầu vào lửa, Phương Hàm khó chịu đi qua, hai mắt nhìn người đàn ông kia chằm chằm, hận không thể băm hấn thành mảnh nhỏ.

Người kia miễn cưỡng ngẩng đầu lên, liếm môi, ôm lấy Liều Khê đang mềm nhũn vào lòng, đôi mắt lạnh lùng nhìn lại con người gần như muốn phun lửa của Phương Hàm.

“Cậu là ai?”

“Người đàn ông của Liều Khê!”

Chương 56

Hai người đàn ông đứng đối diện nhau, một người trầm mặc một người lạnh như băng, quanh thân là uy áp và lệ khí khiến người khác sợ hãi, không khí bị buộc chặt, giống như chỉ cần một chút lửa thì sẽ nổ bùng lên.

Liều Khê dựa vào trong lồng ngực lạnh lẽo, cười gượng hai cái, nói: “Mọi người cũng đi dạo sao? Ha ha...”

Tiếng nói khô cần phá hủy đi sự im lặng, Phương Hàm dời mắt nhìn Liều Khê đang bị người kia ôm vào ngực, hai má đỏ bừng mang theo sự ngượng ngùng, đây là phong tình chỉ dành cho những người có người trong lòng.

Trong lòng xuất hiện chút thất lạc và tư vị khó chịu, cuối cùng hần cũng chậm chân. Gật đầu với người đàn ông kia một cái: “Hoan nghênh tới với căn cứ, tôi là Phương Hàm!”

Đem bảo bối trong lòng ôm chặt hơn, miệng hần nhếch lên, nếu không phải người đàn ông này xuất hiện thì hần còn không biết bảo bối của mình có không ít người mơ ước đấy: “Bạch Vương!”

Liều Khê thở nhẹ, được rồi, là cô suy nghĩ quá nhiều, còn tưởng hai người này sẽ diễn tiết mục tranh dành người tình, quả nhiên đọc nhiều tiểu thuyết quá cũng không tốt.

“Anh Hàm, anh Phương, Ấu Vân, tụi em đi trước!” Liều Khê giẫy khỏi cái ôm của Bạch Vương, ôm cánh tay hần, tạm biệt ba người.

Nhìn động tác tự nhiên của Liều Khê, sắc mặt Phương Hàm ảm đạm, mấp máy môi, thân thể có chút cứng ngắc. Tịch Ấu Vân thu hết biểu tình của Phương Hàm vào trong mắt, khước miệng nở nụ cười tươi rói, cô ả cũng nhìn ra Bạch Vương kia cũng là người có dị năng mạnh không kém Phương Hàm, nhưng mà không sao, chỉ cần cô ả theo đuổi được Phương Hàm, cô ả sẽ dùng nước xuôi để cho hần tăng cấp, tới lúc đó Liều Khê sẽ biết người mạnh chỉ có một.

Phương Duy thở dài trong lòng, lễ phép cười, phát tay: “Bọn này cũng không làm bóng đèn nữa, bye bye!!!”

“Anh, chúng ta tiếp tục nói chuyện của căn cứ H đi, không thu thập bọn họ thì căn cứ của chúng ta sẽ không an toàn!” Nhìn bóng hai người rời đi, Phương Duy thu hồi ánh mắt, lái sang chuyện khác.

Liều Khê tốt lắm, chỉ là anh trai hần là người đàn ông lấy sự nghiệp căn cứ làm trọng, hai người cũng không thích hợp. Hần cảm thấy người tên Bạch Vương kia là một người đem người mình yêu để vào lòng bàn tay mà nuông chiều, so sánh hai người với nhau, anh hần không phải là người thú vị hiểu phong tình gì, cho tới bây giờ cũng chỉ có lèo tèo vài mống biết anh hần thích Liều Khê.

Dùng tay cào tóc, Phương Duy thờ ơ lạnh nhạt nhìn Tịch Ấu Vân đang vui vẻ, con người sáng lên, cho dù Liều Khê không thành chị dâu của hần thì Tịch Ấu Vân này cũng dừng hòng. Không thể hiểu tại sao hần lại ghét Tịch Ấu Vân, những người có dị năng làm nhiệm vụ với Tịch Ấu Vân khen cô ả không ít, hần cũng phải thừa nhận, Tịch Ấu Vân rất biết cách thu mua lòng người, nếu không phải hần từng thấy Tịch Ấu Vân làm chuyện kia với Liều Khê thì hần cũng bị lừa, từ dấu vết để lại cho thấy, Tịch Ấu Vân đang thành lập thể lực thuộc về mình, theo như hần biết thì ít nhất có tám người trung thành và tận tâm với cô ả rồi.

Hơn nữa, những người đi theo Tịch Ấu Vân vốn là người bình thường, không biết cô ả dùng biện pháp gì mà có thể kích phát được dị năng của bọn họ. Nếu không phải Phương Duy luôn chú ý tới Tịch Ấu Vân thì thật sự không rõ.

Một người có năng lực tốt, thủ đoạn hơn người như cô ả chính là một kẻ mạnh, nếu cô ả có ý xấu với căn cứ thì đây là một bất hạnh.

Ý lạnh trên mặt Phương Duy xuất hiện rồi tắt ngúm, Tịch Ấu Vân đã đánh chủ ý với anh trai hần thì phải bước qua hần rồi tính.

“Căn cứ H cách căn cứ chúng ta không xa, thu thập họ cũng tốt.” Phương Hàm thần nhiên nói, trong mắt xuất hiện chút chán ghét, ở mặt thể lại còn muốn lục đục với nhau, tranh giành địa bàn, người ở căn cứ H thật buồn cười, hần xoa người đi về văn phòng: “Nghiên cứu cách chiến trước”

Trên đường về phòng ký túc, Liều Khê ôm chặt tay Bạch Vương, cô nhớ mình không có đặt tên cho vua zombie.

Bạch Vương, Bạch Vương, tên thật sự không tồi, Liều Khê cảm nhận được chân tướng thì cảm thấy quýnh.

Nhích người lại gần một chút, tay cũng ôm chặt thêm chút, ngẩng đầu nhìn Bạch Vương. Cả người coi như bình thường, làn da rất trắng, trắng tới mức phái nữ phải ghen tị, mi tà môi mỏng, đẹp tới mức khiến người khác không thể rời mắt, ai lại cho rằng người như thế lại là vua của zombie đây?

“Đang nhìn cái gì đấy?”

Hửm? Liễu Khê ngây ngốc nhìn Bạch Vương đột nhiên kề sát, chớp mũi chạm vào nhau, có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, không khí đột nhiên ái muội lên.

“Em...Em nhìn người đàn ông đẹp trai của mình!” Đầu tiên, mặt Liễu Khê đỏ bừng, sau đó nói như đó là chuyện đương nhiên, hai mắt mở to, nghiêm mặt nói.

“...Em nhìn cũng tốt!” Khóe miệng Bạch Vương nâng lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười, giống như băng bị hòa tan vậy, cả người dịu dàng, mang theo mùi vị của mùa xuân, khiến cho người khác đắm chìm trong sự dễ chịu đó.

Tâm tình của Liễu Khê giống như đóa hoa bay trên trời, rung rinh không thấy giới hạn, tai đỏ lên, tim đập nhanh, thật sự rất thích đó.

Đôi mắt đen của Bạch Vương để lộ sự yêu thương rõ ràng, hai má giống như bạch ngọc nổi lên chút màu hồng, bảo bối nói hắn đẹp trai, ừ, hắn chính là người đàn ông đẹp trai nhất thế gian này.

Hai người không biết cái nụ cười của mình bây giờ có bao nhiêu ngu ngốc.

Trở lại ký túc xá, Liễu Khê lấy nước không gian đưa cho Bạch Vương, lần trước hắn chạy nhanh quá, cô chưa kịp đưa cho hắn.

“Đây là cái gì?” Bạch Vương giật giật cái mũi, cẩn thận liếm một chút, sau đó nói: “Cái này không tồi nhưng không có tác dụng với anh, em giữ mà lau mặt đi.”

Dùng nước này lau mặt, cô muốn đánh người, giẫm chân, Liễu Khê đen mặt cầm lấy nước không gian trở về, gãi đầu: “Vậy mà không dùng, hừ.”

Rõ ràng đều là nước không gian, tại sao Tịch Ấu Vân có thể làm cho người khác kích phát dị năng mà cô lại không thể? Sao có kiểu đối xử chó má này? Quá đáng nha!

Liễu Khê méo máo, ngồi lên đùi Bạch Vương, đột nhiên nghĩ tới, lần trước thấy hắn, cả người cô bị dọa run rẩy, không kiềm chế được nỗi sợ, nhưng bây giờ, ngoài uy áp khiến người khác nghĩ hắn là cao thủ ra thì không có khí thế làm người khác sợ hãi.

Trước kia tiểu thuyết có nói, lúc cao nhân đạt tới cảnh giới Phản Phác Quy Chân thì chuyện gì cũng có thể thông dong tự nhiên, có thể giấu giếm khí thế của mình. Tuy rằng Bạch Vương chưa đạt tới cảnh giới đó nhưng cũng không kém nó bao nhiêu. Loại tiến bộ thần tốc này khiến Liễu Khê cảm thấy tự hào vô cùng, quả nhiên là người đàn ông của cô.

Đám người Phương Hàm bắt đầu nghiên cứu căn cứ H, vốn hai căn cứ có thể hỗ trợ nhau, tiếc là người có dị năng của bọn họ ngoài việc kiếm vật tư và đi săn zombie ra còn thường bị người của căn cứ H đánh lén, Phương Hàm sao có thể bỏ qua chuyện này như vậy? Chỉ khi diệt trừ đám người kia thì mới có để lại thứ gây nguy hiểm cho bọn họ sau này.

Căn cứ H và căn cứ của Phương Hàm không giống nhau, bên kia vô cùng hỗn loạn, không có trật tự gì, sống kiểu cường giả vi tôn [1], tất cả những thứ gọi là đạo đức nhân tính đều bị vứt bỏ, cảm xúc đen tối bắt đầu lấn áp, có thể nói, nếu bạn có thực lực thì bạn có thể sống, nếu như không thì bạn sẽ trở thành đồ chơi của kẻ mạnh.

[1] cường giả vi tôn: người mạnh là kẻ thống trị.

Tình tiết này tới rồi sao? Liễu Khê nhớ lại, trong tình tiết này, Phương Hàm dẫn người đi công phá căn cứ H, báo thù cho anh em bị đám người có dị năng kia đánh lén hoặc giết chết, căn cứ H còn mười người có dị năng đầu hàng, nhưng Phương Hàm không thu nhận bọn họ.

Ai biết mười người đó không chết tâm, lợi dụng lúc căn cứ mở cửa mà vào, lại bị nữ phụ bắt gặp, lúc đó nữ phụ không biết bọn họ là người căn cứ H, cảm thấy đáng thương nên khuyên Phương Hàm thu nhận bọn họ, dù sao cũng là người có dị năng, cũng có lợi với căn cứ.

Mấy người này vốn rất biết điều, có điều sau khi bị nữ chính Tịch Ấu Vân châm ngòi, những người đã hưởng thụ cuộc sống ở căn H, bây giờ phải đối diện với kiểu lúc nào cũng ra làm nhiệm vụ, bắt đầu bất mãn. Nhưng sự bất mãn đó bị họ giấu trong lòng, Tịch Ấu Vân thấy mục đích đạt tới, cho ba người trong bọn họ uống nước sôi, để họ tăng lên hai cấp.

Đám người có năng lực sao có thể cam tâm ghen ghét như vậy? Lập bắt đầu chọn cơ hội ra tay với đám người Phương Hàm, cướp quyền lãnh đạo căn cứ, cuối cùng đánh mất tính mạng. Trong quá trình đó, Tịch Ấu Vân vì cần một cái bằng nhận cho Phương Hàm mà bị trọng thương.

Phương Hàm áy náy, quan hệ hai người vì thế mà tăng lên, mà nữ phụ lại bị không ít người chỉ trích, ai cũng bảo cô thiên tâm cho đám người kia vào, sau đó hại chết năm người có dị năng, làm mất đi cả chục tính mạng người thường.

Nữ phụ thánh mẫu sao có thể chịu được kết quả này? Dưới sự khiển trách của lương tâm, gần như bị mấy lời lạnh nhạt kia bức điên, sau đó mang theo tâm trạng hoảng hốt ra khỏi căn cứ, sau đó bị đám zombie Tịch Ấu Vân dụ tới căn, bị trúng virus zombie.

Chuyện này chính là bước ngoặt trong cuộc đời nữ phụ, từ một người có dị năng chữa khỏi người gặp người yêu trở thành người giả nhân giả nghĩa bị người khác thoả mạ, trong đó có không ít gió do Tịch Ấu Vân góp vào.

Ngón tay trắng nõn vuốt ve cằm, lần tập kích căn cứ H này, hình như không có chuyện của cô, lúc đó mặc kệ mấy người kia là đủ rồi, hơn nữa, bây giờ mình cũng có núi dựa vào đó.

“Liều Khê đang nghĩ gì đó? Nhớ bạn trai?” Một người thí nghiệm nhẹ gõ lên đầu Liều Khê, lời nói mang theo mấy phần trêu chọc. Trời biết lúc tin tức này truyền khắp căn cứ thì có bao nhiêu trái tim của mấy bạn nam bị tan vỡ, ai bảo Liều Khê là tình nhân trong mộng của các nam độc thân trong căn cứ chi?

Bây giờ bọn họ đang nghiên cứu dụng cụ tích trữ dị năng, nếu nghiên cứu thành công, Liều Khê cho dị năng chữa khỏi vào bình tích trữ, những người ra ngoài sẽ mang theo nó bên người. Tới lúc đó những người ra ngoài làm nhiệm vụ cũng được bảo đảm hơn một chút.

“Đúng, nhớ hẳn!” Liều Khê đỏ mặt thừa nhận.

“Liều Khê, tốt quá, mau cho tôi ít máu, tôi có phát hiện trọng đại” Cả người giáo sư Lô tiêu tụy vô cùng, đôi mắt còn đen một vòng, giống như mấy ngày không ngủ, nhưng mặt lại phấn khởi vô cùng, ông ta nhìn Liều Khê chăm chăm, ánh mắt sáng kinh người.

Liều Khê sửng sốt, hình như giáo sư Lô đã phát hiện máu của nữ phụ có thể khắc chế virus zombie, cho nên nữ phụ trở thành chất giải độc, ách, không lẽ thật sự muốn cô hiến thân vì khoa học, cứu vớt toàn bộ nhân loại sao?

Đột nhiên có xúc động khóc không ra nước mắt, nghĩ tới việc ở trong phòng thí nghiệm không được thấy ngày đêm, cô cảm thấy không bằng biến thành zombie đi theo tên Bạch Vương cho rồi.

Ý ý, hình như máu nữ phụ có thể giải được virus là vì được uống nước không gian của nữ chính thì phải? Có lẽ cô còn có cách khác cứu vớt thế giới mà không cần hiến thân rồi.

Chương 57

Giáo sư Lô biết máu của Liều Khê có thể tạo ra được thuốc giải virus zombie, tin tức này chỉ ông ta biết. Hơn nữa, ông ta cũng hiểu, chỉ trông vào máu của một người mà có thể cứu vớt toàn bộ thế giới là ý nghĩ viển vông.

Tiếp theo, ông muốn thử xem có thể phân tích được thành phần trong, từ đó tìm được thứ thay thế.

Liều Khê cũng biết giáo sư Lô đã nghiên cứu ra thuốc giải độc, lại nghĩ tới kết cục của nữ phụ, lưng lạnh run, thậm chí còn có cảm giác da đầu run lên. Liều Khê nở nụ cười khổ, quả nhiên cô không có giác ngộ cao như thế, có thể hi sinh bản thân một cách bình thản, cho dù đây là trò chơi.

Mặt Liều Khê trắng bệch, nắm chặt bàn tay, không sợ, không sợ, còn có một đường để thử, chưa tới thời khắc cuối cùng, cô sẽ không buông tay.

“Liều Khê, sao thế? Sắc mặt sao tái vậy? Có phải thân thể không thoải mái không?” Một thí nghiệm viên nhìn bộ dạng của Liều Khê, an ủi nói: “Không bằng cô về nghỉ ngơi trước đi!”

Người kia vừa mở miệng thì những người khác cũng gật đầu, ý bảo hôm nay thí nghiệm như vậy là được rồi, bình dự trữ dị năng bọn họ cần tiến hành cải tiến lại.

Liều Khê gật đầu, cô thật sự phải nghỉ ngơi một chút, mỉm cười miễn cưỡng với họ, sau đó rời khỏi phòng thí nghiệm.

Trên đường đi, Liều Khê nhớ lại kịch bản, đợi vài ngày nữa, đám Phương Hàm dọn dẹp căn cứ H trở về, theo đạo lý mà nói thì những người đó lợi dụng lúc đoạt quyền ngầm đem nữ phụ trở thành zombie, nhưng đó là nửa năm sau, trong nửa năm này nữ phụ sống rất tốt.

Từ đó có thể suy ra, ban đầu căn cứ không tính đem nữ phụ trở thành thuốc giải độc, chỉ là sau khi nữ phụ trở thành zombie, việc đem nữ phụ trở thành thuốc giải độc không còn mang theo áy náy nữa.

Nhưng mà Liều Khê không dám đánh cược, nếu thế thì chỉ còn nước xuôi trong tay Tịch Ấu Vân, nước xuôi kia còn mạnh hơn máu của cô nhiều.

Cắn ngón tay, xem ra tin tức này còn chưa có truyền ra ngoài, quan trọng là không được để Tịch Ấu Vân biết. Trong mặt thế, nếu có thể làm thuốc giải độc, sợ là đám người trong căn cứ sẽ xua cô như xua vịt, tới lúc đó, ai cũng không đảm bảo cô sẽ tốt cả.

Lòng người là thứ khó lường nhất, có thể sống sót tại mặt thế, chẳng qua là hi sinh một mạng, ai có lời đều thấy rõ, chỉ nghĩ tới đó, Liều Khê đã thấy sợ hãi.

Hung hăng cắn môi, dù sao tới lúc này, cô không có gì để sợ, đừng quên người đàn ông nhà cô là boss cuối cùng, trừ khi cô cam tâm tình nguyện, nếu không ai cũng đừng hòng ép cô.

Liều Khê làm tốt tâm lý, cả người tỉnh táo lại, suy nghĩ đối sách, đợi tinh anh của căn cứ trở về.

Lúc đoàn xe từ căn cứ H trở về, thật sự khiến người khác phải nghi ngờ, trên mặt họ không có nụ cười nào, chỉ đem những người bị thương vào phòng bệnh, Liều Khê cũng tới giúp đỡ.

Đợi đến khi thấy những người trong phòng chữa bệnh, Liều Khê như bị đánh vào lòng. Khác với cô gái nằm trên giường bệnh, ánh mắt những người kia mang theo sự chết lặng, không có chút thần thái, giống như cái xác không hồn.

“Liều Khê, làm phiền cô rồi, những người này... ai...” Một y tá thở dài, thuốc ở mặt thế thiếu vô cùng, may Liều Khê có năng lực chữa khỏi. Những người được cứu về có nam có nữ, tất cả đều bị ngược đãi tới dạng này, thật sự sống không bằng chết.

Đi tới giường bệnh đầu tiên, xóc cái chăn mỏng lên, mặt cô xanh mét, trên da lộ vết cắn, vết tàn thuốc làm bỏng, vết dao nhọn đâm vào, vết roi quất... Từng tầng từng lớp xen lẫn vào nhau, có nơi đã sinh mủ, chảy ra nước mủ hôi thối.

Hít một hơi thật sâu, đè nén sự phẫn nộ, ở mặt thế này, thứ ghê tởm nhất không phải zombie mà là súc sinh, những người đó ngay cả zombie cũng không bằng.

Không trì hoãn một giây, Liều Khê bắt đầu lao vào công việc, cấp bậc dị năng của cô đã tới cấp bốn, mỗi ngày đều dùng dị năng không ngừng nghỉ để lên cấp, có thể nhanh chóng đem những người này trị cho tốt, cũng để cho bọn họ ít đau đớn đi.

Bận rộn cả một ngày, đợi tới lúc mặt trời xuống núi, dị năng trong người Liều Khê dùng hết, mặt mũi lau mồ hôi trên trán, ngày mai còn phải tiếp tục.

Kéo thân thể mệt mỏi về ký túc xá, sau đó lạc vào cái ôm lạnh lẽo, Liễu Khê chủ động hôn lên cổ Bạch Vương, sau đó vùi vào trong cái ôm của hắn, cái ôm này ấm áp tới mức khiến cô an tâm.

Hôm nay cô mới hiểu được, thật ra mình rất may mắn.

Cảm nhận được sự khó chịu và bất lực của Liễu Khê, Bạch Vương nâng tay cô lên, một tay đem áo khoác khoác lên người cô, sau đó ôm cô thật chặt.

“Chúng ta tới phòng làm, anh Hàm tìm em.” Liễu Khê khàn khàn nói, sau đó cuộn mình vào lòng Bạch Vương.

“Tốt!” Bạch Vương nheo mắt lại, lòng đau xót, trước khi rời đi hắn thấy Liễu Khê còn rất tốt, mỗi ngày đều cười, sao từ khi hắn trở về từ căn cứ H cô đã sợ hãi như vậy?

Bảo bối hắn nâng niu trong lòng bàn tay, ai dám làm tổn thương cô? Nếu hắn tìm ra, hắn sẽ không bỏ qua cho người đó!

Ôm Liễu Khê tới văn phòng, bên trong không chỉ có Phương Hàm mà còn có cả Phương Duy và giáo sư Lô. Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Bạch Vương, Phương Hàm mím môi nói: “Mời ngồi, hôm nay tìm Liễu Khê tới là có chuyện muốn nói.”

Bạch Vương không buông Liễu Khê ra mà tự mình ngồi vào ghế, ôm Liễu Khê vào ngực, bộ dạng bảo vệ người.

“Anh Hàm nói đi, có chuyện gì?” Liễu Khê ngẩng đầu, trên mặt mang theo sự mệt mỏi, con ngươi vốn sáng ngời bây giờ lại mênh mông như bị lớp sương bao phủ, đôi môi hồng phấn bây giờ trắng bệch, cả người mệt mỏi làm người khác đau lòng.

“Giáo sư Lô tìm được thứ có thể tạo ra thuốc giải độc trong máu của em, tiếp theo bọn anh muốn mời em phối hợp xem có thể phân tích được thành phần trong đó không, mà cách này thì cần phải có máu của em nên muốn xem ý kiến của em thế nào.” Phương Hàm trịnh trọng nói chuyện với Liễu Khê, bọn họ muốn xem thử, nếu có thể tìm được thứ thay thế thì căn cứ xem như được cứu rồi.

Liễu Khê sửng sốt, thành phần giải độc sao có thể tìm ra? Đó là công dụng của nước suối của Tịch Ấu Vân, sao có thể tìm được thể phẩm?

“Nếu chỗ nào cần em, em sẽ không từ chối, em sẽ hiến máu.” Liễu Khê nói “Nhưng mà máu của mình em mà tinh luyện thuốc giải độc thì sợ là muối bỏ biển, em nghĩ cũng thử xem những người có dị năng khác, xem thử có loại chống virus như vậy không?”

Phương Hàm và giáo sư Lô liếc mắt nhìn nhau, đây cũng là một khả năng. Hai người gật đầu với nhau, Phương Hàm nói: “Vậy thì làm kiểm tra tất cả những người có dị năng đi.”

Liễu Khê buông lỏng tâm tình, mục đích của cô đã đạt được. Người uống nước suối trừ cô ra còn có Tịch Ấu Vân, nếu cô nhớ không nhầm thì hình như còn có một số tâm phúc của cô ta cũng uống nước suối, tới lúc đó, có sơ hở như vậy, đám người Phương Hàm không tìm ra bí mật thì cũng hết đường nói rồi.

Biết điều này nhất định không phải là phong cách của thánh mẫu, Liễu Khê nghĩ trong lòng, đợi sau khi nhiệm vụ kết thúc, không biết nữ phụ kia sẽ chỉ trích cô thế nào.

Về tới ký túc xá, Bạch Vương đặt Liễu Khê lên giường, sau đó nằm ở bên cạnh, kéo chăn đắp cả hai người, một tay ôm Liễu Khê, một tay vuốt lưng của cô, thấp giọng an ủi: “Đừng sợ, đừng khó chịu, có anh!!”

“Em biết!!” Liễu Khê vùi mình vào lòng Bạch Vương, ở trong bờ ngực rộng lớn của hắn, cô an tâm vô cùng.

Đám người Phương Hàm làm việc rất nhanh.

Sau quá trình đo lường kiểm tra cẩn thận, giáo sư Lô đã tìm được chín người có thể lấy máu làm thuốc giải độc, trong lòng có chút tiếc hận, còn tưởng rằng máu của những người có dị năng đều có thành phần kháng độc.

Phương Hàm nhìn tên chín người, giật mình, người đầu tiên là Tịch Ấu Vân, còn lại là tám người, những người đó Phương Duy đã nói với hắn, bọn họ từng là người thường, sau khi đi theo Tịch Ấu Vân thì có thể

kích phát dị năng. Liễu Khê cùng với tám người kia đều có liên hệ với Tịch Ấu Vân, nên cô ta chính là mấu chốt của việc này.

Chắc có là có khả năng đó, Phương Hàm cầm lấy tờ danh sách, đôi mắt tối lại, hẳn nên thay biện pháp để quan sát cô ả mọi lúc thôi.

“Anh, gọi Liễu Khê tới hỏi thử, lúc mới vào mặt thể, cô ấy là người tiếp xúc với Tịch Ấu Vân đầu tiên, có lẽ cô ấy có thể đưa ra được điều gì?” Phương Duy đột nhiên mở miệng.

Phương Hàm gõ tay lên bàn, gật đầu, đó cũng là một cách.

“Em và Ấu Vân vốn trốn ở trong phòng thí nghiệm đã bị bỏ hoang, lúc đó là lúc mặt thể bùng nổ, em ngất đi, Ấu Vân đút em một chén nước, sau đó chúng em trốn khỏi trường học, rồi em gặp anh Phương.” Liễu Khê không thể không cảm thán hai người nghĩ rất sâu, nhanh như vậy đã có thể liên hệ lên người Tịch Ấu Vân.

“Nước? Là kiểu nước gì?” Phương Duy đột nhiên hỏi một câu, mà câu hỏi này nhắm vào điểm mấu chốt nhất.

“Một ly nước bình thường, uống rất ngọt, chưa từng có loại nước nào ngon hơn vậy.” Liễu Khê nghiêng đầu nghĩ, thật sự uống rất tốt, quả nhiên là nước suối.

Thấy nó không có giá trị gì, Phương Hàm tiễn Liễu Khê về, ngẩng đầu nhìn Phương Duy nói: “Tìm cơ hội lấy nước uống của Tịch Ấu Vân đem về đo lường.”

“Tốt, em biết rồi!” Phương Duy gật đầu, anh trai hẳn luôn quang minh chính đại, một khi đã thế thì để hẳn đi làm đi. Hẳn nhớ rõ còn không ít camera chưa xử dụng, dùng một cái giám thị Tịch Ấu Vân cũng không tồi.

Phương Duy làm việc rất nhanh, tìm một cơ hội đặt camera vào phòng Tịch Ấu Vân.

Không thể không nói, dù Tịch Ấu Vân làm việc cẩn thận thế nào, ở chỗ mình ở vẫn có lúc thả lỏng, điều này khiến cho Phương Duy phát hiện được bí mật của Tịch Ấu Vân.

Tịch Ấu Vân có không gian bí mật.

Không ai có thể tự nhiên lấy được rau quả, thức ăn, vậy thì chỉ có một khả năng, đó là Tịch Ấu Vân có không gian.

Tuy người có không gian rất ít nhưng không phải không có. Phương Duy cảm thấy không gian của Tịch Ấu Vân khác với không gian thường, ví dụ như rau quả cô ả lấy ra toàn là đồ tươi, giống như là đồ mới được hái. Theo như sự hiểu biết của Phương Duy, không gian chẳng qua là kho hàng di động, căn bản không có công dụng giữ tươi.

Không gian của Tịch Ấu Vân không tầm thường! Chỉ cần có thể mở ra không gian này, không chừng có thể tìm được thuốc giải độc của virus zombie. Phương Duy có loại cảm giác đó.

Có điều, khi Phương Duy chưa tìm ra bí mật về không gian của Tịch Ấu Vân thì căn cứ đã truyền ra tin tức máu Liễu Khê có thể giải trừ được virus zombie, hơn nữa ngày càng rất mãnh liệt!

Chương 58

Máu Liễu Khê có thể giải trừ được virus zombie!!!

Tin tức này truyền khắp căn cứ, ban đầu không tin nhưng có người liên hệ tới năng lực chữa khỏi và tình lọc của Liễu Khê thì bắt đầu tin nó là thật.

Cho dù là thật hay giả đều khiến mọi người hi vọng, chỉ cần có thuốc giải độc thì lúc đối mặt zombie sẽ không sợ hãi.

Đám người chia thành tốp ngồi trong căn tin ăn trưa, một số người ngồi với Tịch Ấu Vân, trong đó có một người đàn ông nói: “Chị Tịch, nghe bảo máu của Liễu Khê có thể giải được virus zombie, chị thấy có thật không?”

Tịch Ấu Vân dừng đùa, miệng nâng lên, cười nói: “Đây là tin đồn, sao có thật được?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhiều nhưng mà như vậy, nghĩ lại đi, nếu như thật thì người trong phòng thí nghiệm sao có thể bình tĩnh như thế? Đừng nghe tin đồn bậy. Huồng hồ Khê Nhi là cô gái tốt, với tính cách của cậu ấy, nếu là thật thì sẽ trối mình đưa tới phòng thí nghiệm rồi.” Tịch Ấu Vân uống một ngụm canh sườn, miệng luôn biện giải cho Liễu Khê nhưng lại khiến người khác cảm thấy Liễu Khê đang trốn tránh.

Ánh mắt mấy người khác thay đổi, một cô gái cười lạnh nói: “Sợ là anh Phương luyến tiếc đó, không biết Liễu Khê có gì tốt? Năng lực của chị Tịch tốt hơn cô ta nhiều, cả ngày cứ lắc lư trong căn cứ, còn cho mình là nữ thần gì đó sao?”

Phương Hàm thích Liễu Khê, tuy mờ mịt nhưng không thể giấu người, người có tâm nhất định có thể nhìn rõ.

“Em thấy cô ta rõ ràng nhất gan, lúc cần cô ta còn chạy nhanh hơn cả thỏ. Hưởng thụ nhiều như vậy cũng không biết ngại! Chẳng lẽ vì công phu trên giường rất tốt sao?” Cô gái kia càng nói càng quá đáng, cô ả sớm không vừa mắt Liễu Khê rồi. Bọn họ cả ngày ở ngoài tiêu diệt zombie mới giữ được bình an cho căn cứ, Liễu Khê kia ở căn cứ cả ngày, không làm gì mà đãi ngộ không kém, thậm chí hơn bọn họ. Dựa vào cái gì?

“Rầm!” Một chén nước hắt lên mặt cô gái kia, khiến cô ta cảm thấy lạnh. Từng giọt nước tí tách rơi xuống như nước mưa, trên ngực xuất hiện một bãi nước, cô gái kia ngây dại.

“A!! Lý Chi Di, cô làm cái gì thế? Bệnh sao??” Chật vật là thứ yếu, quan trọng là ở căn tin có không ít người thấy, thật sự như tát cô ả trước bao nhiêu người. Cô gái kia tức giận nhảy dựng lên, hai mắt phun lửa, hung hăng mắng Lý Chi Di.

“Làm gì sao? Rửa cái mồ hôi của cô đấy!” Lý Chi Di không cam lòng yếu thế cười lạnh, cô cũng không muốn lên tiếng làm gì, ai bảo tên Phương Duy kia đối xử với Liễu Khê tốt hơn cô làm gì? Nhưng cô không phải là người thích nói xấu sau lưng như vậy: “Người khinh thường Liễu Khê thì lúc bị zombie cắn đừng tới nhờ người ta cứu mạng mình! Nói cái gì thế? Lại nhìn mình một chút đi, con gái ghen tị còn xấu hơn người xấu nhất thế giới!”

Tổ chất thân thể người có dị năng tốt hơn người thường nhiều, lúc bị zombie cắn, ít nhất phải hơn mười hai tiếng virus mới khuếch tán toàn thân, người có dị năng ở cấp bậc càng cao thì thời gian càng dài, cho nên không ít người có dị năng trong căn cứ sau khi bị thương đều có thời gian chạy về tìm Liễu Khê cứu mạng.

Cảm giác được ánh mắt khác thường của người khác, cô gái kia xấu hổ vô cùng, vừa giận vừa thẹn, nước mắt long lanh, đảo quanh hốc mắt, nhìn Tịch Ấu Vân cầu cứu.

“Ngu xuẩn!” Tịch Ấu Vân mắng thảm một câu, nếu cô ta nói Liễu Khê nhất gan sợ phiền phức thì sẽ có người tức giận, dù sao ở mặt thể này, có một hi vọng như vậy, ai có thể buông ra? Không nghĩ tới cái người này lại nói bậy nói bạ, ngược lại khiến người khác nghĩ cô ả ngu xuẩn này lấy oán báo ơn, ghen tị Liễu Khê.

“Tuổi cô ấy còn nhỏ, nói chuyện thẳng, Chi Di đừng để trong lòng. Mấy hôm trước chúng tôi mới trở về, gặp zombie cấp hai, có mấy người bạn bị cắn, cô ấy bị áp lực lớn.” Tịch Ấu Vân cười yếu ớt giảng hòa.

“Người nói không phải tôi, sao tôi biết người ta nghĩ gì, huh!” Lý Chi Di để lại một câu, vung tóc, rời khỏi đó.

Khóe miệng Tịch Ấu Vân mang theo nụ cười, nhìn vô cùng bình thản, nhưng con người tối lại, cô gái này bình thường đánh lên phía trước, nhìn có vẻ không đầu óc nhưng không phải người tốt lành gì.

Chuyện này trôi qua, Tịch Ấu Vân không có tâm trạng ăn cái gì, trong mắt cô ả, những thứ ở căn tin còn kém hơn trong không gian. Nghĩ tới việc lấy đồ trong không gian, Tịch Ấu Vân không có khẩu vị, đứng dậy rời khỏi căn tin.

Lúc đi trên đường, Tịch Áu Vân vẫn giữ nụ cười, lòng bắt đầu nghi ngờ.

Tin máu Liễu Khê có thể giải độc là do cô ả tẩn ra, là bậy. Tin tức này là vì muốn khiến cho Liễu Khê rời khỏi căn cứ. Lần hành động ở căn cứ H kia cô ả đã biết được thực lực của tên Bạch Vương kia. Trong số đám người có dị năng, hẳn thành thạo vô cùng, động tác lại thông dong, lúc đó cô ả đã chú ý tới người này.

Sau một hồi quan sát, cô ả phát hiện, thực lực người này rất mạnh, đừng nói anh em Phương Hàm Phương Duy mà ngay cả tất cả người trong căn cứ chỉ sợ chỉ đánh ngang tay hẳn.

Người mạnh chỉ cần một Phương Hàm là đủ, căn cứ này là của Phương Hàm. Nói cách khác, chỉ cần Bạch Vương kia muốn chiếm đoạt quyền thì anh em Phương Hàm không thể chống lại, Phương Hàm mất căn cứ thì cô ả theo đuổi hẳn làm gì?

May mắn người đó có nhược điểm, đó là Liễu Khê! Cô ả biết rõ tính cách của Liễu Khê, là kiểu người yếu đuối lương thiện mà cô ả ghét nhất, giống như cho dù làm gì cũng sẽ được tha thứ.

Cho nên tin tức giả dối này chỉ để đối phó Liễu Khê, những người trong căn cứ mà tin nó, Liễu Khê không ra mặt biến thành chứng cứ tốt nhất, nhiều người xía xối nói bậy sẽ thiêu hủy mọi thứ. Tới lúc đó, Liễu Khê sẽ rời căn cứ.

Cho dù Bạch Vương kia có giận thế nào thì Liễu Khê lương thiện sẽ ngăn hẳn lại, cho nên căn cứ sẽ an toàn.

Kế hoạch vốn là thế, nhưng lúc tin tức này phát ra, Tịch Áu Vân phát hiện thái độ những người trong phòng thí nghiệm có chút kỳ quái, khiến cô ả nghi ngờ, không lẽ máu cô ta thật sự có thể giải độc?

Nếu là thế thì cô ả sẽ thay đổi kế hoạch, Bạch Vương sẽ không có khả năng nhìn Liễu Khê trở thành đồ thí nghiệm. Chỉ cần cô ả làm cho Bạch Vương mang Liễu Khê đi là được. Như vậy rất tốt, Liễu Khê trốn đi, tất cả thanh danh của cô ta sẽ bị hủy hoàn toàn.

Tịch Áu Vân vui vẻ mở cửa, chuẩn bị ngủ trưa, buổi chiều còn huấn luyện.

Bây giờ Liễu Khê căn bản không ra cửa, thái độ của những người kia cũng có chút rõ ràng, cô tính toán thời gian một chút, trợn mắt, con người trong suốt nhìn Bạch Vương nói: “Bạch Vương, chúng ta đi tới phòng Tịch Áu Vân một chút.”

Tịch Áu Vân luôn ý lại không gian của mình, cô nhớ rõ trong sách nói vì sợ trúng virus, cô ta không uống nước trong căn cứ mà dùng nước trong không gian. Ngay cả tới căn tin ăn cũng phải uống một ly nước suối mới an tâm, nói không chừng trong phòng còn có nước không gian.

“?” Mặc dù Bạch Vương có chút nghi ngờ nhưng vẫn gật đầu, bảo bối nhỏ muốn làm gì cũng được hết.

Đi từ cửa sổ tới phòng ký túc của Tịch Áu Vân, bây giờ là một giờ, cũng là lúc Tịch Áu Vân ra cửa.

Quả nhiên lần đầu làm trộm rất khấn trương, bị Bạch Vương ôm vào ngực, hai người tránh người khác đi tới phòng Tịch Áu Vân.

“Khụ khụ, hai người này đang làm gì thế này?” Phương Duy xem camera phun một ngụm nước, nhìn bộ dạng như con chuột nhỏ của Liễu Khê, rón ra rón rén nhìn trái phải, thật sự rất buồn cười.

Liễu Khê này sao lại nghĩ tới trò này vậy trời? Còn có, em gái Liễu Khê, trộm đồ là không đúng, phải phê bình nghiêm túc. Phương Duy nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, ôm bụng cười to.

Liễu Khê nhìn toàn bộ nước trong phòng một lần, nhất thời đau đớn, cô, cô không thể nhận ra được chỗ nào là nước không gian.

“Này...” Bạch Vương chán ghét vươn ngón tay chỉ vào bình thủy tinh trong góc, bộ dạng ghét bỏ. Chai này còn nửa chai, nhưng mà từ đó tẩn ra mùi vị khiến hẳn ghét.

Không lẽ mũi zombie còn linh hoạt hơn mũi mình? Không khoa học! Liễu Khê cẩn thận nhìn, uống thử một ngụm, nước vừa mới vào đã cảm thấy cả người rất thoải mái.

Chính là nó! Mắt Liễu Khê sáng lên, đem nước đổ vào cốc nước mình mang theo.

[Đỉnh! Người chơi Liễu Khê ăn cắp nửa bình nước không gian của nữ chính Tịch Ấu Vân, điểm nhân phẩm giảm xuống 5 điểm]

Khóe miệng co rút, Liễu Khê ôm Bạch Vương tỏ vẻ có thể rời đi.

“Làm hết mọi thứ chỉ vì một lọ nước?” Phương Duy thì thảo tự hỏi, hay là nước kia có vấn đề? Liễu Khê từng nói Tịch Ấu Vân từng đút cô uống nước.

Cầm nước không gian, Liễu Khê do dự một hồi, sau đó quyết định đưa tới cho giáo sư Lô kiểm tra một chút, nhiệm vụ của cô là cứu vớt thế giới, chỉ cần có thể phá giải bí mật của nước này thì có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Tới lúc đó, cô không biết mình sẽ chết thế nào, nhưng mà cũng không có ý so đo.

Nhìn Liễu Khê cầm nước, Tiểu Bạch cuộn mình ở một bên mở mắt, cọ cọ cầm, thân thể ngổm dậy, lắc đuôi chui ra.

Tịch Ấu Vân trở về thì thấy con sói nhỏ đang nằm úp ở cửa phòng mình, ánh mắt sáng lên, đây là vật nuôi Liễu Khê nuôi, lo lắng mở cửa.

Tiểu Bạch nhân cơ hội chui vào cửa, Tịch Ấu Vân khó chịu nhìn con sói nhỏ, vật nhỏ này muốn làm gì? Thật sự giống như chủ nhân của nó.

Tìm được rồi! Tiểu Bạch sáng mắt nhảy lên, móng vuốt nhỏ chạm vào bình thủy tinh trên bàn, dòng nước trong chai chảy ra lên bàn.

Con sói nhỏ kêu ‘ngao ô ngao ô’, nằm súp xuống bàn, quả nhiên là nước không gian. Quá trình không quá một phút.

“Nước của tao, con chó chết tiệt này!” Tịch Ấu Vân đem Tiểu Bạch thành con chó nhỏ, thấy nó làm đổ nước của mình thì hét âm lên.

Tiểu Bạch ôm da lông dính nước chạy ra ngoài, Tịch Ấu Vân chạy theo phía sau, lúc mới xuống lầu thì thấy Liễu Khê và Bạch Vương đi ra từ phòng thí nghiệm.

Tiểu Bạch chạy tới bên hai người, Tịch Ấu Vân chán ghét nhìn Tiểu Bạch, dù sao cũng gặp được người, chuẩn bị lên tiếng.

Liễu Khê ôm Tiểu Bạch vào lòng, nhú mày, sao lại ướt như thế? Tiểu Bạch vẫy người, nước văng ra. Bạch Vương dùng tay che mặt, lùi về sau hai bước, tránh được nước bay qua, sau đó buông tay xuống, cảm giác lòng bàn tay đau đớn.

Mắt Tịch Ấu Vân nheo lại, cô ả vừa thấy tay của Bạch Vương đột nhiên xuất hiện bọt khí, nó còn mang theo màu sắc màu vàng lục, tình hình này cô ả đã thấy ở trên người zombie.

Nước suối không gian có tác dụng hủy diệt virus zombie, cô ta từng đổ một chén lên người zombie, nhưng chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt, thân thể zombie kia toát lên bọt khí, da thịt giống như có cái gì mấp máy, sau đó bọt khí mạnh mẽ xuất hiện, chảy ra nước mủ vàng lục, đợi sau khi nước mủ kia chảy hết thì zombie kia gục, trở thành thân thể bình thường.

Cô ả đã từng thí nghiệm qua, chỉ có zombie mới như vậy, đối với người thường và người có không gian thì nước suối là thuốc bổ tốt nhất.

Bạch Vương này là zombie!! Là zombie cao cấp nhất!!

Liễu Khê, Bạch Vương, nếu đã thế, xin mời hai người trở thành đá để nâng cao uy vọng trong căn cứ của tôi. Tịch Ấu Vân chẳng những không sợ mà còn hưng phấn, đây là cơ hội tốt.

Chương 59

“Giáo sư Lô tìm tôi gấp như vậy là có chuyện gì?” Phương Hàm đi tới phòng thí nghiệm, hẳn có thể nhận ra được sự kích động của giáo sư Lô qua điện thoại.

Giáo sư Lô đang quan sát dụng cụ trước mắt một cách cẩn thận nghe được giọng của Phương Hàm, ông ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt mệt mỏi mang theo sự phấn khởi kích động: “Cậu mau tới đây xem!”

Dứt lời đi tới mấy bước, đưa dụng cụ cho Phương Hàm.

Phương Hàm sửng sốt, đi qua, thông qua kính hiển vi có thể thấy được một số virus đang chuyển động màu vàng lục, sau khi một giọt trong suốt đưa vào thì giống như những giọt mưa chảy xuống, đám virus zombie kia chạy trốn, sau đó bị cắn nuốt chậm rãi, toàn bộ virus zombie trong dụng cụ bị tiêu diệt hết.

Cẩn cứ theo mắt thường chỉ thấy được chất lỏng màu vàng lục, nhưng tính chất thật lại khác nhau.

“Đúng là năng lực cắn nuốt mạnh mẽ!” Phương Hàm vốn bình tĩnh cũng không thể khống chế kích động, hô hấp dồn dập hơn.

Cái này đại biểu cho chuyện gì, Phương Hàm biết rất rõ. Toàn bộ nhân loại được cứu rồi, cuối cùng chiếc hòm Pandora (chiếc hộp chứa nhiều tai ương nhưng cũng mang theo bất ngờ may mắn) cũng đã được mở, hi vọng ở bên trong đó đã xuất hiện.

“Cái này còn mạnh mẽ hơn cả máu của Liễu Khê, thậm chí trong thành phần khác chế virus zombie cũng có thể sinh sôi nảy nở, điều này đại biểu cho việc nó có thể tái tạo

” Giáo sư Lô nói.

“Cái này ở đâu ra?” Khuôn mặt cứng ngắc của Phương Hàm cũng không thể ngăn được sự vui vẻ.

“Là chất lỏng Liễu Khê đưa tới, chỉ một giọt đã đủ cắn nuốt hết virus zombie sơ cấp.” Giáo sư Lô đưa một tờ báo cáo thí nghiệm cho Phương Hàm.

Phương Hàm bình tĩnh lật xem, bàn tay cầm tờ báo cáo run lên.

“Thuốc giải độc này có gây hại cho con người không?” Phương Hàm đọc rất nhanh, chỉ mất mấy phút đã đọc hết tờ báo cáo thí nghiệm, đóng tập lại, hỏi.

Nếu như thuốc giải độc này gây hại cho người vậy thì cho dù tiêu diệt được virus zombie cũng gây hại cho con người, như vậy phải tiếp tục cải tiến mới có thể dùng.

“Tôi đã thí nghiệm với động vật khác, thứ này không gây hại cho động vật, thần kỳ hơn là nó có lợi ích lớn với cơ thể động vật, bây giờ chỉ còn thí nghiệm lên con người là ổn.” Giáo sư Lô thở dài.

“Tôi làm.” Phương Hàm thần nhiên nói.

“Cậu là người đứng đầu của căn cứ, sao có thể?” Giáo sư Lô lập tức phản đối, nếu như có gì sai sót thì căn cứ phải làm sao?

“Tôi tin tưởng báo cáo của giáo sư.” Phương Hàm trầm giọng nói, hẳn là người đứng đầu căn cứ, đương nhiên phải làm gương.

“Tôi không đồng ý!” Giáo sư Lô lắc đầu, ông luôn lấy đại cục làm trọng, ông tuyệt đối không để cho Phương Hàm mạo hiểm.

“Hai người dừng cãi nữa, tôi làm.” Phương Duy mở cửa đi từ ngoài vào.

“Sao em lại ở đây?” Phương Hàm nhú mày, những lời ban nãy thẳng thắn này đã nghe bao nhiêu rồi?

“Khụ khụ, gì chứ, thứ anh cầm trong tay là đồ tặng cấp được em làm từ tinh thạch lúc nhàm chán.” Phương Duy ho khan hai tiếng, lúc ở văn phòng, cậu đã nói với anh là nghiên cứu được đồ tặng cấp mới.

Cậu tính tới để thử hiệu quả, ai dè vừa tới lại nghe được chuyện lớn này, mà cậu cũng biết thứ chất lỏng này liên quan tới bình thủy mà Liễu Khê trộm.

Sự thật chứng minh, nước suối không gian của Tịch Ấu Vân có hiệu quả rất tốt, Phương Duy cảm thấy một dòng nước đánh sâu vào tứ chi, thân thể đột nhiên tuôn ra một cỗ năng lượng mạnh mẽ, trán chảy ra mồ hôi. Dị năng của cậu đang tăng cấp, bên cạnh đó còn mang theo một cỗ khí thế khiến người khác sợ hãi, giống như cơn lốc càn quét qua phòng thí nghiệm, khiến người khác thở không nổi.

“Tăng cấp rồi?” Giáo sư Lô sợ hãi nhìn Phương Dục.

Phương Hàm nghĩ tới tác dụng của chất lỏng như vậy, khuôn mặt nghiêm túc lại, chỉ cần có được thứ chất lỏng thần kỳ này thì sức mạnh của căn cứ tăng lên không ít.

Liễu Khê biết rõ sau khi giáo sư Lô nghiên cứu được tác dụng của nước suối sẽ tới tìm mình, chỉ là khi thấy mấy người với vẻ mặt nghiêm túc thì cô biết mình đã xem nhẹ tác dụng của nước suối ở trong lòng họ rồi.

Đối với câu hỏi của Phương Hàm, cô ăn ngay nói thật, nước suối đó là do cô trộm từ chỗ Tịch Ấu Vân, vốn đã nghĩ ra không ít cớ, ai dè không cần dùng.

Đám người Phương Hàm nghe lời của Liễu Khê xong thì không hỏi gì thêm.

Đại khái là bọn họ đã nghi ngờ Tịch Ấu Vân từ trước rồi, Liễu Khê nghĩ vậy rồi không tính quản thêm.

Một thân thể lạnh lẽo ôm lấy cô, sau tai cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo. Cả người Liễu Khê tê dại.

Đôi môi mềm mại hôn lên lỗ tai của Liễu Khê, lưỡi bắt đầu liếm dái tai mỏng manh, lưu lại một ít nước ẩm ướt, cuối cùng mút vành tai khéo léo, Liễu Khê nhỏ giọng hô lên một tiếng.

Bạch Vương xoay cô lại hôn lên cánh môi phần nộn, hần mang theo độ ẩm có thể làm tổn thương người, cả người Liễu Khê hồng lên, hôn thật sâu, toàn bộ khoang miệng Liễu Khê tràn ngập hương vị của Bạch Vương, tiếng âm thanh hút chặc chặc vang lên, thân thể Liễu Khê mềm nhũn không đứng được.

Cả người dựa vào người của Bạch Vương, Liễu Khê cầm lấy bàn tay đang ôm hông mình, nhẹ giọng rên: “Tôi... Tôi giường...”

Âm thanh uyển chuyển như tiếng khóc vang lên, bởi vì kích thích nên lông mi Liễu Khê dính một giọt nước mắt, trên mặt mê mang, kích thích Bạch Vương vô cùng.

Đem người ôm tới giường, hung hăng cởi quần áo, bộ ngực non mềm lộ ra, cúi đầu hôn xuống, dục vọng cứng rắn cọ xát trên cái bụng mềm mại của Liễu Khê.

Hai mắt Liễu Khê mê ly, ngón tay xoa vai Bạch Vương, máu khắp thân thể dồn lên bộ ngực bị hần hôn liếm, sự sung sướng từ ngực truyền tới hai chân, ngay cả ngón chân cũng phải cuộn lại do bị kích thích.

“Có muốn không...?” Bạch Vương cọ xát, nén lại kích thích, cúi đầu nhìn Liễu Khê đang nằm dưới thân thể của mình, khuôn mặt như bạch ngọc xuất hiện một chút màu hồng, giống như hoa đào nở vào ngày xuân, hai mắt sáng lên, giọng nói mang theo sự mê người.

“Muốn...!!!!” Liễu Khê cắn lên môi Bạch Vương, răng nanh bén nhọn cắn chặt lên bờ môi làm môi hần chảy ra một ít máu đen.

Động tác này kích thích Bạch Vương, hần hung hăng động thân, xuyên qua cơ thể Liễu Khê, bắt đầu luật động.

“Anh không thích nơi này...” Cao triều trôi qua, hai người ôm nhau nằm lên giường, âm thanh Bạch Vương chán nản, người nơi này rất đáng ghét, không khí ở đây cũng rất đáng ghét, hần cảm thấy mình không hợp nơi này, nếu không phải vì Liễu Khê thì hần không muốn ở đây dù chỉ một giây.

Liễu Khê ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn mỹ của Bạch Vương có chút mơ hồ, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ lạnh lùng, có điều cô rõ, câu nói lúc này không phải là ảo giác. Một cổ chua xót xuất hiện khiến Liễu Khê khó chịu không thở được, lúc nào cũng là hần nhân nhượng cô, cho tới giờ cô cũng chưa nghĩ tới hần lại khiến mình ủy khuất như vậy.

Nhiệm vụ cứu vớt thế giới gì đó, Liễu Khê không thích nghĩ, trong đầu toàn bộ là người đàn ông trước mắt này, người đàn ông có thể vứt bỏ mọi thứ vì cô. Hần sợ cô khổ sở thì cô sao có thể khiến hần ủy khuất đây?

“Em đi với anh!” Liễu Khê vươn ngón tay như bạch ngọc lên, một tay cầm lấy bàn tay của hần, cầm rất chặt, không lưu một khe hở, giống như một lời thề bình thường, có điều hai mắt mang theo sự kiên định.

Đến nơi chỉ có hai chúng ta, nắm tay ở cùng nhau một đời, cùng nhau già đi.

Cả người Bạch Vương cứng lại, nhìn Liễu Khê cẩn thận, giống như không thể xác định nổi: “Em nói cái gì?”

Âm thanh nhẹ nhàng kia làm lòng Liễu Khê đau đớn, một bàn tay vuốt khuôn mặt Bạch Vương, nói rõ ràng: “Đưa - Em - Đi!”

Bạch Vương nhìn Liễu Khê chăm chăm, trong mắt xuất hiện sự vui vẻ, ôm lấy cổ Liễu Khê, hôn lên khuôn mặt cô: “Tốt, anh đưa em đi, chúng ta đi ngay lập tức!”

Bạch Vương nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo, sau đó kiếm một bộ váy màu trắng cho Liễu Khê, tự mình mặc cho cô, động tác không che giấu được sự vui vẻ và vội vàng.

Liễu Khê không đem theo cái gì, cả Tiểu Bạch cũng vứt lại, Bạch Vương cầm tay Liễu Khê rất chặt, mười ngón tay của hai người giao nhau.

Bạch Vương thậm chí quên mất việc dùng dị năng ôm Liễu Khê rời khỏi, hần chỉ cầm lấy tay Liễu Khê, ngây ngốc chạy về phía trước.

Bước theo Bạch Vương, gió thổi lên mặt, Liễu Khê không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào, có một chút khẩn trương lại có chút kích động thêm một chút hạnh phúc... Rất nhiều cảm giác trộn lại một chỗ...

Chưa đi ra khỏi cửa thì có một giọng nói vang lên: “Liễu Khê, cậu định đi đâu?”

“Chúng tớ muốn ra ngoài!” Liễu Khê mím môi nói, không để ý Tịch Ấu Vân.

“Muốn đi thì bỏ tên zombie ở cạnh cô lại!” Tịch Ấu Vân ra tay, một dòng nước màu lam nhạt từ bốn phía đánh về phía hai người.

Đồng tử của Bạch Vương co rút lại, nhanh chóng kéo Liễu Khê vào lòng, trên người xuất hiện một bức tường cát màu vàng, cản trở dòng nước này, dòng nước cố gắng chen vào trong cát như cố sức phá nát bức tường do Bạch Vương tạo ra.

Chân dẫm một chút, dòng nước chảy ra, Bạch Vương nhanh chóng nhảy lên một đài cao, con người bình tĩnh lạnh lùng nhìn Tịch Ấu Vân.

Động tác này hấp dẫn không ít người vây xem, mọi người đều tụ tập tại cửa căn cứ, có người tới sớm nghe được câu nói của Tịch Ấu Vân không khỏi nghị luận. Bạch Vương này không giống zombie à nha.

Nhìn bộ dạng bảo vệ Liễu Khê của Bạch Vương, sát khí của Tịch Ấu Vân tản ra bốn phía, điều động dị năng, khống chế nước suối, sau đó tạo thành dòng bay qua Liễu Khê. Cô ả không tin tên zombie này sẽ để Liễu Khê bị thương.

Trên người Liễu Khê không dính một giọt nước bởi vì Bạch Vương dùng thân thể và dị năng bảo vệ cô, bản thân hần lại bị nước đánh trúng, trên người hiện không ít vết thương. Nếu là nước bình thường thì sẽ không lưu lại chút vết thương nào trên người Bạch Vương, nhưng lần này Tịch Ấu Vân lại dùng nước suối trong không gian, thứ duy nhất khắc chế virus zombie trên thế giới này.

“Xuy xuy xuy xuy” Những nơi Bạch Vương bị thương đều xuất hiện bọt nước, sau khi bọt nước kia vỡ tan thì chảy ra nước mủ màu vàng lục, bắt đầu trở nên hư thối, cái mùi đặc trưng của zombie.

Bạch Vương vì bị công kích mạnh nên đôi mắt chuyển sang màu đỏ rực, đồng tử dưng thẳng lên, không thể thấy được ánh sáng từ mắt hần, ngón tay thậm chí trở nên sặc sền, xuất hiện một màu sáng khiến người khác sợ hãi.

Sức mạnh khủng bố từ trên người Bạch Vương lộ ra, Liễu Khê sợ hãi ôm cổ Bạch Vương, loại tuyệt vọng sợ hãi từ linh hồn này làm người khác thở không nổi.

Những người xung quanh bị cỗ sức mạnh này làm khó thở, ngay cả một số người có dị năng phải hét lên quỳ rạp xuống đất, mấy người có dị năng cao cấp cũng sợ hãi ôm lấy bản thân, răng nanh cắn chặt lại, cảm giác sợ hãi bắt đầu lan tràn.

Mạnh quá!... Tịch Âu Vân cắn răng, cố gắng khắc chế suy nghĩ chạy trốn trong đầu, dùng sức điều động dị năng nước bảo vệ mình, hung hăng nhìn Bạch Vương, trừ dị năng ra cô ả còn có tinh thần lực!!

Những người có dị năng trong căn cứ đều có thể cảm giác được khí thế khiến người sợ hãi này, đám người Phương Hàm Phương Duy chạy tới thì thấy Bạch Vương đang ôm Liễu Khê giằng co với đám người trong căn cứ.

Phương Hàm nhìn tới cánh tay bị hư thối của Bạch Vương, ánh mắt tối lại, hẳn là zombie, nếu như phát cuồng ở căn cứ thì hậu quả không cần bàn tới. Không chút do dự dùng dị năng.

“Oanh” Một tia chớp màu lục bổ tới Bạch Vương, Bạch Vương che chở Liễu Khê, đạo tia chớp này ma sát trong thân thể khiến người Bạch Vương cứng ngắc một chút. Phương Duy lợi dụng lúc đó, dùng gió hung hăng bay tới Bạch Vương, quần áo trên người của hắn bị phá hủy thành từng tua nhỏ.

Tịch Âu Vân dùng tinh thần lực đem nước suối trong không gian tụ tập dưới chân Bạch Vương, một lát sau, nước suối từ trong đất dâng lên, giống như đạn pháo màu đậm lên người Bạch Vương.

Nước suối dính lên da Bạch Vương, giống như có sinh mệnh mà chui vào, mạch máu trên người bắt đầu nổi lên, thậm chí còn có thể thấy một ít thứ mấp máy dưới làn da.

Bạch Vương chậm rãi thả Liễu Khê xuống, môi co giật.

Đừng khóc! Lời cũng không nói ra miệng, dưới ánh mắt sợ hãi của Liễu Khê mà ngã xuống đất. Sau khi dòng nước mủ màu vàng lục dừng lại, thân thể Bạch Vương cứng ngắc, rồi biến thành một khối thi thể bình thường. Uy áp khiến người khác sợ hãi tiêu thất, những người tụ tập bắt đầu có thể thở bình thường, hồi phục lại tinh thần.

Liễu Khê không quan tâm tới những lời nói của đám người xung quanh, ôm lấy thi thể không còn hơi thở vào ngực, hai mắt của người kia mở to, đồng tử chỉ có thân thể của Liễu Khê, cả người cô run lên, tiếng nói mỏng manh như phá vỡ mọi thứ: “Bạch Vương.....!!!!”

Anh còn chưa dẫn em đi khỏi đây mà...

[Đinh! Giá trị sinh mệnh của người chơi Liễu Khê bằng 0, nhiệm vụ thất bại, bắt đầu chuyển cảnh, bắt đầu đếm ngược, mười... chín.... Tám.... Bảy....

Chương 60

Phương Hàm lạnh lùng đi trên đồng ruộng nhỏ, gió thổi nhẹ qua, những cây lúa màu vàng trên đồng lắc lư không ngừng, giống như những cơn sóng chảy vào, mang theo mùi hương lúa mạch. Có người dùng máy móc lấy gạo từ trong lúa, đây là mùa thu hoạch đầu năm của căn cứ.

Ngẩng đầu nhìn ra xa thì có thể thấy được một thân cây, một gốc cây đại thụ nguy nga, nói là một thân cây nhưng khi tới gần mới biết đó là hai thân cây, hai cây quấn quanh một chỗ, tuy hai mà một, giống như... một đôi tình nhân ôm lấy nhau.

Tán cây xum xuê, giống như ngọn lửa thiêu đốt mọi thứ, gió thổi qua, tán lá lắc lư. Rõ ràng là mùa thu nhưng cây đại thụ không biết tên này vẫn xanh biếc như ban đầu, đợi tới lúc mùa đông lạnh lẽo tới, lá cây xanh biếc sẽ đổi thành màu đỏ như máu. Cây này chưa bao giờ nở hoa kết quả, bốn mùa vẫn sum xuê như thế.

Mười mấy người mặc áo blu trắng đang thu thập chất lỏng trên cây, chất lỏng này có thể tạo ra thuốc giải độc khắc chế virus zombie, cũng là thuốc giải độc duy nhất hiện nay. Đợi tới lúc lá cây trở thành màu đỏ thì mấy chiếc lá màu đỏ kia có năng lực chữa khỏi, có thể dùng để chữa bệnh.

“Anh!” Phương Duy đi qua, cũng ngẩng đầu nhìn cái cây kia, nơi đó là nơi mà Liễu Khê cùng... Bạch Vương biến mất.

Có lẽ cậu sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng kia, ánh sáng mãnh liệt kia nở rộ trên cơ thể Liễu Khê, ánh sáng chói mắt hơn cả ánh mặt trời bao quanh Liễu Khê và Bạch Vương, chói tới mức người khác không thể mở mắt.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, ánh sáng biến mất, nhưng nơi đó không còn một bóng người. Liễu Khê và Bạch Vương biến mất không thấy như vậy, không có để lại một chút dấu vết.

Ai cũng không hoan hô vì thắng lợi này, huống hồ đây không thể nói là thắng lợi. Nhưng thật ra, trên mặt Tịch Ấu Vân có xuất hiện sự vui vẻ rồi biến mất.

Nhìn biểu tình của anh mình, cậu biết, lúc đó anh rất khó chịu.

Từ sau khi Liễu Khê biến mất, xung quanh căn cứ vốn không có zombie lại bắt đầu nhiều hơn. Lúc này cậu mới nhớ, từ sau khi Bạch Vương xuất hiện thì zombie không còn xuất hiện ở xung quanh căn cứ. Bạch Vương kia có sức mạnh khiến người khác phải run sợ, ngay cả zombie cũng có thể uy hiếp, có lẽ, Bạch Vương chính là vua của zombie trong truyền thuyết.

Một zombie yêu phải người thường! Phương Duy cảm thấy mình đang nằm mơ, đó là chuyện khó tin tới mức nào? Nhưng mà nó lại có thật.

Nhưng vậy thì sao nào? Tại cái thế giới zombie hoành hành này, người còn sống luôn hận zombie, người và zombie vốn không thể cùng sống. Thân phận của Bạch Vương đã định sẵn hắn là kẻ địch của loài người, cho dù hắn không đủ thương người khác nhưng cũng không có nghĩa là cho phép hắn ở căn cứ.

Sau lần đó, bởi vì căn cứ thiếu Liễu Khê mà không ít người bị bệnh mà không được cứu trị kịp thời, lại thiếu thuốc, không ít người chết đi. Những người có dị năng đi săn bắn zombie cũng vì zombie cắn bị thương mà trở thành zombie.

Một khoảng thời gian dài, toàn bộ căn cứ tràn ngập hơi thở tuyệt vọng nặng nề, giáo sư Lô không còn cách nào, đành đi tìm Tịch Ấu Vân, hi vọng cô ta có thể cung cấp chất lỏng thần kỳ để cứu vớt toàn bộ căn cứ.

Tịch Ấu Vân không thèm suy nghĩ phủ quyết, cô ta thề son sắt bản thân không có thứ đó. Giáo sư Lô thất vọng, đành liều mạng nghiên cứu thuốc giải độc.

Tin tức này bị một người nghiên cứu phát ra ngoài, hơn nữa, lần đánh nhau đó có không ít người thấy nước suối của Tịch Ấu Vân có thể tiêu diệt zombie. Trong căn cứ bắt đầu tới khoảng thời gian đáng sợ nhất, số người chết bắt đầu gia tăng, kết quả này làm người khác chán nản vô cùng.

Ánh mắt những người khác nhìn Tịch Ấu Vân càng lúc càng không tốt, cô ta bị cô lập, mọi người cũng không hiểu, đã có nước suối thần kỳ như vậy, tại sao cô ta không thể lấy một ít để cứu người? Những người đó đều là đồng bọn cùng sống cùng chết, thậm chí còn có người muốn thăm vấn Tịch Ấu Vân.

Chuyện càng lúc càng không thể cứu vãn, Tịch Ấu Vân trốn khỏi căn cứ, không ai biết cô ta đi đâu, cô ta giống như bị mất tích vậy.

Sau đó, nơi đánh nhau ở trước cửa bắt đầu xuất hiện hai cây nhỏ giống như, lắc lư thân thể non nớt, duỗi thẳng tán lá màu xanh. Hai cây chậm rãi giao nhau, quấn quanh nhau, tuy hai mà một. Tốc độ sinh trưởng của cây rất nhanh, mỗi ngày đều có sự thay đổi, chỉ qua nửa năm thì cây đã cao hơn hai tầng lầu, hơn nữa, nó không ngừng phát triển.

Bí mật của cây là do một đứa trẻ phát hiện, lúc cậu bé bị bệnh rất khó chịu, lại đói nên chạy tới dưới cây, nhìn lá cây đỏ rực, nhịn không được hái một chiếc ăn vào bụng. Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, cậu bé phát hiện mình khỏi bệnh rồi.

Bí mật này bắt đầu truyền ra, giáo sư Lô kinh ngạc phát hiện, lá cây màu đỏ này có năng lực chữa khỏi. Lúc Phương Hàm biết chuyện này đã im lặng rất lâu.

“Anh, anh nói xem cây kia có phải là Liễu Khê và Bạch Vương không?” Phương Duy nhẹ nhàng hỏi, tuy nhiên cậu không trông cây Phương Hàm sẽ trả lời, anh của cậu, từ sau khi Liễu Khê chết đi, ngày càng lạnh nhạt. Cái chết của Liễu Khê đã trở thành vết thương không bao giờ lành trong lòng anh, thật ra, kể cả cậu cũng không thể quên.

Cô gái giống như thiên sứ kia, luôn mềm lòng như vậy, tới cuối cùng cũng chọn bảo vệ căn cứ.

Hai người đều không nói tới Tịch Ẩu Vân, từ sau khi cô ta rời khỏi căn cứ thì Tịch Ẩu Vân sống hay chết đều không thuộc sự quan tâm của họ.

Tịch Ẩu Vân nằm trên đồng dụng cụ thí nghiệm, thân thể không thể nhúc nhích, không, đó không phải là thân thể mà là đồng thịt kinh tởm.

Từ sau lần đánh nhau đó, bí mật của cô ta bị truyền ra ngoài, không biết bao nhiêu người thèm không gian của cô ta, vốn dĩ cô ta không sợ.

Nhưng mà, lúc Liễu Khê chết, ánh sáng kia xuất hiện lại ảnh hưởng tới không gian của cô ta.

Cô ta làm thế nào cũng không thể vào không gian!! Cho dù cô ta có thể dùng tinh thần lực mang theo đồng đồ trong không gian ra nhưng thân thể cô ta không thể vào, không gian từ chối cô ta đi vào.

Hơn nữa, sự tăng trưởng của không gian cũng dừng lại, không gian thần kỳ này trở thành không gian chỉ có chứa đồng.

Đó là sự đáng sợ cỡ nào?

Điều đáng sợ nhất không phải là chuyện đó mà là nước suối kia mất hiệu lực!! Nó trở thành nước suối bình thường!!

Không có nước suối thì cô ta nên làm gì đây? Cô ta không có năng lực tinh lọc và chữa khỏi như Liễu Khê, nếu bị zombie cắn được thì cô ta chỉ có đường chết mà thôi.

Cô ta không muốn chết!!

Lúc giáo sư Lô tới tìm cô ta, cô ta đã thấy có gì đó không đúng. Nghe giáo sư Lô mở miệng xin một ít nước suối của cô ta thì cô ta biết bí mật đã bị lộ.

Thật ra, cô ta nguyện ý cứu toàn bộ căn cứ, Liễu Khê đã chết, hơn nữa cái màn yêu đương với zombie cũng đã truyền khắp căn cứ. Chỉ cần cô ta lấy một ít nước suối, vừa có thể cứu người lại có thể đề cao uy vọng của bản thân, sau đó nắm toàn bộ căn cứ trong tay.

Nhưng mà nước suối của cô ta lại trở thành nước bình thường!! Cô ta biết mình xong rồi.

Quả nhiên, ánh mắt của người trong căn cứ ngày càng nguy hiểm, cô ta đành mạo hiểm trốn khỏi căn cứ. Thế giới lớn như thế, trong không gian của cô ta cũng không thiếu thuốc thiếu đồ ăn, chỉ cần cô ta cẩn thận một chút, cải trang thật tốt thì vẫn có thể tìm được nơi an toàn mà sống qua ngày.

Nhưng cô ta không dự đoán được cô ta bị bắt, lúc cô ta tỉnh lại thì đã nằm trong một căn phòng thí nghiệm. Một ông lão với khuôn mặt quỷ dị nói với cô ta, ông ta muốn đồ ăn mới mẻ trong căn cứ bí mật.

Vì mạng sống, cô ta đành đem hết đồ ăn trong căn cứ, cho nên những người đó chỉ nhốt cô ta, nhưng mà đồ trong không gian có hạn, sau khi lấy hết thì cô ta bị đám người kia cột lên bàn thí nghiệm.

Đám người trong phòng thí nghiệm kia đều là người điên, người điên!!

Ban đầu vì để tìm bí mật không gian của cô ta, bọn họ lấy máu ra xét nghiệm, sau đó bắt đầu giải phẫu thân thể của cô ta.

Cô bị đám người kia làm điên rồi, không gian của cô ta là một miếng ngọc bội nhưng đám người kia nghiên cứu xong, lại bảo cô ta nói dối.

Vì vậy càng thường xuyên nghiên cứu trên cơ thể của cô ta, bọn họ lấy da của cô ta ra, lấy cơ bắp của cô ta, lấy mạch máu của cô ta, phá hủy xương cốt của cô ta, đem những thứ đó thí nghiệm chỉ để tìm ra bí mật.

Vì sợ cô ta chết trên bàn thí nghiệm, bọn họ bỏ đầu cô ta ra, lấy óc của cô ta, đem óc cô ta đặt vào bình dinh dưỡng. Cái óc màu trắng kia có chút mấp máy, giống như sống trên cơ thể người vậy.

Đúng thế, cô ta còn sống, hahahaha, cô ta vẫn còn sống. Cô ta có ý thức, thậm chí còn có thể biểu đạt tư duy của mình trên đồng dụng cụ. Có điều cô ta không thấy không nghe được gì, ngay cả cảm giác cũng không có.

Mà đám thí nghiệm viên này đều rất ngạc nhiên, bởi vì thí nghiệm trên người, chỉ có đầu óc của cô ta là sống, hoặc là trở thành tư liệu sống buồn cười nhất, trở thành một đồng số liệu viết tay.

Thậm chí bọn họ còn lấy trứng trong cơ thể cô ta ra để thụ tinh, đào tạo một người sau của cô ta chỉ để thí nghiệm xem người đời sau của cô ta có năng lực kia hay không. Dĩ nhiên đám người kia phải thất vọng, cuối cùng, đứa trẻ kia cũng có kết cục như cô ta, bị những người đó xem là đồ thí nghiệm.

Đám người kinh tởm! Kinh tởm tới mức cô ta thấy buồn nôn, nhưng cô ta đã sớm mất công năng đó rồi.

Vì sao cô ta lại gặp tình trạng này? Tịch Áu Vân giật mình, rõ ràng lúc trước ở căn cứ, cô ta rất hăng hái. Cô ta có không gian có đồng bọn, cô ta không sợ cái gì hết, nếu như có thể trở lại như trước thì thật sự rất tốt.

Cô ta ghét nơi này, nơi này chỉ có đông dụng cụ lạnh như băng, chỉ có vách tường màu trắng khó chịu, còn có đám người điên tự xưng là thí nghiệm viên kia.

Cái đầu nhỏ mấp máy, chậm rãi đình chỉ suy nghĩ, sau đó không còn gì.

Cô ta đã chết! Cuối cùng cô ta cũng đã chết!

Tốt quá, thật sự rất hạnh phúc!

Cuối cùng cô ta đã được giải thoát!

13. Part 13

[Tiểu thuyết tu chân]

Chương 61

[Người chơi đã chết, nhiệm vụ thất bại, dựa theo luật, phải bị trừng phạt]

[Vì phòng ngừa nó xâm nhập, hình thức trừng phạt bị đóng cửa, dĩ nhiên vẫn phải trừng phạt nhưng không nghiêm trọng]

[Cẩn thận, hình như người chơi đã phát hiện cậu ngục trang]

[Cái này có chút phiền phức, tớ chỉ có thể dùng hình thức sinh mệnh mới có thể tham gia vào trò chơi với người chơi]

Âm thanh của hệ thống có chút chần chờ, Liễu Khê không phải là thánh mẫu thật sự, nó không cho rằng sau khi cô gái này biết thân phận thật của nó thì sẽ bỏ qua.

[Vậy thì lại ngục trang một lần, buông tha cho thân phận vật nuôi. Tin tức tốt là nó đã dừng việc chữa trị bản thân, tớ có thể tìm ra nó]

[Tiếp theo là vào kịch bản tu chân, đem mấy dụng cụ kia đưa ra đi, tình thế bây giờ có lợi cho chúng ta, không cần phải kéo dài]

[Đừng lo lắng việc này, cậu đã xem nhẹ tầm quan trọng của người chơi trong lòng nó rồi. Chỉ cần có thể bắt được nó, thì trình tự của chúng ta mới có thể có tác dụng, vấn đề tiêu diệt nó chỉ là thời gian. Huống chi, người chơi đã trở thành nhược điểm trí mạng của nó]

[Quả thật, nói không chừng người chơi còn có tác dụng hơn đạo cụ kia] Hệ thống có chút dăm chiêu, dùng Liễu Khê đánh tan nó, hình như có thể.

Liễu Khê im lặng ôm lấy chân, cúi đầu, không rõ biểu cảm.

Ngón tay đâm vào trong cánh tay, móng tay bén nhọn đâm vào làn da, dòng máu đỏ tươi chảy ra ngoài, từ trên cánh tay chảy xuống vào thảm.

Cô hận bản thân ngu xuẩn, yếu đuối. Rõ ràng bọn họ có cơ hội rời đi trong gang tấc vậy mà hi vọng kia lại bị đánh nát như thế.

Nếu không phải vì cô thì Bạch Vương vẫn còn cơ hội để rời đi, là cô hại chết Bạch Vương!

“Ngao ô” Một âm thanh nhộn nhộn vang lên, Tiểu Bạch ngồi một bên, cúi cái đầu nhỏ, đôi mắt đen nhánh mang theo sự lo lắng, giống như đang an ủi Liễu Khê.

Âm thanh nhẹ nhàng này giống như tiếng sấm, gọi Liễu Khê đang đắm chìm trong đau đớn tỉnh dậy.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo sự đau đớn hối hận. Đôi mắt cô nhìn chằm chằm cặp mắt vô tội của Tiểu Bạch.

Là nó! Ánh mắt Liễu Khê trở nên oán độc, bởi vì cô bị thế giới mạt thế làm cho sợ hãi, tinh thần căng thẳng, lúc gặp được Bạch Vương lại chìm trong sự vui mừng, gần như xem nhẹ Tiểu Bạch. Cô ngu quá, thứ cần phải cảnh giác nhất lại bị cô ném ra sau đầu.

Bạch Vương là gì? Là vua của zombie, người có sức mạnh mạnh nhất, trong sách, vì đánh bại Bạch Vương, đám người mạnh đứng đầu hơn mười căn cứ liên hợp lại, thay nhau ra trận, vận dụng vũ khí mạnh mẽ, sau đó dựa vào nước suối của Tịch Ẩu Vân mới có thể tiêu diệt được vua zombie. Mà cái giá phải trả cũng rất thảm thiết, hơn mấy chục người có dị năng mạnh nhất chỉ còn có bốn người sống sót.

Nhưng mà Bạch Vương sẽ khinh địch mà chết trong tay những người đó sao?

Có khả năng này sao?

Liễu Khê thậm chí cảm thấy chỉ liếc mắt thôi cũng thấy khó chịu.

“Cút ngay!” Liễu Khê lạnh lùng quát một tiếng.

“Ngao ô” Tiểu Bạch làm bộ khó hiểu, hai chân ngắn đi tới trước mặt Liễu Khê. Lòng nó cũng biết rõ, cô ấy phát hiện, thật sự tiếc cho thân phận vật nuôi này.

“Ba” Đôi mắt đỏ hồng, tay đánh lên người Tiểu Bạch, cô dùng hết sức lực của toàn thân, cả cánh tay chết lặng.

“Ngao ô” Tiểu Bạch kêu thảm, choáng váng quỵ xuống đất. Độ mạnh yếu của Liễu Khê không có chút tác dụng gì với nó, nhưng có thể làm cho Liễu Khê dễ chịu một chút, nó không ngại giả vờ yếu thế.

“Cô làm gì đó?” Một âm thanh mềm mại khiển trách vang lên, nữ phụ vừa xuất hiện đã thấy màn này, lập tức khó chịu. Con chó nhỏ này vốn rất yếu, sao cô gái kia lại có thể đối đãi với nó như vậy?

Vừa nói vừa dịu dàng bế Tiểu Bạch lên, nhẹ nhàng xoa nơi Liễu Khê đánh, cẩn thận nhìn con vật nhỏ không bị thương mới nhìn Liễu Khê.

Thở dài nói: “Nhiệm vụ lần này của cô thất bại, tôi không thể làm trái lương tâm cho cô đủ tư cách.”

Dừng một chút, lại nhin không được nói: “Rõ ràng cô có thể cứu vớt thế giới, vì sao có thể buông tha sinh mạng của mình như vậy? Cứu những người đang đau đớn trong mạt thế kia không tốt sao? Không lẽ người kia quan trọng với cô vậy sao?”

Cô ta không rõ, cũng không biết cảm nhận của Liễu Khê, nếu người đàn ông kia đã chết, Liễu Khê phải sống cho thật tốt chứ?

Liễu Khê bình tĩnh nghe nữ phụ chỉ trích, mà nói cho cùng, cô ta có lập trường gì mà nói những lời này?

Ở trong này, cho dù toàn bộ thế giới thì không bằng một mình hắn!

“Thật ra cô vẫn chưa buông tha, nói cách khác...” Nữ phụ không nói, nói cách khác, cái cây đang sinh trưởng tạo ra những chiếc lá có năng lực tinh lọc và chữa khỏi kia, cho dù họ có chết thì vẫn làm bạn đời với nhau, trở thành vợ chồng cạnh nhau.

“Muốn cho điểm thì cho đi, đừng làm mất thời gian nữa!” Liễu Khê thản nhiên nói, liếc mắt nhìn con chó trong lòng nữ phụ, hệ thống này rất đáng chết!

“Lần này cô không làm tròn nhiệm vụ cứu vớt thế giới, nhưng cô cũng không phá hư bản chất, tôi cho cô 50 điểm, cho cô thêm 5 điểm ẩn tượng, tổng cộng là 55 điểm.” Nữ phụ nhẹ giọng nói, cảm thấy bản thân nên

xin lỗi Liễu Khê nên nói thêm: “Không phải tôi không muốn cho cô nhiều điểm nhưng dựa theo quy tắc, cô chỉ có thể đạt tới chừng đây điểm, hi vọng cô không trách tôi.”

“Không quan trọng!” Liễu Khê lạnh lùng nói.

“Cuối cùng, cô nên đối xử với chó nhỏ tốt một chút, cho dù nó chọc giận cô nhưng cô không nên đối xử với nó như vậy, mạng là thứ cần coi trọng.” Trước khi nữ phụ biến mất còn nói vậy.

“...” Lần này Liễu Khê không thèm nhìn nữ phụ một cái.

Thật ra tôi là một con sói, Tiểu Bạch chui vào bộ ngực no đủ của nữ phụ, dùng móng vuốt nhỏ gãi gãi mặt, chán nản nghĩ.

Lo lắng nhìn Tiểu Bạch một cái, nữ phụ buông nó xuống, lập tức biến mất.

[Căn cứ vào điểm nữ phụ cho, hệ thống bắt đầu đổi điểm, người chơi cũng coi như hoàn thành kịch bản thứ sáu, vì cho điểm không hợp cách, không thưởng, không có ngày nghỉ, không có điểm thuộc tính]

Âm thanh máy móc của hệ thống vang lên.

Liễu Khê im lặng không nói, chỉ khi nghe giọng của hệ thống thì ánh mắt xuất hiện ý lạnh và hận ý. Một ngày nào đó...

[Đinh! Người chơi thân mến, bởi vì nhiệm vụ thất bại cho nên hệ thống sẽ trừng phạt người chơi, thu hồi thuộc tính xinh đẹp, thu hồi thuộc tính làn da non nớt, trắng nõn mềm mại, thu hồi lại eo thon nhỏ nhắn tẻo. Trừng phạt đeo vòng cổ ghê tởm đặc chế, vòng đeo cổ làm giảm 100 điểm sức quyến rũ của người chơi, giá trị sức quyến rũ của người chơi bây giờ là -88]

Hệ thống an bài như vậy chẳng qua là muốn nhìn xem Liễu Khê mất đi mỹ mạo thì lưu lại nó thế nào. Cho dù là kết quả như thế nào cũng là tin tức tốt với bọn nó.

Lời hệ thống vừa dứt, khuôn mặt vốn xinh đẹp tuyệt điểm của Liễu Khê biến mất ngay lập tức, trở thành một cô gái thanh tú.

Ngay sau đó một cái vòng cổ hạt châu tròn xuất hiện trên cổ Liễu Khê, màu của hạt châu kia là màu bụi lục, không thu hút. Liễu Khê nâng tay kéo nhưng không kéo nó xuống được, sau đó làm như không chuyện gì buông tay.

Tay cầm cái đuôi con sói nhỏ, sói nhỏ không quen lắc lư trên không trung nên kêu ngao ô ngao ô mấy tiếng, nghe vô cùng đáng thương.

Đi vào siêu thị, mặt Liễu Khê không thay đổi đi tới lò sát sinh, hừ, đúng như hình tượng của hệ thống, cả cái chỗ này mà cũng có. Liễu Khê nhìn lò sát sinh sau đó ném con sói nhỏ kia vào. Nghe tiếng vật nặng rơi ‘ba’ một tiếng thì quay người rời khỏi.

[Người chơi Liễu Khê tùy ý vứt bỏ vật nuôi, trừ 5 điểm giá trị nhân phẩm]

[Người chơi Liễu Khê đưa vật nuôi vào lò sát sinh, trừ 20 điểm giá trị nhân phẩm]

Cô không chút đồng tình hay áy náy với cái chết của Tiểu Bạch. Cúi đầu nhìn vòng cổ trước mắt, hạt châu này...

“Hệ thống, có thể vào kịch bản tiếp.” Liễu Khê thản nhiên nói, cô ngồi trên sofa, hai tay giao nhau ở trên cằm, ánh mắt lạnh lẽo.

[Đinh! Người chơi thân mến, rất vui khi cô không bị ảnh hưởng tâm trạng bởi sự thất bại trước, lúc này chúng ta bước chân vào kịch bản tu chân Mary Sue, mời xem kịch bản]

Âm thanh máy móc của hệ thống mang theo một chút vui đùa, giống như không biết cái gì.

Liễu Khê nhớ rõ quyền này, đây là một quyền Mary Sue, nữ chính Kiều Dương xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, cho dù là mỹ nữ ở khắp thế giới tu chân cũng không bằng dung mạo của nữ chính. Ngoài khuôn mặt ra, nữ chính còn có linh căn ngàn năm khó gặp, tính cách đáng yêu hoạt bát, vận khí rất tốt, kết quả khiến người khác vừa gặp đã yêu.

Bởi vì là kiểu tiểu thuyết nữ chính mạnh lên từng chương nên lúc tu chân nữ chính gặp đủ kiểu nam chính, nam phụ, còn có một số ác độc nữ phụ vì phụ trợ nữ chính mà xuất hiện.

Từ ngày đầu nữ chính bước chân vào con đường tu chân đã trúng vào mệnh đào hoa. Liễu Khê cẩn thận nghĩ, số người yêu nữ chính không ít, dùng hết đầu ngón tay và ngón chân cộng lại cũng không đủ, nhưng nữ chính chỉ thu năm người vào hậu cung của mình.

Trong đó có đại sư huynh của nữ chính, có thiếu chủ của phái đối địch, có người tu ma, có lang yêu, còn có một người có linh thể trời sinh tu luyện thủy linh.

Về phần nữ phụ, bia đỡ đạn thì không ít, thân là nữ chính Mary Sue sao có thể thiếu nữ phụ ghen tị? Cho nên lúc này cô không rõ mình bị hệ thông giao làm nữ phụ nào.

Sau khi khói trắng tan đi, trước mặt Liễu Khê xuất hiện một cô gái mặc nghề thường vũ y thanh tú, cô gái này không tính là xinh đẹp, thậm chí còn khiến người khác thấy cô ta không xứng với bộ quần áo xinh đẹp kia.

Đây là bia đỡ đạn nhị sư tỷ của nữ chính.

Vị nhị sư tỷ này thích đại sư huynh từ nhỏ, nhưng đại sư huynh kia lại yêu nữ chính từ cái nhìn đầu tiên, sau đó còn vì nữ chính là cung cúc tận tụy, cuối cùng trở thành một người trong hậu cung của nữ chính.

Trong một lần bước vào mật tằm bảo, vì cứu đại sư huynh, nữ phụ đã chết oanh oanh liệt liệt.

“Nhiệm vụ lần này là gì?” Liễu Khê liếc mắt nhìn nữ phụ một cái, hỏi, nhìn tình hình này chắc là cướp đại sư huynh kia về.

“Tôi, tôi muốn khiến cho Kiều Dương yêu tôi.” Nữ phụ đỏ mặt, sau đó lớn tiếng tuyên cáo “Tôi thích Kiều Dương trước mấy người kia.”

Liễu Khê đại người, thật sự muốn quỳ trước ánh sáng mạnh mẽ của Mary Sue!!!

[Tiểu thuyết tu chân]

Chương 62

Tuy rằng kinh ngạc với ánh sáng Mary Sue có thể làm cho tình địch nữ phụ ảnh hưởng nhưng Liễu Khê vẫn ổn định tinh thần rất nhanh, nhìn đôi mắt mong chờ của nữ phụ, cô bình tĩnh nói: “Tôi từ chối!”

Nữ phụ đang ngưỡng ngưỡng không khỏi nghi ngờ, Kiều Dương tốt như thế, sao lại muốn từ chối? Nếu không phải cô không thể trở về thì cô không để người khác ở cạnh Kiều Dương đâu. Kiều Dương có mình cô là đủ rồi.

“Vì sao?” Cô ta buông tay, nhìn Liễu Khê chằm chằm.

“Người tôi yêu từ trước tới giờ chỉ có một!” Liễu Khê nhìn vào mắt nữ phụ, trong đáy mắt mang theo sự kiên trì, cô sẽ không vì một nhiệm vụ mà yêu người khác, cho dù là làm bộ cô cũng không đồng ý. Từ đầu tới cuối, người cô yêu chỉ có người kia.

“Tôi cũng chỉ thích một mình Kiều Dương.” Nghe lời nói của Liễu Khê thì nữ phụ cũng cười hì hì nói.

Liễu Khê im lặng, em gái, vậy chuyện đại sư huynh là thế nào? Các người là thanh mai trúc mã, không lẽ thanh mai trúc mã luôn bị chia rẽ sao?

“Đối nhiệm vụ khác!” Liễu Khê thương lượng, bình tĩnh nói: “Cho dù tôi lấy thân phận của cô, người Kiều Dương yêu cũng không phải cô, cuối cùng cô vẫn như thế, có khi còn mất nhiều hơn được.”

“Đúng vậy. Vậy nên làm gì đây?” Nữ phụ lớn lên ở Tử Tiêu Tông nên biết rất ít việc đối nhân xử thế, nghe mấy lời của Liễu Khê có vẻ có lý nên bắt đầu trầm tư khó xử.

Liễu Khê đột nhiên thấy nữ phụ này rất ngây thơ, chỉ nói mấy câu đã có thể thay đổi nhiệm vụ.

Cô ấy thật sự thích Kiều Dương, muốn cùng Kiều Dương ở cùng nhau, cả đời cả kiếp ở chung một chỗ. Nếu không thể như vậy, nữ phụ đột nhiên cảm thấy làm cho Kiều Dương ở một mình cả đời này cũng được.

“Nếu thế thì không để cho Kiều Dương yêu những người kia, làm cho Kiều Dương chú tâm tu hành cả đời, cuối cùng đắc đạo thành tiên.” Nữ phụ tự hỏi một hồi, cảm thấy như vậy rất tốt, lập tức nhìn Liễu Khê với ánh mắt sáng ngời, ôm ngực tự hỏi: “Như vậy vẫn chưa đủ, một chút cũng không thỏa mãn, Kiều Dương chỉ cần nhìn một mình tôi, thuộc về mình tôi là đủ rồi.”

Giống như nghĩ tới cái gì, cô ta nở nụ cười sát khí bốn phía nói: “Nếu không được thì khiến cho Kiều Dương chết cùng tôi đi!! Nếu Kiều Dương không thích tôi thì để cho muội ấy vĩnh viễn thuộc về tôi cũng tốt!”

Liễu Khê im lặng thu hồi lại lời nói lúc này, nữ phụ này không đơn thuần chút nào. Người này và người lúc này thật sự là hai thái cực. Sao có thể biến chất nhanh vậy chứ?

“Hai nhiệm vụ này, cô chọn một cái.” Nữ phụ nâng môi lên, hoàn toàn không cảm thấy thẹn thùng, ánh mắt lợi hại mang theo cuồng nhiệt khiến người khác sợ hãi: “Đúng, thật ra tôi không muốn Kiều Dương chết, nhưng mà vậy thì sao? Nếu như Kiều Dương yêu người khác, không bằng giết muội ấy!”

Kiều Dương chết rồi sẽ không yêu người khác, muội ấy luôn không nhìn cô ta, thật quá đáng, cô ta thích muội ấy như vậy, thích tới mức tâm đau muốn chết, thích tới mức có thể chết vì muội ấy, cho nên, Kiều Dương, muội không thể thích người khác nha, thích người khác thì tỷ sẽ làm cho muội thuộc về tỷ.

Em gái, thật ra cô là đứa trẻ bị bệnh tinh thần phần liệt ha? Liễu Khê lau mặt, thu lại biểu tình ngây ngốc: “Một là khiến Kiều Dương yêu, hoặc là... giết cô ta?”

“Đúng, hai nhiệm vụ, tự chọn một cái hoàn thành là được rồi.” Nữ phụ khôi phục trạng thái ngại ngùng, xoa thắt lưng, nhìn Liễu Khê mong chờ: “Thật ra tôi không ngại cô làm hết cả hai đâu”

Tôi ngại. Liễu Khê im lặng nhìn nữ phụ, sao cô có thể quên nữ phụ là tu sĩ, sao có thể không gặp máu chứ?

“Vậy làm phiền cô!” Nữ phụ khôi phục bộ dạng thẹn thùng, sát khí trên mặt đã không còn, nhìn thế nào cũng thành bé ngoan.

“Không cần khách khí!” Liễu Khê khoát tay áo, cô không muốn giết người, xem ra phải biến Mary Sue NP (nữ phụ) thành không CP thôi.

Thấy Liễu Khê đáp ứng xong thì nữ phụ vui vẻ biến mất.

Nên làm gì bây giờ? Liễu Khê nâng cằm trầm tư, cái vòng cổ này...

Trên thế giới này không có cái gọi là yêu vô cớ, có vài người cần phải tiêu diệt từng thứ, hoặc là, khiến cho nữ phụ chịu đau lòng một lần, sau khi bị một người đàn ông phản bội, không lẽ còn đủ sức lực để yêu một người đàn ông khác sao?

Làm nữ phụ ác độc một lần cũng tốt, về phần vòng cổ... Thế giới tu chân có thể rèn nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, không lẽ không thể hủy cái thứ này chắc?

[Đinh! Mở ra kịch bản công lược thứ bảy - Tu chân Mary Sue, bây giờ bắt đầu chuyển cảnh, mời người chơi chú ý, bắt đầu đếm ngược, mười...chín...tám...]

Tỉnh lại sau một cơn choáng váng, Liễu Khê mở mắt thì phát hiện mình đang khoanh chân ngồi trên đệm hương bồ, đập vào mắt là nền đất bạch ngọc, tinh xảo đặc sắc, ngoài cửa là chuông gió màu tím, gió thổi qua làm nó đinh đương lắc lư. Trong thân thể, linh khí chậm rãi chảy qua, có thể cảm nhận được linh khí nồng đậm chung quanh.

“Sư muội, chương môn gọi!” Một âm thanh dịu dàng từ cửa vang lên khiến lòng Liễu Khê dao động.

[Nam chính thứ nhất, Lăng Cổ xuất hiện, độ hảo cảm với người chơi là 60 điểm]

Đây là một trong năm người ở hậu cung của nữ chính, đại sư huynh Lăng Cổ. Nghe nói Lăng Cổ này thích nữ chính từ cái nhìn đầu tiên.

“Sư huynh!” Liễu Khê mở cửa ra, quả nhiên là nam chính, nhìn giống như một người hơn hai mươi tuổi, nhưng ở thế giới tu chân này, đừng lấy vẻ ngoài ra để làm chuẩn. Lăng Cổ mặt một bộ đồ đạo sư màu lam nhạt, trên đó có một ít ký hiệu kỳ dị, mặt mày tuấn lãng, khí chất dịu dàng như ngọc.

“Có đệ tử có tư chất được đưa tới đại diện, chưởng môn gọi hai chúng ta tới, linh căn của đệ tử này không tồi, nói không chừng chúng ta có thêm một ít sư đệ sư muội!” Lăng Cổ nở nụ cười, hắn nói chuyện không nhanh không chậm, làm người khác cảm nhận được sự dịu dàng như làn gió mùa xuân.

Nữ phụ thích người sư huynh này cũng không có gì đáng trách, nhưng mà, nghĩ tới việc cô gái này bị ánh sáng Mary Sue ảnh hưởng, yêu nữ chính từ cái nhìn đầu tiên, thật sự khiến người khác muốn ngắt.

“Làm phiền sư huynh!” Liễu Khê vuốt cằm cười. Chưởng môn của Tử Tiêu tông là sư phụ của Lăng Cổ, mà sư phụ của Liễu Khê là người khác, đó là một người cuồng tu luyện, bây giờ hắn là đang bế quan, dĩ nhiên, sau khi sư phụ của Liễu Khê gặp nữ chính cũng nhìn nàng ta với cặp mắt khác, thậm chí còn truyền một bộ kiếm pháp cho nàng ta.

Bởi vì Lăng Cổ nhập môn trước, hơn nữa lần nào cũng đứng đầu ở cuộc đấu đệ tử nội môn, thực lực bất phàm, lại hay điệu thấp, cho nên mọi người đều rất vui vẻ phục tùng vị đại sư huynh này.

Trong đại diện Tử Tiêu cung, nguy nga vô cùng, những cột lớn dựng thẳng, phải ngẩng đầu thật cao mới có thể thấy được nóc nhà trên cao, trên nóc nhà là những đám mây mù lượn lờ, cũng có thể nhìn thấy được mặt trời, mặt trăng và ngôi sao mờ nhạt từ trên đó, cảnh đẹp khiến người khác phải mê mẩn. Bên dưới mặt đất cũng dùng mặt đất lát, ánh sáng của bạch ngọc phản chiếu lại, tạo nên một vàng sáng thán nhiên, người đứng trên mặt đất giống như đã tới bồng lai tiên cảnh vậy.

Lúc hai người đi tới, chưởng môn và trưởng lão chưa tới, Liễu Khê tự giác tìm chỗ của mình.

Trong điện xuất hiện một ánh sáng kỳ dị, nó không ngừng xoay tròn, đợi sau khi dừng vào quang đình thì đại diện trống trải xuất hiện mấy nam hài và thiếu nữ không lớn tuổi, đứng đầu là một quần sự bên ngoài của Tử Tiêu cung.

Liễu Khê liếc mắt một cái đã thấy được nữ chính Kiều Dương, những đứa trẻ khác trong nhóm người đều sợ hãi, bất an hoặc áp lực, chỉ có đôi mắt nàng ta linh động, tò mò nhìn khắp nơi, bộ dạng đáng yêu hoạt bát khiến người khác thích thú.

[Nữ chính Kiều Dương xuất hiện, độ hảo cảm với người chơi là 0]

Đánh giá nữ chính cẩn thận, lúc này nàng ta khoảng mười lăm mười sáu tuổi, kiều diễm như nụ hoa, nhưng cũng đủ biết sau này có một dung mạo tuyệt diệu, mặt mày như họa, thanh diễm vô song, khó trách nơi nào cũng có hoa đào, bản thân Liễu Khê nhìn cũng thấy yêu thích.

“Sư huynh, tiểu mỹ nhân kia thật xinh đẹp.” Liễu Khê nghiêng đầu, nở nụ cười nói với Lăng Cổ, vừa nói vừa dùng ánh mắt chỉ. Không biết cảm nhận bây giờ của nam chính kiêm đại sư huynh là gì.

“Sư muội nói ai?” Lăng Cổ nghi ngờ nhìn Liễu Khê, không chút để ý nhìn đám trẻ kia. Trong mắt hắn, diện mạo của đám nữ hài này đều giống nhau, trong đó quả thật có một cô bé xinh đẹp hơn vài phần, nhưng không có gì hơn.

Thế giới tu chân này coi trọng thực lực hơn.

[Độ hảo cảm của nam chính Lăng Cổ với nữ chính Kiều Dương là 0]

Không khoa học! Đại sư huynh không phải vừa nhìn đã yêu nữ chính sao? Sao lại có bộ dạng bình thản như vậy?

Một lát sau, chưởng môn và trưởng lão khoan thai đi tới, trên người mặc bộ áo đạo sĩ tầm thường, cũng xuất hiện rất bình thường, ngồi lên ghế ở bên trên. Liễu Khê liếc mắt nhìn, quả nhiên không có sư phụ của mình, khó trách sư phụ chỉ có mình nàng là đệ tử. Ngoài việc tu luyện ra chắc chỉ có nữ chính mới có được một, hai phần chú ý của sư phụ.

Đám trẻ có linh căn im lặng, một tu sĩ Kết Đan kỳ tới trước mặt đám trẻ, khoa tay múa chân mấy cái, miệng lẩm bẩm cái gì đó thì lập tức một trận nổ xuất hiện, một khối ngọc bích màu xanh xuất hiện trước mặt mọi người.

Khối ngọc bích kia là pháp khí kiểm tra linh căn, người kiểm tra đứng trước mặt ngọc bích, hai tay đặt lên khối ngọc bích đó, sau đó sẽ xuất hiện một luồng sáng, màu sắc của luồng sáng sẽ báo lên thuộc tính linh

căn, mỗi thuộc tính một màu khác nhau.

Linh căn càng tinh thuần thì màu sắc cũng sáng hơn.

Một đám trẻ bất an đứng trước viên ngọc bích, tuy rằng bọn nó đã được kiểm tra qua, nhưng bây giờ mới là lúc quyết định tiền đồ sau này của bọn nó.

Kết quả dĩ nhiên có người vui có người buồn, tuy nói những đứa trẻ này đều có linh căn, nhưng chẳng qua chỉ có chút tạp linh căn, có mấy địa linh căn, linh căn không giống nhau cũng đại biểu cho con đường tu luyện trong tương lai khác nhau. Thiên linh căn là tốt nhất, địa linh căn là chi thứ, mà tạp linh căn là thấp nhất.

Một hồi đã tới phiên nữ chính, chỉ thấy nữ chính vừa đặt tay lên viên ngọc bích thì nó xuất hiện một quang sáng lớn, quang sáng bắt đầu xuất hiện màu lam nhạt, chói mắt vô cùng.

“Dĩ nhiên là thủy linh căn, hơn nữa lại có thân thể thuần âm.” Một trưởng lão kinh ngạc không thôi, tư chất này thật sự là trăm năm khó gặp.

Sau đó Liễu Khê nghe được tiếng nêu điên cuồng của hệ thống.

[Độ hảo cảm của nam chính Lăng Cổ với nữ chính Kiều Dương tăng 20 điểm]

[Độ hảo cảm của nam chính Lăng Cổ với nữ chính Kiều Dương tăng 40 điểm]

Thân thể thuần âm, đỉnh lô [1] tuyệt hảo!

[1] đỉnh lô: ở giới tu chân, đỉnh lô này là kiểu người ai cũng muốn song tu ý.

Nếu cùng nữ tử như vậy song tu thì có thể hấp thu linh lực trời đất, còn có thể hấp thu công lực của đối phương, việc tu hành tiến triển cực nhanh, đối với người tu chân ma nói, đây thật sự là sự dụ hoặc khó thể kháng cự.

Đây chính là nguyên nhân chính mà đại sư huynh yêu nữ chính từ cái nhìn đầu tiên!

Chương 64

Tiếp theo cũng giống như trong sách, Kiều Dương được chương môn nhận làm đệ tử, sự vui vẻ trên mặt Lăng Cổ xuất hiện rồi biến mất ngay lập tức, có điều nụ cười trên mặt càng lúc càng dịu dàng, ngón tay không ngừng vuốt ve chuỗi kiếm bên hông.

Liễu Khê chú ý tới động tác của Lăng Cổ, cũng biết đây là động tác nhỏ mà Lăng Cổ thường hay làm khi hạ quyết định gì đó, có thể khiến cho Lăng Cổ như vậy chỉ có Kiều Dương mà thôi.

Chương môn thu Kiều Dương làm đệ tử, so sánh với đám sư huynh muội thì sau này chung đụng với Lăng Cổ rất nhiều. Cái gọi là gần quan được ban lộc, Lăng Cổ quyết định nhất định phải làm đạo lữ với Kiều Dương, một bảo vật trời sinh làm tăng sức mạnh như vậy, người nào không cầu không ước không mơ?

Lăng Cổ ngẩng mặt nhìn bộ dạng yêu kiều của Kiều Dương, mái tóc đen dài búi thành một búi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mềm mại, đôi mắt đen nhánh ướt át như dòng nước chuyển động, cánh môi còn xinh đẹp hơn cả đoá hoa đào, mỗi một nụ cười đều mang theo sự quyến rũ non nớt.

Lăng Cổ cảm thấy rất vừa lòng, nữ tử có thân thể thuần âm, chính là người sinh ra vào lúc âm khí nặng nhất, xinh đẹp hồn nhiên, lúc ân ái có thể khiến cho nam nhân nhận được sự hưởng thụ lớn nhất. Trong lòng càng mong muốn Kiều Dương trở thành đạo lữ của mình.

Đợi sau khi nghi thức thu nhận đồ đệ chấm dứt, chương môn phân phó các sư huynh sư tỷ đem tân sư muội sư đệ đưa tới bên trong động phủ của mình.

Lăng Cổ đi tới trước mặt Kiều Dương, mỉm cười dịu dàng, giọng nói như ngọc: “Tiểu sư muội, huynh là đại đệ tử của sư phụ, tên là Lăng Cổ, muội gọi huynh một tiếng đại sư huynh đi. Muội theo huynh đi về động phủ, thuận tiện nhớ kỹ vị trí của các nơi trong Tử Tiêu Cung.”

“Đại sư huynh! Làm phiền huynh rồi!” Kiều Dương ngọt ngào gọi một tiếng, có chút ngại ngùng cầm lấy tay, hai má ửng hồng, càng xinh đẹp động lòng người.

Hắn hoàn toàn quên còn có một nữ phụ kiêm thanh mai trúc mã lớn lên cùng hắn đang đợi thì phải?

Ngay lập tức đi tới ân cần chăm sóc, động tác cũng nhanh thật. Liễu Khê im lặng nhìn, đôi mắt đen tối không có biểu cảm, nam tuấn lãng, nữ tịnh lệ, nhìn thế nào cũng rất hợp đôi. Chỉ tiếc, Lăng Cổ lại mang mấy phần tâm tư xấu xa.

Liễu Khê tiến tới hai bước, mở miệng: “Sư huynh!”

Đột nhiên vòng cổ trước ngực xuất hiện một ánh sáng màu lục nhạt.

[Đinh! Vòng cổ ghê tởm đặc chế bắt đầu phát huy công dụng, sức quyến rũ của Liễu Khê giảm đi]

Lăng Cổ nhũm mày, bỗng dưng hắn cảm thấy Liễu Khê sư muội rất đáng ghét.

[Đinh! Độ hảo cảm của nam chính Lăng Cổ với người chơi giảm đi 10 điểm]

Kiều Dương tò mò đánh giá Liễu Khê, sư tủy này nhìn rất đáng yêu, cười cũng dịu dàng nhưng sao nàng ta lại cảm thấy không thoải mái, một chút cũng không muốn để ý nàng.

[Đinh! Độ hảo cảm của nữ chính Kiêu Dương với người chơi giảm xuống 5 điểm]

Cảm giác thật kỳ lạ, nàng ta không nên nghĩ như thế, đây là lần đầu gặp mặt, nàng ta không thể có thành kiến với sư tỷ, Kiêu Dương thanh tĩnh một chút, lập tức nở nụ cười ngọt ngào kêu: “Sư tỷ tốt!”

[Đinh! Độ hảo cảm của nữ chính Kiêu Dương với người chơi tăng lên 5 điểm]

Quả nhiên là nữ chính lương thiện, không có chút ảnh hưởng với thứ vòng cổ đáng ghét này. Liễu Khê thầm nghĩ trong lòng, nở nụ cười: “Tiểu sư muội tốt, có rảnh thì tới Lăng Hư Phong tìm tỷ, chỗ sư tỷ có nhiều thứ tốt lắm!”

Lăng Cổ có chút không kiên nhẫn nhưng nụ cười dịu dàng trên mặt vẫn không thay đổi, nói: “Sư muội, ta dẫn Kiêu Dương về Lăng Hà Phong, tiểu sư muội với mới tới Tử Tiêu Cung.”

Liễu Khê lộ vẻ mặt cô đơn nói: “Vậy thì không làm phiền sư huynh nữa!”

Miệng Kiêu Dương giật giật, muốn nói gì nhưng thôi, ngoan ngoãn bước lên trên thanh Tiên Kiếm của Lăng Cổ.

Lăng Cổ dực Tiên Kiếm, hai người như tia sáng, bay lên cao, sau đó biến mất trong ngọn núi cao xa.

Nhìn bóng dáng rời đi của hai người, Liễu Khê không mất hứng, cảm tình của hai người càng như keo như sơn thì tới lúc đó càng khiến nữ chính tổn thương, cổ lên nha Lăng Cổ!

Yên lặng trở về phòng ở một mình, Liễu Khê đứng trước cửa phòng, bây giờ phải giải quyết cái vòng cổ này trước rồi mới đi tìm hắn.

Liễu Khê cầm thanh Tiên Kiếm, thân kiếm dài nhỏ, ánh sáng lưu động, nhìn đã biết không phải là vật thường. Đây là của sư phụ nữ phụ đưa cho nàng ấy, tuy không phải là Tiên Kiếm tốt nhất nhưng uy lực rất lớn.

Cầm lấy chuôi kiếm, Tiên Kiếm càng xuất hiện nhiều màu. Đem chân nguyên bảo vệ quanh thân, cẩn thận đưa kiếm đâm vào vòng cổ, dùng hết sức.

Chỉ nghe một tiếng “Tranh”, mũi kiếm sắc bén đâm qua vòng cổ, mấy bông hoa lửa bắn tung tóe nhưng vòng cổ không bị hư hại gì.

Liễu Khê khó chịu, bây giờ nữ phụ còn chưa có Tiên Kiếm của riêng mình, nhưng cây kiếm này đã rất sắc bén, vậy mà không thể khiến vòng cổ này bị chút hư hại gì.

Xem ra phải thử mấy biện pháp khác mới được, mặc kệ có thể phá hủy nó hay không, phải thử trước rồi mới tính.

Liễu Khê bắt đầu lục trí nhớ, rốt cục cũng nghĩ tới chỗ Lăng Tiên Phong của Phương trưởng lão là nơi có những thứ tốt. Sờ sờ vòng cổ trong tay, lập tức lấy một đóa hoa sen màu xanh ném vào không trung.

Hoa sen càng xoay tròn càng lớn, đóa hoa nở rộ, ánh sáng lượn lờ nhàn nhạt, Liễu Khê đứng trên đài sen, nhanh chóng bay về phía Lăng Tiên Phong. Đây là công cụ chở nữ phụ, tuy tốc độ không nhanh bằng Tiên Kiếm nhưng rất thoải mái, trên hoa sen có khắc trận pháp phòng ngự.

“Phương sư thúc có ở đây không?” Liễu Khê nhảy xuống đài sen, thu hồi đóa hoa sen, nhẹ giọng hỏi tiểu đồng canh cửa.

“Phương trưởng lão đang ở trong phòng rèn, mời Liễu tu sĩ!” Tiểu đồng kia cung kính cúi thấp người mời Liễu Khê.

Vừa mở cửa phòng rèn ra đã thấy một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt, đập vào mắt là một màu hồng hùng vĩ, Liễu Khê đọc một khẩu quyết thì độ nóng quanh người mới đỡ một chút, mà tiểu đồng không có tu vi kia không dám đi vào cửa.

“Phương sư thúc!” Liễu Khê nhìn một đại hán mặc đạo bào cầm một khối đá màu đen xem cẩn thận, hai hàng lông mày nhíu chặt, nếu không phải xung quanh người này có chính khí nghiêm nghị thì nhìn qua đều nghĩ đó là một ông lão có cơ bắp, khiến người khác nghĩ tới là cường đạo hơn tu sĩ.

“Nha đầu sao lại tới đây?” Phương trưởng lão thấy Liễu Khê thì buông tảng đá trong tay, dùng vạt áo lau mồ hôi, cười sang sảng.

“Có chuyện nhờ sư thúc giúp đỡ.” Liễu Khê cẩn thận tránh đồng tinh thạch, kim chúc,... để bừa bãi khắp nơi.

Phương trưởng lão dùng sức vỗ ngực, hào phóng nói: “Nói, chỉ cần sư thúc làm được thì cứ nói!”

Liễu Khê nghe câu này thì mới yên lòng, nữ phụ ở Tử Tiêu Cung từ bé tới lớn, quan hệ với nhóm trưởng lão rất tốt, có thể nói là do nhóm sư thúc sư bá Tử Tiêu Cung nhìn lớn lên cho nên nhóm trưởng lão luôn khoan dung với nữ phụ.

“Sư thúc, ngài xem này nè, cái này là con vô tình lấy được, vốn thấy nó không có trận pháp gì, ai dè vừa mới mang vào thì lấy không ra.” Liễu Khê đau khổ kéo kéo vòng cổ ghê tởm đặc chế làm giảm sức quyến rũ của mình nói với Phương trưởng lão.

Phương trưởng lão nghe thấy có thứ cổ quái, trong lòng bắt đầu lo lắng, không sợ cái gì hết, chỉ sợ có hại với Liễu Khê, hay mê hoặc thần trí của nha đầu này, sợ nha đầu Liễu Khê này bị ác linh đoạt xá.

“Để ta xem!” Cẩn thận đánh giá vòng cổ, thứ này ông chưa từng gặp qua, không phải kim cũng không phải ngọc, nhưng là dị bảo, cảm thấy cứng hơn thường, thậm chí còn chứa một sức mạnh nào đó, nhưng lại là một tài liệu rèn không tồi.

Hạt châu màu lục bụi trên vòng cổ cũng không phải đồ thường, nhìn đã thấy được sự tinh thuần, xem ra không có tính nguy hiểm.

Có điều nó mang theo sự tức giận, tuy ít nhưng vẫn có.

“Nha đầu yên tâm đi, để ta thử xem!” Dứt lời, ông cầm Tiên Kiếm do chính mình rèn lên.

Cây kiếm này có phong cách cổ xưa, ảm đạm không có ánh sáng, vừa xuất hiện đã khiến Liễu Khê cảm nhận được uy áp mãnh liệt, quả nhiên là cao thủ Phân Thần kỳ.

“Uông” Tay niết vòng cổ, hét lớn một tiếng, cây kiếm như mang theo vạn quân quân đâm xuống.

“Thương!” Một âm thanh vang lên, hoa lửa văng khắp nơi, nhưng vòng cổ tinh tế kia không bị chút hư tổn.

Phương trưởng lão thấy vậy chỉ có thể thở dài: “Không ngờ lại cứng như vậy!”

Vừa nói vừa vận chân nguyên, liên tục chém xuống. “Thương thương thương” không ngừng, Liễu Khê bị sức mạnh này áp tới mức quay cuồng, máu chảy cũng không thông.

Sau mấy lần, Phương trưởng lão thu hồi Tiên Kiếm của bản thân, tiếc nuối nói:

“Không được, không biết thứ này rèn như thế nào, ngay cả Tiên Kiếm của ta cũng không chặt đứt”

“Đều do con không kiểm tra kỹ đã đeo loạn.” Liễu Khê trừng mắt nhìn, chẳng lẽ không thể phá hủy sao?

“Nhưng hạt châu này rất tốt, bên trong hàm chứa một cổ tức giận nhàn nhạt, nếu không phải ta từng ở trong linh thảo viên hơn mười năm thì có khi còn không cảm nhận được.” Phương trưởng lão cười, an ủi Liễu Khê, “Đợi sư phụ con xuất quan thì hỏi thử hắc có thể giúp con lấy hay không, ta thấy thứ này tạm thời không gây nguy hiểm gì cho con.”

“Tốt, tới lúc đó đem thứ này đưa cho sư thúc, không chừng có thể dùng rèn được gì đó.” Liễu Khê cười vui vẻ, sau đó tạm biệt Phương trưởng lão rời đi.

Tuy nói như thế nhưng Liễu Khê vẫn có chút uể oải, hai đầu ngón tay cầm lấy hạt châu, cười lạnh lùng, hệ thống này chơi một lần còn chưa thỏa mãn sao?

Lăng Hư Phong truyền tới một cổ uy áp, chậm rãi lan ra, loại khí thể như núi này khiến người khác không thở nổi, mấy đệ tử Luyện Khí kỳ quỳ rạp xuống đất, cái loại uy áp khiến linh hồn cảm nhận được sự sợ hãi này là sức mạnh khủng bố thế nào chứ?

Uy áp này xuất hiện trong thời gian ngắn, sau đó lập tức biến mất không thấy, hẳn là bị giấu.

Xem tình hình này chần hắc sư phụ của nữ phụ xuất quan, trong sách nói sau khi sư phụ của nữ phụ xuất quan đã đạt tới Đại Thừa hậu kỳ, cách độ kiếp một bước, trở thành người mạnh nhất giới tu chân.

Liễu Khê không dám dừng lại, đuổi nhanh tới nơi sư phụ của nàng bế quan. Nơi đó trắng như tuyết, một bóng nam tử thon dài mặc đạo bào đứng trước cửa động, người đầy khí lạnh, chưa nói tới dung mạo, chỉ riêng khí thể cũng khiến người phải sợ hãi.

“Sư phụ!” Liễu Khê hành lễ.

Ngọc Thanh không nói gì, khuôn mặt vốn lạnh lùng nhìn thấy Liễu Khê thì có chút nghi ngờ, sau đó nhú mày.

Đây là đồ đệ của hắc, vậy mà hôm nay khi gặp lại có cảm giác huyền diệu khó giải thích, giống như linh hồn gào thét, là nàng! Chính là nàng! Mau giữ lấy nàng!

Nhưng trên người nàng lại mang theo hương vị mà hắc ghét vô cùng, thật sự muốn dùng huyền ảo đem mùi vị kia đốt cháy sạch sẽ.

Thân thể hơi lóe, Ngọc Thanh đi tới trước mặt Liễu Khê, khuôn mặt đột nhiên lớn hơn khiến Liễu Khê hít một hơi, dung mạo tuấn mỹ này thật sự khiến người khác phải than nhẹ, mỗi một chỗ giống như tỉ mỉ tạo ra, có điều ánh mắt lại mang theo sự lạnh lẽo và lạnh lùng thấu xương.

Một ngón tay dài đột nhiên nâng vòng cổ của Liễu Khê, Liễu Khê chưa kịp phản ứng thì đã có một cổ chân nguyên mệnh mẽ bao vây lấy vòng cổ, sau đó nghe một tiếng “Lạch cạch”, cái vòng cổ đáng ghét kia lại bị Ngọc Thanh hung hăng nắm gãy!

Liễu Khê kinh ngạc nhìn hắc, nước mắt chảy ra.

Chương 65

Hai mắt Ngọc Thanh mang theo sự ham muốn, khuôn mặt như băng tuyết phủ một tầng màu hồng nhạt, hạ thân không ngừng đụng vào hông Liễu Khê, khoái cảm xộc lên đầu hắc.

Không đủ, chưa đủ!

Mồ hôi trên trán chảy xuống bộ ngực của Liễu Khê, mồ hôi liên tục chảy xuống, hai tay Liễu Khê run run cỡi bộ đạo bào của Ngọc Thanh, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

“Trước... Trước đem quần áo cỡi.” Giọng nói của Liễu Khê có chút quẫn bách nhưng trong đó lại mang theo mấy phần khát vọng.

Ngọc Thanh nghe được lời nói nhỏ nhẹ của Liễu Khê, vội vàng vùng tay lên, quần áo hai người cứ vậy mà bay đi.

Cơ thể trần trụi tiếp xúc với không khí mang cảm giác mát lạnh, Liễu Khê run nhẹ, xoay người trong lòng Ngọc Thanh.

Da thịt hai người ma sát với nhau, Ngọc Thanh rên nhẹ một tiếng thoải mái, đôi mắt đầy lửa nhìn thân thể trần trụi của Liễu Khê chăm chú.

Nâng tay vuốt bộ ngực tròn, bàn tay không ngừng xoa nắn bộ ngực, nhéo nhéo, bộ ngực mềm mại co giãn mang theo hơi ấm của cơ thể, lòng bàn tay cảm nhận được một điểm nhỏ cứng lên, đâm vào bàn tay hắn.

Đôi mắt Ngọc Thanh càng lúc càng thâm, cúi đầu hôn lên điểm đỏ trên bộ ngực, sau đó dùng đầu lưỡi mềm mại liếm nụ hoa cứng rắn.

Liễu Khê hút một ngum khí lạnh, nơi mẫn cảm bị hút liếm như vậy khiến thân thể càng lúc càng mềm, cả người giống như không còn sức, dựa lên người Ngọc Thanh mà run rẩy không ngừng. Hơi thở càng lúc càng dồn dập, thân thể trắng muốt xuất hiện một tầng màu hồng nhạt.

Ngọc Thanh cảm thấy hạ thân sưng lên khó chịu, dục hỏa không ngừng xuất hiện giống như đốt cháy toàn bộ lý trí của hắn.

Liễu Khê cầm lấy tay Ngọc Thanh, chậm rãi vuốt từ bộ ngực đi qua bụng, sau đó đi vào giữa hai chân, khuôn mặt đỏ như máu nói: “Nơi này...”

Đào qua hai đùi mềm mại, ngón tay xuyên qua bộ lông đen, dễ dàng đẩy ra hai mép thịt, vừa mới chạm vào thì ngón tay của hắn đã bị dính ướt.

Từ khe hở mà tìm được lối vào, Ngọc Thanh có chút do dự, ngón trở nhẹ nhàng dò xét đi vào, sau đó ngón tay bị hoa huyệt ẩm ướt nóng ẩm gắt gao bao chặt.

“Chỗ này?” Hoa huyệt nhỏ hẹp này thật sự có thể chứa được lửa nóng của hắn sao? Ngọc Thanh nhìn Liễu Khê chăm chăm, thấy trên mặt Liễu Khê không chút thống khổ mới nhận không được để thêm một ngón tay vào, không chút mất sức.

Ngón tay của Ngọc Thanh ngon dài, bởi vì luyện kiếm nên có một tầng chai mỏng, lúc vào thân thể giống như đồ kích thích, khiến cho Liễu Khê co rút lại, hai chân mở to ra.

“Ừm...” Tay Liễu Khê ôm lấy cổ Ngọc Thanh, thở hổn hển, hơi thở nóng bỏng phả lên bộ ngực của Ngọc Thanh.

Tiếng rên ngọt ngào mang theo mấy phần mềm mại, khuôn mặt Liễu Khê vì tình dục mà hồng lên, đôi mắt mị hoặc, lông mi dính một ít nước mắt như con mèo nhỏ đang làm nũng, mê hoặc lòng người vô cùng. Ánh mắt của Ngọc Thanh càng tối, thân thể cũng căng cứng, ngón tay không ngừng ra vào sâu trong thân thể Liễu Khê khiến cả người nàng run rẩy kịch liệt.

Rút ngón tay ra, Ngọc Thanh phát hiện ngón tay dính một tầng chất nhầy trong suốt, tò mò nhìn nó, sau đó đưa lên miệng liếm một chút, không biết nên hình dung hương vị này thế nào, nhưng nó lại khiến cho cơ thể hắn điên cuồng, khuôn mặt trắng nõn đầy mồ hôi, mồ hôi chảy xuống thân thể có đường cong hoàn mỹ của Liễu Khê, khiến cho Liễu Khê nóng lên.

“Trời ạ...” Liễu Khê nhìn động tác mê hoặc của Ngọc Thanh, thậm chí bên môi hắn còn dính thể dịch trong suốt, nhận không được rên lên một tiếng, người này thật sự khiêu gợi khiến người khác điên cuồng.

Đem thân thể Liễu Khê kéo lại, hai người lập tức đối mặt, Liễu Khê ngồi khóa lên đùi Ngọc Thanh, cự vật kia dựng thẳng ở giữa hai chân Liễu Khê, giống như tiến cũng giống như lùi, thỉnh thoảng ma sát hoa huyệt của Liễu Khê.

Liễu Khê bị tra tấn tới điên, thân thể trầm xuống, ôm lấy cổ Ngọc Thanh, chậm rãi đem vật nóng kia nhét vào thân thể mình. Cảm giác lần đầu không khác gì mấy lần trước, vách tường bị vạch ra đau đớn khiến Liễu Khê nhíu mày, nhỏ giọng than.

Ngọc Thanh cảm nhận được dục vọng của mình bị hoa huyệt bao vây lại, nhanh chóng tham nhập vào hoa huyệt ướt át, một loại cảm giác tiêu hồn từ nơi đó xông lên, sáng khoái tới mức khiến hắn điên cuồng.

Việc tiếp theo nên làm gì, Ngọc Thanh không cần người dạy cũng biết, nhìn khuôn mặt không còn đau đớn của Liễu Khê, cảm thấy không cần nhận nữa, dùng một lát, hai tay ôm lấy vòng eo của Liễu Khê, hơi hướng

về trước, hung hăng va chạm, mỗi một lần đều dùng hết toàn lực, giống như muốn đem dục vọng của bản thân nhập vào thân thể Liễu Khê khiến nàng rên rỉ không ngừng.

Tư thế xâm nhập này khiến Liễu Khê hoảng hốt do cảm thấy thân thể như bị xỏ xuyên, thân thể bị Ngọc Thanh tấn công không ngừng, cứ như con thuyền đang được con sóng vuốt ve, hai tay nhịn không được ôm lấy cổ Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh không còn bộ dạng bình tĩnh thường ngày, cảm giác sung sướng thối quết khắp thân thể, tốc độ càng nhanh dùng sức càng mạnh, đôi mắt nóng bỏng, yết hầu phát ra tiếng rên rỉ sung sướng, hẳn hoàn toàn sa vào trong biển dục vọng, cảm nhận từng đợt cao trào.

Mồ hôi tẩm ướt bộ lông, mấy lọn tóc đen rơi xuống, dán lên gương mặt, trên ngực bụng của hai người mang theo mấy phần kích thích. Mồ hôi của hai người như thác nước, không ngừng chảy xuống làm thân thể cả hai dán vào một chỗ.

“A... Tuyệt quá, sự phụ... mạnh hơn một chút!” Liễu Khê rên rỉ sung sướng, vặn vẹo thân thể, không ngừng cổ vũ đối phương, thét chói tai, cảm nhận sự sung sướng của loại thủy nữ giao.

Máu chảy nhanh như sự sung sướng, không ngừng rên rỉ thành tiếng, động tác của Ngọc Thanh càng lúc càng cuồng dã, đồng tử co rút nhanh, hai bàn tay ôm chặt lấy Liễu Khê giống như muốn đem Liễu Khê nhập vào xương cốt của mình.

Hung hăng va chạm vào chỗ mẫn cảm nhất của Liễu Khê, khóe mắt Liễu Khê chảy một giọt nước mắt, thân thể buộc chặt nhau, giống như dây cung bị kéo ra tận cùng. Một trận pháo hoa xinh đẹp nổ tung, đầu Liễu Khê trống rỗng, thân thể mềm nhũn dựa lên người Ngọc Thanh.

Thật thoải mái... Giống như rong chơi trong đám mây ẩm áp, cái gì cũng không nghĩ, lỗ chân lông khắp thân thể mở ra, sáng khoái vô cùng.

Ngọc Thanh cảm giác được thể dịch không ngừng trào ra từ hoa kính, thân mình va chạm mạnh, cảm giác toàn thân tập trung một chỗ, tất cả dục vọng cũng tìm ra được nơi chảy ra, phóng thích trong thân thể Liễu Khê, một cảm giác sung sướng thối qua.

Hạ thân mềm nhũn chôn sâu trong thân thể Liễu Khê không tính rời đi, Ngọc Thanh ôm chặt Liễu Khê, trong lòng mang theo sự rung động khó hiểu, thầm nghĩ ôm nàng cả đời như thế.

“Sự phụ...” Liễu Khê đẩy Ngọc Thanh, vặn vẹo thân thể muốn đẩy dục vọng của hắn ra. Nhưng mà cảm nhận được dục vọng của hắn có xu thế cứng lại, thân thể lập tức cứng đờ, này... nhanh vậy sao?

Không... Không khoa học!

“Một lần nữa...” Ngọc Thanh ôm lấy Liễu Khê, đi tới ngọn tháp mình nghỉ ngơi.

“A!” Hai chân Liễu Khê vòng qua lưng Ngọc Thanh, nơi tư mật khít chặt gắt gao, thừa nhận sức nặng thân thể, cự vật của Ngọc Thanh đâm sâu vài phần, kích thích tới mức da đầu Liễu Khê tê dại, thân thể vẫn còn dư vị của cao trào khiến cho Liễu Khê nhanh chóng bị kích thích động tình.

Cả hai người ngã vào nhuyễn tháp, Ngọc Thanh phần chân đâm vào rút ra, dục vọng nóng rực không ngừng ra vào, không ngừng phát ra âm thanh phốc xuy, không đợi Liễu Khê phản ứng đã hung hăng đâm vào.

Rầu rĩ nâng đầu lên cắn vào cằm Ngọc Thanh, lưu lại đó một dấu răng, Liễu Khê khóc không ra nước mắt nhìn Ngọc Thanh cày cấy không biết mệt mỏi.

Nàng mệt mỏi quá... Thật sự muốn nghỉ ngơi...

“Sự phụ... Mệt quá...” Liễu Khê làm nũng, lời vừa nói thì một đan dược tản ra mùi thơm được Ngọc Thanh nhét vào miệng, môi giao lấy nhau, phát ra tiếng hôn nhau chặc chặc.

Lại tới nữa! Lại tới nữa!

Một dòng nước ẩm chậm rãi chảy vào đan điền, đan dược trân quý như vậy dùng là trường hợp này không vấn đề gì sao, sự phụ?

Xử nam khai trai đã làm không ít hướng chi là lão xử nam mấy trăm năm khổ tu? Một đêm bảy lần thì tính là gì, Ngọc Thanh làm trọn một ngày một đêm, nàng không đếm nổi đã bao nhiêu lần. Hai chân mềm nhũn, Liễu Khê run rẩy cảm thấy mình còn sống tới ngày ra khỏi nơi này đã quá tốt rồi.

Nàng thật sự không hi vọng mình chết trên tháp, cũng không hi vọng sau này có chứng bệnh sợ hãi làm ~ tình! Sư phụ, tu chân không phải là để làm chuyện này màaaa!

Xin hãy tiết chế một chút nếu không tu vi sẽ bị giảm đó sư phụ!

Ngọc Thanh không biết tiếng hét trong lòng Liễu Khê, không ngừng hưởng thụ tư vị tuyệt vời này, thậm chí nghĩ cứ làm vậy không ngừng bởi vì làm bao lần cũng không đủ, loại mùi hương tràn ngập tình yêu này dù hoặc hẳn, vậy thì lại tiếp một lần nữa!

Đem dục vọng vùi vào trong, Ngọc Thanh sung sướng rên lên.

Đợi tới lúc Liễu Khê ra khỏi động phủ thì như trải qua một thế hệ, ánh mặt trời đã ngã xuống, chói mắt khiến người khác không dám nhìn thẳng, Lăng Hư Phong đã trở thành ngày xuân.

Không dám ở lại, quyết đoán chạy lấy người, lúc Liễu Khê trở về nơi ở thì thấy vui muốn khóc, tốt quá, nàng còn sống! Cho tới giờ còn chưa thấy thế giới tốt đẹp như vậy, trời không có xanh như vậy, ngay cả nữ chính Mary Sue cũng rất đáng yêu!

Hử? Nữ chính!

Nhìn Kiều Dương đang cười nhạt với mình, Liễu Khê mới nhớ tới sắp tới là lúc tỉ thí giữa các đệ tử, cũng là lúc khiến tình cảm của Lăng Cổ và Kiều Dương tăng lên.

Quyết đoán phá đi, nàng nhớ rõ lúc đầu Lăng Cổ vội vàng làm tình với Kiều Dương, vì lúc đó Lăng Cổ gặp phải bình cảnh lúc tu vi, hẳn luôn ở Kim Đan trung kỳ, không thể đột phá lên Kim Đan hậu kỳ.

“Sư tỷ, đây là phù chú sư huynh bảo muội tới tặng cho tỷ.” Lúc nói tới Lăng Cổ, nụ cười của Kiều Dương tăng thêm mấy phần ngọt ngào, được một vị sư huynh tuần tú sủng nịch, cái cảm giác này ai có thể cự tuyệt?

“Cảm ơn!” Liễu Khê phụng phịu nhận lấy, cảm ơn một câu, trên mặt không vui vẻ mà mang theo mấy phần địch ý.

Đây là lần đầu Kiều Dương bị đối xử như thế, sắc mặt khó coi, miễn cười cười với Liễu Khê, sau đó lễ phép tạm biệt.

“Lăng Cổ dám không tự mình đến? Huênh hoang cái gì chứ? Nếu không phải có thân thể thuần âm thì ai cần một sư muội mới vào cửa? Ngay cả Luyện Khí sơ kỳ còn chưa đạt được. Hừ, cũng không nghĩ lại, thân thể thuần âm phải thứ gì tốt đâu!” Âm thanh của Liễu Khê không lớn không nhỏ, vừa vắn truyền vào tai Kiều Dương.

Kiều Dương dừng chân lại, ghi nhớ mấy chữ thân thể thuần âm, sau đó quay đầu rời khỏi.

Mím môi, nàng ta tin tưởng hẳn đối xử thật lòng với mình, nàng ta nhất định sẽ điều tra rõ cái gì là thân thể thuần âm.

Tiêu diệt từng bộ phận, tiếp theo chính là Lăng Cổ, ừ, phải tìm sư phụ giúp một việc, khéo miệng Liễu Khê nở nụ cười, tâm trạng tốt hơn một chút.

14. Part 14

[Tiểu thuyết tu chân]

Chương 66

Lấy phù chú trong túi giữ vật ném mấy cái, Liễu Khê nằm lên giường, suy nghĩ không nhúc nhích, tay xoa cái eo nhỏ, cứ cảm giác cơ thể không còn của nàng nữa.

Trước nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại đi gặp sư phụ cầm thú băng sơn. Nghĩ tới đây, Liễu Khê nhin không được chà xát hai chân, cái cảm giác tiêu hồn kia vẫn còn không biến mất đâu.

Ngáp một cái, Liễu Khê nằm ngủ.

Cắm chế ở cửa bị mở, một ánh sáng xuất hiện, một thân hình cao dài đi vào, nhìn Liễu Khê ôm chăn, vùi nửa mặt vào trong đó, có chút trẻ con bĩu môi, ngay cả ngủ cũng là bộ dạng dễ ăn hiếp như vậy.

Khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của Ngọc Thanh dịu dàng một chút, khóe mắt lộ ý cười, ngón tay nhẹ vuốt khuôn mặt của Liễu Khê, hơi dừng ở bờ môi phần nộn.

Khiến nàng mệt chết rồi! Hẳn nhớ rõ phần khâu quyết đơn giản trong việc nam nữ song tu, lúc trước tùy tiện ném vào trong túi giữ đồ, vốn nghĩ không cần dùng, bây giờ cảm thấy may mắn mình không có ném đi.

Tùy ý ngồi bên giường, cúi người xuống, càng dựa càng gần, có thể nhìn rõ cặp lông mày nhỏ dài của Liễu Khê, hơi thở của Liễu Khê phả lên hai má của Ngọc Thanh, mang theo mùi vị khiến hẳn nhớ mãi không quên, hẳn thật sự rất thích.

Liễu Khê ngủ rất sâu, bởi vì Ngọc Thanh ở đây nên nàng cảm nhận được sự an toàn ấm áp, Liễu Khê giống như con mèo nhỏ, hai mắt nhắm lại, thân mình bắt đầu hoạt động, tự giác chui qua chỗ hẳn.

Ngọc Thanh rất vui vì biểu hiện quyến luyến lơ đãng của Liễu Khê, hẳn thỏa mãn lên giường, nhẹ nhàng cởi quần áo, ôm lấy thân thể mềm mại của Liễu Khê vào lòng, không trừ một khe hở, sau đó mới nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Qua mấy canh giờ, mặt trời xuống núi, bầu trời rang đỏ mang theo một ít hồng chanh, diễm lệ xinh đẹp. Liễu Khê cảm thấy mình đang bị cái gì gắt gao ôm lấy, vừa ấm áp lại an toàn, nhưng cảm thấy không thể thở được.

Mơ màng cọ cọ cái chăn, thứ đó không mềm mại như cái chăn mà có chút rắn chắc mát mẻ, cũng có một vài cảm xúc quen thuộc.

Quả nhiên, vừa mở mắt đã thấy bộ ngực trắng như ngọc, trên ngực có hai điểm màu hồng hồng, Liễu Khê nuốt nước miếng, sư phụ thật sự rất xinh đẹp ~

Trùng mắt nhìn, sư phụ lúc này chính là leo giường, hơn nữa còn ôm lấy bản thân. Hai thân thể trần trụi giao nhau một chỗ, da dính da, nhưng mà Liễu Khê rất thích, rất rất thích.

Bởi vì ôm rất chặt nên Liễu Khê cẩn thận dịch cơ thể, điều chỉnh lại tư thế của mình, thỏa mãn nhắm mắt lại, vậy thì ngủ thêm một chút.

Thật ra Ngọc Thanh không có ngủ, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi mà thôi, lúc nhìn thấy động tác vụng trộm của Liễu Khê, khóe miệng hẳn nở một nụ cười yếu ớt nhàn nhạt, sau đó biến mất.

Hai người ở đây ôm nhau ngủ, mà Kiều Dương đang lo lắng vì câu nói của Liễu Khê cũng tới Tàng Thư Các, ở lầu một của Tàng Thư Các, ai cũng có thể tới, nơi này có thể lấy mấy quyển sách tu chân cơ bản, chỉ cần có thể bước vào Luyện Khí kỳ thì có thể dụng thần thức ghi nhớ khẩu quyết trong đầu.

Nhưng với Tử Tiêu Tông mà nói thì nó chẳng có giá trị gì, nhiều nhất là bởi vì đám đệ tử nhàn chán không có gì làm tới đọc lấy kiến thức thôi.

Mà lâu hai và lâu ba lại có cấm chế ở cửa, cần có lệnh bài đặc biệt mới vào được.

Đạo đồng trông coi ngọc giản thấy Kiều Dương, hành lễ với nàng ta rồi nói: “Tham kiến chân nhân.”

Đối với các đạo đồng không thể tu chân mà nói, những đệ tử nội môn mặc đồ tu chân đều xứng đáng để tôn kính.

“Không cần đa lễ, ta chỉ tới nhìn một chút!” Kiều Dương kiềm chế giao động của mình, nở nụ cười yếu ớt như gió xuân, gần như khiến đạo đồng cứng người.

Tuổi của vị chân nhân này không lớn, lại xinh đẹp, còn lễ phép dịu dàng như vậy, hẳn không khỏi sợ hãi: “Vị chân nhân làm việc là phúc của ta!”

Kiều Dương không có kiên nhẫn nhưng vẫn mỉm cười: “Không cần, ta tự tìm cũng được!”

“Mời chân nhân!” Đạo đồng giống như bị nụ cười của nàng ta làm cho choáng váng, sau đó hành lễ một cái, hai mắt nhìn bóng Kiêu Dương với sự mê luyến rõ ràng.

Ngọc giản ở lâu một như biển, may mắn có phân loại, Kiêu Dương chỉ mất chút sức đã tìm được ngọc giản về căn cốt và thể chất, trên mặt mang theo mấy phần nghi ngờ dao động.

Kiều Dương ổn định lại tâm trạng, khuôn mặt nghiêm nghị, ánh mắt kiên định, bắt đầu dùng thần thức mỏng manh của mình tiến vào ngọc giản, trong nháy mắt, tất cả nội dung của ngọc giản nhảy vào đầu làm cho đầu Kiêu Dương đau đớn.

Kiều Dương thấy được thứ mình cần tìm, đọc nhanh như gió, nhưng chỉ có mấy câu nói đã khiến cho lòng Kiêu Dương trầm xuống, khiến nàng ta khó chịu tới mức không thể thở.

Thân thể thuần âm! Đỉnh lô trời sinh!

Thì ra Liễu Khê sư tỷ không lừa nàng ta, nàng ta đã tự mình lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, có một đỉnh lô có thể tăng công lực như nàng ta thì có mấy ai có thể không bị cám dỗ?

Không lẽ sau này nàng ta thật sự trở thành đỉnh lô của mọi người? Trở thành công cụ phát tiết của nam tu sĩ sao?

Nghĩ tới đây, Kiêu Dương rung mình, một cảm giác lạnh lẽo từ xương sống truyền tới óc, nhưng lại khiến nàng ta chảy mồ hôi lạnh.

Nàng, nàng ta muốn tìm đại sư huynh để nói chuyện, đại sư huynh nhất định sẽ giúp nàng ta.

Kiều Dương vội vàng rời khỏi Tàng Thư Các, lúc cách chỗ Lăng Cổ rất gần thì đi chậm lại, mang theo mấy phần chần chờ mà bản thân không rõ.

Nếu Liễu Khê sư tỷ có thể thấy được thì sư huynh giỏi như vậy sao có thể không biết?

Nghĩ tới những cử chỉ ái muội mà Lăng Cổ thường làm với bản thân, lúc này nàng ta không còn thấy đó là sự ngọt ngào mà là không thoải mái, ghê tởm.

Không lẽ đại sư huynh thật sự có ý đồ khác với nàng ta?

Không! Không thể!

Kiều Dương cố gắng thuyết phục bản thân, đại sư huynh chăm sóc mình vì mình là tiểu sư muội, ngày nào hẳn cũng chỉ dẫn giúp nàng ta tu luyện, thậm chí bởi vì bản thân không quen ăn đồ mà đi tìm những thứ có linh khí, thậm chí còn vì nàng ta mà học nấu nướng.

Nghĩ tới việc Lăng Cổ vì nướng đồ cho bản thân mà khiến tay sưng đỏ, Kiêu Dương cảm thấy áy náy vì đã nghĩ xấu về đại sư huynh.

ở Tử Tiêu Tông, chỉ có đại sư huynh Lăng Cổ là người đối xử tốt nhất với nàng ta.

Cho dù nàng ta có thân thể thuần âm thì đại sư huynh vẫn đối xử thật lòng với nàng ta!

Cố gắng đè ép sự nghi ngờ xuống, Kiêu Dương nghĩ tới những việc Lăng Cổ làm cho nàng ta, lại bắt đầu tin tưởng.

Nhưng sâu trong đáy lòng có sự nghi ngờ, sao có thể vì một vài hình ảnh đó mà biến mất?

“Kiêu Dương!” Âm thanh của Lăng Cổ trong trẻo, dịu dàng nhưng mang theo vui vẻ, giống như thấy người yêu.

“Đại sư huynh!” Kiêu Dương vẫn còn nhỏ tuổi, không thể che giấu cảm xúc tốt, tuy trên mặt mang theo nụ cười hoàn mỹ nhưng vẫn có mấy phần miễn cưỡng.

“Sao vậy? Có phải có chuyện không vui? Hay là nhớ nhà?” Âm thanh của Lăng Cổ dịu dàng như gió xuân thổi vào mặt, khiến người khác không thể hoài nghi hẳn.

“Không, không có gì, hôm nay gặp Liễu Khê sư tỷ, hình như tỷ ấy không thích muối, có phải muối, muối quần lầy sư huynh quá không?” Kiều Dương cả kinh, nghĩ tới thái độ của Liễu Khê, khó chịu mách.

“Đại khái là nàng ta gặp bình cảnh trong tu luyện, muối cũng biết, ta cũng như thế.” Lăng Cổ nở nụ cười nhợt nhạt, dịu dàng an ủi Kiều Dương: “Có điều, tính Liễu Khê rất thẳng thắn, không thể không chế tâm trạng của mình, muối hẳn bị muối ấy đem làm cá để chém rồi.”

Đáng chết, sao hẳn lại quên Liễu Khê chứ? Nghĩ tới sư phụ cùng với các trưởng lão ở Tử Tiêu tông luôn ghép đôi hẳn với Liễu Khê, Lăng Cổ xuất hiện một tia kiên định. Có Kiều Dương hoạt bát biết làm nũng, Lăng Cổ cảm thấy Liễu Khê không thú vị, huống chi Kiều Dương còn có thân thể thuần âm? Nếu như lúc trước, Lăng Cổ còn nghĩ tới sẽ sống chung với Liễu Khê, nhưng bây giờ trong mắt hẳn, sợ là Liễu Khê còn chẳng bằng móng tay của Kiều Dương.

Không nghĩ tới nữ nhân này lại khiến cho Kiều Dương tức giận, quả thật không có phong độ làm sư tỷ. Nhưng nghĩ tới sư phụ của Liễu Khê, Lăng Cổ cảm thấy khó khăn, Ngọc Thanh sư thúc là người thích bao che khuyết điểm, nếu như hẳn tùy tiện chọc giận Liễu Khê chỉ sợ sẽ bị sư thúc thu thập, không chừng hẳn còn bị ép phải làm đạo lữ với Liễu Khê.

Hay là để cho Ngọc Thanh sư thúc gặp Kiều Dương, chỉ bằng linh căn hiếm có của Kiều Dương cũng khiến Ngọc Thanh sư thúc nhìn Kiều Dương với ánh mắt khác xưa. Tới lúc đó, chỉ cần sự yêu thích của sư thúc với Kiều Dương hơn Liễu Khê thì hẳn có thể rất a ý.

Trong sách, Ngọc Thanh thật sự nhìn Kiều Dương với ánh mắt khác xưa, nhưng chỉ xuất phát từ tâm tư yêu thích tài năng, cảm thấy nếu như Kiều Dương tu kiếm thì có thể thừa kế y bát của bản thân, có điều Kiều Dương lại từ chối, nhưng Ngọc Thanh không vì vậy mà tức giận, còn truyền cho Kiều Dương một bộ kiếm pháp.

[Đỉnh! Độ hảo cảm của nam chính Lăng Cổ với người chơi Liễu Khê giảm xuống 20 điểm]

Liễu Khê bị âm thanh này đánh thức, miễn cưỡng cuộn vào lòng Ngọc Thanh, ngáp một cái, lại nhân cơ hội cọ vào lồng ngực trắng như bạch ngọc kia.

“Tĩnh?” Bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp trong trẻo, một bàn tay vuốt ve hông Liễu Khê.

“Sư phụ, con muốn xử lý Lăng Cổ, ngài phải giúp con.” Liễu Khê lập tức nói. Vì sao nàng có cảm giác mình xuyên nhăm vào thịt văn vậy nhỉ? Nga, đây rõ ràng là tu chân văn mà!

“Lăng Cổ?” Giọng nói của Ngọc Thanh mang theo mấy phần nghi ngờ, thản nhiên tới mức không nghe được vui giận “Sao? Hẳn đắc tội con?”

“Ai bảo hẳn dịu dàng với Kiều Dương làm chi.” Liễu Khê bĩu môi, tên này thấy nữ chính giống như ong thấy mật vậy, nàng thật sự không muốn quần, nhưng nữ phụ đã yêu cầu, nàng không có cách nào khác, dù sao Lăng Cổ vốn không có tâm tư tốt đẹp gì với Kiều Dương, nàng chia rẽ hai người cũng không có áp lực gì hết.

Ngọc Thanh nắm chặt thắt lưng của Liễu Khê, ánh mắt tối lại, hẳn cảm thấy vô cùng khó chịu, hẳn không muốn nghe tên người đàn ông khác từ miệng Liễu Khê “Con ghen?”

“Sư phụ nói đùa à? Lăng Cổ kia còn không bằng móng chân của ngài, con cần gì phải ăn dấm chua vì hẳn?” Liễu Khê mở to hai mắt, hôn Ngọc Thanh một cái thật kiêu, tự hào nói: “Nam nhân tốt nhất trên thế gian đã thuộc về con, con sao có thể để ý người khác chứ?”

“Ta giúp con!” Ngọc Thanh cảm thấy bây giờ rất thoải mái, ngừng lại một chút, nói với Liễu Khê: “Nữ nhân của ta cũng là người tốt nhất thế gian.”

Chương 67

Những đám mây trắng trên bầu trời trôi qua, ánh mặt trời xuyên qua đám mây chiếu rọi đến ngọn núi mang theo hương vị ấm áp của mùa xuân.

Liều Khê cùng Ngọc Thanh đứng trên phi kiếm, dưới hai người là một ngọn núi không lớn không nhỏ, so với các ngọn núi khác của Tử Tiêu Cung thì khéo léo hơn nhiều. Những cây xanh ngọc bích sinh trưởng trên ngọn núi, bốn mùa xuân hạ thu đông cây đều ra trái đỏ như lửa. Ngoài cây còn có những đóa hoa sinh trưởng, thơm ngào ngạt, làm ngây ngất lòng người.

Giữa sườn núi có một lương đường, lương đình này sạch sẽ, bên cạnh có một gốc cây đỏ rực, trên cây là những đóa hoa đỏ au gió thổi qua, một trận lá rơi xuống.

Đình này do chính Lăng Cổ xây lúc ăn mừng sinh nhật nữ phụ 100 tuổi, hai người cùng nhau gieo cái cây đỏ này.

Liều Khê từ sáng sớm đã nhận được hạc đưa tin của Lăng Cổ, cũng biết nơi này là nơi xảy ra kịch tình. Liều Khê bóp vụn con hạc, cười lạnh, càng ngày càng không muốn gặp Lăng Cổ.

Ngay tại trong này, Lăng Cổ dụ dỗ nữ phụ nói nữ phụ thích hắn, nữ chính tránh một bên nghe thấy, sau đó Lăng Cổ thâm tình nói bản thân thích Kiều Dương, hi vọng nữ phụ không cần giận cá chém thớt lên Kiều Dương. Đợi sau khi nữ phụ tức giận, Lăng Cổ hung hăng đánh về ngực nữ phụ một chưởng, không thèm nhìn nữ phụ mà đi khỏi nơi này.

Sau đó nữ chính bỏ chạy khỏi đó, Lăng Cổ làm bộ như cuồng tính, ấn ngã nữ chính xuống đất, mãnh liệt chà xát chiếm tiện nghi, sau đó làm bộ áp chế thống khổ, bảo nữ chính trối hắt lại, lý do là do nữ phụ hạ được hắn, hắn không muốn làm nữ chính tổn thương.

Chẳng qua mục đích là muốn nữ chính hiến thân cho hắn, hơn nữa cũng khiến nữ phụ yêu hắn một mực.

Đương nhiên, lần đầu tiên của hai người không xảy ra nơi này, tuy rằng lần này Lăng Cổ làm độ hảo cảm của nữ chính tăng lên không ít, nhưng nữ chính cũng do dự, đợi tới lúc tỷ thí nội môn, Lăng Cổ làm bộ không đấu lại nữ phụ, bị nữ phụ đánh trọng thương, lúc nữ chính chăm sóc Lăng Cổ hai người mới tiến hành lần vận động tình yêu đầu tiên.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Liều Khê nâng lên, đùa sao, nếu nữ chính chỉ là một người ở tu vi Luyện Khí kỳ bình thường thì có thể buộc chặt được Lăng Cổ chắc? Nghĩ tới nhân vật chính quá vô địch sao? Còn có, nữ phụ căn bản không thèm chơi trò này, lần diễn này xem thế nào?

Liếc mắt một cái đã thấy Lăng Cổ ngồi một mình ở trong đình, vẻ mặt cô đơn, khuôn mặt tuấn tú, thật sự khiến Liều Khê cảm thấy đau răng, sợ người ta không biết hắn đang chán nản sao?

“Sư phụ, tên kia ở đó kìa. Hừ, đợi con đi đánh hắn.” Liều Khê đem trang bị mang vào, lần này lấy mấy thứ này từ chỗ của Ngọc Thanh, không đánh tên này thành hoa nở thì hắn sẽ không biết vì sao hoa nở đẹp thế.

“...Ừ!” Ngọc Thanh thần nhiên ừ một tiếng, hạ quyết tâm, nhìn đồ đệ của mình cho kỹ, nếu như tên Lăng Cổ kia dám ra tay với Liều Khê, vậy đừng trách hắn không khách khí, nghĩ tới cảnh đó, trong mắt Ngọc Thanh xuất hiện sát khí, mang theo mấy phần tàn nhẫn.

Ý vào tu vi của Ngọc Thanh cao, lại có chú Ấn Thân Phù, Liều Khê ngênh ngang hôn lên môi Ngọc Thanh, sau đó lấy đài sen ra, đứng lên đi. Đài sen kia mang theo ánh sáng xuất hiện ở lương đình.

Lăng Cổ đợi một thời gian, cảm thấy không còn kiên nhẫn, lúc trước ở chung với Liều Khê, lần nào cũng là nàng ta truyền hạc giấy cho hắn, hi vọng hắn tới. Bây giờ lại dám tới muộn?

“Sư muội tới rồi!” Lăng Cổ thần nhiên nhìn Liều Khê đi tới, thở nhẹ một cái, thần thức của hắn phát hiện Kiều Dương đang ở gần đây, không uống công hắn cố ý đem Kiều Dương tới, nếu không phải biết được hành tung của Kiều Dương, cả đời hắn mới tìm Liều Khê.

Kiều Dương cầm cái giỏ trúc tinh xảo khéo léo, trong đó là một ít hoa tươi và quả rừng do nàng hái, từ xa đã thấy có hai người ở lương đình, đó là Lăng Cổ và Liều Khê. Nàng ta biết không nên nghe trộm nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, nàng ta lại cẩn thận đi qua, trốn sau cây đại thụ.

“Có chuyện gì? Gọi ta tới làm gì?” Liều Khê không bình tĩnh như Lăng Cổ, hai tay ôm ngực nói.

Lăng Cổ sững sốt, khá khó hiểu với thái độ của Liều Khê, hơi nheo mắt, hỏi thử: “Sư muội, huynh biết muội không thích Kiều Dương, nhưng làm sư tỷ cũng phải có phong thái của sư tỷ.”

“Đúng, ta thật sự không thích Kiều Dương, vậy thì sao? Còn người, từ lúc Kiều Dương vào sư môn đã làm bộ chân chó, đi theo chăm sóc nàng ta.” Liễu Khê bĩu môi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, nếu không phải các người đều chuyển động quanh nữ chính thì nàng cần gì vất vả như vậy?

“Sư muội, huynh biết tâm ý của muội, nhưng huynh đã...” Lăng Cổ nói mơ hồ.

“A? Tâm ý của ta? Ta thích người?” Liễu Khê cười như không cười nói tiếp.

“Sư muội, huynh thích Kiều Dương, từ lần đầu thấy nàng ấy huynh đã động tâm, huynh cầu muội, đừng nhằm vào nàng ấy nữa, chúng ta không có khả năng.” Lăng Cổ ra vẻ thâm tình thỉnh cầu, lời nói tình cảm khiến người khác dễ chìm vào.

Ít nhất, Kiều Dương tránh sau cây đỏ mặt.

Liễu Khê nhíu mày, cái loại tỏ tình này là gì đây? Thật sự rất cầu huyết (máu chó), đây là nàng viết ra sao?

“Ít dất vàng vào mặt huynh đi! Tỷ thích người?” Liễu Khê nâng cằm, lãnh diễm mà cao quý, khinh bỉ nhìn Lăng Cổ: “Người yêu ai, thích ai thì kệ người. Người ngay cả ngón chân của người trong lòng tỷ còn không bằng!”

“Về phần người thích Kiều Dương? Haha, sợ là thích thân thể thuần âm của nàng ta! Ta nhớ rõ sư huynh đã dừng ở Kim Đan trung kỳ mấy lần mười năm rồi đó! Ha ha ha!” Liễu Khê ôm ngực, không có ý tốt nói.

Lăng Cổ bị Liễu Khê đâm trúng tâm tư có chút chật vật, biểu tình vắn vẹo, trong mắt xuất hiện lệ khí, nữ nhân này muốn phá chuyện tốt của hắn.

“Huynh thật lòng với Kiều Dương!” Lăng Cổ thề son sắt, giống như đang tỏ tình: “Cả đời này huynh chỉ thích mình Kiều Dương!”

“Oáp ~” Liễu Khê miễn cưỡng ngáp một cái, vẫy vẫy tay, cười nhạt: “Đừng đùa, mấy lời này người nên giữ lại mà lừa nha đầu Kiều Dương đó đi! Người thích ai thì có liên quan tới ta sao? Nhảm chán, nếu người thật sự muốn thề thì đi thề với Kiều Dương của người, nếu như người có chút mơ ước thân thể thuần âm của nàng ta thì lúc độ kiếp sẽ bị trời giáng ngữ lôi, chết không tử tế!”

Lăng Cổ bị Liễu Khê trách móc, lại cười nhạt thì tức giận, loài thề độc này, nếu thật sự thề thì tới lúc độ kiếp sẽ trở thành tâm ma của hắn. Đáng giận, từ lúc hắn vào Tử Tiêu Tông chưa từng chịu kiểu này, ánh mắt âm lãnh nhìn Liễu Khê.

Liễu Khê mặc kệ người này, cố ý nhìn về nơi Kiều Dương ẩn nấp. Chắc chắn, sắc mặt bây giờ thật xấu xí. Tay lui về trong tay áo, một cơn gió thổi qua, Liễu Khê thả ít thuốc bột không màu, để nó nương theo gió bay tới chỗ Lăng Cổ, cái này xem như là quà của chị nha~

Hừ hừ hừ, Lăng Cổ người không phải đánh chủ ý lên Kiều Dương sao? Lần này tỷ kẻ đơn giúp người, tới lúc đó tỷ đây có đủ lý do để đánh tiểu JJ [1] của người!

[1] Tiểu JJ: Cái ý của bạn nam ý~

Liễu Khê đã dẫn đo suy nghĩ rất nhiều, tuy rằng Kiều Dương có chút Mary Sue nhưng trong mắt Liễu Khê cũng chỉ là một cô gái nhỏ được người sủng ái mà thôi, không coi là kẻ đáng ghét, nhiều lắm khiến nàng ta chịu chút sợ hãi, tuyệt đối không để Lăng Cổ này chiếm tiện nghi.

Chương 68

“Nếu vì nói những chuyện này thì ta đi đây” Liễu Khê dùng tay vuốt mấy lọn tóc rơi hai bên má ra sau tay, chậm rãi nói, nhìn tới khuôn mặt xanh trắng của Lăng Cổ, quả nhiên không phải thích bình thường.

“Sư muội, sao thái độ của muội hôm nay kỳ lạ vậy?” Ánh mắt Lăng Cổ lóe lên, tới bây giờ còn không nhìn tới sự khác biệt lúc xưa của Liễu Khê thì hắn thật sự trở thành kẻ ngu. Nâng tay chỉ về phía Liễu Khê quát: “Người rốt cuộc là yêu nghiệt nơi nào? Dám đoạt xá? Liễu sư muội ở đâu rồi? Chắc chắn là bị người dùng cách nào đó khiến thân hồn bị diệt! Mau đưa Liễu sư muội trở về!!”

Ngày thường Liễu sư muội không phải dạng này, nhưng hai người đều là Kim Đan kỳ, hắn nhìn không được sự khác biệt linh hồn của Liễu Khê, nhưng bây giờ hắn không nuốt trôi việc này. Hừ, cho dù hắn nhìn nhầm

cũng chịu một kiếm của hắn đi rồi tính sau. Tuy nói Liễu Khê cũng là Kim Đan kỳ, nếu thật sự đánh thì mấy người Liễu Khê cũng không phải đối thủ của hắn.

Khuôn mặt tím lên vì tức giận, hỗn loạn và đau đớn đan xen, hùng hổ cầm Tiên Kiếm của mình ra, giống như muốn báo thù vì Liễu Khê.

Lúc Tiên Kiếm này xuất hiện thì khóe mắt của Ngọc Thanh nhú lại, sắc mặt lạnh như băng, kiếm trong tay xuất hiện kiếm khí, nhắm về phía Lăng Cổ, giống như chỉ cần Lăng Cổ dám hành động thiếu suy nghĩ thì sẽ đi chết.

Tay Liễu Khê ra thế, khóe mắt không thay đổi, Lăng Cổ này cũng xem như là có đầu óc, nhưng muốn nàng gặp chuyện? Nghĩ tốt quá ha!

“Đại sư huynh, lời này cũng thật kỳ lạ, ta chẳng qua chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, sao huynh lại nói ta bị người đoạt xá? Một khi đã vậy thì đi tìm chương môn và sư phụ của ta phân xử là được. Tới lúc đó xem người làm gì!” Liễu Khê không chịu uy hiếp của hắn, tay đụng vào vòng tay thị uy.

Đây là pháp khí phòng ngự mà Ngọc Thanh cho nàng, đừng nói là Kim Đan kỳ Lăng Cổ, ngay cả Đại Thừa Kỳ như Ngọc Thanh công kích cũng có thể cầm cự trong thời gian một ly trà nhỏ.

Đồng tử Lăng Cổ co rút lại, nhìn ngọc trâm trên đầu Liễu Khê, hạt châu nơi lỗ tai, sau đó đảo về vòng tay. Lúc này mới phát hiện, trang phục trên người Liễu Khê đã thay đổi, trang phục trên người khiến Liễu Khê xinh đẹp tuyệt trần, lúc hắn muốn ra tay, mấy thứ kia xuất hiện ánh sáng, như ẩn như hiện một cổ linh khí khiến người khác không thể bỏ qua. Đây hẳn là pháp khí phòng ngự tốt.

Trong mắt xuất hiện tia đồ kỵ, Liễu Khê này lấy đồng bảo bối này ở đâu? Hắn thấy rất quen mắt. Trong lòng xuất hiện tham niệm, nếu như có thể...

“Mấy thứ này đều do sư phụ cho, đại sư huynh có ham mộ cũng vậy!” Khóe miệng Liễu Khê nâng lên, đồ mắt đi, ham mộ đi, ghen tị đi, tham chết người, hừ hừ hừ. Liễu Khê nghiêng đầu thích thú, có núi dựa vào rất tốt.

Lúc Liễu Khê nhắc tới Ngọc Thanh, Lăng Cổ rung mình, ánh mắt nhìn Liễu Khê hung ác nham hiểm, trong lòng khó chịu, hắn biết Ngọc Thanh sư thúc là người bao che khuyết điểm, nếu như gây phiền toái cho Liễu Khê chỉ sợ hắn gánh không nổi hậu quả.

Cổ găng đè ép sát ý xuống, tay nắm thành quyền, mu bàn tay xuất hiện gân xanh, hiển nhiên là tức không nhẹ. Vậy tạm thời tha nàng ta, đợi tới lúc di tích thượng cổ mở ra cũng là lúc hờn phách của Liễu Khê người biến mất.

[Độ hảo cảm của nam chính với người chơi giảm xuống 30 điểm]

Lăng Cổ quyết định như vậy chỉ có thể lùi, thu lại Tiên Kiếm, chấp tay nói với Liễu Khê: “Đúng là ta có hiểu lầm sư muội, mong sư muội bao dung.”

“May là sư huynh hiểu lầm muội, xem tại tình nghĩa đồng môn nhiều năm, ta không so đo với sư huynh. Nếu người bên ngoài chỉ sợ chuyện đã xảy ra, sư huynh vẫn nên sửa tính bừa bãi đi, đừng tới lúc đó gây phiền toái cho môn tông.” Liễu Khê làm bộ rộng lượng, lời nói chanh chua, quả nhiên nữ phụ thích gây sự đều rất thú vị.

Kiều Dương tránh một bên ham mộ vô cùng, tuy rằng sư tỷ nói không tốt đẹp gì nhưng lại vô cùng tự tại, muốn nói cái gì thì nói cái đó, không chút sợ hãi lo lắng, từ sau khi nàng ta vào Tử Tiêu tông, tuy rằng căn cốt rất tốt nhưng luôn bị các sư huynh tỷ muội xa lánh khiến nàng ta cũng có chút tâm tư.

Kiều Dương không biết rằng quan hệ ác liệt của nàng ta với người ngoài đều là do Lăng Cổ âm thầm châm ngòi, cho nên Kiêu Dương đối xử tốt với Lăng Cổ là vì hắn là người duy nhất tốt với nàng ta.

Dứt lời, cầm đóa hoa sen, không quan tâm Lăng Cổ, tự mình rời đi. Nàng tin tưởng, Ngọc Thanh sẽ không để nàng bị thương.

“Sư phụ!” Liễu Khê bỏ nhào vào ngực Ngọc Thanh, cười sáng lạn, oán hận nói: “Lăng Cổ kia thật đáng ghét, chúng ta ở đây xem kịch vui đi!”

Nụ cười kia làm Ngọc Thanh có chút thất thần, giang tay ôm Liễu Khê vào ngực, khoe miệng nâng lên giống như băng tuyết bị hòa tan làm Liễu Khê ngẩn ngơ.

Ngọc Thanh thấy bộ dạng này của Liễu Khê thì nụ cười rõ hơn một chút, sau đó dừng lại, cúi đầu hôn lên cánh môi của Liễu Khê, mút lấy nó. Lòng mi Liễu Khê run lên, tròn tròn mắt nhìn Ngọc Thanh.

Đầu lưỡi xâm nhập vào trong môi Liễu Khê, đảo qua răng nanh, sau đó dây dưa với lưỡi mềm mại của Liễu Khê khiến cả người Liễu Khê run lên.

Dừng nụ hôn sâu lại, mặt hai người đỏ rực, Ngọc Thanh ôm Liễu Khê, hai người thân thiết rúc vào nhau, không ai nói gì.

Nghi thức kết thành đạo侣 là gì nhỉ? Ngọc Thanh nghĩ, tới lúc đó hỏi chương môn sư huynh một chút, hai người danh chính ngôn thuận ở chung mới tốt nhất.

Vừa nghĩ vừa bế Liễu Khê lên để nàng ngồi lên cánh tay mình, giống như ôm đứa trẻ, Liễu Khê phe phẩy hai cái đùi, ôm Ngọc Thanh đỏ mặt.

Trong lương đình ở núi nhỏ, Kiều Dương lộ mặt, đứng đối diện Lăng Cổ, sắc mặt giống như ngày thường nhưng trong đầu nghĩ gì cũng chỉ có nàng ta biết.

Lăng Cổ có chút tức giận, vốn đã tạo ra một kết cục, ai dè bị Liễu Khê kia hại. Đang tính đi tới chỗ Kiều Dương thì cả người nóng rực, cảm thấy mỗi cái nhả mảy của Kiều Dương đều rất quyến rũ, khắp người lộ ra tình ý, hạ thân căng thẳng, sau đó một cổ dục ~ hỏa xuất hiện.

Thuốc bột mà Liễu Khê dùng là bột phấn lưu ly huyền diệu, dùng mấy loại thực vật làm mê tâm trí của người luyện ra. Nếu người nọ không có ý niệm dâm tà thì lúc nhìn thấy Kiều Dương cũng chỉ thấy nàng ta đẹp hơn bình thường thôi, nhưng nếu có tâm tư dâm tà thì sẽ không khống chế được, muốn phát tiết.

Hiển nhiên, Lăng Cổ đánh chủ ý lên Kiều Dương từ lâu, hơn nữa không thể chống lại tác dụng của thuốc này.

Hung hăng áp đảo Kiều Dương trên mặt đất, cúi đầu hôn lấy nàng ta, Kiều Dương hét lên một tiếng, bị động tác của Lăng Cổ dọa sợ, liều mạng giãy dụa, hai tay nắm lấy Lăng Cổ: “Đại sư huynh... Buông ra!! Muội, muội là Kiều Dương!!”

Ánh mắt Lăng Cổ đỏ bừng, xuất hiện tia thú tính, sau đó xé rách quần áo Kiều Dương làm lộ bộ ngực tuyết trắng, cúi đầu liếm nó.

Tuy rằng Liễu Khê đã đoán được nhưng vẫn không nhịn được cơn tức trong lòng, thân thể lóe lên, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hai người, chân dùng hết sức đá bay Lăng Cổ: “Vương bát đản!!”

Lăng Cổ không phòng bị, bị đá bay ra, thét một tiếng, hai hàng máu chảy từ mũi ra.

Liễu Khê lấy một bộ quần áo trong túi trữ vật đưa cho Kiều Dương, sắc mặt xanh mét, cầm Tiên Kiếm, kiếm quang rực rỡ mang theo mấy phần khí thế, giống như thác nước cuồng loạn chảy xuống.

Về mặt Lăng Cổ dữ tợn, chân nguyên quanh thân tự động vận chuyển, quần áo phình rung động, một cổ ánh sáng vàng bao phủ lấy hắn mới có thể chống đỡ kiếm thế cuồng bạo của Liễu Khê, nhưng vẫn bị một chút kiếm khí kích thích.

“Hừ!” Liễu Khê thấy vậy, cầm một hạt châu sáng, hạt châu kia nhỏ hơn nắm tay của đứa trẻ, hung hăng ném qua Lăng Cổ.

Sau đó nghe một tiếng nổ, hạt châu kia vỡ tung mang theo lôi đình mạnh mẽ, Lăng Cổ thét lên thảm thiết, khuôn mặt bị phá hủy không chịu nổi, bả vai và bộ ngực cũng bị đánh lộ da thịt, phun một ngụm máu ra, sau đó ngất đi.

Liễu Khê gặp qua không ít zombie còn sợ hơn Lăng Cổ nên không thấy sợ hãi, đập lên khuôn mặt bị hủy của Lăng Cổ, thế này cũng tiện nghi cho hắn rồi. Chẳng qua, bị thương do hạt châu này nổ thì phải dùng không ít linh dược khó tìm, nếu không khuôn mặt kiếm tiên này bị hủy rồi.

Chán ghét đập lên giữ hai chân Lăng Cổ, thân thể Lăng Cổ run rẩy, không bị thứ đó có bị hủy chưa, nhưng với lực của Liễu Khê lúc này chỉ sợ cũng có chút trở ngại sau này.

Kiều Dương được cứu luống cuống tay chân phủ quần áo lên người, vải dẹt mềm mại ma sát lên bộ ngực bị thương khiến nàng ta đau đớn, trong lòng vừa chua xót lại chua chát, thấy Liễu Khê đi qua thì ôm lấy nàng khóc lớn.

Liễu Khê vỗ lưng Kiều Dương, không biết nên an ủi thế nào, đành nói: “Đừng khóc, không có chuyện gì!”

Trong lòng cảm thấy áy náy, nghĩ tới cảnh Lăng Cổ xé rách áo của Kiều Dương, còn cần nàng ta bị thương, chẳng trách Kiều Dương bị dọa sợ.

Kiều Dương từ gào khóc từ từ trở thành tiếng thút thít, sau đó bình tĩnh lại. Ánh mắt né tránh không dám nhìn Liễu Khê, hai má mất đi sự hồng hào vốn có.

“Là Kiều Dương luống cuống, đa tạ sư tỷ đã ra tay cứu giúp!” Kiều Dương nhỏ nhẹ nói, giống như nghĩ tới cảnh tượng lúc nãy, thân thể run lên, trong mắt xuất hiện oán hận, Lăng Cổ, nàng ta sẽ không bỏ qua cho hẳn.

“Ta đưa người trở về, tự mình cẩn thận” Liễu Khê tung hoa sen, trước khi đi, trừng mắt nhìn Ngọc Thanh, ý bảo hẳn về trước.

Ngọc Thanh nấp một bên nhìn Kiều Dương chiếm tiện nghi nường tử của mình, con người lạnh lùng liếc về Kiều Dương, sau đó dùng Tiên Kiếm bay về động phủ của mình.

Chương 69

Bố trí ở phòng Kiều Dương không khác của Liễu Khê cho mấy, sàn lát bạch ngọc, trong phòng có linh khí đang chậm rãi lưu động.

Tuy rằng vừa mới khóc xong nhưng giọng của Kiều Dương không mang theo sự khàn khàn và giọng mũi như người khác, nàng ta cầm lấy tay áo Liễu Khê, ngẩng đầu nhìn với bộ dạng đáng thương như cún con.

Tuổi Kiều Dương không lớn, nói mười sáu tuổi nhưng thật chất chỉ mới mười lăm, trên mặt vẫn còn sự trẻ con, đôi mắt hàm chứa nước mắt. Nhìn nàng ta bây giờ thật sự rất manh [1], lòng Liễu Khê mềm lại, nâng tay xoa đầu Kiều Dương, dịu dàng nói: “Đừng sợ, tỷ sẽ chuẩn bị hương canh cho muội tắm!”

[1] Manh: đáng yêu, kiểu của mấy loli ý~

Kiều Dương do dự một lát nhưng vẫn buông tay áo Liễu Khê ra, có điều đi theo sau Liễu Khê như cái đuôi nhỏ. Kiều Dương vừa đặt Luyện Khí kỳ, không thể không dùng đồ ăn của người phạm, trong phòng cũng có đầy đủ những thứ này.

Sau bình phòng, có một cái bể vừa, có thể chứa được ba bốn người, bên ngoài bể lát ngọc bích, bên cạnh còn có một đầu rồng, miệng rồng phun ra nước ấm.

Liễu Khê thử nước, vừa lòng gặt đầu, lấy từ trong túi trữ đồ một bình ngọc, đem chất lỏng trong đó đổ ra, chỉ trong một lát, bể tắm tản ra mùi hương thanh nhã khiến người khác cảm thấy thanh thần.

“Ngoan, tắm một chút, thuốc này tốt với thân thể của muội.” Liễu Khê quay đầu nói với Kiều Dương. Trên người Kiều Dương có chút vết thương ngoài da, nhưng nàng ta bị sợ hãi là phần lớn, thuốc trong chai này có thể khiến người bị sợ hãi bình tâm trở lại, còn có tác dụng trị ngoại thương, vừa vặn hợp với Kiều Dương lúc này.

“Sư tỷ, muội, muội sợ...” Kiều Dương nắm tay áo Liễu Khê, nàng ta không dám ở đây một mình, trong mắt đầy sự cầu khẩn.

“Tỷ đợi muội ở sau bình phong, đừng sợ, tỷ ở đây!” Liễu Khê hơi nhú mào, trong lòng xuất hiện một chút áy náy và tự trách, cho dù Lăng Cổ có tâm tư xấu xa với Kiều Dương nhưng mà chuyện xảy ra như thế này cũng có phần của nàng nhúng vào.

Thoáng lắc đầu, bình tâm lại, vỗ vai Kiều Dương an ủi, sau đó đi vòng qua bình phong, đợi Kiều Dương tắm rửa.

Kiều Dương cũng không dám nói Liễu Khê đứng ở bể tắm nhìn nàng ta tắm, thấy bóng người Liễu Khê ở sau bình phong, thoáng yên lòng, sau đó cởi quần áo đi vào bể tắm.

Nước ấm đọng vào vết thương khiến nàng ta đau đớn, sau đó một cảm giác thoải mái truyền khắp toàn thân, những nơi xuất hiện tơ máu hay vết bầm cũng nhanh chóng khép và dịu lại, chỉ mấy phút ngắn ngủi trên ngực đã trở lại sự mềm mại và bóng loáng như trước.

Kiều Dương nhớ lại cảnh Lăng Cổ cường bức lúc nãy, cả người cảm thấy ghê tởm, liều mạng chà xát da thịt của mình, chà cho tới khi da thịt phồng hồng, giống như đã lột một tầng da thì Kiêu Dương mới dừng lại.

Thở hổn hển một hơi, giương mắt thấy Liễu Khê đang đứng đợi nàng ta, trong lòng cảm thấy ấm áp, cuối cùng vẫn còn sự tỷ. Kiêu Dương nhanh chóng ra ao, lau khô nước, mặc quần áo vào, mặc kệ bộ tóc vẫn còn nước.

“Sự tỷ, đợi có lâu không?” Đi ra khỏi bình phong thì thấy Liễu Khê đang đứng đợi, tâm trạng của Kiêu Dương lúc này bình tĩnh hơn trước nhiều, nở nụ cười còn đẹp hơn so với hoa nở rộ.

“Đợi mỹ nhân tắm đương nhiên là có kiên nhẫn rồi!” Liễu Khê thuận miệng nói, trước kia nàng và bằng hữu hay đùa giỡn nhau như vậy, những lời buồn nôn sến sẩm cỡ nào cũng nói ra được. Vừa nói vừa sửa sang tóc cho Kiêu Dương, sau đó đọc một chú ngữ làm ấm thân, những giọt nước trên tóc bốc hơi biến mất, trở nên khô ráo mềm mại, sau đó linh hoạt búi tóc cho nàng ta.

“Cảm ơn sự tỷ!” Mặt Kiêu Dương đỏ ửng, nhẹ nhàng kéo tay Liễu Khê, có chút tức giận nói “Hắn... Hắn dám làm chuyện hạ lưu đó với muội, muội muốn nói với sư phụ để cho ngài ấy xử lý hắn.”

“Hắn...!” trong miệng Kiêu Dương là ai, hai người đều biết. Liễu Khê thở dài, quả nhiên là đứa nhỏ, mấy thứ cáo trạng kia làm sao có ích chứ?

Nữ chính Kiêu Dương được chiều chuộng từ nhỏ tới lớn, sau này mới phát hiện có linh căn, lúc này mới được đưa tới Tử Tiêu tông, ngày thường vô cùng ngây thơ, đối với mọi chuyện đều phân rõ đen trắng, nhưng mà sự ngây thơ ở giới tu chân không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Đừng quên Lăng Cổ kia là người ở tu vi Kim Đan kỳ, tuy nói Kiêu Dương là một linh căn khó tìm, thân thể lại là thuần âm, nhưng tu vi chẳng qua ở Luyện Khí kỳ mà thôi, đợi tới lúc nàng ta trở thành Kim Đan kỳ còn không biết là chuyện khi nào. Chương môn sẽ giúp ai thì không cần nói cũng biết, hướng chỉ chương môn gần như tự mình nuôi Lăng Cổ nuôi lớn, cũng xem hắn là con. Cảm tình lâu năm dĩ nhiên cũng nghiêng về hắn, tình hay lý đều là hắn, Kiêu Dương...

Cho nên Liễu Khê chỉ hủy dung Lăng Cổ mà không thật sự biến hắn thành thái giám, nàng không muốn bởi vì hành động của mình mà khiến chương môn ghi hận Ngọc Thanh. Dù sao hủy dung vẫn còn cứu được, nhưng nếu đá gãy bé JJ của Lăng Cổ thì hắn sẽ không thể sinh con, chuyện về sau càng phiền toái.

“Kiêu Dương, lời của tỷ tuy nghe không tốt chút nào nhưng tỷ vẫn phải nói cho muội, tỷ chỉ nói một lần.” Liễu Khê ngắt mắt nhìn Kiêu Dương, trong mắt mang theo sự nghiêm túc.

Kiều Dương căng thẳng, đột nhiên cảm thấy sau khi nghe Liễu Khê nói thì nàng ta sẽ mất một thứ quan trọng gì đó, há miệng thở dốc, nhẹ giọng nói: “Muội nghe, sự tỷ, sự tỷ nói đi!”

“Trong giới Tu Chân, điều quan trọng là thực lực. Nếu muội không thực lực mạnh mẽ thì phải cúp đuôi làm người. Công bằng chính nghĩa chỉ là của kẻ mạnh.” Âm thanh của Liễu Khê nặng nề, thế giới này tuy có trật tự nhưng mà chỉ có thể ước thúc một ít mà thôi, tu chân vốn là cướp mạng cùng trời, đối nghịch với trời, đồng quy củ này trong mắt người mạnh chẳng qua là trò hề mà thôi.

“Nhớ kỹ, tài sản bảo vật của bản thân thì đừng để lộ ra ngoài, nếu như không muốn trở thành vong hồn dưới tay người khác thì nên ngậm miệng lại.” Liễu Khê trừng lớn mắt, nhìn Kiêu Dương với bộ dạng khó tin, thần nhiên nói: “Đừng dễ dàng tin tưởng người ngoài, nhưng có thể tìm bằng hữu đem tánh mạng trao đổi, đáng giá để muội đưa lưng cho người đó bảo vệ, còn có, tạo quan hệ tốt với các sư huynh tỷ muội một chút.”

“Quan trọng nhất tự bảo vệ mình cho tốt!” Điều này chính là điều Liễu Khê muốn nói với Kiêu Dương nhất, trong truyện, một trong các nam chính có một người là người tu ma, vừa thấy Kiêu Dương cường bức nàng

ta: “Muội có thân thể thuần âm, là điều mà bao nhiêu người mơ ước, tại Tử Tiêu cung còn tốt, nếu sau này ra khỏi đây, bị kẻ mạnh bắt thì kết cục không cần tỷ nói, muội cũng biết rõ.”

Thân thể Kiều Dương mềm oạt muốn ngã xuống, lời nói tàn nhẫn của Liễu Khê đã phá vỡ ảo tượng ngây thơ của nàng ta. Nàng ta luôn cho rằng tiên nhân là cao quý, không ham muốn, nhưng mà nàng ta sai rồi.

“Sư tỷ, muội muốn nghĩ lại thật kỹ!” Âm thanh của Kiều Dương yếu ớt giống như mất đi sự tin tưởng vốn có, nhưng bên trong vẫn mang theo một chút dẻo dai.

“Nghỉ ngơi cho tốt!” Liễu Khê gật đầu, khó trách trong sách nói thực lực sau này của nữ chính rất đáng sợ, hiển nhiên không chỉ có tác dụng của Mary Sue.

Đợi Liễu Khê rời khỏi, Kiều Dương chán nản ngồi lên giường, nước mắt khóc lóc. Nàng ta muốn về nhà, muốn ở cạnh phụ thân và mẫu thân!

Mà nơi khác, Ngọc Thanh trở về động phủ của mình, ngồi khoanh chân, nhắm mắt lại, chân nguyên trong cơ thể lượn lờ, lặp lại tuần hoàn. Kiểm khí quanh thân bộc phát giống như mũi kiếm sát bén đâm vào gió rồi phá hủy nó vậy.

Sao thế này?

Ngọc Thanh cảm giác chỗ mình đứng rất kỳ lạ, hẳn chưa từng thấy nơi này lần nào.

Đạp vào mặt là một con đường nhỏ, hai bên là cây xanh, cây cao cây thấp rạp lấy nhau, xung quanh là những căn nhà mà hẳn chưa từng cao, một cánh cửa trong suốt được mở ra, có một chàng trai và cô gái vừa đi vừa nói chuyện.

Đây là nơi nào?

Lúc hẳn nhìn thấy hai người đang đi tới thì đồng tử co rút lại, khuôn mặt vốn lạnh lẽo thay đổi.

Cho dù cô gái này có mấy phần tương tự đồ đệ của hẳn, nhưng hẳn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra, đó là Liễu Khê. Nam hài kia hẳn chưa từng gặp, nhưng lại có một cảm giác rất kỳ lạ, cái cảm giác này xuất hiện từ sâu trong linh hồn, khắc sâu tới mức hẳn không thể bỏ qua.

Hắn hẳn!

Hai người sóng vai đi tới, trên mặt Liễu Khê mang theo nụ cười sáng lạn, hai mắt híp lại như trăng khuyết, giống như con chim nhỏ sung sướng, vui vẻ nói chuyện không dừng.

Cậu bé kia tuy không có biểu tình nhưng sâu trong đôi mắt đen nhánh kia là sự yêu thương và săn sóc với Liễu Khê, hiển nhiên là đã yêu rất sâu.

Hai người đi xuyên qua thân thể của Ngọc Thanh, hẳn nghe được tiếng làm nũng như mèo kêu của Liễu Khê: “Trang Kỳ...”

Giọng điệu kia giống như kẹo đường ngọt ngào, người nghe thấy đều muốn chìm vào trong đó, mặt cậu bé mang theo nụ cười như ẩn như hiện.

Ngọc Thanh lặng lặng nhìn, tay chậm rãi nắm chặt, cho tới khi Liễu Khê chết dưới dao của Tô Nhiên, hai mắt đỏ rực.

Sau khi Liễu Khê chết, hình ảnh lại đổi tới cung điện hoa lệ, trong cung điện có một phi tần xinh đẹp vô cùng nằm trên chiếc giường rách nát. Lúc thái giám gầy yếu xuất hiện, Ngọc Thanh biết, người này là hẳn.

Tiểu Thôn Trang? Một thái giám nhỏ? Chẳng lẽ là kiếp trước của hẳn?

Ngọc Thanh không thể hiểu hết, hẳn đứng ở cạnh thân thể của nàng nhưng nàng không hề biết. Những ngày ở trong lãnh cung thật sự rất âm áp.

Chuyện phát triển tiếp tục, Ngọc Thanh cảm thấy bất lực, hẳn rút kiếm khí đâm qua thân thể hoàng đế, nhưng tất cả chỉ là hư vô, mà Liễu Khê cũng chết trong tay hoàng đế, giọt nước mắt cuối cùng kia khiến trái tim hẳn đau đớn, đau tới mức hẳn không thể thở được.

Tiếp theo Ngọc Thanh thấy bản thân gặp Liễu Khê, một lần lại một lần, lần nào cũng chết oan chết uổng, cho dù hai người có yêu nhau cỡ nào, sau một hồi cảm tình đẹp đẽ thì giống như có người mạnh mẽ tách họ ra, cắt chỉ đỏ của họ vậy.

Đây là kiếp luân hồi của Liễu Khê? Ngọc Thanh đau tới mức chết lặng, đau đớn nhìn Liễu Khê đau lòng ôm lấy thi thể của mình, sau đó tự bạo.

Hắn sao có thể để nàng chịu đau khổ? Sao có thể để nàng khóc vì đau đớn?

Có phải chỉ cần không gặp ta, nàng có thể bình an một đời?

Có phải...

Nhưng hắn luyện tiếu! Hắn luyện tiếu Liễu Khê ở cạnh nam nhân khác, càng luyện tiếu nàng bị người khác ôm vào ngực!

Ngọc Thanh dâng lên một tầng hận ý ngập trời, hai mắt mở ra, tất cả hình ảnh biến mất.

Lúc này hắn cũng chống mắt ra xem thử có ai dám đem Liễu Khê khỏi hắn!

“Sư phụ!” Liễu Khê vào động phủ thì thấy đôi mắt đầy sát ý của Ngọc Thanh, kiếm khí của hắn tản ra khắp nơi, mỗi chỗ xuất hiện đều rất khủng bố!

Sư phụ bị cái gì kích thích vậy trời? Liễu Khê không để ý sự áp chế của kiếm khí, cố sức đi tới gần hắn.

“Liễu Khê...” Ngọc Thanh nghi ngờ nhìn nàng, sau đó nở nụ cười, khuôn mặt lạnh lẽo như băng tan rã, gió xuân thổi qua mặt, mà cả động phủ bởi nụ cười này của Ngọc Thanh mà sáng ngời lên.

“Nàng không biết, ta là Trang Kỳ của nàng, là tiểu Thôn Trang của nàng, là tướng quân của nàng... Không sao, chỉ cần ta biết là đủ rồi”

Chương 70

Liễu Khê nghe được câu nói của Ngọc Thanh giống như nghe thấy tiếng sấm, cả người ngây dại, run rẩy nói “Chàng... Chàng đều đã biết...”

Nếu nói mỗi lần Liễu Khê chết đều gây ra sự thống khổ cho hắn, vậy Liễu Khê luôn sở hữu trí nhớ của hai người sao có thể thoát mái đây?

Một người là chờ đợi trong tuyệt vọng, một người thì lặp đi lặp lại việc gặp rồi biến mất khỏi người yêu.

“Đừng khóc...!!!” Ngọc Thanh nhìn thấy nước mắt trong mắt Liễu Khê, trong lòng khó chịu. Từ lời của Liễu Khê, hắn hiểu rất rõ, những trí nhớ này không chỉ có hắn mà cả Liễu Khê cũng biết rất rõ.

Nghĩ tới đó, Ngọc Thanh cảm thấy lòng bị một thanh đao bén nhọn đâm vào, thì ra sự động lòng khi thấy nàng không phải là tình kiếm mà là mục tiêu đã định trước.

Tay nắm lấy thân thể Liễu Khê, hôn lên nước mắt của nàng, má dán má, cảm giác được độ ấm, thanh âm của Ngọc Thanh mang theo sự dịu dàng: “Ta đều nhớ rõ, lúc này, ta sẽ nhớ thật kỹ tất cả những ký ức của chúng ta ở mỗi thế, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta.”

Liễu Khê nhắm mắt lại, cầm chặt tay Ngọc Thanh, bàn tay lớn ấm áp vô cùng, trên mặt bởi vì kích động mà đỏ ửng, môi đỏ mở ra khép lại sau đó cúi đầu nói: “Lúc này, ta sẽ không để nó làm tổn thương chúng ta.”

“Nó? Nó là ai?” Ngọc Thanh sâu sắc bắt được thông tin mà Liễu Khê lộ ra, không lẽ, mỗi lần Liễu Khê chết đều do nó tạo ra sao? Nghĩ tới đây, Ngọc Thanh cảm thấy đau đớn vô cùng, hắn lại không thể bảo vệ người mình yêu. Cánh tay dùng sức, ôm Liễu Khê thật chặt, giống như muốn đem Liễu Khê nhập vào thân thể của mình.

“Là hạt châu bị lửa thiêu!” Liễu Khê ôm cổ Ngọc Thanh, buồn bã nói: “Lúc trước ta hỏi sư phụ có biết hệ thống hay không, hạt châu đó là hệ thống, bởi vì nó mà lần nào ta cũng không có kết cục tốt.”

Ngọc Thanh nghe mà cảm thấy căm hận, biểu tình tối tăm, một tay ôm Liễu Khê, tay kia thì lấy lửa phượng hoàng. Một dòng lửa xuất hiện làm độ ẩm trong động phủ tăng lên nhanh chóng. Liễu Khê nhắm mắt lại, dù đã khép mắt lại nhưng vẫn cảm thấy đau đớn.

Cúi đầu nhìn kỹ, Ngọc Thanh thấy ngọc lửa kia không làm hạt châu bị tổn hao gì, Cửu Thiên hỏa, tam vị chân hỏa lại không gây hại với nó. Cái thứ kêu hệ thống này thật sự rất lợi hại.

Mặt không thay đổi cất lửa, túi vải như có lực hút, chậm rãi thu lấy nó, cuối cùng chỉ còn một chút lửa như hạt đậu xanh.

Liễu Khê cầm hạt châu nói “Sư phụ, Phương sư thúc nói nó có thể là hạt mầm.”

Âm thanh mang theo sự lo lắng, Ngọc Thanh dừng tay một chút, sau đó hiểu được ý của Liễu Khê, những thứ trong trời đất đều có điều kiện sinh trưởng, kể cả bùn đất cũng không ngoại lệ. Nước và ánh mặt trời chính là sự tương khắc của viên mầm.

Ngọc Thanh vung tay lên, hạt châu kia bay từ từ từ không trung tới, lấy trong túi trữ vật một cái hòm màu trắng. Mở hòm ra, bên trong là một trạng thể sáu màu giao nhau, còn có mùi hương của thực vật.

Đem hạt châu để vào trong, trạng thể sáu màu kia bao vây lại, điều khiến người ta ngạc nhiên là thứ kia bao lấy hạt châu, không để nó trốn khỏi.

“Sư phụ, đây là cái gì?” Liễu Khê tò mò đâm vào, thật cứng.

“Đây là thụ dịch được lấy từ một cây băng sương vạn năm, loại này có thể để vào trong hòm băng sương để bảo tồn, nếu gặp được dị vật sẽ đông cứng nó lại, trừ khi là người ở tu vi Đại Thừa Kỳ, còn không sẽ khó mở ra.” Ngọc Thanh giải thích.

Hệ thống bị kích bị nhốt bên trong, quanh thân đều là cảm giác dính keo, cảm giác này chưa quá ba phút thì bị động lại, khiến nó không thể lẫn lộn. Còn khó chịu hơn cái cảm giác dính keo lúc này.

Rõ ràng chỉ cần có chút nước hoặc bùn đất nó đều có thể mọc rễ nảy mầm, nhưng bây giờ, không lẽ muốn giam nó ở đây vĩnh viễn luôn sao?

Nhiệm vụ này không có cách khác để xử lý. Hệ thống muốn khóc, liều mạng cả buổi, ngoài việc khiến mình cảm thấy mệt mỏi ra thì chẳng có chút tác dụng.

Tuy rằng Liễu Khê có chút buông lỏng nhưng lập tức nhú mảy, hệ thống vào kịch bản tuy có hạn chế nhưng nếu nàng hoàn thành nhiệm vụ thì vẫn sẽ rời đi, điều này hình như ngay cả hệ thống cũng không thể khống chế.

Nếu như không hoàn thành nhiệm vụ nàng cũng bị truyền tống đi, bởi vậy chỉ đối phó với hệ thống không cũng không thể ở lại lâu.

Trong lòng bị áp lực, Liễu Khê nhìn bộ dạng tự tin của Ngọc Thanh, kéo tay hắn, nói ra sự lo lắng của mình.

“Đáng giận!” Ngọc Thanh hung tợn cắn răng, chẳng lẽ trở mặt nhìn Liễu Khê chết trước mặt mình một lần nữa? Hệ thống? Hệ thống...

Một cảm giác quen thuộc xuất hiện, Ngọc Thanh đột nhiên phát hiện được nhược điểm và lỗ hổng của hệ thống này, cảm giác này rất kỳ lạ, nhưng hắn biết, đây là sự thật.

Trong lòng giống như bị che chắn lại, một âm thanh lạnh lẽo cảnh cáo: Chỉ cần ngươi làm vậy thì sẽ mất Liễu Khê vĩnh viễn!

Cảnh cáo này là thật!

Ngọc Thanh nghi ngờ, cúi đầu nhìn Liễu Khê trong lòng, nhìn hai má của nàng dán vào lồng ngực của mình, trong mắt đầy quyến luyến và lo lắng, khuôn mặt trắng nõn vì lửa phượng hoàng mà chảy ra mồ hôi, tóc dán lên mặt nàng, cả người xuất hiện một chút yếu đuối.

Ngọc Thanh dao động, nghĩ tới Liễu Khê sẽ rời khỏi mình thì cổ họng như nghẹn lại, mỗi hơi thở đều mang theo tuyệt vọng, con người xuất hiện sự ảm đạm, ma khí màu đen chậm rãi quần quanh đan điền của Ngọc Thanh.

“Đừng sợ, vạn vật đều có thứ tương khắc, chắc chắn sẽ tìm được thứ đối phó với nó” Ánh mắt Ngọc Thanh xuất hiện tia màu hồng, ngay cả bản thân hắn cũng không cảm nhận được, thản nhiên an ủi người trong lòng.

Liễu Khê thở một hơi, con người xuất hiện ánh sáng kỳ lạ, nàng hạ quyết tâm, dù có chết nàng cũng phải đối phó với hệ thống, không thử thì sao biết sẽ không đối phó được?

Gắt gao nhìn cái hòm, ánh mắt thay đổi, sau đó kiên định, nàng không muốn trở thành trói buộc của hắn.

“Sư phụ, cái hòm này ta giữ đi!” Liễu Khê còn ngoan ngoãn cam đoan với Ngọc Thanh: “Đời này chúng ta nhất định có thể ở chung một chỗ.”

“Tốt!” Ngọc Thanh gật đầu, thở dài.

Lương đình nơi núi nhỏ, Lăng Cổ chết ngất trên mặt đất cũng có người phát hiện, đệ tử kia thấy một người huyết nhục mơ hồ nằm nơi đó, sợ hãi, sau đó phát hiện ngọc bội của Lăng Cổ mới nhớ nó là của đại sư huynh Lăng Cổ.

Lập tức dùng hạc đưa tin cho chương môn, bản thân ôm lấy Lăng Cổ đưa hắn trở về nơi ở.

Lúc chương môn Tử Tiêu tông đuổi tới thì thấy Lăng Cổ đầy máu nằm trên giường, bộ dạng dở sống dở chết, lòng căng thẳng, thân thể nhaoáng một cái, lập tức tới cạnh giường, cầm bàn tay Lăng Cổ lên, tinh tế kiểm tra.

Đợi tới khi phát hiện chân nguyên hỗn loạn trong cơ thể Lăng Cổ, mất một khoảng thời gian vuốt chải từng sợi, ngoài khuôn mặt và ngực bị người đánh ra thì không có gì trở ngại.

Lúc này mới thở nhẹ một cái, lấy một viên thuốc từ bình ngọc nhét vào miệng Lăng Cổ, đan dược vừa vào miệng đã đạt tác dụng, chẳng qua mất một chút thời gian Lăng Cổ mới mở mắt, khó khăn gọi: “Sư phụ!”

Thuốc chạy khắp thân thể, những nơi bị đánh bắt đầu khép vết thương, có điều khiến cho chương môn ngạc nhiên, tuy vết thương ở má và ngực khép lại nhưng lại xuất hiện sẹo, đều này làm mặt của Lăng Cổ như lệ quỷ.

Cảm thấy kỳ quái, lập tức kiểm tra miệng vết thương của Lăng Cổ mới phát hiện miệng vết thương là do độc tạo thành, tuy uy lực của độc không lớn, thậm chí không gây hại cho người tu chân, nhưng sẽ trở thành những vết sẹo, lại khó chữa bởi cần rất nhiều linh dương trân quý mới giải được độc tố.

Rất nhiều người tu chân bị độc làm tổn thương đều mặc kệ, dùng linh dương trân quý để giải độc này thật sự rất tốn kém.

Huống hồ chương môn đã đạt tới cảnh giới, không ngại bề ngoài đẹp hay xấu, chỉ cần sức mạnh và tâm tình tốt là ổn.

“Lăng Cổ, con đã nổi xung đột với ai mà bị đánh chập vật như vậy?” Chương môn nghi ngờ nhìn đệ tử của mình. Trong mắt ông, Lăng Cổ là người có trí tuệ và thiên phú, lại ôn hòa có lễ, tất cả các đệ tử ở Tử Tiêu tông đều kính nể hắn.

“Là với Liễu sư muội, đại khái mấy ngày nay con chiếu cố Kiều Dương quá mức, làm nàng mất hứng, bọn con cãi nhau mấy câu, không biết sư muội làm gì mà khiến con như vậy.” Lăng Cổ cười khổ, tuy lời nói bất đắc dĩ nhưng lại mang theo sự bao dung.

“Khó trách, con bé này ngày càng lớn mật.” Tuy chương môn nói thế nhưng lại mang theo mấy phần sùng ái, trong miệng còn mang theo ý tứ bảo vệ. Nếu Lăng Cổ bị trọng thương thì chương môn có lẽ sẽ ra mặt lấy công đạo cho hắn, nhưng vết thương này lại không nặng không nhẹ cho nên ông cũng cho là sự đùa giỡn của các sư huynh muội, không để ý.

Lăng Cổ đương nhiên nghe được ý tứ của chương môn, lòng hận không thôi, cúi đầu, con người xuất hiện sự độc ác, thù của hắn sẽ tự hắn báo. Nhất định sẽ khiến cho Liễu Khê kia chết không chỗ chôn, còn Kiều Dương kia, hừ, có bản lĩnh gì?

Nghĩ tới thân thể mềm mại thơm tho dưới thân mình lúc đó, cảm giác vô cùng tốt đẹp, lòng Lăng Cổ rung động, sớm muộn gì cũng đem nha đầu kia tha lên giường.

Đội di tích thượng cổ mở ra, đó là cơ hội tốt, hắn phải tỉnh dương cho tốt, tới lúc đó báo thù một trận.

15. Part 15

[Tiểu thuyết tu chân]

Chương 71

Nghĩ tới việc di tích thượng cổ ba năm mở một lần, Liễu Khê cảm thấy gấp gáp, hơn nữa, ở trong di tích thượng cổ, Kiều Dương gặp nam chính Tu ma. Tuy rằng nàng không hiểu tại sao một Luyện Khí kỳ lại được đi vào trong di tích thượng cổ.

Tuy rằng nàng xuyên qua làm nữ phụ, có thể dùng các kỹ năng của nữ phụ, nhưng so với người thạo nghề vẫn còn chênh lệch không ít. Liễu Khê đã quyết tâm không làm sự trói buộc của Ngọc Thanh, tự nhiên muốn luyện tập những gì nữ phụ biết thành thực.

Các loại kiếm pháp, pháp thuật của nữ phụ đã khắc sâu trong đầu của Liễu Khê, thậm chí ngay cả bản năng cũng có thể tạo ra phản ứng, điều này làm Liễu Khê vui vẻ vô cùng, bởi vậy mấy ngày nay nàng bắt đầu luyện tập.

Tay sờ kiếm quyết, Liễu Khê nắm chặt thanh kiếm trong tay, khuôn mặt nghiêm túc, ánh mắt chuyên chú, trong đầu nghĩ về chiêu thức của Bích Hải kiếm pháp, kiếm khí xuất hiện, Liễu Khê vung tay.

Ban đầu có chút mới lạ, nhưng dần dần cũng quen thuộc, động tác càng lúc càng nhanh, kiếm quang lờ lờ, gần như bao phủ lấy Liễu Khê. Vận chân nguyên chuyển vào thân kiếm, từng mũi kiếm cắt không khí, quét về những hòn đá cây cối xung quanh, những nơi kiếm đi qua đều để lại dấu vết.

Tập lại những kiếm pháp của nữ phụ năm lần, sau đó học lại những pháp thuật của nữ phụ một lần, bỗng nhiên cảm nhận được tiếng sấm nổi lên bốn phía của động phủ, ánh lửa bùng bắn ra bốn phía, những đóa hoa, cây cỏ thụ sinh sôi bỗng dừng hoang vắng, khắp nơi đều là đá vụn và khói đen.

Liễu Khê dùng hết chân nguyên trong cơ thể, bây giờ nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, đan điền trống rỗng, cả người không còn chút sức lực, ngay cả kiếm cũng không cầm nổi.

Khó khăn xoa mồ hôi trên trán, Liễu Khê lết vào trong động, ngồi lên ghế, rót một ly linh trà.

Linh trà ấm áp chảy từ cổ họng vào dạ dày, một chút linh lực bao lấy tứ chi của Liễu Khê, cuối cùng nàng cũng cảm thấy có chút sáng khoái, duỗi lưng sau đó vỗ mặt một cái. Tu chân quả nhiên là chuyện vất vả nhất, mà nếu không khó và vất vả thì trên đời này chắc hẳn ai cũng là người tu chân rồi.

Liễu Khê thở dài, đã thông tinh thần, đi tới chỗ sư phụ ngồi, nàng không nên quấy rối hắn, khôi phục sức khỏe trước rồi tính.

Tìm một chỗ trống, Liễu Khê tìm trong trí nhớ, khoanh chân ngồi thiền, đan điền trống trơn bắt đầu vận chuyển, cố gắng hấp thu linh khí trong không khí, bù lại chân nguyên đã dùng hết.

Đợi tới lúc Liễu Khê mở mắt ra, trời đã tối sẫm, nhìn trời để đoán thời gian, Liễu Khê đứng dậy đi tới chỗ Ngọc Thanh ngồi. Quả nhiên xung quanh thân thể Ngọc Thanh là linh khí bình thường đang vờn lấy hắn, khuôn mặt lạnh lùng ở trong linh khí lại cảm thấy dịu dàng một chút.

“Đại hội tỷ thí của tông môn vào tháng sau, con không tham gia.” Liễu Khê quyết miệng, buồn bực nói.

“Sao vậy?” Ngọc Thanh đang ngồi khoanh chân mở mắt ra hỏi.

“Kỹ năng chưa thuần thục.” Liễu Khê nghĩ nghĩ, thành thành thật thật trả lời.

“...” Ngọc Thanh nhú mồm, nếu là người ngoài dám nói mấy lời này với hắn thì chỉ sợ đã bị hắn thu thập rồi, nhưng chuyện này là do Liễu Khê nói, mấy lời trách mắng kia nói không ra được.

“Sư phụ...” Liễu Khê lo sợ nhìn Ngọc Thanh, cúi đầu nói: “Đều do con không chịu cố gắng.”

Nhưng mà thời gian thật sự rất ngắn, chỉ một tháng, nàng không biết mình có thể nắm giữ được hết tất cả các kỹ năng của nữ phụ hay không, nếu như nàng thua thôi thì chẳng sao, nhưng nó sẽ làm Ngọc Thanh mất mặt, hơn nữa còn vụ di tích thượng cổ làm nàng lo lắng lắm cơ.

“Chẳng qua là tỷ thí nội môn thôi.” Ngọc Thanh thản nhiên mở miệng “Con không muốn thì thôi, còn ba năm, ta sẽ dạy cho con, bế quan!”

Tuy Ngọc Thanh tin bản thân có thể bảo vệ Liễu Khê, nhưng hắn không thích nhìn bộ dạng buồn bã của nàng, Liễu Khê của hắn phải là người thoải mái nhất thế gian này.

“Đa tạ sư phụ!” Liễu Khê nở nụ cười ngọt ngào, cùng bế quan với Ngọc Thanh, nàng có người chỉ điểm rồi ~.

Nắm chặt bàn tay nhỏ, vì tương lai, nàng phải liều mạng mà làm!!

Sắp tới kỳ tỷ thí nội môn của Tử Tiêu tông, Liễu Khê tới tìm chương môn, tỏ vẻ mình không tham gia. Về phần nguyên nhân, đơn giản vô cùng, nói đại sư huynh không tham gia, nàng không có hứng tham gia.

Nguyên nhân Lăng Cổ không tham gia rất đơn giản, chân nguyên của hắn còn hỗn loạn chưa chải vuốt tốt, quan trọng hơn là mặt của hắn đã bị hủy. Khuôn mặt của hắn bây giờ giống như có mấy con giun màu hồng nhạt ở trên mặt vậy, nhìn kinh khủng vô cùng, Liễu Khê thấy hắn cũng bị dọa tới mức hồn phách bay đi mà.

Thật sự rất thê thảm, khó trách lúc nàng tìm được chương môn thì nghe được mấy sư đệ sư muội nói tới khuôn mặt của hắn. Còn có không ít sư muội nâng tay bảo có gặp cũng không thể yêu được nữa.

Mấy vị sư muội này vốn ái mộ Lăng Cổ, một phần là do Lăng Cổ có tu vi cao, dung mạo xuất chúng, lại dịu dàng. Nhưng bây giờ dung mạo của hắn đã bị hủy, tính tình cũng thay đổi, cả người âm u đáng sợ, đệ tử tu vi cao ở Tử Tiêu tông không thiếu, cho dù kém hơn Lăng Cổ nhưng không thua mấy.

Nhân khí của Lăng Cổ bỗng dưng tuột dốc không phanh, mà chính hắn nghe được tin đồn cũng hận Liễu Khê vô cùng, thật sự muốn đem Liễu Khê nghiền thành tro.

Cho nên Liễu Khê không tham gia tỷ thí nội môn, nhưng lúc nàng xuất quan thì nghe nói nữ chính Kiêu Dương tiến bộ thần tốc, trong lúc tỷ thí nội môn đã lên tầng sáu của Luyện Khí kỳ, một tháng mà tiến bộ như vậy quả thật là kỳ tài.

Quả nhiên là ánh sáng của nữ chính, Liễu Khê có chút ghen tị, nhưng mà, nghiêng đầu nhìn sư phụ của mình, dù sao nàng cũng đã có sư phụ, quá đủ.

Vì di tích thượng cổ mà Liễu Khê và Ngọc Thanh cùng nhau bế quan khổ tu, đối với Ngọc Thanh mà nói, bế quan ba năm là thời gian ngắn, không có ích lợi gì cho mấy, tất cả thời gian đều dùng để chỉ dạy Liễu Khê.

Liễu Khê cũng cố gắng không ngừng, mỗi ngày đều dùng hết sức để học, sau đó ngồi phục hồi chân nguyên, mỗi ngày đều là nội dung buồn tẻ đó lặp lại, nếu không phải có Ngọc Thanh ở chung thì Liễu Khê sợ bản thân không thể kiên trì lâu như vậy.

Điều làm cho Liễu Khê cao hứng là tu vi của nàng không chỉ tăng lên, mà trong ba năm khổ tu, việc vận chuyển chân nguyên càng thêm tự nhiên, pháp thuật, kiểm thuộc cũng càng thêm thành thạo.

Thời tiết hôm nay rất tốt, trời xanh lam, thậm chí không thấy một đám mây, thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua, mang theo hơi thở của mùa thu.

Đã tới ngày di tích thượng cổ mở, bên trong có vô số kỳ trân dị bảo, đạo pháp Tiên Kiếm, dị thú pháp bảo, chỉ cần có thể sống sót đi ra thì nhất định sẽ mang theo nhiều thứ khiến người khác đỏ mắt.

Tử Tiêu tông có hơn một trăm đệ tử tham gia vào di tích thượng cổ, Liễu Khê thấy được Lăng Cổ và Kiều Dương. Lăng Cổ mang mặt nạ màu xanh, chỉ để lộ đôi mắt hung ác, lúc ánh mắt đó nhìn về phía Liễu Khê thì toát ra hận ý khiến người kinh hãi. Mà Kiều Dương lại khiến người khác giật mình, ba năm trước nàng ta chẳng qua chỉ là một Luyện Khí kỳ bình thường, thế nhưng bây giờ đã vào Khai Quang kỳ, từ Luyện Khí kỳ tới Cơ Trúc kỳ rồi tới Khai Quang kỳ, tốc độ này thật sự không thể nói được, khó trách các đệ tử từ trên xuống dưới của Tử Tiêu tông đều kinh ngạc, quả nhiên là một thiên tài.

Ngoài Ngọc Thanh, Tử Tiêu tông còn có ba vị trưởng lão đạt tới mức Nguyên Anh kỳ, tổng cộng là bốn người, hơn nữa có Liễu Khê, Lăng Cổ và sáu đệ tử Kim Đan kỳ, trận này cũng đủ làm người sợ hãi.

Cửa để vào di tích thượng cổ là một trận pháp lớn, đợi sau khi trận pháp mở ra, Liễu Khê đi vào, vừa vào đã cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ hút nàng vào, thậm chí bên tai còn có thể nghe được tiếng gió thổi vù vù.

Sau một hồi choáng váng, Liễu Khê cảm nhận được làn cỏ mềm mại, mở mắt, một cỗ linh khí nồng đậm đập vào mắt, xung quanh là cây cỏ, một gốc cây đại thụ đột ngột mọc lên, cực kỳ lớn, từ trong rừng cây còn có thể nghe được tiếng tru của linh thú và mãnh thú.

Đệ tử của Tử Tiêu tông tập trung một chỗ, không dám tự tiện hành động, trước khi bước vào di tích, chương môn đã nói, nếu tùy ý đi bậy thì rất dễ bỏ mạng.

“Sư tỷ.” Kiều Dương tìm được Liễu Khê, thấy Ngọc Thanh đang nói chuyện với trưởng lão khác, lúc này mới dám đi tới. Ánh mắt Ngọc Thanh sư thúc nhìn về phía mình lúc này thật sự rất khủng khiếp, giống như muốn bầm nhỏ nàng ta vậy, thế nhưng sư tỷ lại đứng cạnh sư thúc một cách tự nhiên, thật sự rất lợi hại.

“Kiều Dương.” Liễu Khê thần nhiên gật đầu.

Sau khi các trưởng lão nghị luận xong, bắt đầu phân công, điều khiến Liễu Khê ngoài ý muốn là Kiều Dương ở trong đội ngũ của Ngọc Thanh, Liễu Khê liếc mắt nhìn về phía Lăng Cổ, nhưng mặt hắn bị mặt nạ che nên không rõ thần sắc.

Một đội hơn hai mươi người, Ngọc Thanh dẫn đầu, lệnh mọi người đi theo hắn vào rừng cây, trong rừng có các loại linh thảo linh thú, dĩ nhiên cũng có độc thảo và mãnh thú.

Liễu Khê sắc mặt thấy một gốc cây hỏa trúc vạn năm, định đi qua lấy, vừa mới vươn tay thì một đạo kiếm quang xuất hiện, Liễu Khê né tránh thì thấy một đám người phái khác chạy vội tới trước linh thảo, nhổ khóm hỏa trúc bỏ vào hộp ngọc.

Liễu Khê cũng không tính làm ồn, dừng chân, nhóm người kia lại gấp đôi số lượng nhóm Liễu Khê, thấy nhóm ít hơn, bọn chúng được tiện nghi khoe mẽ, cười lạnh nói: “Tất cả các linh thảo trong rừng cây này đều là của Bát Tiên Môn ta, chứ vị đạo hữu vẫn nên đi chỗ khác tìm đi.”

Liễu Khê nhíu mày, nở nụ cười lạnh, những người này phần lớn là ở Khai Quang kỳ và Dung Hợp kỳ, người có tu vi lợi hại nhất cũng chỉ ở Kim Đan kỳ như nàng, nhưng chỉ một người mà thôi, đám người này bị mù rồi sao?

Vì vậy nàng đem chân nguyên vốn thu liễm phát ra, một cỗ khí thế khiến người khác sợ hãi xuất hiện khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Người kia nhất thời run rẩy không dám nói gì, này, người này lại là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

“Đem tất cả linh thảo trên người giao ra đây, nếu không...” Liễu Khê không nói hết, lật tay, Tiên Kiếm xuất hiện, cùng lúc đó vang lên tiếng nổ lớn, trên mặt đất xuất hiện một cái khe không đáy: “Khe này đủ chôn các ngươi không?”

“Ta... Chúng ta có thể đem khóm hỏa trúc vạn năm cho tiền bối, nhưng mà tiền bối đừng làm quá mức như vậy.” Người nó đổ mồ hôi lạnh nói.

Đột nhiên một cỗ uy áp truyền tới, khác với sự nhàn nhạt của Liễu Khê mà chứa đầy sát khí, rét lạnh thấu xương, ập lớn như mãnh hải, khiến người ta phải chết chìm trong nó.

“Đồ đệ của ta dĩ nhiên có thể hoành hành ngang ngược!” Ngọc Thanh chậm rãi đi tới, chỉ một ánh mắt của hắn đã đủ đông cứng đám đệ tử Bát

Tiên Môn.

Chương 72

Chỉ một cái liếc mắt thôi đấy! Tên dẫn đầu Bát Tiên Môn chảy mồ hôi lạnh, thậm chí hắn ta còn cảm thấy một lưỡi dao đang cắt da mình, cắn chặt răng nanh, cố gắng đứng thẳng, hai chân hắn run rẩy, lấy túi trữ vật trong lòng ra, bên trong đều là linh dược mới kiếm được.

Bát Tiên Môn bọn họ lấy việc chế đan dược làm chủ, đưa mấy linh dược này ra giống như ép họ lấy máu vậy.

Cung kính lấy từng gốc cây linh dược trong túi ra, đặt lên bãi cỏ, tên đầu lĩnh thấp giọng nói: “Tiền bối, đây đều là linh dược tốt nhất mà ta tìm được, nay dâng cho tiền bối hai tay, xin tiền bối giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho bọn ta.”

Liễu Khê liếc mắt nhìn Ngọc Thanh, nàng sẽ không ý kiến gì với sự trừng phạt của hắn với đám người này. Trong tu chân, thứ không đáng giá nhất là mạng sống.

“Cút!” Ngọc Thanh lạnh lùng thốt một chữ.

Đám tu sĩ Bát Tiên Môn giống như nghe được thánh chỉ, nâng lấy nhau chạy khỏi đó. Áp chế của Ngọc Thanh lúc này đã để lại bóng ma của bọn họ, nếu có thể trôi qua được thì tốt, nếu như không được, việc tu hành sau này hắn bị trở ngại.

Liễu Khê lắc đầu, nói với các sư đệ sư muội: “Người này có chút linh thảo, phẩm chất không tồi, các người chia nhau đi.”

Đám đệ tử Tử Tiên tông đứng sau nhìn nhau, có mấy đệ tử chuyên luyện đan đi tới nói với Liễu Khê: “Cảm ơn sư tỷ!”

Sau đó cúi người thu thập linh thảo cẩn thận, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Càng đi vào sâu, đại thụ càng nhiều, từng cây chặt chẽ, che trời che mặt trời, toàn bộ khu rừng âm u vô cùng.

Trong quãng đường đi, bọn họ gặp một ít yêu thú cấp thấp, tuy đám yêu thú này hung ác nhưng mà không làm khó được đám đệ tử của Tử Tiên tông, thậm chí mỗi người còn lấy được mấy viên yêu đan.

Một gốc đại thụ che trời, ở cạnh có một người, không biết hắn dùng phương pháp gì mà có thể khiến thân thể của mình cùng màu với đại thụ, khiến người khác nhìn không ra, mà ngay cả hơi thở cũng không có, giống như hắn chỉ là một thân, chỉ là cặp mắt kia nhìn đoàn người Liễu Khê chằm chằm.

Nói đúng hơn là nhìn Kiều Dương chằm chằm.

Đúng là thân thể thuần âm, trong mắt toát ra sự ham muốn, chẳng qua lúc nhìn thấy Ngọc Thanh thì có chút do dự. Tu vi của nam nhân này rất lợi hại, một mình hắn không phải là đối thủ, nhưng nếu bảo hắn buông tha thân thể thuần âm này cũng luyện tiếc.

Híp mắt nhìn phương hướng của đoàn người, quyết đoán, chỗ sâu trong rừng cây này có một đám lang yêu, mà lang yêu nổi tiếng bao che khuyết điểm, lại hung mãnh hiếu chiến, dùng chúng để làm loạn nhóm người này không tồi.

Hạ quyết tâm, người nọ im lặng đi qua bên cạnh, may mắn trên người hắn là bộ đồ tiên khí, cái này hắn vất vả lấy từ di tích thượng cổ, vốn nghĩ không tác dụng, ai dè ngay cả tu sĩ Đại Thừa Kỳ cũng không phát hiện được tung tích của hắn.

Ngay lúc hắn rời khỏi thân cây, Ngọc Thanh khó chịu ngẩng đầu, lúc này có một hơi thở chợt lóe khó chịu xuất hiện, việc này đại biểu lúc này có người trốn ở nơi này. Ngọc Thanh nheo mắt, mặt không thay đổi, chỉ âm thầm đề phòng.

Đi không bao lâu, trong rừng cây truyền tới tiếng động, âm thanh bàn chân đạp lá khô vang lên, ngay cả đất cũng chấn động.

“Có động tĩnh khác thường, bảo vệ tốt bản thân.” Liễu Khê lấy Oánh Oánh Tiên Kiếm, để trước ngực, chân đi nhẹ, nhìn thấy Ngọc Thanh hơi gật đầu với mình, lập tức an tâm, hóa thành một tia sáng màu trắng, trong nháy mắt đứng ở trên nhánh cây.

Những người khác cũng lấy vũ khí ra, thân thể chợt lóe, nhanh chóng tìm được chỗ trốn.

Trong nháy mắt, một đám lang yêu chạy tới, trước mắt là một con lang yêu cấp tám, tương đương với tu sĩ Nguyên Anh kỳ, thân hình rất lớn, toàn thân là bộ lông ngân bạch, chạy dẫn đầu giống như ánh trăng di chuyển. Có điều đôi mắt của nó là màu đỏ tươi, mang theo lệ khí hung tàn, hiển nhiên đã mất lý trí, trong miệng phát ra tiếng tru thê lương khiến người khác kinh hãi.

Liễu Khê cả kinh, tiếng tru của con sói này mang theo hương vị đau đớn thương tâm, hơn nữa nó không ngừng xuất hiện trước mắt bọn họ, cổ họng phát ra tiếng uy hiếp, đây là có chuyện gì?

Người kia trốn ở chỗ Kiêu Dương không xa, vừa nãy hắn mới giết con nòi dòng của thủ lĩnh sói, lấy yêu đan của con sói nòi dòng kia, dập nát, thừa cơ ném yêu đan lên người đám tu chân giả này, mũi của đám sói rất linh mãnh, ngửi được mùi này, dĩ nhiên là kết cục chết rồi.

“Rống!” Con sói dẫn đầu hung ác nhìn người trên cây, tru một tiếng, âm thanh mang theo sự điên cuồng.

Tiếng tru này như tiếng kèn, một đám sói hung hăng đâm vào mấy cây đại thụ có đệ tử của Tử Tiêu tông.

Liễu Khê nắm Tiên Kiếm, hung hăng đánh, kiếm khí vút qua không khí, xuyên xỏ qua đầu của con sói, gần như chặt đôi thân thể cao lớn kia, máu tươi phun ra, giống như một hồi mưa máu.

Mấy đệ tử khác cũng dùng kiếm thuật giết chết lang yêu, trong rừng rậm xuất hiện tia lửa, lôi điện, nước bay tán loạn, các loại pháp thuật khác màu xuất hiện.

Ngọc Thanh thản nhiên khoanh tay trên cây, không có ý lên giúp đỡ, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm, đây là cơ hội tốt để rèn luyện đám đệ tử này.

Nếu thấy đệ tử nào lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, mới khoát tay, một đạo kiếm quang xuất hiện, xuyên thấu đầu lang yêu, đánh nát đầu con sói.

Trong lúc mọi người ở Tử Tiêu tông ra sức đối phó đám lang yêu, người trốn một bên xuất hiện cạnh Kiêu Dương, thừa dịp Kiêu Dương ra sức giết lang yêu, ôm lấy eo và miệng của nàng ta, sau đó biến mất.

Thân thể thuần âm, đắc thủ! Người nọ mang theo Kiêu Dương chết ngất, dùng chân nguyên chạy sang hướng khác trốn.

Chỉ là hắn không biết, lúc hắn mang Kiêu Dương đi, Ngọc Thanh đã lạnh lùng nhìn hắn.

Mục tiêu người này lại là thân thể thuần âm, cũng khó trách. Không chút để ý khoát tay, kiếm khí nhẹ nhàng xuyên thấu con mắt của con sói, sau đó xuyên qua não, con sói kia không cam lòng gào lên, ngã trên mặt đất.

Hắn thật sự ghét bộ dáng bám lấy Liễu Khê của Kiêu Dương, rất đáng ghét, hắn đã sớm để phù truy tung lên đám đệ tử, dĩ nhiên có thể tìm được Kiêu Dương, nhưng trong lòng hắn rất khó chịu, để nàng ta chịu một chút cũng tốt. Để nàng ta biết Liễu Khê là nữ nhân của ai.

Đám lang yêu bị đệ tử Tử Tiêu tông dần giết hết, ngoài ba đệ tử bị thương thì không có tổn hao gì.

Lúc Liễu Khê kiểm kê nhân số, phát hiện không thấy Kiêu Dương, lòng trầm xuống, không lẽ là tu ma giả kia, nàng nhớ rõ, ở trong di tích thượng cổ này, Kiêu Dương bị tên tu ma giả kia bắt đi.

“Sư phụ.” Liễu Khê đi tới cạnh Ngọc Thanh, nhỏ giọng nói: “Không thấy Kiêu Dương!”

“Yên tâm, tất cả đã có ta!” Ngọc Thanh thản nhiên nói, sai người thu thập đám lang yêu, từ yêu đan cho tới da thịt máu lông.

Liều Khê nghe được lời cam đoan của Ngọc Thanh, tâm cũng tản xuống, nếu bảo nàng tin tưởng lời ai nhất thì chỉ có một mình Ngọc Thanh.

Có điều nàng không biết, lúc người yêu của mình ăn dấm chua thì vô cùng ngây thơ. Hơn nữa, lúc này nam nhân này còn là một người tu chân lợi hại.

Chạy một đêm, người nọ mang Kiều Dương tới sơn động, trong sơn động rất sạch sẽ, có cỏ khô mềm mại, không chútst thương tiếc ném Kiều Dương lên tấm thảm cỏ, Kiều Dương đang hôn mê cảm nhận được sự đau đớn, rên rỉ một tiếng.

Ngồi xổm bên cạnh Kiều Dương, cầm khuôn mặt bắt đầu đánh giá, lẩm bẩm: “Thân thể thuần âm này là một mỹ nhân, ta thật sự có phúc, hơn nữa, hương vị này...”

Vừa nói vừa để sát vào người Kiều Dương mà ngửi, một mùi hương chỉ dành cho xử nữ xuất hiện làm cho hắn say mê: “Nàng ta còn là xử nữ, ông đây thật may mắn!”

Ngón tay vuốt nhẹ khuôn mặt non mịn của Kiều Dương, đi xuống ngực của nàng ta, gấp gáp cởi quần áo của nàng ta, muốn nếm thử hương vị xử nữ này ngay lập tức.

Ngay sau đó, cấm chế bố trí ở sơn động bị người đụng vào, người nọ nhìn xương quai xanh của Kiều Dương mà nuốt nước miếng, thấp giọng mắng một câu, đứng dậy đi tới cửa động.

Vừa ra đã thấy một tu sĩ mang mặt nạ, đôi mắt tối tăm đáng sợ.

“Cũng có người dám tới đây phá chuyện tốt của ông, người chán sống?” Tu ma giả kia ôm ngực, lạnh lùng nhìn người đối diện.

Người tới đúng là đại sư huynh Lăng Cổ, hai nam chính trong hậu cung gặp nhau, nhưng trường hợp không giống như trong sách. Trong sách, Kiều Dương bị bắt đi, Lăng Cổ không để ý tới ý nguyện của trưởng lão, tự mình đi tìm Kiều Dương, lúc đó Kiều Dương và Lăng Cổ đã giao hoan, tu vi tăng lên một tầng, trở thành cao thủ Nguyên Anh sơ kỳ. Chỉ là bây giờ hắn ta vẫn còn là Kim Đan kỳ.

“Đem người giao ra!” Cổ họng Lăng Cổ khàn khàn đáng sợ, âm thanh khó nghe như tiếng ma sát của giấy, tiếng nói thanh ngọc của hắn đã bị hai khóa kim châu của Liều Khê phá hủy.

“Xuy, muốn đoạt đồ từ ông? Mơ à?” Ánh mắt của tu ma giả trở nên âm lãnh đáng sợ.

“Vậy thì đấu một trận.” Lăng Cổ hờ hững nói, thả ra khí thế, Kiều Dương là chấp niệm trong lòng hắn, nếu không chiếm được hắn không cam tâm.

“Làm gì đấy?” Tu ma giả kia nhìn ra quyết tâm của Lăng Cổ, neho mắt lại, nếu vì một nha đầu mà cá chết lười rách thì không lời, chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi.

Người tu ma so với người tu chân càng không có ước thúc, phóng túng dục vọng của bản thân, đám tu ma chuyên làm những điều khiến người ta ghen hòng mà nhìn mà.

“Nếu ngươi không buông tay thì cùng hưởng nha đầu kia là được.” Người tu ma kia dụ hoặc, hắn không nhìn thấy tình yêu trong mắt của nam nhân này, một khi đã thế thì chẳng qua thêm một người mà thôi.

“Tốt!” Lăng Cổ đồng ý, trong đầu xuất hiện cảm xúc sung sướng vì được trả thù, nếu lúc trước không muốn thì bây giờ cho ả ta cảm nhận tư vị của một đỉnh lô.

Hai người không phải là thứ tốt gì nên không tin tưởng đối phương, vì vậy bắt nhau thề độc, lúc này mới đạt được khế ước, cùng nhau đi vào trong sơn động.

Chương 73

Xuyên qua khu rừng, Ngọc Thanh dẫn đám đệ tử của Tử Tiêu tông vào sơn động, đi qua con đường khúc chiết, sơn động tối và yên tĩnh bỗng sáng lên, khiến mọi người phải kinh ngạc.

Trước mắt mọi người là cảnh sắc xinh đẹp khiến người khác nói không nên lời, ánh mặt trời chiếu từ trên xuống, những gốc thảo được xanh mướt, cây hoa mọc xum xuê, còn có mấy linh thú dụu hiền chơi đùa, gió nhẹ thổi qua mang theo mùi vị bình thản.

“Các người nghỉ ngơi nơi này hai ngày, ta đã hạ cấm chế ở cửa sơn động.” Ngọc Thanh lộ vẻ mặt thoải mái với các đệ tử Tử Tiêu tông.

Hắn phát hiện nơi này từ lâu về trước, lúc này vào di tích thượng cổ, vừa vặn đi vào trong rừng cây này, còn vừa vặn mang những người này nghỉ ngơi ở đây một vài ngày. Lúc ở rừng đã thu thập không ít linh thảo, còn có thể bắt được linh thú. Tuy đám đệ tử chưa ai bỏ mình, nhưng cũng bị thương không ít, cũng nên nghỉ ngơi hồi phục một chút mới có thể đi tới nơi tiếp theo.

Dàn xếp cho các đệ tử Tử Tiêu tông xong, Ngọc Thanh dẫn Liễu Khê lên Tiên Kiếm bay lên trời, sau đó bay thẳng đi.

Ngọc Thanh nắm thắt lưng của Liễu Khê, chân dẫm lên Tiên Kiếm, xuyên qua đám cây rong rừng, vừa đi vừa nói về những nơi hắn đã từng đi qua. Nhìn từ trên xuống dưới, những ngọn núi hùng vĩ kia cứ như mấy cục bánh bao nhỏ vậy, con sông rộng lớn giống như thắt lưng màu xanh, nhìn cứ như một món đồ chơi thu nhỏ.

Tiên Kiếm thấp xuống, sau đó bay qua đám cây cối, tới lúc Tiên Kiếm chậm lại, Liễu Khê thấy rõ hai người đứng ở cửa động, kinh ngạc nói: “Người kia hình như là Lăng Cổ, người còn lại không biết.”

“Tu ma giả.” Ngọc Thanh thần nhiên nói: “Không đáng sợ!”

Tu ma giả? Không lẽ là một trong đám người ở hậu cung của nữ chính? Liễu Khê nhớ rõ tên này, tên này vừa thấy nữ chính đã cương bức nữ chính lên giường, sau này bị nữ chính ngược đi ngược lại.

Liễu Khê thấy hai người dùng thái bộ bình thần đi vào sơn động, bỗng có chút nghi ngờ, có thể đạt được nhất trí nhanh vậy sao? Nàng chết thật đây, hai tra nam.

“Sư phụ, chúng ta đi xuống đi. Trăm vạn đừng để hai tên trướng thối này thực hiện được.” Liễu Khê nói với Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh gật đầu, ở khoảng cách xa với cửa động, tay lật một cái, Tiên Kiếm dưới chân bay về phía sơn động, sau đó dẫm vào nó.

Một tiếng nổ vang lên, Tiên Kiếm chặt ngang sơn động. Liễu Khê cảm nhận được khí thế trời đất rung chuyển.

Đợi sau khi đám khói tản ra, ngọn núi vốn hùng vĩ trở thành độ cao ba, bốn trượng.

“!!” Liễu Khê trừng to mắt, dùng tay xoa xoa mắt, ngọn núi trước mắt thật sự bị kiếm của Ngọc Thanh phá hủy rồi sao?

Sau nhìn thấy bộ dạng nhàn nhạt của Ngọc Thanh, người ta căn bản không dùng quá nhiều lực, quả nhiên là người giới tu chân.

“Không phải muốn cứu người sao?” Ngọc Thanh bị đôi mắt tròn tròn của Liễu Khê chọc cười, đồ đệ này sao có thể đáng yêu như vậy, càng nhìn càng thích.

“A, a..!!”

Liễu Khê đi tới cửa động, lấy một viên ngọc màu đen, viên ngọc nương theo gió mà trưởng thành, quần quanh lõi điện đang nổ bùng bùng, hóa thành một đạo tia chớp màu đen, phá hủy cấm chế ở cửa động, thạch ấn màu đen không chịu nổi một chiêu, trong nháy mắt xé rách, ngay cả cửa động cũng bị phá hủy.

Tu ma giả và Lăng Cổ đã cùng nhau chặn Kiều Dương thanh tĩnh, dễ dàng xé rách bộ áo của nàng ta, lộ ra thân thể mềm mại như ngọc đầy đặn mê người, trong mắt Kiều Dương là sự tuyệt vọng khôn cùng, hận không thể lập tức cắn lưỡi tự sát nhưng lại bị Tu ma giả nhanh tay lẹ mắt giữ lại.

Không nghĩ ngay sau đó núi trời rung chuyển, cửa động lại bị người phá hủy.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy sự không ổn trong mắt, lập tức mặc quần áo, Lăng Cổ tùy ý một chút, đem quần áo ném lên người Kiều Dương, sau đó chạy vội ra ngoài thì thấy Liễu Khê đứng ở cửa động một mình.

“Liều Khê! Lại là người!” Lăng Cổ chỉ thấy một mình Liều Khê, không cảm nhận được hơi thở của Ngọc Thanh, ánh mắt âm độc, da mặt co rúm, càng lộ vẻ xấu xí, khủng bố.

Đối với việc Liều Khê phá hủy chuyện tốt của hắn, hắn đã hận không thể ăn sống Liều Khê, oan gia ngõ hẹp, lần này hắn phải làm thịt Liều Khê.

“Sư phụ, giao bọn họ cho người.” Liều Khê lười đánh sống đánh chết với hai người kia, thân thể nhoáng một cái đã vòng qua hai người, chạy vào trong sơn động.

Hai người kinh hãi nhắc đầu thì thấy một bóng người chậm rãi lộ ra, đứng trên cao nhìn bọn họ, ánh mắt này giống như bọn họ đã là người chết.

Trong sơn động, Kiều Dương trần trụi nằm trên mặt đất, khuôn mặt tràn đầy sự xấu hổ, giận dữ và tuyệt vọng, đôi mắt vốn đầy ánh sáng đã đầy sự tối tăm mờ mịt.

“Kiều Dương!” Liều Khê tìm trong túi trữ vật một bộ quần áo, ném lên người Kiều Dương, sau đó nâng nàng ta dậy, phát hiện thân thể nàng ta cứng nhắc, đánh mấy đạo chân nguyên giải huyết cho nàng ta.

“Sư tử, muội hận!” Kiều Dương tựa vào lòng Liều Khê, nàng ta không gào khóc mà nước mắt cứ chảy xuống không ngừng, làm ướt mảng áo trước ngực.

Liều Khê phát hiện Kiều Dương cả người đều đang run rẩy, cả người gắt gao dán vào chính mình, giống như bắt lấy một cây cứu mạng đạo thảo bình thường, trong miệng nở đầy cội lòng lấy oán hận hòa cùng ủy khuất.

[Đinh! Nữ chính Kiều Dương đối với đàn ông đã không còn chút cảm giác gì, chúc mừng người chơi đã hoàn thành nhiệm vụ. Hệ thống thưởng một cái bắt hồn phù, mong người chơi tiếp tục cố gắng]

Âm thanh thỉnh thoảng vang lên khiến cơ thể Liều Khê run lên, nhiệm vụ hoàn thành nhanh vậy sao? Liều Khê cắn chặt răng nói với Kiều Dương: “Khóc có ích lợi gì? Nín mau, chỉ cần tu luyện thành công thì muội có thể hoành hành tại giới tu chân!”

Tiếng hét này làm Kiều Dương ngơ ngẩn, luống cuống lau nước mắt, hít hít mũi nói: “Muội...muội đã biết!”

Vì sao hai người kia lại làm việc đó với nàng ta mà không kiêng nể gì? Còn không phải là ý vào tu vi cao hơn nàng ta sao? Kiều Dương hạ quyết tâm, nhất định phải tu thành tiên, không để người tùy ý làm nhục.

Nhiệm vụ hoàn thành, Liều Khê bắt chập bây giờ đang ở trong di tích thượng cổ, đỡ Kiều Dương chạy nhanh ra ngoài sơn động thì thấy Ngọc Thanh đang đợi nàng, còn tu ma giả và Lăng Cổ thì biến mất.

Ngọc Thanh thấy Liều Khê đỡ Kiều Dương, ánh mắt xuất hiện chút khó chịu, ngón trỏ bắn ra một viên đan được vào miệng Kiều Dương.

Một dòng nước ấm chảy vào cơ thể Kiều Dương, đan điền ấm áp, Kiều Dương có sức lực, ngại ngần nhìn Liều Khê, im lặng buông tay.

“Sư phụ!” Liều Khê vội vàng hô, thấy Kiều Dương hồi phục tinh thần thì chạy nhanh tới trước mặt Ngọc Thanh, nàng có dự cảm thời gian chết của mình sắp tới.

“Sao vậy?” Ngọc Thanh nhìn khuôn mặt bất an của Liều Khê, rung mình, tay kéo Liều Khê vào lòng, nhưng lòng hắn lại xuất hiện từng đợt bất an.

“Sư phụ, nếu con chết, người nhất định phải nhớ con, con sẽ tìm người.” Ánh mắt của Liều Khê kiên định, cằm hõm chứa hạt châu ra, hít sâu, lấy ra bắt hồn phù vừa được hệ thống thưởng.

Nàng nhớ rõ, hệ thống từng nói sẽ thưởng cho nàng một đạo cụ nếu hoàn thành nhiệm vụ ở tu chân văn, cái này dùng để bắt nam nhân của nàng đi, lúc này, thử một chút.

Linh phù kia sáng lên, đồ án trên mặt rất bình thường nhưng lại mang theo loại uy áp bức người.

Kiều Dương không biết Liều Khê muốn làm gì, chỉ là cảm giác được sau này sẽ không thể gặp sư tử, đem cảm giác thất lạc lúc buông tay đè xuống, muốn đi qua thì thấy Liều Khê dán linh phù lên mặt họ.

Hệ thống trong hòm không thể động đậy, trơ mắt nhìn linh phù biến thành các loại hạn chế, khống chế bản thân chặt chẽ. Khống chế này không phải là loại khống chế ở thế giới tu chân này mà là khống chế ở bản thể của nó.

Liễu Khê, sao nàng ta biết thứ này có thể hạn chế nó? Hệ thống hoảng hốt nhưng không có cách thoát khỏi.

“Cho dù hắc là virus thì người cũng vậy.” Liễu Khê cảm nhận được dao động kịch liệt từ trong hòm, nó mang theo sự nổi giận và không cam lòng, rốt cục thở dài một tiếng, may mắn nàng đã thành công.

Linh phù này có tác dụng với lập trình, nếu có tác dụng với hắc thì cũng có tác dụng với hệ thống.

Không đợi Liễu Khê yên lòng thì một sức mạnh cường đại truyền tới, đây là đặc thù lúc chuyển hoá. Liễu Khê bối rối, tay đột nhiên bị Ngọc Thanh cầm chặt.

Tiếp theo, một màu đen xuất hiện. Liễu Khê vốn nghĩ đã trở về phòng do hệ thống thiết trí, nhưng mà, cho dù mở mắt vẫn một màu đen. Ngoài bàn tay truyền hơi ấm ra.

“Sự phụ...” Liễu Khê cẩn thận kêu to, đây là đâu?

“Con muốn trở về sao?” Liễu Khê ở trong bóng đêm không thấy được biểu tình của Ngọc Thanh, nhưng lúc nghe câu nói, Liễu Khê do dự, trong lòng dao động.

Đúng thế, cô muốn trở về, cô nhớ ba mẹ, nhớ ngôi nhà ấm áp kia!

Nhưng mà, cô luyến tiếc hắc! Ở một lúc nào đó, trong lòng cô, hắc đã rất quan trọng.

“Con, con không biết...” Liễu Khê mờ mịt, có đôi khi lựa chọn chính là bỏ qua, cô luyến tiếc.

Ngọc Thanh không nói gì, ánh sáng trong đôi mắt sáng lên, lòng gào lên không ngừng, giữ lại cô ấy! Đem cô ấy giữ lại bên người mãi vĩnh viễn!

“Ta... đưa con... về!” Đem ác niệm trong lòng đè ép xuống, khó khăn nói những lời này, Ngọc Thanh cảm thấy cơ thể không còn sức lực. Tay đè vào trái tim, nơi này không cảm nhận được gì cả.

Sao hắc có thể để cô ấy khó xử đây?

“Sự phụ...” Liễu Khê bối rối nhìn Ngọc Thanh, cho dù không thể thấy rõ, tay chần chờ nâng lên đặt lên má Ngọc Thanh, nhin không được thở một tiếng.

Đột nhiên, bóng đêm xung quanh Liễu Khê trở thành những con số kỳ quái chạy qua, hai mắt bị một bàn tay che lại, bên tai là âm thanh của Ngọc Thanh: “Đừng nhìn!”

Đừng nhìn, đừng nhìn bộ dạng bây giờ của hắc, cho dù Liễu Khê đã biết hắc là một chuỗi lập trình, nhưng hắc hi vọng Liễu Khê có thể nhớ bộ dáng hình người của hắc trong kịch bản!

Hắc không muốn thấy sự khác thường và ghét bỏ trong mắt Liễu Khê!

Thân thể Liễu Khê chậm rãi trong suốt, chậm rãi biến mất.

[Đã lâu không gặp, lúc này người trốn không thoát]

Một âm thanh máy móc vang lên, nó thật sự không ngờ người kia lại vì linh hồn của người chơi mà bại lộ bản thân.

[Chỉ một mình người mà có thể đối phó ta sao?] Âm thanh của Ngọc Thanh đầy sự khinh thường, mang theo sự cuồng ngạo lạnh lẽo.

[Không thử sao biết] Âm thanh máy móc lại vang lên, một chuỗi lập trình nhanh chóng vận chuyển, gần như biến thành tia sáng.

Liễu Khê mở mắt, ngây ngô nhìn trước mắt, đây là phòng ngủ của cô, cô đang nằm trên máy tính, còn màn hình máy tính thì tối đen như mực.

Cô không tin béo lấy mình, cô đã về nhà, nhìn đồng hồ treo tường, vẫn là thời gian sau khi cô xem chương trình.

Cô đã trở lại, còn hần? Hần ở nơi nào?

Liều Khê ngơ ngác đứng thẳng, nước mắt rơi xuống dưới, thật ra, lúc hần nói sẽ đưa cô về nhà, cô đã thở dài một hơi nhẹ nhõm, bởi vì hần đã giúp cô chọn lựa.

“Sư phụ...” Giọng Liều Khê run run, thật ra kết cục đã sớm định sẵn rồi phải không? Hần biết rõ bản thân sẽ không vì hần mà ở lại!

Đột nhiên màn hình máy tính tối đen lóe lên, chậm rãi xuất hiện mấy chữ.

Bảo bối, đừng khóc!

Chỉ lóe mấy chữ như vậy rồi màn hình tối đen, không động tĩnh.

Ánh đèn đường ở thành thị vừa sáng lên, từ một cửa sổ sáng đèn truyền ra tiếng khóc của một cô gái, chậm rãi phiên tán ra ngoài.

Chương 74

Ánh mặt trời chiếu từ cửa sổ thủy tinh vào, căn phòng sáng rực lên, ngay cả mái tóc đen nhánh của cô gái nằm trên bàn cũng lộ ra ánh sáng khác thường.

Liều Khê run rẩy lông mi dài, cố gắng mở đôi mắt sưng đỏ, ánh mắt mê mang cùng mông lung, lập tức tỉnh táo lại, bản thân đã về nhà.

Đêm qua cô khóc mệt quá rồi thiếp đi, Liều Khê không biết bây giờ đã chín giờ sáng. Trong phòng xuất hiện hơi thở của riêng cô gái, quen thuộc, ấm áp, giống như những lần xuyên qua chỉ là giấc mộng, nó không có dấu vết tồn tại.

Cả người văng vể, Liều Khê không biết phải làm gì, toàn bộ cơ thể cứng ngắc và đau nhức, ngây ngốc ngồi trước máy tính, ngón tay sờ màn hình máy tính đen thui. Cô nghĩ tới mấy chữ đột nhiên xuất hiện trên máy tính, ngón tay run lên, lập tức ấn vào nút khởi động máy.

Có điều máy tính không có phản ứng, không lẽ hư rồi? Liều Khê luống cuống ôm máy tính a ngoài, vừa mới tới cửa đã bị mẹ Liều kéo tay lại: “Liều Khê, con mặc áo ngủ dép lê mà đi ra ngoài sao? Mau đi thay quần áo!”

“Mẹ, con có việc gấp!” Liều Khê từ chối, không tránh tay mẹ, lập tức nóng nảy.

“Có việc gấp thế nào cũng không thể ra ngoài như vậy, nhìn con như một đứa điên, bây giờ còn mặc quần áo ngủ thò và dép lê ra ngoài, nhìn có giống đứa điên trốn trại không?” Mẹ Liều không động đậy, cố gắng thuyết phục con gái thay quần áo, hơn nữa đầu tóc lộn xộn, mặt cũng không rửa, con gái phải có hình dáng của con gái.

Liều Khê co giật khóe miệng, không lay chuyển được mẹ Liều, nghĩ tới bản thân cũng không cầm ví tiền, lập tức quay lại phòng ngủ.

Rửa mặt xong, nhìn bộ dạng tiêu tụy của cô gái trong kính, cái trán vì nằm đè lên bàn lâu mà đỏ lên, đôi mắt vốn sáng ngời lại đỏ rực lên, cả người tràn đầy sự tội lỗi.

Hắt nước lên mặt, dưới sự kích thích của nước lạnh, Liều Khê cũng có chút tinh thần, lau khô mặt, tùy ý dùng tay làm lược chải tóc, sau đó cột lên.

Toàn bộ quá trình chỉ mất năm phút đồng hồ, tùy tiện lấy một chiếc áo thun và quần bò trong tủ quần áo rất nhanh, cầm túi sách rồi ôm máy tính ra cửa.

Giờ này ít người đi, Liều Khê ôm máy tính vào cửa đã được nhân viên công tác mời đón nhiệt tình. Cần thận kiểm tra máy tính Liều Khê xong, nói là phần chủ trong máy tính hư rồi, phải đổi mới. Trong cửa hàng không có hàng đúng loại của máy tính, phải lấy từ tổng bộ về, sửa chữa cũng khoảng một tuần.

Liều Khê không thể đợi lâu như vậy, đành tìm máy tính mới, trực tiếp chọn máy tốt nhất, ông chủ khó tìm được khách hàng sáng khoái như thế nên vui vẻ tặng không ít đồ.

Về nhà, lập tức mở máy lên, lên mạng, nhìn màn hình máy tính, Liễu Khê không biết cách liên lạc hần. Thử mở gmail ra nhưng lại không biết gửi đi đâu.

Sắc mặt Liễu Khê trầm xuống, viết mấy chữ lên word.

Anh ở đâu?

Nhưng sao có thể có tác dụng? Cô không tìm được hần!

Tiếng điện thoại từ trong túi xách ra, Liễu Khê không muốn nhúc nhích, chỉ muốn ngồi yên, di động phát ra bài hát tình ca, đợi tới lúc không ai nghe máy thì dừng lại.

Không tới mấy giây, tiếng chuông lại vang lên, Liễu Khê cuối cùng cũng đứng dậy, lấy di động từ trong túi ra, trên di động không có dãy số, Liễu Khê giật mình, ấn nghe.

“Alo...” Liễu Khê cẩn thận hỏi một tiếng, giống như đang chờ một điều gì đó.

Di động truyền tới hơi thở nhẹ nhàng: “Liễu Khê, là anh!”

Đầu Liễu Khê trống rỗng, kích động tới mức bật dậy: “Anh ở đâu? Em, em đi tìm anh!”

“A...” Bên kia nói chưa xong thì điện thoại Liễu Khê truyền tới tiếng ma sát chói tai, giống như sắt thép chạm vào nhau, khiến người khác nổi da gà, màn hình di động tắt ngúm.

“Alo? Alo!!” Liễu Khê gấp tới mức muốn khóc, không ngừng đập đập di động, thậm chí đập vào bàn hai cái, nhưng di động không phản ứng, ngay cả khởi động lại cũng không được.

Di động đáng ghét, Liễu Khê phát tiết lên di động, cắn môi dưới. Dùng sức trừng mắt nhìn, đem nước mắt ở hốc mắt đè ép xuống, nếu có thể liên hệ, ít nhất cũng là tin tức tốt với cô, không phải sao?

Sau đó, Liễu Khê nhìn lên máy tính, ở dưới câu anh ở nơi nào của cô đột nhiên xuất hiện hai chữ.

Đợi anh!

Liễu Khê kích động tới mức bỏ nhào lên máy tính, ngón tay đánh liên tục trên bàn phím.

Anh thế nào? Hệ thống đâu? Nó có làm khó anh không? Anh ở đâu? Em nhớ anh...

Đừng lo lắng, bảo bối của anh.

Chỉ mấy chữ như vậy, máy tính mới của Liễu Khê quý dị sáng rực rồi tắt ngúm, thậm chí Liễu Khê còn ngửi được mùi gì đó.

Liễu Khê ngây ngẩn cả người, đây là cô mới mua, vậy mà hư rồi sao? Lòng nóng như lửa đốt, nhìn máy tính một lượt, mở máy nhưng không mở được.

Chất lượng máy tính quá kém! Liễu Khê tức giận, nhưng biết bây giờ không phải lúc tức giận, liên hệ với hần mới là chuyện chính.

Đừng nói Liễu Khê sốt ruột, ngay cả hần cũng vậy, ngồi trong không gian hư nghỉ, nhúu mày. Bên cạnh hần là một đứa trẻ phẩn nộn, trên mặt tinh xảo của đứa trẻ kia lộ ra vẻ mặt vui sướng khi có người gặp họa.

Xứng đáng! Đứa trẻ nghĩ, đây là tự làm tự chịu. Bên cạnh đứa trẻ còn có một con sói nhỏ, con sói nhỏ cũng có chung tâm trạng, nhưng có thể khắc chế được biểu tình, tuy rằng cái mặt lông xù đó vẫn không thể thấy cái gì, may mắn còn biết điều cọ vào đứa trẻ, ý bảo nó thu liễm một chút, người đàn ông đang yêu đều là kẻ ngu, cũng là kẻ thích giận chó đánh mèo nhất.

Đem máy tính đưa tới cửa hàng, đưa máy tính ra trước mặt ông chủ. Ông chủ kiểm tra xong, đau lòng kiểm đồ sửa lại, trong lòng thầm nói, thật sự kỳ quái, máy tính này là hàng tốt nhất ở tiệm, sao có thể dễ dàng hư như vậy?

Qua một hồi ép buộc đã tới buổi chiều, mặt trời dần dần đi xuống, ánh mặt trời là một màu cam đậm, Liễu Khê ôm máy tính, ít ra tâm trạng tốt hơn lúc sáng rất nhiều.

“Liễu Khê, trở về thì vào ăn cơm!” Mẹ Liễu bưng một đĩa trứng xào từ phòng bếp ra thì thấy Liễu Khê ôm máy tính vào cửa, mở miệng gọi.

“Mẹ với ba ăn trước đi, đừng đợi con!” Liễu Khê nói với mẹ Liễu.

Về phòng ngủ, mở máy tính ra, chỉ đợi hần đáp lại.

Lúc này máy tính xuất hiện một chữ – Ngủ.

Sau đó máy tính lóe lên, nhưng mà lần này không tắt ngúm, ánh sáng xuất hiện một chút rồi bắt đầu vận chuyển như cũ.

Nó có ý tứ gì? Liễu Khê nghi ngờ, nhưng nghĩ tới bộ dạng lúc này của máy tính, sợ hần nói thêm mấy chữ nữa thì máy tính hư thật luôn.

Liễu Khê đen mặt, tuy không biết nguyên nhân nhưng cô chắc chắn, di động và máy tính của cô bị hư có liên quan tới hần.

Hay là lúc ngủ mới thấy hần? Liễu Khê bình tĩnh lại, lên giường với sự mong chờ, kéo chăn lên.

Nửa tiếng... Một tiếng... Hai tiếng...

Lần lộn hai giờ đồng hồ, Liễu Khê ngồi dậy, chần chẩy xuống bên hông, vô lực sụp bả vai, hưng phấn tới mức ngủ không được, sao đây?

Không lẽ muốn mình uống thuốc ngủ? Trong lòng phủ quyết ý nghĩ này, im lặng nằm xuống, bắt đầu đếm cừu.

Một con cừu, hai con cừu,... Ba trăm sáu mươi năm hần, ba trăm sáu mươi sáu hần...

Không biết đếm bao lâu, Liễu Khê chôn mặt trong chăn mềm mại, ngủ.

Tới lúc cô mở mắt thì phát hiện mình vẫn ở trong phòng ngủ, tất cả mọi thứ không thay đổi, lòng trống trơn, bản thân chỉ ngủ vậy thôi? Cho nên ý tứ của hần là muốn bản thân nghỉ ngơi?

Liễu Khê thất vọng ngồi trên giường, cửa đột nhiên bị mở, một chàng trai với mái tóc đen đi vào, bộ dáng của hần khiến Liễu Khê thấy quen thuộc, nhưng mà không giống người kia, không lẽ là bộ dạng của hần?

Liễu Khê hoang mang nhìn người kia đi tới gần mình, tư thái cao ngất, cước bộ kiên định đi tới cạnh Liễu Khê.

“Liễu Khê!” Âm thanh mang theo tình cảm ấm áp, vương tay ôm lấy cô vào lòng, sau đó mở miệng nói: “Xin lỗi, tạm thời chỉ có thể gặp em ở cách này!”

Liễu Khê khó khăn lắc đầu, có thể gặp đã tốt lắm rồi!

Đem Liễu Khê ôm ra cửa, ngồi trên sofa mềm mại, giống như hiểu nghi vấn và bất an trong lòng Liễu Khê, hần mỉm cười nói: “Tên trong kịch bản giống như biệt hiệu vậy, nếu em muốn có thể gọi anh là Trang Kỳ.”

Bắt đầu là Trang Kỳ, cho tới cuối cùng vẫn là Trang Kỳ.

“Trang Kỳ...” Liễu Khê ôm lấy quần áo của hần, ngoan ngoãn kêu một tiếng, sau đó lo lắng hỏi: “Vây hệ thống đâu? Anh đánh bại nó?”

“Xem như vậy, tóm lại nó sẽ không tới tìm phiền nữa.” Khóe miệng Trang Kỳ nâng lên, băng quơ nói giống như che dấu cái gì đó.

Chỉ vào đứa nhỏ với đôi chân ngắn phần nộn lão đảo đi vào nói: “Đây là hệ thống!”

Sau đứa trẻ là một con sói nhỏ, khóe miệng Liễu Khê co rút, trong lòng cô vẫn luôn nghĩ tới bộ dạng xấu xa của hệ thống, nhưng mà bộ dạng này... thật là vi diệu.

Đứa trẻ quyết quyết miệng, khinh bỉ nhìn người đàn ông nói dối, da mặt dày, con của mình cũng không gọi.

Đương nhiên con này không phải là con có chung huyết thống, nó và sói nhỏ đều bị người đàn ông này sáng tạo ra để làm người quản lý, vừa tròn hai tuổi.

Ấn hiếp trẻ con vui lắm sao? Hai người đều không nhìn sự bất bình và tức giận của đứa trẻ và sói nhỏ.

Liều Khê không phải là người tò mò quá mức, Trang Kỳ nói vậy có nghĩa là không có nguy hiểm, không cần hỏi nhiều, chỉ ngẩng đầu nhìn Trang Kỳ, đập vào mắt là cái mũi và hai má của hắn: “Vậy chúng ta chỉ có thể gặp trong mơ thôi sao?”

Lập tức có chút buồn rầu, nếu muốn liên hệ Trang Kỳ thì mấy sản phẩm điện tử không dùng được mấy giây, bản thân phải cố gắng kiếm tiền mới có thể chịu được sự phá hoại này.

“Không gian với không gian có hàng rào, yên tâm, anh nhất định sẽ tìm được em.” Trang Kỳ hôn lên cái trán của Liều Khê, cam đoan nói.

“Tốt!” Liều Khê gật đầu, cô sẽ đợi hắn.

Ngoại truyện tu chân

Kiều Dương là ai? Có lẽ rất nhiều người tu chân chưa nghe tên này, nhưng nếu nói là trang chủ Cẩm Tú trang thì vô số người thành kính.

Trang chủ Cẩm Tú trang vốn là đồ đệ của chương môn Tử Tiêu tông, sau này rời khỏi Tử Tiêu tông, sáng lập Cẩm Tú trang.

Cẩm Tú trang là tiên môn [1] chỉ nhận nữ đệ tử, tọa lạc ở Đông quận, trải qua vô số khó khăn thì lớn mạnh hơn, bây giờ đã có uy danh hiển hách.

[1] tiên môn: môn phái tu tiên.

Mà người sáng lập Cẩm Tú trang chính là Kiêu Dương, bây giờ đã là cao thủ Đại Thừa hậu kỳ, bốn đệ tử nàng thu nhận cũng đã tới Nguyên Anh kỳ, thanh thế lớn như vậy chỉ có một ngàn năm tạo ra mà thôi.

“Ca ca, huynh nói trang chủ Cẩm Tú trang thật sự lợi hại như thế sao?” Một nữ tử tò mò hỏi ca ca mình.

“Như nhi, đừng lên tiếng!” Người nói không lớn hơn cô bé bao nhiêu nhưng quý khí hơn rất nhiều.

Tuy bọn họ là Lý hoàng tộc của Đông quận, nhưng trong Cẩm Tú trang thì bọn họ chỉ là phạm nhân mà thôi, nếu bị các tu sĩ khó chịu, dễ dàng bị giết, sinh mạng của họ ở nơi này giống như con kiến thôi.

Trang chủ Cẩm Tú trang có một đồ tôn là công chúa của hoàng tộc bọn họ, tính theo vai vế, bọn họ nên gọi một tiếng cô cô, nếu không có người ở thì bọn họ không thể bước vào Cẩm Tú trang.

“Hoàng huynh, chỗ này có cây ăn quả, chúng ta tới xem đi.” Đi trên con đường thạch tím, hai huynh muội cẩn thận né tránh các tu sĩ tới chúc thọ, tuy nói ở Đông quận người phạm và tu sĩ sống chung nhưng thân phận khác nhau, bọn họ không muốn nhìn thấy sự khinh miệt trong mắt tu sĩ.

Như nhi chỉ một cây ăn quả bên bờ suối, đi qua một cây cầu hình vòm, đi qua cửa gỗ màu đỏ, tới một cái sân, trong sân là những loài hoa quả kỳ dị, đặc biệt là hoa quả, bốn phía tỏa hương ngào ngạt, cây ăn quả ra rất nhiều quả, có lúc còn có khói bay ra, đây quả thật là tiên cảnh nhân gian.

Hai người đi qua, cảm nhận được không gian có rất nhiều tiên khí, cả người sáng khoái hơn.

Mới tới một ly trà nhỏ, Lý Thành đột nhiên thấy bóng dáng nữ tử nơi cây hoa mộc, không khỏi ngẩn người, dừng chân nói xin lỗi: “Quấy rầy tiên cô, mong thứ tội!”

Lý Như quyết quyết miệng, cho nên nàng mới không muốn tới đây, tất cả mọi người đều cao quý hơn bọn họ, gặp chuyện chỉ có thể nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục.

Nữ tử kia quay lại, diện mạo rất đẹp, đẹp tới mức khi hai đứa trẻ thấy đều ngây ngốc. con người mang theo ánh sáng tẩy trần, liếc mắt một cái đã thấy đáy lòng của đối phương, chỉ cần một ánh mắt đã khiến người khác cam nguyện trung thành vì nàng.

Đến lúc Lý Thành khôi phục tinh thần vẫn không cảm nhận được uy áp hay là hơi thở chỉ dành cho tu sĩ mới thở nhẹ nhõm. Cảm thấy bản thân nhìn chằm chằm người khác quá càn rỡ.

Đáy lòng có chút nghi hoặc, nữ tử trong Cẩm Tú trang có diện mạo không tầm thường, cho dù là cô cô bọn họ cũng chỉ là trắng như tuyết, quyền rũ phong lưu nhưng không xinh đẹp kinh người như nữ tử này. Hơn

nữa, cho dù nàng không phải là tu sĩ, có thể xuất hiện trong Cẩm Tú trang, hiển nhiên không phải người bình thường.

“Hai huynh muội ta đường đột, mong các hạ thứ lỗi.” Lý Thành lại nói lời xin lỗi.

“Không sao!” Một âm thanh dễ nghe chậm rãi vang lên, lướt qua bên tai nhưng lại khiến linh hồn của người nghe run lên, giọng nói cực kỳ mê người: “Tổ Tâm là gì của các người?”

Tổ Tâm? Hai người run lên, đây là danh hào mà trang chủ ban cho cô cô bọn họ lúc thu làm đồ đệ, nhưng nữ tử trước mắt lại nhẹ nhàng gọi như vậy, hay là thân phận của nữ tử này còn cao hơn cô cô?

Lập tức không dám chậm trễ, cung kính đáp lời: “Tổ Tâm chân nhân là cô cô của vãn bối.”

“Khó trách!” Mặt mày của nữ tử giãn ra, khẽ cười một tiếng, ngón tay bắn ra, ánh sáng xông vào mi tâm hai người: “Mặc dù các người không có căn cốt để tu chân, nhưng trong cơ thể lại ẩn chứa hai luồng tiên thiên chân khí, đây là bộ pháp quyết tu luyện nội lực ta có duyên gặp, bây giờ ban cho hai người, cần cù tu luyện cũng sẽ có chút thành tựu.”

Hai người liếc nhau, khuôn mặt tràn vẻ vui mừng, hành lễ nói: “Đa tạ tiền bối!”

Nữ tử kia không nói chuyện, chỉ tùy ý khoát tay áo, hai người cảm thấy hoa mắt, lúc nhìn lại thì đã ở trong phòng mình.

“Ca ca, người kia là ai? Có thể thần thông như vậy!” Lý Như nhin không được túm tay áo của ca ca mình, một bàn tay sờ mi tâm, bất an nói.

“Đừng sợ, nếu nàng ban thưởng pháp quyết này hẳn là thứ tốt!” Lý Thành trấn định hơn nhiều, nếu nữ tử này muốn làm hại bọn họ thì không phí tâm như vậy.

Đợi sau khi gặp cô cô mới biết, người kia là trang chủ Cẩm Tú trang, hai người nhất thời chảy mồ hôi lạnh, may mắn ghê.

“Hai hậu bối của Tổ Tâm rất biết tiến bộ, khó trách sư phụ thích như vậy!” Một tu sĩ nở nụ cười đi ra trong bóng tối, khí chất của nàng xuất chúng, mang theo mùi vị xuất trần.

Kiều Dương cười không nói, trong đầu hiện lên tướng mạo của cô gái nhỏ lúc này, thật sự rất giống, trí nhớ vốn đã mơ hồ lại trở nên rõ ràng.

Sư tỷ của nàng, đã biến mất rất lâu rất lâu, lâu tới mức nàng nghi ngờ người đó thật sự đã từng tồn tại hay sao?

Nữ tử kia thấy sư phụ mình lộ ra vẻ hoảng hốt hiếm thấy, trong con ngươi xuất hiện hoài niệm và thương cảm, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, sư phụ đang nhớ tới ai sao?

Tình cảm chỉ lộ một lát rồi biến mất, Kiêu Dương thần nhiên khoát tay nói: “Yến hội sắp bắt đầu, đi thôi!”

Nàng đã là Đại Thừa kỳ, đã sớm kiêu ngạo khắp giới tu chân, không còn là Kiêu Dương dễ bị nhục nhã kia.

Lúc ở di tích thượng cổ, nàng đã lập lời thề, nhất định phải khổ tu pháp thuật, bề nghề chúng sinh, từ nay về sau, nàng bắt đầu tu luyện mấy trăm năm, không dám thả lỏng bản thân. Cẩn rằng chịu đựng, Khai Quang kỳ, Dung Hợp kỳ, Kim Đan kỳ... Mỗi một bước đi đều rất gian nan, hưởng chi còn là thân thể thuần âm, người ở cạnh giống như hồ rình mồi khiến nàng ta cẩn thận.

Bây giờ nàng làm được nhưng sư tỷ không còn nữa. Nàng còn nhớ bộ dạng sư tỷ hành hung Lăng Cổ, lúc ấy trong lòng sợ hãi nhưng cũng kinh ngạc, con người có lửa giận ngập trời kia thật sự là sư tỷ không thích nàng đó sao?

Thật ra, nhìn bộ dạng thâm trầm của Lăng Cổ, đáy lòng nàng đã cảm thấy hết giận, hận không thể tự mình đá mấy cái, đáng tiếc lúc đó mình bị dọa sợ đến mức chân mềm rồi.

Thả khí thể quanh thân ra, uy áp mệnh môn kia bao phủ khắp Cẩm Tú sơn trang, giống như có thể hủy diệt trời đất.

Nàng đang tuyên cáo, Kiêu Dương nàng tới!

Vững vàng ngồi trên ghế ngọc thạch ở trên cao, Kiều Dương đảo mắt nhìn tu sĩ bên dưới, lập tức nhìn ra phương xa, vừa rồi tu vi đình trệ lâu năm của nàng dao động, nàng đột nhiên có dự cảm, lời kiếp của nàng sắp xuất hiện.

Bước chân tu chân của nàng sẽ không vì cái gì mà dừng lại.

Độ kiếp phi tiên, nàng muốn cho cái tên Kiều Dương này vang vọng toàn bộ tiên giới!

[Tiểu thuyết sắc]

Chương 75

Màn đêm buông xuống, ánh đèn dùng bằng ma pháp sáng rực cả tòa thành, làm rõ sự xinh đẹp và cổ kính của tòa thành, người ra người vào như nước, những chiếc xe ngựa quý giá đẹp đẽ chạy theo một hướng, đó là một tòa nhà nổi tiếng ở thành Khảm Đặc, nơi này là nơi tiến hành cuộc đại hội đấu giá nổi tiếng ba năm một lần.

Lúc này, các quý tộc của đế quốc đều xuất hiện ở trong thành Khảm Đặc, nếu bạn muốn mua thì nó đều sẽ có, cho dù đó là dị thú quý hiếm, vũ khí mạnh mẽ, tinh linh xinh đẹp, thậm chí là nhân ngư hiếm có cũng có, khắp nơi trong thành lộ ra một hương vị dụ hoặc.

Một chiếc xe ngựa khảm ngọc đi tới, người đánh xe có bộ dạng rất đẹp, cho dù là kẻ ngốc cũng biết người đánh xe kia có một thân tu vi mạnh, ít nhất cũng trên Đẩu khí.

Có thể khiến một cao thủ lái xe, mọi người đều kiêng kỵ người ngồi trong xe ngựa.

“Chủ nhân, mời xuống xe!” Người đánh xe nhảy xuống, cung kính mở cửa xe.

Một chàng trai cao lớn ôm một cô gái kiều mị xuất hiện trước mặt mọi người, chàng trai kia có mái tóc đen nhánh, khuôn mặt tinh tế như được điêu khắc tỉ mỉ, nụ cười mang theo mấy phần tà mị. Mà cô gái kiều mị khiến những chàng trai ở đó đều nhìn chăm chăm, khuôn mặt xinh đẹp, bộ ngực no đủ giống như muốn từ trong bộ lễ phục nhảy ra, dáng người nóng bỏng mê hoặc, đôi mắt mị hoặc khiến người khác mê mẩn.

Người bồi bàn sững sốt, sau đó nở nụ cười ngênh đón, cung kính nói: “Ngài Lions, rất vui khi ngài đến đây!”

Lions không để ý đưa thiệp mời qua, đôi mắt không nhìn tên bồi bàn mà cúi xuống hôn đôi môi đỏ mọng của cô gái trong lòng, khiến cô ta mỉm cười khanh khách.

Phòng đấu giá có ba tầng, Lions đặc ý ngồi trong khu ghế lô tầng ba, tay nâng cằm, chán nản nhìn đại sảnh bên dưới, tay đã luồn vào trong quần áo cô gái, bắt đầu vuốt ve bộ ngực no đủ.

Đôi mắt màu đen của cô gái biến thành màu tím, mang theo loại hắc ám ma mị, nếu có người khác ở đây, nhất định có thể nhận ra, cô gái này thuộc ma tộc. Hai tay trắng nõn ôm lấy thắt lưng, như có như không cọ xát lấy thắt lưng của Lions, lưỡi nhỏ liếm đôi môi màu đỏ của mình, giọng nói khiêu gợi, quyến rũ vang lên: “Lions, không lẽ ở đây có cái gì tốt sao?”

“Có một vật nhỏ đáng yêu, vì bắt được vật nhỏ đó phải tốn chút tâm tư.” Lions nở nụ cười.

“Thật không? Thì ra là vì người phụ nữ khác, hừ!” Cô gái bất mãn nhưng nhìn lại giống như giận dữ hơn, bàn tay trắng nõn hung hăng béo bên dưới của Lions, đôi mắt kiều mị nhìn hắn, Lions quả quyết cúi người, ôm lấy nữ hoàng ma tộc mà hôn lấy hôn để.

Cuộc đấu giá bắt đầu tiến hành, vì để cô gái bên cạnh vui vẻ, Lions bỏ một số tiền lớn mua viên kết tinh nguyên tố cao cấp.

Sau đó, phòng đấu giá đẩy một cái thùng được che bằng vải đen lên sân khấu, một cô gái cười ngọt ngào đứng bên cạnh, cúi đầu nói: “Đây là vật đấu giá cuối cùng của đại hội, giá thấp nhất là hai trăm vạn tứ kim tệ, mỗi lần tăng phải trên mười vạn tứ kim tệ.”

Lời vừa dứt thì vải đen từ trên hộp được lấy xuống, đó là một thùng thủy tinh trong suốt lớn, trong thùng đựng nước biển, mà điều khiến người khác chú ý là có một nhân ngư bên trong.

Nhân ngư có mái tóc màu bạc, phiêu tán trong nước, giống như ánh trăng rơi trong mặt nước, bên dưới là đuôi cá màu tím nhạt, phần vẩy của đuôi cá trong suốt giống như ánh sáng thần bí.

Đuôi cá vòng lại, tạo thành một vòng tròn, khuôn mặt nhỏ bằng một bàn tay xinh đẹp, dáng người lung linh, điều khiến người ta thích chính là đôi mắt to tròn, con ngươi ngập nước mang theo phong tình vô hạn.

Tất cả mọi người bị khuôn mặt xinh đẹp làm cho rung động. Mà người bán đấu giá bên cạnh vừa lòng nhìn khán phòng im lặng, giọng nói vang lên phá hủy sự yên tĩnh: “Vật đấu giá cuối cùng là đứa con của biển cả, nhân ngư! Đương nhiên, vì chứng minh, mời nhìn!”

Cảm giác cái đuôi truyền tới sự đau đớn, một giọt nước mắt rơi xuống, giọt nước mắt vừa rơi đã trở thành một viên ngọc trắng noãn, nhân ngư im lặng rơi lệ rất đẹp, mỗi động tác của nhân ngư lúc này khiến người mê mẩn.

“Là nhân ngư! Nhân ngư thật!”

“Nhân ngư gần như tuyệt tích, vậy mà vẫn bắt được! Đây là lần đầu tôi thấy nhân ngư!!”

“Ba trăm vạn! Tôi muốn!”

“Ba trăm hai mươi vạn!”

Tiếp theo, toàn bộ khán phòng vì sự xuất hiện của nhân ngư mà bắt đầu ồn ào, không khí nhanh chóng nóng lên, mọi người cạnh tranh nhau, giá cũng vì vậy mà tăng lên.

Liều Khê chán nản đóng cửa đuôi cá, cho dù là vậy khuôn mặt vẫn mang theo sự mỉa mai hoặc cùng với khí chất trong suốt, sạch sẽ.

Cho dù là ai, khi tỉnh dậy phát hiện mình bị nhốt trong rương bán đấu giá cũng không tâm trạng tốt. Cô nhớ rõ mình vừa mới gặp Trang Kỳ trong giấc mơ, sao vừa dậy thì đã tới đây rồi?

Nhìn quần áo của đám người này, người mặc váy hoa lệ, áo choàng đen quý dị, áo giáp kỵ sĩ lấp lánh, nếu cô đoán không sai thì hẳn là đại lục ở phương Tây.

Nhưng mà vì sao cô lại xuất hiện ở đây?

Liều Khê tự hỏi, sau đó một đồng tin tức mạnh mẽ nhập vào trong đầu cô, đây là quyển truyện về nam chính ngựa đực và thịt vằn.

Nhân vật chính vốn là trạch nam (cách nói giống như trạch nữ ý~), bởi vì ngoài ý muốn mà xuyên vào đại lục dị thể, từ một phế vật ma pháp, phế vật vũ kỹ trở thành thiên tài tu luyện. Ban đầu, gặp Phật giết Phật, gặp Ma giết Ma, mở đường tung hoành khắp dị thể. Cho dù là đấu sĩ hoàng kim hay là ma đạo đại sư, hoặc là hoàng tộc của ma tộc, đều là bàn đạp để nam chính đạp lên.

Nếu chính là vậy thì trong thiên đường ngựa đực văn mấy chỗ quan trọng chính là thịt, cứ cách mấy chương thì nam chính sẽ cùng một cô gái khác lên giường diễn JAV [1].

[1] JAV: phim con heo đó :)

Tóm lại, cả đại lục này giống như không có đàn ông, chỉ có một mình nam chính Lions, chỉ cần là phụ nữ thì đều yêu hắn từ cái nhìn đầu tiên, yêu chết đi sống lại, không phải hắn không lấy.

Đương nhiên, vì tổ vẽ truyện không quá YY, tuy rằng nam chính có nhân duyên khắp toàn đại lục, nhưng vì tổ vẽ hắn vẫn là người có kiềm chế nên hậu cung của nam chính chỉ có bốn người, một là nữ hoàng ma tộc, một là công chúa tinh linh, một là Thánh nữ của giáo đường, và cuối cùng là nhân ngư Liều Khê.

Tiết tháo – san sẽ khóc mất!

Cô thề, cô tuyệt đối không viết quyển sách này!

Hơn nữa, cô cũng không muốn làm nữ chính đâu!

Nghĩ cũng không cần nghĩ, tuyệt đối là thằng nhóc hệ thống giờ trò quỷ!

[Đinh, chúc mừng người chơi, hừ, lúc này cho cô làm nữ chính, vui vẻ không?] Cho cô dùng lửa thiêu tôi, cho cô giam tôi lại, hừ hừ hừ, trả thù cô, dù sao bây giờ cha đang vội vàng dung hợp lực lượng, còn muốn tìm kiếm thân hình thích hợp, tìm một khe hở ném Liễu Khê vào trong không gian vừa mới hình thành này thật sự rất dễ dàng.

Âm thanh trẻ con của hệ thống mang theo sự đắc ý dào dạt, không biết nếu như bị Trang Kỳ phát hiện nó sẽ có kết cục gì.

Vui vẻ em gái mày! Liễu Khê thầm mắng trong lòng, sau đó ngẩng đầu nhìn đám người trong ghế lô, tất cả đều là khuôn mặt xấu xí dâm tà, ghê tởm vô cùng.

Cô nhớ rõ đây là người cuối cùng trong hậu cung của nam chính, hơn nữa nhân ngư này đã từng gặp nam chính, bị hắn lừa dối, cũng trừng mắt lạnh với hắn. Nam chính tự mình bắt nhân ngư, sau đó đưa tới phòng đấu giá, sau đó lại tự mình mua.

Chính bởi vì điều này, nhân ngư mới khăng khăng một mực với hắn. Nghĩ tới kịch tình như vậy, Liễu Khê không biết nói gì.

“Một trăm vạn!”

Một âm thanh tà mị vang lên, trong đó còn mang theo khí thế coi thường, Lions rất vừa lòng với cái giá của mình, toàn bộ đấu phòng đều rung động.

Khắp nơi là tiếng hít thở, tất cả mọi người đều hồi thẩm người ra giá này, lúc biết là Lions thì đều ngậm miệng, bọn họ đều người này không được.

Liễu Khê bị đưa vào trong xe ngựa của Lions, có chút kinh ngạc nhìn phần ngồi trong xe ngựa bé nhỏ, không gian rất rộng, hắn đã thi hành ma pháp nào đó, trong đó đầy đủ sofa, bàn ghế, thậm chí còn có cái ao nhỏ, dĩ nhiên đã chuẩn bị tốt từ trước.

Người lên xe đầu tiên là cô gái ma tộc, Liễu Khê biết, đây chính là nữ vương Tử Linh, điều khiến Liễu Khê kinh ngạc chính là nữ hoàng không có địch ý với Liễu Khê, ngược lại còn nâng cằm cô lên nói: “Thật sự rất xinh đẹp, nếu tịch mịch, chị sẽ chơi với cô em.”

Hai bên thái dương của Liễu Khê chảy mồ hôi, không lẽ ánh sáng ngựa đực của nam chính quá mạnh nên đám phụ nữ trong hậu cung không ghen tị, ở chung rất hài hòa? Đùa nhau à?

Đợi sau khi Lions đi vào, nữ hoàng Tử Linh nhanh chóng triển qua, bộ ngực no đủ cọ lấy ngực hắn, không để ý Liễu Khê vẫn còn ở đây.

Liễu Khê ghé vào ao, mở mắt nhìn hai người đang dây dưa một chỗ, hoàn toàn không để ý có người ngoài là cô, đôi mắt chó của cô thật sự muốn mù rồi!

“Ừ, mau một chút... A...!”

“Thích quá, sweetheart, anh giỏi quá...!”

Tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng thở của đàn ông giao nhau một chỗ, Liễu Khê bị hình ảnh này dọa sợ tới mức đỏ mặt, trầm xuống ao, một đồng bọt từ dưới ao xuất hiện.

Đợi tới khi xe ngựa dừng lại, Liễu Khê mới nhô đầu lên, trong không khí tràn đầy mùi vị sau khi làm tình, hai người đã mặc chỉnh tề, nữ hoàng Tử Linh nhìn Liễu Khê, mà Lions nở nụ cười tà mị với cô.

Lúc này Liễu Khê mới nhớ, hình như lần đầu của nhân ngư với nam chính ngựa đực chính là trên xe ngựa. Vừa mới xuyên qua đã phải bảo vệ trinh tiết hả?

“Cô bé xinh đẹp...!” Lions ngồi xuống cạnh ao.

Liễu Khê không chút khách khí giơ đuôi lên, một phần ba đuôi nằm trên người nam chính, khiến hắn ướt đầm.

Lions bị đối xử như vậy không chút mất hứng, ngược lại còn nở nụ cười, một người kiên cường như vậy cũng rất thú vị. Hắn đã sớm nhằm chán đám phụ nữ luôn thương nhớ hắn, người như vậy mới có tính khiêu chiến.

Hắn sẽ để cho nhân ngư xinh đẹp này cam tâm tình nguyện lên giường của hắn, cầu hắn làm tình với cô.

16. Part 16

[Tiểu thuyết sắc]

Chương 76

Tòa thành của Lions rất lớn, xây được xây bằng những tảng đá lớn, tòa thành mang theo vẻ trang nghiêm khiến người khác thật lòng kính ngưỡng.

Trong phòng trải thảm dày, khiến người ngạc nhiên là ở bốn góc có bốn viên hạt châu màu lam, mà từ hạt châu lại xuất hiện hơi nước, vừa tiến vào đã có một hơi lạnh đập vào mặt người tới, thảm rèm cũng có chút hơi nước.

Liễu Khê nằm trên sofa mềm mại, xung quanh là ba cô gái có khuôn mặt xuất chúng, ngoài nữ hoàng ma tộc cô thấy ở hội đấu giá ra thì còn có hai người, chắc hẳn là công chúa tinh linh và thánh nữ thần giáo.

Thái độ của nữ hoàng ma tộc và công chúa tinh linh rất kỳ lạ, Liễu Khê không cảm nhận bất kỳ ác cảm nào từ người bọn họ, người lại còn mang theo thái độ bình thản, hơn nữa không có để ý nam chính Lions quá mức.

Điều này khiến cho Liễu Khê cảm thấy kỳ quái, không chừng sau này còn có thể kết đồng minh với hai người này, nhìn nữ hoàng ma tộc cười khê tặng cô một cái nhìn mỉa mai, Liễu Khê không khỏi quyết định.

Chỉ cần hai người kia không có ác ý với cô thì cô cảm thấy rất thoải mái, thực lực hiện tại của cô mà thoát khỏi tay nam chính ngựa đực được mới lạ. Nghĩ tới bàn tay vàng của nam chính ngựa đực, Liễu Khê nghiêng răng nghiêng lợi.

Thánh nữ Thần tộc ngồi một bên im lặng cắn môi dưới, trong lòng ghen tị vô cùng, lại nhìn trang sức hình giọt nước trên trán Liễu Khê, thứ này cô ta đã từng gặp, không nghĩ tới Lions lại đưa nguyên tố thủy quý giá kia cho nhân ngư này.

Nguyên tố thủy này có thể bổ sung hơi nước mà nhân ngư thiếu, khiến cho nhân ngư có thể tùy tiện chạy nhảy trên đất.

Dựa vào cái gì?

Rõ ràng cô ta mới là người phụ nữ đầu tiên của Lions, nhưng vì sao đám phụ nữ này lại quyến rũ Lions? Lions chỉ cần có cô ta ở bên người là đủ rồi.

Ánh mắt oán độc kia mang theo gai độc nhìn về phía ba người, Liễu Khê vừa vặn thấy được ánh mắt ghen tị của Thánh nữ Thần tộc. Thái độ như vậy mới đúng chứ! Người này hẳn là bị công phu trên giường của nam chính ngựa đực thu phục!

Liễu Khê dăm chiêu, đem địch ý của Thánh nữ Thần tộc thu vào ánh mắt, trong truyện, Thánh nữ này không phải là người phụ nữ đầu tiên của nam chính, nhưng lại là người phụ nữ đầu tiên được nam chính thừa nhận danh phận, cũng là cô ta khiến hắn giết chết giáo đường cứu ra, đây chính là một chiến công của nam chính, có thể đối kháng với Thần tộc, bắt cóc Thánh nữ, ở đại lục này chỉ có mình nam chính làm được.

Tuy nói Thánh nữ Thần tộc mang theo danh hiệu Thần tộc, nhưng thực tế là tìm một người trong trăm người có nguyên tố ánh sáng thuần khiết ra, đưa vào Thánh điện, sau khi nghi thức hiến tế chấm dứt, Thánh điện sẽ đánh một linh hồn Thần tộc xuống, trú trong thân thể cô gái đó, sau đó cô gái đó trở thành Thánh nữ.

Không chỉ Liễu Khê thấy được ánh mắt của Thánh nữ mà hai người kia cũng thế, ngằm hiểu liếc mắt nhìn lẫn nhau, rất nhanh đáy mắt xuất hiện tia đùa cợt, sau đó biến mất. Nữ hoàng ma tộc vẫn phong tao yêu mị mà công chúa tinh linh vẫn một bộ cao ngạo lạnh lùng.

Thấy Liễu Khê nhìn, trên mặt nở nụ cười thánh khiết, yếu ớt dịu dàng, khuôn mặt một bộ điềm đạm, khí chất nhàn nhạt, Thánh nữ nhếch môi, có chút ác ý nói: “A, thật đáng thương, vị tiểu thư này hình như vẫn chưa hồi phục tinh thần từ trong kinh hách.”

“Cảm ơn đã quan tâm!” Liễu Khê nhàm chán nói một câu, cái ánh mắt như thấy đinh trong mắt này đã lâu không gặp đó ~.

“Chắc, thôi đi, chúng ta tới chơi mặt chược, vừa đủ bốn người!” Công chúa tinh linh lẩm bẩm một câu, nhàm chán nói.

“Ai nha, tôi không chơi mặt chược, đáng ghét, đêm nay phải khiến hắc dạ tôi mới được!” Nữ hoàng ma tộc nâng tay chơi đùa mái tóc quăn, cười tà ngời một bên, lộ đôi chân dài.

Đôi mắt Thánh nữ mang theo tia căm hận, là cô ta không biết xấu hổ, ngày nào cũng bám theo Lions, một ngày nào đó, cô ta sẽ khiến nữ hoàng ma tộc trở thành một bộ xương cốt.

“Ý?” Liễu Khê thấy một chàng trai anh tuấn với tóc vàng và bộ đồ kỵ sĩ đi vào, trong tay cầm hòm ngà voi hoa mỹ.

“Chào các vị phu nhân!” Người tới làm lễ của kỵ sĩ, sau đó nâng hòm trong tay lên: “Chủ nhân ra lệnh đưa lễ vật này cho các vị phu nhân!”

Liễu Khê sâu sắc nhìn lúc kỵ sĩ này nói hai chữ chủ nhân, ánh mắt hắc ám ta có sự oán độc, hiển nhiên không phải người cam tâm làm thủ hạ của Lions. Loại người có khí tràng bá vương này không thích hợp thu làm tiểu đệ đâu.

Nếu cô đoán không sai, người này hẳn là tiểu đệ thứ nhất của nam chính, đầu sĩ hoàng kim cấp chín, Aserius, vốn là kỵ sĩ bảo vệ bên cạnh Thánh nữ Thần tộc, nhưng lại bị nam chính đả bại, đành chạy làm thủ hạ của hắn, khó trách trong lòng hận thù.

Vì để an toàn, Liễu Khê kiên nhẫn quan sát mấy ngày mới xác định, nữ hoàng ma tộc, công chúa tinh linh và đầu sĩ hoàng kim đều không thích nam chính, thậm chí còn có bất mãn.

Nam chính thấy Liễu Khê và người phụ nữ của mình sống chung một ngày, vô cùng đặc ý, cảm thấy sức quyến rũ của bản thân đã bắt đầu chinh phục cô, đối với thái độ lạnh nhạt thậm chí có chút khiêu khích của Liễu Khê đều dễ dàng tha thứ.

Liễu Khê bị kịch tình cấp thần làm ngã ngựa, nam chính này không hổ danh hiệu nam chính ngựa đực, không lúc nào không động dục, chẳng qua là vén rèm lên xem phong cảnh, ai dè thấy nam chính ngựa đực không biết liêm sỉ ôm lấy chị dâu của mình.

Đúng, là vợ của anh trai nam chính, hai người dính nhau trên xích đu, tuy váy vẫn mặc trên người nhưng bên cổ lại xuất hiện một cái quần lót, hiển nhiên là bị người ta tháo xuống. Váy cúp ngực bị nam chính kéo xuống một nửa, lộ ra bộ ngực trắng nõn.

Liễu Khê có thể thấy rõ cảnh nam chính dùng một tay vuốt ve bộ ngực cao ngất, một tay luồn vào dưới váy, ngay cả miệng cũng không nhàn rỗi, dùng sức mút lấy viên đào màu đỏ, hiển nhiên thiếu phụ bị cảnh cấm kỵ này kích thích, khuôn mặt đỏ ửng sa vào sa mê mang, thậm chí đôi môi đỏ mọng run rẩy, liên tiếp nhấp máp.

Đợi sau khi nam chính nâng eo của cô ta đâm vào mình, tiếng thét chói tai vang vào tai Liễu Khê.

Nhìn xích đu không ngừng lay động, Liễu Khê đã từng nhìn không ít cảnh giường chiếu thâm coi thường, cô đi, bọn họ cũng dám làm trên xích đu, mẹ nó, sau này cô làm sao dám ngồi lên xích đu xinh đẹp kia?

Oán hận cầm rèm cửa sổ, nam chính ngựa đực quả nhiên xứng với danh, nhớ trong sách nói hẳn cùng mỹ nữ long tộc làm tình ba ngày cũng không hết, không biết cái thứ đó của hắn làm bằng cái gì, có phải làm bằng mắt rồng không vậy?

Nếu như mỹ nữ long tộc biến thành rồng, hừ hừ, nhất định rất có ý tứ, Liễu Khê nghĩ xấu.

Nhưng mà ngay cả Liễu Khê cũng phải thừa nhận, cô có một chút không hiểu tư duy của nam chính, nam chính luôn có một sức hút phụ nữ.

Liễu Khê vì tự bảo vệ mình, dùng ma pháp thủy tạo tên đâm vào ngực nam chính, thậm chí còn khiến hắn chảy máu, nhưng nam chính lại không tức giận, sau khi dưỡng thương xong, còn vui vẻ nói chuyện với cô.

Được rồi, Liễu Khê không tính lần này, có lần, bởi vì nữ hoàng ma tộc muốn một đóa hoa ở trong rừng hắc ám, nam chính tự mình đi vào trong đó, hái đóa hoa kia cho nữ hoàng ma tộc, vì điều đó mà hắn gần như chết trong rừng hắc ám, mặc dù có ánh sáng nam chính nhưng lần đó là lần nam chính ăn khổ nhiều nhất.

Cuối cùng, nữ hoàng ma tộc không vừa lòng với đóa hoa kia, đem nó vứt cho hạ nhân, nam chính cũng không tức giận.

Lúc Liễu Khê nghe nữ hoàng ma tộc đắc ý kể, hoàn toàn cảm nhận được một cảm giác của M [1]. Thật ra, nam chính ngựa đực chính là kẻ cuồng ngựa đực.

[1] M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

“Bom!” Liễu Khê bỏ rơi bốn ả.

“Đáng ghét, lại thua rồi!” Nữ hoàng ma tộc bĩu môi, cầm quân bài để lên bàn, bất mãn nói: “Aserius, cậu tới đi, tôi không chơi nữa!”

Aerius đứng cung kính một bên ngoan ngoãn ngồi xuống, nữ hoàng ma tộc tự mình rót một ly rượu đỏ tươi như máu, đây là loại rượu ngon được dùng máu của mãnh thú cấp tám trong rừng hắc ám để sản xuất.

“Aserius, kiến thức của cậu rộng rãi, có biết loại ma pháp khiến người khác có vận khí tốt, lúc nào cũng có vận may không?” Liễu Khê không chút để ý cầm bài hỏi.

“Làm sao có ma pháp này, pháp tắc sẽ không cho phép!” Công chúa tinh linh cười lạnh, tùy tay bỏ đôi 2.

Liễu Khê không để ý lời của công chúa tinh linh, trong kịch bản có một công năng chữa bug, tồn tại tức là hợp lý, cho nên tác giả tặng cho nam chính một bàn tay vàng, thế giới này hẳn có lời giải thích hợp lý, nếu như để thấy dấu vết thì có thể giải quyết vấn đề bàn tay vàng của nam chính.

“Tôi từng thấy trong văn cổ, có một loại gọi là ~ lời chúc phúc của thần!” Aserius nghĩ nghĩ, đột nhiên nói “Không biết là thật hay giả, lời chúc phúc của thần mang theo thần lực của các vị thần, chỉ cần có được lời chúc phúc của thần thì cho dù người đó là phế vật đi chăng nữa cũng có thể thành truyền kỳ.”

Lời chúc phúc của thần, đúng là cách nói hay, tác giả còn không phải là thần của thế giới này sao? Quả nhiên không khác suy nghĩ của cô, hệ thống tự hợp lý hóa bàn tay vàng của nam chính.

“Haha, nói không chừng Lions có lời chúc phúc của thần ha~” Liễu Khê cười ha ha nói: “Nếu có thể đạt được lời chúc phúc của thần thì tốt rồi, nói vậy, không chừng có thể tu luyện tới thần cách đó ~.”

Liễu Khê vừa nói xong, động tác của ba người ngừng lại một chút, nữ hoàng ma tộc cười duyên nói: “Aserius, có thể đoạt lấy được lời chúc phúc của thần không?”

Lions từ một phế vật trở thành người mạnh nhất đại lục, càng khiến người hâm mộ là thời gian tu luyện của hắn rất ngắn, hơn nữa những thiết bị đo lường ma pháp thường xuất hiện lực tương tác khi hắn kiểm tra.

Hừ, khó trách, dĩ nhiên là đạt được lời chúc phúc của thần mà ai cũng ham muốn, vậy là tốt rồi, bọn họ không ai nguyện ý dựa vào Lions, tự mình trở thành kẻ mạnh mới là tốt nhất.

Ánh mắt ba người giao nhau một chỗ, giống như quyết định cái gì đó, Aserius cười nói: “Đương nhiên, nhưng phải trả giá lớn.”

Thánh nữ Thần tộc đứng sau cửa nghe được lời đối thoại của mọi người, trong lòng căng thẳng, cũng như có sóng biển dâng lên, những người này có ý gây bất lợi với Lions, quá đáng!

Không chút do dự xoay người vội vã rời đi, cô ta phải nói cho Lions!!

Chương 77

“Cạch” một tiếng, nữ hoàng ma tộc mở cửa ra thì thấy bóng dáng mặc váy trắng, con người chột lóe, lập tức hiểu được cô ta nghe được lời chúc phúc của thần, trong đầu quỳnh lên, hai tay tạo một khối sương mù màu đen.

“Đằng đằng” Liễu Khê chú ý tới hành động của nữ hoàng ma tộc, không khỏi ngăn cản.

Ngay lập tức, Thánh nữ Thần tộc bị bắt tới hành lang, biến mất trước mắt hai người. Oán hận ném khối màu đen, chỉ nghe tiếng “xuy xuy”, thảm hoa mỹ trải trên sàn bị ăn mòn thành một động lớn và không thể khép lại do nguyên tố hắc ám tạo ra.

“Nếu không phải cô thì Thánh nữ Thần tộc kia đã bị tôi giết!” Nữ hoàng ma tộc trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Công chúa tinh linh và Aserius cũng nhìn Liễu Khê với ánh mắt không đồng ý, cô ta ở bên nào? Nếu Thánh nữ Thần tộc nói cho Lions tin này thì mưu đồ bí mật của họ đã bị lộ.

Liễu Khê đen mặt, được rồi, cô quên đây là ngựa đực văn, không phải cung đấu văn, nơi này đều tranh tình nhân rõ như vậy. Nhìn ba người xung quanh, Liễu Khê cầm ngón tay, nhỏ giọng nói: “Đừng quên cô ta là Thánh nữ của Quang Minh thần điện, bản sự của cô ta không nhỏ, cô xác định có thể giải quyết cô ta trong một lần?”

Huống chi, ma pháp của Thánh nữ Thần tộc lại thuộc hệ tương khắc với nữ hoàng ma tộc, tới lúc đó càng khiến nam chính phòng bị.

“Vậy sao bây giờ?” Nữ hoàng ma tộc chán nản, phiền muốn chết, cô ghét nhất mấy loại đấu đá này.

“Tới lúc đó, đợi Lions tới đây, chúng ta nói như vậy!” Ánh mắt Liễu Khê chột lóe, lộ nụ cười mê người, châm ngòi gì đó là thứ cô hiểu nhất. Hơn nữa, đối phương lại là nam chính ngựa đực luôn cho mình giỏi nhất.

Ba người nhìn bộ dạng của Liễu Khê, đưa đầu qua, nghe được lời của Liễu Khê, da mặt của bọn họ co rúm lại, thật sự rất buồn nôn.

Thánh nữ Thần tộc vội vàng chạy đi không biết bị đám Liễu Khê tính kế, nhanh chóng vội vàng tìm Lions.

Còn Lions, hắn ôm lấy một thị nữ xinh đẹp ngọt ngào, quần áo hai người đã cởi ra hơn nửa, nằm trên sofa, hai tay hắn vuốt bộ ngực mềm mại của thị nữ, vuốt ve không ngừng, hai má của thị nữ đỏ hồng, khuôn mặt mê ly, thở gấp.

Thánh nữ Thần tộc đẩy cửa ra thì thấy màn này, đôi mắt oán độc nhìn thị nữ chăm chăm như dao nhỏ, tiện nhân này lại nhân cơ hội thông đồng Lions.

Thị nữ bị ánh mắt kia làm cho thanh tỉnh, đó là Thánh nữ Thần tộc, không khỏi hét lên một tiếng rồi rụt vào lòng Lions, nước mắt chảy ra, bộ dạng điềm đạm vô cùng.

Lions đang cao hứng thì bị phá hủy, trong lòng cũng có chút khó chịu, ngẩng đầu nhìn Thánh nữ thần tộc một cái, cô ta không phải luôn biết điều sao? Sao hôm nay lại liều lĩnh như vậy?

Ánh mắt của Lions mang theo sự bất mãn và lạnh lùng khiến Thánh nữ Thần tộc run lên, Lions sao có thể nhìn cô ta như vậy? Thánh nữ Thần tộc đau lòng, cô ta luôn suy nghĩ vì hắn.

“Lions...” Thánh nữ Thần tộc vốn mang khí chất thánh thần khiến dung mạo xinh đẹp hơn người, hơi nhúu mày, hai mắt lại có nước mắt, càng xinh đẹp và khiến người đau lòng hơn thị nữ trong lòng hắn.

Cái gọi là lê hoa hoá vũ, sắc vi khóc lộ cũng chỉ như vậy.

Lions thấy bộ dạng nhu nhược bất lực của Thánh nữ, cảm thấy thị nữ này so sánh không bằng, giật mình, một cổ nhất thời thời bùng lên, lập tức đẩy thị nữ lóa lờ ra.

Đi tới hai bước, ôm Thánh nữ vào lòng nói: “Bảo bối ngọt ngào của anh, là lỗi của anh, vừa rồi không nên trừng em, em khóc khiến anh đau lòng quá!”

Vừa nói vừa lau khô nước mắt của Thánh nữ, hai mắt dừng trên khuôn mặt cô ta khiến cô ta đỏ bừng.

Về phần thị nữ kia, lúc bị đẩy ra đã ngậy dại, đợi tới lúc nhìn thấy bộ dạng thâm tình chân thành của Lions, trên mặt chợt lóe sự chua xót, chán nản nhặt quần áo, miễn cưỡng che khuất thân thể, đè nén nước mắt, im lặng đi ra ngoài.

Thánh nữ Thần tộc bị Lions ôm vào lòng, đột nhiên cảm nhận được hơi thở đàn ông bao quanh mình, trong lòng nhận nhạo hạnh phúc, không bận tâm tới thị nữ kia.

“Lions, em có chuyện muốn nói với anh” Thánh nữ bị mấy câu dỗ ngọt đã dựa vào ngực Lions, ôm lấy thắt lưng của hắn.

Lions rất hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc như vậy, hai tay bắt đầu sờ mò khắp nơi trên người Thánh nữ, muốn tiếp tục chuyện vừa bị phá hủy nên không chú ý tới chuyện Thánh nữ muốn nói.

Lúc nghe tới Lời chúc phúc của thần, khuôn mặt hắn ngưng lại, sau đó nhìn Thánh nữ Thần tộc đang lải nhải bô bô đám người Liễu Khê. Lions nắm hai tay của cô ta, hỏi: “Bọn họ nói trên người ta có lời chúc phúc của thần?”

Thánh nữ phát hiện Lions coi trọng chuyện này vô cùng, vui vẻ thêm mắm thêm muối: “Không chỉ vậy, bọn họ còn muốn cướp đi lời chúc phúc của thần trên người anh, thật sự xấu xa!!”

Lions sao có thể cho phép người khác tính kế bản thân, huống chi lại là ba người phụ nữ hắn thích, thậm chí còn liên hợp với bại tướng dưới tay hắn, cảm thấy lửa giận ngập trời, muốn tìm đám Liễu Khê hỏi rõ ràng.

Thánh nữ đi phía sau Lions, nở nụ cười đắc ý, dùng tay chơi đùa mái tóc của mình, lúc đi ra cửa phòng, khéo mắt nhìn thị nữ ở một bên, con người màu lam hơi sáng lên.

Sau đó giống như không có chuyện gì lướt qua thị nữ, một ma pháp quang mi đánh vào cơ thể thị nữ, hừ, người muốn cướp Lions với cô ta thì cô ta sẽ không bỏ qua, ma pháp hệ quang minh không phải muốn là chữa được.

Vài ngày sau, một thị nữ trong tòa thành chết trên giường của bản thân, chẳng qua bị mang đi an táng mà thôi.

Mấy người thương nghị xong, bắt đầu triển khai tư thế chơi bài, bắt đầu nói chuyện phiếm, về phần Aserius, hắn cung kính đứng thẳng một bên, tùy lúc gọi thì tới.

Cánh cửa gỗ màu trắng được điêu khắc hoa mỹ không mở, âm thanh nói chuyện bên trong dễ dàng rơi vào tai người bên ngoài. Lions đứng ngoài, nghe được âm thanh vui vẻ của bên trong, xuyên qua khe hở có thể thấy được ba cô gái xinh đẹp như hoa cầm bài chơi, mà Aserius thì nâng café để lên bàn nhỏ.

“Aerius, cậu nói lời chúc phúc của thần có tồn tại thật hả?” Âm thanh của nữ hoàng ma tộc mang theo nghi ngờ khó hiểu.

“Đúng vậy, nữ hoàng bề hạ!” Aerius khẳng định.

“Ta chưa từng nghe qua, ngay cả trong sách của ma tộc cũng không ghi lại.” Nữ hoàng ma tộc không tin nói.

“Ừ, sách của tộc Tinh linh cũng không có ghi lại gì về lời chúc phúc của thần.” Công chúa tinh linh bỏ đôi hai, thần nhiên nói.

“Các vị phu nhân tôn kính, lời chúc phúc của thần không phải là ma pháp bình thường mà là sự thiên vị của các vị thần với người đó, bởi vậy mới đem lời chúc phúc khắc lên trên linh hồn của người đó.” Aerius không bởi vì bị nghi ngờ mà tức giận, chậm rãi nói: “Nhìn khắp lịch sử của đại lục, thật ra cũng có thể tìm được những nhân vật truyền kỳ từng trải qua, Eich đại nhân, Sascy đại nhân... Bọn họ từ khi sinh ra đã mang theo lực lượng và thiên phú khó sánh kịp, cho nên tôi mới nói Lions đại nhân có được lời chúc phúc của thần.”

Ánh mắt Aserius cuồng nhiệt hẳn lên, con người vốn bình thản mang theo lửa đỏ cháy rực, nóng tới mức người khác không dám tới gần, lời nói mang theo sự dùng bái: “Cho nên tôi mới có thể hạ quyết định làm tùy tùng của Lions đại nhân!!”

Liều Khê nhìn bộ dạng của Aserius, trong lòng im lặng vỗ tay, bộ dạng cuồng nhiệt này giống như một tên đàn độn, nếu không phải cô biết người này bất mãn với nam chính ngựa đực thì cũng bị hắn lừa thành một tiểu đệ trung thành.

“Quả nhiên là Lions mà ta thích, quả nhiên là đứa con của thần, chỉ có hắn mới có thể khiến ta ở cạnh bên hắn!” Nữ hoàng ma tộc cười duyên, vẻ mặt si mê.

“Vậy nếu có người muốn cướp lời chúc phúc của thần thì Lions nhất định gặp nguy hiểm!” Lời nói này là của công chúa tinh linh lạnh lùng, lời nói mang theo sự lo lắng.

“Muốn cướp lấy lời chúc phúc của thần hình như phải có sức mạnh cường đại, bởi vì tôi đọc tư liệu không đầy đủ, nhưng mà không cần lo lắng, Thánh nữ là người trong lòng của Lions đại nhân, không có chú ngữ do Thánh nữ niệm ra thì không thể cướp được lời chúc phúc này!” Aserius không cho là đúng, nói thật.

“Vì sao lại cần cô ta niệm chú?” Nữ hoàng ma tộc tỏ vẻ chán ghét, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ che giấu sự ghét bỏ của mình với Thánh nữ Thần tộc.

“Linh hồn của Thánh nữ tới từ Thần Tộc, mà Thần tộc là người phát ngôn của thần, chỉ có Thần tộc mới có thể phát huy tác dụng của lời chú ngữ này, phá hủy sự trói buộc của Lions đại nhân, mở ra lời chúc phúc của thần từ sâu trong linh hồn của ngài ấy.” Aserius ngoan ngoãn giải thích.

“Thật sự rất nguy hiểm!! Cô ta còn sống chính là uy hiếp với Lions!” Nữ hoàng ma tộc vội đứng dậy, con người mang theo sự kiên định: “Cho dù Lions có trách tôi, tôi cũng phải giết cô ta, nghĩ tới Lions sẽ vì cô ta mà bị thương, tôi rất đau lòng.”

Lions đứng ở cửa cũng bị kích động, thì ra các cô ấy thích hắn như vậy, quả nhiên là người phụ nữ hắn nhìn trúng, hai mắt nhin không được mang theo cảm xúc nóng bỏng, mạnh mẽ đi vào ôm chặt nữ hoàng ma tộc.

Mà Thánh nữ Thần tộc khó tin há miệng, trong lòng cũng bị quay cuồng, này, cái này rõ ràng khác với phiên bản mà cô ta nghe được.

Ánh sáng chợt lóe, không tự chủ nghĩ tới lời của Aserius, muốn cướp lời chúc phúc của thần chỉ có cô ta mới làm được, nếu có thể nắm được chú ngữ kia, có phải sẽ áp bức được Lions, khiến cô ta trở thành người phụ nữ duy nhất của hắn?

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu thì đã muốn thực hiện, Thánh nữ nhìn Aserius với ánh mắt nóng bỏng, mang theo kỳ vọng mà cô ta không biết.

Liều Khê bị những lời của Lions làm cho ghê tởm, nâng tay vuốt cánh tay, lau đi da gà trên người.

Lions kích động hôn môi nữ hoàng ma tộc và công chúa tinh linh, thậm chí vương tay cầm tay Liều Khê nhưng bị đuôi cá hất đi.

“Thánh nữ...” Liều Khê làm bộ lo sợ, nhỏ giọng nói, Lions thấy hai má đỏ ửng của Liều Khê, bộ dạng ngại ngùng động lòng người kia khiến hắn rung động.

Lions nhìn theo ánh mắt của Liều Khê thì thấy được ánh mắt tha thiết của Thánh nữ nhìn Aserius, người phụ nữ của mình lại dùng ánh mắt đó nhìn một người đàn ông khác.

Nụ cười của Lions nhạt đi hai phần, cảm thấy trên đầu mình là cái mũ màu xanh [2], trong lòng khó chịu.

[2] mũ xanh = nón xanh: Ở TQ, cái này ý gọi là chồng có vợ ngoại tình ý.

Chương 78

Thánh nữ Thần Tộc chưa bao giờ nghĩ mình sẽ yêu một người đàn ông như vậy, yêu tới mức không thể không có, yêu tới mức phản bội thần Quang Minh, chỉ vì ở bên cạnh hắn. Ánh mắt của hắn ngăm đen như thế, lúc con người hắn nhìn bạn thì giống như bạn là cả thế giới của hắn, hắn có hương vị rất mê người, mang theo mùi vị mặt trời độc nhất, lồng ngực của hắn dày rộng giống như là ngôi nhà cho bạn dựa vào cả đời!

Huống chi, Lions đã từng tự nói với ả, hắn yêu ả!! Chưa từng có người đàn ông nào nói lời yêu một cách kiên định và nhiệt liệt như hắn, cho nên, ả động tâm...

Nhưng điều khiến ả phải nghiêng rằng nghiêng lợi là Lions không chỉ yêu một mình ả!!

Là do đám người không biết xấu hổ kia thông đồng Lions của ả! Vì sao Lions không chỉ yêu một mình ả?

Ngón tay dài trắng nõn nắm chặt pháp trượng của mình, trên mu bàn tay xuất hiện gân xanh, thánh nữ thần tộc nhìn nữ hoàng vong linh trong lòng Lions, cắn chặt môi dưới, vô cùng tức giận.

Nữ hoàng Vong Linh nhìn Thánh nữ Thần tộc đang tức tối kia, cười khê, sau đó hiển đôi môi phần nộn cho Lions, Lions nheo mắt hưởng thụ, trêu đùa với Nữ hoàng Vong Linh không chút cố kỵ, trong số những người phụ nữ của hắn, Nữ hoàng Vong Linh là người xinh đẹp nhất, khiến hắn chỉ cần bị cô nàng quyến rũ thì không thể dừng được.

Không nghĩ tới Thánh nữ Thần tộc lại yêu tên Lions này say đắm như vậy, tuy rằng cô ta biết Lions không sai, nhưng đối với cô ta mà nói, đây chẳng qua là một người đàn ông mạnh mẽ mà thôi. Thánh nữ Thần tộc thật ngu ngốc!

Thánh nữ Thần tộc thu hết sự khiêu khích của Nữ hoàng Vong linh vào mắt, lại nhìn Lions không thèm chú ý tới sự tồn tại của mình, cô ả cảm thấy đau lòng vô cùng. Thánh nữ Thần tộc quay đầu rời khỏi đó.

Nữ hoàng Vong linh từ trong lòng Lions ngẩng lên, thoáng nhìn bóng dáng rời đi của Thánh nữ Thần tộc, trong mắt hiện lên tia trào phúng, ngón tay trắng nõn xoa lồng ngực dày rộng của Lions, âm thanh ngọt ngào mang theo dụ hoặc và khiêu khích: “Lions, Thánh nữ Thần tộc đau lòng rồi kia, anh không đi an ủi cô ta sao?”

Lions nheo mắt nhìn Nữ hoàng Vong linh, không chút kiên nhẫn cắn mạnh lên cổ của cô ta, để lại một dấu hôn màu xanh nói: “Mặc kệ cô ta!”

Đúng là một cô gái tội nghiệp, Nữ hoàng Vong linh cười khê, đôi môi đỏ mọng học ra lời nói khiến Lions cảm thấy khó chịu: “Dạo này em thấy cô ta hay đi tìm Aserius, em có chút lo lắng!”

Đây là một lời nói dối, nhưng lại khiến Lions nheo mắt lại, nghĩ tới ánh mắt tha thiết của Thánh nữ Thần tộc dành cho Aserius, cười lạnh, đẩy Nữ hoàng Vong linh ra, bóng dáng biến mất trong ngay lát.

Nữ hoàng Vong linh đứng dậy, chỉnh sửa quần áo hỗn độn của mình, khước miệng nở nụ cười đắc ý, ngày đó kích thích Thánh nữ Thần tộc rất nhiều, hưởng hồ, hôm nay thả một ít hương liệu mê huyền vào phòng cô ả, hương liệu này khiến người nữ tộc lộ ra dục niệm của mình.

Không nói tới những thứ khác, bây giờ Thánh nữ Thần tộc đã bị ý niệm trong đầu dao động, hẳn là...

Ngay lúc Thánh nữ Thần tộc có chút thất thần thì bước chân không tự chủ đi tới phòng Aserius.

“Chào phu nhân!” Aserius cảm nhận được có người tới, đứng dậy mở cửa, đôi mắt đảo qua nhìn Thánh nữ Thần tộc đang hoảng hốt, trong lòng cũng biết được mục đích mà cô ả tới.

Không nghĩ tới Thánh nữ Thần tộc yêu Lions nhất cũng chuẩn bị phản bội hắn, Aserius im lặng cảm khái một chút, sau đó thay đổi sắc mặt, làm một nghi lễ của kỵ sĩ với Thánh nữ Thần tộc.

Tuy rằng Lions thừa nhận Thánh nữ Thần tộc là vợ hắn, nhưng trên thực tế, hai người chưa cử hành hôn lễ, có điều Thánh nữ Thần tộc rất thích xưng hô phu nhân này, giống như nó chứng minh cho việc Lions thuộc về cô ả vậy. Đáng tiếc, Thánh nữ Thần tộc bị tình yêu làm cho ngu muội này không nghĩ tới, tất cả những thị nữ và thị vệ trong tòa thành đều gọi Nữ hoàng Vong linh và Công chúa Tinh linh là phu nhân.

“Không cần đa lễ!” Thánh nữ Thần tộc bị âm thanh của Aserius làm bừng tỉnh, bình tĩnh nhìn Aserius nói.

Cô ả và Aserius vốn là người ở Thần tộc, là vì cô ả nguyện ý rời khỏi Thần tộc khiến cô ả không thể trở nổi kia đi theo Lions, mà Aserius lại là hoàng kim đầu sĩ đi theo bảo vệ Thánh nữ Thần tộc, dĩ nhiên hắn luôn ở cạnh cô ả.

Thánh nữ Thần tộc nghĩ, không chút cảm thấy có gì kỳ lạ. Hơi ngửa đầu, kiêu căng nói: “Aserius, ta có chuyện tìm anh!”

Nhìn bộ dạng cao cao tại thượng của Thánh nữ Thần tộc, con người Aserius có chút đen lại, lùi về sau vài bước, làm tư thế mời.

Thánh nữ Thần tộc đi vào phòng Aeriis, ngồi lên ghế mềm, đặt pháp trượng ở đầu gối, động tác duyên dáng như bức họa.

Chỉ tiếc, Aeriis không có lòng thương thức, tùy ý khép cửa, cung kính đưa một ly trà nóng cho Thánh nữ Thần tộc, sau đó khoanh tay đứng một bên giống như nghe Thánh nữ Thần tộc phân phó.

“Aeriis, ta muốn biết chú ngữ để cướp đoạt lời chúc phúc của thần.” Thánh nữ Thần tộc ngồi thẳng lưng, đôi mắt như mũi tên nhọn nhìn Aeriis.

Quả nhiên! Aeriis lộ vẻ mặt kinh ngạc, có chút do dự, như là không tin được điều mình nghe: “Phu nhân, ngài muốn chú ngữ để cướp đoạt lời chúc phúc của thần?”

“Sao? Không muốn nói?” Thánh nữ Thần tộc thấy vậy, giọng nói lộ tia bén nhọn, hần cũng dám vi phạm ý muốn của cô ả sao?

Nhiều năm đã trôi qua rồi mà cô ả vẫn cho mình là đúng. Aeriis cười lạnh, người phụ nữ này hẳn là nghĩ hẳn vẫn còn mang ơn với ả, đáng tiếc, vì một người phụ nữ như vậy mà hẳn đã bị không ít đấu sĩ khác cười nhạo, thậm chí từ một vị hoàng kim đấu sĩ lại trở thành thủ hạ bại tướng của Lions.

Hắn đã sớm hận cô ả tới thấu xương, Aeriis cố gắng đè ép hận ý xuống, trên mặt mang theo một chút sợ hãi, cúi đầu nói: “Không phải như vậy, có điều tôi không nhìn trọn vẹn tư liệu nên sợ không ổn.”

Thánh nữ Thần tộc khó chịu nhíu mày, cẩn thận đánh giá thần thái của Aeriis, thấy hẳn mang theo sự thấp thỏm lo âu, trong lòng cảm thấy chán ghét, quả nhiên Aeriis vẫn là phế vật, ngay cả tư liệu cũng không tìm được, im lặng một lúc lại hỏi: “Vậy tư liệu người đọc ở đâu?”

“Ở trong giáo đường của thần tộc, bởi vì không dễ nơi dễ thấy nên ít người chú ý.” Aeriis nói dối.

Nghe xong, Thánh nữ Thần tộc có chút chán nản, nghĩ tới phòng sách lớn trong tòa thành của Lions, có chút động lòng, nói không chừng ở trong phòng sách có thể tra được gì đó.

Thánh nữ Thần tộc nghĩ được cái gì, không còn tâm trí ở lại, ngay cả chào cũng không thềm, lập tức chạy về phía phòng sách.

Aeriis thấy vậy, cười tiễn cô ả đi. Sau đó, không gian trong phòng đột nhiên vắng vẻ, Lions hiện ra, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Thánh nữ Thần tộc đang chạy đi vội vàng.

Thật sự rất tốt, hẳn vốn nghĩ cô ả là Thánh nữ thuần khiết thiện lương, không ngờ vẫn luôn có ý phản bội hẳn. Tiếc nhân này! Nếu không phải hẳn để ý lời của Nữ hoàng Vong linh, nhằm chán đi tới chỗ Aeriis nhìn thì không biết cô ả còn có tâm tư như vậy.

Nghĩ tới bình thường bản thân luôn yêu thương Thánh nữ Thần tộc, khuôn mặt Lions vắng vẻ.

Aeriis cảm giác độ ẩm quanh thân giảm đi, một cỗ khí thế khiến người khác hít thở không nổi bao phủ khắp phòng, không tự chủ vận dụng đấu khí chống cự uy áp của Lions, trong lòng hoảng sợ, không nghĩ tới Lions đã tăng thêm một cấp. Aeriis mím môi, nhìn bóng dáng của Lions với ánh mắt oán độc, người này tuyệt đối không thể giữ lại, nghĩ tới kẻ sách mà bọn họ đã thương lượng, có phần an tâm.

Ánh mắt nhìn tới khuôn mặt trắng bệch của Aeriis, phát hiện hẳn sợ hãi, thân thể cứng ngắc run rẩy, hiển nhiên là bị uy áp của bị làm sợ.

Lions đắc ý hừ nhẹ, thu lại uy áp, đứng lên nhìn đàn em này của mình, coi như trung tâm.

“Người làm không sai, đây thưởng cho người.” Giọng nói của Lions mang theo mấy phần khinh thường, tùy tay vứt một cái nhẫn không gian cho Aeriis, nheo mắt lạnh lùng nói: “Mấy ngày nay người nhìn tung tích của Thánh nữ rồi thông báo cho ta! Rõ chưa?”

“Vâng” Hai tay cầm nhẫn, Aeriis cúi một gối nói. Hần cúi đầu che dấu biểu cảm vắng vẻ của mình. Sự e ngại trong lòng không có, chỉ toàn là sự khuất nhục và khó chịu đối với Lions.

Rất nhanh, nghĩ tới tin tức mà mình biết, hẳn kiên nhẫn chờ, tới lúc đó, chỉ cần đem hiến tế Thánh nữ Thần tộc để cướp đoạt lời chúc phúc của thần từ Lions sang, nghĩ tới cảnh Lions trở thành phế vật, lòng Aeriis cảm thấy đắc ý.

Trong rừng rậm, cây cối dày đặc, ánh mặt trời thậm chí không thể xuyên qua từng lớp lá, toàn bộ nơi này đều tối tăm, không có đóa hoa, không có động vật côn trùng, chỉ có cây cối to lớn, yên tĩnh vô cùng. Nơi này là thông đạo giữa Ma giới và Nhân gian.

Xuyên qua nơi này, trải qua một mảnh hư vô hắc ám sẽ tới ma giới không ánh sáng.

Ma giới, người mạnh là kẻ thắng.

Cung điện ma vương vốn im lặng vô cùng, hòn đá hắc ám ma pháp chống đỡ một tòa thành trôi nổi giữa không trung, vô số ma tộc từ ma giới tới tụ tập ở ngoài cung điện, đợi ma vương triệu hồi.

Bên trong cung điện, trên vương tọa [1] cao lớn, ma vương tuần mỹ vô cùng cảm thấy nhàm chán, thu lại cánh chim màu đen sau lưng, đôi mắt đỏ như máu nhìn đám ma tộc đang quỳ lạy dưới mặt đất.

“Mở phong ấn thông với nhân gian đi!” Chỉ nhẹ giọng nói một câu đã đưa ra quyết định ma tộc sắp giá đáo nhân gian.

Chương 79

“Phong ấn ở rằng Mai Cốt có dị động?” Lions dừng kiếm, tiếp nhận khăn tay từ thị nữ, thuận tiện nhéo bộ ngực no đủ của cô ta khiến thị nữ cười duyên ngại ngùng không thôi.

“Đây là tin tức mà thị vệ đợi ở Hắc Ám sâm lâm truyền về, từ trên không nhìn xuống, phong ấn nơi rằng Mai Cốt có dấu hiệu mở ra, ma khí lan tràn, hơn nữa còn có xu hướng khuếch tán ra ngoài.” Thị vệ kia làm như không thấy hành động của Lions, quỳ một gối cung kính bẩm báo tin tức.

Lions lau mồ hôi trên trán, dừng một lát, Hắc Ám sâm lâm là chỗ khó giải quyết nhất, lúc trước vì tìm kiếm bông hoa linh hồn cho Nữ hoàng Vong linh, hắn mò đi vào trong sâu, suýt nữa đã mất mạng.

Lúc này ma khí lan tràn, tình huống hẳn còn nguy hiểm gấp trăm lần. Thủ đoạn đối phó với hắc sắc ma khí tốt nhất là ma pháp hệ quang minh.

Nghĩ tới đây, mắt Lions hiện lên tia ác ý, vậy thì để Thánh nữ Thần tộc sống thêm mấy ngày nữa, tin tưởng với thủ đoạn của hắn, Thánh nữ Thần tộc tuyệt không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Tin tức Lions muốn vào Hắc Ám sâm lâm được truyền khắp tòa thành, tất cả các hạ nhân bận bù đầu, chỉ để chuẩn bị vạn toàn cho chuyến đi này của hắn.

Liều Khê nghe tin tức này có chút kinh ngạc, trong sách từng nói, Hắc Ám sâm lâm là nơi giao nhau giữa ma giới và nhân giới, ma vương thờ phụng thần Hắc Ám, nhưng trên thực tế, thần Quang Minh và thần Hắc Ám đã cùng chết từ lâu rồi, ma vương và thần vương có được thần cách trong thân thể, nam chính ngựa đực vì đã bại ma vương và thần vương nên thu được thần cách trong thân thể bọn họ, sau đó mới bước đi trên đường Phong Thần.

Nhưng mà trình tự lúc này không đối, nam ngựa đực vì Thánh nữ Thần tộc mà xé rách da mặt với giáo đường, là kẻ địch với Thần tộc, chỉ có vào Thần giới, lấy thần cách của Thần vương rồi phong ấn bên trong Hắc Ám sâm lâm mới mở, ma tộc giá đáo nhân giới.

Không biết là cố ý hay sao, Nữ hoàng Vong Linh, Công chúa Tinh linh và Thánh nữ Thần tộc đều tụ tập một chỗ, ngoài Thánh nữ Thần tộc lo lắng cho Lions ra, ba người khác có tính toán khác.

Lúc Liều Khê vào cửa, trong phòng đã là một bức tranh có mấy phần hương vị, chỉ có điều kỳ lạ, tư thái của Thánh nữ Thần tộc không có sự cao ngạo như trước mà mang theo cảm giác dịu vô dương oai.

Liều Khê chỉ liếc mắt đã thấy bộ dạng hơi tiêu tụy của Thánh nữ Thần tộc, cho dù sắc mặt vẫn thánh khiết dịu dàng như trước nhưng không thể giấu được sự mệt mỏi, ngay cả con ngươi màu trầm lam cũng mang theo sự hậm hực khó chịu, cái này mang theo cảm giác miệt mài quá độ.

Mặc dù có chút kỳ quái với tinh thần không tốt của Thánh nữ Thần tộc, nhưng mà nó chẳng liên quan gì tới cô cả. Liều Khê thản nhiên ngồi xuống, một tay chống má, tư thái vô cùng thản nhiên.

Mấy ngày này Thánh nữ Thần tộc trôi qua không tốt, vì có thể tra được tư liệu liên quan lời chúc phúc của thần, cô ả gần như ở thư phòng tìm kiếm không ngừng, giống như bị trúng tà vậy, chỉ sợ cô ả mới buông tha thì lại xuất hiện.

Quan trọng nhất là mấy ngày nay cô ả luôn hoan hảo với Lions, thậm chí hẳn thường xuyên thay đổi cách trêu chọc thân thể của cô ả, lúc hưng trí hẳn cắn lên làn da mềm mại của cô ả để lại không ít vết ứ, miễn bàn người này còn dùng tư thế và dụng cụ đáng xấu hổ. Cho dù trong đầu không thích nhưng đối mặt với người đàn ông mà mình yêu, cô ả không thể từ chối, huống chi Lions luôn làm bạn với cô ả, vắng vẻ Nữ hoàng Vong linh và Công chúa Tinh linh, việc này càng khiến cô ả nhẫn nại xuống.

Cảm giác bên dưới truyền đợi sự khó chịu, Thánh nữ Thần tộc khẽ cau mày, trong mắt xuất hiện tia đau đớn, làm như không có chuyện gì xê dịch thân thể, khiến cho mình ngồi thoải mái hơn một chút.

Nữ hoàng Vong Linh liếc nhìn thần thái của Thánh nữ Thần tộc không được tự nhiên so với trước kia, khóe miệng nâng lên, Lions quả nhiên không phải thứ tốt gì, có thể dùng thủ đoạn như thế, nhưng mà Thánh nữ Thần tộc cũng quá nhẫn nại.

Ngón tay trắng nõn gõ nhẹ lên bàn, đem lực chú ý của mọi người tập trung tại người mình, kiều mị mở miệng: “Lions muốn đi Hắc Ám sâm lâm, đây là chuyện chắc chắn, tôi nhất định đi theo Lions, các cô thì sao?”

“...” Liễu Khê nghiêm mặt liếc nhìn Nữ hoàng Vong linh, tuy rằng là một trong những nữ chủ, cô tuyệt đối không chết nhưng cô không muốn đi.

“Chỉ sợ Liễu Khê không hợp đi Hắc Ám sâm lâm, cô ta sẽ trở thành trói buộc của Lions.” Thánh nữ Thần Tộc mím môi, nở nụ cười hèn mọn, nhân ngư này và Nữ hoàng Vong linh có giao tình tốt, hơn nữa luôn khinh thường Lions, đây là điều cô ả không thể tha thứ dễ dàng, không biết ý nghĩ này của mình có bao nhiêu mâu thuẫn, Thánh nữ Thần tộc chậm rãi dả kích Liễu Khê: “Khắp nơi trong Hắc Ám sâm lâm đều là ma khí, cô là Vong Linh, dĩ nhiên không sao, tôi có ma pháp quang minh cũng có thể tự bảo vệ mình, chỉ có cô ta, ma pháp hệ thủy của cô ta là vô dụng nhất.”

Tức ghê gớm, dả kích người ta nhanh vậy sao? Đôi mắt thủy nhuận của Liễu Khê lạnh lùng liếc nhìn Thánh nữ Thần tộc, nhân ngư là pháp sư hệ thủy trời sinh, nếu tỷ thí chân chính, Thánh nữ Thần tộc tuyệt đối không có chút thứ tốt nào khi đánh với cô.

“Cô theo đạo mà lớn lên, thuở nhỏ được dạy dỗ thuần khiết, đương nhiên không úy kỵ ma khí hắc ám.” Liễu Khê dùng ngón tay trêu đùa mái tóc quăn của mình, câu nói như lời khen tặng nhưng lại đâm vào chỗ đau của Thánh nữ Thần tộc.

Thánh nữ Thần tộc cắn chặt răng, nhìn nụ cười nở rộ trên khuôn mặt của Liễu Khê, khuôn mặt thánh khiết vạm vỡ một chút. Thánh nữ Thần tộc phản bội giáo đường đại biểu cho việc cô ả không có cảm tình với giáo đường, mọi người trong thành đều biết kiêng kỵ của cô ả, chưa bao giờ dám nhắc chuyện thánh đường trước mặt cô ả.

“Cô!” Nâng pháp trượng trong tay lên, hung hăng chỉ vào Liễu Khê, đôi mắt Thánh nữ Thần tộc lạnh như băng. Liễu Khê không chút sợ hãi nhìn đôi mắt của cô ả, tay hơi động, ma pháp hệ thủy đã hội tụ, không khí trong phòng nhất thời căng lên, mang theo mùi vị căng thẳng.

Đột nhiên khắp phòng có lực lượng hắc ám đè ép xuống, Thánh nữ Thần tộc luôn miễn cảm với ma khí nhất, sắc mặt trắng bệch, thân thể hơi không khống chế được. Nguyên tố hắc ám tràn ngập tòa thành, lộ ra uy áp khiến người khác không thể thở, Liễu Khê ngưng tụ một quả cầu màu lam nhạt theo phản xạ khiến mình có thể thở dốc một chút.

“Chuyện gì đây?” Liễu Khê nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng tinh khiết bị che, khắp nơi là sự u ám, toàn bộ tòa thành tràn ngập trong làn sương mù màu đen quỷ dị, im ắng không chút thanh âm, lộ ra loại khủng bố quỷ dị.

“Ma khí...” Nữ hoàng Vong Linh mở miệng nói hai chữ, khuôn mặt kiều mị thay đổi, ma khí mãnh liệt như vậy cô ta chưa từng cảm nhận, thật sự khiến người khác sợ hãi.

Không khí đột nhiên vắng vẻ một chút, giống như bị người khác phá vỡ không gian, một hơi thở xa lạ xuất hiện sau lưng Liễu Khê, cảm nhận được cái ôm quen thuộc mang theo sự lạnh lẽo, đôi tay rắn chắc ôm cô gắt gao.

Nữ hoàng Vong linh khó tin nhìn người vừa mới xuất hiện, hai mắt tròn lớn, đây là... ma tộc?

Nguyên tốt màu đen ngưng tụ thành cánh chim màu đen giãn ra ở sau lưng, mang theo loại ánh sáng kỳ lạ, con người đỏ như máu đậm và đẹp hơn cả ruby, trên người mang theo hàn khí lạnh như băng, thâm trầm mà nồng đậm, quanh thân tràn ngập lực lượng khiến người khác phải sợ hãi.

Sau khi ma tộc này xuất hiện, toàn bộ nguyên tố khác trong phòng đều bị nguyên tố hắc ám cắn nuốt, Nữ hoàng Vong linh gần như không khống chế được mà cắn răng. Dung mạo của ma tộc tỉ lệ thuận với sức mạnh, ma tộc này xuất hiện đột ngột, trong thân thể ẩn chứa sức mạnh vô hạn, loại sức mạnh này chỉ có ma vương mới có!

Nhưng sao ma vương lại ở đây?

Nghĩ tới sự máu tanh và tàn khốc của ma tộc, không chỉ Nữ hoàng Vong linh mà tất cả những người khác đều run rẩy, bọn họ không muốn chết ở đây...

Ma vương không để ý người khác, thỏa mãn ôm Liễu Khê vào ngực, cuối cùng cũng tìm được!

Không gian vắng vẻ lần nữa, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ma vương và Liễu Khê giống như biến mất ngay tại chỗ.

“Liễu Khê!” Lions đuổi tới chậm nửa nhịp, nhìn nhân ngư mà mình nhớ mãi không quên chưa ăn vào miệng bị một ma tộc cao lớn tuần mỹ bắt đi.

Ma pháp hệ lôi hung hăng bỏ về phía không trung, chỉ thấy ánh sáng nổ tung.

“Mẹ nó!” Khuôn mặt tuần tú của Lions vắng vẻ, đầu tiên là Thánh nữ Thần tộc phản bội hắc, bây giờ lại có người cướp phụ nữ của hắc.

Đây chính là sự khiêu khích với hắc, hắc sẽ để cho ma tộc kia trả giá lớn, không san ma giới thành bình địa, hắc không gọi là Lions! Lions âm u nhìn nơi Liễu Khê biến mất, trong lòng tức giận vô cùng.

Nguyên tố hắc ám khiến người khác sợ hãi biến mất, Nữ hoàng Vong linh thở ra một cái, tuy không hiểu tại sao ma vương chỉ mang Liễu Khê đi, nhưng mà điều này chứng minh, bọn họ an toàn.

Thánh nữ Thần tộc cũng đứng dậy, dựa vào vách tường, duy trì tư thế đứng thẳng, không nghĩ tới nhân ngư đáng ghét kia bị bắt đi rồi. Nghĩ tới thủ đoạn máu tanh của ma tộc, trong mắt cô ả hiện lên sự vui sướng khi có người gặp họa.

Xứng đáng!

“Ngày mai chúng ta đi vào Hắc Ám sâm lâm.” Lions tức giận bỏ lại một câu.

“Lions, chúng ta không biết tình huống ở Hắc Ám sâm lâm, không thể tùy tiện đi vào, sợ có cạm bẫy trong đó.” Thánh nữ Thần tộc miễn cưỡng nín cười, khuyên, nghĩ tới ma khí lúc nãy mà sợ hãi, thân thể không khỏi run lên.

“Cô không muốn cũng kệ!” Lips có chút áp lực, không nhịn được tức giận, lạnh lùng nhìn Thánh nữ Thần tộc.

Bàn tay vàng trong ngực đục vắn lăm cho nam chính luôn đi trên con đường thuận lợi, bởi vậy với ma khí nồng đậm trong phòng không khiến Lions sợ hãi, trong lòng chỉ tức giận vì ma vương kia đẹp trai hơn hắc, hưởng chi, nhân ngư là người phụ nữ của hắc lại bị tên đó bắt đi, hắc không thể nuốt được nổi nhục này.

“Lions, đừng giận, cho là đi đâu, em cũng đi với anh!” Thánh nữ Thần tộc vì khẩu khí của Lions mà trắng mặt, hai mắt hàm chứa nước mắt, điềm đạm nói.

Dù sao tại lúc đó, nhân ngư kia khẳng định bị ép buộc tới mức không có bộ dạng gì tốt, Thánh nữ Thần tộc ác độc nghĩ.

Chương 80

Nhân ngư ngoan ngoãn ngồi trên đùi ma vương, mái tóc mềm mại màu bạc dưới ánh trắng càng xinh đẹp, thân thể nhỏ nhắn dựa sát vào lồng ngực ở đằng sau, cánh tay đẹp đẽ vờn quanh thắt lưng của ma vương, nâng cằm tinh xảo mỉm cười.

Lúc ma vương ôm nhân ngư xuất hiện ở cung điện, tất cả ma tộc hiểu được, đây là tân sủng của ma vương.

Liễu Khê tò mò nhìn ma tộc đang quỳ lạy bên dưới, đem tất cả sùng bái và cuồng nhiệt thu vào mắt.

Không thể không nói, ma tộc đúng là kiêu kãnh mạnh là vua, chỉ cần bạn là người mạnh nhất ma giới, vậy có nghĩa bạn là duy nhất. Dĩ nhiên, cũng có ma tộc không cam lòng đi khiêu chiến địa vị ma vương, chỉ cần sống sót sau khi khiêu chiến thì có nghĩa vị trí ma vương thay đổi.

Không ít ma tộc quỳ dưới đất nhìn Liễu Khê với ánh mắt ghen tị và không cam lòng, chẳng qua là một nhân ngư mà cũng được bệ hạ ôm vào ngực một cách cẩn thận như vậy.

Không để ý ánh mắt của đám người đó, Liễu Khê sờ vẩy cá của mình, nguyên tố thủy do ngựa đực nam đưa đã bị nguyên tố hắc ám của ma vương cắn nuốt sạch sẽ, vì thiếu nước nên đuôi cá có chút khó chịu.

“Em muốn nghịch nước.” Liễu Khê ngửa đầu nói, đuôi cá vượt qua tay ma vương, sức mạnh không nhẹ.

Ma vương hơi nhú mào, ôm bảo bối trong lòng, không chút do dự đứng dậy rời đi.

Nơi tắm rửa được dùng nguyên tố thủy xây nên, nước trong bồn được đổi thành nước biển sạch.

Thở dài thoải mái, Liễu Khê lắc lư đuôi cá đi tới cạnh Trang Kỳ, Trang Kỳ thu lại cánh chim, cạo vào ngực hắc, giọng điệu mang theo chút oán thâm và làm nũng: “Sao bây giờ mới tới? Tên nhóc xấu xa đó đâu?”

“Anh đã xử lý tốt mọi chuyện, về phần hệ thống...” Trang Kỳ hơi trầm ngâm, dịu dàng vuốt hai má của Liễu Khê, cười nói: “Đưa nó đi một chỗ, cho nó thể hiện cảm giác làm người phối hợp diễn.”

A? Liễu Khê ngẩn ra, sau đó nở nụ cười sung sướng, vui vẻ nhìn Trang Kỳ, toàn bộ đôi mắt là bóng hình hắc: “Em rất vui!”

Cầm tay Trang Kỳ, hai má Liễu Khê có chút hồng, nụ cười vui sướng phát ra từ nội tâm: “Vậy, Trang Kỳ tiên sinh, anh nguyện ý lấy em làm vợ chứ?”

Khóe miệng Trang Kỳ nâng lên, hôn lên ngón tay Liễu Khê, cô gái trước mắt này là người bạn lữ duy nhất trong lòng hắc: “Anh đồng ý!”

Tuy thời gian địa điểm ở nơi khác nhưng cũng không gây trở ngại tới tình cảm ngọt ngào của đôi tình nhân.

Đoàn người Lions nhanh chóng đi vào Hắc Ám sâm lâm, bên ngoài Hắc Ám sâm lâm là những đám cây rậm rạp, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây, tạo ra ánh sáng loang lổ, bụi cỏ màu xanh, hoa tươi rực rỡ, thỉnh thoảng còn có chim chóc hót líu lo, náo nhiệt vô cùng.

Nhưng đó là ở bên ngoài, đi vào sâu trong Hắc Ám sâm lâm, cây cối càng cao lớn, che trời, ánh mặt trời dần dần không thể đi vào, cây cối mọc đầy nấm mốc, rừng cây rậm rạp ở cạnh nhau, cỏ rêu lục thâm tạo nên không khí u ám làm người sợ hãi.

Đường bên dưới đã không có đường, thỉnh thoảng còn có ma thú hung mãnh từ nơi ẩn nấp nhảy ra, tập kích mọi người, đợi vào càng sâu, càng đi càng khó, trong Hắc Ám sâm lâm đã không còn ánh sáng, mà bọn họ người nào cũng có thương tích.

Cảm thấy không thể chống đỡ nổi, Lions và Aserius đi ra một nơi rửa sạch, chuẩn bị nghỉ ngơi hồi phục một chút, đường ở Mai Cốt càng khó đi hơn bọn họ nghĩ nhiều.

“Chúng ta ở đây nghỉ một chút, khôi phục được thể lực mới có thể an toàn tới Mai Cốt, mọi người cũng đã đói bụng rồi, Aeriis, đi nhóm lửa đi!” Lions lấy từ trong không gian một ít thịt và đồ gia vị, hắc chưa bao giờ ủy khuất bản thân.

Aerius nghe lời đi lấy cành khô, ngâm thủ thế, Công chúa Tinh linh hiểu ý, lấy một ít hương thảo đã chuẩn bị tốt, Nữ hoàng Vong Linh bày ra chú ngữ ở bốn phía để đảm bảo an toàn, đồng thời cũng làm một cái ma pháp để vây khốn Lions.

“Lions, em mệt quá!” Nữ hoàng Vong linh chui vào lòng Lions, giọng điệu mềm mại.

“Đêm nay sẽ dứt em ăn no!” Lions cười đùa, hôn Nữ hoàng Vong linh một cái, hẳn không cảm thấy được hành động bí ẩn của ba người họ.

Lửa bốc lên, âm thanh hỗn độn, dầu từ trên thịt nướng chảy ra, mùi hương mê người tản ra, lửa cháy lớn, lấy một ít nước từ trong súp rau dưa, nước canh vừa được nấu từ lửa nóng nên mùi thơm và khói bay ra nghi ngút.

“Uống rất ngon!” Lions thỏa mãn buông bát, nhéo mặt Công chúa Tinh linh, khen thưởng: “Tay nghề của em càng ngày càng tốt!”

Công chúa Tinh linh chỉ im lặng ăn hoa quả, khuôn mặt tinh xảo luôn giữ bộ dạng lạnh lùng, không đáp lời Lions, chỉ múc thêm cho hắn một bát canh rau dưa, trong mắt lộ vẻ hài lòng.

“Aserius, hôm nay cậu gác đêm!” Lions khẩn cấp ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Nữ hoàng Vong linh.

Aserius đứng thẳng tắp như cũ, không trả lời, chỉ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lions, ánh mắt như cười như không nhìn hắn.

Thái độ khinh mạn ấy khiến Lions cảm thấy có chút không đúng, người này luôn rất ngoan, chưa từng cãi lời hắn, bây giờ...

Trong lòng như cảm nhận được cái gì đó, sức mạnh nơi thân thể của Lions đột nhiên biến mất, tay chân mềm nhũn, không tự chủ lung lay một cái.

“Quần quanh!” Đôi môi hồng nhuận của Nữ hoàng Vong linh nhẹ nhàng phun ra hai chữ, một sức mạnh màu đen quần lên thân thể Lions, cố định hắn chặt chẽ.

Một mũi tên từ không trung bay đến, ánh sáng bắn tung tóe trong không trí, bắn vào tay của Thánh nữ Thần tộc, máu tươi bắn tung tóe, ma trượng trên tay rơi xuống mặt đất, Thánh nữ Thần tộc kêu một tiếng thảm thiết.

“Trói buộc!” Cùng lúc đó, Aerius lấy pháp khí, nện lên chân Thánh nữ Thần tộc, ánh sáng màu đen xuất hiện, trói buộc Thánh nữ Thần tộc, sức mạnh hắc ám luôn có thể khắc chế nguyên tố quang minh trong thân thể Thánh nữ Thần tộc, làm cho cô ả không thể phản kháng.

“Các người!!” Lions không nghĩ tới lại có tình huống này, ánh mắt hung ác nhìn ba người trước mắt: “Các người phản bội ta!”

Dùng hết sức mạnh hung hăng đánh một cái, thứ quần quanh trên người không chút nhúc nhích.

“Aserius, nhanh, chúng ta không còn nhiều thời gian!” Nữ hoàng Vong linh lười nói nhiều, lập tức lấy đồ cần thiết, ném vào trước mặt Thánh nữ Thần tộc.

Công chúa Tinh linh đứng một bên đề phòng, Aserius bắt tay cầm khí cụ, trong miệng lầm bầm, một chú ngữ kỳ lạ được hắn ngâm ra, mang theo một sức mạnh thần kỳ, mà xung quanh thân thể Thánh nữ Thần tộc xuất hiện ánh sáng thánh khiết, dịu dàng mà xinh đẹp, chiếu khắp bốn phía.

Ánh sáng kia bao vây lấy Lions, nhanh chóng tiến vào làn da rồi vào trong thân thể, máu trong người hắn sôi lên, ánh sáng trắng càng dày đặc, mà thân thể Lions xuất hiện hàng ngàn sợi tơ màu vàng, những sợi tơ này tụ tập trên đỉnh đầu hắn, hình thành một quang cầu sáng chói hơn ánh mặt trời.

Ba người mặc kệ tiếng kêu thảm thiết của Lions, trợn mắt há mồm nhìn sức mạnh từ quang cầu, nguyên tố ma pháp ẩn chứa trong nó mạnh tới mức khiến người than sợ.

“Đây là lời chúc phúc của thần?” Aerius lầm bầm.

Nữ hoàng Vong linh đi tới cạnh Lions, tính cầm quang cầu lại phát hiện với không tới, trong lòng khó chịu, lập tức kêu: “Mau tới đây, chúng ta hấp thu thứ này nhanh!!”

Cô ta vốn có ý chiếm nó một mình, nhưng nhìn tình hình thì rất khó, phải hấp thu toàn bộ lời chúc phúc của thần trước khi Lions thoát.

Sợi tơ màu vàng lan tràn vào trong thân thể, một loại cảm giác khó nói xuất hiện, chảy xuôi vào cơ thể khiến toàn bộ cơ thể nhẹ hơn.

Đợi sau khi hấp thu hết quả cầu, Aserius cảm thấy mình có dấu hiệu đột phá, mà pháp lực của Nữ hoàng Vong linh trực tiếp tăng thêm một bậc, tốc độ của Công chúa Tinh linh nhanh hơn.

Oa~ Quả nhiên lời chúc phúc của thần là thứ tốt.

“Hắn thì sao?” Nữ hoàng Vong linh đá Lions đang xụi lơ trên mặt đất, tùy ý hỏi.

“Hừ!” Aserius nghĩ tới khuất nhục mà mình chịu trước kia, một đạo sức mạnh phá hoại hướng lên thân thể của Lions, đầu khí trong thân thể hắn bị nó đánh đập.

Bây giờ Lions mất đi đầu khí, mà ma lực lại vì bị cướp lời chúc phúc của thần nên khô kiệt, bây giờ hắn là một kẻ phế.

Còn Thánh nữ Thần tộc bởi vì dùng sinh mệnh và nguyên tố quang minh nên sớm đã trở thành người thường, hơn nữa, đây là hiền tể nơi thời gian còn lại không nhiều.

“Cứ như vậy đi, còn sống còn khổ hơn cái chết!” Aserius lạnh lùng nhìn bọn họ, sau đó nói: “Tôi không muốn chết ở Mai Cốt, các cô thì sao?”

“Vẫn nên đi trước rồi tính!” Nữ hoàng Vong linh gật đầu đồng ý, ba người lần theo đường cũ đi về, ném Lions và Thánh nữ Thần tộc ở trong chỗ sâu rừng rậm.

Liễu Khê rúc vào lòng Trang Kỳ nhìn tất cả qua Thủy Kính, cô không nghĩ hai người kia vẫn còn cái mạng. Có điều ma thú trong Hắc Ám sâm lâm rất nhiều, đã có một ma thú diện mạo dữ tợn tới gần hai người, nước miếng từ trong răng chảy ra.

“Ném hai người kia ra khỏi Hắc Ám sâm lâm đi!” Liễu Khê vỗ tay cười nói.

“Tốt!” Trang Kỳ sùng nịnh vung tay lên, Lions và Thánh nữ Thần tộc lập tức biến mất khỏi Hắc Ám sâm lâm mà xuất hiện ở lối vào.

Không có lời chúc phúc của thần, vận mệnh của hai người rất tồi, bọn họ gặp phải đám người buôn nô lệ. Tuy rằng Lions là ngựa đực nam, khuôn mặt và thân hình rất tốt, còn Thánh nữ Thần tộc cũng không tầm thường, dung mạo tuyệt diễm lại mang theo mấy phần thánh khiết, xinh đẹp vô cùng.

Hai người bị đánh hôn mê chuyển lên xe ngựa, trở thành nô lệ, chờ đợi bọn họ là việc bị bán đi.

Bề ngoài anh tuấn của Lions cùng với thân thể cường tráng của hắn khiến các phu nhân rất thích, phu nhân mua hắn thường đem hắn ra ngoài khoe, hơn nữa còn đưa cho các phu nhân khác ngắm.

Phu nhân này sử dụng Lions rất thuận tay, cho dù hắn là ngựa đực nam, một đêm bảy lần, hàng đêm tẩy thuốc nhưng sao có thể duy trì được nhu cầu hư không của phu nhân này.

Không quá một năm, Lions vì miệt mài quá độ nên người anh em của hắn không thể đứng dậy.

Lions mất đi giá trị vốn có, bị phu nhân vứt bỏ tới khu nô lệ, cho hắn tự sinh tự diệt.

Khi Thánh nữ Thần tộc tỉnh dậy đã không còn sự mê luyến với Lions, cả người ngu dần, cô ả không biết tại sao lúc trước lại thích Lions, giống như thấy ma, mà bây giờ, Lions chẳng qua là người đàn ông đẹp trai bình thường.

Cô ả rất lo lắng, lúc cô ả biết mình bị một tên quý tộc ghê tởm mua được, nghĩ tới thủ đoạn giày vò của quý tộc, tức giận tự sát mà chết.

Liễu Khê không quan tâm kết cục của hai người kia, với cô mà nói, cùng người mình yêu ở chung là điều quan trọng nhất: “Trang Kỳ, chúng ta về thôi”

“Tốt!” Trong mắt Trang Kỳ mang theo ý cười dịu dàng, hắn chưa bao giờ từ chối yêu cầu của Liễu Khê.

Miến cưỡng xóc chần lên, Liễu Khê rửa mặt ngồi vào bàn ăn điểm tâm, một bên không để ý mẹ đang không ngừng niệm kinh: “Liễu Khê, đừng ngày nào đi làm về cũng ở nhà viết tiểu thuyết, đi tìm một người bạn trai về cho mẹ xem.”

Khóe miệng Liễu Khê co giật, được rồi, làm bộ không nghe, ăn tiếp thôi.

“Leng keng” Chuông cửa vang lên, Liễu Khê lau miệng, đi tới mở cửa.

Người đàn ông đứng trước cửa, đưa lưng về phía ánh mặt trời, cả người chói lóa nhưng lại khiến người khác thấy ổn định và an tâm.

“Liễu Khê, anh tới cưới em!”

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/but-ki-xuyen-qua-cua-nu-phu>